

Chim Liền Cánh

Tác giả: **Châu Văn Văn**

Bộ sách: **Trâm (#4)**

Thể loại: **Trình Thám, Tiểu thuyết, Văn Học Phương Đông**

Công ty phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Hà Nội**

Trọng lượng vận chuyển (gram): **570**

Kích thước: **14 x 20.5 cm**

Số trang: **563**

Ngày xuất bản: **03-2016**

**Typers: [Lovenoo1510](#), [cHi199](#), [tutudinh](#), [nunnun](#), [HangVO9](#),
[NguynDiu534](#), [221292t](#), [KnhTrm688](#)**

Tạo eBook: [Đào Tiểu Vũ eBook](#)

Mục Lục

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1: Nghê Thường Vũ Y](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2: Muôn sông ngàn núi](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 2.3](#)

[Chương 3: Nghiêng ngả thiên hạ](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 4: Đài hoa cùng sáng](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 4.3](#)

[Chương 5: Thần sách ngự lâm](#)

[Chương 6: Mưa tuyết phát phơ](#)

[Chương 7: Hẹn thề sống chết](#)

[Chương 8: Kết dải đồng tâm](#)

[Chương 9: Pháo hoa xán lạn](#)

[Chương 10: Vạn kiếp bất phục](#)

[Chương 11: Bóng đen thấp thoáng](#)

[Chương 12: Biến đổi khôn lường](#)

[Chương 13: Đào mận lạc thành](#)

[Chương 14: Cửa cung năm ấy](#)

[Chương 15: Phồn hoa đưa tiễn](#)

[Chương 16: Ráng chiều như lụa](#)

[Chương 17: Vồng lọng rợp thành](#)

[Chương 18: Nhất thời lơ đãng](#)

[Chương 19: Hương ngự xa đưa](#)

[Chương 20: Vết chân dấu khói](#)

[Chương 21: Khó cứu thiên hà](#)

[Chương 22: Tử thần Hàm Nguyên](#)

[Vĩ thanh: Một đời bình an](#)

[Phiên ngoại: Nguyên tiêu](#)

Giới thiệu:

Vụ án gia đình đã sáng tỏ, "tiểu thái giám" Dương Sùng Cổ đã quang minh chính đại lấy lại tên Hoàng Tử Hà, nhưng kèm theo đó là danh phận cô không hề mong muốn: vị hôn thê của Vương Uẩn. Mối quan hệ giữa ba người Hoàng Tử Hà - Lý Thư Bạch - Vương Uẩn bỗng trở nên khó xử lạ lùng.

Cùng lúc thế lực giấu mặt mà họ phải đối đầu ngày càng gia tăng áp lực. Quý vương bị vu cáo bắt giam. Hoàng Tử Hà đành cầu đến sức mạnh nhà họ Vương trợ giúp, món nợ với Vương Uẩn càng thêm nặng.

Bí ẩn về loài cá thích máu người A Già Thập Niết, lá bùa quỷ dị đã theo Lý Thư Bạch bấy nhiêu năm, bức tranh với ba vệt mực đen do tiên hoàng để lại, những bí mật không lời giải ấy lại là manh mối duy nhất để Hoàng Tử Hà phá giải câu đố lớn nhất trong đời của Quý vương Lý Thư Bạch, cũng là để giải cứu người cô yêu thương nhất trên đời này.

Chương 1: Nghệ Thường Vũ Y

Trăng Trung thu sáng vắng vặc.

Bóng quế đung đưa, hương thơm ngan ngát. Trời vừa chạng vạng, vô vàn ngọn đèn lồng bọc sa mỏng đã được thắp trên cây quế, soi bóng xuống mặt nước lung linh, điện ngọc lầu quỳnh, bóng hoa gió lộng, nhất thời chẳng biết là cảnh nhân gian hay tiên cảnh nữa.

Trong ngôi đình nhỏ bên bờ nước, tiếng đồng ca của các ca nữ nghe còn rõ hơn tiếng trúc tơ. Trên vũ đài, ba mươi thiếu nữ vận áo gấm nắm tay nhau cùng múa. Đeo châu giắt ngọc, áo khăn lộng lẫy, hoa lệ vô vàn.

Hoàng Tử Hà ngồi sau bức rèm ở nhà thủy tạ cùng nữ quyến, nghe tiếng ca theo gió đưa tới. Đây là vườn hoa phủ tiết độ sứ Tây Xuyên, hôm nay là Trung thu, tiết độ sứ Phạm Ứng Tích bày tiệc tại phủ mời Quý vương Lý Thư Bạch. Về phần Hoàng Tử Hà thì được Phạm phu nhân đưa thiệp mời, cùng mấy cô nương họ Hoàng tới thưởng thức điệu Nghệ Thường.

Sau loạn An Sử, điệu múa này đã thất truyền, nhưng giờ kỹ viện ở Dương Châu tham khảo các nghệ nhân lão thành tại giáo phường rồi dựng lại, nghe nói đã đạt đến tuyệt đỉnh tinh hoa.

Khách nam được tiếp đãi ngoài đại sảnh, còn Hoàng Tử Hà cùng nữ quyến thì ở phía sau. Giữa nhà thủy tạ treo bức rèm trúc, sau rèm trúc lại buông một lớp màn the, nên ngồi bên trong nhìn

ra, các vũ nữ phía ngoài cũng mờ mờ ảo ảo, như ngấm hoa trong mây mù.

Các phu nhân tiểu thư vừa thưởng thức vừa tranh thủ tán gẫu, câu được câu chăng.

"Tử Hà tỷ, đại ca muội cứ luôn miệng nhắc đến tỷ, hôm qua còn huênh hoang rằng tỷ và huynh ấy thông minh ngang nhau, bị muội mắng cho một trận. Hừ, huynh ấy mà đòi sánh với tỷ ư?" Chu Tử Yến ngồi bên cạnh

chống cảm nhìn cô cười, "Theo mọi thấy, tỷ nhất định là cô gái hoàn mỹ nhất trên đời!"

Hoàng Tử Hà ngượng nghịu cúi đầu: "Đâu có."

Chu Tử Yến giống hệt Chu Tử Tần, rất giỏi tự nói tự nghe, chẳng buồn quan tâm người khác ra sao, cứ thế thao thao bất tuyệt: "Rõ là thế mà! Tỷ tỷ xinh đẹp, dòng dõi thế gia, lại là tài nữ lừng danh thiên hạ. Chồng chưa cưới là đích tôn chi trưởng họ Vương Lang Gia, sau này tỷ gả vào đó khỏi cần nghĩ cũng biết là mỹ mãn một đời."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, chẳng biết trả lời ra sao, chỉ nhìn qua hai lớp rèm, đôi mắt về phía Vương Uẩn. Tuy chỉ thấy thấp thoáng bóng hình, song phong tu xuất chúng nọ cũng đủ khiến muôn ngàn thiếu nữ xiêu lòng.

Vị hôn phu cô đã đính hôn từ nhỏ xuất thân con nhà gia thế, phong nhã hào hoa, lời nói cử chỉ đều khiến người ta như được tắm gió xuân. Vậy mà, dù biết là không nên không phải, cô

vẫn không thể kìm lòng nảy sinh tình cảm với Vũ Tuyên, kẻ mồ côi được cha mẹ cô nhận nuôi.

Bức thư tình cô gửi Vũ Tuyên đã trở thành chứng cứ khép tội cô hạ độc giết cả nhà, trong lúc chạy trốn lên kinh tìm cách minh oan, cô gặp được bước ngoặt quan trọng nhất trong đời.

Ánh mắt cô vượt qua Vương Uẩn, dừng lại ở một bóng người xa hơn.

Giữa cả đám người xúm xít ton hót lấy lòng, y càng lộ rõ vẻ thanh cao ngạo nghễ, toa nhã hào hoa. Quý vương Lý Thư Bạch, kỳ tích trong đời cô, cứu tinh giữa lúc tuyệt vọng của cô, người đã khiến cô gạt bỏ tất cả dự định ban đầu, tiếp nhận vụ án đầu tiên bên cạnh y, đổi lấy lời hứa y giúp cô quay về Thục, lật lại bản án của gia đình, minh oan cho chính bản thân mình.

Giờ đây, y đã đưa cô về phủ Thành Đô, vụ án nhà cô cũng sáng tỏ, song Vương Uẩn, chồng chưa cưới của cô lại âm thầm đuổi theo truy sát Lý Thư Bạch đến tận đây. Bất ngờ hơn là, sau khi mối tình của cô và Vũ Tuyên đã

tai tiếng khắp nơi, ngay cả khi bị cô thẳng thừng vạch trần âm mưu ám sát Lý Thư Bạch, Vương Uẩn vẫn tìm tới gia tộc cô, nhắc lại chuyện hôn nhân.

Hai người bọn họ còn có thể kết hợp sao? Cuộc hôn nhân đính ước từ bao nhiêu năm trước, giờ đã vật đổi sao dời, lẽ nào cô vẫn

phải tuân thủ ư?

Giữa lúc Hoàng Tử Hà thần thờ suy nghĩ, chợt nghe bên tai vang lên tiếng ồn ào. Cô ngoái đầu trông lại thì thấy tất cả vũ nữ có mặt đều đã lùi lại làm nền cho một nữ tử ăn vận lộng lẫy đang xoay tròn, hai tay buông nhẹ như gió vờn tuyết. Tơ lụa khoác trên người nàng bay tung, như mây như khói, vấn vít quanh gương mặt, như tiên nơi cung quế tỏa ánh hào quang. Mọi người xung quanh trầm trồ không ngớt, mãi tới khi mây màu che mờ cả vàng trắng, bóng giai nhân đã chìm khuất giữa đám người, mới định thần lại được.

Có người thắc mắc: "Là ai múa mở màn vậy?"

"Còn ai nữa? Là vũ nữ từ Dương Châu đến đó... Cũng có người nói là từ Bồ Châu. Tóm lại đó là chị em với hung thủ giết người Công Tôn đại nương hôm trước, bà ta ra sức ton hót lấy lòng Phạm tiết độ, nghe nói Phạm tiết độ đã nhận lời tha cho hai nữ phạm nhân kia rồi."

Hoàng Tử Hà sực nghĩ đến một người, thất thanh buột miệng: "Là Lan Đại ư?" "Đúng đúng, hình như chính là cái tên này!"

Hoàng Tử Hà nhìn theo bóng Lan Đại thấp thoáng giữa đám người, không khỏi chạnh lòng cảm khái. Lan Đại đứng thứ ba trong Vân Thiều Lục Nữ, sở trường là những điệu múa uyển chuyển, cũng là người nghĩa khí nhất trong mấy chị em. Sau khi Mai Văn Trí mất

tích, chính Lan Đại đã tìm đủ mọi cách đưa Tuyết Sắc về nuôi nấng; giờ Công Tôn đại nương và Phó Tân Nguyễn xảy ra chuyện, cũng là Lan Đại bôn ba ngàn dặm đến cứu.

Người bên cạnh lại nói thêm: "Nghe nói cũng có chồng con rồi, thế mà còn không biết tự trọng, đi tô son điểm phấn múa hát mua vui cho người ta, chồng ả không bận lòng ư?"

Kẻ khác cười khẩy: "Vũ nữ bán nghệ, biết gì liêm sỉ? Đàn ông cưới hạng gái này về nhà, cũng rất một phường hạ lưu thôi."

Mấy vị phu nhân cuối cùng cũng tìm được chủ đề chung, rạng rỡ mặt mày xúm lại xì xầm tán gẫu. Còn mấy tiểu cô nương như Chu Tử Yến lại vừa tò mò vừa e sợ, nhìn Lan Đại đến ngây ra.

Hoàng Tử Hà bất giác thở dài, giữa tiếng sênh ca văng vẳng làm nền cho điệu Nghê Thường, cô thần thờ đi đến bên lan can, nhìn ra vầng trăng tròn soi đáy nước.

Gió thu dìu dịu, sóng gợn lăn tăn, kéo dài bóng trăng ra rồi thu ngắn lại, xao động không ngừng. Cô tựa lan can, chợt nghe một giọng lành lạnh khẽ vang lên bên tai: "Hoa thơm trắng sáng, có gì rầu rĩ chẳng vui?"

Cô ngoái lại, nhìn Lý Thư Bạch qua bức màn the. Mọi người ngoài đó đang mãi thưởng thức điệu múa của Lan Đại, chỉ mình y để ý thấy cô lẳng lẳng lén ra đây.

Hoàng Tử Hà cúi đầu

dựa lan can, hơi ghé lại gần y đáp khẽ: "Nhớ người nhà thôi."

Lý Thư Bạch lặng lẽ quay sang nhìn cô. Ánh trăng vằng vặc soi rõ đường nét gương mặt y, đôi mắt đăm đăm còn long lanh in sóng gợn, tưởng như sao trời lấp lánh mới sa vào. Giọng y trầm thấp mà từ tốn: "Người chết đã chết rồi, người còn sống phải gắng gỏi lên. Người nhà cô nhất định cũng mong cô sống vui vẻ, chứ đâu muốn thấy cô chìm trong đau khổ thế này."

Cô chặm rãi gạt đầu, cõi lòng cũng xao động theo bức màn the phơ phất giữa gió thu. Trên vai trái y là vầng trăng tròn vành vạnh, hắt chiếu bóng cao lớn rần rỏi của y lên cô, vững vàng mà tin cậy.

Cô chỉ thấy một cảm xúc khó tả dâng ngập trong lòng, hơi mù như mây lan khắp lồng ngực, thế giới trước mắt mờ mịt hẫng đi, còn xa xăm mơ hồ hơn khúc nhạc theo gió đưa lại.

Hai người cùng lặng ngắm vầng trăng nhô lên từ mái lầu phía đằng Đông, tỏa ánh dịu dịu khắp mặt đất. Bên tai là tiếng tơ tiếng trúc, nhịp phách dồn dập, ba mươi vũ nữ càn múa càn nhanh, chẳng khác nào ba mươi đóa hoa gấm xoay tròn trên mặt nước, như gió như mây.

Bóng người loang loáng, tiêu sáo thổi dồn, song Lý Thư Bạch đang nghe lại hơi nhúu mà, khẽ ồ lên một tiếng.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Sao thế?" Y trầm tư đáp: "Cây không hầu thứ hai dường như có lẫn tạp âm kim loại." Điệu Nghê Thường Vũ Y phải dùng đến rất nhiều nhạc cụ, lần này gần như đã huy động tất cả nghệ nhân ở phủ Thành Đô, thổi thì đủ cả, hai tỳ bà, hai cổ cầm, hai không hầu, một đàn sắt, một đàn tranh, một đàn nguyệt. Còn có hai tất lật, hai sáo, hai sênh, một tiêu, chuông, trống, thanh la, nã bạt, khánh, v. v... cả ban hát hơn hai mươi người, theo lệ ngồi bên góc vũ đài diễn tấu.

Hoàng Tử Hà còn chẳng nhìn rõ người bên ấy, càng không hiểu tập âm kim loại mà y nói là gì, chỉ liếc qua rồi đáp bừa: "Chắc là gảy sai đấy thôi."

Lý Thư Bạch quay sang cười với cô, không nói thêm gì nữa.

Hai người tựa vào lan can, cách một bức màn, cùng xem ca múa. Phía trên là đình đài lầu gác thấp đèn sáng choang, bên dưới là mặt hồ in bóng vũ nữ xoay tròn như gió, đôi hàng đều lộng lẫy xa hoa. Sóng gợn lăn tăn, ngạt ngào hương quế.

Đúng lúc ấy, chợt nghe loáng thoáng bên hồ có người hô hoán: "Không hay! Xảy ra chuyện rồi!" Hoàng Tử Hà vội nhìn theo, thấy tiếng động phát ra từ phía bụi xương bồ. Một tên đầy tớ học tốc chạy tới, vừa chạy vừa la: "Cứu mạng, cứu mạng! Có người chết!"

=====

Chương 1.2

Vừa nghe hai tiếng "người chết", Chu Tử Tần phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy đến bên hồ.

Nữ quyền trong nhà thủy tạ sợ đến hồn phi phách tán, hốt hoảng ôm ngực, chỉ trừ Hoàng Tử Hà và Chu Tử Yến. Hoàng Tử Hà đứng dậy, nhìn qua bức màn ra ngoài, chợt nghe thấy giọng Lý Thư Bạch bình thản mà chậm rãi: "Đi thôi, qua xem thế nào."

Cô gật đầu, vén rèm bước xuống thềm.

Bà mợ đi cùng cô đương hoảng sợ, thấy thế cuống quýt hỏi với theo: "Tử Hà, con đi đâu đấy?"

"Con đi xem người chết." Hoàng Tử Hà cúi mình thi lễ với bà ta, rồi nhanh nhẹn quay người xăm xăm đi về phía bụi xương bồ.

Chỉ nghe tiếng bà mợ giậm chân đằng sau: "Con gái con đưa đi xem xác chết gì chứ..."

Hoàng Tử Hà lờ đi, hối hả chạy đến hiện trường.

Chu Tử Tần đang ngồi chồm hồm giữa bụi xương bồ, xem xét thi thể nữ nằm sấp. Phần đầu chìm trong nước, vai và lưng nửa ẩn nửa hiện, từ eo trở xuống nằm trên nền đất bùn, hai tay vươn ra đằng trước, cắm vào bùn lầy, chết dưới nước trong một tư thế kỳ quái.

"Sùng Cổ! Mau lại đây xem cái xác này!" Chu Tử Tần đang bí, thấy cô đến thì vẫy tay lia lịa. Gã vẫn quen miệng gọi cô là Sùng Cổ, xem chừng không thể chấp nhận việc cô là con gái.

Hoàng Tử Hà

đi đến gần, nhận ra phía trước là bùn lầy mà mình lại đang đi giày tơ, vịn váy xếp nếp, không tiện lội xuống, bèn dừng lại, cầm lấy một chiếc đèn lồng từ tay bồ khoái bên cạnh, giơ sang soi thi thể.

Người chết là nữ, hơi đầy đà, tóc vấn theo lối hoa huệ bê bết bùn, quần áo dính đầy bùn đất, không sao nhận ra kiểu dáng ban đầu nữa.

Chu Tử Tần lật cái xác lại, kéo đôi tay lún sâu dưới bùn ra, vốc nước rửa sạch.

Người này áng chừng mười tám mười chín, da dẻ trắng nõn, mặt mũi đoan trang, cũng coi như có nhan sắc. Đôi tay thon dài nhỏ nhắn, song khi cầm xuống bùn đã bị xây xước vô số chỗ, chưa kể một vết xước dài từ mu bàn tay kéo đến tận dưới đốt xương ngón giữa.

Hoàng Tử Hà chậm rãi giơ ngọn đèn lồng lên, xem xét mặt mũi tử thi, thấy vẫn còn vết phấn lem luốc bèn bảo: "Tử Tần, đi gọi ông bầu gánh hát tới đây nhận mặt, xem có phải người của họ không."

"Ôi chao! Bích Đào à! Cô chết thảm quá!" Bầu gánh sụt sùi mếu máo, khiến người ta không nỡ nhìn.

Chu Tử Tần hỏi: "Là người của gánh các vị ư?"

"Thưa vâng, Bích Đào là người của chúng tôi, lúc đến đâu hãng còn sớm nên cô ấy nói muốn đi dạo trong vườn, đợi mãi tới giờ diễn vẫn chẳng thấy về. May mà Úc Lý đi theo cô ấy cũng đã

tập qua khúc Nghê Thường Vũ Y, chúng tôi đành để Úc Lý thay vào."

Hoàng Tử Hà nhìn sang Úc Lý, thấy cô ta vóc người nhỏ nhắn, đang bưng mặt khóc gào: "Sư phụ, sư phụ ơi..."

Còn đương trầm ngâm, Chu Tử Tần đã ghé tai thì thào: "Vụ này khó quá!"

Hoàng Tử Hà liếc gã: "Sao vậy?"

"Sùng Cổ xem, có rất nhiều điểm lạ lùng! Thứ nhất, người chết úp mặt xuống bùn, nằm ngay bên mép nước, đáng lý phải là bị người ta túm tóc ấn xuống nước cho chết sạch, nhưng đầu tóc người này tuy hơi rối song không có dấu vết bị lôi túm." Hoàng Tử Hà gật đầu.

Thấy cô không phản đối, Chu Tử Tần phấn chấn nói tiếp: "Thứ hai là, hung thủ ẩn đầu nạn nhân xuống nước, như vậy phải ngồi hoặc quỳ bên cạnh, nhưng cạnh cái xác không có dấu chân, lẽ nào hung thủ ngồi lên người nạn nhân ư? Như thế làm sao vận sức được?"

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi: "Vậy công tử thấy tiếp theo phải bắt tay từ đâu?"

"Ta cho rằng, đầu tiên phải kiểm tra giày và quần áo tất cả mọi người, để thấy giày hay áo ai dính bùn hoặc bị ướt thì bắt lại thẩm vấn, đặc biệt là đàn ông khỏe mạnh."

Hoàng Tử Hà vặn lại: "Công tử chẳng nói hiện trường không có dấu chân ư?"

"Cái đó... có lẽ hung thủ dùng cách gì đó xóa dấu vết rồi."

Hoàng Tử Hà ngồi

xuống, soi đèn vào thi thể Bích Đào rồi vén tay áo nạn nhân lên, trở cổ tay hỏi: "Công tử thấy những vết thương này chứ?" Chu Tử Tần gật đầu:

"Chắc là bị đá dẫm lẫn bùn cửa phải."

"Trừ vết bị đất đá cào xước thì còn gì nữa?"

Chu Tử Tần nhìn kỹ lại, rồi trở vết thương dài từ mu bàn tay đến tận gốc ngón giữa: "Cái này... Hình như hơi khác."

Hoàng Tử Hà nghiêng đầu nhìn sang, ý bảo gã nghĩ tiếp: "Công tử đoán xem, tại sao lại có vết thương này, bị cào xước như thế nào?"

Chu Tử Tần bấy giờ mới à lên: "Có kẻ giật thứ gì đó từ tay Bích Đào! Cào xước luôn ngón tay cô ta!"

"Ừm..." Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: "Bích Đào có phải người gầy không hầu thứ hai trong ban hát của các vị không?" Bàu gánh gật đầu thưa: "Đúng thế."

"Vậy người tấu không hầu thay chân Bích Đào hôm nay là Úc Lý ư?"

"Thưa phải, khúc Nghệ Thường Vũ Y cần hai cây không hầu, Bích Đào là cây thứ hai. Không phải độc tấu, chỉ cần hòa tấu, nên chúng tôi mới dám để Úc Lý thay vào."

Hoàng Tử Hà đưa mắt nhìn Úc Lý đang khóc lóc, thông thả nói: "Thế thì, tôi nghĩ Úc Lý cô nương nên giải thích đôi lời về lý do giết sư phụ, các vị thấy thế nào?"

Câu này đột ngột bùng ra khiến tất cả mọi người trong ban hát sững sờ, Úc Lý

bưng mặt khóc òa lên: "Tôi... Sao lại là tôi? Oan cho tôi quá..."

Chu Tử Tần kinh ngạc ngoái lại, thấy Hoàng Tử Hà đây vẻ đơan chắc mới nghi hoặc đi một vòng quanh Úc Lý rồi vòng lại ghé tai hỏi Hoàng Tử Hà: "Sùng Cổ có làm không đấy? Quần áo cô ta sạch bong, giày cũng không lấm bùn, chỉ có ống tay áo hơi lem luốc thôi. Huống hồ cô ta nhỏ người hơn hẳn Bích Đào, trông tay cũng chẳng lấy gì làm khỏe, sao có thể dìu đầu nạn nhân xuống nước được?"

Hoàng Tử Hà không đáp mà đi thẳng đến chỗ Úc Lý, vén tay áo cô ta lên.

Dưới ống tay áo là một xâu vòng vàng phải đến năm sáu chiếc, ôm lấy cổ tay.

Mấy nhạc công bên cạnh ò lên: "Đây là xâu vòng của Bích Đào mà! Mấy hôm trước cô ấy còn khoe với chúng tôi, nói là tài tử Trần Luân Vân tặng."

Úc Lý vô thức giấu cánh tay đeo vòng vào ngực, song thấy mọi người vẫn đổ dồn mắt nhìn mình thì hoảng sợ khóc nức lên: "Đây... Đây là sư phụ cho tôi mượn..."

"Thật ư? Sư phụ cô tốt thật đấy, không chỉ mất tích đúng lúc quan trọng để cô thế chỗ, còn tặng cả xâu vòng vàng cho cô nữa. Tiếc rằng cô ấy quên mất một chuyện."

Đoạn Hoàng Tử Hà quay sang bầu gánh: "Ban hát nhà các người bình thường kỷ luật lỏng lẻo thế à? Lúc diễn tấu còn cho đeo trang sức ư?"

Bầu

gánh vội đáp: "Chuyện đó... Chúng tôi quản rất nghiêm, từ khi bắt đầu truyền nghề đã dạy, trong lúc gảy đàn không được đeo vòng nhẫn, khi thổi tiêu sáo không cho đeo hoa tai dài hay vòng bông rủ. Trước khi lên sân khấu nhất loạt thu lại hết, để khỏi ảnh hưởng khi biểu diễn."

"Đúng thế, nếu là một chiếc vòng hay cái lắc thì có thể lén giấu vào ngực áo. Nhưng một xâu vòng thế này, nếu giấu vào áo sẽ gồ lên, rất dễ bị phát hiện. Huống hồ sư phụ vừa mất tích, xâu vòng đã rơi vào tay Úc Lý, chẳng phải càng chứng tỏ cô ta là hung thủ hay sao? Thế nên, chỉ còn một cách duy nhất là đeo vào cổ tay mình. Cũng may, chỉ cần đẩy lên một chút, để tay áo rủ xuống là che giấu được thôi." Nói đoạn, Hoàng Tử Hà bỏ tay cô ta xuống, "Bởi vậy, cô bất chấp quy củ không được đeo vòng nhẫn khi diễn tấu, vì chỉ có cách ấy mới giấu được xâu vòng này. Tiếc rằng cô xui xẻo, lại gặp phải Quỳ vương, hơn nữa trong khi diễn tấu không cẩn thận để xâu vòng chạm vào dây đàn, bị vương gia nghe được."

Lý Thư Bạch và mọi người đã kéo đến nghe cô giảng giải, lúc này mới lên tiếng: "Đúng thế, bấy giờ đoạn giữa khúc Nghệ Thường Vũ Y sắp kết thúc, ta chợt nghe thấy tiếng đàn từ cây không hầu thứ hai có lẫn tạp âm kim loại, có lẽ Hoàng tiều

thư cũng đoán ra từ điểm này."

Ánh mắt mọi người nhìn Lý Thư Bạch bỗng tràn đầy ngưỡng mộ. Cây đàn thứ hai thường chỉ là hòa tấu, không phải chủ tấu, tiếng đàn cũng bị lẫn vào âm thanh của các nhạc cụ khác. Chẳng ai ngờ chỉ bằng một âm thanh ấy, y đã đoán ra cây đàn nọ có vấn đề.

Cũng có người có vẻ kính nể Hoàng Tử Hà, dựa vào manh mối nhỏ đó mà luận ra hung thủ.

Trong ban hát có người nói: "Tôi nhớ ra rồi, bấy giờ khi tất cả vào chỗ mà chưa thấy Bích Đào, chính Úc Lý đã chạy đi tìm, rồi trở về bảo không tìm thấy. Có phải chính lúc đó cô ta đã dìm Bích Đào xuống nước không?"

"Có nhẽ đâu thế." Bầu gánh nhăn mặt, "Úc Lý nhỏ nhắn như thế, làm sao đủ sức dìm được Bích Đào? Lẽ nào đúng là cô ta một mình giết hại Bích Đào, rồi lại bình thân quay về ư?"

Úc Lý gật đầu lia lịa, kêu khóc thảm thiết: "Đúng vậy! Thấy tôi thích râu vòng quá, cứ mê mẩn ngắm mãi, sự phụ bèn tháo ra cho đeo một lúc thế thôi, tôi... tôi chỉ đeo râu vòng một lúc, sao đã thành hung thủ giết người được?"

"Không cần đâu, tôi có thể diễn lại tình hình lúc đó ngay bây giờ." Nói rồi cô liếc Chu Tử Tần, "Phiền Chu bổ đầu tìm giúp tôi một người phối hợp."

Chu Tử Tần tức thì vỗ ngực: "Không cần nhờ người khác, cứ để ta." Hoàng Tử Hà chớp mắt, nhìn lại gã một lượt từ trên xuống dưới. Hôm nay Chu Tử Tần được mời tới chơi tết Trung thu nên không mặc đồ bổ đầu, mà vận thường phục. Chỉ thấy gã khoác một chiếc áo gấm Thục màu hồ thủy, đeo túi hương tía, hầu bao lục, bao gương da cá bạc... Từ trên xuống dưới phải đến cả chục màu.

Cô cảm thấy người này có đem nhận nước ngay lập tức cũng đáng, nhờ tẩy sạch được đồng màu mè lòe loẹt kia thì càng hay.

=====

Chương 1.3

"Đến đây". Hoàng Tử Hà vẫy tay gọi gã, rồi rút râu vòng ra khỏi tay Úc Lý, dẫn Chu Tử Tần đến bụi xương bồ bên hồ.

Cô ra hiệu cho Chu Tử Tần giơ tay lên, hỏi: "Trời hơi lạnh, giờ lội xuống nước không biết có lạnh không?"

Chu Tử Tần vẫn chưa hiểu ý, ngu ngơ đáp: "Lần trước lặn xuống vớt thi thể ở Trường An giúp Sùng Cổ còn lạnh hơn... Nhưng giờ ta phải lội xuống tìm cái gì à?"

"Công tử đợi chút." Nói rồi cô vút luôn râu vòng vàng trên tay xuống đáy nước nông. Tuy râu vòng chìm lún một nửa vào bùn, nhưng mực nước sâu không tới nửa thước, dưới ánh đèn vẫn thấy lấp lánh ánh vàng.

Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi: "Sùng Cổ làm gì thế?" "Công tử lợi xuống vớt xem?"

Bấy giờ gã mới hiểu ra, vội chen vào giữa bụi xương bồ, nhưng đi được nửa chừng lại nhận ra suýt nữa thì lún chân xuống bùn, nên hơi ngần ngại không bước tiếp.

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, y hiểu ý, bèn đi đến nắm lấy cổ tay Chu Tử Tần: "Để ta giữ cho."

"Được!" Chu Tử Tần nắm lấy tay Lý Thư Bạch, giẫm chân xuống bùn, nhao người ra nhặt râu vòng dưới nước.

Hoàng Tử Hà đưa mắt cho Lý Thư Bạch, y nhìn Chu Tử Tần vô tội với vẻ cảm thông rồi thình lình thả tay. Chu Tử Tần đang vươn người ra, tức thì ngã ngào

xuống nước.

Đang định hét lên thì bùn đã xộc vào miệng. Thấy Chu Tử Tần hốt hoảng vùng vẫy, Lý Thư Bạch lại tóm vào mắt cá chân xách ngược gã lên, tức thì cả người gã nằm úp sấp giữa vũng bùn. Vì bị xách ngược mắt cá nên gã không có điểm tựa, hai tay cuống quýt quơ quào trong bùn mà không tóm được thứ gì để vận lực, dù biết bơi cũng vô dụng, từng chuỗi bong bóng thi nhau sủi lên òng ọc, tựa hồ đã sặc nước đến choáng váng.

Lý Thư Bạch vội kéo gã dậy, Chu Tử Tần sặc sụa ngồi phệt giữa bụi xương bồ nôn ra toàn bùn với nước, như một con cua vừa móc trong bùn ra.

Hoàng Tử Hà đưa khăn bông cho gã rồi ngồi xuống bên cạnh hỏi: "Tử Tần không sao chứ?"

Chu Tử Tần vừa lau đầu tóc vừa hắt xì lia lịa, lắp bắp đáp: "Không... không sao." Làm gì có chuyện không sao? Quận thú Chu Tường nhìn con trai mà

chỉ muốn khóc thét lên. Tiếc rằng người ra tay là Quỷ vương nên ông ta đành ngậm bồ hòn làm ngọt, gượng cười bảo kẻ hầu: "Mau lấy đồ đến để bổ đầu thay."

Hoàng Tử Hà bấy giờ mới quay sang nhìn Úc Lý, thấy cô ta đã gục xuống đất, thì chậm rãi giải thích: "Nhìn vết bùn dính trên tay áo cô, tôi mới nghĩ đến cách giết người này. Tuy sau khi ra tay cô đã cố lau sạch bùn, nhưng vẫn còn một vết lờ mờ, nếu so

với đường viền giày của Bích Đào hẳn là vừa khéo. Thử nghĩ xem, năm chân cô ta làm gì chứ?"

Úc Lý mặt xám như tro, cổ họng khô rang, ấp úng mãi không thốt nên lời.

Thấy vậy, Chu Tường bèn chút giận lên cô ta, thét gọi đám bổ khoái bắt lại: "Mau trói ả khi sư diệt tổ táng tận lương tâm này vào, để ta thẩm vấn!"

Mấy chị em trong ban hát xót xa nhìn Úc Lý, nước mắt như mưa: "Sao cô lại nghĩ quẩn như thế..."

"Là... trời không có mắt!" Úc Lý bị lôi đi, vẫn còn gào lên tuyệt vọng, "Tôi có chỗ nào không bằng ả? Ắ ngu ngốc như thế, học mười mấy năm mới được là không hầu thứ hai! Tôi đứng bên học lỏm còn gậy hay hơn! Chẳng qua ả có chút nhan sắc mà thôi, dựa vào cái gì mà giẫm lên đầu lên cổ tôi..."

Hoàng Tử Hà thở dài: "Nếu cô là ngọc sáng thì sớm muộn cũng có người phát hiện ra thôi, sao phải cố chấp như thế?"

Có cô lên tiếng, đám bổ khoái đang lôi Úc Lý đi cũng dừng lại. Úc Lý nhìn chăm chăm thi thể Bích Đào, rùng rùng nước mắt, ghen ngào: "À... À ngày ngày lãnh nhục tôi, tôi vẫn cố nhẫn nhịn, nhưng ả biết rõ tôi ngưỡng mộ Trần công tử, còn cố ý bám lấy tôi khoe khoang râu vông vàng y tặng..."

Ánh mắt Úc Lý xám ngoét như tro tàn, lướt qua gương mặt Hoàng Tử Hà: "Tôi... Tôi đã ấp ủ kế

hoạch này suốt mấy tháng, nghĩ đi nghĩ lại, bảo đảm không còn gì sơ hở...
Thực không ngờ tiểu thư chỉ liếc qua là thấy đầy rẫy sơ sót..."

Hoàng Tử Hà lặng thinh, nhìn theo đám bồ khoái lôi Úc Lý đi.

Chu Tử Tần phía sau vừa lau mái tóc mới gội sạch, vừa than thở: "Đúng là nghĩ quẩn."

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gã, gật đầu nói khê: "Bích Đào, Úc Lý. Hai cái tên này rất giống nhau, hẳn là vào gánh hát cùng một lúc. Vậy mà giờ đây một người lọt mắt xanh bầu gánh, trở thành nghệ nhân, kẻ kia gọi là đệ tử, thực ra chỉ là tỳ nữ. Họ cùng đi cùng về, đương nhiên cũng từng quen biết Trần Luân Vân nức tiếng phong lưu. Mỗi quan hệ tế nhị này, kéo dài đến giờ, sau đó..."

"Xâu vòng vàng Trần Luân Vân tặng Bích Đào, cuối cùng đã trở thành giọt nước tràn ly."

"Đủ thấy trên đời này, vướng mắc về tình cảm là thứ khiến người ta đau đớn nhất. " Một giọng chậm rãi vang lên đằng sau, đủ lọt tai cô, nhưng lại không để kẻ khác nghe được.

Giọng nói dịu dàng như thế, khiến Hoàng Tử Hà ngẩn ra một thoáng mới ngoái lại.

Vương Uẩn đang ở sau lưng cô, rõ ràng nãy giờ vẫn đứng đó, thấy cô phá án xong mới lên tiếng.

Dưới ánh đèn leo lét, ánh mắt y nhìn cô sâu thăm thẳm, khiến Hoàng Tử Hà bối rối cúi đầu.

Chi

nghe y bình thản nói: "Sống trên đời mỗi người đều có duyên phận và chốn về riêng, việc gì phải chuốc thêm phiền phức? Cuối cùng lại rơi vào cảnh hại người hại mình."

Tim Hoàng Tử Hà thót lại, tuy hiểu ý y, song cô chẳng có cách nào phản bác, đành nín lặng cúi đầu.

Trăng đã về Tây, đã quá canh ba.

Yến tiệc kết thúc thế này khiến Phạm Ứng Tích không khỏi khó chịu. May mà Hoàng Tử Hà nhanh chóng vạch rõ chân tướng, nhưng mọi người cũng đã cụt hứng, quên bẵng cả điệu Nghê Thường Vũ Y điên đảo chúng sinh.

Khách khứa lục tục cáo từ, ai về nhà nấy. Hoàng Tử Hà cùng vợ lên xe, chợt nghe thấy sau lưng có người gọi: "Tử Hà"

Cô ngoảnh lại, thấy Vương Uẩn tươi cười đứng nhìn ngọn đèn lồng ngay trước cửa, ngẩng lên nhìn mình khẽ nói: "Sáng mai ta sẽ đến bàn bạc vài việc với các trưởng bối trong tộc của cô. Nếu cô rỗi, có thể trò chuyện mấy câu thì tốt quá."

Hoàng Tử Hà cứng người, cô cúi đầu hành lễ với y rồi im lặng quay đi buông rèm xe xuống.

Tấm rèm vừa buông, nụ cười trên môi Vương Uẩn cũng tắt lịm. Y ngược lên nhìn bầu trời tối thăm lồng lộng trên đầu, trăng đã xế, những vì sao lấp lánh đầy trời lại càng sáng rõ.

Những thứ xa xăm không thể với tới dường như luôn xán lạn hơn hết thảy.

Cũng có thể là vì chói lọi quá mức, nên càng có vẻ khó với tới.

Giống như người con gái y những tưởng chỉ với tay ra là chạm đến, giờ đã biến thành vì sao rực rỡ mà xa xăm nhất giữa ngân hà. Ánh sáng chói ngời ấy chẳng khác nào ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, khiến y ngày đêm canh cánh, nhưng nhớ chẳng quên, khó mà kìm nén.

Vương Uẩn quay người lên ngựa, chuẩn bị về nhà họ Vương. Một chi của họ Vương Lang Gia dọn đến Xuyên Thục cũng có cơ ngơi, y là đích tôn dòng chính nhà họ Vương, đương nhiên không ai dám lơ là tiếp đãi.

Con ngựa y cười dường như cũng gà gât buồn ngủ, cứ lê từng bước uể oải. Thoáng nghe tiếng chuông vàng leng keng, y chẳng cần ngoái lại cũng biết xe ngựa của Quý vương đi qua, bèn kéo cương ngựa tránh sang bên đường. Đường phố ban đêm chỉ có một ngọn đèn leo lét ở chỗ ngoặt. Lý Thư Bạch vén rèm xe lên gọi: "Uẩn Chi."

Vương Uẩn gật đầu chào y: "Vương gia."

"Hôm nay Trung thu, dự tiệc ở phủ tiết độ xong ta vẫn chưa tận hứng. Vừa hay có ít trà ngon, Uẩn Chi có hứng cùng ta song đóm nếm trà chẳng?"

Vương Uẩn ung dung mỉm cười đáp: "Ngày ngắn buồn đêm dài, sao chẳng thả đuốc dạo. Gia đã có nhã hứng, ty chức nào dám không tuân?"

Lý Thư Bạch không nói gì thêm, chỉ ra hiệu cho y đi cùng. Chẳng bao lâu đã thấy gác Đôn Thuần, nơi tạm trú hiện giờ của Lý Thư Bạch phía trước.

Gác Đôn Thuần vốn là hành cung năm xưa Huyền Tông cho xây dựng trong lúc chạy loạn An Sử đến đây. Tiếc rằng chưa xây xong, ngài ngự đã được Túc Tông tôn làm Thái thượng hoàng, rước về Trường An, để lại cung Đôn Thuần đang thi công dang dở. Quan viên đất Thục liền thu nhỏ quy mô lại, sau khi xây xong đổi gọi là gác, trở thành vườn cảnh của quan phủ Xuyên Thục. Lần này Quý vương giá lâm, quận Thục đã gấp rút tu sửa, để y ở tạm.

Vương Uẩn theo Lý Thư Bạch vào hiên Xuân Hóa, sau khi dâng trà xong, tất cả người hầu lui ra, kể cả Trương Hàng Anh.

Đèn đuốc sáng choang soi tỏ bóng hai người. Cả hai đều biết lòng dạ đối phương, nhưng không ai chịu nói toạc ra, chỉ đàm luận mấy chuyện vặt trong triều. Đồng Xương công chúa đã được an táng, đoàn đưa tang dài đến hơn hai mươi dặm, trong triều cũng có kẻ bàn rằng tang lễ vượt quá quy củ, hoàng thượng bèn phong nàng làm Vệ Quốc Văn Ý công chúa, lại cùng Quách thực phi ra tận cửa cung khóc lóc tiễn đưa, từ bấy không ai dám can gián nữa.

"Người nhà của cá nự y thì sao?" Vương Uẩn hỏi. Vì cái chết của Đồng Xương công chúa, hoàng đế đã trút giận sang các nự y, cho rằng họ cứu chữa chậm trễ, sau khi

giết hết hơn hai mươi người bọ Hàn Tông Thiệu, Khang Trọng Ân, còn toan hạ ngục tất cả họ hàng, lên đến hơn ba trăm người. Lý Thư Bạch nói thác rằng luật Đại Đường không có tiền lệ, Đại Lý Tự không thể xử lý, hoàng đế liền chuyển vụ này cho kinh triệu doãn Ôn Chương, khiến y chạy không thoát.

"Nự Sử Đài không dám can ngăn, thừa tướng Lưu Chiêm dâng tấu cầu xin thánh thượng thì bị đuổi ra, giờ đã bị bãi tướng, biếm đi Lĩnh Nam làm quan. Ôn Chương phán cho hơn ba trăm người kia phải lưu đày, gần đây bị tố cáo là ăn hối lộ nên xử nhẹ, ta thấy thánh thượng sẽ không nường tay đâu." Lý Thư Bạch nói mấy chuyện bâng quơ, tuy y ở Thục nhưng vẫn nắm rõ tình hình triều chính hơn ai hết.

Vương Uẩn thở dài: "Chuyện lớn trong triều như gió mây biến ảo, sóng dữ dồn dập thực khiến người ta không sao lường được."

Lý Thư Bạch tiện tay cầm chén lên châm trà cho y, cười nói: "Trong triều giờ đây gió mây biến ảo, song đều nằm trong dự liệu của ta, riêng có một chuyện ta nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi." Trong kinh, Lý Thư Bạch thú hứng nào cũng đứng đầu, châm trà, thúc cốc, mã cầu, thứ gì cũng là cao thủ, tắm trà nhỏ mà đều tắm tấp, mãi vẫn chưa tan. Vương Uẩn nâng chén bằng ba ngón tay, ngắm nhìn thật kỹ rồi hỏi: "Chẳng hay gia không hiểu chuyện gì?"

"Ta còn nhớ, mùa thu ba năm trước, sau khi tavang danh không lâu, chúng ta đã gặp nhau bên bờ Khúc Giang. Bấy giờ ta cứ ngỡ Uẩn Chi sẽ dự kỳ thi năm sau, ai ngờ người nghe tin ta sắp ra biên tái dẹp SaĐà, lại muốn theo ta tòng quân."

Nhà họ Vương Lang Gia xưa nay thanh cao tao nhã, thường theo nghiệp bút nghiên, ra làm quan văn, Lý Thư Bạch lúc ấy cũng kinh ngạc hỏi Vương

Uẩn: "Bằng vào gia thế và chỗ dựa của mình, người ở trong triều ắt sẽ như cá gặp nước, sao lại phải tòng quân?"

"Tôi không muốn đi con đường được người khác trải thảm sẵn, có lẽ chọn đường tổ tiên mình cố ý tránh né sẽ hay hơn."

Dưới ánh nắng đầu thu năm ấy, Vương Uẩn, bấy giờ còn là thiếu niên, từng nói đầy quả quyết, tựa như đã thấy bến bờ mà đời này mình sẽ cập.

Vậy là, trong danh sách các hộ vệ đi cùng mà Lý Thư Bạch trình lên triều đình, có thêm tên Vương Uẩn. Giữa thu, họ đến ven rìa sa mạc, đứng trên đài Phong Hỏa phóng mắt nhìn ra biên ải ngút ngàn. Cỏ úa chiều tàn, sông dài uốn lượn, khói đùn thẳng tắp.

Họ phóng ngựa hành quân giữa sa mạc, đuổi giết quân Sa Đà xâm phạm, có lần hăng hái còn đuổi theo đến tận lúc trăng lên, mấy chục kỵ mã giảm lên bóng đêm tăm máu quay về. Đất

Hồ tháng Tám đã đổ tuyết, vầng trăng tàn vẫn còn treo cuối trời, những bông tuyết đã lả tả rơi xuống sa mạc, giáp sắt loang loáng, lạnh đến thấu xương. Lý Thư Bạch cười ngựa dẫn đầu ngoái lại phóng mắt nhìn ra xa rồi ghìm cương, tháo túi rượu đeo bên hông ngựa quăng cho Vương Uẩn.

Rượu nóng vừa vào miệng, máu trong người cũng bắt đầu sôi lên. Hơi lạnh bị xua tan, vì vừa thắng trận nên mọi người vô cùng hào hứng, gào lên hát ông ổng giữa đồng hoang.

Vương Uẩn không hòa giọng được với đám người đó, chỉ cười ngựa ngẩng nhìn trời, theo họ về doanh trại. Doanh Lũng Hữu đã ở ngay trước mắt, gốc bạch du trước cửa doanh thấp thoáng giữa màn mưa tuyết. Vương Uẩn phủi tuyết đọng trên mình, chợt sinh lòng cảm khái đọc một câu: "Tuyết bay mờ biên ải, tắt khói Phong Hỏa đài."

"Bởi vậy, sau lần đẩy lùi Sa Đà, khái hoàn về kinh đó, ta không đem người ra trận nữa." Lý Thư Bạch chậm rãi nói, "Mỗi người đều có một nơi thuộc về mình, kiếp này, người là đích tôn nhà họ Vương Lang Gia cao nhã hào

hoa, sống giữa cảnh phồn hoa thịnh thế. Kiếm quý dù sắc bén đến đâu thì trên sa trường cũng chẳng bằng một thanh đao thường, gió cát và máu tanh chỉ tổ bào mòn lưỡi kiếm, thậm chí tàn hủy chất thép tốt của nó thôi."

Vương Uẩn

lặng lẽ nhìn xuống: "Nhưng khoảng thời gian đi theo vương gia đã khai phong cho thanh kiếm. Từ đó tôi mới bước lên con đường này, từ ty Phòng vệ đến Tả Kim Ngô Vệ, ít nhất cũng đã thoát được con đường cha tôi bày sẵn. Đời này kiếp này... tôi phải cảm ân gia dùi dắt."

"Ta biết người nói thật lòng, nhưng người sống trên đời lúc nào cũng có chuyện bất đắc dĩ. Ví như người đã nhận lệnh giết ta thì phải dốc sức làm cho được, bằng mọi cách dồn ta vào chỗ chết." Lý Thư Bạch thản nhiên như đang bàn luận về bóng tối ngoài song vậy.

Vương Uẩn thoáng sửng ra, ngón tay nâng chén trà bất giác rụt lại. Cái chén hơi nghiêng, một hai tấm bọt bên trong chưa tan hết sáng ra ngoài.

Y từ từ đặt chén xuống, ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch.

Đêm khuya thanh vắng, hương quế thoảng qua. Lần đầu gặp bên bờ Khúc Giang, y cũng đã hành lễ với Lý Thư Bạch giữa hương hoa quế ngan ngát thế này.

"Vương Uẩn Lang Gia, tự là Uẩn Chi. Từ nay nguyện theo gia tung hoành thiên hạ, bảo vệ giang sơn Đại Đường." Lời còn văng vẳng bên tai, vậy mà giờ đây ngồi bên nhau giữa đêm khuya thanh vắng, lại là tình cảnh thế này.

Vương Uẩn ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch, gượng cười: "Vương Uẩn là thân tử, phụng lệnh làm việc, không thể tự chủ, xin gia bỏ quá cho. "

Thấy

y thẳng thắn thừa nhận, Lý Thư Bạch cũng cười đáp: "Nếu ta để bụng thì lần trước đâu có ngán Tử Hà tiếp tục căn vặn? Ta hiểu tình cảnh của mình, cũng biết chỗ khó xử của Uẩn Chi. Điều mình không muốn, ắt không làm với người khác."

Vương Uẩn lặng lẽ gật đầu. Y còn đang mãi nghĩ về việc Quý vương thân thiết gọi thẳng tên vợ chưa cưới của mình như thế. Nhưng chẳng mấy chốc y đã nghĩ thông, người như Lý Thư Bạch lẽ nào lại nuốt lời.

Như đi guốc trong bụng y, Lý Thư Bạch thản nhiên tiếp: "Người nhận nhiệm vụ này, hẳn cũng là biết đây là kế hoạch một mũi tên trúng hai con chim. Nếu ta chết, triều đình cũng coi như trừ được mối họa tiềm ẩn lớn nhất; còn nếu mọi chuyện bại lộ thì nhà họ Vương không tránh khỏi liên can. Bất luận ra sao, kẻ bày kế vẫn có thể khoanh tay ngồi nhìn, tiện thể dọn sẵn một con đường bằng phẳng."

"Thế nên gia... gác chuyện này lại, không muốn làm âm ỉ lên, cũng tức là, không muốn đôi bên cùng tổn thất?"

"Chẳng lẽ người thì không phải ư?" Lý Thư Bạch ngừng một lát mới tiếp: "Ta biết không phải người phóng hỏa, hành vi kiêu đó không giống tác phong của người."

Vương Uẩn khẽ đáp: "Tôi biết việc đó... Chỉ là, không cách nào ngăn trở."
"Người ngăn không nổi đâu. Tất cả những

kẻ vọng tưởng ngăn cản, đều sẽ bị nghiền nát. Lưu Chiêm đã vậy, Ôn Chương cũng thế, hai ta cũng vậy mà thôi." Gương mặt tưởng chừng luôn bình thản của Lý Thư Bạch, cuối cùng cũng thoáng vẻ mệt mỏi. Y chăm chú nhìn Vương Uẩn, hạ giọng: "Giờ người vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao, lại bị ta lột trần thân phận, e rằng nhà họ Vương cũng gặp rắc rối. Nhưng ta có thể giúp người." Vương Uẩn chậm rãi gật đầu: "Vương gia một câu nặng tày chín đĩnh, ắt không nuốt lời. Nhưng... dám hỏi gia muốn nhà họ Vương làm việc gì?" Lý Thư Bạch làm thinh. Thật lâu.

Đêm khuya thanh vắng, lặng phắc như tờ. Bóng tối như ngưng đọng lại, nuốt chửng tất thảy những dơ bẩn và đẹp đẽ.

Chẳng biết bao lâu sau, Lý Thư Bạch mới hạ quyết tâm, lên tiếng: "Từ bỏ hôn ước năm xưa."

Hôn ước năm xưa.

Năm mười sáu tuổi, vì ngưỡng ngiu, Vương Uẩn mới rủ Lý Nhuận cùng đi nhìn trộm thiếu nữ nọ, chỉ thoáng thấy gương mặt nghiêng của cô.

Đó là hôn sự định sẵn từ khi y còn nhỏ. Một mảnh giấy, hai cái tên, từ một người xa lạ, cô đã trở thành người gần gũi nhất.

Vậy mà giờ đây, Lý Thư Bạch lại bảo y, từ bỏ.

Vương Uẩn cúi đầu, phì cười: "Quỳ vương gia quả rất giỏi cân nhắc tình hình, không hề sơ sẩy. Biết rõ sự tồn

vong của nhà họ Vương đều trông cả vào một câu này, vậy mà vẫn bày ra vẻ khoan dung cho tôi lựa chọn."

"Uẩn Chi, chuyện này là ta không phải với người." Lý Thư Bạch cúi xuống vô thức xoay xoay chén trà trong tay, chậm rãi thuyết phục: "Nhưng người có nghĩ trước đây Tử Hà từng vạch trần chuyện cũ của Vương hoàng hậu, nếu gả vào nhà người, thì ngày tháng sau này sẽ ra sao?"

Vương Uẩn cười nhạt: "Nàng đã là vợ tôi, đương nhiên tôi sẽ dốc hết sức bảo vệ, không cần gia nhọc lòng."

"Thế nếu sau khi người ám sát thất bại, ta về kinh gặp thánh thượng thì sao?" Lý Thư Bạch thản nhiên hỏi tiếp, "Nhà họ Vương các người liệu có thoát nổi kiếp nạn này không? Dầu người muốn bảo vệ, thì phải làm thế nào mới bảo vệ được đây?"

Vương Uẩn thông dong đáp: "Khả năng nhà họ Vương bị diệt, cũng không lớn bằng phủ Quỳ đâu."

Lý Thư Bạch vẫn lạnh tanh: "Phủ Quỳ có khả năng phản kháng, còn nhà họ Vương thì không thể."

Sáng đường lại chìm vào im lặng, bóng đêm nặng nề phủ trùm lên họ, trong phòng sáng choang mà ngọt ngào, đôi bên đều thấy vẻ tăm tối sâu xa khó nắm bắt trong mắt người kia.

Khói trà nghi ngút bốc lên, tạo thành vô vàn hình dạng mờ ảo giữa không trung, rồi lại tan vào hư vô.

Thật lâu, Vương Uẩn mới nói khẽ:

"Vương gia đã nắm được tất cả chân tướng thì tôi cũng không giấu giếm nữa. Gia cho rằng tại sao đúng lúc này kẻ đứng sau màn lại bất chấp tất cả, tìm đủ cách san bằng mọi thứ mình không thể thao túng?"

Lý Thư Bạch cúi xuống, hồ hững đáp: "Có lẽ vì trong trận động đất ở Giang Nam khi trước, có người đã nói rằng triều đình sắp xảy ra biến cố. Ra tay lúc này, vừa khéo ứng với thiên thời địa lợi nhân hòa."

"Vậy tiếp theo gia định thế nào? Có bao giờ nghĩ Hoàng Tử Hà ở bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì chẳng? Gia cho rằng trong tình cảnh này vẫn có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự hay sao?" Vương Uẩn nhìn chòng chọc Lý Thư Bạch, nói rất khẽ, nhưng hết sức rành rọt, "Đương nhiên vương gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc chỉ sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan đấy."

"Đây chính là... nguyên nhân ta không dám hứa hẹn với cô ấy." Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn bình lưu ly trên bàn. Con cá đỏ rục đang trầm mình dưới đáy nước bất động, chẳng biết là đang ngủ hay đang nhìn bọn họ, hết như một giọt máu chìm xuống đáy bình.

"Có những việc ta nhất định phải kết thúc, tận mắt chứng kiến chân tướng. Nhưng có lẽ lần này một đi sẽ không còn cách nào trở lại, ta... không thể để cô ấy cùng mạo hiểm được."

Dường như đây là lần đầu tiên trong đời, giọng y lộ vẻ hoang mang.

Wương Uẩn ngậm ngừng, cuối cùng vẫn không đành nói thẳng: "Nhưng gia đã quyết, hơn nữa còn cho rằng mình sẽ không thua, nên ngay từ đầu đã đề nghị tôi từ bỏ hôn sự, bởi gia nắm chắc phần thắng!"

"Người lắm rồi." Lý Thư Bạch khẽ nhúng ngón tay vào làn nước trong bình lưu ly, "Ta chỉ muốn để cô ấy được tự do."

Con cá nhỏ giật nảy mình, cuống quýt quẫy đuôi, toan trốn khỏi làn nước dập dờn mùi nguy hiểm. Nhưng sóng nước đập vào thành bình rồi dội lại, cá ở trong nước làm sao tránh nổi, chỉ còn cách cam chịu.

Vương Uẩn đứng phắt dậy, giọng cũng trở nên sắc lạnh: "Ý gia là Tử Hà ở bên cạnh tôi sẽ không được hạnh phúc sao?"

Lý Thư Bạch lặng lẽ ngược lên nhìn kẻ xưa nay luôn ôn hòa như gió xuân, lần này lại vì Hoàng Tử Hà mà mất bình tĩnh, bất giác mỉm cười: "Uẩn Chi, đừng nóng."

Thấy y nở nụ cười hiếm hoi, Vương Uẩn thoáng sững ra, đành nén giận ngồi xuống gượng gạo tạ lỗi: "Ty chúc thất lễ... Xin gia thứ tội."

"Người hiểu lắm ý ta rồi. Thực ra ta chỉ muốn cho Tử Hà một cơ hội tự do lựa chọn. Bất luận cô ấy chọn người hay ta, ta cũng không muốn cô ấy bị ràng buộc. Đây cũng là công bằng cho cả hai chúng ta..." Ánh mắt tươi tắn của Lý Thư Bạch từ từ hướng ra ngoài song. Bóng cây trùng trùng đứng lặng trong đêm tối, như quái thú rập rình, như mộng mô chỉ chực chờ nuốt chửng những cơn mộng đẹp. "Mấy ngày nữa ta về kinh, vụ ám sát sẽ được vén màn, dù ta không rõ là ai giết dây ai cầm đầu, nhà họ Vương cũng có thể dẹp tan cơn sóng gió này."

Vương Uẩn lặng thinh cúi nhìn xuống, nhưng cảm lại hơi nhếch lên.

Lý Thư Bạch rót thêm cho Vương Uẩn một chén sứ xanh lam, ánh đèn rọi lên ngón tay thon dài trắng trẻo của y, như sông xuân soi bóng hoa lê, ung dung tao nhã.

Chỉ nghe y cười nói: "Uẩn Chi, lẽ nào người không dám tin vào bản thân, cảm thấy nếu không có hôn ước ràng buộc, Tử Hà sẽ không chọn mình sao?"

Thấy y thư nhân tự đắc, Vương Uẩn chợt thấy lòng sôi lên, không thể kiềm chế, giơ tay đón lấy chén trà Lý Thư Bạch đưa: "Chúc vương gia chuyến này thuận lợi, tôi sẽ xử lý thật nhanh những chuyện ở đây, để gia khỏi phải bận tâm về sau."

=====

Chương 2: Muôn sông ngàn núi

Vương Uẩn không hề đến nhà họ Hoàng.

Sáng hôm sau, y cho người hầu đến nhà họ Hoàng báo tin, vì bận bịu việc công nên không thể giữ lời hẹn, mong được lượng thứ.

"Xem ý tứ thì đáng lẽ hôm nay y sẽ đến bàn bạc chuyện hôn nhân, nghe nói còn có mấy bậc bề trên trong nhà họ Vương cũng tới..." Hoàng Dũng, bác họ Hoàng Tử Hà vốn đã triệu tập các bậc cao niên trong tộc lại, khắp khởi đợi Vương Uẩn đến, nào ngờ y lại cáo bận, khiến họ phấp phỏng không thôi.

"Liệu có phải... nhà họ Vương cần cá gì về hôn sự này không?"

"Có nhẽ đâu thế, hôm qua Vương công tử còn sau người đến bàn bạc trình tự, xem phải đón Tử Hà vào kinh thành hôn thế nào cho thỏa đáng mà..."

"Huống hồ dù nghe tin Tử Hà giết chết cả nhà rồi bỏ trốn, nhà họ Vương cũng chưa bao giờ tỏ ý hối hôn, theo tôi thấy, không thể có chuyện gì được."

Mấy bậc bề trên trong họ xôn xao bàn tán, coi việc cô gả vào nhà họ Vương đã chắc mười mươi, không suy suyển vào đâu được. Đúng lúc họ cho rằng Vương Uẩn không đến, toan lục tục cáo từ thì lại có người từ bên ngoài hốt hải chạy vào, tay cầm một phong thư: "Lão gia, Lục tiểu thư có thư."

Trong số các chị em họ, Hoàng Tử Hà đứng vai thứ sáu. Hoàng Dũng mừng rỡ hỏi: "Là

Vương công tử gửi ư?"

"Thưa không." Người hầu lắc đầu đáp, "Là Quỳ vương gửi đến."

Mọi người nhìn nhau, bấy giờ mới nhớ ra, Hoàng Tử Hà trước đây làm hoạn quan bên cạnh Quỳ vương.

"Nhưng... giờ Tử Hà đã khôi phục danh phận, là con gái nhà chúng ta, sao Quỳ vương còn viết thư gửi nó nữa?" Họ nghi hoặc cầm phong thư lên xem, chỉ thấy bì thư viết:

Thủ tục cho hoạn quan Dương Sùng Cổ phủ Quỳ vương về Thục. Hoàng Tử Hà nhận và cất giữ.

"Vẫn là người phủ Quỳ làm việc chu đáo, dù Tử Hà đã khôi phục thân phận nữ nhi, nhưng suy cho cùng muốn rời vương phủ vẫn phải tuân theo thủ tục." Mọi người lại tấm tắc cảm thán, song không ai dám bóc thư ra, vội sai người đưa sang cho Hoàng Tử Hà.

"Cho hoạn quan phủ Quỳ vương về Thục ư?" Hoàng Tử Hà đọc qua rồi bóc phong bì, rút bức thư bên trong ra. Vừa mở thư, cô đã trông thấy ba chữ viết ngay trên đầu: Giấy từ hôn.

Hoàng Tử Hà im lặng gập thư lại, cho người đưa thư lui ra, chốt cửa cẩn thận rồi mới mở tờ giấy ra đọc kỹ.

Vương Uẩn Lang Gia, từ nhỏ đính hôn với Hoàng Tử Hà quận Thục. Về sau đôi bên trưởng thành, trời Nam đất Bắc, tính tình trái ngược nên viết giấy này giải trừ hôn ước, từ nay về sau tùy ý cưới gả, không được tranh chấp.

Hoàng

Tử Hà sững sờ ngồi xuống bên song, nhìn bốn chữ Vương Uẩn Lang Gia, rồi lại cầm phong bì lên, nhìn nét chữ của Lý Thư Bạch bên ngoài.

Tối qua y vừa hứa, vậy mà giờ đã thực sự giúp cô xóa bỏ cuộc hôn nhân này.

Duyên phận giữa cô và Vương Uẩn, từ nay kết thúc. Cô gấp tờ giấy lại, nhét vào phong bì. Chợt chạm phải thứ gì bên trong, cô bèn dốc ra lòng bàn tay.

Là hai hạt đậu đỏ thắm, óng ả long lanh, xâu lại bằng một sợi dây vàng. Cô lật đi lật lại, nhìn hai hạt đậu đỏ trôi dọc theo sợi dây, lúc thì sát lại, lúc thì tách ra, chẳng khác hai hạt sương trên nhụy hoa.

Cô nắm chặt hay hạt đậu đỏ, dựa vào chiếc bàn nhỏ bên song, khẽ tì má lên cánh tay. Bên tai như nghe tiếng Lý Thư Bạch thăm thì, cô yên tâm, đã có ta đây.

Khu vườn nhỏ ngoài song đã vào thu, lá vàng rơi rụng lả tả.

Hoàng Tử Hà tựa người bên cửa sổ, nghe tiếng gió rì rào khi gần khi xa, hòa cùng tiếng lá rơi xào xạc, tiếng chim non ríu rít nhảy nhót trên cành, siết chặt hai hạt đậu đỏ trong tay.

Chu Tử Tần ngày ngày đều bưng bưng hứng khởi.

Có án thì đi điều tra, không thì đi loanh quanh trên phố, xem có kẻ nào trộm cắp hay cản trở đường đi lối lại không. Đối tượng bị sờ gáy nhiều nhất chình là Nhị cô nương ngang nhiên bày sạp hàng giữa đường.

Tuy

hôm qua vừa bị cho uống mấy ngụm nước, song Chu Tử Tần vẫn khỏe như vâm, hôm nay lại lẳng xăng chạy khắp nơi. Theo lệ, gã tới chỗ Nhị cô nương dòm dò, đấu khẩu vài câu, đang phấn khởi quay đi thì bắt gặp Hoàng Tử Hà đứng ngay bên đường, ôm một túi quýt, tùm tùm cười nhìn hai người.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô dưới nắng, Chu Tử Tần bất giác thấy mặt nóng bừng, bèn chạy đến bên cạnh, nhón một quả quýt vừa bóc vừa hỏi: "Sao hôm nay lại tới đây?"

"Vào thu rồi, da dẻ hơi khô, tôi đi mua ít son môi và thuốc bôi tay."

Gã hồ hởi: "Đừng mua nữa! Để ta làm cho! Sơn môi bên ngoài toàn làm bằng tủy bò, ta sẽ dùng tủy hươu, không có mùi hôi. Ta còn nghiên cứu được một phương pháp, chắt lọc tinh chất bạch chỉ, ngọc trúc, đinh hương, hoa đào, thơm ngát mà mịn màng, ngày kia sẽ đưa đến cho!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Tốt quá, cảm ơn công tử."

Chu Tử Tần bấy giờ mới quay sang Nhị cô nương, có vẻ tần ngần.

"Tiện thể làm thêm một ít, Nhị cô nương sáng nào cũng phải dậy từ tinh mơ, nhất định cũng sợ nể. Thuốc bôi tay cũng làm dôi ra một ít đi. Hơn nữa..." Hoàng Tử Hà nhìn Nhị cô nương cười nói, "Nếu công tử tặng cô ấy, về sau nhất định cô ấy sẽ thân thiết với công tử hơn, công tử nói gì cũng nghe theo, phải không

nào?"

"Cũng phải, vậy ta làm thêm một ít. Chẳng biết cô ấy thích mùi gì, hay hợp với loại gì nữa..."

"Cô ấy thích hoa quế, người hơi nóng, công tử phải bỏ thêm chút hạt bí đao, bột bạch chỉ và hoa đào đi."

Ngắm Nhị cô nương thêm một lát, cô lại bổ sung, "Cô ấy không còn cha mẹ, bên dưới lại có mấy đứa em, công tử đừng cho vào lọ sứ, cho vào hộp gỗ sơn ấy. Trẻ con da dẻ còn non, bỏ thêm chút dầu chồn, cô ấy nhất định sẽ cho cả các em dùng."

Chu Tử Tần ngạc nhiên ra mặt: "Sùng Cổ quen cô ấy à?"

"Đâu có, quan sát mà đoán bừa vậy thôi."

"Liệu có đúng không đây..." Chu Tử Tần lầm bầm.

"Vậy ta cũng đoán thử xem." Phía sau có người nói chen vào. Hoàng Tử Hà chẳng cần ngoái lại cũng biết là ai, khéo môi bất giác lộ nụ cười.

Chu Tử Tần ngoảnh đầu mừng rỡ reo lên: "Gia cũng biết xem tướng ư?"

Lý Thư Bạch hôm nay vận một bộ đồ bằng lĩnh trọng lãng, thoát nhìn chỉ thấy thuần một màu xanh, nhưng mỗi thoáng ẩn hiện, càng tôn lên phong thái tuấn tú bất phàm, khiến những người xung quanh đều len lén liếc nhìn, song không ai dám nhìn thẳng.

Trương Hàng Anh thực thà theo sau y, mỉm cười chấp tay chào Chu Tử Tân.

Chu Tử Tân níu ngay lấy Lý Thư Bạch gặng hỏi: "Gia mau đoán đi, để toi xem gia lợi hại hay Sùng

Cổ lợi hại hơn?"

"Nhị cô nương chắc hẳn sinh vào mùa xuân, cha là đồ tể, mẹ nuôi tằm dệt lụa. Xem tướng mặt thì cô ta mồ côi cha mẹ từ nhỏ, anh trai cũng chết yếu, trong nhà chỉ còn cô ấy và ba đứa em, hai trai một gái. Nhị cô nương từng bị từ hôn, vì nhà chồng chưa cưới cũng khó khăn, cưới về lại phải nuôi thêm ba đứa em nheo nhóc, làm sao sống nổi. Cô ta đành kế nghiệp cha, bán thịt dê trên phố này hơn bốn năm rồi, cũng đủ nuôi hai em trai đi học trường tư, học hành không tệ."

Chu Tử Tân há hốc miệng, nhìn Lý Thư Bạch đầy kính phục: "Rõ... rõ ràng thế cơ à? Tài xem tướng của gia đúng là phi phàm!"

Khóe môi Lý Thư Bạch hơi cong lên, thấp thoáng ý cười, y chỉ đáp: "Quan trọng nhất là giữa hai chân mày cô ta rất sáng sủa, mày mắt rạng rỡ, ta dám chắc mấy hôm nữa cô ta sẽ một bước lên mây, bay lên cảnh cao."

Chu Tử Tân nửa tin nửa ngờ nhìn đầu mày Nhị cô nương rồi lẩm bẩm: "Thật hay đùa đây..."

Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn Hoàng Tử Hà, chưa kịp nói gì thì nghe thấy bên cạnh nhốn nháo cả lên. Ba bốn tên hầu ăn vận chỉnh tề xúm xít vây quanh một gã đàn ông bụng phệ, cả người nần nấn mỡ, vừa nhác thấy Nhị cô nương bán thịt dê bên đường, cơ thịt trên mặt ông ta bỗng rần rật rồi nhào tới nắm ngay lấy tay

áo cô, bất chấp phản thit nhầy nhụa mỡ: "Đây... Đây chẳng phải Nhị nha đầu ư?"

Nhị cô nương ngần ra hỏi lại: "Vị này là ai vậy?"

"Tứ thúc của con đây! Ông nội con là chú họ của ta! Năm xưa cha con còn nhỏ, ông nội con đến nhà ta giúp việc tế lễ từng dắt cha con theo, nên ta cũng đã gặp mặt một lần! Con giống cha con hồi nhỏ như đúc!"

"Ồ... ra là Tứ thúc." Nét mặt Nhị cô nương rành rành mấy chữ: Tứ thúc thật tinh mắt, trí nhớ cũng tốt quá.

Song ông chú này chẳng buồn để tâm đến ánh mắt cô, nhanh nhẹn rút gia phả đem theo người, giở ra cho cô xem: "Đây, con nhìn xem, ông nội con là Lưu Lương Thượng, sau khi ra ở riêng thì chuyển đến phủ Thành Đô làm đồ tế kiểm sống, đúng không nào? Con nhìn sang bên này này..." Ngón tay ông ta đi theo đường nối dài, qua vô số cái tên lạ hoắc, cuối cùng dừng lại trở vào một cái, "Lưu Hỉ Anh, chính là ta, theo vai vẽ chẳng phải là chú họ con ư?"

Nhị cô nương ngỡ ngàng, chẳng biết ông chú họ xa lơ xa lắc từ trên trời rơi xuống này muốn thế nào, đành quấy quá đáp: "Con ngu ngốc, không nhận ra Tứ thúc, mong Tứ thúc bỏ qua."

"Ôi chao, họ hàng xa ít qua lại thì vậy thôi, không sao không sao." Lưu Hỉ Anh gỡ con dao phay khỏi tay cô, đặt lên phản thit, "Nhị nha đầu, Tứ thúc hiện giờ là ty

thương Miên Châu, sao có thể để cháu gái phơi mặt ngoài đường bán thit dê được? Mau theo ta về nhà, ta sẽ nuôi con, rồi làm lễ thật to ghi tên con vào gia phả, về sau con chính là con gái ta! "

Nhị cô nương chớp mắt, còn chưa nghĩ ra nên làm gì thì người đằng sau đã dắt một cỗ xe mui xanh tới, giục cô lên.

"Khoan đã, đợi con bán xong thit hôm nay..." Nhị cô nương nhìn Lưu Hỉ Anh, rồi lại cầm dao lên. Lưu Hỉ Anh vội sai người hầu: "Đem tất cả thit về

nhà bếp luôn đi. Con thích ăn thịt dê à?"

"Không, bình thường thịt ế con đều phải ăn cả." Nhị cô nương miệng nói, tay cầm một sợi thừng rơm nhanh nhẹn buộc thịt lại, ném cho họ: "Coi như đây là quà ra mắt Tứ thúc vậy, con phải về nhà đây, còn nấu cơm cho mấy đứa em nữa."

"Đừng mà Nhị nha đầu, đến nhà ta đi..."

"Thôi thôi, con chỉ là một người bán thịt, sao có thể đến nhà Tứ thúc được? Huống hồ dưới con còn mấy đứa em phải nuôi..."

"Thì gọi cả bọn chúng đến..."

Chu Tử Tần đứng xem hài kịch mà suýt đánh rơi cả hàm dưới. Ngoái lại thấy Lý Thư Bạch vẫn thản nhiên như không, gã thiếu điều muốn quỳ sụp xuống vái lạy: "Vương gia đúng là người trời! Đoán việc như thần vậy!"

Hoàng Tử Hà cười tinh quái: "Tra đến tông ty mấy đời thì ai mà chẳng có họ với một nhân vật

vai vế, phải không nào?"

"Nhưng có mấy ai hăm hở tới tìm một người họ hàng xa lơ xa lắc như thế đâu, sao Nhị cô nương tự nhiên lại có cái phúc ấy?"

Hoàng Tử Hà cười cười nhìn Lý Thư Bạch, y cũng mỉm cười đáp trả, cúi đầu thì thầm vào tai cô: "Lưu Hỉ Anh tình cờ nghe được tin đồn rằng Nhị cô nương bữa trước từng giúp đỡ Quỳ vương trong lúc gặp nguy ở ngoại ô. Sau khi lén lút đến gác Đôn Thuần nghe ngóng, lão ta bèn hối hả chạy đến đây."

Thấy Chu Tử Tần lật đật chạy đi hóng hớt, Hoàng Tử Hà không nén được nụ cười: "Quỳ vương quả là nhiệt tình."

Lý Thư Bạch cúi đầu chăm chú nhìn cô hồi lâu mới hờ hững đáp: "Chẳng qua không muốn thêm một đối thủ đấy thôi."

Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu Chu Tử Tần đối địch với Quý vương lúc nào, song thấy y đã quay lưng đi thẳng, bèn vẫy tay với Chu Tử Tần rồi nhanh nhẩu đi theo y.

Đã qua Trung thu, khí trời ngày một lạnh dần, bên con đường vắng, lá vàng lả tả rơi xuống thành một lớp dày dưới chân họ, mỗi bước đều nghe lạo xạo. Đất Thục xưa nay nắng ít mù nhiều, sắc trời âm u, nay có lá vàng lại càng thêm phần quạnh quẽ.

Giọng Lý Thư Bạch khê khàng mà chậm rãi bên tai cô: "Tối qua ta đã nói chuyện với Vương Uẩn."

Hoàng Tử Hà cúi

đầu không đáp. Hôn ước cũ với Vương Uẩn khiến cô và Lý Thư Bạch muốn ở bên nhau cũng khó mà qua được ải của y. Giờ đây quan hệ giữa ba người vô cùng phức tạp, tình cảnh khó xử khiến người ta chẳng biết phải xử trí ra sao nữa.

Thấy cô làm thinh, Lý Thư Bạch lại nói tiếp: "Phong thư ta nhờ người đưa tới, cô đã nhận được chưa?"

Hoàng Tử Hà khê gật đầu, lí nhí đáp: "Việc này quả là không phải với nhà họ Vương."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Ta biết. Thế nên mấy ngày nữa ta sẽ về kinh, xử lý cho xong việc cần phải giải quyết. Có lẽ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, hoặc phải mất rất nhiều thời gian, nhưng ta nhất định quay lại."

"Tôi chờ." Giọng Hoàng Tử Hà rất khê, mặt bất giác cũng đỏ ửng lên, nhưng ánh mắt nhìn y không mảy may dao động.

Lý Thư Bạch cúi đầu đắm đuối nhìn cô, thấy làn da trắng tái dưới ánh sáng lờ mờ ngày thu hơi ửng hồng, kều diêm không bút nào tả xiết. Y chỉ thấy lòng xao xuyến khôn cùng, máu nóng chảy rần rật dưới từng tắc da, mọi mạch máu từ lồng ngực đến tận ngón tay đều như sôi lên, khiến y thoáng ngây người.

Rồi dường như bị dòng máu nóng trong tim dẫn dụ, y thành linh đưa tay ôm cô vào lòng, siết chặt.

Hoàng Tử Hà đột ngột bị y ôm lấy, thân thể bất giác run lên.

Hai tay cô chần ở giữa, toan đẩy y ra, nhưng vừa chạm vào lồng ngực y, cả người cô đã mềm nhũn. Nhìn trên cánh tay mình, cô trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng đã trượt xuống tận khuỷu tay, nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Hoàng Tử Hà bất giác ngẩn ngơ, rồi từ từ xuôi hai tay xuống, mặc cho y ôm lấy mình, tựa như hai người sẽ cứ thế dính chặt lấy nhau, từ nay không bao giờ chia lìa nữa.

Lý Thư Bạch cúi đầu vùi mặt vào tóc Hoàng Tử Hà, hít thật sâu mùi hương thoang thoảng thanh mát mà xa xăm của cô, ý thức cũng từ từ tan ra như tuyết ngày xuân.

Chẳng biết từ lúc nào, hai tay cô đã khẽ khàng giơ lên ôm lấy y. Vùi mặt vào ngực y, nghe tiếng hai trái tim đập dồn, mặt cô cũng nóng bừng.

Lâu thật lâu, y mới buông cô ra, dịu giọng dặn dò: "Bất luận nghe được tin gì cũng đừng sợ hãi, càng không cần lo lắng. Cứ yên lòng đợi ta về."

Hoàng Tử Hà đỏ bừng hai má, lặng lẽ gật đầu, nhưng vẫn nhanh nhạy nhận ra có điều không ổn. Tuy lòng chưa thôi xao xuyến, song cô vẫn buột miệng hỏi: "Có thể xảy ra chuyện gì?" Nét cười dịu dàng thoáng qua gương mặt Lý Thư Bạch, y đắm đuối nhìn cô đáp khẽ: "Không có gì đâu, chẳng qua sợ cô đợi mãi phát chán lại quên khuấy mất ta thôi."

Hoàng Tử Hà giơ tay đánh khẽ vào vai y: "Nói bậy."

Y mỉm cười nắm lấy tay cô, đăm đăm lặng ngắm. Bàn tay y từ cổ tay cô trượt xuống, thong thả tách bàn tay cô ra, mười ngón đan vào nhau.

Hai hạt đậu đỏ thắm nhẹ nhàng chạm vào đôi cổ tay sát lại.

Hai người lặng thinh nắm tay nhau đi giữa một trời lá vàng rơi lả tả. Trên con đường vắng vẻ ngày thu, hướng tới một tương lai xa xăm mờ mịt.

=====

Chương 2.2

Chu Tử Tần đã nói là làm.

Hôm sau gã đưa ngay son tới, ngoài một hộp to nhất cho Hoàng Tử Hà, còn chuẩn bị mười mấy hộp nhỏ để cô chia cho các chị em, riêng Mi Vu cũng có một hộp.

Hoàng Tử Hà khều một ít bôi lên lòng bàn tay thử màu.

Trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng trên cổ tay trắng muốt của cô, tươi tắn đến chói mắt, Chu Tử Tần bất giác choáng váng cả đầu óc, cứ ngây ra ngắm nhìn hồi lâu.

Hoàng Tử Hà kéo tay áo che đi rồi quay lưng lại, vừa thoa son vừa hỏi: "Nhị cô nương thích son hương hoa quế chứ?"

Chu Tử Tần bấy giờ mới định thần, ừ ừ đáp: "Hôm nay cô ấy không dọn hàng. Ta vừa hỏi thăm được địa chỉ nhà, nhưng... ngại không dám đưa đến..."

Hoàng Tử Hà cúi đầu cười, chỉ muốn hỏi lại: công tử mà cũng biết ngại kìa à?

"À phải rồi, Sùng Cổ này, vụ hôm Trung thu đã kết án rồi. Ta cũng bàn bạc với cha, tuy xưa nay chưa từng có nữ bồ đầu, nhưng chúng ta vẫn muốn mời cô làm nữ bồ khoái ngoài biên chế, cô giúp chúng ta phá án, hằng tháng nha môn sẽ trả lương, thế nào?"

"Chẳng thế nào cả!" Cô chưa kịp đáp đã thấy một người ùng ùng từ ngoài cửa đi vào, lớn tiếng cắt lời gã.

Người đến là thím của Hoàng Tử Hà. Cô đứng dậy hành lễ, thấy

mặt bà hằm hằm, bẽn lẽn phép hỏi: "Có chuyện gì sai bảo cháu ư?"

Bà thím lườm Chu Tử Tần, rồi giận dữ phẩy tay ngồi xuống: "Cháu à, ta nào dám sai bảo gì cháu. Mặt mũi mấy mươi đời nhà họ Hoàng đều vì cháu mà mất cả rồi, mấy bậc bề trên như ta cũng đâu dám chõ miệng vào."

Hoàng Tử Hà vờ như không hiểu, đứng yên đời bà thím nói hết.

"Con gái con đưa cả ngày đi theo đám bồ khoai nha dịch, trước đây còn nói cha cháu, mọi người cũng nể cháu là thiên kim nhà quận thú nên mắt nhắm mắt mở cho xong. Nhưng giờ cha mẹ cháu đã qua đời, cháu chỉ là dân thường, lại là con dâu chưa gả của nhà họ Vương, ngoan ngoãn ở nhà chờ kiệu hoa đến rước chẳng hay hơn ư, việc gì phải vấy vào vũng nước đục? Chẳng phải... bên ngoài đã có lời tiếng ong tiếng ve, nói là Vương công tử về kinh bàn bạc việc hủy hôn với cha mẹ đấy!"

"Là ai loan tin này vậy?" Hoàng Tử Hà thầm đoán, hẳn là Lý Thư Bạch, người này thực quá quyết tuyệt, để Vương Uẩn khỏi nuốt lời, bèn nhanh tay chặt đứt đường lui của y.

Chu Tử Tần không hiểu đầu đuôi nhảy dựng lên: "Cái gì cơ? Tên khốn Vương Uẩn kia dám hủy hôn à? Hẳn định về kinh bàn việc hủy hôn ấy hả? Để ta tóm cổ tẩn cho hẳn một trận!"

"Nguồn cơn việc này chẳng phải vì Chu bồ đầu ư?"

Bà thím hằm hằm trừng mắt lườm gã, "Dạo Tử Hà bị truy nã toàn quốc, nhà họ Vương cũng không hề đả động chuyện hủy hôn, sao giờ đã rửa sạch oan khiên lại sinh sự? Chẳng phải nhờ Chu thiếu bồ đầu cứ lôi con bé đi phá án hay sao? Đường đường là khuê nữ, cả ngày theo bồ đầu hết bươi tử thi lại phá án mạng, nhà chồng nào chịu nổi?"

Chu Tử Tần đương nhiên không chịu lép, đốp lại ngay: "Đại nương không biết rồi! Lúc ở trong kinh, Vương công tử vô cùng thán phục Sùng... Hoàng tiểu thư tâm tư tinh tế, đoán án như thần. Huynh ấy cũng từng giúp chúng

tôi đến hiện trường điều tra, sao có thể vì việc này mà hủy hôn! Rõ ràng là tin đồn bậy bạ, không thể tin được!"

"Hừ! !! Nhưng rõ ràng Vương công tử đã rời Thành Đô, chuyện này không thể chối cãi được! Lúc trước Vương công tử từng đến nhà họ Hoàng mấy lần, dốc lòng thu xếp cho con bé, giờ thì sao, mấy hôm trước đã nói sẽ đến bàn bạc việc hôn nhân, kết quả sát giờ hẹ lại cáo bận, cả việc lớn như về kinh cũng không báo lấy một tiếng, bố đầu bảo là vì sao?"

Chu Tử Tần vẫn nói cứng: "Đương nhiên là vì Vương Uấn sợ lúc chia tay lưu luyến, lại lo mình không nỡ xa Hoàng tiểu thư, nên phải gắng nén nỗi khổ chia ly, chẳng từ mà biệt, để khỏi sứt sùi thương cảm."

Bà

thím Hoàng Tử Hà chỉ là người thường, sao địch lại công phu nói đen thành trắng vô địch Trường An của Chu Tử Tần, đành cười nhạt quay lưng đi thẳng, quăng lại một câu: "Tử Hà à, nếu chuyện hủy hôn là thực, thì từ nay về sau, mong cháu thận trọng chút đi!"

Chu Tử Tần lè lưỡi làm mặt quỷ sau lưng bà ta, rồi quay lại nhìn Hoàng Tử Hà: "Kệ bà ấy, ta thường tới Tả Kim Ngô Vệ ăn chực, hiểu rõ tính tình Vương Uấn, người ôn hòa như thế mà hủy hôn mới là lạ! Huống hồ vợ chưa cưới của huynh ấy lại là cô, dù ta có tha, Quý vương cũng chẳng chịu để yên, nhất định sẽ ra mặt thay cô!"

Hoàng Tử Hà cười bất lực: "Đa tạ Tử Tần tặng sơn và thuốc bôi tay, sau này có vụ án lớn cứ gọi tôi, tôi sẽ giúp công tử coi như cảm tạ."

"Chủ yếu phải nhờ Sùng Cổ dạy ta phá án, tuy tay nghề nghiệm thi của ta là thiên hạ vô địch, nhưng về phương diện suy đoán thì còn kém lắm, quả là lực bất tòng tâm." Gã gật đầu, thở dài nảo nuột, "Đương nhiên, nếu có tài xem tướng như Quý vương thì càng tốt, đi ngang qua đường liếc một cái đã biết kẻ kia khi nào thì phạm tội, đến lúc đó cứ theo dõi hẳn là được..."

Hoàng Tử Hà bật cười khúc khích: "Được rồi, về sau công tử cứ nhờ gia chỉ bảo thêm cho."

"Chỉ bảo gì chứ, Quỳ vương

cũng đi rồi, sáng sớm nay lên đường." Chu Tử Tần xị mặt, rồi như sức nhớ ra chuyện gì đó, thì thào bảo cô: "À phải, trước lúc lên đường Trương nhị ca có nhờ tôi giúp huynh ấy nghe ngóng tin tức Tích Thúy ở Thục. Sùng Cổ bảo Tích Thúy liệu có đến đây không?"

Hoàng Tử Hà trầm tư đáp: "Cũng không biết được, có khi một ngày nào đó cô ấy lại đến thì sao?"

"Đúng nhỉ, thiên hạ rộng lớn như thế, đâu cũng có thể đi, đâu cũng có thể không đi mà." Nói rồi, Chu Tử Tần lại liếc ra ngoài song, thấy không có ai mới hạ giọng, "Lúc ta đến, Trương nhị ca đang thu dọn hành lý. Lần này về, chắc không hề gì. Vậy mà ta lại thấy Trương nhị ca đầy vẻ lo lắng, cứ nơm nớp không yên."

Hoàng Tử Hà "ừm" một tiếng, nhớ lại lúc từ biệt hôm qua, Lý Thư Bạch đã dặn dò cô nghe được tin gì cũng không được kinh sợ, càng không cần lo lắng, cứ yên lòng đợi y về, bèn cúi đầu nhìn xuống, xoay xoay chiếc vòng mã não trên cổ tay, hồi lâu mới hỏi: "Trương nhị ca nói gì?"

"Huynh ấy không dám nói, nhưng ta cứ bám riết không buông..."

Tài đeo bám của Chu Tử Tần, cả cô cũng không phải là đối thủ, đương nhiên Trương Hàng Anh làm sao chống đỡ nổi, đành ấp úng nói: "Khuyên đồ..."

Vừa nghe Chu Tử Tần nhắc đến hai chữ "khuyên đồ", Hoàng Tử Hà

đã thấy hơi lạnh từ cột sống xộc thẳng lên óc, vội gặng: "Chữ nào?"

Chu Tử Tần ngơ ngác: "Chữ nào gì cơ?" Bấy giờ cô mới nhận ra mình hơi quá khích, có lẽ Chu Tử Tần không biết chuyện này, đành miễn cưỡng trấn tĩnh lại, gặng lấy giọng bình thản: "Ý tôi là, trừ hai chữ đó ra, Trương nhị ca còn nói gì không?"

Chu Tử Tần lắc đầu: "Không hề. Huynh ấy vừa lỡ mồm buột miệng ra hai từ này đã hối hận khôn xiết, ngậm chặt miệng lại. Ta nài nỉ hết cả hơi, nhưng huynh ấy lại quay ra cầu xin ta, nói rằng lúc trước vì phạm quy mà bị đuổi khỏi đội nghi trượng, nếu ta không muốn huynh ấy phải về Đoang Thụy Đường phơi thuốc thì đừng hỏi thêm nữa. Trương nhị ca đã nói thế, ta còn biết làm sao nữa."

Hoàng Tử Hà lặng thinh, hồi lâu mới gật đầu, song chẳng nói thêm gì.

Chu Tử Tần bèn gặng: "Sùng Cổ cũng biết 'khuyên đỏ' nghĩa là gì đúng không? Vừa rồi Sùng Cổ nói 'chữ nào' là ý gì? Các vị lại giấu ta chuyện gì phải không?"

Hoàng Tử Hà thở dài: "Tử Tần à, có những chuyện thà không biết thì hơn đấy."

"Một là biết cả, hai là mù tịt, chứ cứ biết nửa chừng thế này khó chịu lắm!" Chu Tử Tần nhăn mặt, tha thiết nhìn cô, "Sùng Cổ, tiết lộ cho ta một tí đi? Một tí thôi mà..."

"Biết một tí còn khó chịu hơn biết

nửa chừng đấy!" Hoàng Tử Hà từ chối thẳng thừng, "Có những việc, một khi bị cuốn vào thì chẳng hay ho gì đâu."

"Nhưng Sùng Cổ đã biết rồi, chẳng phải là cũng bị cuốn vào rồi ư? Ta bắt chắp, bạn bè với nhau phải có nghĩa khí, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!" Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu: "Phải, tôi đã bị cuốn vào, vậy mà giờ đây sóng gió ập đến, người ta lại đẩy tôi ra... Thực tình, tôi còn rút ra nổi ư?"

Chu Tử Tần ngơ ngác, chẳng hiểu cô đang nói gì.

Chỉ thấy Hoàng Tử Hà quay sang cười hỏi gã: "Tử Tần có vào được gác Đôn Thuần không?"

Chu Tử Tần quen tư duy nhảy cóc, song cũng chẳng ngờ cô lại thành linh đối chủ đề như vậy, há hốc mồm hồi lâu mới gật đầu: "Được."

"Dẫn tôi vào được không, tôi muốn xem thử nơi ở của Quỳ vương."

Khóe miệng Chu Tử Tần rần rật: "Sùng Cổ buồn cười nhỉ? Trước đây làm tiểu hoạn quan bên cạnh Quỳ vương, ngày nào chẳng ở phủ Quỳ, còn chưa thấy nơi ở của gia ư?"

Hoàng Tử Hà đành viện cớ khác: "Được rồi, vậy dẫn tôi đi tham quan hành cung nhé."

"Không vấn đề, để ta mượn cho một bộ đồ của công. Đi nào."

Chu Tử Tần giao du rộng rãi, chỉ trong mấy tháng, khắp trên dưới quận Thục đều nhớ mặt. Đám hộ vệ canh giữ gác Đôn

Thuần vừa thấy gã đã nhao nhao: "Sao Chu bố đầu lại đến? Sáng nay chẳng phải vừa tới tiền Quỳ vương ư?"

"Ta để quên đồ, phải vào tìm." Nói rồi, gã vẫy tay chào tất cả, thản nhiên dẫn Hoàng Tử Hà vào. Thấy Hoàng Tử Hà mặc đồ bỏ khoái, mọi người cũng chẳng để ý, chỉ cười hì hì trêu: "Cậu chàng này cứ trắng nõn nà ấy nhỉ."

Đến trước hiên Xuân Hóa, cô chỉ thấy tùng bách xanh ngắt một màu, che khuất cả sảnh đường phía sau. Đi lòng vòng trên nền gạch xanh trước hiên hồi lâu, cô chợt hỏi: "Lúc Quỳ vương đến đây, có những ai hầu hạ?"

Một kẻ đang dọn vườn cạnh đó liền đáp: "Sau khi các thị vệ bên cạnh Quỳ vương lần lượt quay về, đều do họ hầu hạ gia."

Cô lại hỏi: "Có để lại người nào không?"

"Có một thị vệ bị thương phạm đến xương cốt, không thể đi theo gia nữa, tình cờ cũng là người Thục nên gia gửi gắm cho quận thú giữ người này lại phụ việc, giờ đã ghi tên vào danh sách ở gác rồi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, hỏi han thêm về người nọ rồi đến gặp, là một nan tử khí khái, chừng hơn hai mươi tuổi, trước đâu cô cũng đã từng gặp, hình như

mọi người gọi hắn là Điền Ngũ, tiếc rằng giờ đã cụt tay phải, không thể làm lính được nữa.

Người này đương nhiên cũng nhận ra Hoàng

Tử Hà, liền chào: "Dương công công." Đôi bên vái chào nhau xong, Hoàng Tử Hà tiện miệng hỏi: "Thứ gia để lại cho ta đâu?"

Điền Ngũ ngần ra, ấp úng: "Thứ... gì cơ?"

"Chính là thứ trước khi đi gia đưa cho người, dặn người sau này chuyển lại cho ta đó." Hoàng Tử Hà bình thản nhìn hắn.

Điền Ngũ há hốc miện, lưỡng lự đáp: "Là... cái đó ư..."

Nghe hai người đối đáp, Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết, mà cũng chẳng hơi đâu đoán mò, điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh cắn hạt dưa.

"Nhưng gia đã dặn, phong thư ấy phải đến ngày này năm sau mới được giao cho Dương công công." Điền Ngũ bối rối gãi đầu, nghi hoặc hỏi: "Sao giờ công công đã đòi lấy rồi? Gia nói với công công rồi à?"

Hoàng Tử Hà thản nhiên giải thích: "Ừm, gia dặn ta nếu có việc gấp thì cứ xem phong thư gia để lại."

Điền Ngũ lắc đầu: "Nhưng gia dặn tôi là ngày này năm sau."

"Sáng nay lúc tới tiền gia lại xảy ra việc gấp. Giờ gia về kinh, nhất định sẽ gặp trùng trùng nguy hiểm, nên mới dặn có để lại một phong thư ở chỗ người, vốn định một thời gian nữa mới giao cho ta, nhưng giờ thế cục nguy cấp, nên bảo ta mau chóng lấy về."

Nghe cô nói vậy, Chu Tử Tần đang cầm nắm hạt dưa liền ngần ra: "Sùng Cổ cũng đi tiền gia ư?"

"Ừm, sớm hơn công tử." Cô ngoái lại nhìn gã, ý bảo "ngậm miệng".

Chu Tử Tần lại cắn cúi cắn hạt dưa, không dám ho he gì nữa.

Thấy cô có vẻ quả quyết, ánh mắt cũng hết sức bình tĩnh, không giống nói dối, Điền Ngũ đành đáp: "Thôi được, xin Dương công công đợi cho một lát." Đoạn hần quay về phòng, chẳng bao lâu thì quay lại, đưa một bức thư gấn xi kín cho cô: "Là bức này đây."

Bì thư không đề tên người gửi người nhận. Hoàng Tử Hà đón lấy, bảo Điền Ngũ: "Đa tạ, làm phiền Điền Ngũ ca rồi." Đoạn quay người, vừa đi vừa mở phong thư.

=====

Chương 2.3

Tử Hà, thấy chữ như thấy người.

Lúc cô mở thư này ra, hần là ta đã chết.

Mưa gió trong triều, chẳng ai tránh được. Mấy năm nay dốc hết tâm huyết, như giã băng mỏng, cuối cùng cũng có lúc vỡ khó cứu. Bóng ác non Tây, vương khí suy kiệt ta không thể cứu, nhưng có mỗi họa ta có thể trừ. Dựa vào mình ta, dầu có dốc cạn sức lực cũng không ngăn nổi dòng chảy của triều đình giữa trời dài đất rộng.

Lần này chịu chết, ta đã đợi suốt mười mấy năm. Tổ lật lấy đầu trứng lạnh, giắc kê vàng đã tỉnh, thà thẳng thắn đối mặt còn hơn nín thít sống mòn. Cả đời ta vốn không ràng không buộc, chỉ muốn vạch trần bí mật thân này, rồi chết cũng không tiếc. Nào ngờ chiều xuân ấy lại tình cờ gặp cô, rồi bước bước dần sâu, đến nỗi quên cả bản thân mình. Tử Hà, cô là sai lầm lớn nhất, cũng là may mắn lớn nhất đời ta.

Họ Vương Lang Gia không phải mối tốt, sau ta, chắc sẽ đến lượt họ sụp đổ. Giờ cô đã không còn dính líu gì với Vương Uẩn nữa, bằng tuệ nhãn của cô, ắt sẽ tìm được duyên lành nơi khác, như ý viên mãn...

Hoàng Tử Hà chẳng kịp đọc hết đã thấy trước mắt tối sầm. Nét chữ sắc sảo của Lý Thư Bạch nhòa hần rồi tan đi như khói. Cô đứng lặng, hai chân mềm nhũn,

phải dựa vào gốc bách cao ngất đấng sau mới trụ vững nổi.

"... Sùng Cổ?"

Là Chu Tử Tần đang cuống quýt gọi cô.

Hoàng Tử Hà vội vã gấp phong thư lại, song trước mắt tối mò, chẳng thấy gì cả, đành nhét lá thư vào ngực áo, yếu ớt gọi: "Tử Tần..."

"Hả? Ta đây."

"Tôi... hơi chóng mặt." Nói đến đây, cô cũng định thần lại, vịn tường chậm chậm đi đến cạnh lan can rồi tựa cột ngồi xuống, giơ tay bóp trán, "Thiếu máu ấy mà, một lát là ổn thôi."

Chu Tử Tần vỗ đầu, hít hải chạy vào căn phòng cạnh đó, lấy hai viên kẹo vừng đưa cho cô: "Gia không ở đây, cô cũng đừng quên mang kẹo theo chứ."

"Đâu đến nỗi yếu ớt thế, gần đây cũng không phải bốn ba cả ngày mà." Đoạn cô nhón một viên kẹo vừng chậm rãi nhai, thần thờ hồi lâu.

Phóng mắt nhìn ra từng bách xanh um phía trước, chỉ thấy cành cong uốn lượn tựa như rần rờn vườn mình, tán lá rậm rì chẳng khác bóng đen thấp thoáng, vườn cảnh được cắt tỉa gọn gàng nay đã trở thành hành cung quanh quẽ cả trăm năm.

Trong nháy mắt cô đã hiểu được sự đáng sợ của triều đình.

Chu Tử Tần ngồi bên nhìn cô đầy lo lắng: "Sùng Cổ không sao chứ?"

"Không... Tôi không sao..." Cô co chân lên, áp mặt vào cánh tay, gục đầu xuống gói giấy lát rồi hỏi: "Cùng tôi

đến thăm mộ cha mẹ được không?"

- - - -

Trên mộ Hoàng quận thú lún phún cỏ xanh. Chỉ cần có đất thì ngọn cỏ ngoan cường sẽ không ngừng mọc ra suốt bốn mùa, chờ đến một ngày con

người sơ ý, chúng sẽ có cơ hội vươn cao.

Chu Tử Tần xe nhẹ đường quen, chạy thẳng đến nơi, vái một vái thật dài trước mộ rồi thành khẩn khẩn khứa: "Kính thưa tất cả người nhà của Hoàng tiểu thư... Lần trước quấy nhiễu các vị thực là có lỗi, xin các vị bỏ quá cho, dù sao cuối cùng Hoàng tiểu thư đã giúp các vị bắt được hung thủ, coi như tôi cũng góp một tay..."

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để ý đến gã mà quỳ phục xuống, thần thờ nhìn hàng chữ trên bia mộ khắc rành rành tên cô: Hiếu nữ, Hoàng Tử Hà.

Cả gia đình thuận hòa yên ấm là vậy, giờ đây chỉ còn một mình cô.

Ánh mắt cô vượt qua phần mộ trước mặt, nhìn ra ngôi mộ nhỏ giản dị đằng sau. Trước mộ chỉ có một tấm bia đá khắc mấy chữ đơn sơ: Vũ Tuyên chi mộ.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Dưới nắm đất hoang vu ấy, là mối tình đầu đã vùi chôn của cô. Chẳng ai còn biết đến phong tư nho nhã của hã, cũng chẳng ai hay câu chuyện của hã. Càng không ai biết, hã từng biến một thời thiếu nữ của cô thành giấc mộng đẹp nhất thế gian này.

Tiếc rằng giờ đây mộng đẹp

đã tan, hã cũng rời xa cô mãi mãi. Trước mặt cô, chỉ có một con đường đầy rẫy hiểm nguy. Lý Thư Bạch mong cô ở lại đây đợi ngày y đập bằng chông gai quay về, song cô tự biết, mình không thể ngồi một chỗ đợi định mệnh giáng xuống được.

Người sống trên đời luôn phải đối mặt với muôn ngàn sóng gió. Bao táp trên triều nghiêng ngả thiên hạ. Nếu vào lúc gian nan hung hiểm nhất lại không thể kề vai sát cánh cùng người ấy thì cô cần gì sống uổng kiếp này, càng không thể nói là viên mãn như ý được.

Cô căn môi, khom người dập đầu ba cái trước mộ người nhà.

Từ đầu đến cuối, cô đều lặng thinh không nói. Chu Tử Tần đi cũng chẳng hiểu nguyên do, chỉ biết nghi hoặc nhìn cô, cũng chẳng rõ tại sao mắt cô ầng ầng nước.

- - - -

Núi non trùng điệp, đường xa tít tắp.

Con đường phía trước dường như không có điểm cuối, cứ trải dài ra lớp lớp. Lý Thư Bạch mãi miết đi, càng gần kinh thành, y càng thấy bất an.

Con cá nhỏ trong bình lưu ly dường như cũng mệt vì đường xa, lặng lẽ lặn xuống đáy bình, bất động thật lâu. Mặc cho y búng vào thành bình, nó cũng chỉ uể oải quẫy đuôi, chẳng buồn để ý.

Ánh nắng rọi qua rèm xe càng lúc càng thêm ấm áp.

Suốt, lá đỏ lá vàng rơi lả tả. Vén rèm trông

ra, tình cờ một chiếc lá đỏ bay vào rơi xuống lòng mình. Y nhặt lên xem, lại nhớ đến lúc chia tay trên con đường vắng ở Thành Đô hôm ấy, một chiếc lá đỏ cũng rơi xuống tóc cô thế này.

Hắn cô không biết, khi ôm cô vào lòng, y đã âm thầm gỡ chiếc lá từ tóc cô, nắm chặt trong tay.

Y lật cuốn sách trên bàn ra, đặt chiếc lá vừa nhặt xuống cạnh chiếc kẹp sách trong sách. Hai chiếc lá đỏ nằm bên nhau, nhìn thân thiết vô cùng.

Giờ cô đang làm gì nhỉ? Chiều thu thế này, chắc là đang ngủ bên song? Liệu có phải đang chìm trong mộng đẹp?

Nghĩ vậy, khóe môi y bất giác cong lên thành một nụ cười, thầm nhủ, một thời gian nữa, không thấy mình quay về, cuộc hôn nhân của cô với Vương Uẩn cũng bị chính mình phá hỏng, liệu cô có hận mình không nhỉ?

Đi mãi miết hết ngày này sang ngày khác, phong cảnh ngoài song cũng trở nên dần trở nên quen thuộc. Núi non ngoài ngoài ô kinh thành dường như cũng hùng vĩ nguy nga hơn nơi khác. Núi non trùng điệp, sông nước uốn

quanh, non xanh nước biếc cùng bao bọc lấy tòa thành phần hoa nhất dưới gầm trời này, trở thành nơi muôn vạn dân chúng hưởng về.

Nghỉ lại biệt phủ ngoài thành một đêm, quân Đông Tây Xuyên cũng dừng lại đóng trại ở đây, tảng sáng hôm sau chỉ có một mình xa giá Quỳ vương vào

thành.

Thấy cỗ xe ngựa quen thuộc, từ quan đến dân trong thành đều nháo nhào kháo nhau, Quỳ vương về kinh rồi. Quan viên các bộ xúc động rưng rưng, như nhìn thấy cảnh đồng tấu chương chất cao như núi đang vội đi nhanh chóng.

Thế nên, xe ngựa còn chưa đến phường Vĩnh Gia, trước cửa phủ Quỳ đã có cả đám người xúm xít đứng đợi. Tới khi nghe tiếng chuông vàng quen thuộc, mọi người đều rộ lên hoan hô rồi nhao nhao chạy đến tham kiến. Thượng thư bộ Công Lý Dụng Hòa tay gạt tất cả ra, nước mắt nước mũi ròn ròn: "Vương gia cuối cùng cũng về kinh rồi! Hoàng thượng đang định xây một trăm hai mươi tòa tháp ở ngoài thành để rước cốt Phật từ chùa Pháp Môn, xin gia cho chỉ thị, chúng hạ quan phải xây thế nào đây?"

Thôi Thuần Trạm đẩy phắt Lý Dụng Hòa ra, hối hả thưa: "Bẩm vương gia, vụ kinh triệu doãn Ôn Chương nhận hối lộ giờ đã giao cho Đại Lý Tự điều tra, gia xem..."

"Đây là sổ thu thuế năm nay của bộ Hộ, mời gia xem qua..."

...

Giữa tiếng ồn ào nhốn nháo, Lý Thư Bạch cuối cùng cũng bước xuống xe. Ý vốn cao, nên chỉ cần nhìn quanh một lượt, mọi người đã cảm thấy y nhìn thấy mình, tức thì đám đông yên tĩnh hẳn, ai nấy vội vã dâng sổ sách của mình lên.

Song Lý Thư Bạch không nhận lấy, chỉ ra hiệu cho đám

tùy tưng rẽ đám đông ra, đi thẳng vào phủ, miệng nói: "Bản vương đi tắm gội thay áo đã, các vị có thể vào sảnh đợi..."

Vừa nói đến đây, y bỗng sững ra trước cửa

Đám người đằng sau không hiểu Quỳ vương trông thấy gì, nhưng thấy y đứng sững ở đó, đang nói nửa chừng thì im bật, bèn lũ lượt vươn đầu ra ngó xem rốt cuộc là cái gì đã khiến Quỳ vương nổi danh lạnh lùng điềm tĩnh, dù núi lở trước mặt cũng không hề biến sắc lại phải thẫn thờ.

Lý Thư Bạch nhanh chóng định thần, bước qua cửa rồi quay lại bảo tất cả mọi người: "Hôm nay ta mệt rồi, mời các vị về cho, mọi chuyện để mai hẵng bàn."

"Bẩm vương gia, mạng người quan trọng mà! Việc của Ôn Chương rất cuộc..."

"Vương gia, một trăm hai mươi tòa tháp phải làm sao đây! Trên dưới bộ Công sắp bị lôi đi xử giáo hết rồi..."

"Xin gia xem qua đi..."

Lý Thư Bạch như không nghe thấy, chỉ đứng trên thềm, nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh mai trước bức chiếu bích.

Hoàng Tử Hà vận bộ váy vàng nhạt, mái tóc búi đơn giản, chỉ cài cây trâm y tặng, đứng trước chiếu bích quét vôi trắng, lúm đồng tiền ẩn hiện trên gương mặt tái xanh. Trong đôi mắt đăm đũi kia lấp lánh hai vì sao sáng nhất thế gian, phản chiếu bóng hình y, khiến mọi thứ trước mặt y bỗng sáng rực lên như có hào quang vạn trượng.

Từng bước, từng bước, y thong thả bước xuống thềm, đi về phía cô.

Hoàng Tử Hà đứng giữa gió lộng, tà áo bay bay, tóc tơ phấp phới, nhovn miệng cười thật tươi, ánh sao trong mắt cũng long lanh dao động.

Ngực y như có cái gì trào lên rồi nghẹn lại, hơi thở cũng ngừng mất một nhịp. Máu trong tim y sôi lên, cả người lúc lạnh lúc nóng, chẳng biết là

mừng rỡ hay là xót xa.

Bước đến cách cô hai bước, y mới dừng chân, khẽ hỏi: "Sao lại đến đây?"

Cô ngược nhìn y: "Gia thanh thế lớn quá, dọc đường đi có bao nhiêu người tiếp đón bày tiệc tẩy trần nên chậm hơn tôi nhiều. Tôi đến đây từ hôm trước, đã nghỉ ngơi được hai ngày rồi."

Không để cô đánh trống lảng, y lại hỏi: "Chẳng phải bảo cô cứ yên tâm ở Thục đợi ta ư?"

"Đợi thế nào đây? Đợi đến mùa thu năm sau đọc thư tuyệt mệnh của gia ư?"

Cô hít một hơi thật sâu, mặt vẫn tươi cười song bờ môi đã run lên, hơi thở lẫn giọng nói đều nghèn nghẹn: "Tuy biết gia đã sắp xếp như thế thì nhất định sẽ bình yên quay về, nhưng... tôi làm sao chờ nổi, hưởng hồ, nếu cứ ngồi đợi chờ vô vọng, chi bằng tôi chính tay nắm giữ thứ mình có thể nắm giữ còn yên tâm hơn."

Nụ cười của cô kiên cường mà rạn vỡ.

Tia nắng cuối ngày rọi lên gương mặt tươi tắn, khiến cả thế giới thoát mờ mịt hẳn đi. Gương mặt cô lấp lánh ánh hoàng hôn vàng rực, khiến Lý Thư Bạch lóa cả mắt, không dám nhìn thẳng.

Dường như y có thể trông thấy cô một thân một mình cười Na Phất Sa băng qua muôn sông ngàn núi, giữa một trời hoa vàng lá úa mùa thu, bất chấp mọi thứ chạy thẳng đến kinh thành.

Cổ họng bỗng nghẹn lại, không thốt nổi lời nào, y chỉ biết giơ tay chạm nhẹ vào mặt cô, như chạm vào mộng ảo, cảm thấy tất cả đều mờ lung, không dám tin là thật.

Giọng nói vốn lạnh nhạt bình thản, lúc này cũng run lên: "Cô có biết... tình thế hiện giờ đối với ta nguy hiểm nhường nào không?"

Đoạn y rút lá bùa trong tay áo, chìa ra trước mặt cô.

Giữa tờ giấy ố vàng, trên nền hoa văn xà trùng quý dị, ba chữ "côi, tàn, góa" đều bị khuyên đỏ thắm. Vết mực đỏ như máu còn loang ra, thấm vào những hoa văn chìm bên dưới, lờ mờ tạo thành một chữ sau cùng: vong.

Nhìn con chữ ẩn hiện giữa lớp, như có như không hoa văn chìm đẩy quái gở song lại như xoáy vào mắt, cô chỉ mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay y. Rồi giống như lần trước, mười ngón tay đan vào nhau.

Dưới ánh chiều vàng rực, cô nắm chặt tay y, cười dịu dàng: "Tôi đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên gia mà."

Dòng máu sôi sục trong tim cuối cùng cũng trào dâng như vỡ đê. Y chẳng còn sức xua đuổi cô nữa, đành bất chấp tất cả ôm chặt lấy cô, chặt đến gần như thô bạo. Cô cảm giác được cả người y run lên, hơi thở rối loạn dồn dập, luồng cuống chẳng khác một gã thiếu niên chưa hiểu sự đời. Đanh định cười trêu kẻ xưa nay quen thói làm mặt lạnh, nhưng vừa mở miệng ra, môi chưa kịp cong lên, nước mắt đã lã dài.

Cô lặng lẽ vùi mặt vào ngực Lý Thư Bạch, để nước mắt mình thấm vào vạt áo gấm trên người y.

Trường An cuối thu, tà dương vàng rực. Trong phủ Quỳ hoa cúc nở rộ, mùi thuốc thoang thoảng bảo phủ tất cả lầu gác.

Khung cảnh êm đềm lúc này, có lẽ là ngày cuối cùng của họ.

=====

Chương 3: Nghiêng ngả thiên hạ

Trong cung Đại Minh, lầu gác nguy nga tráng lệ cũng đã trút sạch sắc thu theo những chiếu lá hòe rụng xuống.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, một lần nữa bước vào điện Tử Thần.

Lý Thư Bạch tái diễn lại tình hình ở Thục, rồi dâng cống phẩm các nơi lên. Hoàng đế vẫn tươi cười ôn hòa như trước, chỉ là chiếc cằm vốn đầy đặn giờ

đã tốp đi đôi chút. Sau khi Đồng Xương công chúa qua đời, ngàu ngự và Quách thực phi đau lòng khôn xiết, gầy rộc hẳn đi.

"Tết Trùng dương hôm trước, mấy anh em tề tựu trong cung dự tiệc, chỉ thiếu mỗi Tứ đệ, Thất đệ còn ngậm câu: 'Nay cắm thù du thiếu một người' (*)." Hoàng thượng lần chuỗi mười tám hạt, cười nói, "Cung khuyết trăm mới tu sửa, đệ còn chưa thấy nhi?"

(*) :Trích từ bài "Mồng chín tháng Chín nhớ anh em ở Sơn Đông" của Vương Duy. Mùng chín tháng Chín là tết Trùng dương, hay Trùng cửu, người xưa thường hay ăn cua ngấm cúc, lên đài cao ngắm cảnh, cắm một cành thù du - loài cây có hoa rất đẹp - vào bình, tượng trưng cho tình anh em gắn bó.

"Cung khuyết ư?" Lý Thư Bạch đã nghe nói, song vẫn thản nhiên hỏi lại.

"Đúng vậy, cửa phượng để thành mờ mây phủ, qua cửa cung Đại Minh là thấy ngay hai tòa gác Tường Loan, Tê Phượng nằm trước điện

Hàm Nguyên, giờ cả hai đều đã cũ nên trăm sai người tu sửa lại, đẹp đẽ như mới, Tứ đệ mà trông thấy nhất định sẽ phải tán thưởng."

Lý Thư Bạch chỉ nín lặng gật đầu. Lúc ở Thục y đã được tin lần này hoàng thượng cho sửa sang lại điện Hàm Nguyên cùng hai gác Tường Loan, Tê Phượng nguy nga hơn xa thuở trước, lấy gỗ trầm làm xà, lim vàng làm cột, khắp nơi sơn son thiếp vàng, tổng cộng hết mấy ngàn lượng vàng, vài trăm hộc trân châu, chưa kể sừng tê, đá quý, vân vân. Hậu cục và bộ Công phải giật gấu vá vai đến giờ vẫn chưa đủ bù.

Song ngài ngự nào hay những nông nổi ấy, chỉ hào hứng kể: "Sau đại tế Đông chí năm nay, chúng ta sẽ uống rượu trên hai tòa gác mới sửa, xem ca múa từ xa, nhất định trở thành câu chuyện phong nhã nổi tiếng trong cung Đại Minh, lưu danh sử sách."

Lý Thư Bạch lại tâu trình: "Lời bệ hạ rất có lý, có điều công trình này đã tiêu tốn rất nhiều, hôm qua bộ Công tới tìm thần đệ, nói rằng nếu bây giờ lại

cho xây một trăm hai mươi tòa tháp để rước cốt Phật thì quả là nan giải." Hoàng đế nhíu mày, vuốt chòm râu lơ thơ nghĩ ngợi rồi phán, "Lý Dục Hòa đúng là vô dụng, bộ Công nắm trong tay quyền điều động bao nhiêu tiền bạc như vậy mà có mỗi một trăm hai mươi tòa tháp cũng không xây nổi ư?"

"Bẩm, năm nay xây dựng khá nhiều, đầu năm xây cung Kiến Bật, giữa năm xây mộ công chúa, giờ lại mới trùng tu cung khuyết, nếu xây thêm tháp, e rằng sẽ cạn kiệt quốc khố."

Hoàng đế thở dài: "Tứ đệ, gần đây ta thấy rất bất an, nhớ năm xưa Linh Huy gặp phúc ắt thông, câu đầu tiên mở miệng ra nói là: 'Sống được', ai ngờ giờ đây lại đột ngột qua đời, để trăm... người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh, như nển tàn trước gió, ai mà biết được ngày mai lại ở đâu?"

Lý Thư Bạch an ủi : "Bệ hạ đương độ tráng niên, sao lại nói lời chán nản ấy rồi? Triều đình xã tắc còn phải trông vào bệ hạ, xin bệ hạ đừng nản lòng như thế. Theo thần đệ thấy, cốt Phật không rước cũng chẳng hề gì."

"Cốt Phật nhất định phải rước về. Kiếp này ta được trông thấy thì có chết cũng không hối tiếc." Hoàng đế lắc đầu đầy cương quyết, rồi hỏi: "Vậy... Tứ đệ tinh thông sách sử, cảm thấy chín chín tám mươi một tòa tháp có được không?"

"Cửu cửu quy nhất, con số này cũng rất tốt lành." Nói rồi, Lý Thư Bạch nhíu mày, "Nếu bệ hạ vẫn quyết rước cốt Phật về, thì thần đệ cho rằng, quan trọng nhất là tâm ý. Nhà Phật có thuyết thập nhị nhân duyên, bệ hạ xây mười hai tòa cũng đủ. Cũng có thể chỉ xây ba tòa thôi,

tượng trưng cho Phật, pháp, tăng, vừa thanh tịnh lại phù hợp."

"Tứ đệ không hiểu lòng thành của trăm rồi, xây có mấy tòa như thế làm sao tỏ lòng được?" Hoàng đế không vui, xua tay cho y lui ra.

Lý Thư Bạch đứng dậy cáo lui, ra đến cửa điện còn nghe hoàng đế nói:

"Bảy mươi hai vậy, bên trong thờ phụng thất thập nhị hương nhà Phật cũng

được."

- - - - -

"Lần trước rước cốt Phật là năm Nguyên Hòa thứ mười bốn, cách đây năm mươi năm rồi." Tại phủ Ngạc, Lý Nhuận phấn khởi rót trà cho Lý Thư Bạch, "Nghe nói lần đó náo nhiệt chưa từng thấy, dân chúng trong thành tranh nhau mua đèn nhang để cúng nghênh cốt Phật, lần này chắc cũng thế."

Lý Thư Bạch đón lấy chung trà Lý Nhuận vừa pha, chậm rãi hỏi: "Đệ có biết hôm cốt Phật được rước từ chùa Pháp Môn ra, có một bà lão dẫn theo cháu gái đứng đợi bên ngoài, cốt Phật vừa ra, bà ta liền dốc vào miệng đứa bé một lọ thủy ngân, dùng nhục thân của nó để cúng dường không?"

Lý Nhuận hít vào một hơi khí lạnh, mở to mắt: "Nhưng... Phật pháp cao thâm, thiện nam tín nữ đông đảo, khó tránh có kẻ cuồng tín, chẳng qua cũng chỉ cầu được phù hộ đấy thôi."

"Nếu chỉ dân chúng tin Phật thì đâu đến nông nỗi ấy, nhưng hoàng gia đi rước, triều đình làm gương, sẽ trở thành

mầm họa. Dốc hết sức lực toàn quốc, khiến dân ngu cuồng loạn thì ích gì?"

Lý Thư Bạch lắc đầu, "Năm ấy Hàn Dũ chỉ vì can gián việc rước cốt Phật mà bị biếm, giờ đây xem chừng cũng cần một người đứng ra khuyên ngăn."

"Tứ ca đừng làm chuyện đại dột!" Lý Nhuận vội can, "Từ sau khi Đồng Xương công chúa qua đời, bệ hạ luôn gặp ác mộng, giờ chỉ một lòng muốn rước cốt Phật vào cung thờ phụng để tiêu tai giải nạn. Ý bệ hạ đã quyết, không ai khuyên nổi đâu!"

Lý Thư Bạch gật đầu không đáp.

Uống hết nửa chén trà, thấy Lý Thư Bạch không nói gì thêm, Lý Nhuận mới hơi yên lòng, ngẩng lên trông thấy Hoàng Tử Hà vận đồ nữ thì ồ lên hỏi: "Bên cạnh Tứ ca cuối cùng cũng có một thị nữ rồi ư?"

Hoàng Tử Hà nâng vạt áo lên hành lễ, gật đầu với y.

"Hình như ta đã thấy cô ở đâu rồi thì phải..." Vừa nói đến đó, y bỗng "à" lên rồi vỗ trán, "Dương Sùng Cổ! Gần đây trong kinh đồn ầm lên rằng, Hoàng Tử Hà cải trang thành tiểu hoạn quan, Quỳ vương xuôi Nam phá án, đấm tiên sinh kể chuyện ngoài phố đã dựng thành chuyện kể khắp nơi rồi đấy!"

Hoàng Tử Hà cúi đầu: "Khi trước tiểu nữ không dám tiết lộ thân phận, chứ không phải cố ý lừa gạt Ngạc vương gia, mong vương gia thứ tội."

"Ba bốn năm trước

ta và Vương Uẩn từng trông thấy cô trong cung một lần, vậy mà về sau gặp mấy lần vẫn không nhận ra, là ta không biết người tiên đấy thôi." Nói đoạn, y ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn đích thân rót trà mời, xong xuôi mới thắc mắc, "Vương Uẩn chẳng phải cũng về kinh rồi ư? Sao Hoàng tiểu thư còn hầu hạ bên cạnh Tứ ca?"

Hoàng Tử Hà nín lặng uống trà. Người lên tiếng là Lý Thư Bạch: "Dương Sùng Cổ là hoạn quan hạng bét ở phủ ta, đã điểm chỉ ký tên rõ ràng, bất luận thân phận thay đổi thế nào, hễ ta chưa có lời, thì cũng đừng hòng đi đâu được."

Hoàng Tử Hà nhìn y như muốn mắng: "Vô sỉ", còn Lý Nhuận lần đầu tiên thấy một Lý Thư Bạch thế này thì sững cả người ra, quên bẵng rót thêm nước vào bình trà.

Hoàng Tử Hà rút một túi gấm trong tay áo ra, đặt nhẹ lên bàn, đẩy về phía Lý Nhuận: "Thứ này xin trả lại cho Ngạc vương gia."

"Gì vậy?" Lý Nhuận ngạc nhiên cầm lên, mở túi lấy vật bên trong ra.

Vòng ngọc long lanh, phát ra ánh sáng mờ mờ, như có làn khói mỏng bao quanh. Y lặng lẽ nắm chặt nó trong tay, màu ngọc cũng long lanh biến đổi theo động tác của y, tạo ra vô vàn vầng sáng.

Lý Nhuận thần thờ ngẫm chiếc vòng hồi lâu, đoạn hỏi: "A Nguyễn... nhờ hai người trả lại ta ư?"

Lý Thư Bạch chậm rãi gật đầu:

"Trước khi qua đời, cô ấy nhờ Công Tôn đại nương trả lại cho đệ."

"Qua đời à... ?" Lý Nhuận ngẩng phắt lên, đôi mắt mơ màng mở to.

"Đệ đã biết chuyện Hoàng Tử Hà phá án giải oan, hẳn cũng nghe được manh mối vụ này bắt nguồn từ cái chết của một ca kỹ chứ?"

Lý Nhuận ngỡ ngàng nhìn Lý Thư Bạch, như vừa vỡ lẽ. Mặt y tái ngắt, nốt ruồi son đỏ thắm giữa mi tâm cũng nhạt hẳn đi, chén trà tuột tay rơi xuống nền gạch vỡ tan tành, vụn trà xanh lục loang đầy đất.

Lý Thư Bạch thở dài: "Thất đệ cất đi. Dù sao cũng là di vật của thái phi, vẫn nên trả cho chủ cũ."

"Vâng..." Y ngơ ngẩn đáp, tay vẫn nắm chặt chiếc vòng.

Thấy y dờ dẫm, Lý Thư Bạch bèn đứng dậy từ biệt: "Ta vừa về kinh, còn rất nhiều việc, vòng đã trả lại đệ, ta cũng phải về đây."

"Tứ ca..." Lý Nhuận vô thức giữ lấy tay y.

Lý Thư Bạch ngoái lại. Lý Nhuận căn môi nói khẽ: "Đệ muốn nhờ huynh giúp một việc." Lý Thư Bạch đành ngồi xuống hỏi: "Sao thế?"

"Đệ nghi ngờ..." Lý Nhuận ngập ngừng, mấy ngón tay siết chặt chiếc vòng đến tái nhợt cả ra. Rồi đột nhiên y đứng phắt dậy, nhìn qua khung cửa sổ mở toang, thấy không có ai lảng vảng mới hít một hơi thật sâu, gặng trăn trăn nói tiếp, "Đệ nghi ngờ mẫu phi đệ bị người ta hãm hại."

Lý

Thư Bạch nhíu mày, quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ một lát, rồi bình thản hỏi: "Có phải vương gia phát hiện ra chuyện gì không, sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

Lý Nhuận căn môi gật đầu: "Mời Tứ ca và Hoàng tiểu thư theo đệ."

Trần thái phi là phi tần của tiên hoàng, theo lệ phải ở trong cung Thái Cực dưỡng già. Nhưng ngay trong đêm tiên hoàng băng hà, thái phi đau đớn quá

độ đã hóa điên, cung nữ hầu hạ trong cung Thái Cực lại bỏ mặc không săn sóc, năm ấy Lý Nhuận mới hơn mười tuổi, đến thăm mẫu phi thì thấy bà đầu bù tóc rối, cơm không đủ no áo không đủ mặc, bèn quỳ trước điện Tử Thần thật lâu, cầu xin hoàng đế cho đón mẫu phi về vương phủ phụng dưỡng.

Sau khi được đón về vương phủ, Trần thái phi tuy vẫn phát bệnh luôn, nhưng người ở vương phủ săn sóc chu đáo nên cũng coi như được tĩnh dưỡng. Lý Nhuận chăm nom mẹ rất cẩn thận, cho mở một gian điện nhỏ sau chính điện, để bà ở ngay gần mình. Giờ đây tuy mẫu phi đã qua đời, song y vẫn giữ gian điện nọ, bày biện bài trí hết như lúc bà còn sống, không hề động đến.

Lý Nhuận dẫn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà vào, chỉ thấy bên trong thờ linh vị của Trần thái phi, trước án thờ bày hoa thơm và nhang nển, khiến không khí hơi ngọt ngào.

Sau

khi thắp cho Trần thái phi nén nhang, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà nhìn sang Lý Nhuận. Y đặt chiếc vòng lên trước linh vị mẫu phi, rồi chấp tay vái dài, đứng lặng hồi lâu mới quay lại bảo họ: "Mẫu phi đệ trước khi lâm chung đã có lúc tỉnh táo lại. Bà dặn đệ rằng, thiên hạ Đại Đường sắp mất rồi." Nghe vậy, cả Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đều biết chuyện này không phải tầm thường, bèn chăm chú lắng nghe y nói tiếp.

"Bấy giờ mẫu phi đã rất lâu không tỉnh, đệ cũng biết tình trạng của bà. Nhưng lần đó mẫu phi thực sự rất tỉnh táo, khác hẳn mọi khi." Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Lý Nhuận không khỏi thở dài, "Bởi vậy, những lời bà nói nhất định không phải lời của kẻ điên, đệ nghĩ, lúc phụ hoàng lâm chung, chắc mẫu phi đã biết được chuyện gì đó, nên mới hóa điên, ắt hẳn là một bí mật vô cùng quan trọng, bằng không sao mẫu phi lại nghĩ nó có liên quan đến giang sơn xã tắc, thiên hạ Đại Đường?"

Hoàng Tử Hà hỏi: "Bấy giờ thái phi nói thế nào, vương gia có thể thuật lại cho chúng tôi nghe chẳng?"

Lý Nhuận mở ngăn tủ, lấy ra một hộp trang điểm sơn đen, khám xà cừ hình hoa, trong khá cũ kỹ, thoạt nhìn đã biết là vật dùng lâu ngày. Lý Nhuận thận trọng mở hộp, gỡ tấm gương đồng mờ đục ra, để lộ khe hở đằng sau.

Y

lại mở một chiếc hộp nhỏ cạnh đó, lấy ra mẫu giấy bông vẽ ba mảng mực đen sì, gập lại ướm vào khe hở sau tấm kính: "Bấy giờ mẫu phi rút mảnh giấy này ra từ đây, chẳng biết bà đã giấu ở đó từ khi nào nữa. Bà đưa cho đệ nói rằng, đây là bà vất vả lắm mới vẽ được mà giấu đi, dặn đệ phải cất thật kỹ... liên quan đến chuyện tồn vong của cả thiên hạ."

"Có thể thấy thái phi lúc đó rất tinh táo, quả thật không phải lú lẫn." Cô vừa ngẫm nghĩ về mấy chữ "tồn vong của cả thiên hạ", vừa nghiêng đầu nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu với cô, rồi hỏi Lý Nhuận: "Còn gì nữa không?"

""Mẫu phi còn nói một câu..." Lý Nhuận ngần ngừ, nhưng cuối cùng cũng thành thực kể, "Bà dặn đệ không được thân thiết với Tứ ca."

Lý Thư Bạch cúi đầu im lặng nhìn ba mảng mực đen sì trên tờ giấy trong tay y.

Hoàng Tử Hà lúng túng lên tiếng: "Vậy mà Ngạc vương gia vẫn kể chuyện này cho chúng tôi."

"Ta và Tứ ca cùng lớn lên trong cung Đại Minh, lại cùng bị đưa ra khỏi cung, từ nhỏ đến giờ vẫn khăng khít. Ta... biết Tứ ca có ý nghĩa thế nào với thiên hạ Đại Đường mà." Lý Nhuận đặt tờ giấy bông lên bàn, cả người như bị rút cạn sức lực, khó khăn lắm mới đứng vững được trước án thờ, "Thế nên ta nghĩ,

mẫu phi nhất định đã biết được gì đó, nên mới bị hãm hại đến hóa điên còn thốt ra lời này, mà kẻ hại mẫu phi nhất định có liên quan mật thiết đến việc

phụ hoàng băng hà, cũng là kẻ thù của Tứ ca."

Lý Thư Bạch chậm rãi gật đầu, song không nói gì thêm.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Thái phi sinh thời sống ở đây ư? Mọi thứ vẫn giữ nguyên như trước ạ?"

Lý Nhuận gật đầu, ngồi xuống ghế chống tay vào trán nói khẽ: "Hoàng tiểu thư cứ việc tra soát thật kỹ, biết đâu lại thấy manh mối gì đó."

Hoàng Tử Hà bèn đứng dậy đi qua vách ngăn, sang phòng ngủ của Trần thái phi cạnh đó. Phòng không rộng, mé trái là cửa sổ, đặt một chiếc sập nhỏ, bàn trang điểm và bàn ghế; mé phải là một chiếc giường gỗ trắc chạm trổ, bông màn gấm, treo mấy đồ trang trí bằng ngọc thạch và gỗ đào.

Hoàng Tử Hà đi quanh bàn trang điểm một vòng, thấy mọi thứ đều đã được thu dọn, chẳng còn gì cả, vì thường xuyên quét tước nên trong phòng rất sạch, cô miết tay lên mép bàn, chợt khựng lại, cúi xuống nhìn kỹ. Lý Thư Bạch đứng trước cửa thấy vậy thì hỏi với vào: "Gì thế?"

Cô quay lại đáp: "Hình như có vết móng tay khứa."

Lý Thư Bạch nhặt trong hộp nữ trang Lý Nhuận vừa đem ra một mảnh chì kẻ mày hình xoắn ốc, đặt vào tay cô.

Hoàng Tử Hà miết nhẹ mảnh chì đen vào mép bàn, tức thì những vết móng tay khứa hiện ra rõ mồn một, sắp thành hai chữ xiên xẹo: Quỳ vương.

Lý Thư Bạch thản nhiên ra hiệu cho cô tiếp tục miết.

Một hàng chữ xiêu vẹo dần dần hiện ra: họa tử Quỳ vương.

Lý Nhuận cũng bước đến bức vách, trông thấy mấy chữ nọ thì ngỡ ngàng hỏi: "Đây... là mẫu phi ta viết ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu đáp: "Hình như vẫn còn nữa."

Đoạn cô lại miết tay sang trái, mẫu than chì xanh đen mài lên nền gỗ trắc đen thẫm, dưới ánh mặt trời tạo thành một vệt dài với đủ sắc độ đen khác nhau. Trên đó là những vết khắc vừa nông vừa xiên xẹo, tổng cộng có mười

hai chữ: Đại Đường sắp mất triều đình rối loạn họa từ Quỳ vương. Ngoài ra, không còn gì nữa.

Hoàng Tử Hà lục tìm khắp giường tủ nhưng không phát hiện thêm gì.

Cô trả mảnh than chì vào hộp trang điểm, nhìn lại hàng chữ kia một lượt rồi chậm chậm rút khăn tay của mình ra lau sạch đi.

Lý Nhuận đứng trước cửa, lúng túng nhìn Lý Thư Bạch: "Tứ ca..."

Trái lại, Lý Thư Bạch chỉ bình thản vỗ nhẹ vai y: "Ta biết. Ta sẽ bắt tay vào điều tra mọi chuyện năm xưa, để xem rốt cuộc là kẻ nào đứng sau thao túng tất cả."

=====

Chương 3.2

Đọc đường về, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe nhìn quang cảnh phố phường trôi qua bên ngoài, đều trùng trùng tâm sự.

"Ta không thân thiết với Trần thái phi." Lý Thư Bạch nhìn cô, cuối cùng cũng mở lời.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Lúc tiên hoàng băng hà, thái phi phát điên, gia mới mười ba tuổi nhỉ?"

"Ừm, tuy ta ở trong cung Đại Minh, nhưng đa phần là phụ hoàng tranh thủ ghé qua thăm, chứ ta ít khi tới chỗ phụ hoàng. Những ngày cuối cùng, bên cạnh phụ hoàng luôn có Trần thái phi hầu hạ, song ta cũng ít khi chạm mặt. Từ sau khi phụ hoàng qua đời, ta không hề gặp lại bà ấy nữa."

Hoàng Tử Hà nhẹ nhàng vuốt ve mấy món trang trí bên cửa sổ, trầm ngâm đáp: "Tại sao Trần thái phi cứ đinh ninh ghi nhớ một hoàng tử mới mười ba tuổi, lại hiếm khi gặp mặt, hơn nữa lúc đã phát điên, còn cho rằng gia sẽ làm điên đảo thiên hạ nhỉ?"

Lý Thư Bạch nhíu mày, gõ nhẹ lên bàn hỏi: "Cô nghĩ sao?"

"Ngạc vương có nói một câu mà tôi hết sức tán đồng. Chính là nếu có kẻ làm Trần thái phi phát điên thì nhất định hẳn rất muốn hại gia, nên mới dẫn dụ Trần thái phi sinh lòng căm ghét gia như vậy."

Y đặt bàn tay trắng trẻo thon dài trên bàn, trầm ngâm thật lâu mới hỏi khẽ: "Tử Hà... có tin ta không?"

Cô ngờ

ngàng nhìn Lý Thư Bạch, chẳng hiểu sao y lại đột nhiên hỏi vậy.

"Trang Chu mộng bướm, tỉnh dậy chẳng biết mình là người hay bướm. Khi phát hiện ra hàng chữ Trần thái phi để lại, ta chợt nhớ đến Vũ Tuyên." Y không nhìn cô mà ngẩn ngơ nhìn quang cảnh đường phố quen thuộc trôi qua ngoài cửa sổ, "Sau khi giết hại cha mẹ cô, hẳn cũng đã quên hết mọi

chuyện, hơn nữa còn tin vào đủ thứ ám thị mà khăng khăng cho rằng cô mới là hung thủ."

Hoàng Tử Hà tròn mắt nghi hoặc hỏi: "Ý gia là?"

"Có lẽ hồi mười ba tuổi ta đã làm chuyện gì đó khiến Trần thái phi nhớ mãi không quên?" đôi mày y nhíu lại, ánh mắt hướng ra ngoài cũng dao động theo nhịp rung lắc của xe, "Con cá đỏ thành linh xuất hiện trong đời ta và con cá đã biến mất cùng đoạn ký ức quan trọng kia của Vũ Tuyên, có quan hệ gì đây?"

Mọi thứ thứ trước mắt bỗng chốc chìm vào sương mù, không sao trông rõ được.

Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng nghi hoặc, liệu có phải cỗ xe đang lộn cộc lăn đi này, quang cảnh đường phố trôi qua ngoài cửa kia, cùng Lý Thư Bạch ngay trước mặt chỉ với tay ra là chạm đến, cũng là hư ảo không?

Ký ức của họ rốt cuộc là giả hay thật? Cuộc đời của họ cho đến bây giờ liệu có từng bị bóp méo, thêm nếm thứ gì đó mà họ tin chắc, rồi lại xóa bỏ thứ gì đó mà họ khắc cốt ghi tâm chẳng?

Bên trong xe nhất thời rơi vào im lặng. Cả hai đều lẫm thình, tựa hồ có một áp lực nặng nề khủng khiếp đang đè lên họ, đến hít thở cũng chậm chạp khó khăn.

Một hồi lâu sau, Hoàng Tử Hà mới nhẹ nhàng giơ tay ra, áp lên tay y: "Bất luận chân tướng cuối cùng ra sao, tôi chỉ biết, tất cả những gì chúng ta từng trải qua đều là chân thực... Ít nhất thì tình cảm giữa đôi bên hiện giờ là thực."

Lý Thư Bạch lặng lẽ nâng hai bàn tay cô lên, vùi mặt vào. Hoàng Tử Hà cảm giác được hơi thở nặng nề mà rối loạn của y phả vào lòng bàn tay mình.

Y từng dựa vào chỉ tay, những đường chỉ tượng trưng cho số mệnh cả đời mà nhận ra thân phận của cô, song giờ đây, hơi thở của y đã vương vào

cước đời cô, để lại dấu ấn vĩnh cửu trong huyết mạch, đời đời kiếp kiếp, cô cũng không thể lãng quên.

Chẳng biết bao lâu sau, xe ngựa dần chậm lại, bên ngoài có người bẩm: "Thưa gia, đã đến bộ Công."

Lý Thư Bạch ngẩng lên, ấp tay cô trong hai bàn tay mình, im lặng một thoáng rồi nói: "Vào thôi." Giọng đã lại lạnh lùng trầm thấp. Ra khỏi xe ngựa, rời khỏi không gian chỉ có hai người, y vẫn chỉ có thể là Quỳ vương gia lạnh lùng cứng cỏi, không bao giờ biết sợ.

Hoàng Tử Hà

lặng lẽ theo sau y, bước qua cổng lớn.

Trong lúc Lý Thư Bạch bàn luận với Lý Dụng Hòa, Hoàng Tử Hà ngồi trong đại sảnh. Giờ cô là nữ tử, ngồi được một lúc đã bị vô số quan viên xì xầm bàn tán, bèn đứng dậy ra mảnh vườn đằng trước ngắm hoa cúc.

Đã sắp đến tháng Mười, hoa cúc nhuộm sương, bắt đầu tàn úa. Cô lơ đãng ngắm, thầm nghĩ đến hàm nghĩa bốn chữ "họa tử Quỳ vương" thì có người xầm xầm chạy đến gọi to: "Sùng Cố! Quả nhiên là ở đây!"

Hoàng Tử Hà ngoái lại. Đến giờ vẫn còn gọi cô bằng cái tên ấy, chỉ có Chu Tử Tần.

Hôm nay gã mặc áo xanh lục, nom nhẽ nhận hiềm thấy, tiếc rằng lại đeo thắt lưng vàng nghệ, thực chẳng khác gì bó mạ buộc cọng rơm. Nhưng Hoàng Tử Hà chẳng hơi đâu soi mói, trái lại còn mừng rỡ ra mặt: "Sao Tử Tần cũng vào kinh?"

"Hãng giải thích tại sao Sùng Cố chẳng nói chẳng rằng bỏ lại ta chạy về kinh đã?" Gã chất vấn.

Hoàng Tử Hà cười rầu rĩ, thuận miệng vin cớ: "Công tử biết đấy, cứ ở đó cả ngày bị các bề trên răn dạy, ai mà chịu nổi."

"Nói cũng phải, ôi chao, chúng ta đều bị người trên bức ép cả, ta thì hơn gì, còn ở đó thì toi đời!" Chu Tử Tần vừa nói vừa giơ tay dụi mắt, nước mắt rưng rưng, "Kể ra đúng là gay go to! Cha ta ép lấy vợ!"

Hoàng Tử Hà phì cười hỏi:

"Là cô nương nhà nào vậy?"

"Cháu gái dòng thứ của ty thương quận Thục, nghe nói là một con cọp cái, nghe danh ta ham mê thi thể cũng không sợ. Ta đã lân la dò hỏi đám người hầu nhà đó, kẻ nào cũng nói cô ta hung hãn vô cùng, chữ nghĩa chỉ biết lơ mơ nhưng hay tay cứ lăm lăm hai con dao bầu, thoăn thoắt chặt thịt, còn có thể vác cả nửa con heo lên vai nhẹ như không! Sùng Cổ bảo cưới hạng người đó về có còn sống được nữa không!"

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Cô ta tên gì?"

Chu Tử Tần đã buồn còn thêm bực: "Tên quê một cục! Gọi là cái gì Lưu Nhị Nha! Nghe đã thấy khiếp rồi đúng không? Rõ ràng là cha ta thấy con gái nhà nào cũng sợ ta, nên vợ bừa lấy một con hổ cái, định chèn ép ta cả đời đây mà!"

"Ồ..." Hoàng Tử Hà gật đầu, "Đúng thế, xem ra việc lớn không thành rồi. Tuy cô ta rất xinh đẹp, tính tình cũng dễ thương, nhưng cái tên Lưu Nhị Nha thực khó nghe quá..."

"Sùng Cổ quen cô ả ư?" Chu Tử Tần sững người, rồi vỗ trán tự giải thích ngay, "À phải, đương nhiên là quen rồi. Trước đây Sùng Cổ là thiên kim nhà quận thú mà, nhất định đã gặp các tiểu thư nhà khác."

Hoàng Tử Hà cười đáp: "Gặp thì gặp rồi, nhưng mới gần đây thôi."

"Thôi thôi, không nói chuyện đó nữa, mau kể xem ả Lưu Nhị Nha kia có hung hãn đáng sợ như

lời đồn không?"

"Có chữ, hệt như lời đồn, giết heo mỡ dê cái gì cũng dám làm, người bình thường đừng hòng bắt nạt được."

Chu Tử Tần đau đớn dấm ngực: "Chết ta rồi..."

"Không chỉ hung hãn, mà còn rất danh đá, thích gọi người ta là bố đầu đụt."

"Hả? Máy người đó sao giống nhau vậy, cứ thích bảo người ta đụt..." Nói đến đây, Chu Tử Tần mới định thần lại, ngậy ra hồi lâu rồi lấp bắp: "Đụt... Bố đầu đụt ư?"

"Đúng thế, cô nương đó rất giỏi dùng dao bầu, vác nửa con heo lên vai phăm phăm, thích gọi người ta là bố đầu đụt, là con thứ hai trong nhà."
Hoàng Tử Hà cười cười nhìn gã.

Chu Tử Tần tròn tròn mắt, há hốc miệng ra, đủ nhét lọt cả quả trứng gà:
"Nhị... Nhị cô nương à?"

"Công tử thử nói xem?"

"Nhưng, nhưng chẳng phải cha mẹ cô ta mất cả rồi sao?"

"Hôm đó chẳng phải công tử cũng thấy tay Lưu Hi Anh béo đó tới tìm cô ấy, nói là họ hàng xa muốn nhận nuôi cô ấy ư? Theo tôi biết thì Tào ty thương quận Thục vừa xin nghỉ, thay chân ông ta hình như chính là Lưu ty thương ở Miên Châu đó."

"Ta nào biết! Có nghe nói ty thương đổi người mới, nhưng xưa nay ta không quan tâm chuyện đó!" Mặt Chu Tử Tần bỗng đỏ bừng lên, "Lẽ lẽ lẽ lẽ lẽ nào là..."

"Công tử nói xem?" Hoàng Tử

Hà vỗ vào lan can cạnh mình, "Công tử lặn lội ngàn dặm chạy trốn đến tận kinh thành, có phải định nhờ Quý vương nói giúp với lệnh tôn, hủy bỏ cuộc hôn nhân này không?"

Chu Tử Tần chống trán nín lặng.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Vậy bây giờ có muốn nhờ Quý vương nữa không?"

"Để... để ta nghĩ đã..." Lấp bắp một lúc, gã mới nặn ra được mấy chữ, "Dù sao... Tốt xấu gì... Nói thế nào cũng là người quen, nếu từ chối e là không ổn... Huống hồ Sùng Cổ cũng biết đấy, ít có cô nào không sợ thi thể lắm..."

"Công tử cứ cân nhắc thêm đi." Hoàng Tử Hà cười đầy ẩn ý.

Thấy cô cười, Chu Tử Tần chỉ muốn đào lỗ chui xuống đất: "Làm... Làm gì cơ?"

"Chẳng làm gì cả." Cô thản nhiên ngẩng đầu ngắm trời.

"Thực ra... Sùng Cổ thì cũng rất được..." Chu Tử Tần thở dài nói khẽ, "Chỉ là, chỉ là chúng ta gặp nhau không phải lúc, nên ta luôn coi Sùng Cổ là một tiểu hoạn quan, chúng ta cứ xưng huynh gọi đệ cùng quật mộ nghiệm thi là hay nhất."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu cười, chấp tay vái gã một vái rồi đứng thẳng dậy hỏi: "Bây giờ công tử sẽ về ngay Thành Đô, chấp thuận hôn sự chứ gì?"

"Không vội... Dù sao, dù sao cũng đính hôn rồi." Gã bẽn lễn nói, rồi lại sực nhớ ra một chuyện, "À phải, lá bùa

của Quỳ vương là thực hả?"

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: "Công tử cũng biết chuyện lá bùa ư?"

"Chứ sao, ta thấy có lẽ bây giờ cả kinh thành đều đồn ầm lên rồi ấy chứ?"

Chu Tử Tần nhìn quanh ngó quắt, qua ta mới về kinh, liền chạy đến chợ Tây ăn bánh nang của Mã A Đại, món ta thích nhất.... Sùng Cổ đoán xem kết quả thế nào? Ta nghe thấy hai người ngồi ngay bên cạnh thao thao nói chuyện phủ Quỳ!"

Hoàng Tử Hà nhíu mày hỏi: "Họ nói sao?"

"Nghe đồn... Lúc Quỳ vương ở Từ Châu, đã giết chết Bàng Huân!"

"..." Hoàng Tử Hà ngán ngẩm, "Còn phải nghe đồn à? Chuyện này ai mà chẳng biết?"

"Sai rồi!" Chu Tử Tần úp úp mở mở ghé tai cô thì thầm, "Nghe đồn sau khi giết Bàng Huân, oan hồn của hắn liền nhập vào người Quỳ vương, hiện giờ trên người Quỳ vương không phải hồn phách của gia nữa, mà là Bàng Huân!"

Hoàng Tử Hà chẳng biết nói gì về tin đồn ma quái nhỡ nhãng này nữa.

"Họ nói rằng, Quỳ vương anh minh thần võ tài năng xuất chúng như vậy, sao có thể là người phạm được? Nghe nói gia được quỷ thần giúp sức, nên mới mưu trí hơn người, đọc qua là nhớ như vậy đây!"

"Bằng chứng đâu?" Hoàng Tử Hà bực bội hỏi, "Lẽ nào gia thông minh hơn người là do quỷ thần giúp sức hay sao?"

"Ờ thì..."

"Huống hồ,

lúc Quỳ vương còn niên thiếu, đã được tiên hoàng khen hết lời về trí tuệ thông minh. Tất cả các hoàng tử tròn mười tuổi đều được phong vương, ban phủ đệ rồi dọn ra khỏi cung, chỉ riêng Quỳ vương sau khi sắc phong vẫn được tiên hoàng giữ lại cung Đại Minh, đích thân dạy dỗ, bấy giờ Bàng Huân chẳng biết đang ở tân đâu kia!"

Chu Tử Tần gãi đầu nhăn mặt: "Nói cũng phải..."

Hoàng Tử Hà mím môi nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: "Còn gì nữa? Có ai nói gì nữa không?"

"À, nghe nói khi Bàng Huân nhập xác Quỳ vương, còn để lại cho gia một lá bùa định mệnh! Trên đó dự báo trước vận mệnh của Quỳ vương, cuối cùng Quỳ vương sẽ đâm ra lú lẫn, bị Bàng Huân khống chế, rốt cuộc..." Gã lại làm bộ thần bí nhìn quanh một vòng, rồi ghé tai cô nói nhỏ: "Khi trên lá bùa xuất hiện chữ 'vong', gia sẽ bị Bàng Huân đoạt mất ý thức, khiến cả thiên hạ nghiêng ngả theo!"

Hoàng Tử Hà đứng bật dậy, run rẩy hỏi: "Lời đồn ngoài phố... đã đến mức ấy rồi ư?"

Thấy sắc mặt cô rất khó coi, Chu Tử Tần vội xua tay rồi ra dấu bảo cô im lặng.

"Chẳng qua là đám người ngôi lê đôi mách nói bừa, việc gì phải cuống lên. Đừng... đừng nghiêm túc thế chứ..."

"Công tử không biết đấy..." Cô ráng sức hít thở, trán lấm tấm mồ hôi.

Kẻ

loan tin về lá bùa, nhất định là người năm xưa đặt bẫy. Hiện giờ cả ba chữ đều bị khuyên tròn, hoa văn làm nền lờ mờ chữ "vong", tin đồn cũng đã lan truyền khắp thiên hạ, chứng tỏ hẳn đã bức ép Quỳ vương đến đường cùng.

Lời nhắn "họa từ Quỳ vương" ở phủ Ngạc, không hện mà lại phù hợp với giả thuyết giang sơn nghiêng ngả đang lan khắp phố lớn ngõ nhỏ một cách thần bí. Tấm lưới giăng sẵn từ ba năm trước, giờ đang từ từ thu hẹp lại, song kẻ thu lưới là ai thì họ vẫn chưa dám khẳng định.

Không có cả cơ hội liều một phen cá chết lưới rách.

Thấy mặt Hoàng Tử Hà tái nhợt đến đáng sợ, Chu Tử Tần cuống quýt kéo ao cô gọi khẽ: "Sùng Cố.... làm sao thế? Ta chỉ nói bừa thôi... thật mà..."

Hoàng Tử Hà tựa vào bức tường phía sau, cố gắng hít thở. Chỉ thấy ngực lạnh buốt như có vô số sợi dây rối tắc nghẽn bên trong, không sao gỡ nổi. Dù muốn tìm cho được một đầu mối, nhưng tai cứ ù đi, những âm thanh nhốn nháo như vô vàn lưới gươm đâm vào tim, khiến cô chẳng biết bắt tay từ đâu, đành sợ sệt đứng yên, mặc cho đầu ong lên.

Chu Tử Tần đang sợ đến luống cuống tay chân thì nghe đằng sau có tiếng người, vội ngoái lại trông, thì ra mấy viên quan bộ Công đã bước ra, kẻ nào kẻ nấy mặt mày tươi

tinh. Có mấy người quen trông thấy Chu Tử Tần thì mừng rỡ bước đến chào: "Tử Tần lại về kinh đấy à? Ở Thục không vui sao?"

"Ôi, Tiền huynh, Lương huynh, Ngu huynh..." Gã vừa tươi cười chào họ vừa lo lắng giật giạt tay áo Hoàng Tử Hà, dường như vẫn hồi hận vì trót kể những lời đồn bậy bạ cho cô.

"Đây chẳng phải là... Hoàng tiểu thư ư?" Mấy người kia đang vui vẻ nên cũng chào hỏi cả cô, "Vương gia ra ngay giờ đây, tiểu thư đợi cho một lát."

Hoàng Tử Hà gật đầu với họ.

Thấy ai nấy đều mừng rỡ ra mặt, Chu Tử Tần liền hỏi: "Trong kinh đồn rằng bộ Công phải xây một trăm hai mươi tòa tháp, túng tiền đến mức chỉ muốn đâm đầu xuống sông đào ngoài thành, sao hôm nay ai cũng tươi cười hơn hớn thế?"

"Vớ vẩn, mấy hôm nữa bộ Công chúng ta lại chẳng thừa tiền dựng thêm ba vòng lan can quanh sông đào ấy chứ!"

Chu Tử Tần chớp mắt: "Các vị không định đi cướp bộ Hộ đấy chứ?"

"Hừm, giờ bộ Hộ lấy đâu ra tiền? Còn chẳng phải nhờ Quỳ vương giải quyết giúp ư? Sáng mai sẽ ra cáo thị, triều đình rước cốt Phật vào kinh, dọc đường sẽ lập bảy mươi hai tòa tháp làm chỗ dừng chân cho cốt Phật. Thương nhân và kẻ sĩ trong thiên hạ nếu muốn rước cốt Phật tích công đức, có thể đấu giá nhận xây. Thử nghĩ mà xem, người lăm tiền đồng như thế mà chỉ có bảy mươi hai suất, họ chẳng tranh nhau vỡ đầu ra ấy à?"

Kẻ bên cạnh tiếp lời: "Thế nên lần này xây bảy mươi hai tòa tháp rước cốt Phật, chẳng những bộ Công không phải bỏ một đồng, mà còn thu được một món bẫm ấy chứ..."

Chu Tử Tần bấy giờ mới vỡ lẽ, xoa cằm hỏi: "Đệ còn nghe nói, ngày cốt Phật vào kinh, người trong kinh phải chăng đèn kết hoa, dựng cổng chào dọc đường đón rước đi kia đấy..."

"Đương nhiên cũng có thể áp dụng quyên tiền như xây tháp, gì chứ người giàu có muốn làm công đức đồng như kiến ấy mà!"

Nhìn người bộ Công hớn hở đi nghĩ công văn viết tấu chương, Chu Tử Tần đành ngoái lại bảo Hoàng Tử Hà: "Hay thật... Quý vương vừa về, bao nhiêu vấn đề bèn được giải quyết hết!"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng dưới bầu trời không, ngắm cảnh thu điều hiu trước mắt, chậm rãi đáp: "Ích gì đâu..."

"Hả?" Chu Tử Tần ngạc nhiên nhìn sang, song cô chẳng nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu ngắm hoàng hôn cuối trời. Ánh vàng bao trùm cả Trường An, bóng chiều sắp phủ mờ Cửa Châu.

Đại điện lung lay sắp đổ, triều đình đã mục nát từ tận gốc rễ. Quý vương Lý Thư Bạch dù có tài ba nghiêng trời lệch đất, cũng có ích gì đâu.

Chẳng qua chỉ là bóng hoàng hôn phản chiếu cuối cùng thôi.

=====

Chương 4: Đài hoa cùng sáng

Lúc lời đồn rộ lên trong kinh, khí trời cũng dần chuyển lạnh, đã đến ngày Đông chí.

Đại đường tế trời vào Đông chí, điển lễ rất rườm rà phức tạp. Hôm nay là lễ Đại Xạ tế trời, vẫn là hoàng đế bắn trước, hoàng hậu bắn sau, rồi đến Quý vương, nên từ sáng Lý Thư Bạch đã thay đồ đến cung Đại Minh.

Hoàng Tử Hà vừa tiễn y đi khỏi, đang nghĩ xem ở trong phủ một mình thì nên làm gì, Chu Tử Tần đã đến cửa gọi: "Sùng Cổ, hôm nay các đạo quán lớn trong kinh đều mở pháp hội, náo nhiệt lắm, nào nào, chúng ta cùng đi xem!"

Hoàng Tử Hà thoáng lưỡng lự rồi thay đồ nam cùng gã ra ngoài. Chu Tử Tần cười Tiểu Hà, Na Phát Sa và Tiểu Hà đã quen sẵn, tính tình hiền hòa, hai con cọ mũi vào nhau, hết sức thân mật.

Khí trời rất lạnh, có dấu hiệu đổ tuyết. Các đạo quán lớn trong thành phố đều phô trương thanh thế, pháp sự làm cũng khác nhau. Có nơi huy động

các tiểu đạo sĩ tuần tú đọc kinh, nơi thì cầm kiếm phun lửa, suýt nữa làm cháy cả thanh kiếm gỗ đào, có nơi trong lúc đánh chiêng, hai người chém chũm chọe cho nhau, cứ ném qua ném lại vô cùng náo nhiệt...

Hai người dạo quanh kinh thành một vòng, ăn bốn năm thứ quà vặt bên đường, thì cũng đến chiều.

"Sùng Cổ muốn đi đâu chơi nữa nào? Để ta đưa đi... À phải,

giờ Sùng Cổ vẫn là hoạn quan hạng bét đúng không? Nhận lương tháng này chưa?"

Hoàng Tử Hà chán nản đáp: "Làm gì có, giờ đường quan chức của tôi gian nan lắm, mọi người đều biết tôi là con gái, xem ra không thể thăng cấp được, lương cũng không phát cho tôi, tôi chỉ ăn chức phủ Quỳ đấy thôi."

"Đã nói rồi mà, đi theo ta có phải tốt không. Làm nữ bổ đầu quận Thục chúng ta, vừa oai phong vừa vui vẻ, còn có cơ hội bộc lộ giá trị bản thân, hăng tháng lại có tiền tiêu, lương cao gấp đôi người khác nhé, thế nào?"

"Thôi khỏi, sản nghiệp cha mẹ tôi để lại cũng đủ sống cả đời rồi." Cô hà hơi vào hai bàn tay đã bắt đầu lạnh lạnh, nói khẽ, "Có Quỳ vương chống lưng, người trong tộc cũng không dám chiếm đoạt."

Chu Tử Tần nghĩ ngợi, sức nhớ đến một chuyện hết sức quan trọng, vội hỏi: "À phải, ta hỏi chuyện này nhé, có thực là Vương Uẩn hủy hôn rồi không?"

"Cứ coi là thế đi." Cô không muốn nhắc tới chuyện đó, bèn quay người đi thẳng.

Chu Tử Tần lẳng nhẳng theo sau, hậm hực: "Tên khốn Vương Uẩn chẳng ra gì, tìm đâu được người tốt như Sùng Cổ cơ chứ? Vừa xinh đẹp, thông minh lại lương thiện, còn biết theo ta đi quật mồ nghiệm thi nữa! Để mất Sùng Cổ, lấy đâu ra người thứ hai như thế nữa?"

Hoàng Tử

Hà chẳng hiểu có phải gã đang khen mình hay không nữa, đành cười gượng. Đến lúc ngẩng lên, nhận ra mình đang đứng trước phòng Hưng Đức, cô mới sững ra.

Đây là nơi cô nhờ phá một vụ án mà nổi danh từ năm mười hai tuổi, cũng là, nhà của Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà chậm chậm đi đến cửa nhà Vũ Tuyên năm ấy, đứng bên ngoài bức tường thấp nhìn vào trong.

Nơi này đã khác hẳn năm xưa, hàng kim ngân bò đầy bên trong tường chẳng thấy đâu nữa, trên bức tường đã tróc lở chỉ toàn rêu xanh. Cây thạch lựu trong sân cũng bị chặt, nền đá xanh phủ đầy bụi, con rạch nhỏ ngập ngụa rác hến. Trên sân ngổn ngang sọt tre giỏ trúc, nhìn qua cô còn tưởng mình lầm chỗ.

Chu Tử Tần phía sau chẳng hiểu tại sao cô lại đứng ngây ra trước gian nhà này như thế, bèn hỏi: "Sùng Cổ đến đây tìm người ư? :

Cô chậm rãi lắc đầu: "Không, tôi đến xem thử thôi."

"Ở đây có gì mà xem?" Chu Tử Tần quay người ngồi xuống thành giếng gần đó, thổi sạch chỗ bên cạnh cho cô ngồi, rồi bóc quả quýt vừa mua chia cho cô một nửa: "Này, ngọt lắm." Hoàng Tử Hà ngồi xuống cạnh gã, nhận lấy quả quýt bỏ một múi vào miệng, nói khẽ: "Đây là nhà cũ của Vũ Tuyên."

Chu Tử Tần á lên, há hốc miệng ra: "Sùng Cổ vẫn nhớ à?"

Cô gật đầu: "Ừm, đó là lần

đầu tôi giúp cha phá án."

"Nếu..." Chu Tử Tần nhìn gian nhà nhỏ, rồi quay sang nhìn cô, ngập ngừng, "Ta chỉ nói là nếu thôi nhé, nếu Sùng Cổ quay lại năm mười hai tuổi, trở lại nơi này, vụ án kia lại bày ra trước mặt... Liệu Sùng Cổ có nhắc nhở Hoàng quận thú để ông ấy bắt anh trai của Vũ Tuyên, thay đổi cả cuộc đời Vũ Tuyên không?"

"Có." Cô đáp ngay, không cần nghĩ ngợi.

Chu Tử Tần hơi lúng túng, không ngờ cô lại đáp nhanh như vậy.

"Dù tôi muốn thay đổi cuộc đời Vũ Tuyên, đồng thời cũng thay đổi số phận của gia đình mình, nhưng tội ác đã xảy ra, tôi lại biết rõ chân tướng, sao có thể vì chuyện tương lai mà cố tình bỏ qua, không vạch trần được?" Hoàng Tử Hà siết chặt nửa trái quýt trong tay, ngẩng lên nhìn bầu trời âm u như sắp đổ tuyết, chậm rãi nói, "Nhưng tôi nhất định sẽ sai người quan tâm tới gia đình họ, không để thảm kịch xảy ra thêm nữa. Ít ra cũng chăm sóc thật tốt cho mẹ Vũ Tuyên, để bà ấy khỏi phát điên vì cái chết của con trai cuối cùng dẫn đến tự sát."

Chu Tử Tần gật đầu tán đồng: "Ừm, quan trọng hơn nữa là giúp đỡ Vũ Tuyên."

Hoàng Tử Hà ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu mới khe khẽ thở dài. Thời tiết quá lạnh, hơi thở của cô phả ra tạo thành một làn sương mờ, tan vào bầu không u ám.

Cuối

cùng cô nói thật chậm mà rành rọt: "Không, nếu được làm lại, tôi sẽ không bao giờ quen Vũ Tuyên nữa."

Hết thảy quá khứ tươi đẹp, thời thiếu nữ như ảo mộng cùng thiếu niên nhoèn cười rạng rỡ giữa bóng tà dương...

Từ bỏ cả đi.

"Nhưng... cuộc đời không thể làm lại được, phải không nào?" Như lẩm bẩm, lại như thì thầm, cô hít căng ngực thứ không khí lạnh buốt, rồi thong thả ép cục nghẹn trong lồng ngực ra, phả vào bầu không.

"Đi thôi, chẳng có gì đáng lưu luyến hay cảm thương nữa." Nói rồi, cô chậm rãi đứng dậy.

Chu Tử Tần nhìn cô đầy lo âu: "Sau này Sùng Cổ làm sao đây?"

Hoàng Tử Hà ngoái lại.

"Vương Uẩn đã hủy hôn, Vũ Tuyên lại chết rồi..."

Gã râu rĩ ăn quýt, vừa ăn vừa cau mày, chẳng biết vì quýt chua hay vì lo lắng, "Chi bằng đến chỗ ta đi, Sùng Cổ không nghĩ tới việc làm nữ bố đầu ư?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Có lẽ để sau đi, giờ tôi còn việc phải làm."

"Hả, việc gì cơ?" Gã chớp mắt.

"Lần này lật lại bản án đều nhờ Quỳ vương cả. Giờ bên cạnh gia xuất hiện lá bùa quái dị kia, tôi phải giúp gia tra rõ ngọn ngành mới được."

Chu Tử Tần cũng vỗ ngực hiên ngang nói: "Phải phải, Quỳ vương giúp ta rất nhiều, bộ đồ nghề nghiệm thi ấy cũng là gia nhờ bộ Binh rèn cho ta. Vụ này ta nhất định phải giúp một tay, không cần bàn cãi gì nữa!"

"Tốt quá, nếu có công tử giúp sức, nhất định sẽ làm rõ được trắng đen!"

Hoàng Tử Hà gật đầu tán thưởng, "Tôi nghĩ có người đã dùng loại mực có thể bay màu với lá bùa kia, hòng gây bất lợi cho gia!"

"Mực bay màu ta cũng biết, chẳng phải trước đây từng giúp Sùng Cổ phục hồi chữ viết từ mảnh tro tàn ư? Nguyên lý cũng gần giống nhau thôi, ta làm lại một ít là được."

"Không giống, lần này là mực son." Hoàng Tử Hà nhú mày, "Cách chế mực son khác mực đen, nước cải bó xôi của công tử không ích gì đâu. Huống hồ, kẻ nọ không để lại dấu vết gì trên giấy cả."

"Đúng là cao thủ... Nhất định còn có cách nào đó mà ta chưa biết!" Đoạn Chu Tử Tần sáng mắt lên, đầy hào hứng, "Ta quyết phải học bằng được!"

"Công tử định học ở đâu?"

"Cứ theo ta!" Nói rồi, gã ném nửa quả quýt trong lòng vào chiếc rương nhỏ trên lưng Tiểu Hà, kéo cô đi thẳng đến chợ Tây.

Đến một hiệu bồi tranh, Chu Tử Tần trở ông lão râu dê ngồi bên trong bảo cô: "Thấy ông già kia không?" Hoàng Tử Hà nhìn ông lão đang gà gật, hay tay đút vào túi áo bông, gật đầu.

"Ông ấy là thợ bồi tranh nổi tiếng nhất kinh thành đấy, lần trước đọc được cách dùng nước

cải bó xôi trong sách cổ, ta cũng đem đến cùng bàn bạc nghiên cứu với ông ấy, mới hoàn thiện được."

Hoàng Tử Hà bỗng sinh lòng kính trọng: "Vì chuyện này mà công tử định theo ông ta học bồi tranh ư?"

"Đúng thế, kẻ làm nghề nghệ tác phải liên tục trau dồi kiến thức đến già. Sùng Cổ quên rồi hả, lần trước trong vụ Quý vương phi, để phân biệt sự khác nhau giữa bàn tay của Vương Nhược và Cẩm Nô, ta đã phải nghiên cứu về xương cốt, còn đến tận lò mổ quan sát bao nhiêu móng lợn nữa đấy."

Nói đoạn, gã xăm xăm kéo cô bước vào. Ông lão he hé mắt liếc hai người rồi uể oải hỏi: "Chu thiếu gia có việc gì thế?"

Chu Tử Tần liền cười nịnh nọt: "Dịch bá, ngày đông buồn chán nên tôi lại đến học nghề với bác đây."

Nghe vậy, ông lão tím mặt: "Cút đi! Lão không hơi đâu hầu cậu, vụ nước cải bó xôi lần trước cậu lèo nhèo mất hơn nửa năm, suýt nữa lấy mạng già của lão rồi!"

"Đừng thế mà... Lẽ nào Dịch bá không muốn biết cách xóa dấu mực son ư?"

"Cái đó việc gì phải nghiên cứu cùng cậu? Rất đơn giản, dấm có thể hòa tan màu son!" Ông lão lườm Chu Tử Tần.

"Nhưng dấm có mùi mà?" Chu Tử Tần bày ra vẻ tha thiết cầu hiền.

Ông lão ngạo nghễ ngẩng đầu cười ha hả: "Ha ha... bí quyết tổ truyền nhà lão, lẽ nào cũng phải mách cho cậu ư?"

"Được rồi..." Chu Tử Tần buồn bã đi đến trước quầy hỏi: "Dịch bá, bí quyết gia truyền nhà bác thực sự tẩy sạch được mực son, không để lại dấu tích ư?"

"Còn phải hỏi, sạch bong như mới ấy! Nhà họ Dịch mở tiệm bồi tranh ở kinh thành bấy nhiêu năm, nếu không có mấy món nghề này thì làm sao đứng vững?"

"Thật chứ?"

"Thật mà!" Ông lão rướn cao cổ, như một con gà chọi.

"VẬY..." Kể thì chậm nhưng Chu Tử Tần hành động rất nhanh, chụp lấy một bức tranh đã bồi bên cạnh, giũ ra đánh soạt, rồi vơ đĩa mực son đã vơi một nửa, hất ngay vào.

Dịch lão đang ngồi tựa ghế nhảy dựng lên, giăng lấy bức họa bị vấy mực son choe choét, giận đến run lên bần bật, suýt thì òa khóc: "Triển Tử Kiên... bức ngựa năm của Triển Tử Kiên..."

Hoàng Tử Hà bước đến xem, quả nhiên là bút tích của Triển Tử Kiên, con ngựa trong tranh tuy nằm giữa núi đá nhưng lại toát ra thần thái như muốn vọt dậy, cấu tứ sinh động, quả nhiên là thủ bút đại gia. Tiếc rằng đã bị Chu Tử Tần vấy cả đĩa mực son vào, trông như bị thương, máu me rờn rờn, thực là thảm không nỡ nhìn.

"Sao... sao công tử chọn khéo thế? Hả?" Dịch lão giận điên người, phùng mang trợn mắt như muốn ăn sống nuốt tươi

Chu Tử Tần, "Mấy bức của Vương đại học sĩ, Lưu đại thượng thư cạnh đó, cậu có vấy cả trăm bức cũng chẳng sao! Vậy mà cậu lại vấy vào Triển Tử Kiên, cậu vấy... tôi để cậu vấy..."

Nói đoạn, lão vớ ngay một cuốn tranh bên cạnh, đập xuống đầu Chu Tử Tần, gã hốt hoảng vừa lách vòng qua cột nhà né tránh, vừa ôm đầu hỏi: "Bác chẳng bảo có thể tẩy sạch bong không để lại dấu vết là gì?"

"Lão... Cách đó của lão ít nhất phải mất ba ngày! Nhưng hôm nay người ta đã đến lấy tranh rồi!" Dịch lão vừa thở hồng hộc vừa gào lên cuồng loạn,

"Huống hồ đây là Triển Tử Kiên! Nếu lúc làm bị hỏng một chỗ bằng móng tay thôi, thì có đánh chết một trăm tên khốn như cậu cũng không đền nổi đâu!"

"Được rồi... Bức tranh này của ai vậy? Cùng lắm là ta ý thế hiệp người, bắt hãn lấy chậm lại mấy hôm chứ gì?"

"Phì! Loại thiếu gia lêu lổng như cậu mà cũng đòi ý thế hiệp người ấy à? Người ta là vương gia kia đấy!"

"... Cùng lắm ta quỳ trước cửa nhà người ta tạ lỗi là được chứ gì." Chu Tử Tần mặt dày nhờn nhờn tiếp, "À phải, vương gia nào thế?"

"Chiêu vương!"

"Chẳng nói sớm, Chiêu vương và ta cũng là chỗ quen biết, giờ để ta đi thuyết phục lấy tranh chậm lại hai hôm vậy." Chu Tử Tần đang dậm bước định

đi, chợt ngoái lại hỏi: "Ba hôm nữa liệu có xong không? Đến lúc ấy ta lại tới tham quan nhé."

"Cút!" Dịch lão sẵn cơn tức, vung ngay cuộn tranh đập xuống.

Bưng cục u trên đầu, Chu Tử Tần tiu ngiu chuồn khỏi tiệm bồi tranh.

Hoàng Tử Hà theo sau, ngán ngấm khuyên: "Tử Tần, về sau đừng lỗ mãng như thế."

"Hừ, chẳng qua ta muốn giúp gia thôi." Chu Tử Tần hăng hái, "Sùng Cổ xem, giờ đã tìm hiểu được cách xóa dấu mực son, có phải giúp Sùng Cổ giải quyết được một vấn đề lớn rồi không?"

"Không thể nào." Hoàng Tử Hà lắc đầu, "Nếu dùng cách của Dịch lão phải mất ba ngày, kẻ kia không thể mạo hiểm được, ngộ nhờ mới được một hai ngày gia đã lấy ra xem, chẳng phải lộ tẩy rồi ư?"

"... Lẽ nào ta ăn đòn vô ích ư?" Chu Tử Tần ấm ức càu nhàu.

Hoàng Tử Hà vừa đi vừa miên man suy nghĩ, ngẩng lên đã đến tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Hôm nay Đông chí, khách khứa kéo đến mua nhang đèn nườm nượp. Họ đứng ngoài cửa, thấy anh trai chị dâu Trương Hàng Anh bận rộn luôn tay nên cũng không vào chào hỏi, chỉ nhìn một lúc rồi đi.

"Nói ra thì... Tích Thúy số khổ, nhưng cuộc đời vẫn chưa đến nỗi tối tăm." Chu Tử Tần thở dài, "Cha cô ấy và người nhà họ Trương, đều thật lòng thương cô."

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngoái lại nhìn tiệm nhang đèn phía sau.

Giữa đám đông tấp nập như thoi đưa trước cửa tiệm, nhác thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đứng bất động dưới gốc cây gần đó, cô tròn mắt ngạc nhiên, quay người toan chạy đến.

Nhưng dòng người trên phố thoát chốc đã chặn ngang đường, chen vai thích cánh đẩy cô lùi lại hai bước. Đến khi đứng vững, nhìn lại chỗ cũ thì người nọ đã bật tăm.

Cô nhón nhác tìm kiếm bóng dáng người ấy, nhưng chẳng thấy gì nữa.

Chu Tử Tần hỏi: "Sùng Cổ nhìn gì thế?"

"Tích Thúy... Tôi thoáng thấy bóng một cô gái trước cửa tiệm nhang đèn, trông rất giống Tích Thúy!" Cô đáp khẽ.

"Hả? Không phải chứ?" Chu Tử Tần kiễng chân nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng phải tiu ngịu bỏ cuộc: "Không thấy, chắc Sùng Cổ nhìn lầm rồi."

"Chắc thế..." Cô buồn rầu đáp.

Dù sao Tích Thúy vẫn là phạm nhân bị truy nã, sao dám về kinh?

=====

Chương 4.2

Thấy trời đã chập choạng, Chu Tử Tần đưa cô về phường Vĩnh Gia. Còn chưa đến phủ Quy, tuyết đã rơi lác rác. Thấy đường vắng, hai người càng giục ngựa phi nhanh, chạy đến trước cổng phủ.

Cô chưa kịp xuống ngựa thì người hầu trước cổng đã hối hả chạy xuống thêm, giậm chân than: "Ôi chao, Hoàng tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi!" Kẻ chạy đến là Lư Vân Trung, tiểu hoạn quan trong phủ, xưa nay quen thói ồn ào, liến thoảng luôn miệng, "Vương gia trong cung nhắc ra rằng, hôm nay phải dự yến ở cung Đại Minh. Năm ngoái trong cung bận bịu nhiều việc, đến nỗi Chiêu vương uống say ngủ thiếp đi ở cửa cung, sáng ra mới có người phát hiện, trở về bèn đổ bệnh liệt giường! Năm nay trời còn đổ tuyết nên trong cung ban chiếu, các phủ đều phải cử người vào cung hầu hạ, kéo lúc các vương uống say, lại xảy ra chuyện như năm ngoái!"

Hoàng Tử Hà xuống ngựa, chạy vào dưới hiên phủ tuyết: "Gia bảo tôi bào cung hầu hạ ư?"

"Đúng thế, cô mau thay sang y phục hoạn quan trước đây đi... À phải, có áo lông mới may xong hôm trước, gia bảo để cô mặc đấy." Nói rồi, Lư Vân Trung dúm ngay bộ quần áo vào tay cô.

Hoàng Tử Hà cười khổ não, tiễn Chu Tử Tần về rồi thay quần áo khoác áo lông, xong xuôi đã thấy xe

ngựa đậu trước cửa. Lư Vân Trung vừa giục vừa đẩy cô lên xe.

Hoàng Tử Hà nhìn trời lần nữa: "Hãng còn sớm mà, chắc tiệc tối vừa bắt đầu thôi, tôi thấy chưa đến nửa đêm thì chưa xong đâu."

"VẬY CŨNG VẪN PHẢI MAU MAU VÀO CUNG, LỠ GIA CẦN NGƯỜI HẦU HẠ THÌ SAO?"

Đã vậy, cô đành dầm sương đội tuyết đến cung Đại Minh. May sao phường Vĩnh Gia cách cung Đại Minh không xa, xe ngựa chạy chưa bao lâu đã trông thấy tường cung cao ngất.

Như hoàng đế đã nói, tiệc tối nay được bày tại gác Tê Phượng, còn nhã nhạc biểu diễn trên gác Tường Loan cạnh đó. Hoàng Tử Hà xuống xe trước

cửa Vọng Tiên, thấy tuyết đã ngừng rơi. Cô mừng thầm, vội theo hoạn quan cầm đèn lồng đỏ, băng qua kênh Long Thủ, vào cửa Chiêu Huấn, qua sảnh Đông Triều, đi dọc theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc, từng bước lên gác Tê Phượng cao đến năm trượng.

Điện Hàm Nguyên nguy nga tráng lệ nằm chính giữa. Hai bên Đông Tây đặt gác Tê Phượng, Tường Loan như loan phượng khép cánh bao bọc lấy triều đường. Qua tu sửa, cả cung điện lẫn hai tòa gác đều vô cùng xa hoa lộng lẫy, sáng rực ánh đèn, tưởng như tiên cảnh.

Hoàng Tử Hà cởi áo lông ra, vào bằng cửa ngách, thấy Quỳ vương ngồi ngay bên dưới hoàng đế, bèn nép tường lặng lẽ đi đến. Mọi người trong điện đang mãi xem ca múa bên gác Tường Loan, không ai để ý, cô khẽ khàng ngồi xuống sau lưng Lý Thư Bạch, y ngoái lại nhìn rồi nhú mày hỏi khẽ: "Chẳng phải đã dặn mặc thêm áo rồi ư?"

Cô đón lấy bình rượu từ tay cung nữ, quỳ bên cạnh rót rượu cho y, đáp nhỏ: "Mặc rồi mà, vừa nãy vào đây nóng bức nên cởi ra thôi."

Y cầm chén rượu, thản nhiên chạm tay vào mu bàn tay cô, thấy không quá lạnh mới hài lòng gật đầu.

Hoàng Tử Hà đứng dậy lùi ra sau lưng y, cùng xem ca vũ.

Từ gác Tê Phượng nhìn sang, gác Tường Loan, cách chừng trăm bước đèn đuốc sáng choang, mái ngói cong vút, tiếng ca văng vẳng vọng lại, uyển chuyển du dương, êm ái vừa độ. Bên trong phải thấp đến cả ngàn ngọn đèn nến, soi sáng những đồ trang trí và châu báu khảm trên tường. Tất cả chấn song trên gác đều được dỡ bỏ, giữa cung vàng điện ngọc, tiên nhạc du dương, cả trăm vũ cơ cùng múa giữa căn gác thông thoáng, như gió xuân Trường an giục mẫu đơn nở rộ, lộng lẫy chói mắt, rõ vẻ thịnh thế phồn hoa.

Hoàng Tử Hà thong thả thưởng thức, cảm thấy tuy bày ra đủ vành đủ vẻ, song lại không đẹp mắt bằng điệu Nghệ Thường Vũ Y do Lan Đại dựng. Cô

đưa mắt nhìn quanh một vòng, dưới hoàng đế là Quỳ vương, đối diện bên kia là Ngạc vương Lý Nhuận

và Chiêu vương Lý Nhuế, cũng đang ngoảnh nhìn ra ngoài.

Ánh mắt cô dừng lại ở Lý Nhuận, thoáng ngạc nhiên. Quỳ vương, Ngạc vương và Chiêu vương cùng mặc áo gấm tím, song dưới ánh đèn, màu áo Ngạc vương lại có vẻ tối hơn những người khác.

Cô lại đưa mắt nhìn sang Chiêu vương Lý Nhuế, mới phát hiện ra Lý Nhuế mặc áo đơn bằng sa trắng, còn Lý Nhuận mặc áo đơn đen, để lộ ra cổ và tay áo, khiến màu tím càng tối hơn, ngay nốt ruồi son ở mi tâm cũng nhạt hẳn đi.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng ở Lý Thư Bạch, thấy y cũng mặc áo đơn sa trắng. Cùng một cách ăn mặc, khoác lên mình y lại như tuyết đầu mùa soi rắng chiều, khắp đại sảnh người đông như mây, song chẳng ai bì được. Bất giác, khước môi cô lộ nụ cười, rời mắt nhìn sáng các ca kỹ đang trước. Tuyết đã tạnh hẳn, màn múa cũng đến đoạn cuối cùng, tiêu đồn đàn gấp, vạt váy đồng loạt tung bay, đến nỗi ánh nến trong gác dường như cũng chập chờn lay động theo, tim nến lệch hẳn sang một phía.

Trong tiếng phách dồn dập, ca múa cũng dừng lại. Vũ cơ giáo phường yêu kiều vái chào, rồi đèn nền trong gác Tường Loan lần lượt tắt phụt từng ngọn, trong ánh sáng lờ mờ còn lại, các vũ cơ, ca nữ, ban nhạc nối nhau lui ra, cuối cùng, chỉ còn hai ba ngọn đèn lồng treo dưới mái hiên.

Cửa

sổ trên gác Tê Phượng cũng lần lượt khép lại, chẳng bao lâu sau, trong gác đã ấm áp như mùa xuân nhờ hơi nóng từ đèn và lò xông. Hơi ấm và men rượu khiến các hoàng thân quốc thích và quan lại trong triều hòa hứng hẳn, đua nhau nâng ly chúc thọ hoàng đế, trên dưới thuận hòa, quân thần vui vẻ.

Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch, bàng quan nhìn tất cả. Tuy chưa ăn tối, song chiều nay đi với Chu Tử Tần đã uống trà dùng điểm tâm đến ba

lần nên cô không hề thấy đói, chỉ mong tiệc mau tàn để về cho chóng. Nhìn lướt qua mọi người trong sảnh, sau ba tuần rượu, hầu như đều đã ngà ngà, chỉ riêng Ngạc vương Lý Nhuận thần thờ ngơ ngác, đang chuốc chén thù tạc lại ngậy ra, có vẻ không bình thường.

Lý Thư Bạch cũng nhận thấy, bèn giơ chén hướng về phía y. Lý Nhuận giơ chén lên đáp lễ, ánh mắt đờ đẫn, uống hớp rượu cũng có vẻ khó nhọc.

Giữa sảnh đường huyền ảo, Hoàng Tử Hà loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ báo giờ từ bên ngoài vọng vào. Lý Nhuận cạn chén rượu trên tay, rồi đứng dậy thong thả bước ra ngoài.

Người hầu phủ Ngạc đứng phía sau Lý Nhuận, hối hả bước lên định đi theo, song y giơ tay ngăn lại, một mình bước ra cửa. Hoàng Tử Hà đoán y đi thay áo, nên cũng bỏ qua, dồn chú ý vào Lý Thư Bạch.

Từ lượng Quỳ vương

rất khá, trừ hoàng đế ra, y là người uống nhiều nhất, vậy mà vẫn bình thản như thường. Ngài ngự ngòi trên đã ngà ngà, mí mắt nặng trĩu, song vẫn hồ hởi vẫy Lý Thư Bạch lại hỏi chuyện: "Tứ đệ, nghe nói đệ lo liệu xong việc bảy mươi hai tòa tháp rồi ư?"

"Thưa vâng, hôm qua đã bàn bạc đầu vào đấy cả rồi, phú thương các châu huyện tranh nhau giành suất xây tháp rước cốt Phật, đấu giá ở bộ Công rất náo nhiệt."

"Tốt lắm, triều đình đúng là không thể thiếu nhân tài như Tứ đệ! " Hoàng đế vỗ vỗ cánh tay y tán thưởng, rồi lại sầm mặt tiếp: "Nhưng đệ có nghĩ bảy mươi hai tòa tháp này cũng là bảy mươi hai phần công đức vô lượng, giờ đệ làm vậy chẳng phải là trảm mất phần công đức, mà đả thương nhân xây tháp kia lại được công đức sao? Là trẫm muốn rước cốt Phật vào kinh, sao công đức lại chia cho chúng được?"

"Bệ hạ say rồi." Lý Thư Bạch bình thản đáp, "Thiên hạ là thiên hạ của bệ hạ, cốt Phật rước về cùng đặt tại Phật đường trong cung để bệ hạ lễ bái ngày

ngày. Bệ hạ ban ơn mưa móc đến muôn dân, công đức của người thiên hạ cũng là công đức của bệ hạ, dù khó tránh vài ba hạt cát lọt qua kẽ tay nhưng tháp Phật của triều đình cũng là do muôn dân góp cát đắp thành, cứ gì còn phân biệt công

đức của ai nữa?"

Hoàng đế nghe vậy mới gật đầu, ngẫm nghĩ lời y tâu, nét mặt dần tươi lên: "Tứ đệ nói phải lắm, thiên hạ này là của trăm, muôn dân chẳng qua như con sâu cái kiến dốc sức cho trăm mà thôi, cần gì nhắc đến..."

Chưa nói dứt câu, chợt nghe tiếng thét từ bên ngoài vọng vào.

Người trong gác Tô Phượng sững ra, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã thấy bên ngoài náo loạn cả lên, có người hét lớn: "Ngạc vương gia!"

Người khác lại gọi ầm ĩ: "Mau, mau đến cứu với!"

Mọi người cuống quýt chạy vào điện, quỳ sụp trước mặt ngài ngự hốt hoảng tâu: "Bẩm bệ hạ, Ngạc vương gia... ở gác Tường Loan..."

Lý Thư Bạch thấy hoàng đế vẫn đang nửa mơ nửa tỉnh, ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì, bèn nói: "Để thần đệ ra xem."

Nói rồi, y đứng dậy rảo bước đi ra.

Hoàng Tử Hà vội vã đi theo, lúc cô ra đến cửa đã thấy Lý Thư Bạch đứng trước lan can nhìn sang gác Tường Loan đối diện.

Bất chấp gió rét, các hoạn quan và thị vệ đã cho mở toang cửa sổ gác Tô Phượng. Mọi người đều thấy rõ, Ngạc vương Lý Nhuận đang đứng trước lan can phía bên kia gác Tường Loan. Gió bắc lồng lộng thổi tung hoa tuyết, lốm đốm thấm vào tà áo tím, đậu cả lên tóc y.

Cách hơn trăm bước, chỉ thấy gương mặt y tái

nhợt, khó mà trông rõ nốt ruồi son giữa đôi lông mày, nhưng nhìn mặt mũi đáng dấp rõ ràng là Ngạc vương Lý Nhuận. Chẳng biết y lên gác Tường Loan tự lúc nào, đứng lặng giữa gió tuyết.

Mọi người lên gác Tê Phượng nhốn nháo cả lên, có người gọi lớn: "Ngạc vương điện hạ, không được đâu!" "Điện hạ say rồi, phải hết sức cẩn trọng!" Song Lý Nhuận dường như không hề lọt tai những lời này, thản nhiên nhìn sang đám đông hỗn loạn bên này.

Lý Thư Bạch quay lại, thấy Vương Uẩn đứng ngay bên cạnh bèn hỏi: "Bên gác Tường Loan còn ai không?"

Vương Uẩn nhíu mày: "Không có, sau khi đoàn ca múa lui xuống, tất cả đều dồn sang bên này, chẳng ai ở bên ấy cả."

Lý Thư Bạch cau mày: "Cả tòa lầu gác rộng như thế, sao lại không có ai canh giữ?"

"Đa phần hộ vệ đều ở dưới, chỉ có mấy chục người lên, mà thánh thượng và các trọng thần đều ở bên này, nên mọi người tập trung cả sang đây, không ai để ý đến căn gác không bên kia." Nói rồi, y liếc Hoàng Tử Hà, vẻ phức tạp, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng Tử Hà hơi ngượng ngịu, dường như chẳng biết làm sao mới phải thì Lý Nhuận bên kia đã hét lên: "Không ai được qua đây! Các người tiến thêm một bước nữa, bản vương sẽ nhảy xuống đây!" Các hộ vệ đang hồi

hả chạy sang đành dừng lại.

Lý Nhuận đứng trên lan can phía bên kia gác Tường Loan, giơ tay chỉ thẳng vào Lý Thư Bạch, giọng hơi run, song hết sức rành rọt: "Tứ ca... Không! Quỳ vương Lý Tư, người trăm phương nghìn cách náo loạn triều cương, hôm nay Lý Nhuận ta chết đi là vì bị người bức ép, dồn vào đường cùng!"

Nghe Lý Nhuận cao giọng mắng nhiếc, Lý Thư Bạch đứng lặng giữa gió đêm, nhìn không chớp.

Gió thổi tung hoa tuyết bám vào tóc vào da y lạnh buốt như kim châm rồi tan ra, theo hơi lạnh thấu xương ngấm vào cơ thể, khiến y không cách nào động đậy.

Những lời Lý Nhuận thốt ra khiến mọi người nhớ ngay đến tin đồn trong kinh thành. Tất cả đổ dồn mắt vào Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà nhìn rõ sắc mặt thoắt tái đi cùng nỗi căm hờn tuyệt vọng bùng lên trong mắt y. Lòng cô bất giác thắt lại, hơi lạnh lan khắp lồng ngực.

Thực không ngờ, đòn trí mạng lại đến từ Ngạc vương Lý Nhuận.

Ngạc vương Lý Nhuận, vị vương gia trẻ tuổi ôn hòa tươi tắn hay lơ đãng, Thất đệ thân thiết với Lý Thư Bạch nhất, mấy ngày trước còn nhờ bọn họ điều tra sự thật về việc mẹ mình bị hại.

Lý Thư Bạch đứng ngoài gác Tê Phượng, nhìn Lý Nhuận ở bên kia gác Tường Loan, giọng vẫn bình thản, song hơi thở hơi gấp: "Thất đệ, Tứ ca không

rõ ngày thường có chỗ nào mạo phạm, để đệ nghi ngờ như vậy. Đệ cứ xuống đây đã, ta sẽ từ từ giải thích với đệ."

"Giải thích ư? Ha ha ha ha..." Lý Nhuận ngẩng đầu cười ha hả như điên cuồng, "Người tưởng ta không biết người là hạng người gì sao? Từ sau khi chinh phạt Bàng Huân, người đã hoàn toàn biến thành một con người khác rồi! Người không còn là Quỳ vương Lý Tư nữa, mà là ác quỷ Bàng Huân nhập xác Quỳ vương! Hôm nay nếu ta không chon cái chết, để rơi vào tay người, ắt còn khốn khổ hơn là chết!"

Bàn tay đặt trên lan can của Lý Thư Bạch bất giác siết chặt, gân xanh lờ mờ nổi lên. Y gào lên với Lý Nhuận: "Bất luận ra sao, Thất đệ phải bình tĩnh lại... xuống đi đã!"

"Quỳ vương Lý Tư! Không, ác quỷ Bàng Huân! Hôm nay ta sẽ hiến tế năm xương tàn này cho Đại Đường! Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!" Nói đoạn, y rút một xấp giấy trắng trong ngực áo ra, nhìn từ xa chỉ thấy bên trên đầy những dòng chữ đen giống nhau, song không đọc được nội dung.

Lý Nhuận vung tay ném cả xấp giấy lên không trung, gió đêm thốc tới, thổi tung những mảnh giấy bay tan tác, như một cơn bão tuyết.

"Những thứ năm xưa người tặng cho ta, hôm nay ta sẽ đốt hết trước mặt người,

để tế ân tình giữa đôi bên!"

Mồi lửa trong tay bùng lên, Lý Nhuận nhìn Lý Thư Bạch lần cuối. Ánh lửa chiếu sáng nụ cười méo mó quái dị của y. Cuối cùng, Lý Nhuận hét lên: "Đại Đường sắp mất, giang sơn nghiêng ngả, triều đình rối loạn, họa từ Quỳ vương!"

Hai chữ "Quỳ vương" vừa ra khỏi miệng, cả người y đã ngã ra sau, gieo mình từ lan can gác Tường Loan xuống, biến mất giữa trời đêm.

Chỉ còn mồi lửa nọ chên chao rơi xuống sàn rồi cháy bùng lên thành ngọn lửa.

Trên gác Tường Loan, đã chẳng thấy bóng dáng Ngạc vương Lý Nhuận đâu nữa.

Lý Thư Bạch điên cuồng chạy sang.

Vương Uẩn lập tức lệnh cho Ngự Lâm quân xung quanh: "Mau xuống dưới gác Tường Loan!" Chẳng cần y nói tiếp, mọi người cũng hiểu ý, hai gác Tê Phượng, Tường Loan đều đặt trên đài cao đến năm trượng, Ngạc vương nhảy xuống ắt không giữ được mạng, Ngự Lâm quân kéo xuống chỉ có thể nhật thi thể mà thôi.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, giẫm lên tuyết mỏng mà chạy. Lý Thư Bạch chạy rất nhanh, vượt qua các binh sĩ phía trước, xông thẳng sang gác Tường Loan.

Ánh lửa bập bùng soi sáng rực cả gác, dưới sàn đổ sẵn dầu hỏa nên thể lửa rất mạnh, ngọn lửa lớn khác thường. Những thứ Lý Thư Bạch tặng Lý Nhuận năm xưa đều đã bị lửa thiêu thành tro bụi, chỉ còn một chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoàng đàn Lý Thư Bạch lấy từ chỗ Hải Thanh vương của Hồi

Hột tặng lại cho Lý Nhuận, chất gỗ cứng rắn nên chưa cháy hết, sáng rực lên giữa đám lửa.

Hoàng Tử Hà chạy đến gác Tường Loan, thấy Lý Thư Bạch đứng lặng bên đồng lửa, bèn bước tới bên lan can ngó xuống, thấy mọi người phía dưới đang hối hả tìm kiếm, bất giác nhú mày. Ngoái lại thấy Lý Thư Bạch ngờ ngàng đau đớn, nhìn chăm chăm vào chuỗi tràng bằng gỗ hoàng đàn nọ, cô bước tới bên y, dịu giọng khuyên nhủ: "Xin vương gia bớt đau thương, chuyện này có điều giả trá."

Lý Thư Bạch rất thân với Lý Nhuận, lúc này đột ngột gặp biến cố lớn, dù hằng ngày bình tĩnh quyết đoán cũng không dễ dàng chấp nhận được ngay, nhất thời y ngây ra chẳng biết phải làm gì. Nghe Hoàng Tử Hà nói, y mới rùng mình trong gió lạnh, định thần lại, chậm rãi quay sang nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thì thầm: "Bên dưới không có thi thể Ngạc vương."

=====

Chương 4.3

Hàng mi Lý Thư Bạch rúng động, y quay ngoắt đi, rảo bước đến bên lan can trông xuống dưới.

Bên dưới chỉ thấy một khoảng đất trống, Ngự Lâm quân đang lật từng phiến đá lên sục sạo, nhưng đừng nói là thi thể, đến một giọt máu cũng chẳng thấy.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cả hai đều nhớ đến câu nói của Lý Nhuận trước khi nhảy xuống: Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!

Theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc đi xuống, trước sau trái phải điện Hàm Nguyên đều là đất bằng rộng rãi, lát đá xanh nguyên khối mài nhẵn. Để làm nổi bật sự nguy nga tráng lệ của cung Đại Minh chỉ có hai hàng đèn đá dọc đường đi, ngoài ra không trang hoàng thêm gì khác.

Nhưng, ngay chính giữa khoảnh đất bằng thênh thang không gì che chắn này, hơn trăm con mắt đã chứng kiến Ngạc vương Lý Nhuận rơi từ trên gác Tường Loan xuống mà không hề đáp đất.

Dường như, y đã tan biến vào không trung, không tăm không tích, như một hạt bụi tiêu tán.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch đi xuống, thấy đám đông đang xô xao hoảng loạn.

Trắng xóa mặt đất là những mảnh giấy Lý Nhuận vung ra, một số đã bị giẫm đạp lấm lem, nhưng cũng có một số được nhặt lên đọc. Có người nhìn được nội dung, nhưng lại hốt hoảng ném đi, không ai dám đọc ra miệng.

Trên mảnh giấy dài là một hàng mười hai chữ san sát, tiêu vạ: Đại Đường sắp mất, triều đình rối loạn, họa từ Quỳ vương!

Chính là những chữ Trần thái phi khắc lên mép bàn gỗ đàn mà họ từng thấy trong gian điện nhỏ ở phủ Ngạc.

Ngạc vương Lý Nhuận đã sao lại thành vô số bản, rải vung ra trong cung. Tim Hoàng Tử Hà đập thành thạch, bàn tay bất giác run bần, ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch phía sau, thấy y cũng đang nhìn chăm chăm tờ giấy nọ, vẻ mặt sa sầm, cô vội vã nhét bừa vào tay áo, bất lực nhìn những mảnh giấy khác bị gió thổi bay tứ tung khắp cung Đại Minh.

Bên cạnh, có kẻ thì thào: "Lẽ nào, Ngạc vương xả thân vì xã tắc nên Thái Tổ Tông hiển linh phù hộ, vừa rơi xuống đã được phi thăng thành tiên đúng không?"

Người bên cạnh vội huých nhẹ, kẻ kia lập tức nín bặt, không dám nói bừa.

Vương Uẩn bước đến tham kiến Lý Thư Bạch, khi liếc qua Hoàng Tử Hà đứng sau lưng y, vẻ mặt hơi đanh lại, bầm báo: "Ty chức không hề thấy tung tích Ngạc vương."

Lý Thư Bạch nhìn quanh hỏi: "Ngự Lâm quân canh gác tại đây lúc ấy đâu?"

"Lúc ấy tại đây... không có Ngự Lâm quân canh gác." Vương Uẩn nhíu mày, "Tuy theo luật vẫn phải gác, nhưng

có đường lên xuống, không ai lên xuống được, thì còn gác bên dưới làm gì? Thế nên luật chỉ làm vì, mấy chục năm nay theo lệ không có ai gác ở đây cả. Tối nay Ngự Lâm quân cũng chỉ canh giữ dọc hành lang Long Vĩ cùng lối ra vào gác, không hề cắt người canh giữ dưới này."

Lý Thư Bạch nhìn quanh rồi hỏi: "Người là người đầu tiên chạy đến đây ư?"

"Thưa vâng, lúc ty chức dẫn mọi người chạy đến, tuyết phủ trên đất vẫn phẳng phiu, đừng nói thi thể Ngạc vương, mà cả dấu chân cũng chẳng thấy."

Đám Ngự Lâm quân theo sau Vương Uẩn cũng nhao nhao phụ họa, đảm bảo bấy giờ trên mặt tuyết không có dấu vết gì.

Hoàng Tử Hà đứng dưới đài cao ngược nhìn lên, thấy trên gác Tường Loan đã thấp đèn sáng trưng, căn gác cao đến năm trượng, tường vây lại trơn, phủ một lớp tuyết mỏng, không hề có vết cọ xát.

Hoàng đế đích thân đi đến, đứng ngay tại chỗ Ngạc vương Lý Nhuận nhảy, nhìn xuống bên dưới.

Ánh mắt Lý Thư Bạch và ngài ngự giao nhau, ánh đèn xa tím trên cao soi sáng vẻ u ám trên mặt hoàng đế, ngọn lửa bập bùng làm méo mó gương mặt, khiến hoàng đế bỗng giống hệt một bóng ma âm trầm đáng sợ, đang cúi nhìn xuống cả cung đình.

Tiếng trống điểm canh ba vang khắp thành Trường An.

Đêm Đông chí đã qua, tang tảng

sáng, tất cả xe ngựa lục tục rời cung Đại Minh.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe, ngọn đèn lưu ly lấp lư nhấp chờn theo nhịp bánh lăn.

Hoàng Tử Hà dựa vào thùng xe, nhìn Lý Thư Bạch. Đêm Trường An lặng phắc như tờ, chỉ nghe tiếng chuông vàng trên xe leng keng đều đều khe khẽ. Cô nghĩ mình nên nói gì đó phá vỡ không khí im lặng này, nhưng lại chẳng biết phải nói gì, đành lặng thinh nhìn Lý Thư Bạch, mặc cho ánh đèn đỏ bóng đen đặc xuống cả hai.

"Cái gì phải đến ắt sẽ đến, tránh cũng không được. Phải không nào?" Cuối cùng Lý Thư Bạch cũng khẽ khàng lên tiếng, vẫn giọng nói lạnh lùng đến gần như thờ ơ, trầm thấp mà bình thản, "Chỉ là, không sao ngờ được, đòn trí mạng lại là Thất đệ giáng xuống."

"Tôi trộm nghĩ, có lẽ đây không phải ý của Ngạc vương." Hoàng Tử Hà lấy mảnh giấy nhật được trong cung từ tay áo ra xem kỹ rồi chậm rãi nhận xét: "Mấy hôm trước Ngạc vương còn nhờ gia điều tra giùm vụ việc Trần thái phi, nếu ngay từ đầu đã định ra tay với gia, sao còn nhắc đến chuyện đó để đánh răn động cỏ, làm chúng ta cảnh giác?"

Lý Thư Bạch gật đầu: "Đúng vậy, có lẽ cô cũng nghi giống ta, cho rằng Thất đệ đã trúng phải thuật nhiếp hồn như Vũ Tuyên. Nhưng... ai dám mượn tay Ngạc vương công kích ta?"

Hoàng Tử Hà nhìn y, không nói.

Y cũng im lặng. Thực ra trong lòng cả hai đều đã có đáp án, chỉ là không muốn, cũng không thể nói ra lời.

Ngọn đèn lưu ly nhấp chờn thoát sáng thoát tối.

Ánh đèn dọc đường lờ mờ hắt vào qua song cửa, mờ lung mờ ảo. Lý Thư Bạch chợt đổi chủ đề: "Thất đệ rốt cuộc ở đâu? Rõ ràng Thất đệ nhảy từ gác Tường Loan xuống ngay trước mắt chúng ta, sao giữa chừng lại biến mất?"

Hoàng Tử Hà đáp khê: "Tôi nghĩ bên trong ắt có mảnh khốe, chỉ là chúng ta chưa biết đấy thôi."

"Lúc ấy chúng ta chính mắt thấy Thất đệ đứng ngoài lan can, đúng không?"

"Phải, quả thật Ngạc vương đứng ngoài lan can." Hoàng Tử Hà giơ tay ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn trên cây trâm cài tóc, rút trâm ngọc ra, vạch lên vạt áo một hình chữ "ao". Hai tòa gác cao chạy dài đối diện nhau trước điện Hàm Nguyên, như phượng hoàng dang cánh, cùng điện Hàm Nguyên hợp thành hình chữ "ao" 凹.

Cô dùng mũi trâm trở vào điểm ngoài cùng, hồi tưởng lại tình cảnh bấy giờ, nhú mày nói: "Gác Tê Phượng cũng giống gác Tường Loan, đều đặt trên đài cao năm trượng, có hàng lan can bao quanh. Ngạc vương lại đứng ở lan can phía bên kia gác, cách chúng ta khá xa. Đây là điểm đáng ngờ đầu tiên tôi nhìn ra khi Ngạc vương tự vẫn."

"Nếu

Thất đệ thực sự nhảy xuống sau khi mắng mỏ ta, thì đáng lẽ nên đứng ở lan can bên này, nơi gần gác Tê Phượng hơn mới phải. Vì ở đó đối diện ngay với gác Tê Phượng, khi Thất đệ nhảy xuống, tất cả sẽ tận mắt nhìn thấy đệ ấy rơi từ trên cao, từ đó dấy lên lòng căm hận và khiếp hãi ta, chứ sao lại chọn lan can bên kia, nhảy xuống là biến mất?"

"Đúng thế, trừ phi Ngạc vương có lý do buộc phải diễn vở kịch này tại lan can phía ngoài. Hoặc là, ở lan can phía ngoài sẽ dễ giở trò hơn."

"Không hề giở trò." Lý Thư Bạch lắc đầu, "Ngạc vương vừa nhảy xuống, chúng ta lập tức chạy sang, chỉ thấy mỗi dấu vết của Ngạc vương in trên lớp tuyết mỏng ở thành lan can, ngoài ra không còn gì khác."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, cây trâm trong tay lại vạch ra nghi vấn thứ hai: "Thứ hai là đồng lửa Ngạc vương đốt lên trên gác Tường Loan."

Lý Thư Bạch ngửa đầu thờ hất ra, ngả người vào thùng xe nói khê: "Trước khi tự vẫn còn đốt sạch những thứ ta tặng, dàn cảnh cắt đứt ân tình khéo

lắm."

"Tôi không tin Ngạc vương phản uất tự vẫn mà còn nghĩ đến chuyện bày ra màn kịch bi tình như thế đâu. Trừ phi nó giúp ích cho việc Ngạc vương biến mất."

Trước mắt Lý Thư Bạch chập chờn hình ảnh chuỗi tràng bằng gỗ hoàng đàn sáng lên trong lửa. Lý Nhuận tính tình điềm tĩnh, một lòng tin Phật, thế nên khi có được chuỗi tràng hạt, y đã nghĩ ngay đến Thất đệ, bèn đem tặng lại, ngờ đâu giờ đây cả nó Thất đệ cũng không muốn giữ lại, quyết thiêu hủy bằng hết.

Thần thờ lặng đi, hồi lâu y mới nói: "Huống hồ, những thứ đó nhất định phải cháy thật nhanh, nên Thất đệ đã đổ đầy dầu đen dưới sàn, chỉ trong nháy mắt chúng sẽ cháy thành tro bụi."

"Thứ ba, còn một khả năng nữa, chính là Ngạc vương đã chết khi gieo mình xuống gác rồi. Chẳng qua thi thể được giấu đi, để tạo thành màn kịch 'thăng thiên'. Kẻ có thể làm việc này, chắc hẳn phải ở sẵn dưới gác Tường Loan, hay nói cách khác, bấy giờ tất cả mọi người bên dưới đều đã được điều đến trước điện Hàm Nguyên, không còn ai ở lại canh gác."

Vương Uẩn. Kẻ phụ trách điều động và bố trí Ngự Lâm quân đêm nay.

Cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến y.

Tất cả Ngự Lâm quân canh gác trong cung Đại Minh đêm nay đều do Vương Uẩn chỉ huy, khi Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình xuống, kẻ đầu tiên dẫn người chạy đến phía sau gác Tường Loan tìm kiếm thi thể cũng là y. Cũng chính y cho rằng lầu gác xây trên đài cao năm trượng không thể xảy ra chuyện gì, nên chỉ cắt người canh giữ dọc

hành lang Long Vĩ và cửa ra vào gác. Hơn nữa sau khi ca múa dừng, lại điều toàn bộ thị vệ đi, để Ngạc vương Lý Nhuận thừa cơ một mình lên sang, dẫn đến thảm kịch.

Sau khi vạch ra ba điểm nghi vấn, Hoàng Tử Hà cầm cây trâm ngọc lại chỗ cũ, bình thần nhìn y, im lặng.

Lý Thư Bạch trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Thế nên vấn đề trước mắt ta hiện giờ không phải cái chết của Thất đệ, cũng không phải Thất đệ biến mất thế nào, sau khi biến mất đã đi đâu, mà là phải ứng phó ra sao với kẻ đứng sau Thất đệ."

Hoàng Tử Hà gật đầu, cặp mắt phản chiếu ánh đèn lưu li nhìn thẳng vào y không chớp. Song y chỉ hé cửa sổ xe, nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa đằng sau rồi chốt lại, chậm rãi quay sang bảo cô: "Giờ cô đi vẫn còn kịp đấy."

"Không, muộn mất rồi." Cô khẽ lắc đầu, "Dù tôi đi, thì lòng vẫn ở lại bên gia, có đi đến đâu cũng vậy".

Gương mặt y soi vào đáy mắt cô, rõ mồn một.

Lý Thư Bạch nhìn cô, cũng nhìn vào chính mình trong đôi mắt trong veo của cô.

Đến đây có nói gì cũng là thừa thãi.

Ánh đèn khúc xạ qua lớp lưu li, loang ra như sóng, dập dềnh quanh họ. Mọi thứ bên ngoài giờ đây đều thành hư không, ít nhất họ vẫn đang ở bên nhau, sự êm đềm trong khoảnh khắc này đã ngăn cách họ khỏi tất cả gió mưa sắp ập xuống.

Phủ Quỳnh đã ở ngay trước mắt.

Hai người xuống ngựa, đứng trước cửa phủ, đợi xe ngựa từ trong cung từ đằng sau đến.

Người đến là Từ Phùng Hàn, hoạn quan được tin dùng nhất bên cạnh hoàng đế. Hắn tới truyền khẩu dụ hoàng thượng, hôm nay Quỳnh vương vất vả, đêm khuya lại bị kinh hãi, cho ở nhà nghỉ ngơi mười ngày, mọi việc trong triều giao lại cho người khác, ngày sau sẽ sắp xếp lại.

Chỉ một câu, đã tước hết chức vị của Lý Thư Bạch. Song y vẫn hết sức bình thản, sai Cảnh Hằng tiếp đãi Từ Phùng Hàn ở hoa sảnh, rồi cho người đến thư phòng lấy công văn các bộ gửi lên, niêm phong lại xếp vào phòng canh cửa, chuẩn bị sớm mai sẽ trả lại cho các bộ Từ Phùng Hàn cầm phong bao được thưởng, nhìn đống công văn chồng chất như núi, thăm tặc lưỡi, nhưng cũng không dám nhiều lời, hối hả lên xe đi khỏi.

Hoàng Tử Hà theo y băng qua lớp lớp cửa rá thâm nghiêm, về hiên Tinh Dữu.

Trước hiên trồng đầy tùng bách, tuyết mỏng giữa mắt đôi phần sắc xanh, dưới đèn trông càng đẹp đẽ.

Hoàng Tử Hà xiết nhẹ tay y: "Chưa hẳn là chuyện xấu, dù sao cũng được nghỉ ngơi ít lâu."

Y nắm tay cô, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Đúng thế, chẳng qua là quay lại bốn năm trước mà thôi."

Hoàng Tử Hà

quan sát kỹ nét mặt của y rồi mỉm cười: "Tôi không tin đâu."

Y cũng cười theo, tâm trạng căng thẳng đè nặng suốt đêm giờ mới vơi bớt đôi phần: "Vẫn là lưới trời vây bủa, vẫn là cá nằm trong lưới thôi. Tiếc rằng con cá này giờ đã béo lên, vây vảy cũng cứng hơn rồi." Thế nên, rốt cuộc là ngư phủ bắt cá, hay là cá quẫy lật thuyền, còn chưa biết được.

Thân phận Hoàng Tử Hà hiện giờ, vẫn là tiểu hoạn quan trong vương phủ.

Có điều mọi người đều biết Dương Sùng Cổ đã trở thành Hoàng tiểu thư, nên không tiện ở chỗ hoạn quan nữa, mà dọn đến một gian nhà gần hiên Tinh Dữu.

Về đến phòng thì đã canh năm Thị nữ Trường Nghi canh đêm, trông thấy Hoàng Tử Hà vội múc nước giúp cô tắm rửa rồi nói: "Hôm qua Đông chí, trong phủ phát thưởng, có điều Hoàng tiểu thư theo lệ vẫn là hoạn quan hạng bét, nên phần được phát còn ít hơn cả tôi Mai tiểu thư đến chỗ Cảnh

Dực công công hỏi xem sao, kéo sắp phát đồ Tết rồi, tới chừng đó phải lấy phần ít nhất!"

Hoàng Tử Hà lắc đầu cười: "Thôi khỏi, ta chỉ có một thân một mình, lấy đồ Tết làm gì."

Huống hồ, ai mà biết có qua được năm nay không.

Thấy Hoàng Tử Hà mệt mỏi, Trường Nghi cũng không nói thêm nữa, chỉ đưa cô vào phòng nghỉ.

Hoàng Tử Hà cả người mệt lử, nhưng nằm xuống lại không sao nhắm nổi mắt, cứ thao láo nhìn ra bầu trời sáng dần bên ngoài song cửa, vô vàn ảo ảnh thoáng qua trước mắt.

Nốt ruồi son đỏ thắm trên gương mặt phiêu hốt như tiên của Ngọc vương Lý Nhuận.

Dòng chữ xiên xẹo khắc trên mép bàn gỗ đàn, rồi được sao thành vô số bản, vung ra giữa không trung, bay tan tác khắp cung Đại Minh như tuyết.

Bóng dáng Lý Nhuận đứng trước lan can rồi ngã ra sau gieo mình xuống, biến mất giữa bầu trời đêm.

Không biết bắt đầu tìm manh mối từ đâu, không sao tra rõ được chân tướng, những thứ tan biến trong đồng lửa, không biết rốt cuộc là gì...

Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương rần rật, nằm thẳng đơ trên giường nhìn trời sáng dần lên ngoài song cửa, thờ hắt ra.

Dù những gì phải đến cũng sẽ đến, nhưng cô không thể ngồi yên chờ đợi, để những bí ẩn dày đặc kia nuốt chửng mình.

=====

Chương 5: Thần sách ngự lâm

Nha cấm quân Bắc Trường An sau mấy phen thay đổi, giờ đã coi Thần Sách quân làm đầu, Ngự Lâm quân chỉ xếp thứ hai.

Hoàng Tử Hà mặc đồ hoạn quan, băng qua doanh trại Thần Sách quân, đến chỗ Ngự Lâm quân cầu kiến Vương Uẩn. Sau khi được điều đến Ngự Lâm quân, chẳng bao lâu Vương Uẩn đã được đề bạt làm hữu thống lĩnh, đường mây rộng mở, gió xuân đặc ý.

Sau khi dâng danh thiếp cầu kiến, cách một lớp lầu bạt, Hoàng Tử Hà quan sát các binh sĩ đang thao luyện, cứ ngỡ phải một lúc nữa Vương Uẩn mới ra, nào ngờ y nhanh chóng xuất hiện, trả lại danh thiếp cho cô: "Đừng dùng danh thiếp của Dương Sùng Cổ nữa, lần sau cứ nói cô là Hoàng Tử Hà rồi đi thẳng vào là được." Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu sao y lại nhanh đến vậy.

"Vừa từ chỗ Thần Sách quân về, quay qua quay lại đã thấy cô." Nói đoạn y ra hiệu cho cô cùng vào. Tên tùy tùng rất nhanh nhẹn, đã pha sẵn trà đưa đến.

Wương Uẩn khơi to lò lửa trong phòng rồi nhìn chăm chăm vào hai quầng đen dưới mắt cô: "Biển cổ hôm qua thực kinh khủng, ta cũng mất ngủ cả đêm."

"Hôm nay tôi đến đây, cũng chính vì việc đó." Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nói khẽ, "Có chuyện cầu xin."

Y nheo mắt, dò xét kỹ

càng thái độ của cô, hồi lâu mới cười nói: "Quân tử không đứng vào chỗ nguy hiểm, cô thông minh như thế, hẳn phải biết làm thế nào là có lợi nhất cho mình."

Hoàng Tử Hà mím môi đáp: "Phải, song có những việc trên trời, dù biết là châu chấu đá xe, dù có ngàn vạn người ngáng trở phía trước, tôi cũng không thể dấn bước."

Trà hơi chát, như nghẹn lại trong họng. Nhìn gương mặt u buồn mà cương quyết của cô, Vương Uẩn bỗng thấu nghèn nghẹn, lòng có vô vàn điều muốn tỏ mà không sao mở lời.

"Tại vì sao?" Y đặt nhẹ chén trà xuống, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời vãn vũ mây đen sau trận tuyết: "Y là gì của cô? Cô là gì của y?"

Là gì đây? Y là gì của mình? Còn mình là gì của y?

Chuyện cũ lướt qua trước mắt cô, vô số lát cắt gần đến nỗi tưởng chừng với tay ra là chạm được. Không hề hứa hẹn, song từ lâu đã chẳng thể nghi ngờ.

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, đáp bằng giọng trầm trầm mà bình thản: "Gia từng cùng tôi xuôi Nam về Thục, thay tôi rửa sạch oan khuất, còn giúp tôi tìm ra hung thủ giết hại cả nhà, kết thúc án oan. Đời này kiếp này cũng không đền hết ân nghĩa ấy."

"Đời này kiếp

này..." Vương Uẩn cười, nhưng không giấu được vẻ buồn thảm, "Suy cho cùng, ta chỉ thiếu một cơ hộ như thế mà thôi." Hoàng Tử Hà cúi đầu lặng thinh.

Vương Uẩn vẫn không cam tâm, lại hỏi: "Lúc lên kinh tìm cách giả oan, ngay từ đầu cô đã nhắm tới y ư? Nhà họ Hoàng cũng có người ở đây, còn ta... bây giờ là chồng chưa cưới của cô, sao cô lại tìm đến y?"

"Chỉ là trùng hợp thôi, Trương Hàng Anh giúp tôi trà trộn vào đội nghi trượng, bị gia phát hiện." Cô bưng chén trà lên vùi mặt vào đó. Có điều, trong lòng cô hiểu rõ, dù lúc ấy không nương nhờ Lý Thư Bạch, cô cũng không thể tới tìm Vương Uẩn. Bởi tội danh của cô là giết hại cả nhà vì tình lang.

Vương Uẩn đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, hai người đều lặng thinh. Cuối cùng vẫn là y với tay rót trà cho cô, mỉm cười xua tan không khí ngượng ngập: "Vậy thì ta không đoán được lý do hôm nay cô đến rồi."

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn về phía doanh trại Thần Sách quân đối diện:
"Trước đây, tôi từng có duyên gặp Vương công công một lần trong cung Thái Cực. May được công công chỉ cách nuôi A Già Thập Niết, tôi mới bắt lại được con cá nhỏ mình để sống."

Nghe

cô nói, Vương Uẩn hiểu ra ngay: "Vương công công là trung úy hộ quân của Thần Sách quân nhiều năm nay, rất được hoàng thượng tin dùng, người cầu kiến nườm nượp không dứt nên công công thường ngày ít ra ngoài, cũng không mấy khi đến quân doanh, càng không dễ gặp mặt người khác."

"Chính vì biết vậy nên tôi mới tìm Vương thống lĩnh, xin thống lĩnh viết cho tôi mấy chữ, biết đâu có thể gặp mặt được công công."

Vương Uẩn nhíu mày: "Vương công công tuy cũng mang họ Vương, song không cùng một chi họ với ta. Trong triều ai cũng biết Vương công không mấy khi qua lại với nhà họ Vương Lang Gia, nếu cô muốn cầu kiến, sao lại tìm đến ta?"

"Thế ư?" Đôi mắt trong veo của Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào y, giọng tuy khê khàng, nhưng đầy quả quyết: "Vậy mà Vương công công lại luôn ủng hộ Vương hoàng hậu, tôi cứ nghĩ ắt là có quan hệ với nhà họ Vương chứ. Ít ra, Vương thống lĩnh là nhân vật xuất chúng của nhà họ Vương, Vương công công nhất định rất thích thống lĩnh."

Vương Uẩn phì cười, dáng vẻ y vô cùng tuấn tú, lúc cười lên càng đẹp hơn, như ban mai ló dạng, như gió ấm tan băng. Y chống cằm nhìn cô cười nói: "Không đâu, người Vương công công thích nhất là cô đấy."

Vương Uẩn đột nhiên cười nói

vui vẻ như thế khiến Hoàng Tử Hà không khỏi ngạc nhiên, cô mở to mắt, đợi xem y sẽ nói gì.

Song Vương Uẩn chẳng nói gì thêm, chỉ đứng dậy bảo: "Cô đợi một lát, ta quay lại ngay." Quả nhiên, chỉ lát sau, Vương Uẩn đã thay quân phục, đổi

sang áo lông màu đen, cùng cô bước ra ngoài.

"Đi nào, chỗ ở của Vương công công ngay gần đây thôi."

Mây đen mỗi lúc một thêm vùn vũ trên nền trời xám xịt. Vương Uẩn và cô ai lên ngựa nấy, nhắm hướng cung Kiến Bật phía Bắc cung Đại Minh.

Lớp tuyết mỏng hôm qua đã tan ra, rồi lại đông cứng thành băng vụn, Hoàng Tử Hà ngồi trên ngựa khom người nhìn xuống móng Na Phất Sa, rồi khẽ vuốt bờm đỡ dành nó.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy trong lúc cô cúi đầu, có mấy mảnh băng vụn vương lên tóc mai, nhưng chỉ có một thoáng đã tan ra, khiến đôi má cô thình thoảng lại ánh lên lấp lánh, làm y phải quay sang nhìn, lỏng cương cho ngựa chạy ngang hàng với cô. Biết rõ chỉ cần giơ tay là lau đi được cho cô, song y không sao cất tay lên nổi.

Lòng buồn bực khôn xiết mà chẳng hiểu vì sao, y ra roi thúc ngựa chạy vụt lên.

Cây cối bên cung Kiến Bật đều hiu, ven hồ là một dải tường thấp quanh co, trước cổng trồng hai cây hồng, không có cả tượng thú trấn trạch. Vương Uẩn giơ tay trở đằng xa nói:

"Đến rồi." Hoàng Tử Hà cứ ngỡ Vương Tông Thực sẽ sống trong nhà cao cửa rộng canh gác nghiêm ngặt, nào ngờ nơi ở của y lại đơn sơ như vậy, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Vương Uẩn khẽ gõ cửa, thật lâu mới thấy một thiếu niên ra mở, trông thấy y bèn miễn cưỡng nói: "Sớm thế này, công công còn chưa dậy... Ồ, đây là ai vậy?"

Vương Uẩn đáp: "Cô ấy là Hoàng Tử Hà."

"À." Thiếu niên thuận miệng đáp rồi quay lưng đi vào. Không lâu sau lại chạy ra, đưa một nắm hạt thông cho Vương Uẩn: "Chúng ta ngồi đây nói chuyện đi, để một mình Hoàng tiểu thư vào được rồi."

"Cô vào đi." Vương Uẩn gật đầu với cô, rồi ngồi dựa vào lan can, thản nhiên căn hạt thông với thiếu niên nọ.

Hoàng Tử Hà đành đẩy cửa chậm chậm bước vào.

Sau cánh cổng là một dãy hành lang, cuối hành lang là hồ nước, trời tuyết vẫn vũ mà bèo tấm trên mặt hồ vẫn xanh biếc, thậm chí còn lơ thơ mấy chiếc lá sen, lác đác một hai đóa sen nhỏ nhô lên khỏi mặt nước.

Cô băng qua cây cầu bắc ngang, đến trước căn gác bên kia hồ sen, trông thấy Vương Tông Thực đang ngồi đó, vận một bộ thường phục bằng gấm trắng, dáng dong dỏng cao. Chỉ khi đôi mắt sắc lạnh mà âm trầm ấy nhìn xoáy vào mình, cô mới giật nảy người, bất giác thấy sờ sợ.

Wương

Tông Thực không nói gì, chỉ quay người dẫn cô vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt cô là một bể lưu ly cực lớn, bên trong cá đỏ cá đen thông dong bơi lội. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên thành bể, mặt nước và vảy cá, khúc xạ bốn bề, lung linh mờ ảo, khiến cả gian gác như chìm trong vàng sáng mỹ lệ mà quý dị.

Nhờ có suối nước nóng nên bên trong ấm áp như mùa xuân, Vương Tông Thực chỉ mặc áo gấm mỏng. Hoàng Tử Hà từ bên ngoài gió rét đi vào thấy nóng bừng lên. Vương Tông Thực bèn ra hiệu cho cô ra sau bình phong cởi bớt áo lông, lúc bước ra, cô thấy y đã rót sẵn hai chén trà, nước trà xanh biếc trong chén sứ xanh, hơi nóng lừng lờ bốc lên từ chiếc lò nhỏ.

Cô ngồi xuống đối diện Vương Tông Thực, cúi đầu với y.

Làn da y trắng đến gần như trong suốt vì cóm nắng, sáng lên một cách quái dị dưới ánh phản chiếu từ những gợn sóng lăn tăn. Khí chất âm lãnh của y khiến Hoàng Tử Hà không dám nhìn thẳng, đành cúi đầu nhấm nháp chén trà.

Chợt y cất tiếng, giọng lạnh lạnh như băng mỏng va nhau: "Quý vương vẫn khỏe chứ?"

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: "Thưa vâng."

"Ha." Y cười nhạt, đặt chén trà xuống bàn nhìn cô hỏi: "Vậy Hoàng tiểu thư hạ cố đến thăm, là vì việc gì?"

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: "Con A Già Thập Niết

Quyè vương nuôi gần đây có vẻ bồn chồn không yên, nên tôi tới đây xin Vương công công chỉ giáo cách vỗ yên nó."

"Thời tiết thay đổi đột ngột, mưa tuyết mịt mù, cá không chịu nổi không khí lúc nóng lúc lạnh, có bồn chồn cũng chẳng lạ." Y nói chậm rãi, song giọng lại lạnh băng, như ẩn giấu một luồng hơi giá buốt không thể xua tan, "Chỉ cần nó còn ngoan ngoãn ở yên trong bể, không búng mình nhảy ra ngoài, thì sẽ bình yên vô sự thôi."

Trước mắt bỗng thoáng hiện bóng Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình từ gác Tường Loan xuống.

Hoàng Tử Hà biết Vương Tông Thực có rất nhiều tai mắt trong triều, huống hồ thảm kịch tối qua đã lan truyền khắp kinh thành, đương nhiên y phải biết. Cô quay sang, nhìn bày cá nhớn nhोर trong bể lưu ly trước mặt, sẽ thờ dài: "Công công minh giám, tiểu nữ chỉ muốn biết vì sao đang yên đang lành con cá ấy lại nhất định muốn búng mình nhảy ra? Nó không tiếc tính mệnh, hay còn duyên do nào khác?"

"Ta chưa từng trông thấy con cá của Quyè vương, cũng chưa từng nuôi nấng nó, làm sao mà biết được?"

Vương Tông Thực đứng dậy đi đến trước bể lưu ly, gõ nhẹ vào thành. Bầy cá bên trong lũ lượt tụ lại trước ngón tay y, thoạt nhìn chẳng khác một dòng tro tàn và một dòng máu đỏ đồng thời chảy ra từ đầu ngón tay. Qua

lớp lưu ly, hình dạng mấy con cá cũng trở nên méo mó, toát ra vẻ quái dị.

"Huống hồ cá của Quyè vương thì liên quan gì đến ta?".

Hoàng Tử Hà mỉm cười: "Cá của Quỳ vương cũng giống cá của công công thôi. Cá của gia đã nhảy ra, tôi nghĩ chưa chắc cá của công công đã chịu ngoan ngoãn ở yên trong bể. Công công biết đấy, gần đây thời tiết không được tốt, e rằng sẽ có nhiều thay đổi."

Cặp mắt âm u của Vương Tông Thực nheo lại thành một đường chỉ mảnh. Quan sát cô hồi lâu, y chậm rãi hỏi: "Vậy người làm sao biết ta không phải là thứ thời tiết quái dị khiến bầy cá bồn chồn ấy?"

"Công công nuôi bấy nhiêu cá, lại bảo hộ một gia tộc lớn như thế, tiểu nữ tin rằng công công sẽ nghiêng về duy trì thời tiết vốn có, chứ không muốn làm tổn hại đến bầy cá mình nâng niu... có phải không?" Hoàng Tử cũng đứng dậy bước đến cạnh y, nhìn bầy cá lúc tụ lại lúc tản ra trong bể, khoe môi cong lên.

Vương Tông Thực gõ nhẹ vào bể cá, trầm ngâm hồi lâu. Rồi y ngẩng lên nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, thấy cô đang đứng giữa vầng sáng lung linh do mặt nước khúc xạ, trầm tĩnh mà trong vắt, như châu ngọc sáng lòa.

Vương Tông Thực chăm chú nhìn cô, ánh mắt vốn lạnh lẽo dường như cũng dịu đi đôi chút. Đoạn y lại ngồi xuống bên

chiếc bàn cạnh cửa sổ, vươn tay rót cho cô một chén trà.

Hoàng Tử Hà quỳ xuống trước mặt y, cúi đầu cung kính nhận lấy, áp chén trà trong lòng bàn tay.

Vương Tông Thực lại rót trà cho mình, rồi thản nhiên nói: "Nhưng ta quả thực không biết tại sao gần đây tiết trời lạ lùng như vậy, càng không rõ sau lần thay đổi này, sẽ có con cá nào bồn chồn không yên, và bồn chồn thế nào nữa?"

"Ngay công công cũng không đoán trước được ư?" Hoàng Tử Hà nhìn y hỏi.

Vương Uẩn truy kích hành thích Quỳ vương, tuy là việc cơ mật, song Vương Tông Thực sao có thể không biết?

Y chỉ mỉm cười, dưới ánh nước lặn tăn gợn sóng, nụ cười càng thêm vẻ bí hiểm: "Dù có biết thì tại sao ta phải nói cho người? Người đã không còn là người nhà họ Vương nữa rồi."

Hoàng Tử Hà trầm tư hồi lâu mới đáp: "Tôi cứ ngỡ, trước tình cảnh này, công công cũng phải lo bầy cá của mình bị vạ lây chứ."

"Lo thì có lo, nhưng ta không muốn nhờ cậy người ngoài." Tay trái y bưng chén trà, tay phải chống má, chậm rãi tiếp: "So ra thì con dâu nhà họ Vương đáng tin hơn hoạn quan phủ Quỳ nhiều."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn y

Y cũng chăm chú quan sát nét mặt cô, lần đầu tiên gương mặt lạnh lùng thoáng nụ cười, tiếc rằng dưới ánh nước lặn tăn lại có phần méo mó, khiến cô càng cảm thấy sờn tóc gáy.

"Cân nhắc lại về hôn ước với nhà họ Vương, ta sẽ cho cô nhúng tay vào điều tra vụ này."

Lúc Hoàng Tử Hà về đến phủ Quỳ, đã gần giờ Ngọ.

Cô dắt Na Phất Sa vào chuồng ngựa, thêm cỏ khô và đậu cho nó, quay ra đã thấy Địch Ác hờn hờ cọ lấy cọ để vào cỗ Na Phất Sa.

Cô xoa đầu Địch Ác, nhưng bị nó hung hăng hất ra, đành cầm nín vỗ nhẹ lên đầu nó: "Đúng là, chúng ta cũng coi như cùng vào sinh ra tử, thế mà chẳng nể mặt người ta tí nào cả."

"Nó với cô còn có thâm thù đại hận, đời nào lại nể mặt cô?" Có người nói sau lưng, "Sáng sớm ngày ra cô đã dong Na Phất Sa đi mất, làm nó buồn bực suốt đấy."

Hoàng Tử Hà chẳng cần quay lại cũng biết là Lý Thư Bạch. Cô hơi căng thẳng, song vẫn ngoái lại nhìn y cười: "Nói vậy là tôi không phải với nó ư?"

Lý Thư Bạch liếc nhìn vết bùn trên mình Na Phất Sa, sai người lau sạch cho nó rồi bảo Hoàng Tử Hà: "Thay quần áo đi, đến giờ ăn trưa rồi."

Hoàng Tử Hà ngoan ngoãn gật đầu, cun cút đi theo y được mấy bước, cuối cùng vẫn rụt rè giải thích: "Sáng nay... tôi đi bái kiến Vương Tông Thực Vương công công."

"Ừm." Y bình thản, Giờ ta đang rảnh rang, cũng nên ra ngoài như cô mới phải."

Thấy y không để tâm, cô mới

thở phào, lại tiếp: "Tôi đến nghe ngóng thử, nhưng dường như Vương công công không liên quan đến việc này. Có lẽ, vẫn có thể hỗ trợ gia."

Lý Thư Bạch ngập ngừng giây lát rồi ngoái nhìn cô nói khẽ: "Ta và ông ta xưa nay không hề qua lại." Hoàng Tử Hà nhìn y ra ý hỏi.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, y lại thở dài: "Ta không muốn cô lo buồn vì ta." Trời lạnh buốt, hơi thở từ miệng y phả thành khói trắng, tản ra giữa không trung, hóa thành hư vô.

"Cần gì phải lo buồn chứ?" Hoàng Tử Hà lặng lẽ nắm lấy tay y, dịu giọng, "Gia ở trong triều bấy nhiêu năm, bất kể là tu dưỡng hay xử lý công việc, đều không có gì để chỉ trích. Họ không cách nào nắm được thóp gia, đành bày ra mấy chuyện ma quỷ để mê hoặc người đời, hòng hãm hại gia đấy thôi. Những việc trí trá xằng bậy như thế ắt có duyên do, chúng ta có thể nhân cơ này lần ra kẻ đứng sau màn."

Lý Thư Bạch cúi nhìn cô rồi lắc đầu: "Không chỉ thế này thôi đâu. Trước đây ở Thục, chúng ta từng bị hành thích, huống hồ giờ ta rơi vào cảnh này, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay, cô nghĩ đối phương lại chịu bỏ qua hay sao?"

Hoàng Tử Hà nhú mày hỏi: "Ý gia là chúng sẽ còn..."

Chưa nói dứt câu đã nghe bên cạnh có tiếng chân, rồi Cảnh Dực bước đến bẫm

báo: "Vừa rồi Vương công công trung úy hộ quân của Thần Sách quân sai người đến báo, giờ Mùi sẽ đến bái phỏng gia, mong gia bớt chút thời giờ

tiếp kiến."

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, song cô chỉ chớp mắt: "Chẳng phải hai vị xưa nay không hề qua lại hay sao?"

Lần đầu tiên, cô thấy Lý Thư Bạch bối rối: "Ta làm sao biết được? Cô có biết y đến làm gì không?"

Hoàng Tử Hà trưng ra vẻ mặt vô tội, tỏ ý mình cũng không biết Vương công công đến làm gì. Song cùng lúc, cô nhớ ngay đến câu nói cuối cùng của Vương Tông Thực với mình, bèn lặng lẽ cúi đầu.

Lý Thư Bạch thấy cô tự dưng im bật thì cũng chẳng hỏi thêm, chỉ chậm rãi siết chặt tay cô: "Bấy nhiêu trọng thần trong triều mà thánh thượng lại chọn đúng Vương Tông Thực xưa nay không qua lại gì với ta để làm thuyết khách, đương nhiên chỉ có một lý do." Hoàng Tử Hà nhìn y dò hỏi.

"Vì Vương Tông Thực là trung úy Tả hộ quân của Thần Sách quân, trong kinh nghiệm hiện giờ, binh lực của bộ Binh chẳng bằng một nửa y. Chắc hẳn cả kinh thành này cũng chỉ mình y có gan gây áp lực với ta thôi."

Hoàng Tử Hà hiểu ngay: "Thánh thượng muốn đoạt binh quyền của gia ư?"

"Ừm, giờ trong nha cấm quân phía Bắc, trừ Thần Sách quân và Ngự Lâm quân ra, chính là quân Thần Vũ, Thần

Uy do ta lập ra từ những binh lính ở Lũng Hữu chuyển đến. Ngay cả mười sáu vệ quân Nha nam vẫn kiểm chế tiết độ sứ các nơi, vốn dĩ sau loạn An Sử chỉ còn danh hão, cũng là ta đánh Từ Châu xong cùng các tiết độ sứ xây dựng lại, chỉ mình ta khống chế được thôi." Y nhíu mày nói khẽ, "Thế nên, tuy ta không có quân đội riêng, nhưng quả thật là cái gai trong mắt cái dằm trong tim triều đình."

Hoàng Tử Hà không nhin được phản bác: "Năm xưa khi gia gây dựng hai lực lượng này, tăng cường sức mạnh cho hoàng thất kiểm chế Vương Tông Thực, chắc hẳn hoàng thượng cũng phải ủng hộ chứ."

"Đúng thế, nhưng giờ người hoàng thượng chọn không phải là ta." Y lặng lẽ cúi đầu nhìn bàn tay hai người đan chặt vào nhau, nét mặt thoáng buồn, "Giấu tài mới là đạo lập thân, nào phải ta không biết? Tiếc rằng hoàng tộc suy vi, nên mấy năm nay ta đành đứng ra chèo chống, việc gì cũng đến tay. Vậy mà giờ xem ra, vẫn là đi lầm đường."

"Gia không lầm. Nếu không có gia chèo chống vẫn hồi uy thế hoàng gia, thì dưới gầm trời này còn ai kiềm chế nổi Vương Tông Thực nữa? Thuận Tông, Hiến Tông, Kính Tông, có ai không mất mạng vào tay hoạn quan, thiên hạ chỉ biết có hoạn quan, chẳng biết đến hoàng thất, làm sao biết được bi kịch năm xưa có tái diễn hay không?"

Thấy cô ra sức biện bác, y rớt cuộc cũng mỉm cười, khẽ vuốt tóc cô thì thầm: "Nếu thánh thượng cũng nghĩ như cô có phải tốt không."

Vương Tông Thực đến, chỉ đem theo thiếu niên hầu cận nọ. Nhìn có vẻ rất ung dung thoải mái, như đi thăm nom bình thường. Song vừa ngồi xuống, câu đầu tiên y thốt ra đã khiến Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch phải nhú mày.

Y nói: "Hạ quan lần này đến đây, là ý của thánh thượng."

Lý Thư Bạch liền hỏi: "Chẳng hay thánh thượng có gì sai bảo?"

Vương Tông Thực ngả người vào lưng ghế, khoé môi cong lên nửa cười nửa không: "Việc này vốn chẳng liên quan gì tới hạ quan, nhưng trong kinh ai dám tùy tiện mạo phạm vương gia? Cuối cùng việc khổ sai này lại rơi xuống đầu hạ quan."

"Nói vậy hẳn là việc rất quan trọng rồi."

"Vương gia biết đấy, chuyện hôm qua đã lan truyền khắp trong triều ngoài nội. Những lời ong tiếng ve này chẳng hay ho gì với gia, mà muốn bịt miệng đám dân đen cũng không phải dễ dàng. Dù sao, Ngạc vương đã chỉ

mặt mắng gia náo loạn triều đình, làm nghiêng ngả thiên hạ trước bấy nhiêu người."

Lý Thư Bạch chỉ im lặng lắng nghe, không nói nửa lời.

Thấy y không đáp, Vương Tông Thực thân nhiên đứng dậy hành lễ: "Giờ đã đến kỳ ba năm đưa quân đi trấn thủ, mười sáu vệ nha Nam đang lần lượt thay tướng, nếu vương gia bằng lòng để triều đình điều phối các tướng, đồng thời giao trả binh quyền hai quân Thần Uy Thần Vũ, trong triều ngoài nội sẽ biết vương gia không có ý mưu phản, tin đồn nhảm ắt lắng xuống ngay, đám dân đen ngu muội kia cũng hiểu được tấm lòng trung quân ái quốc của gia..."

"Vương công công cứ luôn miệng nói đến đám dân đen ngu muội, đã là ngu muội thì họ nghĩ thế nào có liên quan gì đến bản vương?" Lý Thư Bạch nở nụ cười hiểm hoi, thong dong cắt lời Vương Tông Thực.

Khoé môi Vương Tông Thực cũng nhếch lên nửa cười nửa không: "Hạ quan biết vương gia sẽ không dễ dàng chấp thuận. Nhưng thánh ý khó trái, hiện giờ vương gia lại bị vô số người chỉ trích, nếu cứ án binh bất động, e rằng khó ăn nói với người thiên hạ."

"Người thiên hạ có đến ngàn vạn, già trẻ trai gái hiền ngu đủ cả, bản vương làm sao quản nổi?" Lý Thư Bạch thân nhiên cười nói, "Huống hồ Vương công công hần cũng biết, gần đây bản vương liên tục bị hành thích, nếu ngay mấy người trong tay còn không nắm giữ được, e rằng sớm muộn cũng gặp nguy. Sống trên đời ai không tiếc thân chứ? Bản vương cũng chẳng còn cách nào, đành phụ lòng người

trong thiên hạ vậy."

"Nếu vương gia không gật đầu, hạ quan cũng đành bẩm báo tất cả với thánh thượng." Nói rồi Vương Tông Thực chấp tay hành lễ với y, "Còn chuyện này nữa, vì Đại Lý Tự không tiện can thiệp, nên thánh thượng đã phái hạ

quan và bộ Hình cùng điều tra, xin vương gia vui lòng chỉ giáo để chúng hạ quan dễ bề làm việc."

Lý Thư Bạch đương nhiên biết là chuyện gì, song cũng chẳng nói toạc ra, chỉ gật đầu: "Chuyện đó dĩ nhiên."

"Cái chết của Ngạc vương điện hạ, có liên quan gì đến vương gia chẳng?"

"Bản vương cũng rất muốn biết việc đó. Dù sao bản vương cùng Ngạc vương lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không thể nói là không thân thiết." Y vẫn bình thản, chỉ thoáng vẻ thương tiếc, "Bản vương tự thấy mình chưa từng làm việc gì không phải với Ngạc vương, ai ngờ trước lúc lìa trần Ngạc vương lại loan ra tin đồn như vậy, khiến người thiên hạ hiểu lầm bản vương, thực là khó hiểu."

Nghe y bình thản thuật chuyện, lại nhớ đến nỗi đau đớn của y trong đêm Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Hoàng Tử Hà không khỏi chạnh lòng.

Thực ra, y có lẽ là người quan tâm Ngạc vương nhất trên đời, vậy mà giờ đây chỉ có thể nói về Thất đệ của mình bằng thái độ thản nhiên

như thế.

Cặp mắt nheo nheo của Vương Tông Thực liếc qua gương mặt Lý Thư Bạch rồi lại sụp xuống, y hỏi: "Chẳng hay lần cuối cùng vương gia gặp Ngạc vương là khi nào?"

"Đầu tháng này."

"Bấy giờ thái độ Ngạc vương đối với vương gia có gì lạ không?"

"Không hề."

"Vương gia có thể thuật lại tình hình khi ấy cho hạ quan nghe không?"

"Ta tìm được chiếc vòng tay của Trần thái phi thất lạc bên ngoài bèn đưa trả lại cho Thất đệ, Thất đệ cầm về cúng trước linh vị mẫu phi."

Lý Thư Bạch không nói thừa một chữ, quả thật hết sức hợp lý, khiến Vương Tông Thực đành đứng dậy thi lễ: "Đa tạ vương gia, hạ quan sẽ đến phủ Ngạc ngay, xem có vật chứng nào hữu ích không, mong rằng sớm ngày trả lại được sự trong sạch cho vương gia." Lý Thư Bạch giơ tay lên, tỏ ý tiễn khách.

Vương Tông Thực đứng thẳng dậy, nhìn lướt qua Hoàng Tử Hà, gương mặt xưa nay vốn lạnh băng bỗng lại thoáng nụ cười nhàn nhạt: "Chẳng biết Hoàng tiểu thư đã cân nhắc kỹ việc đó chưa?"

Hoàng Tử Hà không ngờ y lại hỏi câu này ngay trước mặt Lý Thư Bạch, nhất thời giật nảy mình, không biết đáp thế nào.

Vương Tông Thực tuy đã ngoài ba mươi, nhưng thường ngày dưỡng thân rất tốt, da dẻ trắng

như ngọc, lúc này mỉm cười lại thấp thoáng phong thái liễu xuân phơ phất như Vương Uẩn, chỉ khác là đôi mắt vẫn sắc lạnh, khiến người ta sờn tóc gáy: "Nếu cô đã cân nhắc kỹ, thì cùng ta tới phủ Ngạc vương điều tra đi."

Hoàng Tử Hà chần chừ nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch đương nhiên không biết Vương Tông Thực lúc trước đã nói gì với cô, y chỉ lặng lẽ nhìn cô, không hỏi han thêm, song đã đủ làm Hoàng Tử Hà chột dạ, sợ sệt cúi gằm mặt nhìn đầu ngón chân.

Nét mặt Vương Tông Thực lại lộ ra nụ cười như có như không: "Mong vương gia bỏ qua cho, nếu Hoàng tiểu thư vẫn là tiểu hoạn quan phủ Quỳ, thì để tránh tai tiếng, không thể tiếp cận với vụ án này. Vì thế cô ấy tìm tới hạ quan, nhận lời sẽ cân nhắc về hôn sự với Vương Uẩn, nếu vậy cô ấy sẽ thành người nhà họ Vương, phu nhân hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, con dâu thượng thư bộ Hình, thân phận không có gì đáng ngờ, đương nhiên có thể cùng chúng ta điều tra phá án."

"Khỏi cần." Lý Thư Bạch rời mắt khỏi Hoàng Tử Hà, hờ hững đáp, "Việc này đã có Vương công công và Vương thượng thư xử lý, phủ Quỳ lo lắng

làm gì? Càng không cần một tiểu hoạn quan chen vào làm vướng tay vướng chân."

"Đã vậy, mọi chuyện đều theo vương gia định đoạt." Vương Tông Thực hành lễ thêm lần nữa, rồi quay người thông dong đi khỏi.

Trong phòng chỉ còn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà, y chìa tay về phía chiếc ghế trước mặt, ý bảo cô ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà nơm nớp ngồi xuống ghế, lặng lẽ cúi đầu nhìn mấy ngón tay xoắn vào nhau. Lòng cô rối như tơ vò, lại chẳng biết phải giải thích ra sao, đang hoang mang lưỡng lự thì nghe Lý Thư Bạch hỏi: "Tại sao?"

"Tôi... chưa hề nhận lời." Cô vội thanh minh, "Vương công công bảo tôi cần nhắc lại hôn sự với Vương Uẩn, thì sẽ cho tôi tham gia vụ này. Tôi đến cầu kiến là muốn thăm dò xem ông ta là địch hay là bạn, sao có thể thẳng thừng cự tuyệt được, đành tìm cách hoãn binh, nói rằng sẽ cân nhắc. Ai ngờ ông ta lại bóp méo lời tôi ngay trước mặt vương gia."

"Vậy tại sao cô lại tự ý chạy đến tìm Vương Tông Thực?" Lý Thư Bạch nhíu mày, chợt nghĩ đến một chuyện, giọng y cũng lạnh hẳn đi, "Cô không thể gặp được y, trừ phi nhờ Vương Uẩn dẫn tới."

Môi Hoàng Tử Hà mấp máy, ngập ngừng hồi lâu vẫn không thốt nổi nên lời.

"Cô không tin ta, hay là nghi ngờ năng lực của ta? Lý Thư Bạch ta còn cần một cô gái giúp đỡ hay sao?" Y lạnh lùng hỏi, giọng đầy vẻ giận dữ.

Hoàng

Tử Hà mím môi lắc đầu, giọng khẽ khàng, nhưng cuối cùng vẫn phân bua rành rọt: "Tuy gia luôn dốc sức bảo vệ, không muốn tôi phải chịu gió táp mưa sa, nhưng tôi không thể giương mắt nhìn gia một mình gánh vác tất cả được. Tôi không muốn làm đóa hoa trên gấm trong đời gia, mà chỉ nguyện

làm một gốc cây sánh vai bên gia, nếu gió mưa ập tới, cũng có thể che mưa gió cho nhau."

Y chậm rãi lắc đầu: " Nhả bọt cứu nhau, sao bằng lưu lã sông hồ mà quên nhau(1)."

1. Trích từ Nam Hoa kinh của Trang Tử, kể về hai con cá sống trong đầm nước, khi nước cạn, hai con không ngừng phun nước làm ướt để giúp nhau sinh tồn, nhưng cuộc sống ấy chỉ kéo dài chút hơi tàn thoi thóp, sao bằng cả hai con cùng bơi ra sông lớn, thỏa chí vẫy vùng, con nào có đường con nấy, đối bên không cần nhớ đến nhau. Ý nói không nên cố kéo dài một mối quan hệ ràng buộc nhau một cách khổ sở như thế, thà rằng buông tay mỗi người tìm một con đường riêng cho mình, không liên can đến nhau nữa, ai vui phận nấy.

"Nhưng chỉ còn một mình tôi, đối diện với cả thế gian phồn hoa vô hạn mà không sao quên nổi gia, thì có nghĩa gì đâu." Cô ngược nhìn y, dịu giọng nói:

"Lẽ nào gia không cho rằng, trước cục diện này, nhà họ Vương là đồng minh tốt nhất của chúng ta ư?"

Dưới đôi mi dài của cô, cặp mắt sáng rực như sương sớm mùa xuân đăm đăm nhìn y không chớp. Nơi đáy mắt ấy là mệnh mang bóng hình y. Lúc này đây, y chẳng cần hỏi cũng biết, trong mắt cô, y quan trọng hơn cả thế gian.

Dường như, một sợi dây nào đó trong tim bỗng rung lên bần bật, y gần như không khống chế nổi đôi tay, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, đời này kiếp này không bao giờ chia lìa nữa.

Nhưng cô chỉ là một sợi khói trong gió, một bông tuyết giữa suối nước nóng, một đóa lan mong manh dễ tàn.

Mong manh đến nỗi khẽ chạm vào là tan mất.

Những lời Vương Uân nói hôm đó văng vẳng bên tai y

"Vậy tiếp theo gia đình thế nào? Có bao giờ gia đình Hoàng Tử Hà ở bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì chẳng? Gia cho rằng trong tình cảnh này vẫn có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự hay sao? Đương nhiên vương gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc chỉ sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan đấy." Đời này, y

chưa từng bảo vệ ai. Mấy năm nay phong ba bão táp, người bên cạnh tử thương vô số, y đã xem thường mọi thứ, nhưng giờ đây, những chuyện ám sát, hành thích, độc dược, cạm bẫy, nhiếp hồn.... kia, đều có thể lần lượt ập xuống cô.

Dù có vang danh thiên hạ, thông tuệ vô song, nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt mười bảy tuổi đầu. Dù có muốn làm một gốc cây cành lá sum sê, thì cũng làm sao chống nổi sấm sét giáng xuống, lửa trời thiêu đốt?

Cuối cùng y đành ngoảnh mặt đi, tránh né đôi mắt trong veo như sương xuân của cô, đứng dậy ra cửa ngắm hàng tùng bách trước sân.

Cả hai đều không nhận thấy tuyết bên ngoài đã lất phất bay. Sắc trời ám u, tuyết lông ngỗng lá tả rơi, rải đầy đất như ngọc vỡ.

Nhìn mưa tuyết bay đầy trời, y bỗng trầm giọng nói: "Cô đi đi."

Hoàng Tử Hà từ từ đứng dậy, hoảng hốt hỏi: "Gì cơ?"

"Nếu cô vì ta mà cầu viện nhà họ Vương, thì dù giúp được ta, cũng có ý nghĩa gì đây? Cô tưởng là giúp ta, thực ra lại khiến ta trở thành trò cười cho người đời." Ánh mắt y dán chặt vào trận tuyết, nhìn cả khoảng sân phủ đầy tuyết trắng, "Ta phải gây áp lực với nhà họ Vương mới đổi

được tự do cho cô, sao giờ cô lại định chọc gậy bánh xe, phá hủy kế hoạch của ta?"

"Nhưng theo tôi thấy thế lực chúng ta đang phải đối đầu quá mạnh, rất có thể còn mạnh hơn cả tưởng tượng của hai ta. Bởi thế, để cả hai có thể yên

ồn rút lui, dù phải dùng đến những thủ đoạn gia khinh bỉ, dù phải đắc tội với nhà họ Vương, tôi cũng chấp nhận, hơn nữa, còn sẽ làm thật tốt!" Cô áp tay lên lồng ngực phập phồng vì kích động, ép mình điều hòa hơi thở, "Vì tôi tin rằng, đây là lựa chọn tốt nhất, không chỉ với gia và tôi, mà còn với cả nhà họ Vương. Dù dùng chút thủ đoạn, song chỉ cần đạt được mục đích, thì chẳng phải lựa chọn tốt nhất ư?"

"Quân tử có việc làm được, có việc không làm được."

Giọng Lý Thư Bạch trầm ngâm mà xa cách, nghe còn có vẻ lạnh lùng, "Điều duy nhất ra muốn cô làm, là rút khỏi đây. Cô ở đây lại trở thành điểm yếu của ta."

"Sao lại cho rằng tôi sẽ thành điểm yếu của gia? Chỉ cần gia bằng lòng, tôi cũng có thể theo gia rong ruổi, quyết không rút lại sau nửa bước." Đoạn cô cắn môi, "Gia khỏi cần khích tôi, tôi sẽ không thành gánh nặng của gia đâu."

Y thở hắt ra, thần thờ nhìn

gió tuyết bên ngoài. Hiên nhà đã ngăn sương chắn tuyết, song không ngăn nổi hơi lạnh ùa vào.

"Ta nói rồi đấy, cô đi đi." Y quay người bước đến trước bàn, trải một tờ giấy trắng ra, chặn thước ngọc lên, "Mùa đông ở Trường An khí hậu rất khắc nghiệt. Nhưng hiên giờ ở Nam Chiếu hoa vẫn nở khắp nơi, thời tiết ấm áp như mùa xuân. Quân đồn trú ở đó đều là người tin tưởng được, cô có thể cầm thư của ta và lệnh bài phủ Quỳ xuôi Nam thưởng hoa, đợi ta quay về."

Hoàng Tử Hà không nói một lời, chỉ đẩy thước ngọc ra. Tờ giấy tức thì cuộn lại, khiến y không cách nào hạ bút.

Lý Thư Bạch liếc cô rồi lẳng lặng dùng thước ngọc cán phẳng tờ giấy lần nữa, hờ hững khuyên: "Đất Thục cũng được, Giang Nam cũng được, thậm chí Lũng Hữu cũng được, cô thích chỗ nào?"

"Đừng đuổi tôi đi." Cô chặn tay lên bàn, giọng run rẩy, "Tôi chỉ muốn ở cạnh gia thôi, như thế cả hai đều bình an."

Y gác bút, nhìn thẳng vào cô: "Tử Hà, cô tưởng họ không biết cô là cách tốt nhất để tấn công ta ư? Giờ ta đuổi cô đi, là muốn tốt cho cô, cũng là tốt cho ta. Thế nên, cô nhất định phải đi, càng sớm càng tốt."

"Không phá

được vụ án Ngạc vương, tôi sẽ không đi." Cô lắc đầu nhìn y đầy kiên quyết, "Chỉ cần Vương Tông Thực cho phép thăm gia vào vụ này, nhất định tôi sẽ phá được bí ẩn việc Ngạc vương biến mất, đồng thời giúp gia rửa sạch tiếng xấu, tiện thể tra xét nguồn cơn lá bùa và con cá nhỏ !"

"Không được. Ta sẽ không để cô mạo hiểm đâu." Y thẳng thừng cắt đứt mọi khả năng của cô.

"Tại sao? Đây là vì tôi hay vì lòng tự tôn nực cười của gia?" Thấy y khăng khăng không chịu, Hoàng Tử Hà cũng nổi nóng, vớ ngay thước ngọc trên bàn đập mạnh xuống cạnh tay y. Nào ngờ thước ngọc vừa mỏng vừa giòn, cô đập một cái đã gãy làm đôi. Nửa trên bắn ra, vỡ tan tành trên nền gạch, tiếng vỡ lanh canh vang vọng khắp phòng.

Âm thanh chói tai này dường như cũng rạch một đường sắc lẹm vào cõi lòng cả hai. Lý Thư Bạch quăng bút lạnh lùng hỏi: "Lòng tự tôn nực cười ư?"

"Không sai, chính cái gọi là tôn nghiêm của nam nhân ấy, khiến gia cảm thấy nếu được tôi giúp đỡ thì mất mặt. Gia trách móc tôi như thế, thì ích gì cho cục diện hiện giờ?" Hoàng Tử Hà thở gấp, gắng nén giận, nhưng cuối cùng vẫn không dẫn nổi: "Lẽ nào gia không hiểu tôi chỉ muốn giúp gia một tay thôi ư?"

Y cười nhạt: "Không cần cô làm gì cho ta cả. Nếu cô chịu ngoan ngoãn nghe lời ta, ngoan ngoãn ở lại Thực, ngoan ngoãn ở yên trong phủ, mới là giảm bớt gánh nặng cho ta đấy."

Hoàng Tử Hà không tin, cũng không dám tin rằng y lại trút giận lên mình như vậy. Cô lắc đầu, từ từ lùi một bước, run run hỏi. "Ý gia là... tất cả đều là lỗi của tôi ư?"

Mặt Hoàng Tử Hà tái nhợt, môi xám ngắt, chẳng biết là vì quá lạnh hay vì quá đau lòng. Tuy Lý Thư Bạch thông minh tuyệt thế, nhưng dù sao cũng không hiểu được tâm tình nhi nữ, càng chẳng biết phải trả lời như thế nào cho phải. Thấy cô như vậy, lòng y đau thắt, song vẫn cố nói cứng: "Tử Hà, người ta quý ở chỗ tự biết mình, đừng để ta phải hối tiếc vì đã quen biết cô."

Gương mặt Hoàng Tử Hà thoáng nụ cười thâm, cô lầm bầm: "Ngay cả việc chúng ta quen biết, cũng thành lầm lỗi ư?"

Lý Thư Bạch lắc đầu: "Cô thu xếp hành lý, đợi tuyết tạnh thì đến Nam Chiếu đi."

"Được... Tôi sẽ rời khỏi gia." Cuối cùng cô ném lại một câu rồi đi thẳng ra cửa, xăm xăm băng qua cơn mưa tuyết tầm tã bên ngoài.

Không hề ngoảnh lại, rảo

bước xuyên qua đình viện, như đang bỏ chạy.

Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn theo bóng cô đạp tuyết bỏ đi, chỉ thấy lòng ngổn ngang trăm mối, cầm bút lên viết được hai chữ rồi không sao viết tiếp.

Y thở dài, nhìn theo hướng cô đi. Dấu chân cô chẳng mấy chốc đã bị gió tuyết vùi lấp, ngay cả hàng tùng bách cũng chỉ thấy lờ mờ hình dạng, không sao thấy được sắc lá xanh bên dưới nữa. Cả khoảng sân chỉ còn một màu trắng mênh mông, trống trải mà lạnh lẽo, hết như cõi lòng y vậy.

Hoàng Tử Hà đi thẳng về phía cổng lớn.

Mắt nóng bừng lên, nước mắt bên trong không sao kìm giữ, tuôn rơi lã chã.

Gió lạnh thấu xương, song cô dường như không hề cảm nhận được, đi như chạy qua ba lớp cửa lớn, chín khúc hành lang.

Cảnh vật trước mắt cô mờ đi trong gió tuyết. Trong đầu chỉ còn câu nói cuối cùng mình vừa ném lại, cô xăm xăm đi thẳng.

Tuyết rất lớn, tiểu hoạn quan Lư Vân Trung ngồi trong phòng canh cổng, vừa sưởi ấm vừa bóc lạc, thấy cô đội tuyết từ hành lang đi ra thì giật bắn mình, lật đật đứng dậy kéo cô đến bên lò lửa, nhìn mặt cô tím tái vì lạnh, hăn giậm chân trách: "Chao ôi, không mặc áo lông thì cũng phải đội lấy cái nón chứ. Nếu cô nhiễm lạnh,

chúng tôi phải ăn nói thế nào với gia!"

Cô dờ dẫm cúi đầu đáp: "Không cần lo chuyện đó nữa đâu."

"Hả?" Lư Vân Trung ngơ ngác nhìn cô.

"Tôi có việc gấp, phải đi bây giờ." Cô nắm lấy sợi dây vàng râu hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, định tháo ra. Nhưng rồi lại ngậy người nhìn hai hạt đậu đỏ như máu dưới ánh lửa bập bùng, cuối cùng buông xuống, mặc cho chúng trượt dài trên cổ tay.

Lư Vân Trung vội gặng: "Tuyết lớn thế này cô định đi đâu? Gọi xe ngựa đưa cô đi nhé?"

Cô lắc đầu, thần thờ nhìn con đường phía trước: "Vương công công đi rồi ư?"

"Vừa đi rồi, ngay trước cô một bước thôi. Lư Vân Trung nhìn vết bánh xe còn in trên tuyết đáp.

Hoàng Tử Hà không hỏi thêm nữa mà đứng dậy chạy thẳng xuống thềm. Lư Vân Trung giật mình, ới ới gọi với theo nhưng cô đã rảo chân chạy nhanh hơn, biến mất trong gió tuyết.

Lư Vân Trung há hốc miệng, dờ người nhìn theo, rồi một cơn gió lạnh ập tới làm hăn run rẩy hắt xì hai cái, lật đật chạy lại bên lò lửa sưởi ấm.

Trường An trắng xóa mênh mang.

Hoàng Tử Hà đi giữa gió tuyết mịn màng, lần theo dấu xe ngựa của Vương Tông Thực, khó nhọc lê bước khỏi phường Vĩnh Gia.

Tuyết tuy lớn, nhưng dù sao Vương Tông Thực vẫn chưa đi xa, cỗ xe nhằm thẳng

hướng Bắc, rồi mất dấu trước cửa chùa An Quốc phường Hưng Ninh.

Chùa An Quốc vốn tên là Thanh Thiện, từ năm Hội Xương thứ sáu mới đổi tên, hồi nhỏ cô ở Trường An, những người già vẫn gọi theo tên cũ. Giờ tuyết lớn đường trơn, dễ làm ngựa trượt chân hoặc trượt bánh xe, chắc họ phải vào chùa tránh tuyết.

Cô đến trước cổng chùa, chẳng buồn giữ tuyết đọng trên quần áo, ra sức đập cửa thật mạnh. Bên trong vang lên tiếng chân chạy rất nhanh, cô biết đó nhất định không phải sư sãi mà là Thần Sách quân hoặc Ngự Lâm quân - Vương Tông Thực và Vương Uẩn cùng đến, mỗi người dẫn theo một toán nhân mã.

Tuyết bay mù mịt, lạnh lẽo thấu xương, Hoàng Tử Hà vốn mắc chứng thiếu máu, vừa rồi lại điên cuồng chạy trong tuyết, phải dựa vào cánh cửa mới đứng nổi. Chợt cô thấy trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn, hai chân không chống nổi thân mình nữa, từ từ trượt xuống theo cánh cửa, cuối cùng ngòì phệt trên mặt tuyết, ôm chặt lấy đầu gối. Tay phải cô nắm chặt cổ tay trái, lần tìm đến hai hạt đậu đỏ đang dính sát vào nhau trên sợi dây vàng.

Nhẫn nại, ấm áp, kề cận bên nhau.

Dù cô có lấy ngón tay tẽ ra, chúng vẫn ngoan cố trượt đến dính vào nhau, bất luận hạt kia ở đâu, chỉ cần kéo nhẹ, chúng sẽ trượt theo

vòng dây, sát lại bên nhau, không sao chia lìa được.

Vậy mà vừa rồi, cô lại nói với chính người đã tặng mình hai hạt đậu này rằng: tôi sẽ rời khỏi gia.

Hoàng Tử Hà giơ tay bưng mặt, nước mắt tràn ra, đắng chát mà lạnh ngắt, tí tách nhỏ xuống đất. Cả người cô run lên, lạnh đến tím tái, chỉ biết yếu ớt co

rúm lại, vòng đôi tay lạnh ngắt ôm lấy thân mình.

Cổng lớn mở toang, trong tiếng bước chân, có một người đi đến, rồi một chiếc áo lông đen còn ấm sức bao bọc lấy thân hình run bần bật của cô. Một đôi tay ấm áp dày dặn nắm lấy bàn tay lạnh băng cứng đờ.

Thình lình rơi vào vòng tay ấm áp, cô ngơ ngác ngẩng lên thì thấy Vương Uẩn đang cúi xuống, chìa ra một chiếc khăn lụa trắng muốt mềm mại.

Y cởi áo ngoài choàng cho cô, chỉ mặc áo kếp đen cổ tròn thêu hoa văn kỳ lân bằng chỉ bạc, mấy bông tuyết bám vào, càng tôn lên phong thái hào hoa như con cháu thế gia đời Tấn. Khóe môi cô mấp má, cổ họng nghẹn ngào, gắng gượng mãi vẫn không thốt nổi một chữ. Bóng tối từ từ giăng mờ mắt khiến cô xây xẩm cả mặt mày, tóm lấy chiếc khăn trong tay y, lẩm bẩm: "Gia... Gia không tin tôi..." Vương Uẩn ôm chặt lấy cô hỏi khẽ: "Chuyện gì thế?" Trên gương mặt tái ngắt của cô là đôi mắt trống rỗng thần thờ, chẳng kịp

nói thêm câu nào cô đã ngắt lịm.

Chút hơi tàn dồn góp trong ngực vừa tan đi, bóng tối tức thì nuốt chửng lấy cô.

Đến khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Vương Uẩn.

Y bế cô sải bước băng qua hành lang, vào phòng.

Đây là thiên phòng được các nhà sư đón khách chuẩn bị sẵn, bài trí đơn giản, chỉ có một bàn thấp và một sập. Trong phòng đốt một lò lửa lớn, ấm trà đặt bên trên đang sôi sùng sục.

Cả người cô rũ ra bãi hoải, mặc cho Vương Uẩn đặt lên sập, kéo lò lửa lại gần rồi khơi lửa lớn lên. Thấy cô không nói không rằng, chỉ thần thờ nhìn mình, y bèn rót cho cô một chén trà nóng.

Cô ghé lại gần lò lửa ấm áp, ủ chén trà nóng giữa hai tay, hơi ấm từ từ lan ra khắp người, bấy giờ mới thấy máu huyết trong mình tuôn chảy trở lại.

Gió tuyết dữ dội tưởng chừng muốn chôn sống cô rõ ràng vẫn vờn vờn vũ bên ngoài, song lại như đã cách một đời.

Bấy giờ cô mới nhận ra mình vẫn nắm chặt mảnh khăn lụa Vương Uẩn đưa. Cô từ từ giơ khăn lên bưng lấy mắt, mảnh khăn lụa còn vương hơi ấm của y ấm áp mà bao dung, tựa hồ y đã đem cả trời nắng xuân đến giữa cơn bão tuyết, dịu dàng bao phủ lấy cô. Cái lạnh cắt da đã đẩy lùi ra xa tít, còn y chính là vầng dương ấm áp xua tan băng giá, từ từ nhô lên trước mặt cô chói lòa.

Y đỡ cô nằm xuống, kéo áo lông đắp cho cô rồi nói bằng giọng trầm ấm hiền hòa: "Ta theo Vương công công đến song bị chậm chân, phải nghỉ lại tránh gió tuyết, không ngờ cô cũng tìm đến đúng lúc này."

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn gương mặt tươi tắn của y, mấp máy môi định nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn ứ, không sao thốt nên lời.

Vương Uẩn dịu dàng nhìn cô: "Thời tiết thế này sao cô lại đi một mình bên ngoài? Cũng chẳng thềm mặc thêm áo nữa, suýt thì đông cứng cả người ra."

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu. Sự ôn hòa của y đã chạm đến vết thương sâu nhất trong đáy lòng, khiến khóe mắt cô ươn ướt, nước mắt dâng lên làm nhạt nhòa tất cả.

Cuối cùng cô khó nhọc nặn ra mấy tiếng rất khẽ, gần như thì thào: "Chúng tôi cãi vã vì hôn sự với Vương huynh... Giờ đây tôi... không về được nữa rồi."

Y lặng lẽ rót thêm nửa chén trà đặt vào tay Hoàng Tử Hà, dịu dàng nhìn cô nói khẽ: "Lúc viết giấy từ hôn, ta từng nghĩ, trên đời có hai kiểu vợ chồng. Một là tình sâu duyên mỏng, dù quán quýt yêu thương, nặng tình nặng nghĩa, rốt cuộc vẫn không thể bên nhau đến già. Giống như ta vậy, ta nguyện giữ hôn ước năm xưa, sống bên cô trọn đời, song cô đã đem lòng yêu thương người khác, không có duyên chấp

cánh liền cành cùng ta... ta cũng chẳng biết làm sao hơn được."

Nghe y nói đến câu "đem lòng yêu thương người khác", Hoàng Tử Hà lại thấy chua xót khôn nguôi, chẳng biết người mà y nói là ai nữa.

Vận mệnh cũng như chuyện đời, đều không thể dự liệu. Cô từng xiêu lòng vì Vũ Tuyên, cũng từng xiêu lòng vì Lý Thư Bạch, chỉ riêng Vương Uẩn, người từng là chồng chưa cưới của cô, vốn dĩ là người duy nhất cô được phép yêu thương, lại vô duyên vô phận.

Thấy cô cúi đầu lặng thinh, Vương Uẩn chậm rãi nói tiếp: "Còn một loại nữa, là tình mỏng duyên sâu. Ta đã chứng kiến rất nhiều bạn bè và người thân như vậy. Hai vợ chồng đồng sàng dị mộng, mỗi người ôm một nỗi niềm riêng, chẳng ai có tình cảm với ai, cuối cùng trở thành một đôi oan gia sống chung đến già, dù sống cùng giường chết cùng huyệt, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu cô gả cho ta, liệu có phải vậy không?"

Hoàng Tử Hà chỉ thấy lòng đau như cắt. Cô nghĩ miên man về câu hỏi của Vương Tông Thực về hôn ước với nhà họ Vương; rồi lại nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lý Thư Bạch, cô sẽ trở thành gánh nặng của y.

Thực ra, trong lòng cô hiểu rõ y đuổi cô đi là để khỏi bị liên lụy, để cục thế hung hiểm bên cạnh y khỏi ảnh hưởng đến cô.

Thế nên

cô càng phải rời khỏi y, dù y không tán thành, cô cũng phải làm theo ý mình, không được chùn bước.

"Bởi vậy khi viết giấy từ hôn, ta đã ép mình từ bỏ cô, thà ta tình sâu duyên mỏng còn hơn để cô rơi vào cảnh tình mỏng duyên sâu. Song giờ đây, ta lại thấy hình như mình sai rồi... "

Giọng Vương Uẩn vốn trầm thấp hiền hòa giờ lại run lên vì xúc động: "Tử Hà, ta trân trọng cô như vậy, thực không cam tâm nhìn cô bị người ta làm tổn thương hết lần này đến lần khác." Lời y run rẩy thì thào văng vẳng bên tai khiến nước mắt cô lại lăn dài.

Cô thần thờ ngẩng lên, nhìn nam tử tuấn tú hào hoa nọ qua làn nước mắt. Y - con người luôn ôn hòa êm dịu như gió xuân - vốn đã định sẽ cùng cô nắm tay suốt kiếp. Song rồi cuộc sống gió cuộc đời lại đẩy hai người bọn họ trôi về hai hướng, càng trôi càng xa. Nếu bỏ lỡ y, liệu cô có ân hận cả đời chăng?

Giọng y vẫn êm đềm cất lên bên tai: "Giờ ta hối hận rồi. Ta nghĩ, thà cứ khẳng khái làm theo ý mình, giữ cô lại bên cạnh, ít ra cô cũng không phải đau đớn khổ sở, một thân một mình bôn ba ngoài trời mưa tuyết thế này."

Nghe y nói vậy, Hoàng Tử Hà bỗng luống cuống lấy tay phải nắm chặt cổ tay trái, lần tìm sợi dây vàng cùng hai hạt đậu đỏ, siết chặt đôi hạt tương tự tròn mượt như trân châu, đỏ thắm như máu ấy, nước mắt lăn dài trên má.

Y giơ tay lau đi nước mắt cho cô, hỏi khẽ: "Cho ta một cơ hội làm lại, trả lại tờ giấy từ hôn ấy cho ta, được không?"

Cô ôm mặt, không dám ngẩng lên, không dám đối diện với ánh mắt chan chứa ân tình, cũng không dám lọt tai những lời êm dịu ngọt, lòng thầm nguyện rửa chính mình: Hoàng Tử Hà, người may mắn biết chừng nào mới được một người như thế yêu thương; vậy mà người lại dễ tiện tàn nhẫn đến mức toan nắm lấy thời cơ này hòng giành sự giúp đỡ của nhà họ Vương.

Thấy cô mãi vùi mặt vào bàn tay, thân hình run lên, không nói không rằng, Vương Uẩn cũng chẳng tiện nói thêm, chỉ dịu dàng ôm lấy vai cô, để cô tựa vào vai mình.

Lâu thật lâu, y mới nghe thấy một tiếng "ừm" rất khẽ, như chấp thuận, lại như ghen ngào.

#c. ơn hanh87hn , cHi199 và Julia_Norwood đã cùng gõ chương này.

#có mấy người cùng gõ là mấy ngày nay đều có truyện đọc r : D :))))))

tung hoa

#có ai muốn nhập hội k? ?? ?? ?

=====

Chương 6: Mưa tuyết phát phơ

Hoàng Tử Hà vốn có thể lực tốt, nhưng lần này cũng không chống chọi nổi, đổ bệnh nặng.

Dù cô và Vương Uẩn là vợ chồng chưa cưới thì đến ở nhà họ Vương cũng khó coi, huống hồ giờ hôn ước đã vô hiệu - giấy từ hôn cô vẫn để ở Thục, không thể trả lại cho y, song Vương Uẩn cũng không để tâm.

Y sắp xếp cho cô ở một căn nhà tại phường Vĩnh Xương, người hầu kẻ hạ có vẻ rất dễ gần, hề trông thấy cô là gật đầu cười, song chẳng nói năng gì.

Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, Vương Uẩn liền giải thích: "Đều là người cầm điếu cả, cô không cần hỏi han họ làm gì."

Cô gật đầu thầm nghĩ, liệu đây có thể là chỗ nào của nhà họ Vương?

Ngự Lâm quân thường ngày đã bận bịu, sau khi Ngạc vương xảy ra chuyện, kinh thành giới nghiêm, họ càng phải canh giữ trong cung, thi thoảng Vương Uẩn ghé qua, cũng chỉ được một lát rồi vội vội vàng vàng đi ngay. Cô đành dưỡng ở đó mãi tới khi trận tuyết nọ tan hết, trời ấm sức lên mới khỏi sợ gió e sương, có thể khoác áo dày ra ngoài đi dạo.

Ra khỏi sân, đi về phía vườn hoa, cô thấy trên bức tường dọc hành lang dẫn ra khu vườn nhỏ có trống rất nhiều chỗ lõm, trong đặt từng bình pha lê lớn, đổ đầy nước, nuôi đủ loại cá cảnh. Cô thong dong

băng qua hành lang, bên trái là một gốc quế xanh biếc, bên phải là vô vàn con cá nhỏ đang bơi lượn trên tường, đành là đẹp, song cũng quái dị vô cùng.

Cô bỗng hiểu ra đây là đâu - nhất định là căn nhà Vương Tông Thục đặt mua ban đầu.

Còn đang ngây ra nhìn một con cá lẻ loi trong bình pha lê thì cô nghe thấy tiếng cười đằng sau: "Đẹp không?" Ngoái lại, Vương Uẩn đang đứng dưới

ánh nắng nhạt, nhìn cô cười dịu dàng.

Cô khẽ gật đầu với y, cũng mỉm cười.

Thấy mặt cô vẫn tái, khí sắc còn kém, y bèn bước đến khép vạt áo choàng lại cho cô, cúi đầu dặn: "Ở đây gió lớn, tìm chỗ nào khuất gió sưởi nắng đi." Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, theo y đi dọc hành lang. Rồi cô thuận miệng hỏi: "Đây là nhà của Vương công công ư?"

Vương Uẩn gật đầu: "Giờ công công ở cung Kiến Bật, gần doanh trại Thần Sách quân, nơi này bỏ không chính công công đã bảo ta đưa cô đến ở tạm đây."

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng tự nhiên: "Chẳng hay Vương công công và Vương công tử quan hệ thế nào?"

Vương Uẩn im lặng giây lát mới đáp: "Vương công công thuộc một chi nhà họ Vương, chi đó sau khi tách riêng ra, đã gần như chết hết trong chiến loạn. Ông ấy bị bắt làm tù binh, tinh thần rồi được đưa vào cung làm hoạn quan, về sau được tiên đế tín nhiệm, cho cai quản Thần Sách quân."

Họ Vương Lang Gia xưa nay thanh cao giữ lễ, mà Vương Tông Thực lại là hoạn quan, đương nhiên không tiện nhận tổ quy tông. Những năm gần đây, tuy nhân tài mai một, nhưng họ Vương vẫn giữ được một chiếu trong triều, ngoài Vương hoàng hậu ra, đương nhiên cũng có công của Vương Tông Thực. Chỉ là họ không nói, trong triều cũng chẳng ai biết hoạn quan quyền lực nhất hiện giờ lại là người họ Vương Lang Gia.

"Đây là chuyện bí mật của nhà họ Vương, Vương công tử đâu nhất thiết phải tiết lộ với tôi."

"Cô đã hỏi, hẳn phải biết chắc chắn ta sẽ nói." Vương Uẩn mỉm cười nhìn cô, ánh mắt đầy chiều chuộng và bao dung. "Huống hồ cô cũng là người nhà họ Vương, nên biết mới phải."

Hoàng Tử Hà chột dạ, căn môi khẽ quay đầu đi.

Người hầu nhà họ Vương rất nhanh ý, đã bày sẵn ghế, đặt cả lò ấp tay bên tán kim ngân lượng cuối hành lang. Kim ngân lượng đã đơm quả, dải tuyết đầm sương càng thêm điểm lệ, lá xanh quả đỏ điểm tuyết vài bông tuyết trắng, khiến mùa đông cũng xinh đẹp hẳn lên.

Vương Uẩn dùng vải gấm bọc lò ấp tay bằng vàng lại, đặt vào lòng cô, dịu giọng dặn: "Cho tay vào ủ cho ấm, đừng để bị lạnh nữa." Cô gật đầu, ủ tay trong bọc gấm.

Ánh dương ấm áp chiếu xuống

người, phơi nắng lâu cô cũng thiu thiu buồn ngủ.

Vương Uẩn ngồi bên cô nói chuyện vu vơ về hoa cỏ trong vườn. Lát sau, cô hỏi: "Hôm nay Vương công tử không phải đến điểm danh ư?"

"Vương công tử nói lát nữa sẽ đến thăm cô, ta lo cô một mình gặp ông ấy lại căng thẳng."

Hoàng Tử Hà nhắm mắt ngả người ra ghế: "Đâu có, Vương công tử rất ôn hòa."

Vương Uẩn cười, thấy cô có vẻ mệt mỏi, bèn đứng dậy rủ: "Đi thôi, xem ông ấy đến chưa."

Hai người vào nhà đợi một lúc thì thấy Vương Tông Thực được người hầu dẫn vào.

Ánh mặt trời bên ngoài hắt lên thân mình y, sáng lên chói mắt, càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt lạnh lẽo, không vương bụi trần đến gần như bệnh hoạn.

Y bước vào, giơ tay ra ý bảo họ cứ ngồi tự nhiên rồi quay lại ra hiệu cho tiểu hoạn quan thanh tú đằng sau dâng đồ lên.

"Nghe Uẩn Chi nói cô thích ăn bánh anh đào, ta bèn sai người làm một ít, nếm thử xem có vừa miệng không?" Vương Tông Thực thông dong nói, rồi tự tay lấy bánh ra đĩa, đưa tới trước mặt cô. Cử chỉ hết sức thân mật, song lại khiến người ta thấy lạnh cả người. Hoàng Tử Hà không dám nhìn vào

mắt y, cúi đầu đáp: "Giờ đang là mùa đông mà công công cũng tìm được anh đào, đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Vương Uẩn

cười nói: "Trông bên suối nước nóng ở Ly Sơn đấy, dùng trứng sa đen và đèn nến để điều chỉnh đêm ngày, ấm áp như mùa xuân, nên anh đào ra hoa kết quả sớm, trừ số giập nát dọc đường, còn lại số ăn được cũng chẳng là bao."

Hoàng Tử Hà kinh ngạc: "Thực quý hơn cả lệ chi của Dương quý phi năm xưa nữa."

Vương Uẩn gật đầu: "Lệ chi ở Lư Châu đất Thục là ngon nhất, tháng Năm sang năm chúng ta tới đó một chuyến. Nghe nói khi lệ chi đơm quả cũng rất đẹp."

"Phải, lá xanh quả đỏ, như chuỗi ngọc rủ buông, khiến người ta không nỡ hái."

"Cô đến Lư Châu rồi ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu đáp khẽ: "Năm xưa có một vụ án xảy ra trong vườn lệ chi."

Vương Tông Thực nghe hai người trò chuyện, cũng góp lời: "Cho đến giờ Hoàng tiểu thư đã phá được bao nhiêu vụ rồi?" Cô nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng lắc đầu đáp: "Tôi không đếm nổi." Vương Tông Thực nheo mắt nhìn cô: "Nhưng ta nghĩ, trong số các vụ án đó, trừ án nhà họ Hoàng khiến cô khắc cốt ghi tâm, e rằng còn một vụ nữa cũng có thể coi là nguy hiểm nhất."

Hoàng Tử Hà trầm tư một thoáng rồi gật đầu: "Vâng. Là vụ Quý vương phi mất tích."

Nếu không phải vì đủ loại thế lực đan xen rối rắm, ràng buộc lẫn nhau, e rằng giờ cô đã chẳng còn trên đời này nữa.

"Không

phải cô may mắn, mà là nhạy bén. Tuy không dẫn sâu vào chính trường, song lại đánh hơi rất giỏi. Quan trọng nhất là, cô có một bản lĩnh mà cả Quỳ vương cũng không bì được, dù Quỳ vương chỉ liếc qua là nhớ đủ manh thú manh mối rối rắm phức tạp, song cô lại có thể lần ngay ra điểm quan trọng nhất, truy cứu đến cùng, một đòn chắc thắng."

Vương Tông Thực nói rất chậm, giọng vẫn lạnh băng, hờ hững mà lơ đãng, "Khi nghe cha Uẩn Chi kể, cô đã vạch trần thế cục chúng ta sắp xếp mười mấy năm rồi lại bình yên rút lui, ta đã cảm thấy cô là nhân tài có thể dùng được. Không phải vì cô có tài phá an, mà vì khả năng cân đối, mượn sức các thế lực để làm việc. Cô dựa vào tình cảm vi diệu hoàng thượng dành cho Vương hoàng hậu để giữ thế cân bằng, còn mình đứng ở giữa cán cân, không tổn thương một sợi tóc. Về mặt này có lẽ là do Quỳ vương giúp đỡ, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự tinh nhanh và nhạy bén bẩm sinh của cô, dù ta chừng này tuổi, cũng chẳng được như thế."

Hoàng Tử Hà mím môi im lặng hồi lâu mới ngẩng lên cười gượng: "Vương công công quá khen rồi. Thực ra bấy giờ người nhà tôi đã mất cả, lòng như tro tàn, nên không hề sợ chết, thả sức làm theo ý mình, nhắm mắt húc bừa cho xong, giữ được cái mạng hoàn toàn

nhờ vào may mắn thôi."

"Trên quan trường, may mắn cũng là một dạng tài năng. Dù cô mạo phạm nhà họ Vương chúng ta, nhưng khi biết cô chính là Hoàng Tử Hà, vợ chưa cưới của Uẩn Chi, ta lại thấy họ Vương gặp được cô cũng là may mắn." Khóe môi thoáng nụ cười, Vương Tông Thực chậm rãi nói, "Trước khi Uẩn Chi đến Thực, ta đã dặn kỹ, nếu không thể có được cô, thì phải trừ diệt đi..."

Ánh mắt Vương Tông Thực hướng sang Vương Uẩn, y gật đầu ngập ngừng: "Nhưng cuối cùng ta cũng chẳng thể đối địch với cô, càng không sao xuống tay hại cô được."

Vô số hình ảnh trong quá khứ lướt qua ký ức Hoàng Tử Hà, nghĩ đến mọi việc khi trước, biết lời này của y là thực lòng, cô bất giác vừa xúc động vừa

bi ai. Hồi lâu mới gượng gạo đáp: "Tôi biết... từ xưa nay vẫn nhờ Vương công tử quan tâm nhiều."

Vương Uẩn lắc đầu cười: "Trước đây Quỳ vương từng giúp tôi rửa oan cho người nhà, giờ tuy tôi thôi hầu hạ bên cạnh, nhưng vẫn mang ơn vương gia, nếu có cơ hội, tôi cũng nên dốc sức báo đáp."

Vương Tông Thực cười nhạt.

Vương Uẩn lại tiếp: "Việc này hoàng thượng giao cho Vương công công phụ trách, giờ cô phải tĩnh dưỡng cho tốt, đợi chừng nào khỏe lên thì giúp Vương công công một tay."

Cô khẽ gật đầu,

cúi xuống nhìn miếng bánh anh đào đỏ hồng trong suốt trên đĩa, tỏa ánh lung linh cùng hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay mình, làm cô bất giác phải rụt tay lại, giấu chúng vào tay áo.

Vô vàn khói mây mờ tối bảng lảng lan ngập lòng cô, niềm chua xót khiến cổ họng cô nghẹn lại, gần như không thể thở được.

Vương Tông Thực lạnh lùng quan sát vẻ mặt cô rồi nhận xét: "Hoàng tiều thư ở đây một mình, không khỏi quạnh quẽ, ta nghĩ các tiều thư thường thích những thứ xinh xinh nên đã chuẩn bị riêng một món quà cho cô."

Vương Tông Thực không hổ danh mê cá, tặng cho cô hai con cá nhỏ màu đỏ thả trong bình pha lê lẫn tẩn sóng gợn, đuôi dài như sa mỏng, ra là một đôi A Già Thập Niết.

"Giống này khó sinh nở, người ta lại không biết thế nào để ấp trứng, nên được coi là của hiếm trên đời. May sao ta học được cách bí truyền từ một cao tăng Thiên Trúc, gây được một đàn." Nói rồi y đưa bình pha lê cho cô, còn dặn thêm, "A Già Thập Niết có ưu điểm là tuổi thọ rất dài, chỉ cần không rời khỏi nước, cho ăn đầy đủ thì có thể sống cả trăm năm. Cô cứ nuôi thoải mái, có điều trứng cá rất hiếm, cô lại không biết ấp nở, khi nào nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ đến lấy về."

Hoàng Tử Hà nhận lấy bình pha lê, đứng dậy tạ ơn rồi nói:

"Công công quả là người mê cá."

Vương Tông Thực nhìn đôi cá nhờn như bơi trong bình, thông thả nói: "Ta chỉ mong kiếp sau mình được như lũ cá này, vô tri vô giác, không có ký ức, cứ thế sống trong vũng nước cạn suốt đời."

Hoàng Tử Hà dù sao cũng còn trẻ, sức khỏe cũng tốt, dù nhiễm lạnh đổ bệnh, song chẳng bao lâu đã đỡ.

Tuy được Vương Tông Thực tặng cho đôi cá, nhưng cô không mấy thích cá, càng không thể nghĩ tới việc cả ngày ngồi ru rú trong nhà ngắm cá. Vương Uẩn bận bịu luôn, đến thăm còn vội vội vàng vàng, không thể dắt cô ra ngoài đi dạo.

Cũng may nhờ Vương Tông Thực có lời, cô có thể tra xét giấy tờ ở Tam Pháp Ty, nhưng lời khai của tất cả những người có mặt tại hiện trường đều khớp với những điều cô tận mắt chứng kiến đêm đó, chẳng tìm ra bất kỳ đột phá nào.

Điểm an ủi duy nhất là, Tam Pháp Ty vẫn không dám làm khó đến Quý vương. Hiện tại y đã giao lại mọi công việc, đóng cửa không ra ngoài, cũng chẳng màng mấy chuyện ong ve, mà triều đình thì vẫn đang bàn tính, không biết phải xử lý thế nào, cục diện ở thế giằng co.

Trên đường trở về, Hoàng Tử Hà cải trang nam men theo các con phố Trường An thân quen.

Sắp đến cuối năm, chợ Đông chợ Tây chật ních người, lời đồn đại đã lan khắp kinh thành từ lâu, ngay cả không khí các phường cũng nặng nề theo, mọi người đều xôn xao bàn tán.

Cô vào ngồi một quán trà, nghe thấy vô số người kể lại thảm kịch Quý vương ép chết Ngạc vương, có bản thêm mắm dặm muối, có bản vu vơ vô căn cứ, nhưng tất cả đều tán đồng một điểm: Quý vương đã bị Bàng Huân nhập xác, làm chao đảo xã tắc Lý Đường.

Có người bí hiểm nói: "Theo tôi thấy, e rằng Quỳ vương bị ma xui quỷ khiến thực rồi, bằng không sao Ngạc vương phải liều đem cái chết để vạch trần Quỳ vương?"

Cũng có kẻ giận dữ vạch lại: "Nhất định là Quỳ vương bị oan! Bấy nhiêu năm nay vương gia bên ba từ Từ Châu đến Nam Chiếu, Lũng Hữu, chẳng phải đều là chinh chiến để bảo vệ thiên hạ Lý Đường đấy ư?"

Lại có kẻ ra vẻ am hiểu: "Chuyện này còn có ẩn tình, song tôi không dám lảm lòi, ngay trong triều đình cũng có ai dám hở ra đâu. Các vị có biết tâm điểm của trận phong ba lần này ở đâu không? Đương nhiên chính là ở chỗ Ngạc vương nhảy lầu rồi biến mất giữa không trung!"

Đến đây cả đám xúm lại bàn cãi về bí ẩn cái chết của Ngạc vương, rốt cuộc là tiên đế hay là Thái Tổ hiển linh, thi thể tan rã hay là bay lên, Ngạc vương đã ghi danh sổ tiên hay thành Phật sống...

Thấy đám đông

cãi vã inh ỏi, bắt đầu xắn quần xắn áo chuẩn bị lao vào đánh nhau, Hoàng Tử Hà bèn gọi tính tiền rồi rời khỏi quán trà.

Trời lạnh buốt, song người bán hàng Tết rất đông, chợ Tây cứ nườm nượp người đi kẻ đến. Cô hết đi lại dừng, lúc ngang qua tiệm bồi tranh nhà họ Dịch còn ngó vào trong, thấy ông lão bị Chu Tử Tần vẩy mực vào tranh đang gà gật, chẳng có gì lạ thường.

Chắc hẳn ông lão đã sửa xong bức tranh nọ, cô nghĩ ngợi rồi đứng ngây ra ở cửa hồi lâu, lát sau lại chạnh lòng, chuyện đó thì liên quan gì đến mình? Lá bùa nọ cùng những khuyên tròn đỏ như máu lúc ẩn lúc hiện đều thuộc về Quỳ vương Lý Thư Bạch, chẳng còn can hệ gì đến cô cả.

Nghĩ vậy, cô liền xoay xoay hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, lặng lẽ quay đầu toan đi.

Nhưng vừa dợm bước, đã có người nhảy ra vỗ bộp vào vai: "Tìm được Sùng Cổ rồi!"

Trời lạnh căm căm thế này còn hơn hờ được như thế, dĩ nhiên chỉ có Chu Tử Tần.

Hoàng Tử Hà cũng không tin nổi vào mắt mình: "Sao Tử Tần lại ở đây?" Trường An rộng lớn làm vậy, sao cô vừa ra ngoài một chuyến đã đụng ngay phải gã.

Chu Tử Tần đắc ý cười đáp: "Đương nhiên là ta liệu sự như thần rồi! Mấy hôm trước ta đến vương phủ tìm thì nghe nói cô đã bỏ đi, nhất thời ta chẳng biết

phải đi đâu để tìm. Về sau nghĩ lại, không chừng cô sẽ tới xem bức họa Triển Tử Kiên có khôi phục được hay không, nên ta cứ ở đây đợi suốt mấy ngày, chán chết đi được, may mà cuối cùng cũng tóm được cô!"

Hoàng Tử Hà nhăn nhó cười: "Trùng hợp thật đấy." Thực ra cô chỉ tình cờ đi đến đây thôi.

Chu Tử Tần còn đang ngây ngất tự phục mình liệu sự như thần, Hoàng Tử Hà bèn hỏi: "Bức tranh ấy sửa xong rồi chứ?"

"Xong rồi, mấy hôm trước người phủ Chiêu vương đến lấy, ta đứng bên xem, đúng là không còn mảy may dấu vết, sạch tinh như mới."

"Mất bao lâu?"

"Khoảng ba bốn ngày... Chiều hôm thứ tư ta trông thấy lão Dịch lấy nó ra."

"Ừm..." Cô ậm ừ rồi quay người đi tiếp.

Mất ba bốn ngày thì không thể có kẻ nào dám lấy đi lá bùa trước mũi Quỳ vương, mạo hiểm chừng ấy thời gian thay đổi khuyên tròn trên lá bùa.

Không xa phía trước là tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Cô ngẩng đầu nhìn, chợt trông thấy một bóng người quen thuộc đứng dưới gốc cây đối diện cửa tiệm.

Tích Thúy.

Nàng đội một chiếc mạng che mặt, len lén nhìn vào trong rồi quay người nép tường, chậm rãi bỏ đi.

Hoàng Tử Hà sực nhớ ra lần trước mình cũng từng trông thấy Tích Thúy ở đây. Bấy giờ cứ ngỡ hoa mắt

nhìn lầm người. Song giờ đây, cô có thể khẳng định, dù người nọ đã đeo mạng che mặt, nhưng dáng dấp ấy rõ ràng là Tích Thúy.

Chu Tử Tần tròn mắt, ghé tai cô hỏi nhỏ: "Sùng Cỗ thấy... bóng lưng cô gái kia có phải hơi giống..."

Chưa nói dứt câu, Hoàng Tử Hà đã rảo bước đuổi theo.

Tích Thúy cũng biết che giấu hành tung nên đi thoăn thoắt, lại chỉ nhắm vào ngõ nhỏ. Lúc đến một con ngõ vắng, Hoàng Tử Hà từ đầu ngõ thấy Tích Thúy đang ở giữa ngõ, bèn cất tiếng gọi nhỏ: "Lữ cô nương."

Tích Thúy nghe gọi thì run bắn lên, guồng chân chạy như bay về phía cuối ngõ.

Hoàng Tử Hà hốt hải đuổi theo, gọi với: "Cô đừng sợ, tôi là... là Dương Sùng Cỗ, tiểu hoạn quan phủ Quý đây mà, cô còn nhớ tôi không?"

Chu Tử Tần cũng gọi toáng lên: "Đúng đấy, ta là Chu Tử Tần! Bạn thân của Trương nhị ca, cô đừng sợ!"

Rõ ràng Tích Thúy đã nghe thấy, song chỉ hơi khựng lại, rồi vẫn cuống cuồng chạy.

Hoàng Tử Hà vừa khỏi bệnh, đuổi được một quãng đã thở hổn hển, ngực đau thắt, đành chống tường dừng lại.

Chu Tử Tần định đuổi tiếp, song thấy cô ôm ngực thở dốc, mặt tái ngắt, đành lo lắng dừng lại hỏi han.

Tích Thúy đã chạy đến cuối ngõ, thấy họ dừng lại cũng chạy chậm hẳn, ngoái đầu nhìn.

Xem chừng hai người không đuổi theo nữa, nàng thoáng lưỡng lự, ngồi xuống nhặt một cành cây dưới đất, vạch gì đó lên tường, rồi chạy tiếp.

Hoàng Tử Hà gọi "Lữ cô nương" đến hết hơi, nhưng Tích Thúy không ngoái lại lần nào nữa.

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, thở dốc hồi lâu, đoạn vịn tường lần từng bước đi đến.

Chu Tử Tần đã chạy đến khoảng tường có hình vẽ của Tích Thúy quan sát từ nãy. Cô từ từ đi đến cuối ngõ, nhìn lên tường.

Trên bức tường trát bùn vàng, có một ký hiệu màu trắng do cành cây vạch nên.

Là một chữ "bắc" 北. Góc dưới bên trái còn một hình 丿, bao lấy bên trái và dưới chữ bắc, để trống phần trên và bên phải.

"Chữ bắc bị bao một nửa là ý gì?" Chu Tử Tần gãi đầu thắc mắc.

Hoàng Tử Hà quan sát, rồi nhặt một cành cây lên gạch xóa đi, gần như cạo tróc cả mảng bùn vàng, không còn nhìn ra ký hiệu ban đầu nữa.

Chu Tử Tần ngoái lại hỏi: "Sùng Cố biết rồi ư?"

Cô thân nhiên đáp: "Tích Thúy xuất thân trong gia đình bình dân, đáng lẽ không biết nhiều chữ."

Chu Tử Tần ngơ ngác: "Không biết ư? Nhưng... nhưng chẳng phải vừa rồi cô ấy viết chữ 'bắc' ư?"

Hoàng Tử Hà xăm xăm đi thẳng, như không nghe thấy gã hỏi.

Chu Tử Tần cuống quýt đuổi theo, tóm lấy tay áo cô:

"Bất kể cô ấy có ý gì, chúng ta cũng phải mau mau đi báo với nhà họ Trương! Đi thôi, đi thôi!"

Hoàng Tử Hà liếc gã: "Có cần báo không?"

"Sao có thể không báo chứ! Trương nhị ca đi tìm cô ấy đến sắp phát điên, nếu chúng ta không báo thì còn xứng làm bạn bè ư? Không được! Dù không phải bạn bè, chỉ là người qua đường cũng nên báo cho huynh ấy mới phải!"

Thấy gã nôn nóng đến độ suýt nhảy dựng lên Hoàng Tử Hà đành đáp: "Thôi được, đi nào."

Trương Hàng Anh hôm nay ở nhà.

Vừa mở cổng, trông thấy bọn họ, gã đã mừng rỡ vừa kinh ngạc hỏi ngay: "Sao Hoàng tiểu thư lại đến tìm tôi? Cô... sao cô không về vương phủ?"

"À... gần đây tôi bận chút việc." Cô đáp quấy quá cho xong, "Còn huynh, sao hôm nay không ở cạnh vương gia?"

"Vương gia gần đây ở suốt trong phủ, đã ban lệnh xuống cho phép những kẻ hầu người hạ nếu ai có nhà trong kinh có thể thỉnh thoảng về thăm."

"Ừm." Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần theo gã vào sân, thấy mảnh sân được quét tước đâu ra đấy, ao nước vẫn gợn sóng lăn tăn, bèn nói lảng đi, "Người nhà huynh thu dọn gọn gàng thật đấy."

Trương Hàng Anh thuận miệng đáp: "Nhà cửa quét dọn gọn gàng vẫn hơn."

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Cha huynh không được khỏe, vợ chồng Trương đại ca lại bận việc

ở tiệm nhang đèn, một mình huynh quét dọn ư?"

Trương Hàng Anh há hốc miệng, lúng búng đáp: "Phải, phải..." Hoàng Tử Hà nhìn vào trong hỏi nhỏ: "Cha huynh vẫn ổn chứ?"

"Ổn, nhưng không sao khỏi hẳn được, tĩnh dưỡng lâu như thế, chắc sắp khỏe lên rồi. Mặt Trương Hàng Anh cuối cùng cũng tươi lên.

"Vậy thì tốt, người già phải chăm sóc cẩn thận mới được." Hoàng Tử Hà ngồi xuống dưới giàn nho rụng hết lá, chỉ còn vài sợi dây leo quấn quýt quấn lấy nhau trên giàn trúc.

Chu Tử Tần kéo tay Trương Hàng Anh nói nhỏ: "Huynh biết không? Vừa rồi ở chợ Tây, ta đã thấy A Địch đấy."

Trương Hàng Anh kinh ngạc ngẩn ra hồi lâu mới hốt hải chạy ra đóng cửa lại, lắp bắp hỏi: "Hoàng tiểu thư và công tử... trông thấy A Địch ư?"

Chu Tử Tần gật đầu thật mạnh: "Có lẽ cô ấy sợ bị chúng tôi tiết lộ hành tung nên vừa nhác thấy là chạy."

Trương Hàng Anh líu cả lưỡi, hồi lâu mới từ từ ngồi xuống hỏi khẽ: "Thế nên các vị... các vị cũng không biết cô ấy ở đâu ư?"

"Chắc cô ấy ở Trường An thôi, tôi đã bắt gặp ở chợ Tây hai lần rồi." Hoàng Tử Hà nói.

Trương Hàng Anh hấp tấp: "Vậy để tôi, để tôi đi tìm."

Chu Tử Tần vội ngăn: "Hoàng thượng vẫn muốn trị tội cô ấy, huynh phải cẩn thận đấy. Giờ Quỳ vương

muốn che chở huynh cũng không che nổi đâu."

Mặt Trương Hàng Anh đờ ra, chỉ gật đầu lia lịa: "Tôi biết, để tôi đi tìm cô ấy..."

Đi từ nhà họ Trương ra, Hoàng Tử Hà từ biệt Chu Tử Tần ở ngã tư.

Chu Tử Tần vội hỏi: "Giờ Sùng Cổ ở đâu? Ta phải đến đâu mới tìm được Sùng Cổ?"

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi một thoáng, cuối cùng vẫn thành thật đáp: "Tôi ở một gian nhà Vương Uẩn tìm cho, tại phường Vĩnh Xương."

"Vương Uẩn ư?" Chu Tử Tần chớp chớp mắt rồi thở phào, vẻ mừng rỡ, "Sùng Cổ xem, ta đã biết Vương Uẩn sẽ không hối hôn mà. Nói cho cùng hai người vẫn là vợ chồng chưa cưới."

Hoàng Tử Hà cười gượng, đành gật đầu cho qua: "Có việc cứ đến tìm tôi, nhà họ Vương bên cạnh giếng nước thứ tư trong phường."

Sau khi cáo biệt Chu Tử Tần, cô một mình về phường Vĩnh Xương, nhưng đến cổng phường lại do dự rồi đi vòng qua, nhằm thẳng hướng cung Đại Minh.

Vương Uẩn hôm nay đang ở cổng cung Đại Minh, sau khi đi tuần một vòng, chuẩn bị quay về doanh trại thì thấy Hoàng Tử Hà đến, bèn xuống ngựa bước tới tươi cười đón cô: "Hôm nay cô tươi tỉnh ra nhiều đấy, đi dạo Trường An vui chứ? Lần sau nhớ phải đem người hầu theo."

"Có các vị trông coi, đương nhiên Trường An sẽ bình an, cần gì phải đem theo người?"

Thấy sau lưng có người ló đầu ra dòm ngó, Vương Uẩn bèn ra hiệu cho cô cùng mình tránh sang một bên rồi hỏi: "Sao thế?"

Cô ngạc nhiên: "Sao Vương công tử biết tôi có việc cần tìm?"

"Nếu không vì việc gì, cô đâu có chủ động đến tìm ta." Ánh mắt y thoáng vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó lại cười lên, "Nào, nói ta nghe thử."

Trước nụ cười của y, Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng áy náy. Nhưng ngay sau đó, cô cắn môi hỏi: "Hoàng thượng gần đây... có chỉ dụ gì về vụ án Đồng Xương công chúa nữa không?"

Vương Uẩn ngẫm nghĩ: "Từ sau khi thi hài Đồng Xương công chúa được đưa vào lăng mộ, trong triều không ai dám nhắc đến chuyện này, e làm thánh thượng buồn lòng. Có lẽ thánh thượng đã nguôi ngoai đôi phần rồi."

"Ừm..." Hoàng Tử Hà trầm tư hỏi: "Vậy thánh thượng có nhắc nhóm gì tới con gái của hung thủ không?"

"Cái đó thì không. Nhưng đã có chỉ, quan lại vẫn phải để tâm tới việc truy bắt."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu. Nhìn thái độ của cô, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: "Cô gặp Lữ Tích Thúy rồi ư?"

"Còn chưa dám khẳng định. Nhưng nếu Vương công tử tuân tra trên đường, có thể để ý giúp tôi không?"

"Được." Y đáp ngắn gọn, không chút lưỡng lự.

Hoàng Tử Hà cảm kích nhìn y, nói khẽ: "Đa tạ công tử."

"Sao cô khách sáo thế?" Y cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười.

Hoàng Tử Hà chợt thấy lòng xao xuyến, đành cúi đầu từ biệt rồi lặng lẽ quay đi.

Có lúc sự đời cứ trêu ngươi như thế. Hoàng Tử Hà bắt gặp Tích Thúy hai lần trước tiệm nhang đèn, nhưng Chu Tử Tần, Trương Hàng Anh và Vương Uẩn, ba người ở trong kinh, lại không sao tìm thấy tung tích nàng.

"Vậy đừng tìm nữa nhé, tìm được cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, có khi còn thêm phiền phức." Mấy hôm sau Vương Uẩn tới thăm, bảo cô như vậy.

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại thấy nước đọng trên tóc mai y, bèn hỏi: "Bên ngoài đổ mưa ư?"

"Mấy bông tuyết tan bám vào tóc ấy mà." Y lơ đãng phủi đi.

Hoàng Tử Hà nhìn những bông tuyết vụn như có như không bên ngoài, khơi cho lò lửa to hơn rồi hỏi: "Thời tiết thế này, việc gì phải đến tận đây tìm tôi để nói chuyện đó?"

"Vì muốn gặp cô đấy thôi." Y cười, chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi dịu giọng nói thêm, "E cô cả ngày buồn chán."

Trước cái nhìn đăm đăm của y, Hoàng Tử Hà hơi lúng túng, đành đưa mắt nhìn sang đôi A Già Thập Niết trong bình pha lê cạnh đó: "Không sao, thỉnh thoảng tôi lại ngồi ngắm đôi cá Vương công công tặng."

"Không phải cô nhàn rồi cả ngày chỉ cho cá ăn đấy chứ? Để ta xem lớn lên

được tí nào chưa?" Y cười nói, giơ bình pha lê lên ngang mắt ngắm nhìn rồi lại quay sang cô, "Gay thật, cả cá lẫn người đều gầy nhom thế này, có phải vì trời suốt ngày đổ tuyết không?"

Hoàng Tử Hà phì cười: "Tuyết phải kêu oan, oan quá oan quá, từ bao giờ mà cá béo cá gầy cũng đổ cho tôi?"

Vương Uẩn tươi cười nhìn đôi cá nhỏ, rồi nhìn sang cô, ngắm gương mặt chưa tắt nụ cười, đôi mắt lấp lánh như sao, hàng mi cong vút, khóe môi tươi tắn, lòng bất giác lại thấy ngọt ngào.

Cuối cùng y nhẹ tay đặt bình cá xuống bàn, khẽ gọi: "Tử Hà..."

Hoàng Tử Hà nhướng mày nhìn y.

Phút giây ấy, bỗng quên khuấy chẳng biết mình định nói gì với cô, dường như chỉ muốn gọi tên cô một lần, dường như chỉ muốn nhìn ánh mắt cô hướng sang mình mà thôi.

Thật lâu, y mới ngượng nghịu đáp: "Thực ra, ta không phải đến vì việc Lữ Tích Thúy."

"Ồ?" Hoàng Tử Hà ngạc nhiên.

"Hoàng hậu muốn gặp cô."

Hoàng Tử Hà kinh ngạc hỏi lại: "Hoàng hậu nương nương muốn gặp tôi ư? Có việc gì cần dặn sao?"

"Chuyện đó thì ta không biết. Trường Linh nữ quan chỉ đến báo rằng hoàng hậu bảo ta dẫn cô vào bái kiến."

Trong cơn mưa tuyết lay phay, Hoàng Tử Hà theo cung nữ bước lên thềm gác Bồng Lai cung Đại Minh.

Vương hoàng hậu

ngồi trước tấm bình phong chạm lầu ngọc núi tiên, vận bộ váy tía pha chỉ vàng, như ráng chiều lộng lẫy chói mắt. Khắp thiên hạ này, cũng chỉ có

hoàng hậu mới kết hợp được hai màu đỏ tía và vàng kim huy hoàng như vậy thôi.

Sau khi cho tất cả lui ra, gian điện thênh thang chỉ còn hai người họ, khó tránh khỏi trống trải quanh quẽ. Hoàng Tử Hà nhìn làn khói lững lờ bay lên từ lò hương sơn son thếp vàng, khiến cả gian điện mờ mịt mơ hồ, ngay dung mạo Vương hoàng hậu cũng như khuất dưới làn mây, không sao trông rõ được nét mặt.

Chỉ nghe thấy giọng hoàng hậu bình thản mà vô tình: "Chúc mừng người rửa sạch oan khiên, báo thù cho người nhà."

Hoàng Tử Hà cúi đầu: "Đa tạ nương nương hạ cố."

Hoàng hậu vẫn bình thản, chậm rãi hỏi tiếp: "Nghe nói lần này người về Thục, còn phá được vụ án một nghệ nhân ở Dương Châu?"

Hoàng Tử Hà thản nhiên đáp: "Bẩm vâng. Có một nghệ nhân dựng vở ở Vân Thiều Uyển Dương Châu, tên Phó Tân Nguyễn, sau khi đến Thục thì bỏ mạng dưới tay tình nhân là Tề Đăng. Chị em của cô ta là Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đã lập mưu giết chết Tề Đăng báo thù. May sao có Lan Đại thu xếp từ bên trong, cuối cùng họ cũng giữ được tính mạng, chỉ bị đày đến Tây Cương mà thôi."

"Thục đáng tiếc... người

ta chị em nghĩa nặng, vốn dĩ sau khi báo thù sẽ lại sống yên vui như thường, sao người tự dưng đi khuấy vũng nước đục ấy lên?" Giọng Vương hoàng hậu thoáng vẻ thê lương.

Hoàng Tử Hà cúi đầu, song eo lưng thon thả vẫn thẳng như quản bút, bình thản đáp: "Pháp lý nhân tình, pháp trước, sau mới đến tình. Nếu có oan uổng, nha môn sẽ xử lý, sao lại tự ý ra tay được?"

Vương hoàng hậu nhìn cô chăm chăm, hồi lâu mới thông dong đứng dậy, bước xuống sập trầm hương, đến trước mặt Hoàng Tử Hà rồi dừng lại nhìn xoáy vào cô. Hoàng Tử Hà cứ ngỡ sẽ bị khiển trách, ngờ đâu hoàng hậu chỉ

cười khê: "Vây cũng phải gặp người như người, mới có thể trả lại sự trong sạch cho người ta được. Nếu lần này người không đến Thục, người tưởng sẽ có người rửa oan cho Phó Tân Nguyễn hay sao? Cả vụ án của Công Tôn Diên và Ân Lộ Y nữa, ai mà phá được?"

"Lưới trời lồng lộng, ắt có công đạo."

"Có lúc ta cảm thấy, nếu người không xuất hiện, rất nhiều chuyện có lẽ sẽ tốt hơn." Vương hoàng hậu dạo quanh cô một vòng, rồi lại chậm rãi nói, "Nhưng cũng có lúc, nếu không có người, có những việc sẽ không bao giờ bộc lộ chân tướng. Ngay cả ta-cũng có lúc cần chân tướng."

Hoàng Tử Hà dập đầu vái lạy hoàng hậu, lặng thinh đợi bà ta nói tiếp.

Vương hoàng hậu nhìn chăm chăm vào cô nói thật chậm: "Ít nhất người cũng đã giúp ta thu nhặt đầu lâu, để con bé đáng thương ấy được toàn thân."

Giọng Vương hoàng hậu hơi run rẩy. Cô ngược lên, thoáng trông thấy đôi mắt u buồn của hoàng hậu loang loáng nước, nhưng đặt trên gương mặt bình thản, lại khiến cô cứ ngỡ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chẳng đợi cô kịp trông rõ, Vương hoàng hậu đã quay mặt đi: "Lại nói, người giỏi nhất là phá giải những chuyện ly kỳ không có manh mối, mà sự việc kỳ quái chấn động nhất kinh thành hiện giờ, là Ngạc Vương tự vẫn."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Vâng... Điểm quái dị trong chuyện này khiến người ta khó mà suy đoán được."

"Tuy người trong kinh bàn tán xôn xao, nhưng ta nghĩ, trừ Ngạc Vương ra, có lẽ chỉ mình người mới lần ra được chân tướng bên trong thôi. Dù sao Vương công công cũng đã nhận lấy củ khoai phỏng tay này, ắt sẽ phải có câu trả lời cho hoàng thượng." Nói rồi, Vương hoàng hậu lại thông dong đi sang bên cạnh. Hoàng Tử Hà còn đương phân vân chưa hiểu hoàng hậu có ý gì, thấy bà ta lẳng lẳng đi thẳng, thì cũng lật đật đi theo.

Ra khỏi cửa sau gác Bồng Lai, trước mặt là một con đường quanh co hẹp mà dài. Trường Linh đã đứng đợi sẵn, trao cho cô một chiếc ô, đồng thời xòe một chiếc nữa ra che cho Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu chẳng buồn nhìn Hoàng Tử Hà, thản nhiên nhấc gấu váy đi tiếp. Thấy chân hoàng hậu xỏ đôi ủng ánh bạc, Hoàng Tử Hà biết hoàng hậu đã chuẩn bị từ trước. May mà hôm nay vào cung, cô cũng đi một đôi ủng thấp, không sợ lội mưa.

Dọc con đường lát đá xanh, thi thoảng lại thấy vài chiếc lá vàng. Vườn ngự mưa tuyết tươi bời, giá rét cùng hơi nước khiến tất cả chỉ muốn trốn trong nhà, trên đường vắng hoe không một bóng người. Hoàng Tử Hà cầm cúi theo sau Vương hoàng hậu, cho tới khi thấy hoàng hậu bước lên thềm, cô ngẩng lên mới thấy cung điện nguy nga sừng sững ngay trước mặt, ra là điện Tử Thần. Trong triều thường nói muốn ra vào điện Tử Thần phải băng qua cửa gác Đông hoặc gác Tây ở hai bên điện Tuyên Chính, nên mới gọi là "vào gác", ai ngờ phía sau điện Bồng Lai còn một lối đi bí mật thông thẳng sang thế này.

Vương hoàng hậu dẫn Hoàng Tử Hà bước vào trong, Trường Linh khép ô, dừng chân ngoài cửa. Từ đầu đến cuối Vương hoàng hậu không hề nhìn Hoàng Tử Hà, xăm xăm đi thẳng vào một khung cửa nhỏ. Hoàng Tử Hà theo vào mới thấy đây là một phòng ngăn bốn bề chạm hoa, bài trí rất đơn sơ, chỉ có một chiếc sập nhỏ, trước sập bày một bàn thấp,

bên trên đặt bút nghiên giấy mực.

Vương hoàng hậu ngồi xuống, ngã người tựa vào thành sập.

Thấy trong phòng không còn gì khác, Hoàng Tử Hà đành lặng lẽ đứng một bên, Vương hoàng hậu không nói gì, cô cũng lặng thinh.

Chợt nghe tiếng chân khe khẽ, rồi giọng Từ Phùng Hàn cất lên: "Tâu bệ hạ, Quỳ vương đến rồi."

Tiếng y rất gần, như ở ngay bên tai vậy. Hoàng Tử Hà giật thót mình, quay đầu nhìn quanh, nhận ra tiếng động vọng từ phòng bên cạnh sang.

Giọng hoàng đế cũng từ bên cạnh đưa sang: "Cho vào."

Cô rón rén đi đến trước bức tường chạm hoa, phát hiện giữa hai lớp hoa văn chạm trổ có lót một lớp gấm dày không lọt sáng. Gian phòng ngăn này cách chính điện của hoàng đế hai lớp hoa văn và một lớp gấm, chẳng trách nghe rõ mồn một động tĩnh bên kia.

Hoàng Tử Hà thầm nhủ, mọi người đều nói hoàng đế nhu nhược, lại đau ốm luôn, nhiều việc trong triều đều do Vương hoàng hậu quyết định, xem ra ngài ngự đã gợi ý cho hoàng hậu đến đây nghe việc chính sự. Chỉ là sau khi bị biếm đến cung Thái Cực rồi quay trở lại, chắc hoàng đế cũng sinh lòng nghi ngờ hoàng hậu, căn phòng này hẳn ít là dùng tới.

Đang miên man nghĩ ngợi, cô chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng không thể quen hơn sang sáng mà rành rọt: "Thần đệ

tham kiến bệ hạ." Đã lâu không gặp, đột nhiên nghe thấy tiếng y, cô sững cả người ra, tưởng như đã cách một đời.

Vương hoàng hậu liếc cô, nửa cười nửa không rồi nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần.

Chỉ nghe giọng hoàng đế và Quỳ vương rõ mồn một, dù sao hai người cũng là anh em, sau một hồi chuyện gẫu việc nhà, hoàng đế mới vào đề: "Chuyện Thất đệ... giờ đã có manh mối gì chưa?"

Lý Thư Bạch ngáp ngừng một thoáng mới đáp: "Bệ hạ sai Vương Tông Thực điều tra vụ này, y cũng đã tới hỏi han đệ. Nhưng thần đệ thực không biết gì cả, nên chẳng cung cấp được manh mối nào hữu dụng."

"Ừm..." Hoàng đế trầm ngâm giây lát, đoạn hỏi: "Giờ tin đồn đã lan khắp trong kinh, cực kỳ bất lợi cho đệ, chẳng biết Vương Tông Thực có cách nào giải quyết không?"

"Vương công công khuyên đệ giao binh mã hai quân Thần Vũ, Thần Uy ra để bịt miệng thiên hạ."

Y vừa buông ra câu này, hoàng đế liền im lặng, bầu không khí cũng gượng gạo hẳn.

Lòng bàn tay Hoàng Tử Hà dầm dấp mồ hôi, cô tựa đầu lên vách tường chạm hoa thâm nghĩ, việc này đương nhiên là ý của hoàng đế, song giờ Lý Thư Bạch lại đổ cho Vương Tông Thực tự tiện bày ra, chẳng biết ngài ngự có nhân cơ này tỏ rõ ý mình không, cũng không rõ hôm nay Quỳ vương đã có cách nào

rút lui an toàn hay chưa nữa?

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghĩ Lý Thư Bạch là người suy nghĩ kín kẽ, tính toán cẩn thận, việc gì phải lo thay cho y.

Quả nhiên, cuối cùng hoàng đế ngáp dài: "Mấy chuyện vụn vặt ấy đệ cứ bàn bạc với Vương Tông Thực là được, ta không lo thay cho đệ đâu."

"Đa tạ hoàng thượng." Lý Thư Bạch lặng thinh giây lát, rồi nói tiếp, "Giờ thần đệ đã thoái thác rất nhiều việc trong triều, tuy thông dong nhân tài, song vẫn canh cánh vụ án của Thất đệ. Dẫu Vương Tông Thực là trọng thần hầu cận hoàng thượng, rất đáng tin cậy, nhưng trước đây chưa từng gánh vác việc pháp ty, hoàng thượng để y chủ quản án này, hình như không ổn lắm?"

"Ta biết, về việc này thì không ai bằng được tiểu hoạn quan Dương Sùng Cổ bên cạnh đệ lúc trước." Hoàng đế thở dài, "Nhưng dẫu sao hẳn cũng là người bên cạnh đệ, phải tránh điều tiếng. Ngoài ra, cả Đại Lý Tự lẫn kinh triệu doãn đều có quan hệ mật thiết với đệ, trong triều cũng không ai dám đứng ra; Vương Lâm thượng thư bộ Hình tuy không bị xử lý công khai việc câu kết với hoàng hậu, nhưng sắp cáo lão về quê; mấy ông già ở Ngự Sử Đài lại chỉ giỏi đấu võ mồm hễ gặp việc là cuống lên. Nghĩ đi nghĩ lại trong triều chẳng còn ai dùng được, đành tìm một người xưa nay

ít qua lại với đệ là Vương Tông Thực, dù sao hẳn là hoạn quan nội thị, trẫm cũng đã tỏ ý rằng đây là việc nhà của trẫm."

"VẬY thì tốt quá, đa tạ hoàng thượng lao tâm." Thấy hoàng đế giải thích vòng vo, Lý Thư Bạch hiểu ngài ngự sẽ không đổi người, cũng không nài thêm nữa mà chuyển ngay chủ đề: "Chẳng hay Vương công công đã phái người đến phủ Thất đệ điều tra chưa?"

"Chắc là rồi, gần đây vì chuyện này mà chứng đau đầu của trẫm lại tái phát, nên cũng chưa hỏi lại." Nói đoạn, hoàng đế thở dài, "Anh em của trẫm chỉ còn đệ, Thất đệ và Cửu đệ, giờ Thất đệ lại... Ôi chao, sao đệ ấy lại nghĩ quẩn, trước lúc lâm chung còn thốt ra mấy lời rúng động lòng người, hại lây sang cả Tứ đệ như thế..."

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Thần đệ nghĩ việc này nhất định có ẩn tình, chẳng qua hiện giờ chưa vạch trần được đó thôi."

"Tin rằng nếu có thời gian, việc này ắt sẽ rõ trắng đen. Trẫm không lý nào lại nhìn lầm đệ, chỉ mong tới lúc đó muôn dân cũng hiểu cho tấm lòng Tứ đệ."

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn nền gạch vàng, khẽ đáp: "Thần đệ đa tạ bệ hạ tin tưởng."

"Chỉ là trẫm vẫn hơi lo lắng. Hiện hai quân Thần Vũ, Thần Uy đã đóng giữ trong kinh ba năm, theo lệ phải đổi, năm xưa binh lính Từ Châu

vì đóng lâu một chỗ nhớ nhà mà làm phản, giờ đệ không tiện ra mặt, chẳng hay có nên tìm một người khác xử lý chuyện này không?"

Quanh co từ này tới giờ mới đến màn chính. Hoàng Tử Hà ngồi bên này cũng biết, hôm nay hoàng đế triệu Lý Thư Bạch đến, thực ra là vì chuyện này. Giờ ngài ngự đã nói toẹt, Lý Thư Bạch dù có muốn chống đối, cũng làm sao cự tuyệt được?

Bất giác, cô siết chặt lấy vách ngăn chạm hoa, mồ hôi trong lòng bàn tay cũng thành ra lạnh buốt.

Giọng Lý Thư Bạch vẫn điềm nhiên: "Bệ hạ đã nghĩ cho sự bình an của muôn dân thiên hạ, thần đệ sao dám không tuân?"

Giọng hoàng đế này giờ vẫn hạ thấp, bỗng cao hẳn lên, không giấu được vẻ mừng rỡ: "Tứ đệ chấp thuận thực ư?"

"Vâng, lời của bệ hạ, thần đệ đương nhiên không dám cãi." Lý Thư Bạch đứng dậy hành lễ, "Nhưng thần đệ có một yêu cầu hơi quá đáng."

"Tứ đệ cứ nói xem." Thấy y khom lưng vái lạy, hoàng đế bèn đứng dậy giơ tay ra ý miễn lễ.

Lý Thư Bạch ngẩng lên thưa: "Hai quân Thần Vũ, Thần Uy do thần đệ phụng lệnh hoàng thượng xây dựng, giờ muốn đổi tướng, hoàng thượng chỉ cần nói một tiếng là xong. Nhưng khi ở Thục thần đệ từng bị hành thích hai lần, tuy đã về kinh song vẫn có cảm giác nguy hiểm rình rập, không dám lơ là

cảnh giác. Xin bệ hạ tha cho mấy tháng, thần đệ sẽ võ yên sĩ tốt, đợi mọi chuyện sóng yên gió lặng rồi điều phối lại, bệ hạ thấy sao?"

Hoàng đế thoáng biến sắc, toan nói gì đó thì ngực chợt đau thắt, đương đứng phải ngồi phệt xuống.

Lý Thư Bạch phản ứng rất nhanh, thấy thân hình ngài ngự loạng choạng suýt ngã khỏi ghế bèn bước đến đỡ lấy. Hoàng đế thở gấp, cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Từ Phùng Hàn đứng hầu cạnh đó vội chạy đến, lấy trong ngăn tủ bên cạnh một viên thuốc, hòa vào chén trà dâng lên.

Đợi ngài ngự uống xong, chống trán ngả người ra ghế, hơi thở bình ổn lại, Lý Thư Bạch mới nhú mày hỏi nhỏ Từ Phùng Hàn: "Chứng đau đầu của bệ hạ sao lại nặng hơn rồi?"

Từ Phùng Hàn cúi đầu thở dài: "Các ngự y vẫn trông nom luôn, danh y dân gian cũng mời không biết bao nhiêu người, song mãi chẳng thấy ai trị dứt được cả."

"Giờ hay phát tác lắm ư? Bao lâu lại bị một lần?"

Từ Phùng Hàn chưa kịp đáp, hoàng đế đã lên tiếng: "Bệnh cũ ấy mà, trăm cũng hết cách. Chứng đau đầu này.... năm xưa Ngụy Vũ Đế (*) cũng mắc phải, ông ta hùng tài đại lược, văn võ song toàn nhường ấy, vậy mà thiên hạ rộng lớn... có ai trị khỏi được cho ông ta đâu?"

(*) :

Tức Tào Tháo

Thấy hoàng đế đau đến nỗi giọng nói run bần lên nhưng vẫn cố kìm nén, Lý Thư Bạch đành khuyên nhủ: "Xin bệ hạ giữ gìn sức khỏe, thần đệ nghĩ thiên hạ rộng lớn, ắt sẽ có người như Hoa Đà Biển Thước trị khỏi được bệnh này. Chỉ cần hoàng thượng hạ lệnh cho các châu phủ tìm thầy thuốc chuyên trị chứng đau đầu đưa về kinh hội chẩn, nhất định sẽ tìm được phương thuốc trúng bệnh thôi."

Hoàng đế ôm đầu rên rỉ. Hồi lâu mới nói, giọng đứt quãng: "Được rồi, đệ lui trước đi."

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Vương hoàng hậu, chỉ thấy hoàng hậu vẫn ngả người trên sập, nheo mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt hết sức bình thản, chẳng hiểu đang nghĩ gì. Đợi Lý Thư Bạch lui xuống, hoàng hậu mới đứng dậy, mở cửa vách ngăn, lập tức đổi sang bộ dạng liêu xiêu nhào đến ôm chầm lấy hoàng đế, rưng rưng hỏi: "Bệ hạ thấy đỡ chút nào chưa?"

Hoàng đế nắm chặt tay hoàng hậu, nghiêng răng chịu đựng những giọt mồ hôi to như hạt đậu vẫn lăn dài trên trán. Vương hoàng hậu một tay choàng qua người ngài ngự, tay kia nâng mặt rồng lên: "Bệ hạ cố chịu một chút... Đám thái y toàn đồ bỏ cả, nuôi bọn chúng chẳng được tích sự gì hết!" Vừa nói, Vương hoàng hậu vừa đặt tay lên miệng hoàng đế, khóc lóc nài

ni: "Bệ hạ, đừng để căn phải đầu lưỡi, chi bằng cứ cắn tay thần thiếp đây!"

Từ Phùng Hàn đứng cạnh đó vội chạy đến gỡ tay hoàng hậu ra: "Nương nương là thân ngàn vàng, sao có thể bị thương được. Xin bệ hạ cứ cần nô tài đây..."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn nước mắt Vương hoàng hậu lăn dài, cảm thấy thật khó xử.

Dường như thuốc đã có tác dụng, tuy hoàng đế vẫn siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hơi thở đã dần bình ổn lại, Vương hoàng hậu và Từ Phùng Hàn vội đỡ ngài ngự ngồi thẳng dậy, đắp thêm cho ngài một tấm chăn gấm.

Bấy giờ hoàng đế mới nhận ra vừa rồi phát bệnh đã siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hoàng hậu chỉ nhin đau không kêu. Ngài ngự thở dài, dùng hai tay nắm lấy tay hoàng hậu, nhìn sang Hoàng Tử Hà hồi lâu mới ngớ ngàng hỏi: "Kẻ đứng sau lưng hoàng hậu... hình như không giống bọn Trường Linh?"

Hoàng Tử Hà vội quỳ xuống hành lễ. Vương hoàng hậu thản nhiên đáp: "Là tiểu cung nữ ở bên ngoài mới đưa đến, thần thiếp giữ bên mình để chỉ bảo cho quen việc."

"Ừm." Hoàng đế chẳng hỏi thêm nữa, chỉ mệt mỏi nhắm mắt lại.

Từ Phùng Hàn lo lắng hỏi: "Hoàng thượng có muốn vào nội điện nghỉ ngơi không?"

Ngài ngự gật đầu, vờ nhẹ lên chân mình. Từ Phùng Hàn hiểu ý, vội bước đến đỡ hoàng đế vào trong. Tuy thân hình y cao lớn, nhưng hoàng đế lại đầy đà, một mình Từ Phùng Hàn dìu đỡ cũng chật vật. Vương hoàng hậu vội giúp một tay, dìu ngài ngự vào.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy sau lưng vĩa mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Vương hoàng hậu khi triệu kiến mình hôm nay.

Chứng đau đầu của hoàng đế đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Không chỉ ảnh hưởng thị lực, đến nỗi không nhận ra những người không mấy quen mặt như cô, mà cả việc đi lại cũng hết sức khó khăn. Chẳng qua vẫn giấu

giếm người trong ngoài cung, e rằng chỉ Từ Phùng Hàn và Vương hoàng hậu mới hay chuyện.

Nguyên nhân hoàng hậu giấu kín không nói, đương nhiên là vì bà ta vẫn còn việc phải hoàn thành. Giờ thái tử còn nhỏ tuổi, một khi hoàng thượng đổ bệnh nặng, việc trao nhận quyền lực sẽ vô cùng nguy cấp. Chẳng biết trong mắt hoàng đế, kẻ nào mới là mối uy hiếp lớn nhất đến ngai vị này đây?

Vương hoàng hậu từ nội điện bước ra, bảo cô: "Gọi đám người hầu hạ vào đi, hoàng thượng ngủ rồi."

Hoàng Tử Hà vâng dạ, rảo bước đi ra cửa điện báo cho các cung nữ và hoạn quan đứng bên ngoài vào. Tuyết vẫn chưa tạnh, gió rét len lỏi luôn vào áo, khiến mồ hôi lạnh thấm hết vào da thịt, làm cô run bắn lên.

=====

Chương 7: Hẹn thề sống chết

Hoàng Tử Hà theo Vương hoàng hậu về gác Bồng Lai rồi hành lễ cáo từ.

Vương hoàng hậu thân nhiên ra hiệu cho cô lui xuống, tựa như vừa rồi chỉ dẫn cô dạo một vòng quanh vườn ngự vậy.

Hoàng Tử Hà che ô một mình đi ra cổng cung Đại Minh. Bầu trời âm u, tuyết bay lất phất, cô ngoái đầu nhìn điện Hàm Nguyên, cung điện đệ nhất Đại Đường nguy nga tráng lệ, thoát ẩn thoát hiện giữa màn mưa tuyết, nào giống phàm trần, rõ ràng là tiên cảnh.

Cô nhìn sang gác Tường Loan, hình dung đường cong mà Lý Nhuận gieo mình xuống. Dù đêm ấy có gió, cũng không thể thổi bật một người từ trên lầu nhảy xuống, bay đi mất tăm mất tích được. Bình đài bên dưới gác Tường Loan rộng thênh thang, lát đá xanh, phủ một lớp tuyết mỏng, một người nhảy xuống làm cách nào biến mất được nhỉ?

Cô nhắm nghiền mắt lại, hồi tưởng cảnh tượng lúc ấy, đêm khuya, tuyết đổ, ánh lửa, giấy bay tan tác...

Bên má lạnh lạnh, một bông tuyết đậu lên má cô.

Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng mở mắt ra, đã không đoán được bí ẩn việc Lý Nhuận biến mất, cô đành lái suy nghĩ theo hướng khác: rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà Ngạc vương đành từ bỏ cả tính mệnh đứng ra chỉ trích Quỳ vương - người thân thiết với mình nhất?

Trước

mắt cô hiện lên cảnh tượng hoàng đế phát bệnh vừa rồi.

Hoàng đế bệnh nặng, thái tử non nớt, Quỳ vương thế lớn...

Bàn tay nắm cán ô của cô run lên. Tuy đã đoán ra nội tình từ lâu, song khi vạch bức màn che, trông rõ rành rành chân tướng bên trong, cô vẫn không nén nổi kinh sợ.

Cung Đại Minh lờ mờ sau màn mưa tuyết dưới mắt cô đã thành ra ảo ảnh. Lầu quỳnh điện ngọc đều hoá thành phong ba bão táp. Thế lực lớn nhất dưới gầm trời này, dù bề ngoài huy hoàng lộng lẫy mê đắm lòng người tới đâu, thì sóng ngầm bên trong cũng sẵn sàng nuốt chửng bất cứ ai, không nhả ra lấy một tấc bột.

"Tử Hà, trời lạnh thế này, sao cô đứng đây lâu thế?"

Sau lưng vang lên một giọng ôn hòa, chính là Vương Uẩn, này giờ vẫn đứng đợi ngoài này. Cô ngoái lại gật đầu với y rồi lặng lẽ giương ô bước ra khỏi cổng cung Đại Minh cao ngất.

Vương Uẩn chìa ra một ống da ấp tay, đón lấy chiếc ô, che cho cô: "Mau ủ cho tay ấm lên đi." Hoàng Tử Hà ủ tay vào bọc da, sờ lớp lông cừu non mềm mại bên trong, rồi liếc sang y. Mưa tuyết mau dần, từ bông tuyết đã thành ra hạt tuyết, rơi xuống tán ô thành tiếng lộp độp. Y cúi đầu nhìn cô, không hề nhận ra rìa vai phải đã bị tuyết phủ một lớp mỏng.

Hoàng Tử Hà đi bên trái y lặng

lẽ cúi đầu, hai người đội mưa tuyết rời khỏi cung Đại Minh, leo lên xe ngựa.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, họ băng qua đường phố Trường An, nhằm hướng phường Vĩnh Xương. Hoàng Tử Hà hạ giọng hỏi: "Vương công tử biết thuật nhiếp hồn không?" Vương Uẩn nhíu mày: "Ý cô muốn nói đến yêu thuật thao túng tâm trí người ta đó ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Vương Uẩn hiểu ra ngay, bèn hỏi: "Cô nghi ngờ Ngạc vương bị người ta điều khiển nên mới nói ra những lời đó trước mặt mọi người rồi gieo mình nhảy xuống gác Tường Loan?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: "Vương công tử ở trong kinh lâu ngày, có biết ai am hiểu thuật này chẳng?"

Vương Uẩn nhíu mày: "Tà thuật này truyền từ Tây Vực vào, giờ Tây Vực hình như cũng chiến loạn liên miên, coi như đã đứt hẳn nguồn gốc rồi. Trung Nguyên rất ít người tu tập phép này, ta cũng chỉ biết hòa thượng Mộc Thiện mà lần trước cô vạch mặt ở Thục thôi, những người khác ta thực không rõ."

Hoàng Tử Hà gật đầu. Đương kim hoàng đế lớn lên trong cung cấm, sau khi phong vương cũng ở trong phủ Vận vương, ít khi ra ngoài, chắc hẳn không thể tiếp xúc với tà thuật này. Nếu bên cạnh hoàng đế có một người như vậy, nhất định đã được sử dụng từ lâu, bằng không năm xưa giữa bấy nhiêu tầng nhân cũng chẳng xem trọng một mình Mộc Thiện đại sư chỉ hơn người mỗi thuật nhiếp hồn.

Nhưng dù thực sự tìm được kẻ biết thuật nhiếp hồn, liệu hoàng đế có hy sinh một trong các em trai để xử lý Lý Thư Bạch hay không?

Ngạc vương Lý Nhuận là người ôn hòa nhất trong các anh em, không hề tranh giành với đời, lẽ nào lại bị chọn làm vật hy sinh? Nguyên do chỉ là vì

Lý Nhuận thân với Lý Thư Bạch nhất thôi sao?

Hoàng Tử Hà thầm lắc đầu, cảm thấy những giả thiết này đều không hợp lý. Cô nhìn sang Vương Uẩn, song lại nhận ra y cũng đang nhìn mình, đôi bên chăm chú nhìn nhau trong thùng xe chật hẹp, dần dần nảy sinh cảm giác ngượng ngùng.

Cuối cùng cô cúi gằm mặt, cố tìm một chủ đề để hỏi: "Khi Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan, Vương công tử hẳn là người đầu tiên chạy đến dưới gác?"

Wương Uẩn gật đầu: "Sao vẫn xưng hô khách sáo thế? Gọi ta là Uẩn Chi được rồi, người nhà và bạn bè đều gọi thế cả."

Cô lặng lẽ cụp mắt xuống, chậm rãi gật đầu.

"VẬY... Gọi thử ta nghe đi?" Y đùa.

Hoàng Tử Hà ngật ngừng một thoáng, cuối cùng vẫn gật nhẹ đầu, hé môi gọi: "Uẩn Chi..."

Wương Uẩn thấy cô cúi gằm mặt, gò má vừa khỏi bệnh trắng xanh như một đóa mai trắng nở chúc xuống,

lòng bất giác xao xuyến. Những gợn sóng lăn tăn ấy cứ dội đi dội lại trong lòng, khiến tâm trí y trống rỗng, tới lúc định thần lại đã thấy mình nắm chặt tay Hoàng Tử Hà.

Bàn tay thon thả của cô khẽ run rẩy trong tay y, như muốn rút lại. Song y càng nắm chặt hơn, dịu giọng gọi "Tử Hà".

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, trên gương mặt nhỏ như đài sen là đôi mắt long lanh như hai giọt sương. Gò má cô hơi ửng hồng, song ánh mắt vẫn tinh khiết trong veo, không mảy may xao động.

Lòng cô không ở đây, không đặt vào y.

Wương Uẩn chợt thấy những gợn sóng lăn tăn trong lòng lắng lại. Y âm thầm buông tay cô ra, im lặng ngồi đó.

Hoàng Tử Hà cũng giấu tay vào tay áo, năm ngón bắt giắc nắm chặt lấy vạt váy.

"Cô muốn hỏi gì ư?" Vương Uẩn chậm rãi lên tiếng, "Muốn hỏi những gì ta thấy đêm ấy, muốn cùng Vương công công điều tra vụ án Ngạc vương, muốn giúp Quỳ vương rửa sạch tai tiếng, đúng không nào?"

"Phải." Hoàng Tử Hà thừa nhận hết sức thẳng thắn, khiến y kinh ngạc không kịp phản ứng.

Cô ngẩng lên nhìn y, gương mặt hé nụ cười: "Lúc trước Vương công công chẳng nói đấy ư? Tiểu hoạn quan phủ Quỳ phải tránh điều tiếng, nhưng Hoàng Tử Hà con gái quận thú tiền nhiệm quận Thục, vợ chưa cưới của đích tôn nhà họ Vương Lang Gia thì không cần."

Nỗi thê lương trong lòng Vương Uẩn bị ba tiếng "vợ chưa cưới" xóa tan. Y chăm chú nhìn cô: "Nhưng suy cho cùng, cô cũng chỉ một lòng muốn giúp Quỳ vương."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Nhận một dòng nước, phải khơi cả dòng suối trả ân, Quỳ vương có ơn lớn với tôi, giờ gia gặp khó khăn, dẫu tôi phải kết cỏ ngậm vành, cũng quyết đáp đền ơn đức."

Vương Uẩn không nói thêm, chỉ gật đầu.

Trong lúc không khí giữa đôi bên lắng xuống, xe ngựa cũng từ từ dừng lại.

"Sao thế?" Vương Uẩn từ trong xe hỏi vọng ra.

"Đằng trước đường trơn vì mưa tuyết, có một cỗ xe ngựa bị đổ, người dân quanh đó đang kéo ngựa và thùng xe ra, công tử đợi cho một lát."

Vương Uẩn "ừm" một tiếng, ngó đầu nhìn ra thấy xe đang đỗ ngay trước cung Thái Thanh, lại trông đám đông một chốc không thể tản đi ngay được, bèn rủ Hoàng Tử Hà: "Hình như ta nghe thấy tiếng chuông trống vắng vắng

trong kia, chúng ta vào cung Thái Thanh xem có phải họ đang lập đàn tụng kinh không?"

Hoàng Tử Hà xuống xe, theo y bước vào cung Thái Thanh. Các đạo sĩ đều quen mặt Vương Uẩn, lũ lượt bước ra đón y, hồ hởi cười nói: "Vương công tử đến đây ư, để bọn chúng tôi dâng trà thơm."

Vương Uẩn và Hoàng Tử Hà theo họ vào phòng ấm, vừa đưa mắt nhìn, cả hai đã ngẩn ra.

Quỳ

vương Lý Thư Bạch đang ngồi trong phòng uống trà. Nghĩ cũng đúng, xe ngựa phủ Quỳ chỉ rời cung Đại Minh trước họ chốc lát, lúc tắc đường, hẳn y cũng được mời vào cung Thái Thanh nghỉ chân.

Nhưng đã chạm mặt ở đây, nếu quay ra thì e khó coi.

Vương Uẩn cúi đầu mỉm cười liếc Hoàng Tử Hà, rồi bất ngờ nắm lấy tay, dẫn cô đến chỗ Lý Thư Bạch chào hỏi: "Vương gia hôm nay cũng ở đây, đúng là hạnh ngộ."

Lý Thư Bạch không đáp, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt Hoàng Tử Hà, thậm chí còn chẳng buồn liếc bàn tay Vương Uẩn đang nắm tay cô. Gương mặt Quỳ vương vẫn thản nhiên, song ánh mắt thoáng thần thờ. Kẻ nổi danh lạnh lùng bình tĩnh như y lúc này cổ tay lại run run làm chén trà hơi nghiêng đi, sánh mấy giọt ra mu bàn tay.

Cuối cùng, y cụp mặt xuống, nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn rồi ngược nhìn hai người vừa nắm tay bước vào, nét mặt bình thản đến gần như đanh lại: "Uẩn Chi, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

"Nhờ phúc gia cả." Vương Uẩn kéo Hoàng Tử Hà ngồi xuống cạnh mình rồi hỏi: "Đây là Hoàng Tử Hà, vị hôn thê của ty chức, hẳn gia cũng biết rồi, không cần giới thiệu nữa nhỉ?"

Lý Thư Bạch cười nhạt, nhìn xoáy vào Hoàng Tử Hà, chậm rãi đáp: "Dĩ nhiên là biết, ta từng cùng cô ấy phá vụ án em họ người mất tích,

Đồng Xương công chúa qua đời, thậm chí còn dẫn cô ấy về Thục, giúp cô ấy giải oan, báo thù cho gia đình."

Giọng y rất thản nhiên, song không hiểu sao Hoàng Tử Hà lại thấy tê tái cả cõi lòng, chỉ biết cúi đầu, đờ đẫn nhìn chén trà trong tay.

Vương Uẩn thản nhiên cười: "Đúng vậy, nhờ ơn gia nâng đỡ, giúp Tử Hà, vị hôn thê của ty chức rửa sạch oan cừ. Ít hôm nữa chúng tôi sẽ về Thục thành hôn, đến lúc đó chẳng biết có tới từ biệt gia được hay không, chi bằng nhân lúc này tạ ơn gia trước." Rõ ràng Vương Uẩn cố ý nói thêm ba chữ "vị hôn thê" sau tên "Tử Hà", Lý Thư Bạch thừa hiểu, song chỉ cười nhạt liếc sang Hoàng Tử Hà, thấy cô chỉ cúi đầu im lặng, y bỗng nghe máu nóng sôi lên trong lồng ngực đến nghẹt thở, tim cũng ngừng mất một nhịp.

"Cần gì phải khách sáo thế?" Lý Thư Bạch ngã người ra sau, dựa vào lưng ghế, thong dong đáp, "Bản vương cũng nợ Hoàng Tử Hà rất nhiều. Ít nhất khi bị kẻ xấu rắp tâm hành thích dọc đường, bản vương trọng thương gần chết, cô ấy đã cứu ta thoát khỏi Quỷ Môn quan. Nếu không có cô ấy, chắc giờ bản vương cũng chẳng còn sống trên đời."

Nghe y nói vậy, kẻ "rắp tâm hành thích" là Vương Uẩn sầm mặt, song vẫn cười lấy lệ. Có điều không khí gượng gạo chẳng thể xua tan.

"Hơn

nữa..." Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở Hoàng Tử Hà, y khoan thai tiếp, "Vị hôn thê của người lúc xưa, vì muốn rửa oan đã tự nguyện bước vào phủ ta làm hoạn quan, có giấy tờ làm chứng, giờ tên tuổi vẫn ghi rành rành trong hồ sơ ở phủ Quý. Bản vương chỉ muốn hỏi Vương thống lĩnh, người định cưới một tên hoạn quan phủ ta, thì phải ăn nói với ta thế nào đây?"

Vương Uẩn lại không ngờ Lý Thư Bạch lại lôi chuyện này ra, lập tức hỏi vặn: "Ý gia là hiện giờ Hoàng Tử Hà vẫn là hoạn quan phủ Quý ư?"

"Vẫn còn danh sách, điểm chỉ đằng hoàng, chưa hề gạch tên." Lý Thư Bạch lạnh nhạt đáp.

"Nhưng người trong thiên hạ đều biết cô ấy vì oan khuất mới phải cải trang làm tiểu hoạn quan bước vào phủ Quý, tìm cơ hội báo thù cho người nhà. Giờ đã làm rõ trắng đen, sao gia phải truy cứu cái cố cô ấy viện ra năm xưa nữa?"

"Nước có phép nước, nhà có lệ nhà. Ta tin mỗi kẻ phạm pháp đều có nỗi khổ riêng, nhưng nếu vì thế mà không truy cứu thì sao giữ nghiêm được lẽ luật trong phủ, triều đình làm sao dựng luật lập uy, giữ nghiêm pháp kỷ?"

Hai người đều thản nhiên như không, trò chuyện hết sức thân mật, song miệng giảo lười gươm, không ai chịu ai một câu nữa chữ. Hoàng Tử Hà thăm thở dài, hiểu rõ việc này từ mình mà ra, song lại

chẳng biết làm sao cho phải, đành nín lặng ngồi im.

Vương bất lực hỏi: "Ý gia là muốn ngăn cản hôn sự của ty chức và Tử Hà ư?"

"Nào có? Bản vương chỉ muốn hỏi, Uẩn Chi rốt cuộc định làm thế nào để cưới hoạn quan đã ghi tên trong danh sách phủ ta thôi?"

Thấy Lý Thư Bạch càng lúc càng lẩn lướt, không chừa đường lui, Vương Uẩn tuy tính khí ôn hòa song cũng không nhịn nổi vắn lại: "Vậy vương gia định làm thế nào để ép vị hôn thê của ty chức ở lại vương phủ làm hoạn quan?"

Lý Thư Bạch liếc Hoàng Tử Hà, thản nhiên hỏi: "Theo ta biết, giữa hai vị từng có một tờ giấy từ hôn?"

Vương Uẩn cùng nhìn sang Hoàng Tử Hà mỉm cười: "Hai người yêu nhau, tan tan hợp hợp là chuyện bình thường, hôn ước đã có, giấy từ hôn cũng có, nhưng cuối cùng cũng thành không rồi. Chuyện này mấy ai hiểu được chứ? Chỉ cần chúng tôi tâm linh tương thông, thì mọi chuyện đều tháo gỡ được thôi."

Dưới ánh mắt của hai người đàn ông, Hoàng Tử Hà không biết làm sao cho phải. Một lúc lâu sau, cô nghiêng răng đứng dậy bảo Vương Uẩn: "Chẳng

biết đường đã thông chưa, ta ra xem thử đi."

Vương Uẩn cười với cô rồi quay ra chấp tay nói: "Gia thứ tội cho, hình như Tử Hà không muốn ngồi lâu, chúng tôi cáo từ trước vậy."

Nghe Vương Uẩn thân thiết

gọi cô là Tử Hà, lại thấy cô cúi đầu đứng sau Vương Uẩn, quả là một đôi người ngọc, khí chất dung mạo đều xuất chúng phi phàm, máu nóng lại sôi lên trong ngực Lý Thư Bạch, không sao kìm nén nổi, y từ từ đứng dậy nói: "Bên ngoài đang đổ tuyết lớn, thời tiết khắc nghiệt thế này, cần gì phải đến hai người ra xem? Dương công công không thể nán lại chốc lát, trả lời vài câu hỏi của bản vương ư?"

Nghe y nói vậy, Vương Uẩn thoáng chần chừ rồi gật đầu bảo Hoàng Tử Hà: "Để ta ra xem, cô ngồi đây thêm một lát đi."

Trong phòng chỉ còn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà, tuyết bên ngoài vẫn rơi tùm tùm, không có dấu hiệu tạnh. Cửa mở toang, gió thốc vào phòng lạnh buốt.

Cảnh Hằng đứng hầu bên ngoài nghĩ ngợi một thoáng, cuối cùng vẫn để ngõ cửa.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà im lặng ngồi đối diện nhau, chỉ cách một bếp trà.

Cuối cùng cô cũng nghe thấy y lên tiếng, giọng trầm thấp nhẹ nhàng: "Chẳng phải đã nói với cô rồi ư? Nhà họ Vương giờ trùng trùng nguy cơ, tổ rơi trứng vỡ chỉ trong sớm tối, sao cô không nghe lời ta?"

Hoàng Tử Hà phải gắng kìm nén bản thân để trả lời bằng giọng lãnh đạm nhất: "Chẳng phải gia đã lệnh cho tôi đi ư? Giờ tôi đã theo lệnh mà đi rồi, còn tôi đi đâu, việc gì gia phải nhọc lòng?"

"Đường

lớn thênh thang trên đời đâu có thiếu, ta cũng đã chỉ cho cô con đường dễ dàng nhất, sao cô cứ đâm đầu vào cây cầu độc mộc kia? " Lý Thư Bạch gõ nhẹ xuống bàn, vẻ bức bối.

"Phải xem nhìn nhận từ góc độ nào thôi." Hoàng Tử Hà khẽ đáp, "Nhà họ Vương có gì không tốt chứ, họ là gia tộc lớn, mấy trăm năm mưa gió còn không đánh đổ được, dù có nguy hiểm, song con rết trăm chân, chết cũng không ngã, đâu đến nỗi nghiêm trọng như gia nói."

"Cô thông minh như thế, lẽ nào không biết trận phong ba sắp đến dữ dội nhường nào? Vậy mà còn khăng khăng đâm đầu vào giữa xoáy nước, rốt cuộc là vì sao?" Y nheo mắt nhìn cô.

Trước ánh mắt dồn ép của y, Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ vò, không dám nhìn thẳng vào mắt y, đành hấp tấp đứng dậy viện cớ: "Tôi... phải đi xem Vương Uẩn thế nào..."

Song giọng y vẫn vang lên từ phía sau. Chẳng cần ngoái lại, cô cũng biết y đang từng bước tiến đến gần: "Cô vẫn cố chấp muốn giúp ta nên định bắt tay từ nhà họ Vương, tháo dỡ cục diện bế tắc hiện thời, làm rõ chân tướng, thay ta rửa sạch tiếng xấu, phải không?"

Y đứng ngay sau lưng, rất gần cô. Chỉ hơi cúi đầu, hơi thở y đã phả vào gáy, cô bất giác sờn cả gai ốc, phần vì kinh hoàng trước mối nguy sắp ập đến, phần vì cảm thấy một nỗi căng

thẳng sợ hãi đầy mê hoặc.

Giọng cô run lên, song vẫn cố chống chế: "Không hề... Chẳng liên quan gì đến gia cả... Tôi chỉ thấy... Vương Uẩn rất tốt..."

Y hơi khựng lại, hơi thở cũng dồn dập hẳn lên: "Y rất tốt, nên cô mới rời khỏi ta để nhào vào lòng y. Y rất tốt, nên cô mới ở lại căn nhà y chuẩn bị, ngồi xe cùng đi cùng về, nắm tay nhau xuất hiện trước mặt ta ư?"

Từng đợt sóng cuộn lên dữ dội trong lòng, cô muốn phản bác, nhưng lại thấy mình không có cách nào phủ nhận. Những gì Lý Thư Bạch nói, suy

cho cùng đều là thực, y đã nói trúng tim đen, không chút nể tình.

Vì đuối lý, vì cạn lời, vì những điều chôn sâu trong lòng không có cách nào thổ lộ, cả người Hoàng Tử Hà run bắn lên. Mắt cô đỏ hoe, hơi thở gấp gáp khiến cổ họng cô nghẹn lại.

"Phải... Tôi sẽ ở bên Vương Uẩn, chẳng nào có nói gì đi nữa vương gia cũng không hiểu được đâu!" Cô vận hết sức mình quay lại, ngẩng lên nhìn thẳng vào y, nghiến răng nói mà chẳng biết nói gì: "Tôi sẽ thành thân với Vương Uẩn, sống vui vẻ hạnh phúc suốt đời. Tôi là tôi, vương gia là vương gia, Hoàng Tử Hà xưa nay chẳng có quan hệ gì với Lý Thư Bạch cả!"

Y siết chặt vai Hoàng Tử Hà, nhìn trừng trừng vào mắt cô, vẻ ảm đạm trong ánh mắt cơ hồ muốn hút cả hồn phách cô.

Rồi

chẳng để cô định thần, thân thể cô đã đổ về phía trước, bị y ôm chặt vào lòng. Chưa kịp kinh ngạc hay hoảng loạn, mùi trầm thủy hương(*) trên người đã xộc vào mũi cô, khiến tâm trí cô thoát chốc trống rỗng, cả người bải hoải như rơi từ trên cao xuống.

(*) :Một dạng trầm hương cao cấp.

Y ấn cô vào cây cột phía sau rồi cúi xuống hôn lên bờ môi, chặn đứng tất cả những lời phủ phàng làm đau người đau cả mình mà cô chưa kịp thốt ra.

Bàn tay cô yếu ớt cất lên chống vào ngực y, toan đẩy ra, nhưng cả người như bị rút cạn sức lực, đành mặc cho đôi môi ấm áp mềm mại của y mơn man quấn quýt môi mình, động tác mạnh bạo nhưng đem lại cảm giác dịu dàng khôn xiết.

Cả người nóng đến choáng váng, mắt bất giác cũng nhắm lại. Nghe thấy hơi thở dồn dập của y phả vào tai, cô hoang mang nhủ thầm, thật kỳ lạ, tại sao một kẻ lạnh lùng tột độ như thế, cả người cũng nóng rực lên, hơi thở rối loạn, tâm tình hoảng hốt, chẳng khác gì mình.

Dường như chỉ gói gọn trong một khắc ngắn ngủi, lại dường như dài bằng cả cuộc đời. Cuối cùng Lý Thư Bạch nhẹ nhàng buông ra, nhìn cô đắm đuối, hơi thở vẫn còn dồn dập. Y mấp máy môi định nói gì đó, song trước sau vẫn không thốt nửa lời.

Hoàng Tử Hà giờ

tay phải lên, dùng mu bàn tay che trước miệng, lẳng lặng cúi đầu tránh ánh mắt y.

Lý Thư Bạch hít một hơi thật sâu, gắng kìm nén dòng máu nóng đang sôi lên trong ngực cùng khao khát mãnh liệt cơ hồ sắp nhấn chìm bản thân. Hồi lâu, y mới miễn cưỡng bình ổn được hơi thở, cất giọng khàn khàn: "Đến Nam Chiếu đợi ta đi, ta đã chuẩn bị sẵn giấy tờ cho cô rồi."

Cô bải hoải dựa vào cây cột sau lưng, lắc đầu đáp khẽ: "Không."

Y nhíu mày, nhìn cô ra ý hỏi.

Mu bàn tay chạm vào bờ môi hơi sưng, khiến mặt cô bất giác đỏ bừng, vội che mặt nhỏ nhẹ nói: "Hoàng thượng bệnh nặng, nguy cấp lắm rồi."

Y nhíu mày: "Sao cô biết?" Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, giọng khẽ khàng: "Chỉ cần gia bằng lòng, hết thủy bí mật trong cung đều không qua được mắt họ."

"Vậy nên?"

"Vậy nên tôi sẽ mượn sức nhà họ Vương, tiếp tục tra xét bí ẩn việc Ngạc vương mất tích. Còn gia, khi tôi đã quyết làm việc gì đó, thì xin đừng cản trở."

Vẻ kiên nghị ánh lên trong mắt khiến cô như một viên minh châu sáng rỡ, làm Lý Thư Bạch nhất thời hoa cả mắt, không dám nhìn thẳng.

Cuối cùng y thở hắt ra, lùi lại mấy bước, dựa vào song cửa cạnh đó, nhưng ánh mắt vẫn dán vào cô: "Nếu ta không bằng lòng thì sao?"

"Bất luận gia nói gì làm gì, tôi cũng sẽ

kiên trì với quyết định của mình, không dao động đâu." Hoàng Tử Hà quả quyết nói, "Nhưng tôi nghĩ, Quý vương Lý Thư Bạch mà mình biết, nhất định sẽ là hậu phương vững vàng phía sau, giúp tôi phá giải tất cả bí ẩn."

Lý Thư Bạch đưa mắt nhìn ra ngoài, gió rét căm căm, những hạt mưa có kèm cả tuyết tầm tã đổ xuống. Bầu trời xám xịt càng thêm xa vời không thể với tới, tuyết còn chưa chạm đất đã tan, hơi lạnh thấu xương ủa qua song cửa vào phòng.

Hàng mi hơi run rẩy vì gió lạnh, Lý Thư Bạch mím môi lặng lẽ ngắm nhìn mưa tuyết bên ngoài.

"Tử Hà." Có người gõ nhẹ vào cánh cửa mở toang, giọng ôn hòa như

Hoàng Tử Hà ngoái lại, thấy Vương Uẩn chẳng biết nội tình mỉm cười đứng trước cửa gọi cô: "Ta vừa đi xem, đường đã thông thoáng rồi, chúng ta về thôi."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn sang Lý Thư Bạch, thấy ánh mắt y vẫn hướng ra ngoài song, nhìn những bông tuyết lả tả rơi không ngớt, chẳng hề có vẻ gì là sẽ liếc đến cô thì thở dài, âm thầm hành lễ với y rồi quay người theo Vương Uẩn bước ra.

Vừa rời phòng ấm, gió lạnh bên ngoài đã thổi thốc vào mặt, khiến cô bất giác phải quay mặt đi, nhắm nghiền mắt lại.

Vương Uẩn ngoái nhìn, thấy khước mắt cô bỗng đỏ hoe, bên trong giăng mờ sương mỏng

thì hỏi nhỏ: "Tử Hà, sao thế?"

Nhìn cơn mưa tuyết tầm tã giữa nền trời xám xịt, cô chậm rãi giơ tay lên che mắt, khẽ đáp: "Không sao... Gió tuyết lớn quá, làm mờ cả mắt."

Vương Uẩn bận việc nên chỉ đưa cô đến cổng rồi về.

Một mình cô đi dọc theo hành lang đặt vô vàn bể cá, quanh quanh quẩn quẩn, chẳng biết đã đi mất bao lâu.

Để tránh cho bầy cá bị đông cứng trong nước, người ta đã đặt xen lẫn rất nhiều vò nước, dẫn hơi ấm vào để các bể cá bày dọc theo tường không đóng băng.

Lý Thư Bạch từng nói với cô rằng, cá là loài vật vô tri ngu muội, ký ức dù sâu sắc đến đâu cũng chỉ ghi nhớ được trong vòn vẹn bảy cái búng tay, sau đó sẽ quên hết.

Sạch sành sanh, tàn nhẫn mà phóng khoáng.

Vương Tông Thực lại nói, chỉ nguyện kiếp sau được làm một con cá vô tri vô giác.

Hoàng Tử Hà loanh quang đi giữa những bể cá, ánh nước đủ màu lặn tẩn gợn sóng dọc hành lang, lúc hợp lúc tan, thoát sáng thoát tối. Cô đi đến cuối đường rồi vòng trở lại chỗ bắt đầu, trông thấy đôi A Già Thập Niết trong bình pha lê đặt ở cuối hành lang thỉnh thoảng đụng nhẹ vào nhau, rồi tản ra, đến khi gặp lại lần nữa, chẳng biết có phải lại như mới hay không.

Cô tựa đầu vào phiến gạch hoa ốp tường, nhìn những

hoa cỏ quần quýt lấy nhau chạm trên đó, chạnh nhớ đến Lý Thư Bạch, nhớ đến đôi tay y siết chặt cô vào lòng, nhớ mùi trầm thủy hương trên người, nhớ đôi làn môi dán chặt vào nhau khi ấy, như thực lại như ảo.

Hoàng Tử Hà hé môi, lẩm bẫm gọi cái tên đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã tan biến giữa không trung. Cô dựa lưng vào tường, nghiêng tai nghe ngóng xung quanh. Giữa không gian im phắc, chỉ có tim cô đập dồn cùng tiếng cá quẫy lao xao, tiếng tuyết rơi xào xạc.

Có lẽ vì cả đêm trần trọc khó ngủ, có lẽ vì trận ốm mấy hôm trước còn chưa khỏi hẳn, cô cứ thao láo hai mắt đến tận sáng hôm sau, chứng sợ gió sợ lạnh dường như lại nặng thêm.

Người hầu kẻ hạ trong nhà tuy đều câm điếc nhưng chăm sóc cô rất chu đáo, sáng ra đã sắc thuốc đưa đến, còn nấu cháo trắng và đưa cái đũa để cô ăn cho thanh đạm. Cô húp được hai ngụm cháo bán hạ tía tô, ngẩng lên thấy

bên ngoài sáng rực, thì ra tuyết rơi suốt đêm đến giờ đã tạnh, đọng thành lớp dày trong vườn.

Đương bưng bát cháo ngơ ngẩn ngắm tuyết, chợt cô nghe bên ngoài có tiếng oang oang, vì người hầu không ai nói gì, nên chỉ có giọng kẻ nọ gọi toáng lên: "Ra đây đi, ta biết Sùng Cổ ở trong đó mà. Lần trước chẳng đã dặn ta đến đây tìm ư!"

Hoàng Tử Hà

dở khóc dở cười, cách cả hai khoảng sân mà giọng Chu Tử Tần vẫn oang oang như thế. Cô quay sang ra hiệu bảo người hầu bên cạnh, để người gác cổng cho gã vào.

Chu Tử Tần sòng sọc xông vào như sét đánh không kịp bưng tai, gọi ầm ĩ: "Chuyện gì thế này, sao bên cạnh Sùng Cổ toàn người câm điếc vậy?"

Hoàng Tử Hà bình thản cầm bát múc một bát cháo đẩy sang bên kia bàn, ra ý bảo gã ngồi xuống. Chu Tử Tần vừa ngửi thấy mùi thơm nước mũi đã ngồi ngay xuống đánh liền tù tì hai bát cháo, thêm cả bốn cái nem cuốn, một đĩa chân gà tàu xì mới xoa bụng nói: "Ta vừa ăn sáng rồi, giờ ăn ít thôi."

Thấy gã đã quên bằng lý do đến tìm mình, cô cũng thản nhiên cúi đầu ăn cháo, thuận miệng hỏi: "Thế nào, tìm thấy Tích Thúy chưa?"

"Chưa thấy, chẳng thấy tăm tích gì cả. Lạ thật đấy, thành Trường An rộng thế này, chỉ vèn vèn mấy ngày mà chúng ta chạm mặt cô ấy đến hai lần, nhưng lúc dốc lòng đi tìm thì cả ta, Vương Uẩn lẫn Trương Hàng Anh, cộng thêm đám Ngự Lâm quân tuần tra suốt ngày, vẫn không thấy đâu cả, Sùng Cổ bảo có lạ không?"

"Có gì lạ đâu, trước đây hoàng thượng đã chính miệng ra lệnh truy bắt Tích Thúy, cô ấy trốn được, ắt phải có cách của cô ấy." Chu Tử Tần gật đầu tán đồng, lại sức nhớ ra một chuyện: "À

phải, hôm nay ta tìm Sùng Cổ là có việc quan trọng đấy!"

"Nói đi."

Gã chỉnh lại vạt áo, ngồi ngay ngắn rồi nhìn cô chăm chăm: "Ta hỏi nhé, sao Sùng Cổ lại ở đây? Chẳng phải Sùng Cổ vẫn theo Quỳ vương ư?"

"À... Tôi và Vương Uẩn đã đính ước rồi." Cô bình thản đáp.

"Cũng phải nhỉ, ta quên khuấy đi mất." Chu Tử Tần vỗ trán, chấp nhận ngay lời giải thích của cô.

Hoàng Tử Hà đặt bát xuống: "Còn gì nữa không?"

"Dĩ nhiên là còn." Chu Tử Tần nghiêm mặt, cặp mắt sáng rực nhìn thẳng vào cô, "Còn nữa, Sùng Cổ thử giải thích xem, chẳng phải Sùng Cổ vẫn coi phá án là nhiệm vụ của mình ư? Sao giờ ta lại thấy Sùng Cổ hình như muốn rửa tay chậu vàng, làm vợ người ta rồi?"

Bốn chữ "làm vợ người ta" lọt vào tai khiến lòng Hoàng Tử Hà thắt lại, đau âm ỉ.

Cô nắm chặt đôi đũa ngà, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, song vẫn gắng giữ vẻ thản nhiên, nhẹ nhàng đáp: "Đâu có chuyện đó? Dù về sau có chồng có con, tôi cũng vẫn là Hoàng Tử Hà, hễ gặp phải án oan, vẫn sẽ dốc hết sức tìm ra chân tướng."

"Thật ư? Thế thì vụ án Ngạc vương gia náo động cả kinh thành, ta cũng sắp phát điên vì chân tướng phía sau, vậy mà Sùng Cổ vẫn trốn ở đây ăn ngon mặc đẹp, bưng tai bịt mắt à?"

Hoàng Tử Hà chống trán

đáp khẽ: "Gần đây tôi bị ốm."

"Hả... Ồ, thảo nào, sắc mặt kém lắm." Chu Tử Tần lộ vẻ áy náy, "Xin lỗi, ta là bạn Sùng Cổ mà chẳng để ý gì cả, đừng trách ta nhé."

Hoàng Tử Hà gật đầu cười gượng.

"Thực ra hôm nay ta định đến phủ Quỳ tìm Sùng Cổ cơ, rồi mới xực nhớ ra lần trước Sùng Cổ bảo mình ở phường Vĩnh Xương, bèn chạy thẳng đến

đây."

"Công tử tìm tôi có việc gì thế?"

"Đương nhiên là vì việc của Ngạc vương rồi. Sùng Cổ không thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ bí hiểm, nhất định có ẩn tình ư? Hễ cứ nghĩ chẳng biết chân tướng là gì, ta lại ăn không ngon ngủ không yên. Ta cảm thấy chuyến này ắt là trời cao gọi ta về Trường An đấy! Hình như ta còn nghe thấy thần tiên thì thầm với mình rằng, Chu Tử Tần, trời đã giao nhiệm vụ cho ngươi, ngươi nhất định phải phá giải được bí ẩn Ngạc vương tự vẫn và thi thể biến mất." Nói rồi, gã siết chặt nắm tay đặt lên ngực, "Ta là người được trời cao chọn lựa để phá vụ án này! Đương nhiên... là cùng với Sùng Cổ."

Trái với vẻ cuồng nhiệt thành tín của gã, Hoàng Tử Hà khá dửng dưng:

"Công tử đã có manh mối gì chưa?"

"Dĩ nhiên... là chưa. Hôm Ngạc Vương tự vẫn ta đâu có ở cung Đại Minh." Chu Tử Tần hơi tiu nghỉu, song ngay lập tức đã

hăng hái trở lại, "Nhưng cũng chẳng sao, ta đã tới hỏi Thôi Thuần Trạm, chẳng phải Thôi thiếu khanh đang tạm thay Quỳ vương nắm Đại Lý Tự ư?"

"Thôi thiếu khanh nói thế nào?"

"Thôi thiếu khanh ấy hả, hễ nhắc tới vụ Ngạc vương là tỏ vẻ không thiết sống nữa. Sùng Cổ cũng biết đấy, chuyện này ly kỳ quái lạ, chẳng có manh mối, Thôi thiếu khanh biết bắt tay từ đâu được? Đúng là hết cách. Ta đề nghị giúp Đại Lý Tự điều tra vụ này, Thôi thiếu khanh bèn hỏi chẳng phải thường ngày ta sở trường nghiệm thi hay sao? Giờ Ngạc vương đã bay lên thành tiên, làm sao điều tra được. Ta bèn trình bày tám khả năng lớn, mười cách điều tra... Cuối cùng Thôi thiếu khanh viết cho ta một mảnh giấy, bảo đến tìm Vương công công hỏi xem có thể vào phủ Ngạc vương xem xét hay không."

Hoàng Tử Hà thừa biết năng lực đeo bám của Chu Tử Tần thiên hạ vô song, chắc hẳn Thôi Thuần Trạm bấy giờ đã bị nì nèo đến hoa mắt chóng mặt,

còn sức đâu mà nghe cái gì tám khả năng lớn với mười cách điều tra, đành viết quách một mảnh giấy xua con ruồi vo ve này đi cho nhanh.

"À phải, giấy thì đã cầm rồi, nhưng người chủ quản việc này là Vương công công, giờ vấn đề duy nhất của chúng ta là phải đi tìm Vương công công... Nghe nói ông ta không mấy khi ở chỗ Thần Sách quân, biết đi đâu tìm được đây?"

"Để tôi tìm cho." Hoàng Tử Hà khẽ đề nghị.

Chu Tử Tần ngạc nhiên nhìn cô: "Có được không đấy? Nghe nói Vương công công rất ghê gớm, trong triều đến họ Vương Lang Gia ông ấy còn không nể mặt, Sùng Cổ định lấy thân phận gì để tiếp cận chứ?"

Hoàng Tử Hà biết rõ mọi người trong triều đều không hay quan hệ giữa Vương Tông Thực và nhà họ Vương, nên cũng không tiết lộ, chỉ đáp: "Công tử cứ đến phủ Ngạc vương trước đợi tôi, nhớ mượn hai bộ công phục vừa với chúng ta, đồ của Đại Lý Tự hay bộ Hình cũng được, lát nữa tôi đến ngay."

Một canh giờ sau, họ gặp nhau ở cổng phủ Ngạc, Chu Tử Tần cầm giấy viết tay của Thôi Thuần Trạm, Hoàng Tử Hà cầm danh thiếp của Vương Tông Thực.

Người phủ Ngạc đang rối như tơ vò, từ gã canh cổng đến ả thị nữ, thấy họ bước vào thì nơm nớp lo sợ, tuy tất cả đều tươi cười niềm nở ra đón, song cảm giác xẻ đàn tan ghé vẫn bao trùm cả phủ.

Trước tiên, Hoàng Tử Hà đến bái tế linh vị Trần thái phi. Trên ban thờ vẫn đầy đủ nhang đèn đồ cúng, mọi thứ trong gian điện đều vẫn nguyên đấy, chẳng khác lần trước cô đến.

Hoàng Tử Hà quỳ xuống trước linh vị, hai tay cầm nén hương, rì rầm khấn khứa.

Cuối

cùng cô mở mắt ra, cảm nén hương vào lớp tàn tro trong lư hương chân cao đường kính thước rưỡi.

"Kịch" một tiếng rất khê, nén hương gãy đôi. Cảm giác dưới lớp tro vốn mềm xốp có gì đó cứng cứng cắn vào chân hương, Hoàng Tử Hà mặt không đổi sắc, dùng chân nén hương bới lớp tro ra, chợt thấy ánh sáng lóe lên.

Cô vội giấu vật bên dưới đi, vùi tàn tro lại, rồi cảm nén hương xuống chỗ khác, quay ra hỏi các thị nữ đứng cạnh đó: "Ngạc vương gia hằng ngày đều đến đây thắp hương cho thái phi ư?"

Các thị nữ gật đầu: "Thưa vâng, vương gia rất hiếu thảo với mẹ, mỗi sáng thức dậy việc đầu tiên là đến đây thắp hương, chưa bao giờ chểnh mảng."

"Hôm vương gia xảy ra chuyện... cũng vậy ư?"

"Vâng, vì hôm ấy là Đông chí nên trời chưa sáng gia đã đến, đóng cửa nhốt mình trong phòng. Bấy giờ chúng nô tỳ đều đứng hầu bên ngoài, tôi nhớ... phải đến một canh giờ gia mới ra."

"Đúng thế, lúc ấy chúng tôi còn nói vương gia đúng là chí hiếu, Đông chí theo lệ phải bái tế tổ tiên, gia rất thành tâm."

Hoàng Tử Hà gật đầu, hỏi thêm: "Gần đây Ngạc vương gia gặp gỡ những khách khứa nào?"

"Vương gia nhà chúng tôi xưa nay ưa yên tĩnh, hiếm khi có khách đến thăm. Từ sau lần Quỳ vương tới chơi tháng trước, gia lại

càng khép mình, trừ người trong phủ ra, không tiếp xúc với ai cả."

Hoàng Tử Hà sững người hỏi: "Cũng không hề ra khỏi cửa ư?"

"Thưa không." Tất cả đều lắc đầu, khẳng định, "Chúng nô tỳ cũng khuyên nhủ gia nên ra ngoài đi dạo cho thư thái, song gia ngày ngày chỉ ủ ê buồn bã, thoạt đầu còn loanh quanh trong vườn, về sau trừ nơi này ra, gần như chẳng rời khỏi điện nửa bước."

"Phải phải, trước đây tuy gia không hay ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng đến các vị đại sư, không như dạo gần đây... có thể thấy dường như gia đã quyết..."

Mấy thị nữ kể lẽ rồi khóc nức lên, tâm trạng buồn bã lan ra, ngay đám hoạn quan cạnh đó cũng sụt sịt.

Thấy nữ nhân khóc lóc, Chu Tử Tần luống cuống nhìn sang Hoàng Tử Hà. Cô đưa mắt ra hiệu cho gã rồi nói: "Chúng ta phụng lệnh tới điều tra việc này, nhất định sẽ trả lại cho Ngạc vương gia một đáp án thỏa đáng. Xin các vị lui ra trước để chúng ta tìm trong điện xem có vật chứng nào liên quan tới vụ này không." Đợi đám người hầu kẻ hạ nhất loạt lui ra, Chu Tử Tần đóng cửa lại, thấy Hoàng Tử Hà đã chạy đến trước lư hương, dùng khăn tay bịt mũi miệng, cầm que cời cạnh đó bới tro lên.

Dưới lớp tro xốp, cô rút ra được một vật lấp lánh, là một lưỡi đoản kiếm, bèn cầm

lên đập đập vào thành lư hương cho tro than bay hết. Đoản kiếm sáng loáng lộ ra, hàn quang chói mắt.

Chu Tử Tần vừa thấy đã buột miệng: "Là thanh đoản kiếm đó à!" Dài bốn tấc, rộng một tấc, lưỡi mỏng như giấy. Có điều hình như đã bị kẻ nào đó đập mạnh nên lưỡi cong queo cả lại, mũi cũng quăn đi, song hàn quang vẫn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hoàng Tử Hà chậm rãi đặt nó lên bàn thờ: "Phải, giống hệt thanh đoản kiếm của Công Tôn đại nương ở Thục."

"Nghe nói vật này rèn từ hàn thiết, Thái Tông hoàng đế tổng cộng rèn ra hai mươi tư thanh, trừ thanh tốt nhất ra, còn thì đều phân chia tản mác cả. Thanh duy nhất còn lại ấy, hình như đã ban cho Tắc Thiên hoàng hậu..."

"Giờ thanh đoản kiếm này đã bị đập cong queo cả rồi, không nhận ra có phải thanh Công Tôn đại nương dùng giết Tề Đăng hay không nữa." Nói rồi, Hoàng Tử Hà lại dùng que cời bới tiếp, móc ra một nhúm sợi tơ tướp.

Là một sợi tơ đỏ đã cháy đen chỉ còn một mẩu bằng ngón út, màu đỏ tươi, dù bám bụi tro, nhưng vừa giũ đi đã lộ ra sắc đỏ chói mắt.

Thấy Hoàng Tử Hà vẫn bới đống tro; Chu Tử Tần sốt ruột: "Nhiều tro như thế nhất định bới đến bao giờ? Để ta."

Đoạn gã nhanh nhẩu nhắc ngay một chân lư hương lên, đổ ụp xuống đất, tro than tức thì bay mù mịt.

Hoàng Tử Hà không còn gì để nói: "Thế này là bất kính với Trần thái phi đấy."

"Hả? Thế à? Dù sao Trần thái phi cũng mất cả năm rồi, không để bụng đâu." Chu Tử Tần vờ một que hương tâm trúc cạnh đó bươi đống tro lên.

Hoàng Tử Hà đành câm nín cũng gã bươi vầy.

Chẳng bao lâu, tất cả dị vật trong đống tro đều bị móc ra. Một thanh đoản kiếm bị đập cong queo; mấy mẩu tơ đỏ bị đốt cháy còn sót lại; mấy miếng ngọc vỡ trong suốt, ghép lại thành một chiếc vòng ngọc.

"Công tử không thấy quen ư?" Hoàng Tử Hà cầm một mảnh ngọc vỡ lên, đưa cho Chu Tử Tần. Nhìn chất ngọc trong veo lóng lánh, gã không khỏi trầm trồ: "Đúng là ngọc tốt, chưa từng thấy ngọc nào đẹp thế này... Á, không phải, trước đây ta chẳng giúp các vị cuỗm hai cái vòng từ phòng vật chứng ở nha môn quận Thục ư? Một chiếc là vòng song ngư bị Sùng Cổ đập vỡ, chiếc còn lại của Phó Tân Nguyễn, chất ngọc có thể nói là tuyệt đỉnh thiên hạ..."

Nói đến đây, gã nhìn lại mảnh ngọc trong tay mình, rồi nhìn sang các mảnh khác đã được Hoàng Tử Hà ghép lại thành hình chiếc vòng, há hốc miệng: "Lẽ nào... chính là cái đó?"

"Ừm." Hoàng Tử Hà nhớ rõ, lúc cô cùng Lý Thư Bạch đưa chiếc vòng này về trả Ngạc vương, y còn cung kính đặt nó trước bài vị mẫu phi. Thực không ngờ mới mấy ngày mà đã biến thành một nắm ngọc nát.

"Bất luận ra sao, chỉ cần có liên quan tới bản án, thì cứ giữ lại." Chu Tử Tần giỏi nhất việc này, lập tức nhét mọi thứ bói được vào ngực và tay áo, nhìn bên ngoài khó mà nhận ra được.

=====

Chương 8: Kết dải đồng tâm

Lục soát trong điện một lượt nữa. Hoàng Tử Hà rất chú trọng mười hai chữ Trần thái phi khắc trên mép bàn trang điểm, song chỗ đó đã bị đẽo đi, chỉ còn vết gỗ mới, không lưu lại nét chữ nào.

Ra khỏi điện, họ giải thích với đám cung nhân đứng ngoài: "Xin lỗi, vừa nãy trong lúc tìm kiếm, vô ý làm đổ lư hương rồi."

"Các người vào dọn dẹp ngay." Một cung nữ đứng tuổi quay rau bảo các thị nữ.

Hoàng Tử Hà bèn chấp tay hành lễ với bà ta: "Cô cô là nữ quan ở đây ư?"

Cung nữ nọ cũng chấp tay trả lễ: "Nô tỳ Nguyệt Linh, hơn mười năm trước đã theo hầu thái phi, về sau thái phi bị bệnh dọn về phủ Ngạc vương, nô tỳ cũng đi theo."

Hoàng Tử Hà vội tiếp lời: "Ra là Nguyệt Linh cô cô. Trước đây tôi từng gặp hai vị cô cô Trường Linh, Diên Linh, họ cũng nhắc tới Nguyệt Linh cô cô."

"À phải, mấy người chúng tôi vào cung cùng đợt, cũng rất thân thiết."

"Cô cô vừa vào cung đã đi theo Trần thái phi ư?"

"Nô tỳ vốn là người trong cung Triệu thái phi, dạo đó bên Trần thái phi thiếu người nên được điều sang. Trần thái phi rất tốt tính, chủ tớ hợp nhau, về sau nô tỳ trở thành người của Trần thái phi luôn."

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi thêm: "Tôi muốn hỏi cô cô vài điều về thái phi,

cô cô có rảnh không?"

Nguyệt Linh gật đầu, dẫn họ đến một gian phòng nhỏ gần đó, còn chính tay pha trà bưng lên, an vị xong xuôi mới hỏi: "Chẳng hay hai vị muốn hỏi chuyện gì?"

"Hơn mười năm trước Trần thái phi đột nhiên phát bệnh, bấy giờ cô cô có hầu hạ bên cạnh không?"

Nguyệt Linh gật đầu thở dài: "Nhớ năm xưa Từ phi của Thái Tông hoàng đế, sau khi Thái Tông băng hà cũng ngã bệnh, lại không chịu dùng thuốc, cuối cùng qua đời theo Thái Tông hoàng đế, nô tỳ vẫn thường coi là kẻ si. Nào ngờ Trần thái phi chủ nhân của nô tỳ còn cố chấp si mê hơn cả Từ phi, tiên hoàng vừa qua đời đã đau đớn quá độ mà... phát bệnh, thực khiến người ta cảm thán, cũng khiến người ta kính phục."

"Nói vậy là sau khi tiên hoàng qua đời Trần thái phi mới bắt đầu phát bệnh ư?"

"Đúng thế, nô tỳ tận mắt chứng kiến, rất nhiều người già trong cung cũng biết. Sáng hôm ấy thái phi vẫn khỏe mạnh, theo lệ còn đích thân sắc thuốc đưa đến cho tiên đế. Nô tỳ nhớ lúc theo thái phi vào điện, bên trong có rất nhiều người lạ mặt, thái phi thoáng thấy Vương công công đứng đó bèn hỏi ông ấy có phải hôm nay có chuyện gì quan trọng không."

Vừa nghe thấy ba chữ Vương công công, Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Là Vương Tông Thực công công trung úy hộ

quân Thần Sách quân ư?"

"Thưa phải. Bấy giờ Vương công công còn trẻ, mới hơn hai mươi thôi. Sau khi tiên đế diệt trừ Mã Nguyên Chí, trong cung cũng đổi một loạt người hầu, trong đó Vương công công được lòng tiên hoàng nhất, nên còn trẻ như vậy đã được giao trọng trách. Tiên hoàng luôn đề phòng hoạn quan lại tin dùng Vương công công như vậy, cũng thực hiếm có."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Vương công công trả lời thế nào?"

"Vương công công đáp thánh thượng bệnh nặng kéo dài, nội cực bèn triệu tăng nhân các nơi vào kinh cầu phúc. Trong đó có một vị là Mộc Thiện đại sư, thuộc hàng đại đức, giờ đang cầu phúc cho thánh thượng. Thái phi bưng bát thuốc, phân vân mãi không biết có nên vào hay không, lại e làm gián đoạn nghi thức..." Tình cảnh hôm ấy vẫn như sờ sờ trước mắt, Nguyệt Linh cứ thế lần lượt kể ra, không cần nghĩ ngợi: "Vương công công nói mình đang định vào trong, lại e thái phi không biết việc cầu phúc, đi vào làm kinh động thì không hay. Đoạn công công nhìn bát thuốc trên tay thái phi nói, đã có danh y khác chữa trị cho thánh thượng, không cần uống thuốc này nữa."

Hoàng Tử Hà trầm ngâm hỏi: "Thế nên... tiên hoàng không uống bát thuốc ấy ư?"

"Không, thái phi lắc đầu nói, bệnh của bệ hạ xưa nay đều do mình săn sóc, cũng

luôn uống loại thuốc này, dù đổi thầy thuốc khác cũng phải uống nốt bát này đã. Vương công công liền nói, đã vậy thì nô tài không nhiều lời nữa."

Hoàng Tử Hà cau mày: "Cuối cùng thái phi vẫn vào cho tiên hoàng uống bát thuốc ấy ư?"

"Vâng, nô tỳ đi theo vào đại sảnh, nhưng không được vào hậu điện. Tiếc rằng bệnh tình tiên hoàng đã quá nặng, thuốc thang cũng không trị nổi... Thái phi cũng quá cố chấp, đến nỗi mất cả tỉnh táo..." Nguyệt Linh nghẹn ngào lau nước mắt, không sao kể tiếp được nữa.

Hoàng Tử Hà vội rót một chén trà nóng, dịu giọng an ủi mong bà bớt đau thương.

Nguyệt Linh uống trà, ngồi lặng đi thật lâu, tới khi bình tĩnh lại mới hỏi: "Chẳng hay hai vị đi chuyến này có phát hiện gì chẳng? Vụ án của vương gia nhà chúng tôi rốt cuộc đã có manh mối chưa?"

Chu Tử Tần tay bưng chén trà tay gãi đầu sồn sột, úp mở đáp: "Dĩ nhiên là có rồi, chúng ta vừa phát hiện ra một việc tày trời!"

Nguyệt Linh hỏi dồn: "Có liên quan gì đến Quỳ vương không?"

"Ừm... Chuyện này rất bí mật, chúng ta phải về Đại Lý Tự bẩm báo đã."

Thấy Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu, Chu Tử Tần nhanh nhẩu chữa lại ngay.

Nguyệt Linh còn đang nghi ngờ, Hoàng Tử Hà đã hỏi luôn: "Cô cô, vừa nãy nghe các thị nữ và hoạn quan kể, từ

sau khi Quỳ vương đến thăm đưa trả vòng ngọc của thái phi cho tới tận hôm Đông chí, Ngạc vương không hề ra khỏi cửa ư?"

"Đúng vậy, quả thật không rời khỏi cửa, nô tỳ có khuyên giải nhưng gia ôm nhiều tâm sự, tinh thần sa sút, ai nói cũng không nghe..." Nói đoạn Nguyệt Linh lại thở dài, nâng ống tay áo lên lau nước mắt.

"Vương gia không ra cửa, vậy có khách khứa gì tới thăm không?"

"Không có. Trước đây còn có vài vị khách nhàn tản xin gặp, nhưng vương gia không tiếp kiến ai cả."

Hoàng Tử Hà trầm tư gật đầu, ngẫm nghĩ một thoáng rồi hỏi: "Có ai đưa đồ vật gì đến không?"

Nguyệt Linh nhú mày, chưa kịp đáp thì một quan đứng sau đã cướp lời: "Cái này thì có. Trước Đông chí mấy ngày, có người đưa đến cửa."

"Đây là Già Nam, hầu hạ trong điện của vương gia." Nguyệt Linh giới thiệu, "Nô tỳ xưa nay chủ yếu ở hậu điện, những chuyện về vương gia, các vị hỏi cậu ta thì hơn."

Già Nam rất hoạt bát nhanh nhẹn, thuật chuyện trôi chảy lưu loát, ăn nói lại rành mạch rõ ràng: "Trước Đông chí chừng ba bốn ngày, tôi đang cùng mọi người sưởi ấm tán gẫu trong phòng canh cổng thì thấy bên ngoài có một hoạn quan lạ mặt đi đến, đưa một cái hộp kèm theo cả danh thiếp, nói là người phủ Quỳ, nhờ chúng tôi đưa cho vương

gia xem qua. Vì thấy lạ mặt nên chúng tôi không dám đưa đi ngay, mà mở ra xem thử, bên trong là một dải đồng tâm tết bằng tơ đỏ tươi, phía trên còn

đính tua, trông rất đẹp."

Chu Tử Tần lén sờ sờ mấy sợi tơ đỏ đã cháy đen trong ngực áo, trầm tư hỏi: "Quy vương tặng Ngọc vương dải đồng tâm là có ý gì?"

Già Nam gãi đầu bối rối: "Việc giữa các vương gia với nhau, chúng nô tài làm sao biết được, lúc ấy chúng tôi kiểm tra cái hộp, thấy không có gì khác bèn đặt dải đồng tâm vào chỗ cũ. Nô tài đưa hộp vào trình gia, gia thấy dải đồng tâm nọ cũng chẳng hiểu gì, nghe nói là phủ Quy đưa đến thì sai người cất đi, không bảo gì thêm."

Hoàng Tử Hà gật đầu hỏi: "Chỉ có lần đó thôi ư?"

"Còn một lần nữa, trước Đông chí một ngày. Tâm trạng gia không tốt, cả ngày ủ ê giam mình trong điện, đuổi hết chúng tôi ra ngoài, nô tài vốn phải trực hầu trong điện mà hôm ấy cũng phải ra ngoài hành lang hứng gió rét, lạnh đến cóng người. Đúng lúc ấy hoạn quan canh cửa lại đưa một cái hộp đến, nói là của kẻ hôm trước. Nô tài hỏi có phải lại là dải đồng tâm không, thì y lắc đầu đáp, là một thanh đoản kiếm."

Kể đến đây, Già Nam hất cằm dấu môi về phía một tiểu hoạn quan khác gần đó: "Thẩm Đan thích nhất vung đao múa

kiếm, vừa nghe bảo là thanh đoản kiếm, bèn nhanh nhẩu mở ra xem. Vương gia nhà chúng tôi ôn hòa, không trách mắng người dưới bao giờ, huống hồ lại là một thanh đoản kiếm, hung khí đấy nhé, chúng tôi phải mở ra xem trước..."

Thẩm Đan tái mặt vì sợ, trừng mắt lườm Già Nam mấy lượt song Già Nam vẫn thao thao kể tiếp, chẳng buồn để tâm đến sắc mặt hẳn: "Thế là chúng tôi mở hộp ra ngay ngoài hành lang, thấy một thanh đoản kiếm đặt trên lớp nhung tím, lưỡi kiếm loang loáng sắc lạnh, khiến người ta lóa cả mắt! Tôi sợ đến mức phải giật lùi mấy bước, chân nhũn cả ra..."

Thẩm Đan hết cách, đành chen vào: "Phải phải, thanh đoản kiếm nọ đúng là báu vật hiếm thấy, bấy giờ tôi còn nghĩ Quy vương và vương gia nhà chúng

tôi quả là anh em thân thiết, một thần binh tuyệt thế như vậy mà cũng tặng cho gia."

Chu Tử Tần gãi đầu: "Tặng thanh đoản kiếm quý giá thì còn nghe được, nhưng tặng dải đồng tâm là ý gì?"

"Đúng thế, chúng tôi cũng nghĩ mãi không ra."

Nghe đến đây, Hoàng Tử Hà đứng dậy hành lễ cáo từ rồi nói: "Tử Tần, chúng ta về thôi."

Chu Tử Tần vội vã theo cô cáo từ mọi người rồi lên ngựa đi dọc theo đường phố Trường An quay về.

Đến một chỗ vắng vẻ, Hoàng Tử Hà mới bảo gã: "Thế này đi, tôi về phường Vĩnh Xương trước đã."

Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi: "Gì cơ? Một mình Sùng Cổ về thôi à? Chúng ta vừa tìm ra manh mối lớn, nên đi tìm Quỳ vương ngay mới phải!"

Tim giật thót lên, Hoàng Tử Hà vội vã ngoảnh mặt đi: "Tôi... tôi không đi đâu."

"Ôi..." Thấy thái độ của cô, Chu Tử Tần sinh nghi, vội gặng: "Sùng Cổ sao thế? Đổ mặt cái gì?"

"... Không, không có gì." Cô luống cuống giơ tay che mặt, song lại thấy hai má nóng bừng như lửa đốt. Trước ánh mắt sấm soi của Chu Tử Tần, cô bối rối đáp bừa: "Chắc là nê thôi, gió lớn quá..."

"Bôi thêm ít kem vào. À phải, kem bôi mặt lần trước ta đưa dùng được không?"

Cô thở phào, vội lái câu chuyện sang hướng khác: "Tốt lắm, tốt hơn hàng mua bên ngoài nhiều."

"Để lần sau ta làm cho Sùng Cổ mùi hoa lan, Vương Uẩn thích hoa lan mà. Ôi... không biết Nhị cô nương có thích loại mùi hoa quế kia không nữa, ta chưa kịp hỏi đã đi mất rồi..." Chu Tử Tần than thở, rồi thấy má cô vẫn đỏ

hồng, dưới ánh mặt trời tươi đẹp không khác gì đào mận, bắt giác buột miệng, "Sùng Cổ nếu là nữ... À à, Sùng Cổ vốn là nữ mà..." Hình như sự nhớ ra cô là nữ khiến gã vô cùng hụt hẫng, bĩu môi rồi nói: "Được được, đi thôi."

Hoàng Tử Hà chưa kịp phản ứng lại, ngơ ngác hỏi: "Đi đâu?"

Chu Tử

Tần chồm sang, nắm lấy dây cương của cô: "Phủ Quy!" Hoàng Tử Hà cắn môi, giật cương lại: "Tôi không đi đâu..."

"Sao lại không đi? Chẳng phải Sùng Cổ vẫn coi việc phá giải án oan trong thiên hạ là trách nhiệm của mình ư? Hôm nay vừa tra ra hàng loạt chứng cứ, sao không chịu đến tìm Quy vương thảo luận? Chẳng phải chúng ta có phát hiện quan trọng à?"

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn gã bằng ánh mắt vật nài: "Tử Tần đừng hỏi nữa, tôi... tôi không thể đi gặp Quy vương được..." Đã cãi cọ, đã chia tay, rồi thành linh xảy ra nụ hôn bất ngờ nọ, giờ cô không dám chạm mặt Lý Thư Bạch. Cô từng phá vô số kỳ án, nức tiếng thông minh, song giờ đây lại không biết mình phải đối diện Lý Thư Bạch thế nào, nên nói câu nào đầu tiên, nên hành động thế nào...

Lòng cô rối như tơ vò, hai tay giữ chặt lấy dây cương.

"Ôi dào, toàn người quen cả, sao lại không thể gặp, mau đi thôi." Chẳng để cô kịp phân bua, Chu Tử Tần kéo giật lấy cương con ngựa cô cười, còn tiện tay vụt một roi vào mông nó: "Đi nào!"

Con ngựa bị đau, tức thì lồng lên mà chạy. Hoàng Tử Hà cúi rạp người trên ngựa, tức tối hét lên: "Chu Tử Tần, làm cái gì vậy?"

"Yên tâm, không ngã được đâu." Gã vừa đáp vừa cười ha hả, "Xem kìa, chẳng phải đến rồi ư?"

Hoàng

Tử Hà ngược lên nhìn, quả nhiên đã đến phủ Quỳ. Cô tung người nhảy xuống ngựa rồi quay lưng định chạy, nào ngờ bỗng nghe có người gọi: "Hoàng Tử Hà."

Vừa nghe thấy giọng nói thanh thanh lạnh lùng ấy, Hoàng Tử Hà run bắn, hai chân không sao nhắc nổi nữa.

Cô chậm chậm quay đầu, vừa khéo thấy xe ngựa của Lý Thư Bạch đỗ ngay trước cổng, y đang đẩy cửa bước ra, đứng trên xe nhìn về phía cô, vì đứng trên cao lại ngược sáng nên nhất thời khó mà trông rõ vẻ mặt y.

Hoàng Tử Hà ngậy ra hồi lâu mới gọi khẽ: "Vương gia..."

Đám lính gác cổng đã bắc sẵn bậc, y từ trên xe bước xuống, vận chiếc áo tím nhạt, tươi tắn hơn hẳn ngày thường khiến cô bất giác ngược lên nhìn, tưởng chừng y là vàng dương rạng rỡ mọc lên ngay trước mặt, khiến cô không nỡ rời mắt.

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, tay hơi giơ lên như muốn vuốt má cô. Nhưng chần chừ một thoáng, y từ từ bỏ tay xuống, lặng lẽ nhìn cô hồi lâu mới nói: "Đến đây." Hoàng Tử Hà cúi đầu, lầm lũi theo y đi vào vương phủ.

Chu Tử Tần theo sau cả hai, liến thoảng: "Xem đấy, vừa rồi còn hét âm lên định đánh bài chuồn, sao giờ đã ngoan ngoãn thế." Hoàng Tử Hà ầm ức trừng mắt lườm gã, rồi lại cảm cúi đi.

Vừa đến hiên Tịnh Dữu, đợi người hầu bưng trà lên xong, Chu

Tử Tần nhìn quanh quất, rồi khép cửa lại, moi những thứ trong lồng ngực ra đặt lên bàn: "Đoán kiếm, tơ đỏ, ngọc vỡ..."

Lý Thư Bạch uống trà, im lặng quan sát.

Chu Tử Tần giải thích: "Đây là những thứ chúng tôi tìm được trong phủ Ngạc vương, gia đoán xem tìm thấy ở đâu?"

Lý Thư Bạch nhìn vết tro than lấm lem bên ngoài, hỏi ngay: "Chúng bị đốt trong lư hương trước linh vị Trần thái phi ư?"

Hoàng Tử Hà bưng chén trà, cúi đầu nhìn mấy đồ vật trên bàn: "Đúng thế, hơn nữa nếu đốt vào ngày thường, ắt sẽ bị phát hiện ra ngay. Nghe nói hôm Đông chí, trước lúc vào cung, Ngạc vương đóng cửa ngòi trước linh vị rất lâu, tôi nghĩ... có lẽ bấy giờ Ngạc vương đã phi tang ba thứ này."

"Đoản kiếm là thanh của Công tôn đại nương ư?" Lý Thư Bạch lại hỏi.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không biết, vì chúng ta không rõ hai mươi ba thanh đoản kiếm bằng hàn thiết kia có cùng một kiểu với thanh của Công Tôn đại nương không. Nếu giống, thì đây cũng có khả năng là một trong hai mươi ba thanh đó."

"Đợi tôi về Thục xem thanh đoản kiếm đó có còn trong phòng vật chứng không, chưa chừng lại biết đấy." Nói đoạn, Chu Tử Tần rầu rĩ thở dài, "Có điều từ đây về Thục cả đi cả về cũng mất khối ngày."

"Ta sẽ lập tức phái người đi

điều tra." Lý Thư Bạch cuối cùng cũng đặt chén trà xuống, chăm chú quan sát một vật trên bàn, "Chiếc vòng này chắc hẳn là chiếc chúng ta lấy từ chỗ Phó Tân Nguyễn, đưa đến phủ Ngạc hôm nọ hả?"

Chu Tử Tần đáp: "Đúng thế, tôi cũng lấy làm lạ, sao Ngạc vương lại đập vỡ chiếc vòng của Phó Tân Nguyễn trước linh vị Trần Thái phi rồi vùi vào lư hương? À không phải không phải, đúng ra là, tại sao hai vị lại đưa chiếc vòng ấy cho Ngạc vương?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đưa mắt sang Lý Thư Bạch, không đáp. Y thuận miệng trả lời: "Đó là vật mẫu phi của Ngạc vương rất yêu quý, sau khi bà ấy qua đời, Ngạc vương mới đem tặng cho Phó Tân Nguyễn."

Chu Tử Tần lú cả lưỡi, mấy chữ "vừa phát hiện được bí mật trọng đại" hiện rành rành lên mặt.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua đoản kiếm, vòng ngọc và dải đồng tâm rồi nói: "Còn một dải đồng tâm, cũng là trước Đông chí mấy hôm có người mượn danh phủ Quỳ đưa đến phủ Ngạc. Kẻ đưa đồ dường như không hề sợ người

khác kiểm tra nên không niêm phong hộp, dám hoạn quan gác cổng kiểm tra thấy không có gì nguy hiểm, mới đưa đến tay Ngạc vương."

"Không phải ta." Lý Thư Bạch lạnh nhạt buông một câu.

Chu Tử Tần gật đầu lia lịa: "Đương nhiên không phải gia rồi, nhưng rốt cuộc là

kẻ nào mạo xưng nhĩ, hănh đưa mấy thứ này đến có ý gì?"

"Nhất là dải đồng tâm... rốt cuộc có ý gì nhĩ?" Hoàng Tử Hà trầm tư.

Lý Thư Bạch ngẫm nghĩ giây lát rồi quay sang hỏi cô: "Ngoài những thứ này, các người còn phát hiện gì trong phủ Ngạc không?"

Hoàng Tử Hà không dám nhìn y, chỉ giơ tay ấn lên cây trâm trên đầu, rút trâm ngọc ra vẽ một vòng tròn lên mặt bàn: "Người trong phủ Ngạc đều nói từ sau lần Quý vương đưa vòng ngọc đến, Ngạc vương đóng cửa không ra ngoài, cũng không tiếp kiến một ai. Nhưng bấy giờ gia dẫn tôi theo, nên tôi rất rõ, Ngạc vương không hề có khúc mắc gì với chúng ta, hơn nữa còn nhờ chúng ta điều tra nguyên nhân phát bệnh của Trần thái phi. Tôi tin rằng bấy giờ Ngạc vương nhất định chưa bị người ta dùng thuật nhiếp hồn. Nhưng trong giai đoạn đóng cửa giam mình tại nhà, Ngạc vương lại sinh ra ác cảm với Quý vương, còn không tiếc hy sinh mạng mình hòng đổ tiếng xấu lên người gia, khiến gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục."

Lý Thư Bạch gật đầu, không nói. Song Chu Tử Tần lại lấp bắp hỏi: "Ý Sùng Cổ là, Ngạc vương đóng cửa không ra nên không bị người ta nhiếp hồn ư? Tất cả những điều Ngạc vương làm, đều là chủ động à?"

Hoàng Tử Hà lại vạch một đường lên bàn, gằn chạm vào

vòng tròn ban đầu: "Trừ phi có người lợi dụng khoảng thời gian từ lúc Ngạc vương ra khỏi phủ đến khi cử hành đại lễ tế trời Đông chí để nhiếp hồn Ngạc vương. Nếu vậy thì chúng ta cần phải điều tra xem trong nửa ngày đó, Ngạc vương đã tiếp xúc với những người nào." Đoạn cô lại vạch một đường thẳng thứ hai, dính vào vòng tròn: "Còn nữa, có lẽ trong phủ Ngạc vương

có một kẻ nào đó giỏi thuật nhiếp hồn đã mai phục bên cạnh Ngọc vương rất lâu."

Lý Thư Bạch lắc đầu, giơ tay xoá đường thẳng này đi: "Không thể nào. Nếu có kẻ như vậy, nơi hắn được phái nằm vùng sẽ không phải trong phủ Ngọc châu. Dù sao, ảnh hưởng của Thất đệ đối với chính cục không thể coi là lớn, cài vào bên cạnh người khác còn có ích hơn nhiều."

"Vậy thì còn một khả năng nữa." Hoàng Tử Hà lại vạch một đường từ vòng tròn ra: "Ngọc vương đã bị nhiếp hồn từ lâu, nhưng chưa phát tác. Thanh đoản kiếm và dải đồng tâm kia có thể là một loại ám hiệu, khi nhận được hai vật này, thuật nhiếp hồn sẽ phát tác, thao túng Ngọc vương đối đầu với gia."

Lý Thư Bạch nhíu mày, hồi lâu mới nói: "Có thủ pháp kỳ diệu như thế thực ư? Nếu quả có bậc cao nhân nhường ấy, còn cần phải tìm Mộc Thiện đại sư vào kinh sao?"

"Ừm... Tuy nhỏ nhưng

cũng tính là một khả năng." Nói đoạn, Hoàng Tử Hà chau mày: "Bí ẩn lớn nhất của vụ này là thân thể của Ngọc vương làm cách nào biến mất giữa không trung."

Chu Tử Tần hỏi: "Có khả năng là kẻ đầu tiên chạy đến dưới gác Tường Loan đã giấu thi thể đi không?"

"Kẻ đầu tiên chạy đến là Vương Uẩn. Nhưng Vương Uẩn không chạy đến một mình, mà phía sau còn một toán Ngự Lâm quân. Lúc họ chạy đến bên dưới, thấy trên mặt tuyết không có dấu vết vật gì rơi xuống cả, cũng không có dấu chân người qua lại."

Chu Tử Tần nhíu mày ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đập bàn reo lên: "Ta biết rồi! Ta biết tại sao Ngọc vương lại gieo mình xuống từ phía bên kia gác Tường Loan, chứ không nhảy ngay xuống trước mặt các vị rồi."

Hoàng Tử Hà nhìn gã dò hỏi.

"Bởi vì Ngạc vương đã bắc sẵn một cái giá dưới gác, hoặc giăng một cái võng bằng vải mềm trên tường, nên các vị trông thì tưởng Ngạc vương nhảy xuống đất, thực ra chỉ là nhảy xuống giá hoặc võng, không rụng một sợi tóc." Chu Tử Tần dương dương tự đắc, ra vẻ tỏ tường hết mọi chuyện trong thiên hạ, "Sau khi Ngạc vương nhảy xuống, bên gác Tê Phượng nháo nhác cả lên, nhân lúc các vị phải vòng qua điện Hàm Nguyên chạy sang, Ngạc vương đã gỡ cái giá hay võng ra chuồn đi."

Hoàng Tử Hà phản

bác: "Nghe cũng có lý, nhưng hôm ấy trời có tuyết nhẹ. Bấy giờ tôi và Quy vương là hai người chạy sang gác Tường Loan đầu tiên, tôi đã kiểm tra lan can, thấy lớp tuyết phủ trên đó vẫn phẳng lì, không hề có dấu vết của quai võng."

"Thế... nếu bắc giá bên ngoài thì sao?"

"Về sau chúng tôi cũng xuống dưới xem xét chỗ Ngạc vương nhảy xuống, thấy trên tường trống trơn, không có dấu vết va quệt in trên tuyết."

"Được rồi, để ta lại nghĩ thêm..." Chu Tử Tần tiu nghỉu, rồi lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, "Sùng Cổ còn phát hiện gì khác không?" Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Có thể điều tra về kẻ đưa dải đồng tâm và đoán kiếm, nhưng đã là mạo xưng thì cũng rất có khả năng cải trang, e rằng khó mà tra được."

"Hay là điều tra từ chiếc hộp?" Chu Tử Tần đề nghị, "Ta nhớ trong góc hộp hình như có một chữ "Lương", có khi lại làm ở tiệm đồ gỗ Lương Ký."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Ừ để đi hỏi thử."

Thấy cô tán đồng ý kiến của mình, Chu Tử Tần háng hái đứng phắt dậy: "Còn chờ gì nữa? Mau đi thôi."

Hoàng Tử Hà ậm ừ đứng dậy toan đi theo gã, song cuối cùng vẫn không tìm được, ngoài lại nhìn Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch nhìn cô, rồi đặt chén trà xuống bàn: "Đợi một lát."

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần bèn ngồi xuống.

Còn chưa uống hết chén trà đã thấy Lý Thư Bạch trở lại, y đã thay sang áo gấm cổ tròn màu xám bạc thêu hoa văn tử kính chìm, để khỏi quá bắt mắt.

Ba người đi thẳng tới tiệm đồ gỗ Lương Ký. Sắp đến Tết, chợ Đông toàn người là người, trước tiệm đồ gỗ Lương Ký cũng nghìn nghịt. Tuy giá cả ở đây đắt hơn nơi khác, nhưng gần nơi ở của các nhà quyền quý, lại thêm chế tác tinh xảo, nên rất nhiều dân thường cũng nhân lúc năm hết Tết đến tới mua bàn trang điểm hay hộp son phấn, chen nhau kín cửa, đúng là khách khứa như mây.

Họ bước vào tiệm, thấy trên mặt quầy bày loại hộp kích thước hình dạng giống hệt cái trong phủ Ngạc. Chu Tử Tần liền hỏi: "Gần đây có những ai mua loại hộp này?"

Chưởng quầy nhìn gã như nhìn kẻ ngớ ngẩn: "Từ sáng đến giờ bán ra hơn năm mươi cái, cậu hỏi lúc nào?"

Chu Tử Tần nhìn người nằm bò ra quầy, lẩm bẩm: "Hơn năm mươi cái..."

Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vào lưng, ra ý bảo gã đứng lên rồi hỏi: "Trước đây ta từng mua một chiếc hộp gỗ cửu cung do Hoắc sư phụ làm ở đây. Giờ muốn đặt làm thêm cái nữa, chẳng rõ ông ấy có ở đây không?"

Chưởng quầy lắc đầu: "Hoắc sư phụ qua đời gần bốn năm rồi. Nhưng đồ đệ của ông ấy vẫn ở đây, nhờ kế thừa được tay nghề nên

cũng khá lắm, làm một cái tương tự chắc không hề gì, cậu muốn làm ư?"

"Tốt qua, làm phiền dẫn chúng tôi tới chỗ vị sư phụ đó, để bàn bạc về chữ khắc trên hộp."

"Đây đây, xin mời." Chưởng quầy vội gọi một gã sai vặt đến, vẻ mừng rỡ ra mặt. Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần đoán ra ngay, chắc hẳn chiếc hộp đó giá rất cao.

Tiệm đồ gỗ Lương Ký đặt ở chợ Đông nhưng xưởng chế tác lại nằm mãi phía Nam thành. Lý Thư Bạch đã đến đây một lần, cũng coi như thông thuộc đường sá, xăm xăm đi thẳng vào gian phòng nhỏ phía Đông.

Gọi là đồ đệ, thực ra vị này cũng đã hơn bốn mươi tuổi, đang uể oải cúi đầu bào gỗ.

Tên sai vặt gõ gõ vào cánh cửa mở toang gọi: "Tôn sư phụ, có người tìm ông làm hộp cữu cung này." Tôn sư phụ vừa nghe thì tươi tỉnh hẳn, ngẩng lên niềm nở cười hỏi: "Lâu lắm không ai đặt làm loại hộp ấy rồi, ba vị muốn làm ư?"

Lý Thư Bạch đáp: "Đúng vậy, muốn làm một hộp cữu cung chín chín tám mười một ô."

Tôn sư phụ mừng đến híp cả mắt lại: "Chín chín tám mười một ô ư? Thế thì đắt lắm đấy, một ô một trăm đồng, lại thêm chốt lẫy bên trong, tổng cộng là... mười quan."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Không vấn đề gì, khi nào thì đến cài mật mã?"

Thấy y hỏi thẳng, Tôn

sư phụ lảng xảng đứng ngay dậy lấy trong hộc tủ phía sau ra một chiếc hộp cữu cung nói: "Tôi có sẵn một cái đây, sau khi sư phụ qua đời, nhân lúc rảnh rỗi tôi cũng học theo thầy làm một cái, hơn nửa năm mới xong đấy. Có điều vật này rất đắt, lại chỉ phòng được quân tử không phòng được tiểu nhân, nếu kẻ nào dùng cửa hay rìu bổ ra thì cũng toi, nên làm xong đã lâu mà chẳng khách nào hỏi đến... Ha ha, cũng chỉ có người tao nhã như quý khách đây mới biết thưởng thức nó thôi."

Khóe môi Lý Thư Bạch hơi cong lên: "Nào dám, ta cũng chỉ muốn xem liệu có ai thích thứ này không thôi."

Chiếc hộp nọ đã đầy đủ khung sườn, chỉ có các ô vuông để khắc chữ vẫn bỏ trống, đợi tám mười chữ mật mã.

Chu Tử Tần chưa bao giờ thấy hộp cữu cung, thì thăm hỏi Hoàng Tử Hà: "Đây là gì vậy? Dùng thế nào?"

Tôn sư phụ nghe thấy, liền cao giọng giảng giải: "Đây là tuyệt kỹ năm xưa của sư phụ tôi đó! Sư phụ tôi có hai tuyệt kỹ, một là hộp liên hoa, hai là hộp cữu cung này! Quý khách xem, trên mặt hộp cữu cung có chín chín tám mươi một ô trống bằng móng tay, dưới mỗi ô trống này là một mắt động. Tám mươi một ô trống phối hợp với tám mươi ô vuông gỗ, dưới ô gỗ có các thanh đồng nhỏ dài ngắn khác nhau. Chỉ khi độ dài của tám mươi thanh đồng này trở về y như lúc ban đầu, mới mở được hộp, hay nói cách khác, đây là chiếc hộp khóa kín bằng tám mươi con chữ!"

Chu Tử Tần há hốc miệng: "Tám mươi chữ á... Thế thì đặt chữ cũng mất công lắm nhỉ!"

"Không sao, tám mươi một ô trống thì có tám mươi ô gỗ, nên những ô gỗ này vẫn có thể di động theo quỹ đạo mà, chỉ cần xáo loạn mấy lần là làm loạn hết thứ tự lên, khóa vào rất dễ, đương nhiên mở ra thì hơi khó."

"Nhưng muốn ghi nhớ thứ tự tám mươi chữ này cũng khó lắm nhỉ?" Chu Tử Tần hỏi.

"Thế nên thông thường mọi người chỉ đặt loại chín ô, mười hai ô, quá lắm là ba mươi sáu ô thôi. Nếu là loại tám mươi một ô, trừ phi là một đoạn văn trong sách cổ mà mình thuộc lòng, hoặc một bức tranh rồi sau đó mày mò ghép lại, bằng không thì quá phức tạp." Đoạn ông ta cười hỏi Lý Thư Bạch: "Quý khách muốn đặt thứ gì?"

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Không hề gì, ở đây ông có khắc sẵn chữ gì, ta dùng luôn là xong."

"Vậy quý khách nhất định phải làm một bài thơ, hoặc lấy giấy ghi lại, chứ lỡ quên mất thì chỉ có cách phá luôn cái hộp thôi." Nói rồi ông ta bưng ra một chồng con chữ to bằng móng tay đặt trước mặt Lý Thư Bạch: "May mà tôi vẫn giữ đồng chữ từ lúc học khắc gỗ,

bằng không quý khách còn phải đợi hơn nửa tháng nữa để tôi khắc."

Lý Thư Bạch thản nhiên nhặt bừa các chữ lên sắp vào nắp hộp, Tôn sư phụ thấy y sắp một loạt các chữ vô nghĩa "gia ngộ hộ lý song khí nhược chỉ vi duãn..." bèn ngăn lại: "Quý khách sắp cẩn thận một chút, lỡ quên mất có phải phí mưòi quan tiền không!"

Chu Tử Tần bèn kéo tay ông ta ra: "Đừng lo, huynh ấy chỉ liếc qua là nhớ thôi."

"Thật không đấy..." Tôn sư phụ nghi hoặc hỏi: "Nghe nói chỉ có Quỳ vương triều ta mới có khả năng ấy..."

Chu Tử Tần đắc ý cười, vỗ lưng ông ta: "Cứ yên tâm."

Chẳng bao lâu, tám mươi chữ đã được sắp xong, chỉ chừa lại một ô trống ở góc dưới bên trái.

Tôn sư phụ hỏi: "Quý khách chắc chắn chưa?"

Lý Thư Bạch liếc qua đám chữ bên trên một lượt rồi nói: "Chắc rồi." Tôn sư phụ liền lấy một mảnh vải dầu, bọc kỹ mặt trên rồi lật cả chiếc hộp, úp tất cả đồng mã chữ xuống, gấn cố định vào thanh trượt, sau đó cầm một nắm thanh đồng lần lượt đóng vào mặt sau từng chữ.

Đóng hết tám mươi thanh đồng, có cao có thấp, có nghiêng có lệch, cái dính vào góc trên bên trái, cái dính vào góc dưới bên phải, cái lại dính vào chính giữa, nhìn lộn xộn như một nắm cỏ dài ngắn không đều, ông ta lại nhìn

sang Lý Thư Bạch: "Quý khách, tôi đã đóng ngẫu nhiên các thanh đồng, giờ sẽ căn cứ theo độ cao thấp mà lắp khóa, đảm bảo là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, không bao giờ có tám mươi cái khóa dài ngắn giống hệt thế này nữa. Nếu quý khách không tin, có thể tự mình đập thêm mấy cái để cân chỉnh lại độ dài ngắn."

"Để tôi để tôi." Chu Tử Tần tóm lấy cây búa, đập bừa vào mấy thanh đồng rồi hỏi Lý Thư Bạch: "Được chưa?"

Lý Thư Bạch gật đầu. Tôn sư phụ tức thì vung tay ộp ngay một miếng sắt lên hộp, bắt đầu lắp khóa theo độ dài ngắn mau thưa của các thanh đồng, từng thanh đồng đan xen nhau được nối lại, ở mỗi mỗi nối được gài một chốt đồng mặt sau mã chữ, tám mươi điểm nối chụm lại một chỗ, mười sáu thanh thép tác động đến cả bốn mặt, cạch một cái đã khóa cứng hộp lại.

Cuối cùng ông ta lật hộp lại, gỡ tấm vải dầu bọc phía trên ra, hai tay đưa cho Lý Thư Bạch: "Mời quý khách xáo các mã chữ lên cho, từ giờ trong cả thiên hạ, chỉ mình quý khách mở được chiếc hộp này thôi."

Chu Tử Tần tỏ vẻ không phục: "Chẳng phải chỉ cần sắp tám mươi mã chữ thôi sao, nếu tôi cứ thử lần lượt, thử mãi chắc chắn sẽ có lúc được."

"Quý khách thật khéo đùa, tám mươi chữ này có đến sáu ngàn tám trăm cách sắp, mỗi cách lại phải xoay tất cả tám mươi ô, nói cách khác, quý khách phải xoay tất cả năm mươi mốt vạn lần mới chắc mở được, nếu không biết mật mã thì phải rất rảnh mới thử nổi."

Chu Tử Tần tặc lưỡi: "Năm mươi mốt vạn lần cơ à... Được rồi, đúng là làm khó người ta quá. Cứ lấy rìu bổ quách cho xong."

Hoàng Tử Hà cầm lấy chiếc hộp từ tay Lý Thư Bạch, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: "Chiếc hộp lần trước cũng được làm thế này à?"

"Đúng thế, ta đích thân tới đặt mã chữ, cũng là tám mươi chữ ngẫu nhiên không có quy luật, sau khi làm lại tự tay xáo lên, không hề có ai chạm đến."

"Thế nên..." Cô trầm tư nhìn chiếc hộp trong tay, tám mươi chữ ngẫu nhiên, cùng tám mươi thanh đồng được đồng ngẫu nhiên, kết hợp với ổ khóa độc nhất vô nhị. Đây chắc hẳn là chiếc hộp không thể giải mã, vậy mà thứ cất bên trong lại liên tục biến đổi, rốt cuộc sơ hở nằm ở đâu?

Hoàng Tử Hà gõ nhẹ lên hộp, thấy âm thanh phát ra trầm mà đục. Tôn sư phụ giải thích: "Thực ra nó làm bằng đồng, chỉ ộp một lớp gỗ bên ngoài thôi. Chất liệu và công phu thế này, hoàn toàn xứng đáng mười quan tiền."

Hoàng Tử Hà gật đầu, chẳng trách cầm nặng tay thế. Đoạn cô nhìn lướt qua bộ ngòai của Tôn sư phụ, thấy một đồng

dụng cụ chất cao, mảnh gỗ vụn vương vãi khắp nơi, miếng vải dầu vừa bọc trên hộp bị vứt chổng chơ phủ lên năm mảnh gỗ, còn có rất nhiều mã chữ thừa nằm rải rác.

Chẳng phát hiện được gì cả. Cầm mãi cũng nặng tay, cô bèn đưa cho Chu Tử Tần, gã ngoan ngoãn nhận lấy.

Lý Thư Bạch đương nhiên không đem theo chùng ấy tiền đồng, nhưng lại có một đĩnh bạc, Tôn sư phụ đã định cầm đi đổi, song tính lại thì thấy được đôi thêm một ít, cười híp cả mắt lại, rồi rít cảm ơn rồi tiễn họ ra cửa.

Chu Tử Tần ôm hộp cừu cung nhận xét: "Trông tôn sư phụ nhếch nhác luộm thuộm mà khéo tay thật đấy, cái hộp đẹp ghê."

"Cho người đấy." Lý Thư Bạch thản nhiên.

"... Đổi mã chữ khác được không? Tám mươi chữ này chẳng có quy luật gì cả, tôi làm sao nhớ được." Chu Tử Tần nhăn mặt, "Hình như cái hộp này không đổi mã chữ được đúng không?"

"Dĩ nhiên rồi, ổ khóa đã đặt, không thể sửa đổi được."

"Bởi vậy trên đời chỉ có một cái này, mã chữ cũng không thể thay đổi, vĩnh viễn là độc nhất vô nhị ư?"

"Đúng vậy." Nói rồi Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng đang nhìn y, bốn mắt giao nhau, cô bất giác đỏ mặt, vội ngoảnh đi.

Lý Thư Bạch bỗng thấy mặt hồ

trong lòng lặn tẩn sóng gợn, bước chậm hẳn, hai người tụt lại sau lưng Chu Tử Tần một quãng.

Cả hai đều làm thinh không nói, chỉ lẳng lặng nhìn cây cối dọc đường.

Tuyết tạnh trời hửng, tuyết đọng trên cành lộp bộp rơi xuống, bầu không

xanh biếc soi bóng cành khô và tuyết trắng, hương mai thoang thoảng mà dai dẳng. Sóng vai mà đi, thỉnh thoảng tay trái cô lại chạm vào tay phải y, cách một lớp áo, song dường như đã chạm đến hơi ấm trên da thịt người kia.

Cuối cùng y khe khẽ gọi: "Tử Hà..."

Nghe tiếng y, cô càng cúi gằm mặt xuống, vầng hồng trên má kiều diễm như hoa hồng.

Ngắm gương mặt đỏ bừng cúi thấp, máu trong người Lý Thư Bạch như sôi lên. Y không kìm nổi, vươn tay nắm chặt lấy tay cô.

Hoàng Tử Hà giật thót tim, toan giật tay lại. Nhưng lòng bàn tay ấm áp của y đã áp lên cổ tay lạnh lạnh của cô, đôi hạt đậu đỏ đung đưa trên cổ tay, khiến cô như bị rút cạn sức lực, đành buông xuôi mặc cho y nắm.

Nhưng chỉ được chốc lát, vì Chu Tử Tần lập tức phát hiện ra họ đã rút lại phía sau, liền quay đầu lại hỏi: "Sao đi chậm thế?"

Cô cuống quýt giăng tay Lý Thư Bạch, tay áo hai người tách ra, tựa hồ vừa rồi chỉ chạm tay áo vào nhau.

Hoàng Tử Hà xoắn hai tay vào nhau hỏi nhỏ: "Có định kể chuyện lá bùa cho Tử Tần không?"

Lý Thư Bạch nhìn theo bóng Chu Tử Tần nhảy chân sáo như một thiếu niên, lắc đầu: "Thôi, thêm một người biết là thêm một người bị cuốn vào, hay ho gì."

Cô gật đầu, lại hỏi: "Hộp cữu cung này xem ra không có cách nào giờ trò được, huống hồ bên trong còn một chiếc hộp liên hoa. Muốn mở được cả hai thứ này để lấy lá bùa bên trong ra, quả là rất khó."

Lý Thư Bạch gật đầu đáp khẽ: "Lần trước cô cũng kiểm chứng rồi đấy, muốn tẩy vết mực son đỏ như máu phải mất khá nhiều thời gian. Còn ta có lúc một ngày lấy ra xem mấy lần, làm sao kẻ kia dám dùng cách phải ba

bốn ngày mới xong được? Huống hồ sau khi mẫu phi từ trần rồi tay trái ta lại bị thương suýt thành tàn phế, hai lần lấy lá bùa ra xem chỉ cách nhau chưa đến mười canh giờ, vậy mà lá bùa đã có thay đổi. Khoanh đỏ quanh chữ 'tàn' cũng mờ dần đi cùng lúc thương thể của ta dần thuyên giảm, ta nghĩ, kẻ nọ không to gan đến mức dám liên tục lấy lá bùa ra lau cho nhạt bớt vết mực chứ?"

Hoàng Tử Hà thở dài, phả ra một làn sương trắng, che mờ cả gương mặt: "Xem ra còn cả chặng đường dài mới kết thúc được vụ này."

Nhìn cô chau mày, Lý Thư Bạch bất giác giơ tay vuốt giãn ra, an ủi: "Không sao, bất luận thế nào, ta tin rồi sẽ có ngày chúng ta vén hết mây mờ."

Thấy y đầy vẻ kiên định, ánh mắt không mấy may ngần ngại, trái tim đang nơm nớp của cô cũng rơi trở về chỗ cũ. Cô chăm chú nhìn y, cong môi lên rồi từ từ lùi lại: "Hôm nay cũng coi như có thu hoạch, lát nữa quay về tôi sẽ sắp xếp lại... Nếu gia nhớ ra chuyện gì khác, xin cứ nói với tôi."

Lý Thư Bạch nhíu mày: "Cô vẫn muốn quay về bên đó ư?"

"Vâng, tôi không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ được, dù sao nhà họ Vương đã hứa sẽ cho tôi tham gia điều tra vụ này, đây đâu phải cơ hội dễ có." Nói rồi, cô lại lùi một bước, song ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn y, "Nếu phát hiện thấy gì... cứ sai người đưa thư cho tôi. Người hầu ở đó đều câm điếc, gia phải viết rõ ngoài bì thư là gửi Hoàng Tử Hà mới được."

Lý Thư Bạch gật đầu.

Cô lùi thêm một bước, cuối cùng mới quay đi, vẫy tay chào Chu Tử Tần: "Tôi đi đây."

Chu Tử Tần lưu luyến vẫy tay tạm biệt cô, lẩm bẩm: "Đúng là, bất luận ở cạnh chúng ta ăn ý chừng nào, cuối cùng Sùng Cổ vẫn phải quay về nhà họ Vương. Bó tay, ai bảo Vương Uẩn là chồng chưa cưới của người ta chứ."

Lý Thư Bạch mím môi không nói, rảo bước đi vượt qua gã.

"Này, sao tự nhiên lại trở mặt không nhận người thế?" Chu Tử Tần lật đật ôm cái hộp đuổi theo, "Vương gia chờ tôi với..."

=====

Chương 9: Pháo hoa xán lạn

Hoàng Tử Hà về đến căn nhà ở phường Vĩnh Xương thì thấy Vương Uẩn đang ngồi đợi.

Cô bỗng cảm thấy bàn tay vừa bị Lý Thư Bạch nắm nóng rực lên, bất giác chột dạ.

Song Vương Uẩn chỉ mỉm cười, vẫn ôn hòa như trăng sáng giữa trời quang, khiến cô cũng hơi vững dạ, đồng thời lại thêm phần áy náy ăn năn.

Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt y, dè dặt hỏi: "Hôm nay Ngự Lâm quân rảnh rỗi hay sao mà sớm thế này đã đến?"

Y gật đầu: "Ừm, trời lạnh thế này, long thể bệ hạ lại bất an, gần đây không lên triều, trong cung cũng chẳng cần cảnh giác cao độ từng giờ từng khắc làm gì."

Hoàng Tử Hà thấy nước đã sủi mắt cua, liền rửa tay pha trà, rót cho y một chén.

Y ngồi cạnh cô xem nước trà, đột nhiên hỏi: "Lạnh thế này sao còn ra ngoài. Ở nhà chẳng ấm hơn ư?"

Cô cúi đầu khuấy trà, bình thản đáp: "Tử Tần rủ tôi đến phủ Ngạc tìm manh mối."

"Chẳng trách cô cái nam trang." Y cười, đón lấy chén trà cô đưa, nhắm nháp mùi hương dịu dịu cùng vị chan chát trong đó, nhất thời lặng đi.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Trà không ngon ư?"

"Ngon lắm." Y quay sang nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Tra xét ở phủ Ngạc tới tận bây giờ ư, lâu thế?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu uống trà, ậm ừ đáp.

Wương Uẩn

nhìn cô, vẻ như muốn nói lại thôi, song cuối cùng vẫn hỏi: "Thế cô đến thành Nam làm gì?"

Thì ra y đã biết mình đến thành Nam. Hoàng Tử Hà chợt thấy cứng cả người, nhưng nghĩ lại thì thấy dọc đường cùng Lý Thư Bạch quay về, rõ ràng không bị ai bám theo, bấy giờ cô mới vững dạ, thản nhiên vuốt tóc đáp: "Là chuyện lá bùa của Quý vương, nhất định có kẻ giở trò. Chu Tử Tần cứ khăng khăng kéo tôi đến phủ Quý, tôi cũng chẳng biết làm sao, đành theo họ đến thành Nam, hỏi thăm xưởng mộc làm ra cái hộp đựng cái bùa, xem có sơ hở nào không."

Thấy cô bình tĩnh như thế, Vương Uẩn cũng cười nói: "Tử Tần thực vô lý, chẳng thèm đếm xỉa đến suy nghĩ của người khác gì cả."

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng.

Vương Uẩn ngăm gương mặt nghiêng của cô, do dự hồi lâu mới nói: "Ta phải về Lang Gia một thời gian."

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn y, ra ý hỏi.

"Tết nhất đến nơi rồi, ta là cháu đích tôn, đương nhiên phải về tế tổ, năm nào cũng vậy..." Y nhìn cô vẻ chờ đợi.

Cô hiểu ý Vương Uẩn. Nhưng tần ngần hồi lâu, cuối cùng né tránh ánh mắt y: "Đi đường bình an, sớm ngày trở lại."

Vương Uẩn liền ghé đầu lại thì thầm vào tay cô: "... Không định đi cùng ta sao?"

Hơi thở y phả vào tai, vừa tê vừa ngứa, khiến

cô thấy căng thẳng lạ thường, luống cuống ngoảnh mặt đi: "Tôi... lấy thân phận gì mà đi? Đâu có... con gái nhà ai chưa vào cửa đã theo chồng chưa cưới đi tế tổ?"

Vương Uẩn phì cười, nhẹ nhàng vén nhẹ lại tóc mai cho cô rồi dịu giọng: "Là ta hảo huyền thôi... Đúng vậy, làm thế không ổn."

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu, cảm thấy đầu ngón tay y lướt nhẹ qua má mình, lòng vẫn xôn xao đến lạ.

Cảm giác bất an dấy lên trong lòng, cô bất giác co mình, rụt người ra sau, né tránh bàn tay y.

Cùng lúc ấy, Vương Uẩn cũng buông tay xuống, cúi đầu siết chặt vai cô, đôi mắt bàng lảng khói sương: "Ta phải đi rồi, cô... có muốn đi tiễn không?"

Đã gần hoàng hôn, tuyết trắng bên ngoài in bóng chiều tà, ráng chiều đỏ tía bao trùm lên họ, khiến gương mặt Vương Uẩn nhuộm màu thương cảm pha quyến luyến. Y cúi xuống nhìn cô, đôi môi hơi tái mấp máy gọi khẽ: "Tử Hà..."

Giọng y mơ màng, lại đượm phần xa xăm, khiến thân hình cô không khỏi run lên, bất giác ngửa ra sau, gắng tránh hơi thở gần trong gang tấc của y.

Y giữ lấy bờ vai run bần của cô, cúi người xuống, nào ngờ lại thấy mắt cô phút chốc giăng mờ sương.

Hoàng Tử Hà tự biết không thể tránh né, đành nhắm nghiền mắt lại, giấu nỗi kinh hoàng sau bờ mi run rẩy, song không sao ngăn được cơ thể run bần lên.

Hơi thở y bỗng nặng nề hẳn, bầu máu nóng đang tuôn tràn khắp cơ thể thoát ngội ngắt, tà dương thu lại ánh tía mê ly, bóng tối bao phủ căn phòng, cô rõ ràng ở ngay trước mắt, chỉ giơ tay là chạm đến, vậy mà y cảm thấy xa xăm đến nỗi không sao trông rõ được.

Cuối cùng, đôi môi y rơi xuống trán cô, như cánh bướm phớt qua đóa đậu khấu vừa chớm hé, chỉ chạm nhẹ rồi lập tức rời đi.

Hoàng Tử Hà ngớ ra một thoáng, thấy không có gì khác, mới từ từ mở mắt ra.

Vương Uẩn nhẹ nhàng buông cô ra, quay đầu đứng dậy, giọng hơi khàn: "Không còn sớm nữa, ta về đây. Cô... một mình ở lại kinh thành, nhớ phải

cẩn thận."

"Vâng... tôi nhớ rồi..." Cô căn môi, ấp úng đáp.

"Muộn rồi, ta về trước đây. " Nói rồi Vương Uẩn quay người đi ra cửa.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ theo sau, tiễn y ra khỏi hoa sảnh.

Tuyết đọng trắng xóa ngoài đình, gió lạnh buốt sương, Vương Uẩn ra đến cửa thì dừng lại, ngoái đầu nhìn cô, chỉ thấy cô cúi đầu nín lặng, gương mặt tái trắng như đóa phù dung giữa gió đêm, cảm thon thon tựa đài sen, gầy gò đến tội.

Cơn giận ấm ách trong lòng lúc này chợt tan dần, y bất giác giơ tay khép lại vạt áo cho cô, dịu giọng dặn: "Mùa đông Trường An rất lạnh, cô nhất định phải chăm sóc tốt cho mình."

Cô ngẩng lên, mỉm cười nhìn y: "Ừm, công tử cũng vậy, dọc đường vất vả, nhớ phải cẩn thận đấy."

Y gật đầu, siết chặt tay cô: "Mau quay vào đi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng vẫn đứng ở cửa nhìn theo bóng y đi khuất.

Sau khi Vương Uẩn rời Trường An về Lang Gia, trời càng lạnh hơn. Đến hôm giao thừa, trời quang mây tạnh, nhưng vẫn rét buốt.

Người hầu nhà họ Vương săn sóc cô vô cùng chu đáo, đèn lồng gấm đoạn đã treo đầy nhà từ sớm, câu đối Tết trước cửa cũng thay mới, trên giấy dán cửa mới thay dán từng đôi diềm hoa đỏ chói, khăn trải bàn và vải phủ cũng đổi sang dùng toàn màu tươi rói, khiến căn nhà trước quạnh quẽ cũng bừng bừng không khí Tết.

Hoàng Tử Hà được họ chăm sóc bao ngày nay, nên cũng tặng cho mỗi người một phong bao đỏ.

Một mình cô ở Trường An, lặng lẽ ngồi bên bàn nghe tiếng pháo đi đùng ngoài cửa.

Xa xa bên ngoài tường, hình như có tiếng trẻ con cười đùa, hôm nay mọi nhà đều đang ồn ã sum vầy. Nhưng trong ngôi nhà này, tất cả người hầu đều lặng câm, chỉ mình cô thắp một nén hương, bái vọng linh hồn người thân trên trời.

Đã gần đến nửa đêm, mình cô lẻ bóng với ngọn đèn ngời trước đôi A Già Thập Niết, thấy lòng quạnh

quẽ khôn xiết. Đứng dậy ra ngoài, băng qua hành lang, tựa hồ loáng thoáng nghe tiếng nói cười như có như không. Cô dừng chân giữa hành lang dập dờn ánh nước, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình rõ mồn một giữa đêm lạnh lẽo.

Sông Ngân sà thấp, sao lấp lánh rợp bầu không.

Cô lại chạnh lòng nhớ sau khi phá vụ án Vương Nhược, từ cung Thái Cực đi ra, vừa ngẩng đầu đã thấy người nọ đứng dưới trời sao, như cây ngọc đón gió.

Sao cũ, cô xưa, chỉ có người ấy, chẳng biết đêm nay đang ở đâu.

Cô đặt tay lên bức tường ấm áp, lướt qua thành bình pha lê. Con cá nhỏ hiếu kỳ bơi lại gần ngón tay, cách một lớp kính mỏng, một lớp màu sắc mờ ảo như mộng, nhìn rõ mồn một, nhưng vĩnh viễn không thể chạm tới.

Cô bất giác tựa đầu lên thành bình, chăm chú ngắm con cá. Ngọn đèn trên đầu phủ bóng ấm áp trùm lên cô, sóng nước lăn tăn, ánh lên lớp lớp trên mặt.

Cuối hành lang, một người hầu mỉm cười đi đến, đưa phong thư trong tay cho cô.

Hoàng Tử Hà đón lấy, thấy trên thư không đề lạc khoản, chỉ viết bốn chữ: Gửi Hoàng Tử Hà, nét chữ lạ hoắc.

Lòng cô thoáng xúc động, vội mở ra xem. Tờ giấy tuyết tiên bên trong chỉ có đúng một chữ: Đến.

Song con chữ rõ ràng phóng khoáng ấy lại hết sức quen thuộc, khiến tim cô đập rộn lên. Siết chặt bức thư trong tay, cô rảo bước băng qua hành lang, đi thẳng ra cổng.

Đêm giao thừa, nhà nhà thắp đèn, ánh lửa bập bùng soi sáng con đường vắng ngắt. Cô trông thấy người nọ đứng dưới trời sao, ánh đèn mờ tỏ phản chiếu dung mạo y, gương mặt đồ bóng đẹp như tạc, ngay cả cái bóng cũng rạng rỡ đẹp đẽ như thế.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, thấy người hầu đã ôm áo choàng đi ra, vội bước đến nhận lấy, tiện thể chắn ngang tầm nhìn của bà ta. Cô cảm ơn rồi giục bà ta trở vào, xong xuôi mới khoác áo choàng lông đi về phía y.

Lông chồn mượt như nhung ôm lấy hai má, khiến gương mặt cô càng thon nhỏ xinh xắn. Cô ngược lên nhìn y, đôi má hồng lên dưới ánh đèn kiêu diễm vô song, không thể nhìn gần.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô: "Ta vừa từ trong cung về, đến muộn quá, xin lỗi nhé."

Hoàng Tử Hà vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì ư?"

"Đâu có. Đêm giao thừa theo lệ truyền hoàng thân quốc thích vào cung xem nhảy múa trừ tà và ban rượu cay thôi." Nói rồi, y vén giúp cô mấy sợi lông che trước mắt, "Nào, ta đưa cô đi xem cái này."

Cô theo y rời khỏi phường Vĩnh Xương, đi về phía Đông.

Dọc đường pháo nổ đì đùng, sênh ca réo rắt, không khí náo nức ngày Tết bao trùm cả thành Trường An. Các phường

đêm nay đều treo đèn lồng suốt đêm. Giao thừa miễn giới nghiêm ba đêm liền, nên dù đã khuya, vẫn thấy trẻ con chạy đuổi đùa nhau ngoài đường hay ngồi trước cửa ăn táo cắn hạt dưa, riu rít khoe đồ mới được bố mẹ mua cho.

Thấy vậy, Hoàng Tử Hà lại tiện tay lần tìm trong tay áo, phát hiện vẫn còn một phong bao chưa tặng, bèn rút ra đưa cho Lý Thư Bạch: "Tặng gia, năm

mới tốt lành."

Lý Thư Bạch nhận lấy dốc ra xem, là một lá vàng mỏng loại rất phổ biến. Hắn cô đã chuẩn bị để tặng mọi người bên cạnh lấy hên. Y cất lá vàng vào tay áo, mỉm cười: "Đa tạ, không ngờ nhà cô khấm khá thế, xem ra có làm hoạn quan hạng bét cả đời cũng chẳng hề gì."

"Đều nhờ phúc gia nên người trong tộc không ai dám tơ hào mảy may đến của cải cha mẹ tôi để lại." Nói rồi, cô bất giác thở dài, nhìn lên muôn vàn vì sao lấp lánh trên cao, khẽ than thở: "Chẳng biết họ ở bên đó thế nào, có phải cũng đang quây quần đón năm mới không..."

"Chắc vậy, họ luôn dõi theo cô từ bên kia, hưởng hồ cô là niềm tự hào của họ mà." Lý Thư Bạch khẽ đặt tay lên chiếc mũ lông trên đầu cô, "Đừng buồn nữa."

Hoàng Tử Hà gật đầu, thấy vành mắt nóng bừng lên, nước mắt chỉ trực trào ra. Nhưng cô gắng nén lại, hít một hơi thật sâu để chúng lặn trở vào trong mắt.

Theo

chân Lý Thư Bạch, cô đi về hướng phủ Quỳ.

Lúc băng qua cây cầu cong cong trước đài Chấm Lưu, dường như cô thấy có gì đó giống như tấm lưới giăng ngang mấy phiến lá sen tàn, có điều dưới cầu tối om khó mà trông rõ, bèn hỏi Lý Thư Bạch: "Cái gì kia?" Lý Thư Bạch mỉm cười: "Lát nữa cô sẽ biết."

Hai người bước vào đài Chấm Lưu, y đưa cho cô một lò ấp bằng đồng thếp vàng, để cô hơ ấm tay, rồi châm mỗi lửa hỏi: "Cô làm hay ta làm?"

Hoàng Tử Hà ôm lò ấp tay đáp: "Dĩ nhiên là gia, tôi đâu biết đó là cái gì. Để xem có gì bất ngờ đáng để tôi nửa đêm nửa hôm phải chạy đến đây."

"Cô cứ ngồi đó chờ xem." Nói rồi y đi đến bên hồ sen, châm lửa vào đầu một cây nhang buông rũ ở đó, đoạn trở lại bên cạnh Hoàng Tử Hà, cùng cô ngồi trong phòng, dựa lưng đệm mềm, tựa vào lan can.

Từng ngòi nổ được cây nhang lần lượt thắp sáng, ánh lửa lan ra đến hồ, rồi đột nhiên nổ bung thành vô vàn vầng sáng. Ánh lửa màu lục lan ra, thắp lên vô số hình lá xanh, rồi giữa những đốm sáng xanh lục, ánh đỏ, ánh tím, ánh vàng, ánh trắng bùng lên, ngọn lửa sáng rực bốc cao, trên nền xanh lục nở ra vô số đóa mẫu đơn.

Hoàng Tử Hà bất giác ngây ra, mở to mắt nhìn những hình hoa văn cháy rực từ dưới lên trên, ngỡ ngàng hỏi:

"Đây là... pháo hoa tạo hình ư? Hình như không giống loại thường?"

"Ừm, bình thường sau khi làm xong, mọi người sẽ buộc pháo hoa lại thành các hình dạng khác nhau rồi châm lửa, như vậy có phần hơi cứng nhắc. Ta nghĩ, dùng tơ kết thành hình trước, rồi bôi các loại hóa dược đủ màu lên, châm ngòi cho lửa cháy lan theo sợi tơ, chẳng giống muôn hoa nở rộ ư?"

Y chưa nói dứt câu đóa mẫu đơn rực lửa kia đã tắt lịm, hoa lửa cùng tơ giăng đều tàn lụi, nhưng ngòi nổ đã kịp lan sang lưới tơ giăng sẵn đằng sau, chỉ thấy mây lành cuồn cuộn, lầu tiên rộng mở, từng đôi tiên nữ tha thướt bước ra phấp phới múa lượn. Ánh lửa chỉ nháy mắt đã tàn, các tiên nữ xiêm y lộng lẫy lúc lụi tàn lúc sáng rực, mỗi lần pháo hoa cháy bùng lên, tiên nữ lại lần lượt thay đổi động tác, vạt áo và dải lụa cũng bay tung, biến ảo đủ màu, như thật như ảo.

Hoàng Tử Hà tròn xoe mắt: "Làm sao làm được thế này?"

"Đương nhiên là giăng bảy tầng lưới tơ, rồi lần lượt đốt từ trước đến sau, mỗi lần cháy bùng lên lại là một tấm lưới khác nhau. Chẳng qua chúng ta nhìn từ chính diện nên không thấy được trước sau, cứ ngỡ là một tiên nữ thay đổi động tác đấy thôi."

"Đèn cây ngàn ngọn sáng, hoa lửa bảy nhánh đơm(*)... đẹp quá..." Vừa nghe y giải thích, Hoàng Tử Hà vừa mê mải nhìn pháo hoa muôn sắc lập lòe, không rời mắt.

(*) : Trích từ bài "Đêm nguyên tiêu đặt hoa đăng ngoài đường lớn, lên lầu phía Nam" của Tỳ Dạng Đế Dương Quảng.

Tiên nữ bay xa, pháo hoa cũng tắt lịm, nhưng màn kể tiếp sau đó còn rực rỡ hơn, như sao sáng đầy trời, hào quang xoay chuyển khiến cô hoa mắt, song chỉ nháy mắt tất cả đã thu lại, hóa thành một vầng trăng sáng. Trăng khuyết trăng tròn, rồi lại tan ra, biến thành từng đốm trắng lung linh như tuyết rơi lả tả. Mỗi bông tuyết thoát chốc lại biến thành cánh bướm, vô vàn cánh bướm lấp lánh chói mắt dập dờn trên mặt hồ, rồi biến thành sao sáng đầy trời, tản đi tan tác.

Giữa màn pháo hoa lạ lùng mà hoa lệ, Lý Thư Bạch ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, thấy cô đang mở to mắt háo hức ngắm cảnh tượng huyền ảo trước mặt. Pháo hoa biến ảo, khiến sắc màu hắt lên gương mặt cô cũng biến đổi theo, như có ráng hồng bao phủ, tím lợt, hồng phai, lục nhạt, vàng phớt...

Đôi mắt sáng long lanh của cô in bóng cả thế giới biến ảo, màn pháo hoa lộng lẫy phản chiếu trong mắt cô còn khiến người ta phải sững sờ hơn.

Có lẽ chính y cũng không nhận ra khóe môi mình đã cong lên tươi tắn đến vậy, chỉ biết mê mải ngắm cô, ngắm

ánh sáng chảy qua hàng mi cô như nước, thỉnh thoảng cô lại chớp chớp đôi mi, khiến y thấy như có đôi cánh chuồn đập trong lồng ngực, đùa giỡn trái tim mình.

Cô ngắm pháo hoa, còn y ngắm cô.

Hoa mỹ trong nháy mắt, rồi màn pháo hoa rực rỡ mà kỳ diệu cũng lụi tàn, băng mỏng sen tàn trên hồ đã lấy lại vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Hoàng Tử Hà ôm lồng ấp dựa vào lan can, dường như vẫn đang chìm đắm trong màn pháo hoa, mãi chưa định thần lại được.

Lý Thư Bạch khẽ kéo tay cô: "Đi thôi, mùi thuốc pháo khét lắm."

Cô đành theo y lên cầu quay về, không quên lưu luyến ngoái nhìn những mảng lưới tơ còn sót lại, thầm đếm xem rốt cuộc phải giăng bao nhiêu lớp

lưới mới tạo ra được khoảnh khắc mỹ lệ đến kinh tâm động phách như thế.

Đi đến đầu cầu, đột nhiên cô "ồ" lên một tiếng rồi dừng bước.

Thấy cô đứng sững trước gió, nhìn chăm chăm vào hư vô, Lý Thư Bạch cuống lên hỏi: "Sao vậy?" Hoàng Tử Hà giơ tay ngăn y lại, khẽ đáp: "Để tôi nghĩ một lát..."

Y bèn đứng bên cạnh đợi.

Gió đêm gào rít, sao sáng đầy trời, vô cùng xán lạn. Phường Vĩnh Gia là nơi tập trung nhiều nhà vương công quý tộc, đêm nay giao thừa, nhà nhà đều mở tiệc ca múa, tiếng ca dìu dặt lúc gần lúc xa.

Hơi nóng của pháo hoa khiến

lớp băng mỏng trên mặt hồ nứt ra, thỉnh thoảng lại nghe tiếng lách tách.

Hoàng Tử Hà đứng ngây ra, cảm giác như cả bầu trời sao bỗng đổ ập xuống mình như vô vàn bông tuyết trắng xóa, chân tưởng quá mức khủng khiếp đè xuống cô như trời long đất lở, khiến cô gần như không chịu được nổi, cả người run bắn lên.

Thấy gió rét thấu xương, Lý Thư Bạch bèn nắm tay Hoàng Tử Hà, dắt cô đang run lên vì hoảng loạn đi thẳng đến gác Ngũ Băng cách đó không xa, khép cửa lại, khơi lò lửa to lên, để cô ngồi xuống bên cạnh.

"Vừa rồi... hình như tôi vừa nghĩ ra chuyện gì đó." Hoàng Tử Hà cuối cùng cũng định thần lại, vỗ trán tiếp, "Về việc Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan, hình như trong một thoáng, tôi vừa nắm bắt được cái gì đó."

"Đừng nôn nóng, chúng ta cùng xem xét lại xem."

Lý Thư Bạch bê một chiếc ghế đến ngồi xuống cạnh cô, "Nhân cái gì mà cô nghĩ đến việc đó? Hồ sen ư?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu, nhíu mày.

Lý Thư Bạch nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp: "Hay là pháo hoa?"

"Đúng rồi... chính là pháo hoa!" Cô khẩn thiết tóm lấy tay áo y: "Vừa rồi gia nói, vì chúng ta nhìn từ chính diện, không thấy được trước sau, nên không biết pháo hoa hình tiên nữ kia là do bảy tấm lưới lần lượt cháy từ trước ra sau, cứ

ngờ là một tấm lưới cháy đến bảy lần, còn tưởng là tiên nữ thay đổi tư thế..."

Giọng cô đầy kích động, gương mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc pha bối rối: "Dường như tôi đã biết, song lại không biết là cái gì... Nhưng, nhưng không thấy được trước sau, nhất định là mấu chốt của vụ này!"

Lý Thư Bạch cũng sửng sờ, rồi như sực hiểu ra, cuống quýt nắm chặt tay cô hỏi: "Ý cô là bảy giờ những gì chúng ta chứng kiến cũng là ảo ảnh được nguy tạo ra, giống như trận pháo hoa hôm nay ư? Thất đệ... chưa chết à?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Tôi không dám khẳng định, nhưng có lẽ Ngạc vương chỉ lợi dụng địa thế của hai gác Tường Loan, Tê Phượng, hoặc lợi dụng ảo giác của mắt chúng ta để diễn vở kịch giả chết thành tiên thôi?"

Lý Thư Bạch mím môi trầm tư hồi lâu mới nói: "Vậy thì đệ ấy đốt bỏ tất cả những thứ ta tặng ngay trước mặt mọi người, nhất định cũng có lý do riêng. Bằng không đệ ấy cứ đốt trước linh vị Trần thái phi cũng được mà."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng vậy! Nhất định đây cũng là một điểm mấu chốt liên quan tới việc Ngạc vương biến mất ngay trước mặt chúng ta."

Lý Thư Bạch thở hắt ra, ngã người dựa vào lưng ghế. Y vẫn nắm tay cô, chẳng biết là quên buông ra, hay cần cô dìu đỡ để

biết mình không nằm mộng: "Thất đệ vẫn còn sống... Thất đệ không chết, mà vẫn còn sống ư?"

Cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình run lên, Hoàng Tử Hà bất giác lại xót xa. Cô biết Lý Thư Bạch và Lý Nhuận rất thân thiết, giờ biết Lý Nhuận vẫn còn sống, đương nhiên y vô cùng kích động. Nhưng Lý Nhuận

bày mưu tính kế như thế, còn đổ lên đầu Lý Thư Bạch tội danh kinh thế hãi tục kia, rốt cuộc là vì sao?

Bất luận thế nào, chỉ cần Ngạc vương Lý Nhuận còn sống, họ sẽ có cách tìm được y, vạch trần chân tướng, tìm ra căn nguyên mọi chuyện.

"Trời lạnh lẽo lại mưa tuyết thế này, chẳng biết Thất đệ có đang dầm sương dãi tuyết bên ba hay không. Nhưng ta nghĩ, nhiều khả năng đệ ấy vẫn còn ở Trường An, hoặc quanh quần vùng ngoại ô." Lý Thư Bạch giơ tay bóp trán, cảm giác được huyết thái dương đang rần rật vì xúc động, khiến tâm trí xưa nay vốn bình thản của y dường như cũng bị ảnh hưởng, không thể tĩnh tâm suy nghĩ được.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Giờ đã khẳng định được Ngạc vương còn tại thế, có lẽ chúng ta có thể điều tra một chút. Nếu tìm thấy tung tích, Ngạc vương, tin rằng gia sẽ rửa sạch tiếng oan, tháo gỡ cục diện hiện giờ."

"Ừm, chúng ta phải chú trọng những chùa chiền ngoài ngoại ô. Tuy giờ ta đã thành kẻ nhàn tản, nhưng vẫn năm dăm ba toán nhân mã, không thiếu người sai sử." Nói rồi, dường như cảm thấy mình đã nắm tay cô quá chặt, y nhẹ nhàng buông ra, vẻ xúc động và ủ dột cũng tan biến. Dịu dàng xoa bàn tay bị siết đến trắng bệch của cô, y chậm rãi tiếp: "Ta phải chính miệng hỏi Thất đệ nguyên do."

Sáng mùng một Tết, trăm họ trong thành Trường An lũ lượt trở dậy kéo đến chùa miếu dâng hương. Ai cũng muốn giành được nén hương đầu tiên của năm mới trước bệ Phật, cũng tức là "hương đầu" đại cát. Có điều hương đầu tại các chùa miếu lớn thường đã có đại quan quý đặt trước, dân thường có đợi cả đêm cũng chẳng đến lượt, nên họ chỉ lũ lượt kéo đến dâng hương buổi sáng mà thôi.

Tối qua Hoàng Tử Hà đến phủ Quỳ xem pháo hoa, lại cùng Lý Thư Bạch trò chuyện hồi lâu, tới khi về nhà ở phường Vĩnh Xương thì đã quá nửa đêm. Chưa ngủ được bao lâu, đã nghe bên ngoài có tiếng đập cửa rầm rầm: "Sùng Cỗ, Sùng Cỗ, Sùng Cỗ! Dậy đi, dậy đi, dậy đi!"

Dưới gầm trời này chỉ có duy nhất một kẻ như vậy, cô cũng hết cách, đành mơ màng đáp lời, bảo gã vào phòng ngoài đợi, rồi ép mình trở dậy mặc quần áo.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, cô bước ra đại sảnh thì thấy Chu Tử Tần đang ngồi

đó ăn vận rực rỡ huy hoàng, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Áo đỏ chói, đeo hoa tím biếc, thắt lưng vàng chói, bất kể món nào cũng chói lọi hoa cả mắt.

Cô đành che mắt ngồi xuống chiếc ghế đối diện: "Hôm nay mừng một Tết... công tử mặc gì, tôi cũng sẽ chịu đựng."

"Không đẹp à? Rất tươi tắn mà, mẹ ta nói tháng Giêng phải mặc những màu tươi sáng mới tốt." Nói rồi, gã lấy một phong bao ra đưa cho cô: "Chúc mừng năm mới, chúc Sùng Cổ đại cát đại lợi."

"Đa tạ đa tạ, đại cát đại lợi, tặng công tử này." Cô cũng đưa phong bao đã chuẩn bị sẵn đưa cho gã.

"Ô, lá vàng cơ à, không ngờ Sùng Cổ rộng rãi thế đấy." Chu Tử Tần bóc phong bao, hí hửng.

Hoàng Tử Hà nhòm vào phong bao gã đưa, thấy bên trong là hai đồng vàng cát tường, thì cảm nín đút vào tay áo: "Rõ ràng so với công tử tôi chỉ là khố rách áo ôm."

"Hê hê, khố rách áo ôm đi nào, hôm nay ta sẽ bao tiền nhang đèn." Chu Tử Tần hào sảng vỗ ngực.

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: "Tiền nhang đèn là cái gì thế?"

"Hả, mừng một Tết dĩ nhiên phải đi chùa thắp hương, Sùng Cổ đi thắp hương nhẽ nào không mua nhang mua nến?"

"... Ai bảo tôi định đi chùa?"

"Không ra ngoài đi chơi thì làm gì? Ngày Tết ngày nhất cứ ru rú trong nhà buồn lắm, theo ta ra ngoài đi." Đoạn Chu

Tử Tần luôn miệng giục già cô ăn cho xong bữa sáng rồi phăm phăm kếp cô đi thẳng đến các chùa miếu lân cận.

Chùa miếu hôm nay đều đông nghẹt người, khiến Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần lại nhớ đến vụ chen lấn ở chùa Tiến Phúc ngày trước. May sao lần này người trong kinh phân tán đến nhiều chùa chứ không phân tán một nơi, nên không tới nỗi giẫm đạp lên nhau.

Cầm hương đứng ngoài cửa đại điện, không chen nổi vào trong, cả hai đành nhìn nhau bất lực. Chu Tử Tần hỏi: "Hay là sang chùa An Quốc bên cạnh dâng hương vậy?"

"Tin tôi đi, hôm nay tất cả chùa miếu ở Trường An đều như thế này thôi." Hoàng Tử Hà chẳng buồn để lại cho gã một cơ hội may mắn nào.

Chu Tử Tần thở dài, quăng ngay nén hương trong tay vào lò hương đặt giữa giếng trời, rồi quay ngoắt người chen ra cửa: "Đi thôi đi thôi." Dọc đường họ chen ra, gần như tất cả mọi người đều xô xao bàn tán về cốt Phật sắp rước vào chùa Phước Môn.

"Khi nào cốt Phật vào kinh, cả nhà già trẻ chúng tôi nhất định phải tới tháp Phật cuối cùng để đón mới được! Chỗ đó cũng gần ngoại ô nhỉ?"

"Đúng vậy, vốn dĩ nghe nói định xây một trăm hai mươi tòa tháp, người đi nghênh đón càng nhiều hơn, nhưng Quỳ vương đã âm thầm gây áp lực từ bên trong, giảm xuống còn

bảy mươi hai tòa, nên tòa cuối cùng cách kinh thành đến ba chục dặm."

"Đừng nói ba chục, dù ba trăm dặm tôi cũng phải đi!"

"Quỳ vương thực sự đã bị Bàng Huân nhập xác nên sợ cốt Phật vào kinh ư? Bàng không sao tự dựng đài giảm số tháp đi? Liên quan gì đến Quỳ vương chứ?"

Hoàng Tử Hà nghe thấy, chỉ nhú mày, song Chu Tử Tần đã trở kẻ đó la lên:
"Này, người nói gì hả..."

Hoàng Tử Hà vội kéo gã lại nói nhỏ: "Kệ bọn họ!" Chu Tử Tần tức tối giữ tay áo, gườm gườm nhìn mấy người nọ.

Xung quanh ồn ào như chợ vỡ, đám người kia rõ ràng không hề để ý đến Chu Tử Tần, vẫn tiếp tục bàn tán: "Ai mà biết được... Nghe nói Quỳ vương một mực ngăn trở việc xây tháp, may mà thánh thượng kiên quyết nên mới xây được bấy nhiêu."

"Nghe nói Quỳ vương quả thật đã bị ma quỷ hớp hồn, rắp tâm làm điên đảo thiên hạ! Hôm Đông chí, rõ ràng Ngạc vương bị Quỳ vương uy hiếp nên mới nháy lều tự vẫn!"

"Phải phải, tôi cũng nghe loáng thoáng! Ngạc vương xả thân vì giang sơn xã tắc, cảm động trời đất nên thể xác đã bay lên không, tất cả những người trong cung Đại Minh bấy giờ đều tận mắt chứng kiến! Họ còn quỳ sụp xuống tiễn Ngạc vương lên tiên!"

"Đúng đúng, tôi cũng nghe nói thế! Chuyện này nhất định là thật, không chệch đi đâu được! Cháu bà bác ruột ông dưỡng thứ ba của tôi là Ngự Lâm quân trong cung, bấy giờ ở ngay dưới gác Tường Loan, chính mắt trông thấy!"

"Tôi cũng nghe nói! Nhưng có nhẽ đâu thế, Quỳ vương quét sạch Từ Châu, dẹp yên Nam Chiếu, đánh đuổi Sa Đà, xã tắc Đại Đường có ngày hôm nay, Quỳ vương có công rất lớn, lẽ nào lại... ừ mưu làm loạn suốt bấy nhiêu năm ư?"

"Nghe nói năm xưa Quỳ vương ở Từ Châu đã bị oan hồn Bàn Huân nguyên rủa. Giờ lời nguyên dần dần ứng nghiệm, Quỳ vương đã đánh mất lý trí, bị oan hồn nhập xác, tuy bề ngoài là Quỳ vương, song bên trong là hồn ma Bàn Huân, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường."

Người bên cạnh vội hạ giọng ngắt lời: "Muốn chết à, những lời này mà cũng dám nói ra?"

"Có gì không dám? Lẽ nào các người không nghe nói ư? Chuyện này cả kinh thành đang xôn xao bàn tán, ai mà chẳng biết! Quý vương hiện giờ đã bị cách tất cả chức vụ, chúng tỏ hoàng thượng cũng nhận ra tâm địa lang sói của hãn, đúng chưa nào?" Kẻ nọ tuy vẫn cứng miệng cãi cố, song cũng không dám nói tiếp nữa.

Chu Tử Tần trừng trừng nhìn đám người nọ, thì thào: "Làm sao đây... Sao tin đồn nhảm nhí này càng ngày càng lan rộng thế?"

Hoàng Tử Hà vội túm tay áo kéo gã đi. Đám người đằng sau đã chuyển chủ đề, tiếp tục bàn tán về chuyện rước cốt Phật: "Nghe nói dọc đường cốt Phật vào kinh, đã có vô số người bái lạy. Đúng là phép Phật nhiệm màu, có kẻ còn cầm đuốc đi hộ tống suốt nửa ngày, sau khi bó đuốc thành thông cháy hết, trên tay cũng dính đầy nhựa thông, cả cánh tay cháy phừng phừng, song y không hề thấy đau rát, vẫn giơ cánh tay phải cháy rưng rục dẫn đường cho cốt Phật đi một đoạn dài!"

"Đúng là thành tâm! Nhất định người đó sẽ đắc đạo, được Đức Phật đón lên Tây phương cực lạc!"

Chu Tử Tần vừa lờm họ vừa hỏi Hoàng Tử Hà: "Trên đời có kẻ không sợ đau thực ư?"

"Người đời có ngàn vạn thứ khát vọng, có kẻ vì danh mà dứt bỏ tình cảm, kẻ vì lợi mà không sợ núi đao biển lửa, sao lại không thể có người vì tín ngưỡng mà xông vào dầu sôi lửa bỏng chứ?" Hoàng Tử Hà vẫn xăm xăm đi thẳng, nhíu mày giải thích: "Ai cũng có thứ mà mình nguyện vì nó đánh đổi tất cả. Đến lúc đó, có lẽ chúng ta cũng cam lòng để lửa nóng thiêu đốt thôi."

Chu Tử Tần nghĩ ngợi, rồi lại nhìn đám người đang thao thao kể những chuyện thần kỳ dọc đường rước cốt Phật, lắc đầu: "Ta không làm được đâu, sợ đau lắm."

"Có lúc tín ngưỡng và khát vọng sẽ khiến người ta không sợ gì nữa cả."

Hoàng Tử Hà

ngẩng lên nhìn đám đông chen lấn, nói như lẩm bẩm một mình: "Giống như trúng phải thuật nhiếp hồn vậy, không sợ chết, cũng chẳng ngại hủy diệt, chỉ biết nhằm thẳng mục tiêu cuối cùng mà dẫn bước."

Chu Tử Tần lè lưỡi: "Thuật nhiếp hồn đâu lợi hại đến thế, Mộc Thiên đại sư chẳng phải cũng chỉ lợi dụng tâm ma sẵn có trong lòng Vũ Tuyên để khơi gợi thôi ư. Ông ta cũng coi như là pháp sư nhiếp hồn lợi hại nhất rồi nhỉ? Nhưng ta không tin ông ta tự dưng có thể khơi dậy từ ta ý muốn hãm hại Sùng Cố!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng, thực ra chỉ là con người không thắng được tâm ma nên mới rơi vào vòng xoáy thù hận mà thôi. Nếu không có lòng dạ khác thì lấy đâu ra sơ hở để thuật nhiếp hồn lợi dụng."

Vừa nói hai người vừa chật vật chen ra, cuối cùng cũng ra được ngoài cổng chùa.

Nhưng rất đông người vẫn ùn ùn đổ vào trong. Một ông lão đi ngang qua họ, chợt ngoái lại nhìn rồi mừng rỡ hỏi: "Các vị là... bạn của Hàng Anh phải không?"

Hoàng Tử Hà ngoái lại, ra là Trương Vĩ Ích, người cha bệnh tật năm nhà của Trương Hàng Anh. Cô và Chu Tử Tần mới chỉ gặp ông lão đôi ba lần, vậy mà ông vẫn nhớ mặt, thoáng nhìn qua đã nhận ra.

Hai người vội vái chào rồi hỏi thăm: "Thưa, lão bá có khỏe không?"

Trương

Vĩ Ích có vẻ đang vui, cười khà đáp: "Tĩnh dưỡng hơn nửa năm nay, trước đây lão lại là đại phu, tự bốc thuốc cho mình lâu như thế... Ôi, đúng là y thuật chữa tinh, nên đến giờ mới nhúc nhắc ra ngoài được."

"Đâu có, lão bá là danh y trong kinh, đương nhiên thuốc đến bệnh lui." Anh trai Trương Hàng Anh đứng bên cười nói: "Ai ngờ lại gặp các vị ở đây, nếu

biết trước nhất định Hàng Anh cũng đòi đi theo rồi."

Chu Tử Tần liền hỏi: "À phải, Trương nhị ca hôm nay chắc cũng được nghỉ, huynh ấy đi đâu chơi rồi?"

"Nghỉ ở nhà thôi, nó theo Quỳ vương, hiểm lắm mới được ngày nghỉ, để nó ở nhà ngủ cho khỏe." Trương Vĩ Ích cười đáp, rồi lại nhìn vào trong, "Đông quá nhi... Hai vị dâng hương xong rồi ư?"

"Nào có, chúng cháu không chen vào nôi, đành chen ra." Nói rồi, Chu Tử Tần lo lắng khuyên: "Cháu thấy lão bá cũng đừng nên chen vào thì hơn, lỡ như bị xô đẩy vào góc nào đấy thì không hay."

"Đúng đấy ạ, cha cứ ngồi đây, để con vào dâng hương thay cho, Phật Tổ không trách tội đâu mà." Nghe con trai nói vậy, Trương Vĩ Ích liền cầm nén nhang hướng vào chùa bái vọng ba vái, rồi theo hai người Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần ngồi xuống một tảng đá nghỉ chân.

Anh trai Trương Hàng Anh tuy tuổi trẻ khỏe mạnh, nhưng chen vào cũng mất không

ít công sức, hồi lâu vẫn chưa thấy trở ra. Ba người ngồi đợi mãi cũng chán, Trương Vĩ Ích bèn quay sang hỏi Hoàng Tử Hà: "Hoàng tiểu thư còn nhớ vụ án năm đó của nhà tôi không?"

Hoàng Tử Hà che miệng cười đáp: "Nhớ chứ, bấy giờ cháu còn nhỏ xíu, theo cha đến tìm manh mối còn bị lão bá mắng nữa là."

"Phải phải, bấy giờ cả nhà chúng tôi bị oan, kêu trời trời không thấu gọi đất đất không thừa, may sao cuối cùng người của bộ Hình đến nói có người đã phát hiện ra vụ này có nghi vấn, muốn lật án điều tra lại. Lúc lão thấy người phát hiện nghi vấn là một cô nương bé xíu, lúc lắc hai bím tóc chạy đến, cảm giác như bị trời cao đùa giỡn, giận đến nổi suýt thì quay phắt lưng đi..." Trương Vĩ Ích cười khà khà thuật lại chuyện năm xưa.

Chu Tử Tần nổi tính tò mò, vội gặng: "Án ấy thế nào? Kể cho ta nghe với?"

Hoàng Tử Hà tiện miệng đáp: "Có gì đâu, một bệnh nhân của Trương lão bá qua đời, nhà họ có quyền có thể, đương lúc đau buồn bèn trút giận lên Trương lão bá, vu cáo đẩy bác ấy vào ngục, ngay cả Trương đại nương phụ việc ở hiệu thuốc cũng bị liên lụy."

Chu Tử Tần giận dữ ra mặt: "Nhà nào mà khốn kiếp thế? Làm gì có chuyện trị không khỏi đổ tội cho thầy thuốc? Còn liên lụy cả đến người nhà người ta nữa?"

Hoàng

Tử Hà nhướn mày nhìn gã, đáp gọn lỏn: "Chuyện này đâu phải chỉ có một hai vụ."

Chu Tử Tần nghĩ ngay đến việc hoàng đế giết các ngự y, còn muốn giết sạch cả người nhà họ. Thực ra ngài ngự hiểu rõ Đồng Xương công chúa bị đâm trúng tim, không thể cứu được, song vẫn trút giận lên các ngự y, thậm chí làm liên lụy đến mấy trăm người thân thuộc với họ. Gã thở dài than: "Làm thầy thuốc cũng chẳng dễ dàng gì."

Ba người thôi không nhắc tới chuyện này nữa. Trương Vĩ Ích sức nhớ ra một việc, vội hỏi: "À phải, Hoàng tiểu thư, có chuyện này, không biết tôi có thể xin lại bức tranh tiên đế ban cho không?"

Chu Tử Tần hỏi: "Bức họa có ba vết mực đen ấy ư? Giờ họ vẫn chưa trả cho lão bá à?"

"Nào có thấy, vốn đã nói nó không liên quan đến vụ án Đồng Xương công chúa, sẽ trả lại cho chúng tôi, nhưng về sau chẳng hiểu vì sao chẳng ai nhắc đến nữa." Trương Vĩ Ích thở dài, "Lão làm nghề y mấy chục năm, vè vang nhất là lúc được triệu vào cung chẩn trị cho tiên đế, vốn định khi nào chết sẽ chôn cùng bức họa tiên đế ban thưởng..."

Nghĩ đến ba mảng mực trên bức họa, Hoàng Tử Hà lại sức nhớ những lời Lý Thư Bạch nói, tiên hoàng khi vẽ tranh thường dùng giấy gai trắng, còn giấy gai vàng, chỉ dùng để thảo chỉ dụ mà

thôi.

Nếu bên dưới những mảng mực ấy ẩn giấu bí mật thì đó là gì?

Đang miên man nghĩ ngợi, cô đã thấy Chu Tử Tần vỗ ngực đảm bảo: "Đó là ngự bút tiên hoàng ban thưởng, về tình về lý đều nên trả cho lão bá! Việc này cứ giao cho cháu đi, cháu sẽ tới Đại Lý Tự và bộ Hình, xem rốt cuộc họ đưa bức tranh ấy đi đâu. Thực ra bức tranh này không liên quan gì tới vụ án, chỉ cần khéo mồm một chút là lấy về được thôi."

"Ôi chao, vậy lão phải đa tạ tiểu huynh đệ rồi!" Trương Vĩ Ích mừng rỡ nắm chặt lấy tay Chu Tử Tần luôn miệng cảm tạ.

"Đâu dám đâu dám, cháu đây chẳng có nết gì tốt, chỉ được cái nhiệt tình giúp người thôi!"

Hoàng Tử Hà chỉ biết câm nín lắc đầu, thấy Trương Hàng Vĩ chen từ trong ra, bèn đứng dậy nói: "Trời lạnh quá, lão bá vẫn đang phải tĩnh dưỡng, nên về nhà nghỉ ngơi thôi."

"Sùng Cổ nói xem, ai lại lấy bức tranh nguệch ngoạc không ra hình thù gì kia chứ? Đến giờ ta vẫn không tin đó là thủ bút tiên hoàng đâu."

Dọc đường về Chu Tử Tần vẫn luôn miệng lải nhải suy tính xem phải đi đâu để đòi bức tranh về.

Hoàng Tử Hà nhú mày: "Có phải tranh đâu."

"Hả? Không phải tranh à? Ta đã nói mà, lần trước ba mảng mực đó nhìn chẳng ra hình thù gì cả, phải cố gắng tưởng tượng lắm mới thấy được mối liên hệ."

"Không phải, ý tôi là..." Hoàng Tử Hà thấy xung quanh vắng vẻ, không ai chú ý đến góc phố này, mới hạ giọng thì thào, "Giấy gai vàng trong cung thường dùng để viết chữ, còn khi vẽ tranh thì dùng giấy gai trắng."

Chu Tử Tần hít một hơi khí lạnh, hỏi lại: "Ý Sùng Cổ là..."

Hoàng Tử Hà nhìn gã, gật đầu.

"... Tiên hoàng bệnh nặng, trước lúc lâm chung không phân biệt được giấy vàng hay giấy trắng nữa nên lấy lầm ư?"

Hoàng Tử Hà lão đảo, suýt thì ngã nhào: "Trời ạ, không phải!"

"Thế thì là gì?" Chu Tử Tần háo hức nhìn cô, đợi câu trả lời.

Hoàng Tử Hà ngán ngẩm đáp: "Tiên hoàng bệnh liệt giường đã lâu, đương nhiên là người bên cạnh phải lấy giấy bút hộ. Dù tiên hoàng đã lú lẫn thần trí, không phân biệt được vàng với trắng nữa, lẽ nào bấy nhiêu người hầu hạ bên cạnh cũng lầm nốt ư?"

Chu Tử Tần gật đầu ngẫm nghĩ: "Thế nên... thực ra đó là... tiên hoàng viết chữ ư?"

"Đúng vậy, hơn nữa rất có khả năng là một đạo chiếu chỉ vô cùng quan trọng."

Chu Tử Tần tròn xoe mắt: "Lẽ nào nội dung chiếu chỉ là... ba mảng mực kia ư?"

"Tôi dám cam đoan, nội dung chiếu chỉ ẩn giấu trong ba mảng mực bị bôi xóa lem nhem nọ." Hoàng Tử Hà nghiêm mặt nói,

"Nhưng tại sao nó lại bị người ta bôi xóa đi, rồi vì sao lại coi là bức họa ban cho Trương lão bá vào cung chẩn bệnh, thì tôi không rõ."

Chu Tử Tần hào hứng vỗ lưng cô thật mạnh: "Đừng nghĩ nữa! Khi nào tìm thấy bức họa ấy, ta sẽ dùng nước cải bó xôi quét lên, đợi cho lớp mực bôi đè lên trên tan đi, chúng ta sẽ thấy nét chữ chân thực hiện ra..."

"Sau đó tất cả vết mực trên giấy đều tan biến hả?" Hoàng Tử Hà vặn lại.

Chu Tử Tần ngần ngừ ra mặt: "Ừm... cái đó... dù sao chúng ta cũng đọc được chiếu chỉ bị che giấu của tiên hoàng mà?"

"Nhưng vật chứng quan trọng như thế sẽ bị tiêu hủy vĩnh viễn, không thể khôi phục được. Công tử đọc được thì có ích gì chứ? Nếu đạo chiếu chỉ đó thực sự rất quan trọng, có khi công tử nói ra cũng chẳng ai tin đâu? Kẻ xấu

có thể sẽ vì thế mà ra tay, dồn người nắm giữ bí mật là công tử vào chỗ chết ấy chứ?"

Chu Tử Tần rên lên như bị đau răng: "Không... nghiêm trọng đến thế chứ?"

"Công tử nói xem?" Hoàng Tử Hà ngược mắt nhìn về phía cuối trời. Mây đen ùn ùn đè nặng trên bầu trời Trường An, sương mù mờ mịt giăng mắc khắp nơi, không thể xua tan, hết tản ra rồi tụ lại. "Trần thái phi, mẹ đẻ Ngạc vương đã lên sao lại bức họa nọ, sau khi phát bệnh điên vẫn giấu kín

không tiết lộ với một ai. Bởi thế, tôi cho rằng bức họa này có quan hệ mật thiết với mọi hành động của Ngạc vương trên gác Tường Loan hôm ấy."

Chu Tử Tần tái mặt: "Có... Có thể lắm! Bức họa này quả thật... rất quan trọng!"

"Thế nên, thứ nhất là chúng ta phải tìm cho được nó; thứ hai là phải cất giữ cẩn thận, không để nó bị tổn hại; thứ ba là nghĩ cách làm sao bóc tách được lớp mực bôi xóa phía trên, để lộ nội dung bên dưới mà không làm tổn hại đến nó."

Nghe Hoàng Tử Hà vạch ra ba điểm, gương mặt Chu Tử Tần lộ vẻ vừa sầu vừa mừng rỡ: "Ta thích thử thách khó khăn thế này đấy!"

"Công tử định làm thế nào?"

"Đương nhiên là đến tiệm bồi tranh nhà họ Dịch, ôm chân lão Dịch xem có moi được thứ gì giống như tuyệt chiêu tách mực không!"

Thấy gã vỗ ngực bồm bộp, đầy vẻ đắc ý, Hoàng Tử Hà đành nói: "Vậy chúc công tử mã đáo thành công."

"Yên tâm đi, cứ giao cho ta." Nói rồi Chu Tử Tần quay lưng định đi, nhưng mới đi được một bước gã đã lật đật quay lại, như sực nhớ ra chuyện gì đó: "Sùng Cổ, có một chuyện này có vẻ rất nghiêm trọng, ta có thể hỏi không?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Chuyện gì cơ?"

"Thì là... lẽ như sau khi tách lớp mực bôi xóa phía trên, phát hiện bên dưới không có gì cả, chỉ là tiên đế trước lúc lâm chung thần trí lú lẫn vẽ bừa..."

"Ngự bút của tiên hoàng nhiều như thế, trong cung cũng cất giữ đến mấy chục một trăm bức, nếu chỉ là vẽ bừa thì hủy đi là xong, để khỏi lưu truyền ra ngoài, công tử bảo có phải không?"

Chu Tử Tần gật đầu, song vẫn phân vân: "Sùng Cổ này, nhưng đó là ngự bút tiên hoàng đó..."

Hoàng Tử Hà nghiêm trang nhìn gã: "Có người còn dám vấy cả chu sa vào tranh Triển Tử Kiên kia mà, công tử bảo cái gì tệ hơn?"

"Nói cũng phải... Dù có hủy nó đi, cũng là ta giữ gìn thanh danh cho tiên hoàng mà thôi." Nói rồi gã ngoặt vào một con ngõ, vẫy tay với cô, "Sùng Cổ cứ đợi tin tốt lành của ta!"

"Phía đó đâu phải chợ Tây!"

"Vớ vẩn! Mong một Tết nhà nào mở cửa hàng? Ta đến đập cửa nhà lão Dịch đấy chứ!"

=====

Chương 10: Vạn kiếp bất phục

Typist: cHi199, tutudinh, nunnun

Mồng một Tết, đường phố Trường An vắng ngắt. Trừ các chùa miếu và đạo quán, dân chúng chủ yếu ở nhà, không đi đâu cả. Phải đến mồng ba trở đi, các nhà mới mở cửa đón khách, tới thăm hỏi nhau.

Hoàng Tử Hà một mình đi về phường Vĩnh Xương, đang đi giữa con phố vắng tanh, cô chợt thấy một thiếu niên thanh tú chơi đá cầu với hai đứa nhỏ ngay đầu ngõ, vừa tăng vừa đặc ý đếm: "Trăm hai một, trăm hai hai..."

Đứa bé bên cạnh ý chừng đã sốt ruột lắm, luôn miệng giục: "Huynh nhanh lên, chúng tôi đang đợi đây này!"

"Hai đứa không biết luật à? Đã chơi đá cầu, một khi người ta chưa dừng thì hai đứa không thể chen ngang được..."

Hoàng Tử Hà phì cười gọi: "Cảnh Hằng, lớn chừng ấy rồi mà còn tranh cầu của trẻ con à?"

"A, Hoàng tiểu thư về rồi đấy ư." Cảnh Hằng bấy giờ mới dừng chân, dùng mũi chân hất quả cầu trả lại hai đứa nhỏ, rồi đi về phía cô, "Người hầu nhà họ Vương toàn người câm, nhìn cứ quái đản thế nào ấy."

"Người ta cũng đâu muốn bị câm điếc." Vừa dứt câu, Hoàng Tử Hà đã thấy Cảnh Hằng đi đến dưới gốc hòe cạnh đó, cởi dây buộc hai thớt ngựa. Một là thớt ngựa nâu hạt dẻ, còn con kia chính là Na Phát Sa, vừa được tháo dây buộc, nó đã mừng rỡ chạy về phía Hoàng Tử Hà, cọ cọ chiếc mũi ướt vào tay cô.

Hoàng Tử Hà vuốt ve cổ nó, khẽ hỏi: "Đi đâu đây?"

"Sông Hạo ở thành Nam" Sông Hạo và sông Quyết đều ở phía Nam Trường An, giao nhau tại chùa Hương Tích.

Sông Hạo mùa đông êm ả, cạn và trong veo, hàng liễu đôi bờ đã trút hết lá, chỉ còn những cành trụi phơ phất trên bờ sông phủ một lớp băng mỏng. Hoàng Tử Hà trông thấy bóng người dong dỏng ung dung đứng đó, gió lạnh thổi tung vạt áo trắng của y, như cây ngọc trước gió, chính là Lý Thư Bạch.

Cô thúc ngựa chạy đến trước mặt y, nhảy xuống, ngẩng nhìn y hỏi: "Vương gia tìm tôi có việc gì ư?"

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, nhưng mới đi được hai bước thì dừng lại, nhú mào hồi lâu không nói.

Nhìn thái độ của y, Hoàng Tử Hà sực hiểu ra nguyên nhân. Cô liếc chùa Hương Tích phía sau hỏi nhỏ: "Tìm thấy Ngạc vương rồi ư?"

Lý Thư Bạch gật đầu.

"Đi thôi" Hoàng Tử Hà kéo cương, không hề do dự nhảy lại lên ngựa.

Địch Ác đương nhiên không chịu tụt sau, chỉ mấy bước đã vượt qua Na Phát Sa, còn đặc ý khịt mũi liếc sang.

Hoàng Tử Hà vỗ đầu Địch Ác rồi ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch: "Gia nhanh thật

đấy, tối qua chúng ta vừa thảo luận, hôm nay đã phát hiện tung tích Ngạc vương rồi."

"Dưới trướng ta tốt xấu gì cũng có nhiều người." Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn về phía chùa Hương Tích, trầm giọng: "Huống hồ, Trường An tuy rộng, nhưng những nơi Thất đệ có thể đến chỉ bấy nhiêu thôi."

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nhìn y, thoáng nghi hoặc nhưng không nói.

Dường như nhìn thấy sự băn khoăn của cô, y lại tiếp: "Ta... không muốn đi gặp Thất đệ một mình."

Cô ngóai lại, thấy rõ vẻ ngại ngần do dự trên mặt y. Hoàng Tử Hà hiểu, khi mọi chuyện chưa được làm rõ, Quỳ vương và Ngạc vương, quả thật không biết phải đối mặt riêng với nhau như thế nào.

"Ta không biết khi gặp Thất đệ, rốt cuộc phải nói gì làm gì nữa..." Lý Thư Bạch thở dài, phóng mắt nhìn ra rặng núi xanh xa xa. Gương mặt y nhìn nghiêng đẹp như non xa nước gần, có điều lại đượm phần do dự, như bị khói lam che phủ, mưa bụi giăng mờ. "Ta... thực lòng hơi sợ, sợ nghe được chân tướng, sợ Thất đệ thực sự hận ta, nhưng cũng sợ đệ ấy bị người ta khống chế, sợ sự thật về kẻ đứng sau màn..."

"Chẳng phải gia từng nói với tôi ư?" Hoàng Tử Hà ghìm cương cho Na Phát Sa đi chậm lại, dăm dăm nhìn y, "Điều gì phải đến ắt sẽ đến, không thể trốn tránh được. Chi

bằng nhìn thẳng vào nó, ít nhất..."

Cô vươn tay ra, áp lên mu bàn tay y, giọng chậm rãi mà rành mạch: "Tôi sẽ luôn luôn ở bên gia."

Lời này y từng nói với cô vô số lần, giờ đến lượt cô nói ra, khiến y bất giác lật tay nắm chặt lấy tay cô.

Hai người nhắm thẳng hướng chùa Hương Tích, dọc đường nườm nượp khách dâng hương. Họ xuống ngựa trước cổng chùa rồi hòa vào dòng người theo bậc thềm đi lên núi.

Chùa Hương Tích là danh thắng Trường An, chùa tháp nguy nga, điện gác trang nghiêm, hôm nay là mồng một Tết, khách dâng hương kéo đến đông nghịt, khói hương bảng lảng trong điện, tiếng người cười nói ồn ào, vô cùng huyên náo.

Lý Thư Bạch dắt Hoàng Tử Hà băng qua điện gác huyên náo, ra phía sau chùa. Đường mòn vắng vẻ, dọc lối đi chỉ có lá úa cành khô. Cuối đường, một người đang cầm cây chổi, thông thả quét lá.

Lý Thư Bạch dừng chân dưới cội thông, nhìn nam tử áo vải mãi miết quét.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn theo ánh mắt y. Chỉ thấy người nọ cuối đầu, vận tảng y bằng vải thô, nhưng vẫn chưa cạo tóc, tuổi chừng hai mươi, da dẻ trắng trẻo, đường nét tuấn tú. Chính giữa trán có một nốt ruồi son, càng làm nổi bật làn da trắng và mái tóc đen như mực, toát lên khí chất thoát tục lạ thường.

Thường ngày quen

thấy y gắm lụa lượt là, ngọc ngà châu báu, vậy mà giờ đây chỉ mặc áo vải trắng, không đeo trang sức, không ngờ càng làm nổi bật khí chất phi phàm.

Lý Nhuận quét từng bậc từng bậc, chuyên chú đến gần như thành kính.

Hai người họ cũng không làm ồn, chỉ lặng lẽ đứng bên kia đường nhìn sang.

Lá đã ngừng rơi, gió buốt cuốn theo mấy cành khô rụng xuống bậc thềm Lý Nhuận đã quét qua. Y ngoái lại nhìn, rồi xách chổi quay lại. Song vừa đi được hai bước, dường như sức nhận ra gì đó, y từ từ ngoái đầu nhìn về phía Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y gắn chặt vào Lý Thư Bạch, cơ mặt co rúm lại vì kinh hoàng. Y đứng đờ ra, cây chổi trong tay rơi "cộp" một tiếng xuống thềm đá xanh.

Tiếng chuông văng vẳng từ xa đưa lại, vang vọng giữa núi rừng u tịch, tiếng vọng cứ văng đi văng lại bên tai họ, mãi không tan đi.

Lý Thư Bạch đi về phía Lý Nhuận, bước chân hơi nặng nề, nhưng không mấy may do dự. Thấy y đi đến, Lý Nhuận cuối cùng cũng định thần lại, vô thức quay người toan chạy.

Song Lý Thư Bạch đã đến bên cạnh, thản nhiên ngâm:

"Cây um, đường tắt vắng teo,

Núi sâu chuông vẳng nơi nào tiếng đưa.

Suối kêu nghên đá rìa bờ,

Lạnh lùng bóng nắng chui lùa thông xanh."(*)

(*) :Bài

"Qua chùa Hương Tích" của Vương Duy, tự Ma Cật, bản dịch Tản Đà.

Cả người Lý Nhuận nhũn ra, loạng choạng dựa vào gốc tùng đằng sau, nhắm nghiền mắt lại.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn y, chậm rãi hỏi: "Thất đệ thích nhất là thơ Vương Ma Cật. Giờ đệ đã thỏa nguyện, được sống trong ý thơ của ông ấy, Tứ ca có nên chúc mừng đệ không đây?"

Lý Nhuận cắn chặt môi, ra sức kiềm chế bản thân, nhưng dù cố gắng thế nào thì cơ mặt rần rật cùng cặp mắt càng lúc càng trợn to vẫn vạch trần nỗi kinh hoàng và căm hận trong lòng y.

Nhìn thất đệ hoàn toàn xa lạ trước mặt, lòng Lý Thư Bạch đau thắt, cổ họng nghẹn lại, không sao nói tiếp được nữa.

Đúng lúc này, Hoàng Tử Hà bước đến sau lưng y, hành lễ với Lý Nhuận:

"Tham kiến Ngạc vương gia."

Bấy giờ, Lý Thư Bạch mới lấy lại bình tĩnh hỏi: "Sao Thất đệ phải ẩn cư một mình ở đây? Hôm ấy đệ biến mất trên gác Tường Loan, làm chấn động khắp trong triều ngoài nội, khiến Tứ ca bị ngờ oan. Mãi đến hôm qua Tứ ca mới nghe ngóng được sau chùa Hương Tích, từ sau Đông chí một ngày có một cư sĩ đến ngụ, bên mình còn có mấy võ sĩ thân thủ lợi hại bảo vệ. Ta đoán là Thất đệ, nên mới tới đây thăm."

Hoàng Tử Hà nhìn quanh, song không hề thấy đám võ sĩ hộ vệ của Lý Nhuận, hẳn đã bị Lý Thư Bạch cho người giải quyết rồi.

Lý Nhuận nghiêng răng. Không hé môi nửa lời, chỉ nhìn trừng trừng Lý Thư Bạch vẻ căm phẫn pha lẫn bi thương.

Thấy y như vậy, Lý Thư Bạch thở dài: "Thất đệ, hôm nay Tứ ca đến đây chỉ muốn hỏi đệ một câu, bấy nhiêu năm nay, ta đã làm việc gì có lỗi với đệ chưa?"

Ánh mắt Lý Nhuận sắc như dao lạnh như băng, ẩn chứa vô vàn oán độc, khiến Hoàng Tử Hà nghĩ đến ánh mắt của Vương Tông Thực, đúng như đúc một khuôn.

"Ai là... Thất đệ của người?"

Lý Nhuận cuối cùng cũng lên tiếng, giọng khàn khàn thê lương, từng chữ như rạn ra từ cổ họng, tràn đầy oán hận.

Lý Thư Bạch đứng bất động, nhìn chăm chăm Lý Nhuận, không đáp.

Lý Nhuận hít một hơi thật sâu, toan nén nỗi bi phẫn trong lòng xuống, nhưng nửa chừng lại run lên, một làn hơi mỏng thoát ra từ mũi che mờ gương mặt, không phân rõ được là kinh hãi hay oán hận nhiều hơn.

Chỉ nghe y lúng búng nói: "Lý Nhuận đời này kiếp này chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, nghiên cứu kinh Phật... thực không ngờ... thực không ngờ chỉ vì nán lại chiêm ngưỡng cốt Phật, mà đánh mất cơ hội trốn thoát..."

Thấy y nói không nên câu, lời lẽ rối rắm, Lý Thư Bạch ngắt lời: "Thất đệ, bất kể đệ có thành

kiến gì với Tứ ca, bất luận đệ đang lo sợ chuyện gì, xin đệ theo ta về, trả lại sự trong sạch cho ta, hoặc giải thích cho rõ ràng rốt cuộc Tứ ca mắc lỗi làm gì, khiến đệ thành kiến với ta như thế."

"Theo người về ư?" Lý Nhuận cười bi thảm, chậm chậm lùi lại một bước, lẩm bẩm hỏi: "Ta còn về được nữa sao?"

Hoàng Tử Hà bình thân đứng ra sau lưng Lý Nhuận, để tránh y bỏ chạy làm kinh động những người khác.

Song Lý Nhuận không hề quay đầu, cũng chẳng mảy may có vẻ muốn chạy. Y chỉ trừng trừng nhìn Lý Thư Bạch, lùi dần từng bước, giọng khản đặc đầy khó nhọc, như không còn là chính mình nữa: "Tứ... không, Lý Thư Bạch, người dùng đủ mọi thủ đoạn lừa gạt khắp trong triều ngoài nội, tiếc rằng lại để lòi đuôi cáo, không qua được mắt ta!"

Thấy y cố chấp như vậy, lại không buồn giải thích, Lý Thư Bạch đành bước đến thuyết phục: "Thất đệ việc gì phải luôn miệng vu vạ cho ta như vậy, cứ giải thích rõ ràng mọi việc có phải hơn không?"

"Đừng đến đây!" Lý Nhuận lật tay phải, tức thì một thanh đoản kiếm lấp loáng đã kề ngay lên cổ.

Hoàng Tử Hà đứng phía sau Lý Nhuận, thấy rõ mặt Lý Thư Bạch tái ngắt đi. Y dừng chân, không dám tiến thêm bước nào nữa, song ánh mắt đã lộ vẻ kinh hoàng cực độ,

phải nghiêng răng nén nỗi kinh sợ đang dâng trào trong ngực, gằn từng tiếng: "Thất đệ, bỏ xuống đi!"

Nhưng Lý Nhuận đã chĩa ngay mũi kiếm vào tim mình, tay kia chỉ mặt Lý Thư Bạch, găm lên cuồng loạn: "Lý Thư Bạch, đời này kiếp này, người nhất định sẽ gặp báo ứng!"

Chưa dứt lời, thanh đoản kiếm đã đâm ngập vào tim.

Lý Thư Bạch xông đến, giữ chặt lấy tay Lý Nhuận, song thanh đoản kiếm nọ sắc bén vô cùng, Lý Nhuận lại xuống tay rất mạnh, mũi kiếm đã cắm sâu vào ngực.

Lý Thư Bạch ôm lấy thân thể đổ xuống của Lý Nhuận, điên cuồng vặn hỏi: "Tại sao? Tại sao thế? Rốt cuộc là chuyện gì đáng để đệ đánh đổi cả mạng sống như vậy?"

Hoàng Tử Hà chợt nghe tiếng chân rầm rập, một toán người đang từ bên kia con đường mòn chạy đến. Tuy cô chưa hết kinh hoàng, song vẫn cuống quýt chạy lại bên cạnh Lý Thư Bạch giục giã: "Gia đi mau thôi! Có người đến rồi!"

Bấy giờ Lý Thư Bạch mới hốt hoảng nhận ra mình đã bị một toán người bao vây, hơn nữa còn là một đội vệ sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt. Y vốn hết sức cảnh giác, tiếc rằng lúc này tâm trạng kích động, chỉ nghĩ rằng bẽ Lý Nhuận đứng lên.

Hoàng Tử Hà lại thúc giục: "Ngạc vương tự đâm trúng tim, không sống nổi đâu!"

Lý Thư Bạch biết

rõ mình nên bỏ Lý Nhuận lại mà đi ngay, nhưng hằng ngày y rất thân với Lý Nhuận, huynh đệ khăng khít bấy nhiêu năm, giờ đây Lý Nhuận lại chết ngay trước mắt mình, khiến y hoảng loạn, thân thể Lý Nhuận trong lòng rõ ràng vẫn còn ấm nóng, máu vẫn lưu thông trong huyết mạch, nỡ lòng nào đặt Thất đệ xuống đất bỏ đi?

Hoàng Tử Hà cuống lên, vội kéo tay Lý Thư Bạch để y đặt Lý Nhuận xuống. Ai ngờ Lý Nhuận lại dùng sức tóm chặt cánh tay Lý Thư Bạch, nhất quyết không buông.

Lý Thư Bạch nắm cổ tay Lý Nhuận, thấy ánh mắt y nhìn mình đầy oán độc và cừ hận, đến chết không thôi, chỉ thấy lòng lạnh như tro tàn, máu nóng bốc lên đầu, huyết thái dương rần rật dữ dội, ý thức cũng trở nên mơ màng,

sực nghĩ chẳng lẽ mình đã thực sự làm chuyện có lỗi với Thất đế? Lẽ nào mình tội không thể tha, đã phạm phải tội điều mà chính bản thân cũng không biết?

Chỉ nghĩ ra một thoáng, y đã đánh mất cơ hội cuối cùng.

Một bóng áo tím chạy đến, đem theo giá lạnh cắt da chặn trước mặt họ, chính là Vương Tông Thực. Sau lưng y là hơn trăm binh lính Thần Sách quân tinh nhuệ, vây kín hai người hết vòng trong đến vòng ngoài.

Lý Nhuận chỉ còn thoi thóp yếu ớt ngược lên nhìn Vương Tông Thực, cổ họng phát ra tiếng òng ọc, cuối cùng cũng

thu được chút hơi tàn, thều thào nói bằng giọng của người hấp hối: "Quyè vương Lý Thư Bạch... giết ta!"

Lời cuối vừa thốt ra, y cũng tắt thở, cánh tay trở thẳng vào Lý Thư Bạch rũ xuống trong lòng Quyè vương. Lý Thư Bạch bất động, cúi đầu nhìn y nhắm mắt, không còn sức giơ tay lên nắm lấy tay y nữa.

Ánh mắt lạnh băng của Vương Tông Thực dừng ở Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà. Tà áo trắng của Lý Thư Bạch đã vấy đầy máu Lý Nhuận, như vô vàn đoá mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Vương Tông Thực chậm rãi bước đến, giọng lạnh như băng: "Dám hỏi Quyè vương, tại sao lại xuống tay giết chết Ngạc vương gia?"

Hoàng Tử Hà đứng cạnh Lý Thư Bạch, run lên vì hoảng sợ, không biết kẻ nào đã giăng ra tấm lưới đáng sợ này, dù họ vận dụng đủ mọi cách, nhưng cứ từng bước từng bước dần sâu, cuối cùng rơi vào tình cảnh này.

Lý Thư Bạch chẳng buồn đếm xỉa đến Vương Tông Thực, chỉ chăm chú nhìn thi thể Lý Nhuận trong lòng. Thật lâu sau, mới nhẹ nhàng đặt y xuống vạt cỏ úa tàn cạnh đó, đứng dậy sửa lại vạt áo, hỏi: "Nếu bản vương nói mình không giết Ngạc vương, người có tin không?"

Vương Tông Thực lắc đầu, giơ tay trở quân sĩ Thần Sách quân xung quanh: "Vương gia giết hại Ngạc vương, Ngạc vương đích thân chỉ mặt hung thủ,

hơn trăm binh lính Thần Sách quân của hạ quan đã tận mắt chứng kiến!"

"Vậy thì đi thôi." Lý Thư Bạch bình thản nói.

Hoàng Tử Hà cuống lên, chạy đến bên cạnh Vương Tông Thực ngăn lại: "Vương công công, việc này còn có ẩn tình, xin để tôi lục soát hiện trường đã!"

Vương Tông Thực nhìn cô, khoé môi hơi nhếch lên thành một nụ cười như có như không: "Sao Hoàng tiểu thư lại ở đây?"

"Cô ấy không liên quan đến việc này, nhiều ngày trước cô ấy đã cắt đứt quan hệ với bản vương, dọn ra ở căn nhà tại phường Vĩnh Xương rồi." Lý Thư Bạch bước đến gần Vương Tông Thực, dừng lại hạ giọng: "Còn căn nhà đó là của ai, bản vương không hề biết."

Vương Tông Thực hiểu ý y, nếu cứ khăng khăng truy cứu Hoàng Tử Hà thì bản thân mình cũng không thoát khỏi liên can, bèn quay lại bảo mấy kẻ đằng sau: "Tài phá án của Hoàng tiểu thư lừng danh thiên hạ, để cô ấy kiểm tra hiện trường thực không gì bằng nữa. Các người để lại hai người hỗ trợ Hoàng tiểu thư, những kẻ khác hộ tống Quỳ vương về kinh."

Hoàng Tử Hà nhìn theo hút bóng Lý Thư Bạch, thấy y vẫn hiên ngang đường hoàng, bước đi thong thả, mới hơi yên lòng.

Cô đến bên cạnh thi thể Lý Nhuận, xắn tay áo chần lên, quỳ xuống kiểm tra một lượt.

Làn da Lý

Nhuận giờ đây càng trắng bệch, cơ thể vẫn còn ấm, nốt ruồi chu sa giữa hai đầu mày đỏ đến chói mắt. Gương mặt đẹp đẽ là thế, tiếc rằng đã co rúm lại, chết thảm.

Tuy y mặc áo vải, nhưng vải bông có nguồn gốc từ Tây Vực, chiếc áo này được dệt rất tinh xảo, lót bông bên trong, thực tình còn đắt hơn hàng tơ lụa. Dù y một lòng hướng Phật, ẩn cư sau chùa Hương Tích, nhưng rốt cuộc vẫn không giống các tăng lữ bình thường.

Cô rút thanh đoản kiếm khỏi lồng ngực y. Tim Lý Nhuận đã ngừng đập, trên ngực chỉ còn một lỗ sâu hoắm rỉ máu. Cầm thanh đoản kiếm lên, vừa nhìn rõ hình dáng, lòng cô đã nặng trĩu, tới khi lau sạch vết máu, trông thấy hai chữ triện cổ "Ngư Trường" khắc bên trên, tim cô càng đập rộn lên.

Kiếm Ngư Trường vốn là vật tùy thân của Lý Thư Bạch, về sau khi bị ám sát ở Thục, y đã trao lại cho cô. Cô luôn đem theo bên mình, cho tới ngày cãi vã với y rồi rời khỏi phủ Quỳ, vì đi quá vội nên đã bỏ lại tất cả đồ đạc, sau đó cũng chỉ nhờ người qua lấy ít vật dụng của mình, thanh đoản kiếm đương nhiên vẫn để lại phủ Quỳ.

Vậy mà giờ đây, chẳng biết Lý Nhuận lấy đâu được thanh kiếm này, lại dùng nó tự sát.

Trong triều có rất nhiều người biết kiếm Ngư Trường là của Lý Thư Bạch, vụ án sát hại Ngạc vương này vật chứng đã rành rành.

Quả nhiên, vừa nhắc thấy thanh đoản kiếm trong tay cô, hai tên lính ở lại phụ giúp đã nhận ra ngay: "Kiếm Ngư Trường kìa! Đây chẳng phải đoản kiếm tùy thân của Quỳ vương gia ư?"

Kẻ kia gật đầu: "Đúng đấy, chắc là nó rồi!" Hoàng Tử Hà đưa thanh kiếm cho họ, gắng nén hồi hộp hỏi: "Các vị cũng biết kiếm Ngư Trường ư?"

"Ai mà không biết? Năm xưa Quỳ vương dẹp loạn Từ Châu quay về, được thánh thượng ban thanh kiếm này. Đám người Thần Uy, Thần Vũ đạo ấy vẫn luôn miệng khoe khoang, tự cho là mình có vũ khí ngự ban, dè dặt cười cổ chúng tôi."

Binh sĩ kia thận trọng cầm kiếm lên, mân mê không rời tay, tấm tắc: "Sắc thật đấy."

"Xem ra lời đồn trong kinh thành không phải nhảm nhí. Quỳ vương thực sự... đã bị Bàn Huân nhập xác rồi. Ngạc vương vạch trần âm mưu của hắn, nên bị hắn giết người diệt khẩu."

Hoàng Tử Hà đang lục lọi túi áo Lý Nhuận, nghe vẩy lạnh lưng buông một câu: "Giờ mọi chuyện còn chưa được xác định, đừng đồn bậy đồn bạ."

Kẻ nọ sợ hãi ngậm tằm, cất kiếm Ngư Trường đi.

Lý Nhuận chỉ ra ngoài quét tước nên không mang gì theo người cả. Hoàng Tử Hà bèn đi đến gian nhà y cư ngụ. Cây chổi quét lá vẫn nằm

chỏng chơ bên đường, cô cầm lên xem, thấy chỉ là cây chổi bình thường, bèn gác tạm trước cửa rồi bước vào.

Trong nhà bày biện đơn giản đến gần như sơ sài, chỉ có một bàn một tủ một giường, một cái giá xếp mấy cuốn sách, trên giường chăn gối được gấp gọn ghẽ, trong tủ chỉ có vài bộ quần áo. Chăn gối và quần áo đều còn mới, nhưng tuyền những màu nhạt, rất hợp với cửa Phật.

Hoàng Tử Hà lục tìm khắp trong nhà song chẳng thấy thứ gì, đành đứng nhìn vài tia sáng len qua ô cửa nhỏ rọi vào, nhắm mắt lại, cố hình dung cuộc sống của Lý Nhuận tại đây.

Một vị vương gia đã quen áo gấm cơm vàng từ khi sinh ra, ngang nhiên đổ tội phản nghịch lên đầu người anh xưa nay vẫn tử tế với mình ngay trước mặt mọi người, rồi giả chết trốn đi, ẩn cư sau chùa, chôn vùi cả đời trong đèn xanh sách cũ.

Nếu y một lòng hướng Phật, muốn xa rời tục thế, thì tại sao lại nhờ họ tra xét chuyện xưa của mẫu phi? Giữa y và Quỳ vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để đến nỗi y không tiếc dùng cả tính mạng vu hãm chính anh ruột mình?

Hoàng Tử Hà đứng giữa căn nhà âm u, lắng nghe từng trận gió thông vi vút bên ngoài, như sóng dữ cuộn trào. Nghĩ đến cái chết quyết liệt của Ngọc vương, vết máu trên người Lý Thư Bạch,

chữ 'vong' trên lá bùa, cô như rơi vào màn sương mù mịt, đứng ngẩn ra hồi lâu không cách nào động đậy được.

Hai binh sĩ bên ngoài liên tục giục giã, Hoàng Tử Hà mới bước ra. Tiếng gió gào rít thổi qua cánh rừng lấp đầy tai, khiến cô run lên bần bật, gần như không thể kìm lại được, bất giác giơ tay lên bưng chặt lấy tai.

Cơn gió lồng lộng nghiêng qua nhân thế, mọi thứ trên đời đều bị sức mạnh khủng khiếp ấy nghiêng nát, không ai ngăn nổi.

Mồng một tháng Giêng là khởi đầu cho cả năm mới.

Cô về đến Trường An thì trời đã tối. Trăm họ trong thành đang ăn mừng, đâu đâu cũng nghe tiếng pháo trúc, khắp nơi chằng đèn kết hoa.

Chẳng biết vì sao giữa ngày Tết vui vẻ thế này, một mình cô lại dật dờ ngơ ngẩn, tái ngắt như ma.

Hoàng Tử Hà về đến phường Vĩnh Xương, đứng trước cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn nghiêng răng bước vào nhà.

Vương Tông Thực đang đợi, thấy cô từ ngoài cửa đi vào, y thân nhiên bưng chén trà lên nhấp giọng rồi hỏi: "Khi trước ta đã nói sẽ giúp cô tra rõ việc này, sao cô phải nôn nóng tự mạo hiểm?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu đáp khẽ: "Xin công công bỏ quá cho tội hấp tấp, cũng đa tạ công công hôm nay đã cứu tôi. Chẳng hay tiếp theo đây Quỳ vương sẽ ra sao?"

Vương Tông Thực đặt chén trà

trong tay xuống bàn: "Việc của Quỳ vương, chúng ta đã bẩm lên thánh thượng. Giờ sẽ do Tông Chính Tự xử lý, tạm thời Quỳ vương cứ ở lại Tông Chính Tự, không về phủ Quỳ nữa."

Ở lại Tông Chính Tự, cũng đồng nghĩa với giam cầm.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: "Hôm nay công công xuất hiện ở chùa Hương Tích quả là trùng hợp, chẳng rõ tại sao lại trùng hợp đến thế?"

"Nói ra cũng thật khéo, vốn dĩ hôm nay toàn quân Thần Sách được nghỉ, nhưng đến trưa ta đột nhiên nhận được thánh mệnh, nói có triều thần sáng

nay tới chùa Hương Tích giành hương đầu, nghe ngóng được tung tích một người, hình như là Ngạc vương. Hoàng thượng đã hỏa tốc sai người đi bảo vệ, nhưng xét lại tình hình khi Ngạc vương mất tích, lại lệnh cho Thần Sách quân lập tức xuất phát đón Ngạc vương về cung, nhất định không được làm vương gia bị thương!" Nói đến đây, Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, "Hoàng thượng thánh minh, tiếc rằng cuối cùng ta vẫn phụ thánh mệnh, không cứu được Ngạc vương khỏi tay Quỷ vương."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ vái y một vái: "Đa tạ công công thu nhận lâu nay, Quỷ vương là ân nhân của tôi, giờ ân nhân gặp nạn, có lẽ tôi phải quay về giúp đỡ."

"Giờ Quỷ vương đã ở Tông Chính Tự, người định giúp thế nào? Người tưởng phủ Quỷ

như rắn mất đầu hiện giờ còn có kẻ giúp được người điều tra việc này ư? " Đoạn Vương Tông Thực chậm rãi đứng dậy đi đến, nhìn cô bằng cặp mắt lạnh băng, không nói thêm nửa lời.

Hoàng Tử Hà mím môi nín lặng, tự hiểu những lời y nói đều là thực, giờ đây cô chẳng có cách nào để cứu Lý Thư Bạch cả. Hồi lâu, cô mới rụt rè lên tiếng: "Xin công công chỉ bảo tôi phải làm thế nào để báo ân."

"Ta đã nói rồi, ta rất thích người. Trong mắt ta, đám thanh niên tài俊 đồng lứa với người, kể cả Vương Uẩn, đều không bằng một nửa người." Vương Tông Thực cúi đầu, quan sát gương mặt nghiêng của cô rồi lắc đầu: "Nếu người có thể trở thành người nhà họ Vương, thì quả là cái phúc của nhà họ Vương."

Hoàng Tử Hà đứng bất động, lặng lẽ cắn môi.

"Đương nhiên, việc người lật lọng, đã nói sẽ cân nhắc về làm dâu họ Vương, rồi lại chạy đến chỗ Quỷ vương, khiến ta rất không vui."

Hoàng Tử Hà cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi chỉ nói sẽ cân nhắc, chứ chưa hề nhận lời."

"Ha ha, định giở những trò vặt đó ra với ta, chẳng ăn thua gì đâu." Vương Tông Thực cười nhạt, chấp tay sau lưng bước đến bên song, nhìn ngọn đèn treo ngoài cửa, giọng khoan thai xoáy vào tai cô, tránh cũng không tránh nổi: "Cho ta một câu trả lời

rõ ràng đi, rốt cuộc cô muốn trơ mắt nhìn Quỳ vương đi vào chỗ chết, hay muốn dốc sức cho nhà họ Vương, đổi lại nhà họ Vương sẽ hỗ trợ người cứu lấy Quỳ vương?"

Hoàng Tử Hà trầm tư, hồi lâu mới hỏi: "Thế lực đằng sau mạnh như vậy, nhà họ Vương thực sự giúp được Quỳ vương ư?"

"Chuyện này phải trông vào người, chứ đừng trông vào chúng ta." Vương Tông Thực vẫn nhìn ra ngoài song, không hề ngoái lại, nói như lẩm bẫm một mình: "Ta chỉ có thể nhận lời để người tham gia vào vụ này, cho người cơ hội điều tra thôi."

Hoàng Tử Hà đứng giữa đại sảnh, giữa đêm đông, ánh đèn lạnh lẽo rọi xuống, kéo bóng cô đổ dài dưới đất.

Cũng chỉ có chiếc bóng lẻ loi ấy làm bạn với cô mà thôi. Giờ nhìn khắp thiên hạ, cô một thân một mình, không ai bên cạnh, lấy gì chống lại cơn bão khủng khiếp đang ập đến?

Cô chỉ là một người con gái, đối đầu với thứ sức mạnh khủng khiếp nhất trên đời, ắt sẽ tan xương nát thịt, hóa thành bùn đất.

Nước mắt yếu đuối bỗng giăng mờ, trong đêm lạnh, cô không sao ngăn mình khỏi run lên. Cô biết trước mặt là vực thẳm, bên trên chỉ có một lớp băng mỏng, hễ cô cử động ắt sẽ rơi xuống, không còn cơ hội ngoi lên nữa. Nhưng, Lý Thư Bạch, đang ở dưới đáy vực.

Dù ngàn

vạn người ngăn trở, dù phía trước là gió tanh mưa máu, dù biết mình sẽ bị cuốn vào vòng xoáy khổng lồ kia rồi nghiền nát thành tro bụi, cô vẫn phải đặt chân lên con đường này.

Cuối cùng, cô khom người hành lễ với bóng lưng Vương Tông Thực, chầm rãi vái một vái thật dài, nói khẽ: "Đa tạ Vương công công."

Wương Tông Thực ngoái lại hỏi: "Thế nào?"

"Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về việc này, xin công công thư thư cho mấy ngày." Cô khẽ lắc đầu, giọng nghèn nghẹn, mắt rưng rưng đỏ hoe, song vẫn cố kìm không rơi nước mắt, "Đợi Vương Uẩn quay về, tôi sẽ cho vương công tử một câu trả lời." Rốt cuộc vẫn hy vọng đi đến cuối cuộc đời, có thể nắm được bàn tay mà mình muốn nắm.

Nói rồi, cô lại lặng lẽ hành lễ với y. Vương Tông Thực dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngoảnh đi: "Tùy người. Người cứ ở lại đây, có gì cần thì đến tìm ta."

Sau khi Vương Tông Thực đi khỏi, Hoàng Tử Hà một mình ngồi lặng giữa phòng. Xung quanh lặng phắc như tờ, chỉ còn mỗi đôi A Già Thập Niết vẫn nhớn như bơi lượn trong bình, quấy cho nước gợn lăn tăn, đôi ba làn sóng soi vào mắt cô, phản chiếu cõi lòng xao động dữ dội, không sao vỗ yên được.

Rồi như không chịu đựng nổi xao động lạ lùng này, cô bước ra khỏi nhà, thấy

trời sao sáng lạn mà lạnh lẽo. Những vì sao ấy cao xa không thể với tới, ngân hà lạng lẽ phơ bầy từ chín tầng trời, trên trời dưới đất đều rộng mênh mông, một mình cô tồn tại giữa thế gian, chỉ biết dựa vào một chút hơi ấm trong lồng ngực.

Hoàng Tử Hà siết chặt tay lại, mặc cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau nhói, đi thẳng về phía Đông, không hề do dự.

Băng qua vô vàn phần hoa huyên náo dọc đường, cuối cùng cô cũng đến trước đôi cánh cổng khép chặt ở phủ Quỳ, giơ tay gõ cửa.

Bên trong vang lên tiếng người gác cổng: "Vị nào đến vậy?"

"Lưu thúc, là tôi, Dương Sùng Cổ đây." Hoàng Tử Hà cao giọng đáp.

"Ôi, cô về đấy ư!" Người bên trong mừng rỡ reo lên, rồi vội vàng mở cửa. Bọn Lưu thúc đang quây quần bên lò lửa trong phòng canh cổng chuyện trò, ai nấy đều lộ vẻ thấp thòm lo lắng.

Đóng cửa lại xong xuôi, Lưu thúc mới cuống quýt hỏi: "Hoàng tiểu thư chắc cũng nghe tin, gia giờ đã ở Tông Chính Tự rồi!"

"Tôi biết, gia bị liên lụy vì vụ Ngạc vương." Trong phòng đóng kín, hơi nóng từ lò lửa khiến cô thấy mệt lử, cả ngày cô chưa ăn uống gì, hôm nay lại gặp nhiều biến cố, giờ được sưởi ấm, cô mới phát hiện ra mình vừa đói vừa mệt, gần như không đứng nổi nữa, bèn nhận lấy cốc

nước Lưu thúc đưa uống mấy ngụm rồi hỏi: "Tôi tới tìm Cảnh Dục, Cảnh Dục công công có ở đây không?"

Từ sau khi bị ám sát ở Thục, người có thể tin cậy bên cạnh Lý Thư Bạch đã thất tán không ít, lại thêm trận hỏa hoạn ở Thành Đô khiến Cảnh Dục bỏ mạng. Quan thừa trong vương phủ đã già, lui về ở bên ngoài, giờ chỉ còn Cảnh Dục và Cảnh Hằng hai người đắc lực nhất.

Ba người quây quần ngồi lại, Hoàng Tử Hà bèn thuật lại mọi chuyện hôm nay cho hai người kia nghe.

Cảnh Dục phát biểu: "Giờ Quỳ vương đã bị đưa vào Tông Chính Tự, chúng ta lại không thể điều động hai quân Thần Uy, Thần Vũ, coi như không cầu được viện trợ bên ngoài, tuy đội nghi trượng trong phủ có mấy trăm người, nhưng làm sao đủ được. Đúng là thế cô lực mỏng."

Cảnh Hằng gật đầu nói thêm: "Người qua lại với gia trong triều không hề ít, nhất là những kẻ chính tay gia đề bạt, nhất định sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, dù sao sự thăng trầm của phủ Quỳ cũng liên quan trực tiếp đến người nhà họ, nếu chúng ta tới nhờ vả, ắt họ sẽ giúp."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Tội trạng của gia rất kinh khủng, nào là sát hại em ruột, nào là rắp tâm mưu phản, dù các triều thần cùng dâng tấu cũng đâu thể che chở được?"

Cảnh Hằng trống chán

thở dài: "Đúng thế, chuyện khác còn dễ biện bác, nhưng giờ Ngạc vương chính miệng tố cáo gia, xưa nay Ngạc vương rất thân thiết với gia, lời nói ra rất có sức thuyết phục. Trùng hợp nhất là lúc Ngạc vương lâm chung gia lại có mặt, đúng là... trăm miệng cũng không cãi lại được!"

Cảnh Dực hạ giọng hỏi Hoàng Tử Hà: "Lúc hấp hối, Ngạc vương đã chính miệng nói rằng gia sát hại mình ư?"

Hoàng Tử Hà im lặng gật đầu.

"Chuyện này... rốt cuộc là sao?" Cảnh Dực nhíu mày.

Hoàng Tử Hà lắc đầu, chẳng biết nói gì thêm nữa.

Giờ họ không thể phản bác những lời đồn trong kinh được nữa, kẻ biết việc Ngạc vương tự vẫn chỉ có cô và Lý Thư Bạch, nhưng ai chịu tin họ? Ai chịu tin Ngạc vương dám dùng cái chết để vu cáo Quỳ vương? Ai dám tin một chuyện khó tưởng tượng như vậy?

E rằng ngay cả Cảnh Dực và Cảnh Hằng, cũng không hoàn toàn tin tưởng nữa là.

Hoàng Tử Hà đành đổi chủ đề: "Căn nguyên bên trong chuyện này chúng ta không thể biết được, giờ Ngạc vương đã từ trần, cũng chẳng còn manh mối nào nữa. Theo tôi thấy, chi bằng chúng ta bắt đầu từ chỗ khác."

Cảnh Hằng liếc cô, uể oải hỏi: "Bắt tay từ đâu?"

"Ngạc vương tự vẫn bằng chính thanh kiếm Ngư Trường của gia. Thanh đoản kiếm này lúc trước gia cho tôi, về sau tôi vẫn để lại phủ Quỳ, không biết vương gia sắp xếp thế nào?"

"Thanh kiếm này là vật thánh thượng ban tặng mà gia cũng cho cô ư?"

Cảnh Hằng tròn mắt hỏi.

Hoàng Tử Hà đành thuận miệng giải thích: "Bấy giờ đương lúc nguy cấp, gia cũng không bảo là cho tôi, chỉ đưa tôi dùng tạm thôi. Trước khi tôi đi,

vẫn để lại trong vương phủ."

"Ồ... Nhưng về sau gia cũng không nhắc đến." Cảnh Hằng quay sang hỏi Cảnh Dực: "Có phải công công cất đi không?"

Cảnh Dực nhìn Hoàng Tử Hà nói: "Sau khi cô đi, gia không hề nhắc đến một lời, cho tới khi biết được nơi ở mới của cô mới sai người thu dọn đồ đạc đưa sang. Bây giờ chính ta phái người đi thu dọn đồ đạc của cô, trộm nghĩ chắc cô giận dỗi gia ít bữa rồi sẽ quay về, nên chỉ lấy ít quần áo và tiền bạc đưa đi, những thứ khác vẫn ở nguyên chỗ cũ trong phòng. Nếu bây giờ thấy có kiếm Ngư Trường, đám người kia ắt sẽ báo với ta."

"Thế nên thanh kiếm ấy có lẽ ngay sau khi tôi đi, đã bị người ta lấy mất rồi?" Hoàng Tử Hà mím môi trầm tư hồi lâu, mới rì rầm: "Thử tra xem sau khi tôi đi đã có ai đến phòng tôi, đương nhiên, cũng có khả năng người đó là thị vệ trong phủ, nhân lúc đi tuần lên vào , âm thầm lấy kiếm đi."

"Thị vệ ư?" Cảnh Hằng nhướng mày, lâm bẫm.

Hoàng Tử Hà gật đầu, ánh mắt lộ vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn hít thật sâu rồi thốt ra một cái tên: "Trương Hàng Anh."

=====

Chương 11: Bóng đen thấp thoáng

Typist: cHi199, tutudinh, MngMinnie, nunnun

Cảnh Dực và Cảnh Hằng giật mình, quay sang nhìn nhau nín lặng.

Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm ngâm giây lát rồi nói: "Thực ra tôi cũng chỉ suy đoán được đôi điều thôi, vẫn phải nhờ hai vị giúp tôi xác minh lại."

"Được, tôi sẽ đi tìm cho cô hồ sơ tháng này." Nói rồi Cảnh Hoằng đứng dậy đi ngay, để lại Hoàng Tử Hà chổng cằm ngăn người ngồi đợi.

Cảnh Dực liếc cô: "Nghĩ gì thế?"

Cô ghé lại gần thì thào hỏi: "Dực công công có cách nào đưa tôi vào Tông Chính Tự gặp gia không?"

"Ha... nhớ vương gia rồi à?" Cảnh Dực nhướn mày.

Hoàng Tử Hà đỏ bừng mặt lên, vừa giận vừa cuống, lườm Cảnh Dực một cái thật dài: "Làm gì có chuyện đó! Tôi... tôi chỉ lo gia ở Tông Chính Tự không quen thôi."

"Không sao đâu, cô khỏi lo. Người có thân phận như gia, đương nhiên sẽ không phải ở nha môn Tông Chính Tự. Bên bờ Khúc Giang Tông Chính Tự có một ngôi đình, vẫn thường bày tiệc tụ họp tại đó, tôi cũng đã đến mấy lần, nằm giữa rừng mai, khá thanh nhã, tuy không bằng vương phủ nhưng cũng yên tĩnh, vương gia ở đó chắc cũng tạm ổn."

Thấy

Cảnh Dực nói nhẹ nhàng như vậy, Hoàng Tử Hà cũng yên tâm, lại hỏi thêm: "Nhưng có cách nào dàn xếp để tôi gặp gia một lần không?"

"Làm sao được? Sau khi đến Tông Chính Tự, vương gia đã chuyển lời dặn tất cả mọi người không được vào gặp riêng, gia cũng sẽ không gặp ai cả." Cảnh Dực vừa mở sổ đối chiếu các khoản, vừa nói: "Bằng không vương gia ở trong triều mấy mươi năm, uy danh hiển hách, nắm giữ bao nhiêu bộ phận như vậy, chúng ta cả trong tối lẫn ngoài sáng đều có rất nhiều cách để dàn xếp, sao có thể không gặp được gia?"

Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt Cảnh Dực, nhúu mày: "Cả tôi gia cũng không chịu gặp ư?"

"Không, có lẽ gia nghĩ gặp cũng vô ích. Hơn nữa cô cũng nên biết, vương gia cũng không muốn cô cuốn vào vòng xoáy này."

Hoàng Tử Hà cuống lên: "Đã đến nước này, gia tưởng tôi còn tự giữ lấy thân được sao?"

Cảnh Dực ngược lên nhìn cô, nhướn mày: "Nói thực lòng, tôi thấy Vương Uẩn cũng không tệ."

Nghe vậy, Hoàng Tử Hà bực bội đứng phắt dậy đá vào bàn, khiến nghiên trên bàn văng cả mực ra.

Cảnh Dực nhìn cô cười: "Được rồi, tôi biết mấy hôm nay cô buồn bã nên nói đùa thôi."

Hoàng Tử Hà trừng mắt lườm: "Công công có nghe ngóng được động tĩnh gì không?"

"Chẳng có gì cả, ngày

Tết quan viên trong triều đều nghỉ ngơi, phải mồng bốn mới tới nha môn. Có điều ở nhà họ cũng chẳng được nhàn nhã đâu, giờ sáng ngằm đã dậy lên khắp kinh thành, ai ai cũng biết Ngạc vương đã qua đời, mồng bốn tới nha môn, ắt lại gặp một phen sóng gió." Cảnh Dực lộ vẻ tiếc nuối, "Đáng tiếc, mồng một Tết bệ hạ lại phát bệnh đau đầu, miễn tất cả triều bái và quân trượng, bằng không vụ này đã âm ỉ lên rồi."

Nhìn thái độ chỉ sợ thiên hạ không loạn của hãn, Hoàng Tử Hà ngán ngẩm: "Đừng háo hức như thế chứ?" Dù sao đây cũng là mối họa lớn bằng trời, trên dưới phủ Quỳ mấy trăm người rất có thể không ai trốn thoát.

"Đau dai dẳng chi bằng đau một chốc, đến muộn không bằng đến sớm. Cứ nghĩ ngày kia mới bắt đầu, tôi lại thấy sốt cả ruột." Thấy Hoàng Tử Hà đã đỡ trán đứng dậy chuẩn bị đi, Cảnh Dực vội túm tay áo cô: "Đừng rầu rĩ thế được không? Cô như vậy cũng chẳng ích gì đâu! Tôi biết, nhất định cô rất hợp với Cảnh Dực, lúc nào hãn cũng xụ mặt ra ấy..." Nói đến đây, Cảnh Dực sững ra giây lát rồi tiếp, "Thôi thôi, dù sao hãn cũng bỏ mình vì gia, tôi không nên nói xấu."

"Công công và Dực công công từ nhỏ đã lớn lên trong cung ư?"

"Cảnh Dực thôi, tôi thì không. Hình như hãn được

đưa vào cung từ khi bốn năm tuổi, thuở bé đã ở trong cung, chẳng phải lo cơm ăn áo mặc, sung sướng hơn tôi nhiều." Cảnh Dực vừa nói vừa liếc cuốn sổ trong tay, ngọn bút thoăn thoắt hết chấm lại móc, nháy mắt đã thấy

lật sang trang khác. "Tôi vừa ra đời đã bị bỏ ở cô nhi viện, lớn lên đói khổ quá, phải giật đồ ăn của đứa trẻ khác, còn đánh nó bị thương, cuối cùng bị đuổi đi. Lê lết ngoài đường xin ăn mấy năm, một hôm trời mưa to, nước mưa xối vào mặt tôi cũng trắng trẻo sáng sủa ra, vô tình lọt vào mắt một người..."

Hoàng Tử Hà chớp chớp mắt, bắt đầu ngẫm nghĩ "lọt vào mắt" là ý gì. Thấy vậy, Cảnh Dục trừng mắt nhìn cô: "Đừng nghĩ lung tung, kẻ nọ thấy tôi đầy đủ chân tay, mặt mũi cũng sáng sủa, bèn dắt về cho tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới rồi bán vào cung. Sau đó thì... xoẹt!" Kể đến đây, hần ngẩng đầu lên cười với Hoàng Tử Hà, để lộ chiếc răng khểnh lém lỉnh: "Đây, thế là tôi thành hoạn quan. Về sau quét tước ở trong cung ít lâu thì nghe tin phủ Quỳ mở rộng, hòa thượng định ban tặng vài hoạn quan, ôi chao, cô không biết đâu, hồi ấy tôi phải nghĩ nát óc mới giành được một chân ấy!"

Hoàng Tử Hà thẽ thọt: "Ấy là Dục công công tài cán hơn người nên mới được vương gia xem trọng."

"Hiển

nhiên rồi, tôi phải cố gắng lắm đó, trước đây tôi còn không biết chữ, sau này vào cung Cảnh Dục mới tìm cho một quyển Thiên tự văn, tôi cứ đối chiếu vào ấy mà học dần, còn đem bao nhiêu khoai nướng đến dứt lốt lấy lòng hoạn quan trông coi Tàng thư các, trong mấy năm đã đọc hết sách vở ở đó!"

Nghe Cảnh Dục kể chuyện hồi nhỏ, Hoàng Tử Hà bỗng chạnh lòng, nơi nào đó trong tim chợt âm ỉ đau. Cô nhìn Cảnh Dục, nói nhỏ: "Trải nghiệm của công công... hơi giống một người tôi quen."

"Tôi biết, là Vũ Tuyên phải không?" Cảnh Dục hỏi thẳng.

Hoàng Tử Hà sững ra, từ tốn hỏi: "Công công cũng biết y?"

"Còn phải nói, cô có biết kẻ chuyên săn tin trong cung là ai không? Cô thấy Lữ Vân Trung có hay ngồi lê đôi mách không hả? Đó đều là những tin tức

vụn vặt từ chỗ tôi lọt ra thôi." Cảnh Dục không biết xấu hổ còn dương dương tự đắc khoe, "Cô chưa về kinh, tôi đã nắm rõ chuyện Vũ Tuyên rồi."

Hoàng Tử Hà ngoảnh mặt đi, đổi chủ đề: "Thế nên... Dục công công không chỉ thân thiết, mà còn có ơn với công công ư?"

"Ơn nghĩa gì, tên khốn đó chỉ muốn tôi gánh thêm nhiều việc thôi." Nói đến đây, hãn bỗng sững ra, cuối cùng mới tiếp: "Ừ phải... nếu không có hãn, có lẽ... đến giờ tôi vẫn là một tiểu hoạn quan vô học..."

Hoàng

Tử Hà nhận ra khi nhắc đến Cảnh Dục, mắt Cảnh Dục thoáng nhòa đi, cô ngập ngừng, đang chưa biết phải lựa lời sao cho phải thì Cảnh Dục đã nhận ra ngay: "Có gì cứ nói đi, có phải liên quan đến Cảnh Dục không?"

"Vâng..." Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu, "Dục công công có thấy Dục công công hằng ngày có điểm nào... không bình thường không?"

Cảnh Dục ngẩn ra, từ từ đặt sổ sách trong tay xuống, ngược nhìn cô: "Hỏi vậy là ý gì?" Hoàng Tử Hà cũng không giấu giếm: "Tôi nghi ngờ Dục công công."

"Vì hãn cầu xin vương gia giữ Trương Hàng Anh lại làm hộ vệ ư?"

"Không chỉ thế. Ví như bấy giờ tôi và gia đã cải trang nấu mình tại một quán trọ ở Thục, song Trương Hàng Anh và Dục công công trùng hợp thế nào lại chọn đúng quán trọ đó; sau khi họ đến không lâu thì quán trọ bị cháy, bên ngoài còn có người mai phục sẵn; lúc gia đeo lá bùa trong mình thì không xảy ra chuyện gì, nhưng vừa bỏ vào hộp đã có thay đổi, mà bấy giờ bên cạnh chỉ có một mình Trương Hàng Anh, Cảnh Dục đã chết..."

"Để tôi nghĩ đã." Cảnh Dục giơ tay ngăn cô nói tiếp.

Hoàng Tử Hà im lặng ngồi bên cạnh nhìn Cảnh Dục. Hãn nghiêm trang nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Ba năm trước, Bàng Huân nổi loạn, vì lá bùa nọ mà tay trái gia suýt thành

tàn phế. Sau đó gia đã đổi tất cả người hầu cận một lần, cùng lúc ấy, tôi và Cảnh Dục được chọn."

"Trước đó biết đâu Dục công công lại tiếp xúc với ai thì sao?"

"Không thể, vì lần tuyển người đó là vương gia lấy hồ sơ người hầu của cả một hành cung, sau đó đích thân đến, gọi tên ngẫu nhiên vài người trong đó, không hề phân biệt lớn bé xấu đẹp. Lúc trước cũng không ai biết gia tới tìm hoạn quan cho vương phủ, càng không biết gia sẽ chọn ai, ngay bản thân vương gia cũng chỉ đọc bừa vài cái tên thôi." Kể đến đây, Cảnh Dục vỗ ngực thở hắt ra: "May mà bây giờ tên của tôi hay, nên mới được gia chú ý."

"Nói vậy thì tất cả đều là trùng hợp, có gì liên quan đến tài năng của công công đâu?" Đoạn Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi thêm: "Trước đây công công tên gì?" "Nhị Cầu Tử"

"..." Hoàng Tử Hà còn đang câm nín, Cảnh Dục đã đứng dậy bưng ngọn đèn trên bàn lên: "Nào, kể gì cũng vô ích thôi, chúng ta đi xem di vật của Cảnh Dục."

Phòng Cảnh Dục ở ngay bên cạnh, sát vách, dưới ánh đèn, có thể thấy căn phòng rất rộng. Ngay cạnh cửa vào bày một bộ bàn ghế, bên trái là phòng xếp, bên phải là phòng ngủ. Cảnh Dục thích những đồ chạm trổ bằng đá nên trên bàn lẫn bậu cửa sổ bày đủ loại, to có nhỏ có, được lau chùi sạch bóng.

"Cảnh Dục rất thận trọng lời nói cử chỉ, nên nhiều người quý mến muốn kết thân, cô xem, ống bút đá chạm hoa đào này là Thôi Thuần Trạm tặng hẳn đấy."

Hoàng Tử Hà cầm ống bút lên ngắm nghía, thấy nó chỉ được đặt trong góc khuất, bèn ngoái lại nhìn xem những món đồ bằng đá khác, thậm nhủ, đến Đại Lý Tự thiếu khanh còn bị đối xử tùy tiện như vậy, chẳng biết những thứ khác do ai tặng đây.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Cảnh Dục liền giải thích: "Cảnh Dục làm việc cẩn thận, còn ghi lại đầy đủ danh sách những ai tặng quà, viết rõ tên tuổi, tặng quà gì, giá trị ra sao, thời gian khi nào đưa xuống phòng thu chi, không bỏ sót mảy may. Dù sao vương gia cũng không lấy đi mà sẽ sai hần giữ lấy, nên đồ vật cứ để ở chỗ hần."

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại nhìn quanh phòng một lượt, cầm một quả cầu đá chạm trở tinh xảo lên xem, cảm thấy hơi nhẹ, dường như rỗng bên trong, bèn bửa ra, quả nhiên là hai nửa hình cầu lắp chặt vào nhau, quả cầu to bằng ngón cái đã khoét rỗng chỉ còn một lớp vỏ ngoài mỏng dính, ở giữa có thể giấu đồ.

"Cảnh Dục thích nhất quả cầu này đấy, có thể khâu dây tơ đeo ở thắt lưng. Người ta đeo vàng bạc châu báu, hần lại đeo một hòn đá, cô bảo có tức cười không."

Bị tôi cười mấy lần, hần bèn nhét vào trong ngực áo, lúc nào cũng giữ bên người."

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ trái cầu, nhận xét: "Hình như có vết nước?"

"Thế à? Cũng phải, quả cầu này gắn khít như thế, có đồ nước bên trong cũng không chảy ra được. Có điều một tý nước thế thì làm gì? Còn chẳng bỏ nhấp môi."

Hoàng Tử Hà xoay xoay quả cầu, im lặng nhìn vết nước đã khô trong đó. Hồi lâu mới trầm tư hỏi: "Chẳng phải Dục công công vẫn luôn đem theo mình ư? Sao không đem đến Thục mà lại bỏ ở đây?"

"Đúng nhỉ... Bấy giờ tôi thấy hần có đem mà, sao giờ lại xuất hiện ở đây?" Cảnh Dục nhíu mày, "Lẽ nào có hai quả cầu giống hệt nhau?" "Hai quả ư?" Hoàng Tử Hà bóp chặt trái cầu, ngoái lại nhìn Cảnh Dục.

"Phải, có khi nào Cảnh Dục đem đi một quả, còn để lại một quả không?"

"Hai quả cầu giống hệt nhau à..." Hoàng Tử Hà lăm băm, rồi đột nhiên mở to mắt, vô thức lặp lại: "Hai cái giống hệt nhau... Đem đi một, để lại một..."

"Cô nói gì thế?"

"Không có gì, hình như tôi vừa mới hiểu ra một việc rất quan trọng. " Mặt cô tái nhợt, song vẫn không giấu được vẻ rạng rỡ vì mừng, tựa như mây tan trời tạnh, thái dương hé lộ.

Cảnh Dực liếc cô, cuối cùng cũng nói ra được một câu dễ nghe: "Nhờ tôi chỉ dẫn nên thấy

sáng ra rồi hả?"

Hoàng Tử Hà cạ lời: "Vâng, đa tạ công công chỉ dẫn."

Cảnh Hằng rất tinh nhanh, chẳng bao lâu đã thấy hồ sơ về Trương Hàng Anh, đưa cho Hoàng Tử Hà.

Lý lịch Trương Hàng Anh rất rõ ràng rành mạch, không có mây may tí vết.

Cha làm nghề thuốc, năm xưa là danh y ở Đoan Thụy Đường, từng vào cung chẩn trị cho tiên hoàng. Mẹ đã qua đời, trên còn anh trai chị dâu, hiện đang điều hành tiệm nhang đèn nhà họ Lữ. Thân tộc ba đời không có ai mắc tội.

Trương Hàng Anh lớn lên tại phường Phổ Ninh trong kinh thành, mười tám tuổi ghi danh dự tuyển vào đội nghi trượng phủ Quỳ vương, qua mấy vòng tuyển chọn, cuối cùng thuận lợi vào được vương phủ. Nhưng chẳng bao lâu sau bị trục xuất vì làm việc sơ xuất. Về sau học nghề và chạy vật ở Đoan Thụy Đường, sau nữa lại nghỉ, vốn định vào Tả Kim Ngô Vệ, nhưng chưa có kết quả đã rời kinh đi du lịch khắp nơi. Ở Thục từng hộ tống Quỳ vương có công, được quay lại Quỳ vương phủ, trở thành một trong những thị vệ hầu cận vương gia.

Chỉ vèn vện mấy dòng mà Hoàng Tử Hà đọc đi đọc lại, từng câu từng chữ đều tái hiện vô số chuyện xưa giữa cô và Trương Hàng Anh.

Nếu không có Trương Hàng Anh, cô đã không thể đến Trường An, càng không thể gặp

được Lý Thư Bạch, được y giúp đỡ, thuận lợi về Nam lật lại bản án, rửa oan cho cả gia đình.

Gã vốn nhiệt tình hào sảng, trọng tình trọng nghĩa, hiếu thảo với cha già bệnh nặng, nghĩa khí với những người bạn như cô, lại một lòng một dạ với người gã yêu là Tích Thúy. Gã cao lớn nhưng rất hay xấu hổ, hễ căng thẳng là nói lắp, đặt nặng ơn nghĩa, biết rõ mình sẽ mang tội, song vẫn giúp cô trà trộn vào đội nghi trượng để đến Trường An; gã rất đơn giản, thầm yêu Tích Thúy bao lâu mà chỉ dám đi qua cửa len lén nhìn vào...

Hoàng Tử Hà thấy đầu ong ong, thực không dám nghĩ, song lại không thể không nghĩ. Thế gian này thực vô cùng đáng sợ, đâu đâu cũng thấy lang sói rình rập, chẳng phân được đâu là địch đâu là bạn. Ai mà biết được kẻ luôn kề cận bên mình thực ra lại là ai.

Cô gấp hồ sơ của Trương Hàng Anh trả cho Cảnh Hằng, trước khi rời vương phủ, tiện đường ghé qua hiên Tịnh Dữu, cho con cá nhỏ trong bình lưu ly ăn.

Cá nhỏ quá, viên thức ăn bé bằng hạt vừng, cô dùng móng tay nghiền nát rồi thả xuống nước cho cá đớp. Nhìn túi thức ăn, cô lại nhớ lúc điều tra vụ án Vương Nhược, cô cùng Lý Thư Bạch đến chợ Tây tìm người làm ảo thuật, tiện thể đã mua nó.

Cô còn nhớ đó là lần đầu tiên Lý Thư Bạch lộ

vẻ ngượng nghịu nói, hình như con cá đỏ rất thích ăn loại này.

Bấy giờ cô chỉ cười thầm trong bụng, nhưng giờ nhớ lại, có lẽ về sau, cô chẳng còn cơ hội trông thấy một Lý Bạch như thế nữa.

Chút thơ trẻ còn sót lại nơi y đã tan biến trong cục diện tàn khốc này rồi.

Nắm chặt bình lưu ly trong tay, cô im lặng cúi xuống áp mặt vào mặt bàn. Giữa bình lưu ly xanh biếc trong veo, con cá đỏ bị màu xanh trên thành bình nhuộm thành sắc tím đầy diễm lệ, dưới ánh đèn vàng như tỏa ra một vầng hào quang lóng lánh, khiến cô nhìn mà hoa cả mắt.

Cô rút cây trâm trên đầu ra, vạch một vòng tròn lớn, rồi vạch thêm một vòng tròn nhỏ bên cạnh.

Vòng tròn lớn chẳng khác nào một bánh xe khổng lồ, rầm rập lăn đến đê nghiêng lên vòng tròn nhỏ. Mà cô và Lý Thư Bạch chính là vòng tròn nhỏ đang đối mặt với sứ mệnh bị nghiền nát.

Thế lực khủng khiếp kia là bàn tay của tạo hóa, là huynh đệ bất hòa, là muôn vạn người trong triều ngoài nội, là quỷ quái yêu ma. Giang sơn nghiêng ngã, bầu trời vỡ vụn, dù họ có tan xương nát thịt, cũng chẳng có nơi nào để đi.

Thực lực chênh lệch quá xa, trong trời đất này, còn ai cứu vớt được y, còn ai xốc lại được sơn hà, vá vúi lại nhật nguyệt?

Áp lực nặng nề không chừa cho mảy may

hy vọng, khiến ngực cô đau như cắt, hơi thở dồn dập. Bàn tay cầm bình lưu ly của cô run rẩy, con cá bên trong hốt hoảng, tung mình nhảy lên khỏi mặt nước.

Sợ làm đổ cá ra sàn, Hoàng Tử Hà gắng nén run, đặt chiếc bình xuống bàn. Cô hít một hơi thật sâu, cố gạt những đau đớn khó kìm ra khỏi tâm trí, đứng dậy rời khỏi hiên Tịnh Dữu, đi đến đài Chấm Lưu.

Đêm tối mịt mù, cô chỉ dựa vào ánh sao mà đi, thấy những cọng sen tàn nhô lên trên mặt hồ đóng băng, chẳng khác quỷ khoác áo tơ. Trên mặt băng vẫn còn dấu vết pháo hoa hôm trước, tàn tro đóng băng thành những vệt xám dài.

Hoàng Tử Hà bước xuống thềm, giơ một chân giẫm lên mặt băng.

Chẳng rõ mặt băng này dày đến mức nào, cô giẫm lên liệu có bị rơi xuống, chìm trong nước, từ nay không phải đối mặt với tương lai đáng sợ ập đến như thủy triều chẳng?

Nhưng cô chỉ ngẩn ra giây lát, rồi từ từ thu chân lại, quay người đi vào đài Chấm Lưu, lấy chiếc hộp gỗ đựng lá bùa ra.

Chín chín tám mười một khoảng trống, tám mười ô chữ, giống hệt chiếc hộp nhìn thấy ở chỗ Tôn sư phụ. Các chữ trên đó sắp xếp lộn xộn, không thành thứ tự gì, mật mã hoàn toàn ngẫu nhiên, dù là người thợ làm ra nó cũng không nhớ nổi tám mười chữ không hề có liên quan trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Hoàng Tử Hà lướt tay trên mặt hộp, những con chữ lộn xộn bị cô di chuyển như tranh ghép hình, nhưng cuối cùng vẫn không sao mở được hộp, thực là kiên cố vô cùng.

Cô thở dài, trả chiếc hộp về chỗ cũ, chợt trông thấy một cái bóng đồ dài cạnh giá sách, bèn ngoái đầu nhìn lại.

Trương Hàng Anh đứng trước cửa, rầu rĩ nhìn cô. Ngọn đèn treo ngoài hành lang hắt sáng ngược, khiến gương mặt gã chỉ còn là một mảng đen mờ hồ, duy có đôi mắt sáng rực chăm chú nhìn cô.

Hoàng Tử Hà bỗng thấy lạnh toát từ gót chân lên tận đầu. Cố gắng kìm hơi thở, chậm chậm thu tay về, thản nhiên quay người lại chào gã: "Trương nhị ca."

Trương Hàng Anh lại gần hỏi: "Hoàng tiểu thư đang tìm gì thế?"

Hoàng Tử Hà bình tĩnh đáp: "Tôi muốn xem lá bùa, nhưng cái hộp khó mở quá."

"Ừm, đây là vật quan trọng của vương gia, giờ gia không có nhà, tốt nhất cô đừng động vào thì hơn." Nói rồi, Trương Hàng Anh giơ tay đẩy nó vào trong.

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay người đi thẳng ra cửa, mệt mỏi hỏi: "Trương nhị ca đến đây làm gì?"

"Hôm nay tôi phụ trách tuần tra trong phủ." Trương Hàng Anh nhú mày nói thêm, "Cô đã về thì nghỉ ngơi sớm đi. Dù dốc sức cho gia, cũng phải để ý chăm sóc bản thân mới

được."

"Tôi biết rồi, cảm ơn Trương nhị ca. "Hoàng Tử Hà gật đầu đáp khẽ:
"Nhưng tôi vẫn phải đi, không nấn ná ở đây được."

Trương Hàng Anh lo âu nhìn cô: "Hình như bên ngoài đã giới nghiêm rồi, để tôi đưa cô về nhé."

"Không sao, tôi có lệnh bài vương phủ đây mà." Nói rồi, cô cùng Trương Hàng Anh giẫm lên cỏ khô đi thẳng đến nhà bếp, "Trương nhị ca có hay phải trực đêm không?"

"Không nhiều, luân phiên nhau năm ngày một lần thôi." Gã ngẩng lên nhìn sao sáng đầy trời, thở hắt ra, "Tuy gia không ở vương phủ, nhưng chúng tôi vẫn phải làm tròn chức trách, kéo khi gia về lại nhọc lòng vì trong phủ lộn xộn."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng thế, dù vắng gia, vương phủ cũng không thể loạn lên được."

Trương Hàng Anh dừng bước, thỉnh thoảng hỏi nhỏ: "Hoàng tiểu thư có biết... cách nào gặp được gia không?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ lắc đầu: "Tôi đâu có quen người ở Tông Chính Tự."
"Đằng Tử Tần có cách gì không?"

Hoàng Tử Hà lại lắc đầu: "Tôi cũng không rõ."

Trương Hàng Anh thở dài: "Chẳng biết bây giờ gia sao rồi, không rõ ở đó có cần gì không, chúng ta có nên đi lo liệu không?"

"Chúng ta sao biết được? Đành trông cả vào đám Dực công công lo liệu thôi." Đoạn Hoàng Tử Hà trầm ngâm nhìn gã, "Trương nhị ca có cách gì không?"

Trương Hàng Anh lắc đầu, cả hai đều im lặng.

Sau khi tiễn cô, Trương Hàng Anh còn đứng ở cửa phủ nhìn theo mãi.

Hoàng Tử Hà đi một lúc thật lâu, ngoái lại vẫn thấy Trương Hàng Anh đứng nhìn theo. Thấy cô ngoái đầu, gã vẫy tay dặn: "Hoàng tiểu thư đi cẩn thận nhé."

Cô gật đầu, khép chặt vạt áo đi tiếp.

Gió lạnh thốc vào mặt, ánh đèn giăng khắp phố phường Trường An cũng mờ dần đi. Những ngọn đèn đỏ khiến cô nhớ đến trận hỏa hoạn ở Thành Đô hôm ấy.

Cảnh Dục dùng thân mình mở một đường máu cho họ thoát ra, trước lúc lâm chung còn nắm chặt tay Trương Hàng Anh, tha thiết nhìn Lý Thư Bạch, cảnh tượng ấy dường như vẫn sờ sờ trước mắt cô.

Nhớ lại ánh mắt nọ, cô bỗng run bắn lên, mồ hôi lạnh túa ra.

Tay phải cô bất giác dấm mạnh vào ngực, toan át hẳn ý nghĩ đáng sợ vừa lóe lên.

Nhưng rồi cuộc cô vẫn không gạt bỏ nổi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dọc sống lưng, cả người lạnh toát, song tâm trí càng lúc càng sáng tỏ.

Lúc Lý Thư Bạch đeo trong mình, lá bùa nọ không hề biến đổi, nhưng sau khi cất vào hộp lại xuất hiện khoanh đỏ quỷ dị.

Nhất định phải có một kẻ bên cạnh, hơn nữa, trước khi kẻ đó chết, nhất định đã tìm một tên kế nhiệm.

Khi Cảnh Dục hấp hối,

chỉ còn một hơi thở, đã tuyệt vọng nhìn Lý Thư Bạch lần cuối, gửi gắm Trương Hàng Anh cho y. Nụ cười mừng rỡ trên môi Cảnh Dục khi ấy từng làm cô rơm rớm nước mắt, giờ nghĩ lại, chỉ thấy lạnh toát cả người.

Lẽ nào...

Người đã hy sinh vì họ, cuối cùng chỉ là một con cờ liều mạng bỏ mình trên bàn cờ âm mưu thôi sao?

Trầm tĩnh ngượng nghịu, cao lớn vững chãi, kẻ thuần phác nhất trong số bạn bè của cô, lại làm ra những chuyện cô không thể tưởng tượng ư?

Hoàng Tử Hà quay về nhà họ Vương, chẳng biết có phải vì lạnh hay không, mà đầu óc hơi mơ màng. Đám người hầu tất bật rót nước nóng, đốt lò sưởi cho cô, còn nhét cả bình nước nóng vào chăn, rồi hầu hạ cô đi ngủ.

Nhưng mọi chuyện xảy ra hôm nay cứ trở đi trở lại trước mắt, khiến cô không sao ngủ nổi.

Ảo ảnh bủa vây làm cô trần trọc cả đêm, hết thấy thanh Ngư Trường của Lý Thư Bạch đâm ngập ngực mình; lại trông thấy nụ cười nhợt nhạt của Cảnh Dục; thấy Trương Hàng Anh giơ cao tay xóc rá thuốc phơi ở Đoan Thụy Đường; thấy cả ký hiệu Tích Thúy để lại ở cuối ngõ...

"Bắc", một chữ "bắc" có viền bao ở góc dưới bên trái.

Tích Thúy không biết nhiều chữ, chẳng rõ học được chữ này ở đâu, trông hết sức kỳ dị, nhưng cô chỉ liếc qua đã hiểu ý.

Nàng đã biết chuyện gì đó, nên mới giục họ mau trốn đi, đừng để bị cuốn vào vòng xoáy đáng sợ ấy. Tiếc rằng cô không tin Tích Thúy, cũng hoàn toàn không biết thứ đang chờ đợi họ là âm mưu khủng khiếp nhường này. Giờ trời đất đảo điên, nhớ lại chữ "bắc" của Tích Thúy, cô mới hiểu, nàng đã biết trước trận phong ba này.

Hoàng Tử Hà nằm thẳng đơ trên giường, day day huyết thái dương, ép mình nghĩ sâu thêm nữa.

Trương Hàng Anh... Trương nhị ca thực sự là kẻ được gài cắm bên cạnh họ, tới lúc mấu chốt, gã sẽ đứng ra giáng cho họ một đòn trí mạng ư? Không, chỉ riêng hành động đánh cắp kiếm Ngư Trường để Ngạc vương tự vẫn rồi vu vạ cho Quỳ vương, đã là một đòn trí mạng với Lý Thư Bạch rồi. Có điều rốt cuộc do Trương Hàng Anh làm, hay do kẻ khác, đến giờ vẫn chưa có chứng cứ.

Dạo trước ở Thục, cô và Lý Thư Bạch cũng lơ mờ cảm thấy điểm khả nghi của Trương Hàng Anh, nhưng chỉ là cảm giác mà thôi. Hiện giờ bằng chứng duy nhất nghi ngờ Trương Hàng Anh vẫn là Cảnh Dục và Tích Thúy. Bản thân gã không có điểm nào đáng ngờ cả.

Hoàng Tử Hà che mắt, thấy đầu đau buốt. Cô biết mình không thể nghỉ ngơi thêm nữa, bằng không nhất định sẽ suy sụp phát điên.

Giờ điều

duy nhất cô có thể làm là tạm thời gạt bỏ tất cả mà nghỉ ngơi. Bất luận ra sao, ngày mai sẽ lại có mười hai canh giờ, để cô đi tìm hy vọng mong manh trong tuyệt vọng.

Chu Tử Tần làm việc nghỉ ngơi điều độ, hằng ngày ngủ sớm dậy sớm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều vừa trở dậy soi gương, thấy sắc mặt nhợt nhạt khó coi, gã vẫn thờ dãi: "Đều tại Sùng Cổ cả, hôm qua vương gia xảy ra chuyện lớn như thế, ta vừa nghe tin đã chạy ngay đến phường Vĩnh Xương tìm mà Sùng Cổ không có nhà! Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ, nghĩ suốt đêm nát cả óc mà vẫn không ra!" Vì ngủ không ngon nên lúc mở cửa bước ra, gã còn lừ đờ lừ đừ, mắt nhắm mắt mở. Nghe người đứng cuối hành lang gọi một tiếng "Tử Tần", gã giật bản mình: "Sùng... Sùng Cổ đấy à?"

Hoàng Tử Hà khoác áo choàng lông chồn đen, đứng đợi bên ngoài, thấy gã sợ đến nỗi bám chặt vào cửa, bèn hỏi: "Sao thế?"

"Sùng Sùng Sùng Cổ... mọi khi hễ có việc đều là ta tới tìm, sao hôm nay Sùng Cổ lại đến đây?" Nhìn sắc mặt cô, Chu Tử Tần càng thêm kinh ngạc, "Chuyện gì thế? Ta cứ tưởng sắc mặt ta đã xấu lắm rồi, ? Ai ngờ Sùng Cổ còn tệ hơn?"

Hoàng Tử Hà không đáp, mà nói ngay vào đề: "Tôi tìm công tử có việc, liên quan đến Quỳ vương."

"Hôm qua ta cũng

đến tìm Sùng Cổ định hỏi về việc này, kết quả đợi mãi đến cuối giờ Dậu vẫn chưa thấy về!"

"Hôm qua tôi phải đi điều tra vài việc nên về muộn, suýt nữa còn bị lính tuần đêm giữ lại tra xét đấy."

Chu Tử Tần vội mời cô đến đại sảnh, rồi tức tốc chạy xuống bếp bưng đồ ăn lên, múc ngay cho cô một bát cháo ý dĩ.

"Tôi ăn rồi." Hoàng Tử Hà lắc đầu.

"Ăn thêm đi, Sùng Cổ tự nhìn lại mình mà xem. Nói thực lòng, không ăn no thì không làm được gì đâu, đừng nói là làm việc lớn." Nghe gã nói vậy, Hoàng Tử Hà đành nhận lấy bát cháo, khẽ khàng múc vài thìa.

"Mau kể ta nghe, chuyện hôm qua là thế nào vậy? Cả kinh thành đang đồn rầm lên rằng Quỳ vương giết hại Ngạc vương đúng mùng một Tết. Ta nghe cũng chẳng hiểu gì cả, sao có thể xảy ra chuyện này chứ!" Chu Tử Tần sốt ruột, hết vò đầu bứt tai lại cào bàn, suýt nữa cào tróc cả lớp sơn đen, "Sùng Cổ mau kể đi!"

Hoàng Tử Hà bưng bát cháo, nhú mày: "Cả kinh thành biết rồi à?"

"Đúng thế, nghe nói Quỳ vương đã bị đưa vào Tông Chính Tự, thi thể Ngạc vương cũng đưa về Ngạc vương phủ rồi!" Chu Tử Tần nôn nóng đến quên cả ăn, liền thoảng kể: "Nghe nói hơn trăm quân Thần Sách tận mắt chứng kiến! Quỳ vương một kiếm đâm ngập ngực Ngạc vương, Ngạc vương bấy giờ chưa tắt thở ngay, còn tóm vạt áo Quỳ vương gào lên với những người chạy đến, rằng Quỳ vương giết ta!"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Phải, đúng là Ngạc vương đã nói vậy!"

Chu Tử Tần liền nhảy dựng lên, mặc cho đĩa rơi xuống chân, rồi rít hỏi: "Quỳ vương giết người à? Ngạc vương vu vạ làm Quỳ vương nổi giận giết Ngạc vương à? Không thể nào, Quỳ vương xưa nay rất bình tĩnh, sao có thể..."

Hoàng Tử Hà đặt bát cháo xuống, ngẩng lên nhìn gã: "Công tử ngồi xuống nghe tôi nói đi."

"Được... được rồi." Chu Tử Tần nôn nóng đến xịt khói lỗ tai, song cũng đành ngoan ngoãn ngồi xuống, vươn cổ ngóng đầu ngóng cô, chỉ hận không thể moi hết những lời sắp nói từ trong bụng cô ra.

"Quy vương bị oan." Hoàng Tử Hà nghĩ Chu Tử Tần nhất định khó mà tiếp nhận chuyện Lý Nhuận tự sát để hãm hại Lý Thư Bạch, nên để tránh cho gã kinh ngạc quá mức, chỉ đơn giản thuật lại điểm quan trọng nhất: "Tuy nhiên hung khí đúng là kiếm Ngự Trường của Quy vương."

Chu Tử Tần bấy giờ mới định thần lại hỏi: "Ý Sùng Cổ là trong phủ Quy có nội ứng, đánh cắp kiếm Ngự Trường để hãm hại Quy vương?"

"Đúng thế, hơn nữa còn là người hết sức thân cận bên cạnh gia."

"Cảnh Dực à? Hay là Cảnh Hằng? Cảnh Hữu hình

như đã mất tích ở Thục, giờ lại về rồi à?"

Chu Tử Tần còn đương ngẫm nghĩ, đã nghe Hoàng Tử Hà hỏi: "Công tử còn nhớ lúc trước chúng ta gặp Tích Thúy, cô ấy đã để lại một ký hiệu trên bức tường cuối ngõ không?"

Chu Tử Tần gật đầu lia lịa: "Nhớ chứ! Nhưng đến giờ ta vẫn chưa nghĩ ra ký hiệu đó có ý gì..."

Hoàng Tử Hà cầm đũa nhúng vào bát cháo rồi vạch một chữ "bắc" lên bàn, vẽ thêm cả hai đường bao ở góc dưới bên trái.

"Đúng, chính là như vậy, nhưng nó có ý gì? Có phải muốn nói cô ấy đang ở phía Bắc thành, bảo chúng ta đến tìm không?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu, dùng đũa chấm một chấm lên đầu đường gấp khúc.

Chu Tử Tần bấy giờ mới há hốc miệng, buột mồm đọc ra: "Trốn(*)!"

(*) : Chữ "đào" (trốn) trong tiếng Trung viết là 逃, phần bên phải trông gần giống chữ "bắc" 北.

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Phải, đây chính là ý Tích Thúy muốn bảo chúng ta: trốn đi. Tiếc rằng cô ấy không biết nhiều chữ, chữ viết không đúng lắm, dấu chấm này có thể vì quá nhỏ nên chúng ta không chú ý, coi là một kí hiệu quái dị."

"Thế tại sao cô ấy không nói thẳng ra?"

"Tôi nghĩ nhất định có nguyên nhân, nhưng rốt cuộc là tại sao thì phải tìm được Tích Thúy mới rõ."

Chu Tử Tần

ngẫm nghĩ: "Không phải đâu, Tích Thúy chỉ là một cô gái thường dân, lại còn mang tội. Cô ấy làm sao biết được sẽ xảy ra chuyện kinh khủng như vậy để cảnh báo chúng ta chứ?"

"Đúng thế, thánh thượng trút giận lên cả các thái ý và người nhà họ, đời nào chịu bỏ qua cho con gái hung thủ?"

Hoàng Tử Hà thở dài, "Người như cô ấy mà lại biết trước mọi chuyện sắp xảy ra, biết chúng ta sẽ gặp phải việc gì, hơn nữa còn để lại cảnh báo... Công tử đoán xem, cô ấy biết được từ đâu?"

Chu Tử Tần lại nghĩ ngợi, càng nghĩ vẻ mặt càng khó coi. Gã nhìn Hoàng Tử Hà, ngập ngừng hồi lâu, mãi không nhin nổi nữa mới run run hỏi:

"Trương... Trương Nhị ca ư?"

"Ừm, khả năng duy nhất đấy, phải không?" Giọng Hoàng Tử Hà bình thản, nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi.

Chu Tử Tần sững sờ, khoanh chân ngồi xuống trước mặt, nhìn thẳng vào mắt cô, môi mấp máy mấy lần, song không thốt nổi nên lời.

"Tôi biết, cả hai ta đều không dám nghĩ... kẻ đó là Trương nhị ca" Giọng Hoàng Tử Hà khản đi, lòng như tơ vò, hơi thở cũng rối loạn, "Nếu không phải huynh ấy thì tốt, nhưng nếu phải..."

"Sao có thể là Trương nhị ca được?" Chu Tử Tần phản nộ ngắt lời cô,
"Sùng Cổ, đó là Trương nhị ca cơ mà! Huynh ấy, huynh ấy cùng chúng ta
vào sinh ra tử, còn cứu

chúng ta không chỉ một lần, lại một lòng một dạ yêu thương Tích Thúy...
Sao Sùng Cổ có thể nghi ngờ huynh ấy được? Sao có thể nghi ngờ Trương
nhị ca của chúng ta!"

Hoàng Tử Hà cắn môi, song không ngăn nổi cơn thốn thức, đành ngoảnh
mặt đi, không nỡ nhìn Chu Tử Tần sắp òa khóc, nghẹn ngào đáp: "Tử Tần,
Trương Hàng Anh cũng là Trương nhị ca của tôi, tôi... cũng đau lòng như
công tử vậy."

Thấy cô đau buồn như vậy, Chu Tử Tần cũng chẳng biết làm sao, cuối cùng
đành quy sang thế thọt an ủi: "Ít ra, ít ra bây giờ vẫn chưa thể khẳng định,
phải không nào? Có lẽ không phải Trương nhị ca đâu..."

Hoàng Tử Hà gật đầu. hai người lặng đi hồi lâu, chẳng biết phải nói gì
nữa...

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, gắng ép mình bình tĩnh lại: "Tử Tần
xem, giờ tôi và Quý vương đã đi đến bước này rồi. Bên cạnh hầu như chẳng
còn ai tin được, cũng chẳng trông cậy vào ai được..."

Chu Tử Tần đáp khẽ, nhưng vô cùng quả quyết: "Yên tâm đi, ít nhất ta vẫn
sẽ đứng về phía hai người."

"Phải, giờ chúng tôi đang cần công tử giúp đỡ đây." Hoàng Tử Hà gật nhẹ
đầu rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào gã: "Thân phận công tử đặc biệt, có lẽ sẽ
có cơ hội khám nghiệm thi thể Ngạc vương. Tôi hy vọng đến lúc đó, công
tử có thể tra ra manh mối

giúp chúng tôi một tay."

Lời này của Hoàng Tử Hà như đánh thức gã. Chu Tử Tần ngỡ ngàng gật
đầu, rõ ràng vẫn chưa hết ngạc nhiên: "Được, nếu họ gọi tới ta, ta nhất định

sẽ tra xét cẩn thận..." Chưa nói dứt câu, bên ngoài đã có người chạy vào gọi: "Thiếu gia, thiếu gia!"

Chu Tử Tần quay lại, mặt vẫn thờ ra: "Gì hả?"

"Lưu tri sự bộ Hình hay đến đây hôm nay lại vừa đến, còn dẫn theo Ngô công công ở Tông Chính Tự, nghe nói là mời thiếu gia đến phủ Ngạc vương."

Chu Tử Tần nhìn Hoàng Tử Hà, vừa hoảng hốt vừa kinh ngạc, đáp: "Được rồi, ta đi ngay."

Đoạn đứng dậy bước ra. Hoàng Tử Hà còn gọi với theo sau: "Tử Tần, nhờ cả vào công tử đấy."

Gã gật đầu, rồi rảo bước đi thẳng.

"Nghiệm thi ấy à..."

Phản ứng của Chu Tử Tần khiến cả bộ Hình lẫn Tông Chính Tự bất ngờ. Chu Tử Tần cả đời chỉ thích kiểm nghiệm thi thể, hôm nay lại tự dưng đổi tính. Gã khoanh chân dựa vào lưng ghế, rầu rĩ hỏi: "Ngỗ tác bộ Hình nhiều như thế, sao phải tìm tôi?"

"Ờ..." Lưu tri sự bộ Hình chỉ muốn quay đầu nhìn ra cửa sổ xem mặt trời hôm nay màu đỏ hay xanh, "Tài nghiệm thi của Chu thiếu gia thiên hạ vô song, ít ra trong kinh thành này cậu mà xếp thứ 2 thì chẳng còn ai dám xếp thứ nhất nữa..."

"Nói thực

với huynh, tôi đã đính hôn, vợ chưa cưới không thích tôi nghiệm thi, nên để khỏi ở vạ cả đời, tôi đành gác hết công việc tổng bổ đầu ở đất Thục, chạy về đây tìm một việc tử tế để làm đấy." Chu Tử Tần nghiêm trang nói như thật.

Chu Tử Tần lộ vẻ kiêu ngạo: "Xưa nay thi thể đại quan quý nhân tôi cũng khám nghiệm nhiều rồi. Nào là Đồng Xương công chúa, cháu gái họ

Vương, hoạn quan phủ công chúa..."

"Là di thể Ngạc vương." Lưu tri sự đành nói thẳng, "Cậu cũng biết đấy, các ngõ tác ở Hình bộ vụng chân vụng tay, nghiệm thi cứ như mỗ lợn vậy. Di thể Ngạc vương đâu có thể làm thế được. Huống hồ đừng nói là chuyện này liên quan đến hoàng thất, thì những kẻ đó cũng không được phép nhìn thấy di thể Ngạc vương."

Chu Tử Tần thầm khen Hoàng Tử Hà liệu sự như thần, quả nhiên người của bộ Hình đã tìm đến, củ khoai nóng bỏng tay này rốt cuộc cũng ném tới rồi.

Gã bèn làm bộ kinh ngạc, trợn tròn mắt há hốc miệng, tỏ vẻ vô cùng thương tiếc lẫn hân hạnh: "Gì cơ? Ngạc vương gia ư... ?"

"Đúng thế chẳng hay Chu thiếu gia..."

"Ngạc vương gia và tôi khá thân thiết, lần này vương gia đột ngột qua đời, thực khiến tôi đau lòng khôn xiết..." Chu Tử Tần thở dài, toan lấy đi hòm dụng cụ. "Dù sao tôi cũng

không thể để di thể Ngạc vương gia bị giày vò, việc này tôi chẳng quyết từ nan!"

Gã chạy về phòng thu xếp rương hòm. Nhác thấy một thiếu niên gầy gò đứng bên, liền hỏi: "Hòm đồ nghề của ta đâu rồi?"

Thiếu niên nọ xách chiếc rương bên cạnh đưa cho gã: "Đi thôi."

Vừa nghe tiếng nói, Chu Tử Tần đã ngây ra. Giọng nói trầm thấp hơi khàn này vốn thuộc về một người rất quen thuộc, nhưng khi ngoái đầu trông lại, gã chỉ thấy một thiếu niên xa lạ mặt vàng như nghệ, khóe mắt xệ xuống, không khỏi ngây người, "Người... người là ai?"

"Dương Sùng Cổ." Hoàng Tử Hà bình thân sửa lại vạt áo, "Mượn của A Bút đấy, cũng vừa nhỉ?"

Khóe miệng Chu Tử Tần rần rật: "Ai hóa trang cho Sùng Cổ vậy?"

"Tôi tự làm mà. Phòng công tử có bao nhiêu thứ linh tinh, tôi mượn tạm dùng thôi." Nói rồi cô xăm xăm bước ra ngoài.

Chu Tử Tần hốt hải đeo hòm chạy theo sau: "Sùng Cổ đi đâu thế?"

"Công tử quay lại thu xếp đồ đạc, nhất định là tới phủ Ngạc khám nghiệm thi thể, đúng không?"

Chu Tử Tần vội gật đầu: "Vậy Sùng Cổ vẫn là trợ thủ của ta chứ?"

"Ừm, tôi quen rồi mà."

"Chu thiếu gia có thêm trợ thủ từ bao giờ thế?"

Ngồi trên xe, Lưu tri sự quan sát thiếu niên mặt mày ủ ê, khoe mắt cùm cụp nọ thật

kỹ, phân vân không biết có nên để hẳn tiếp xúc vụ này hay không.

Chu Tử Tần vỗ ngực đáp: "Còn phải nói à, giờ tôi là tổng bộ đầu quận Thục, bên cạnh không có trợ thủ sao được? Huống hồ Sùng... tiểu Trùng rất lợi hại, tuy tuổi nhỏ nhưng đã học hết chân truyền của tôi rồi đấy."

Người của Tông Chính Tự hỏi ngay: "Chu thiếu gia đã có trợ thủ, sao còn phải đeo hòm đồ nghề?"

Chu Tử Tần giật nảy mình, nhìn lại chiếc hòm trong lòng, lắp bắp: "Cái này..."

"Tôi vốn định đeo phụ công tử." Hoàng Tử Hà đáp bằng giọng khàn khàn, "Nhưng trong hòm của công tử có vô số thứ tuyệt mật độc môn, sợ tôi lén học hết thì đệ nhất ngõ tác Trường An phải đổi người..."

Hai người bên cạnh nghe rất có lý, đều trầm tư gật đầu, song khó tránh nhìn Chu Tử Tần bằng ánh mắt coi thường.

"Làm gì có chuyện! Ngón nghề của công tử ta, người phải hai ba chục năm nữa mới học hết được kia! Cái hòm cón con này nhằm nhò gì!" Chu Tử Tần cự lại, đồng thời lén giơ ngón cái khen Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cup mắt xuống, vẻ mặt vẫn rầu rầu như cũ.

Đường không xa, chẳng bao lâu đã đến phủ Ngạc.

Hoàng Tử Hà từng đến đây mấy lần, nhưng lần này thấy khác hẳn. Trong phủ đang bày biện bàn thờ, người hầu

kẻ hạ vốn đã lo lắng không yên, giờ đây biết tin Ngạc vương, kẻ nào kẻ nấy đều bơ vơ tuyệt vọng, khóc lóc thảm thiết.

Chỉ trong một ngày, hai vương phủ đã gặp biến cố lớn, mọi người đều phải đối mặt với mối nguy mất mạng.

Hoàng Tử Hà cup mắt, cảm cúi theo Chu Tử Tần vào nội điện.

Thi thể Ngạc vương lặng lẽ nằm đó. Lúc trước cô đã kiểm tra qua, hiện giờ cần phải khẳng định chỉ có một vết thương ở ngực mà thôi. Về điểm này, cô là nữ, thực không tiện bằng Chu Tử Tần.

Chu Tử Tần lấy đôi găng mỏng đeo vào, vừa kiểm tra thi thể Lý Nhuận, vừa thuận miệng dặn: "Nghiệm..." Hoàng Tử Hà đã chuẩn bị sẵn bút mực, thoăn thoắt ghi chép.

Ngạc vương gương mặt bình thản, cơ thịt có tình trạng co rút, mắt miệng đều khép chặt. Di thể dài sáu thước, thể hình hơi gầy, da trắng, ngực có một lỗ máu. Vận áo bông xám, xỏ giày lụa trắng, năm thẳng thớm. Sau lưng và các đốt xương bắt đầu xuất hiện đốm xác xanh xám, móng tay nhạt màu, mắt bắt đầu đục, niêm mạc miệng hơi tróc.

Phán đoán thời điểm tử vong: Khoảng giờ Thân hôm qua.

Phán đoán nguyên nhân tử vong: Lưỡi sắc đâm trúng tim, tổn thương tâm mạch mà chết.

Hình dạng vết thương...

Nói đến đây, Chu Tử

Tần tần ngần dừng lại, trầm ngâm nhìn vết thương.

Hoàng Tử Hà cầm tập giấy nhìn sang hỏi: "Thế nào?" Chu Tử Tần liếc Lưu tri sự và Ngô công công bên cạnh, thấy họ cũng đang chăm chăm nhìn mình, bèn quay lại nhìn Hoàng Tử Hà, mấp máy môi, vẻ do dự.

Hoàng Tử Hà nhúng bút vào nghiên mực, bình thản nhìn gã, gật đầu.

Thấy cô không tỏ thái độ gì, Chu Tử Tần mới nghiêm trang đáp: "Vết thương hẹp, hẳn là do đoản kiếm hoặc dao găm gây ra, hướng... chệch về phía bên trái."

Hoàng Tử Hà thản nhiên ghi lại tất cả, không bỏ sót một chữ, rồi gác bút, thôi cho khô mực.

Lưu tri sự đứng dậy đi đến, nhìn nét chữ trên sổ, hỏi: "Có gì khác thường không?"

"Lưu tri sự xem này, vết thương..." Chu Tử Tần vừa nói đến đó thì thấy tay áo bị giật khê, gã hơi nghiêng đầu sang, thấy Hoàng Tử Hà vờ thu dọn đồ đạc trên bàn, chỉ ngẩng lên liếc mình một cái, nhưng vẻ lo lắng và căng thẳng hiện rõ trong mắt cô, đủ khiến gã ngậm ngay miệng lại.

Gã thấy môi cô hơi mấp máy, nói rất khẽ, đến gần như không thể nghe được: "Giữ mình trên hết, đừng nên nhiều lời." Chu Tử Tần ngẫm nghĩ, sự hiểu ra ý cô.

Thế lực mà đến Quỳ vương còn không đối chọi nổi, gã sao có thể vạch trần ngay lúc này? Nếu nói ra chân tướng, e rằng cả gã và Hoàng Tử Hà chỉ còn đường chết.

Thế nên, Chu Tử Tần chỉ ngần ngừ một thoáng, rồi nói: "Vết thương này xem ra là dùng một thanh gươm cực sắc đâm vào, Lưu tri sự xem, đã bao giờ thấy miệng vết thương phẳng thế này chưa?"

Thấy gã vuốt nhẹ lên lỗ máu trên ngực Ngạc vương, dịu dàng như vuốt ve một đóa hoa nở rộ, Lưu tri sự sờn cả gai ốc, lùi hẳn lại: "Tôi đã bao giờ thấy đâu? Công tử biết đấy, tôi là quan văn ở bộ Hình, sao tiếp xúc được với những thứ này chứ?"

"Cũng phải, Lưu tri sự là văn nhân nhĩ, nghe nói thơ ông làm cũng xếp hạng nhất nhì ở bộ Hình phải không?"

Lưu tri sự đắc ý lắc đầu: "Đâu dám đâu dám, năm xưa lệnh tôn còn ở bộ Hình, tôi chỉ dám mặt dày giữ ghế thứ hai thôi."

Tay Chu Tử Tần run lên, gã vội làm bộ hào hứng, ra hiệu cho Hoàng Tử Hà trình hồ sơ nghiệm thi lên, cẩn thận hỏi: "Lưu tri sự còn gì nghi ngờ không?"

Lưu tri sự đọc qua một lượt, thấy ghi chép rõ ràng, không bỏ sót một chữ Chu Tử Tần nói liền khen ngợi mấy câu rồi bảo Chu Tử Tần ký tên, sau đó cũng tự ký tên mình vào bên phải, Ngô công công ở Tông Chính Tự cũng phải ký tên.

Giao hồ sơ nghiệm thi đã sao lại cho Lưu tri sự, Hoàng Tử Hà cất bản gốc vào hòm. Chu Tử Tần vẫn đeo hòm, hai người rời phủ

Ngạc vương.

Người ở bộ Hình rất thân với Chu Tử Tần, xà ích đưa họ về nhà còn cho gã một nắm hạt dẻ, hỏi thăm: "Chu thiếu gia, lệnh tôn ở Thục có khỏe không? Khi nào ông ấy về kinh đến thăm lại bộ Hình? Mọi người đều rất nhớ ông ấy."

"À, ờ, cha ta... vừa đến Thục, bận tối cả mắt, chắc phải một thời gian nữa." Chu Tử Tần ậm ừ đáp, rồi hối hả chui vào trong xe, như sợ gió lạnh.

Hoàng Tử Hà trèo lên xe, thấy gã đang ngồi ngây ra trên ghế, bèn gọi: "Tử Tần."

Chu Tử Tần "hả" một tiếng, tay run bắn lên, nắm hạt dẻ rơi tung tóe xuống sàn.

Hoàng Tử Hà nhìn gã, rồi ngồi xuống tận mãn nhật từng hạt dẻ một. Thùng xe khá hẹp, cô ngồi dưới sàn, trông thấy tay gã vẫn run lẩy bẩy.

Cô mở lòng bàn tay gã ra, nhét nắm hạt dẻ vào.

Chu Tử Tần đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, rồi hạ giọng hỏi thật khẽ: "Có chuyện gì thế? Sao... sao Ngạc vương lại tự vẫn?"

Cô gật đầu: "Thế nên tôi không dám nói rõ với công tử từ đầu. Chuyện này rất khó nói rõ, nhưng tôi biết công tử nhìn qua là nhận ra ngay."

"Còn phải nói à! Vết thương của Ngạc vương chệch từ bên trái xuống, chỉ có hai khả năng, một là hung thủ thuận tay trái, hai là Ngạc vương tự đâm mình!"

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: "Còn

một khả năng nữa, là có người ôm chầm lấy Ngạc vương từ phía sau, vòng tay phải ra đâm vào ngực Ngạc vương."

"Phải, như vậy cũng có thể tạo thành vết thương chệch xuống từ bên trái, nhưng vấn đề là sau khi Ngạc vương bị đâm, còn gào lên với mọi người là Quỳ vương giết mình, chứng tỏ bấy giờ Ngạc vương vẫn còn sức vùng vẫy! Bởi thế nếu có người ôm lấy Ngạc vương từ đằng sau, thì khi Ngạc vương gãy giụa, nhất định sẽ có dấu vết xây xước, hơn nữa hai tay sẽ vô thức phản kháng, nhưng toàn thân Ngạc vương hoàn toàn không hề có dấu hiệu thương tổn, nên loại trừ khả năng này!" Thấy gã kích động, giọng nói cũng càng lúc càng to, Hoàng Tử Hà vội đặt tay lên môi, ra dấu im lặng.

Chu Tử Tần cắn mạnh vào lưỡi, nuốt lại những lời định nói. Gã trợn trừng mắt, không dám nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Tử Hà, đợi cô giải thích.

Song Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt lại dựa vào thùng xe, không nói gì thêm.

Chu Tử Tần nôn nóng nhấp nhồm suốt cả quãng đường, vừa đến nhà đã hối hả nhảy xuống chạy thẳng vào trong.

Hoàng Tử Hà theo gã đến nhà sau, Tử Tần đóng cửa lại, cài thật chặt, sau đó mới tóm tay áo cô, gặng hỏi: "Sùng Cổ nói mau! Ngạc vương tại sao lại tự sát? Sao Quỳ vương lại thành hung thủ? Sao Ngạc

vương trước lúc lâm chung còn nói Quỳ vương giết mình?"

Hoàng Tử Hà gỡ tay gã ra, ngồi xuống trước gương, vừa vốc nước sạch rửa lớp hóa trang đi, vừa lần lượt thuật lại mọi chuyện hôm qua, rồi hỏi: "Công tử nghĩ trên đời có cách gì khiến Ngạc vương bất chấp cả tính mạng, cũng phải đẩy Quỳ vương vào đường cùng, thân bại danh liệt hay không?"

Chu Tử Tần ngậy ra, mặt tái xanh, thần thờ hồi lâu mới lắp bắp hỏi: "Thuật nhiếp hồn ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

"Nhưng thuật nhiếp hồn không thể bỗng dưng thi triển được? Vô duyên vô cớ, sao Ngạc vương lại hận Quỳ vương đến mức lấy mạng đổi mạng như thế? Huống hồ, lần trước chẳng đã nói Ngạc vương cả tháng không rời vương phủ một bước ư? Ai có thể dùng thuật nhiếp hồn với Ngạc vương được?"

"Còn nữa, rốt cuộc Ngạc vương làm cách nào nhảy từ trên gác Tường Loan xuống rồi biến mất giữa không trung..." Hoàng Tử Hà nhắm mắt lắc đầu nói khẽ: "Vụ này hết sức kỳ dị đáng sợ, đến giờ... tôi vẫn không biết có thể đi bước tiếp theo không nữa..."

Chu Tử Tần cũng bó tay, cứ nghĩ đến vụ án kinh khủng này, gã lại ngậy ra nhìn Hoàng Tử Hà, như thấy một vòng xoáy khổng lồ đang từ từ cuộn lên sau lưng cô. Chẳng khác gì cái miệng

đỏ lòm của con mãnh thú, máu tanh cùng bóng đêm từ đó lan ra, như ngàn vạn sợi dây mây vươn dài, nhằm lúc cô chưa kịp đề phòng, trói chặt rồi từ từ lôi cô vào trong, không sao giãy thoát.

Mồ hôi lạnh từ trán Chu Tử Tần lăn dài, gã bất giác đứng dậy, run run gọi: "Sùng Cổ..."

Cô đã rửa sạch tay, nghiêng đầu nhìn sang.

Chu Tử Tần run rẩy: "Trốn... Chúng ta trốn đi."

Hoàng Tử Hà nhìn xuống, trông thấy mấy giọt nước còn đọng trên tay, lại nhớ đến chữ "trốn" Tích Thúy để lại. Đến lúc này, ngay kể tùy tiện phóng khoáng như Chu Tử Tần cũng biết, đối mặt với thế lực khủng khiếp ấy, chỉ có duy nhất con đường bỏ trốn.

Nhưng cô chỉ nhắm nghiền mắt, chậm rãi mà khó nhọc lắc đầu.

"Đa tạ Tử Tần. Nhưng nếu tôi bỏ chạy, thì Quỳ vương phải làm sao? Trốn trong xó tối sống tạm bợ qua ngày, đó không phải cuộc đời tôi muốn." Khi người nhà bị hại, bản thân bị vu là hung thủ, cô thà một mình bôn ba đến Trường An, liều mạng tìm kiếm một tia hy vọng mong manh, chứ không chịu lẩn lút sống mòn.

Giờ đây, lựa chọn của cô vẫn vậy.

"Tôi muốn cùng người mình yêu thương sống dưới ánh mặt trời, nắm tay nhau mà đi, muốn tới đâu thì tới đó. Nếu không được như vậy... dù tôi có chết, cũng chẳng có gì đáng tiếc."

Nhìn gương mặt tái nhợt mà kiên quyết của cô, Chu Tử Tần chợt thấy lòng xao xuyến. Gã chẳng biết nói gì, đành gật đầu.

Cô cũng xúc động mạnh, hồi lâu không nói nên lời, chỉ lặng lẽ nhìn gã, rồi vào trong thay lại quần áo, khoác áo choàng lông chồn đen, chuẩn bị ra về.

Chu Tử Tần tiễn cô đến trước đình, nhìn cô băng qua lớp lớp cửa. Bên ngoài gió lạnh rít gào, khiến cô phải khép chặt vạt áo choàng. Dù khoác áo lông dày cộm, thân hình cô vẫn mảnh mai gầy yếu, chẳng khác nhành cúc yếu ớt nở rộ giữa gió tuyết, không mấy may sợ hãi.

Ngây người dõi theo bóng cô, gã sức nhận ra, cô là Hoàng Tử Hà, không phải Dương Sùng Cổ.

Cô là Hoàng Tử Hà, một thiếu nữ xương thịt nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp, từ chân tóc đến ngón tay đều dịu dàng khả ái.

Gã đã vĩnh viễn mất đi tiểu hoạn quan Dương Sùng Cổ có thể cùng mình xưng huynh gọi đệ rồi.

Chẳng biết là tiệc nuôi, hay là mừng rờ.

=====

Chương 12: Biến đổi khôn lường

Typist: cHi199, tutudinh, MngMinnie, nunnun

Hoàng Tử Hà quay về căn nhà ở phường Vĩnh Xương. Trời lạnh cắt da, người hầu kẻ hạ đều trốn trong phòng, khiến căn nhà càng thêm quạnh quẽ.

Một mình cô băng qua hành lang, ánh chiều tà từ bên kia cây cột hắt qua, bước qua bóng cây cột này, qua một khoảng nắng ấm, rồi lại bị bóng của cây cột tiếp theo nuốt chửng. Cứ thế, cô thần thờ rảo bước, giữa hành lang lúc sáng lúc tối, chẳng biết mình nên đi đâu, cũng không biết mình có thể làm gì.

Không có manh mối, không có cách nào. Chính bản thân cô cũng chẳng rõ mình làm sao chịu đựng nổi từng ngày từng ngày trôi qua như thế.

Cho đến một hôm, vừa chập choạng tối đã nghe thấy tiếng tiêu sáo vang lừng, cô mới sực nhớ ra đã đến tết Thượng nguyên. Theo tục lệ thời Đường, tết Thượng nguyên không tắm gội ba ngày, hôm nay chính là mười bốn.

Hoàng Tử Hà quanh quẩn mãi trong nhà cũng chán, bèn ra ngoài đi dạo về phía phường Vĩnh Gia.

Khắp phố giăng đầy hoa đăng rực rỡ, như một chuỗi minh châu nối dài trong đêm. Đám đông cầm đèn lồng dạo chơi vô cùng náo nhiệt, nói cười ồn ã, đua nhau đoán câu đố đèn treo

trước cửa các nhà, lại cũng tự viết câu đố lên đèn của mình, để người khác đoán.

Có câu đố dễ, có câu cực khó, rất nhiều người xúm xít ở đó vắt óc nghĩ mãi không ra. Hoàng Tử Hà thông thả dạo qua, ánh mắt lướt qua dãy đèn, không hề dừng lại.

Chợt có người hỏi khế đằng sau: "Thơ Đỗ Phủ có câu, người sống bảy mươi xưa nay hiếm. Đố một câu thành ngữ, ba chữ trở lên."

Nghe giọng nói quen thuộc này, tim Hoàng Tử Hà như ngừng đập. Những ồn ào huyên náo dường như cũng trôi ra xa tít.

Cô chậm chậm quay lại, trông thấy Vương Uẩn đang đứng phía sau, giữa ánh đèn sáng như ban ngày, mỉm cười nhìn mình.

Y vẫn dịu dàng ôn hòa, tươi cười khế hỏi: "Sao nào?"

Hoàng Tử Hà nhìn y, chậm rãi đáp: "Thiếu nên lão thành."

"Đúng rồi, chính là nó." Vương Uẩn như vỡ lẽ, "Vừa rồi đọc thấy câu đố đèn này, ta cứ nghĩ mãi không ra, chẳng ngờ cô vừa nghe đã đoán được rồi."

Thấy y tươi cười, Hoàng Tử Hà lại đăm lúng túng, chẳng biết y đã gặp Vương Tông Thực, nghe nói chuyện kia chưa.

Chỉ thấy y cười bảo cô: "Cô xem, vừa rồi ta đang định tìm cô thì thấy cô từ đằng kia đi lại, có phải tâm linh tương thông không?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu né tránh ánh mắt y, cũng né tránh cả câu hỏi, lảng đi: "Vương

công tử về kinh sớm vậy?"

"Ừm, sợ cô một mình đón Tết trong kinh buồn tẻ nên tế tổ xong là về ngay." Y đứng dưới ánh đèn vàng cam ấm áp nhìn cô, dịu giọng: "Hình như cô hơi gầy đi, gần đây nhiều việc phải lo ư?" Hoàng Tử Hà gật đầu: "Phải... chuyện Ngạc vương, chắc công tử cũng nghe rồi?"

"Đọc đường về kinh người ta bàn tán ầm lên, muốn không nghe cũng không được." Y cùng cô trở gót về nhà, nhíu mày hỏi: "Sao có thể có chuyện đó? Quỳ vương, nhất định không bao giờ gây ra việc này."

"Đúng vậy, điểm quái dị trong vụ này thực khó mà nói hết." Nghĩ đến đủ chuyện lạ lùng không sao giải thích được, Hoàng Tử Hà nhíu mày than.

Vương Uẩn nghiêng đầu nhìn cô: "Nghe Vương công công nói bấy giờ cô cũng ở đó. Theo cô thấy, có phải Quỳ vương giết Ngạc vương không?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu quả quyết: "Quỳ vương sao có thể làm chuyện đó được."

"Đúng thế, chuyện này quả là lạ lùng. Quỳ vương và Ngạc vương xưa nay thân thiết, tại sao Ngạc vương lại tuyên cáo thiên hạ, nói Quỳ vương sẽ làm nghiêng ngả thiên hạ, náo loạn triều cương, còn Quỳ vương tại sao lại muốn giết Ngạc vương, thực là khiến người ta khó hiểu."

Thấy cô nói chắc như đinh đóng cột, Vương Uẩn liền hỏi: "Cô có biết nguyên nhân không?"

Hoàng Tử Hà trầm

ngâm giây lát mới đáp: "Tôi tin bên trong ắt có ẩn tình."

"Ta cũng vậy, ta không tin Quỳ vương giết hại Ngạc vương. Dù có giết... vương gia cũng có ngàn vạn phương pháp kín đáo, không để ai biết." Nói rồi y cúi đầu nhìn cô, "Có điều vụ này giờ đây càng mờ mịt khó hiểu, nếu cô muốn điều tra, e là càng vất vả hơn."

Nghe y dịu dàng nói vậy, Hoàng Tử Hà không chịu nổi, vội quay lưng lại, không dám đối diện với y: "Tôi đã bấm rõ với Vương công công... Tôi thực... không phải với công tử."

"Ta biết, Vương công công cũng có nhắc đến việc này. Thì ra cô vẫn còn nghi ngại việc chúng ta kết hợp." Vương Uẩn hạ giọng, làm như thản nhiên nói: "Không sao, dù gì cũng là việc lớn cả đời, nên quyết định thận trọng mới phải, đúng không nào? Huống hồ ta cũng có lúc không phải với cô, lúc trước ở Thục từng truy sát cô nữa."

Bấy giờ, y quyết dồn họ vào chỗ chết. Giờ lại hóa can qua thành ngọc bạch với Quỳ vương, nhưng cô rốt cuộc cũng không rõ tấm lòng y là thực hay giả. Lần này y che chở cho cô, nào ai biết là vì lợi ích chung, hay là xui hổ lột da.

Nhưng khi ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt chân thành của y cô lại chẳng cách nào nghi ngờ được, đành âm thầm hổ thẹn trong lòng.

"Thực ra, khi cô đến bên ta, nhận lời sẽ suy xét lại

việc hôn nhân, ta rất mừng..." Y mỉm cười, quay sang nhìn ngọn đèn chao đảo trong gió, "Tử Hà, ta biết đời này kiếp này, muốn giành được trái tim cô là việc vô cùng khó khăn. Nhưng vẫn nghe nói duyên do trời định, lìa tại người gâ, ta muốn dốc sức thử một lần."

Hoàng Tử Hà thấy mắt nóng ran, nước mắt bên trong chỉ chực trào ra. Cô cố gắng kìm nén, im lặng nhìn những ngọn đèn gần xa.

"Ta sẽ dốc hết sức giúp cô, song hiện giờ Vương công công vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cô, có lẽ nhà họ Vương sẽ không giúp được cô nhiều đâu."

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi: "Lúc Ngạc vương qua đời, Vương công công cũng vừa khéo đến, quả là trùng hợp."

Vương Uẩn dụ giọng: "Chuyện này không liên quan gì tới nhà họ Vương cả, cô tin ta đi." Hoàng Tử Hà ngoảnh đi, gật nhẹ đầu không đáp.

"Hôm nay ta vào cung bái kiến hoàng hậu nương nương, nương nương cũng bảo ta chuyển lời với cô như vậy. Nhà họ Vương là vọng tộc mấy trăm năm, hiểu rõ lẽ sống còn, cố gì dính vào vụ tranh đấu cung đình quý dị thế này? Tin rằng người thông tuệ như cô hẳn đã hiểu rõ, kẻ đứng sau màn rốt cuộc là ai."

Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu, trầm ngâm giây lát rồi lại từ từ lắc đầu:

"Không, tôi vẫn chưa hề biết rốt cuộc mọi chuyện ẩn

sau màn đã liên kết lại với nhau ra sao."

"Bằng vào năng lực của cô, chỉ cần có thể phóng tay điều tra, ắt sẽ giải quyết được dễ dàng." Vương Uẩn thở dài, "Hiện giờ cô chỉ chưa chạm được đến những manh mối quan trọng nhất mà thôi."

"Thường dân như tôi không vào được Tông Chính Tự, đến Quỳ vương còn không gặp được, nói gì tới manh mối?"

Hoàng Tử Hà buồn rầu đứng giữa biển đèn, ánh đèn sáng rực phố không soi sáng nổi gương mặt cúi gằm của cô, chỉ đổ bóng xuống trùm lên nửa mặt nghiêng.

Ngọn đèn lắc lư trong gió tỏa ánh lăn tăn như sóng gợn, chảy dài trên mặt cô. Vương Uẩn chăm chú ngắm gương mặt nhìn nghiêng của cô, ánh đèn dường như soi thấu tận đáy lòng y, khiến lòng y cũng lăn tăn gợn sóng, bất giác buột miệng: "Mai ta dẫn cô đi gặp Quỳ vương." Hoàng Tử Hà ngạc nhiên ngoái lại nhìn Vương Uẩn, kinh sợ còn nhiều hơn mừng rỡ. Cô thực không ngờ y lại giúp mình đi gặp Quỳ vương, ngập ngừng hồi lâu mới ấp úng: "Giờ có bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm vào Quỳ vương, công tử đưa tôi đi gặp vương gia, liệu có phiền không..."

"Có sao đâu, mai là rằm tháng Giêng, Tông Chính Tự lại không phải nhà ngục, theo luật dù là hoàng thân quốc thích phạm tội thì trong ngày này cũng được đi thăm kia mà. Huống

hồ Quỳ vương là dòng dõi hoàng thất, ngày Tết đưa đến cho gia chút đồ, có gì nghiêm trọng đâu.". Thái độ Vương Uẩn rất thoải mái, giọng cũng nhẹ tênh, "Ta cũng quen biết vài người có tiếng nói trong Tông Chính Tự, tới lúc đó cứ chào hỏi họ một tiếng, đảm bảo không vấn đề gì."

Hoàng Tử Hà ngẩng lên, bắt gặp nụ cười phóng khoáng của y thì căn môi chậm rãi gật đầu: "Vâng... Chỉ cần không phiền phức cho công tử là được."

Vương Uẩn thoáng nghĩ ngợi: "Đầu giờ Thìn ngày mai ta tới đón cô."

Giờ Thìn hôm sau, nắng nhạt. Vương Uẩn dẫn Hoàng Tử Hà đi về phía hồ Khúc Giang.

Quỳ Vương Lý Thư Bạch thân phận tôn quý, huống hồ án Ngạc vương còn chưa rõ đầu đuôi, đương nhiên không thể giam y vào nha môn Tông Chính Tự. Dưới thời Đường, rất nhiều nha môn cho xây lầu gác bên bờ hồ Khúc

Giang, để người trong nha môn tụ họp du ngoạn, ngôi đình của Tông Chính Tự nằm ở phường Tu Chính, hiện giờ Quỳ vương đang ở đó.

Họ đi từ mạn Bắc sang mạn Nam, xuyên qua cả thành Trường An, đến phường Tu Chính.

Ngoài cổng Tông Chính Tự chỉ có khoảng chục hộ vệ, thấy họ đi đến, đang định chặn lại hỏi thì nghe phía sau có người đằng hắng, tất cả vội vã tản ra. Một nam tử trung niên bước ra đón, chấp tay chào Vương Uẩn.

Hai người vui vẻ vừa tán chuyện vừa bước vào, Hoàng Tử Hà cũng nhanh nhẩu theo sau.

Băng qua đại sảnh, trước mặt là hồ Khúc Giang, bên bờ chỗ khúc quanh, trồng đầy hoa mai. Giờ đương độ hoa mai nở rộ, hương thơm ngan ngát, thấp thoáng đằng xa có một dãy nhà ngang, vô cùng thanh nhã.

Thấy nơi này đẹp hơn mình tưởng tượng nhiều, Hoàng Tử Hà cũng yên lòng. Người trung niên nọ dẫn họ vào, đợi các thị vệ dâng trà xong xuôi mới cười hỏi: "Uẩn Chi đến có việc gì thế?"

Vương Uẩn lễ phép đáp: "Hôm nay là tết Thượng nguyên, cháu đem ít thư họa từ Lang Gia đến, xin dâng lên bá phụ thưởng thức."

Người nọ nhận lấy, nói vài câu khách sáo, ánh mắt lại dừng ở Hoàng Tử Hà.

Vương Uẩn tiếp lời: "Cháu và Quỳ vương vốn là chỗ quen biết cũ, mọi năm theo lệ đều có quà cho gia, giờ nghe nói vương gia ở đây, tiện thể đem qua luôn. Cháu trẻ người non dạ, nhờ Tiết bá phụ xem hộ, hai món này, thứ gì biếu Chiêu vương, thứ gì biếu Quỳ vương thì tốt?"

Nói rồi y mở 2 hộp gấm dài chừng một thước ra, vị họ Tiết kia hiểu ý, cúi đầu nhìn vào hộp, thấy trong hộp đặt một hồ lô nhỏ bằng ngón cái, nhãn bóng xinh xắn, làm đồ chơi thì không gì bằng; còn hộp kia thì là một viên đất lọc to bằng lòng bàn tay, bóng mờ, rất nhã nhặn.

Cả

hai món đều vô cùng tinh xảo, bên trong cũng không giấu được thứ gì. Nhưng vị họ Tiết kia vẫn cầm lên ngăm nghía một lát rồi mới tươi cười đặt vào chỗ cũ: "Chiêu vương tính trẻ con, đương nhiên sẽ thích hồ lô, biểu Quỳ vương nghiên mực cũng rất hợp."

"Đa tạ bá phụ chỉ giáo." Y vừa cảm tạ vừa đưa nghiên mực cho Hoàng Tử Hà: "Ta ngồi chơi với bá phụ một lát, cô đưa đến cho Quỳ vương đi."

"Vâng." Cô bưng chiếc hộp đựng nghiên mực lên, đi ra phía sau.

Thị vệ dẫn Hoàng Tử Hà băng qua rừng mai nở rộ, đến hành lang bên cạnh khúc quanh. Tới đây các thị vệ đứng lại, ra hiệu cho cô một mình đi qua.

Hành lang này bắc ngang qua khúc quanh, phía dưới là một mặt hồ, đặt chân lên liền nghe thấy tiếng bước chân vang vọng trên mặt nước. Hương mai ngan ngát quanh mình, vạt váy cô quét qua lớp cánh hoa trên hành lang, thành tiếng xào xạt khe khẽ.

Ngang qua vài ba gian nhà, cô đến trước một gian phòng ở chính giữa, còn chưa bước vào đã thấy Lý Thư Bạch đứng trong cửa chăm chú nhìn mình.

Y vận một bộ áo trắng đơn giản, thanh tú như mai trắng nở rộ ngoài kia, chỉ có đôi mắt sâu hút là lạnh buốt như sao đêm.

Cô mỉm cười rồi yêu kiều vái chào y: "Vương gia."

Lý Thư Bạch rảo bước đến cầm tay cô kéo tuột vào phòng hỏi ngay:

"Cô đến đây làm gì?"

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ cười nói: "Gia nghe tiếng chân là biết tôi đến ư?"

Lý Thư Bạch nhíu mày buông tay ra, ngoảnh đi né tránh nụ cười của cô: "Chẳng đã bảo bọn Cảnh Dực dặn cô không được manh động hay sao?"

Hoàng Tử Hà đặt hộp gấm lên bàn rồi đến bên y, nhẹ giọng: "Nhưng tôi nhớ gia."

Bàn tay y hơi siết, mười ngón nắm lại thành quyền, song rất khó nhận ra. Hơi ấm dịu dàng mà ngọt ngào tràn lên trong ngực, cơ hồ không thể kìm nén, khiến máu toàn thân y sôi lên. Y hạ giọng : "Giờ gặp rồi đấy, ta ổn cả, cô mau về đi."

Hoàng Tử Hà đứng lặng phía sau, chỉ hỏi: "Hôm nay là Thượng nguyên, gia có cần gì không? Tôi sẽ về bảo người chuẩn bị đưa đến."

"Không cần." Y cứng rắn đáp.

Cô lặng lẽ căn môi, nói tiếp: " Tôi và Tử Tần đến phủ Ngạc khám nghiệm thi thể Ngạc vương rồi, vết thương trước ngực từ bên trái chệch xuống, đã ghi vào hồ sơ nghiệm thi."

"Ừm." Y lạnh lùng đáp, như không hề nghe thấy.

Thấy y chẳng nói gì đến mình, Hoàng Tử Hà lặng lẽ vái một cái, nói khẽ: "VẬY, Tử Hà xin cáo lui." Đợi thêm một lát, thấy y không đáp, cô đành đứng dậy quay người bước ra ngoài.

Nghe tiếng tà váy cô sột soạt, Lý Thư Bạch không kìm chế nổi, quay phắt lại nhìn. Ngoài

cửa mai rụng lá tả như tuyết, những cánh hoa tan tác bị gió cuốn vào phòng, lướt qua bên tai cô rồi chạm vào má y. Xúc cảm mềm mượt ấy, cùng hương thơm nhàn nhạt trên người cô, khiến lòng y xao động dữ dội, như cuồng phong cuốn theo sóng dữ đổ ập xuống làm nghiêng trời lệch đất, nhấn chìm toàn bộ ý thức y.

Lý Thư Bạch sai bước đuổi theo bóng lưng cô. Hoàng Tử Hà còn chưa kịp ngoái lại, y đã dang tay ôm chặt lấy cô.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy tim đập như muốn vỡ tung ra trong ngực. Cô đứng ngây tại chỗ, thấy hơi thở của y phả vào tai, làm lay động mấy sợi tóc mai, rồi phớt nhẹ qua má cô như có như không.

Thân hình cô khẽ run lên, khó khăn lắm mới ngoảnh lại gọi khẽ: "Vương gia..."

Y thì thầm: "Đừng cử động... ta chỉ muốn ôm cô một lát thôi."

Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt, khẽ khàng giơ tay áp lên bàn tay đang ghi chặt vai mình. Lý Thư Bạch siết chặt vòng tay, vùi mặt vào tóc, tham lam hít lấy mùi hương trên người cô, chỉ sợ bỏ sót.

Hoàng Tử Hà cắn môi, thật lâu mới giơ tay vuốt ve đôi tay y, cảm thấy tay trái y hơi run lên, sức cũng yếu hơn tay phải. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay trái y, áp mặt vào mu bàn tay.

Còn nhớ y từng nói trước đây vốn thuận tay trái, nhưng sau khi nhặt được lá bùa không lâu thì bị thương, suýt nữa

tàn phế. Giờ tuy tay trái đã khỏi, nhưng gần đây trời rét buốt, nơi này lại gần sông, ẩm thấp, e rằng tay trái y đã lại ngâm ngấm đau.

Nhưng cô không hỏi han gì, chỉ nhẹ nhàng áp mặt vào tay y, nhắm nghiền mắt lại.

Giọng y khẽ đến gần như không nghe ra, hơi thổi phả vào tai cô: "Vương Uẩn dẫn cô đến đây à?"

Cô khẽ ậm ừ.

Hơi thở y ngừng lại một nhịp, đôi tay ôm cô dường như cũng siết chặt hơn: "Y chịu dẫn cô đi gặp ta ư?"

"Vương Uẩn đối với tôi rất tốt. Hơn nữa dù y có mưu mô gì, tôi cũng mặc kệ." Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn y, "Giờ vụ án này bế tắc, nếu y muốn thừa cơ giở trò, không chừng đối với chúng ta cũng là cơ hội xoay chuyển."

Lý Thư Bạch nhíu mày, nhìn ánh mắt dịu dàng của cô: "Lỡ như xoay chuyển không xong, lại cuốn cả cô vào thì sao?"

Hoàng Tử Hà nhếch môi cười: "Tôi sẽ cẩn thận mà."

Y thở dài, buông tay ra: "Thực không hiểu nổi, cô cố chấp cứng đầu như thế, mà sao ta chỉ thích mỗi mình cô."

Hoàng Tử Hà cúi đầu, hai gò má đỏ bừng lên: "Gia thích cũng thế, không thích cũng vậy, dù sao... tôi chỉ có thể thôi."

Lý Thư Bạch lặng lẽ giơ tay vuốt nhẹ bờ má hồng mịn màng của cô. Cảm nhận được ngón tay y trượt qua má khiến cô hồi hộp vô cùng, thậm chí chỉ muốn nhắm

mắt lại tránh né cơn hoảng loạn này.

Song y đã buông tay xuống, nhìn cô hỏi: "Cô vẫn ở cạnh Vương Uẩn đấy ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, lấy hai tay bưng má, hồng làm đôi má nóng bừng mau nguội lại.

Lý Thư Bạch nín lặng nhìn xuống, lo lắng và bất lực thoáng qua trong mắt. Nhưng chỉ giây lát, y đã ngoảnh đi, thản nhiên nói: "Cũng tốt, nếu giờ cô ở phủ Quý, không chừng lại bị liên lụy."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Tôi không sợ liên lụy, cũng sẽ hết sức cẩn thận, không để bị liên lụy đâu."

Lý Thư Bạch gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cuối cùng y cũng lên tiếng: "Cô về đi, yên tâm đợi ta."

Hoàng Tử Hà rời khỏi gian nhà y ở, đi dọc theo hành lang trở về.

Tiếng chân vang vọng trên mặt nước phía dưới, những cánh hoa lá tả rời xuống, làm lan ra từng đợt sóng, rồi chẳng mấy chốc lại tan biến. Cô nhìn xuống mặt nước, cứ thế đi thẳng đến chỗ ngoặt hành lang, chợt bắt gặp Vương Uẩn đang đứng ngay dưới một cột mai nở rộ.

Trên vạt áo xanh biếc của y rụng đầy hoa mai trắng, như tuyết phủ núi xa, mây giăng trời rộng. Có điều, giữa khung cảnh tao nhã thư nhàn ấy, y lại có vẻ lạc lõng cô đơn, ngẩn ra nhìn những cành mai rũ thấp, hoa rộ đầy cành, chẳng biết đang nghĩ gì.

Hoàng Tử Hà thoáng hồi hộp nghĩ

thầm, chẳng biết có phải vừa rồi y đã trông thấy gì không?

Nhưng ngay lập tức cô lại nghĩ ra, hành lang bên ngoài có thể khuếch đại âm thanh, nếu y đến, nhất định họ sẽ nhận ra ngay.

Chẳng hiểu sao, cô vẫn hơi chột dạ, đành đứng dưới hành lang gọi khẽ: "Vương công tử."

Vương Uẩn định thần lại, chậm rãi ngoái đầu nhìn cô, tức thì mỉm cười dịu dàng: "Về nhanh thế ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, theo y đi dọc con đường mòn xuyên qua rừng mai ra ngoài.

Mai rụng như tuyết, cánh hoa rơi đầy đầu hai người. Vương Uẩn ngẩng lên nhìn hoa nở đầy cành, buột miệng: "Mấy hôm trước còn là trời băng đất tuyết, mới ấm lên vài ngày mà hoa đã nở rộ rồi."

"Đúng thế, thời tiết ấm lạnh, vạn vật đều hay."

Hoàng Tử Hà trầm ngâm đáp. Cô giơ tay vin một cành hoa, từng đóa hoa nở rộ lần lượt qua đầu ngón tay, cành lá vừa lay động, lớp lớp cánh hoa lại rơi xuống.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy ánh nắng rực rỡ qua lớp lớp cành hoa, phủ lên cô một vầng sáng chói mắt. Ánh mắt y nhìn theo hướng cánh tay cô giơ lên, một cánh mai trắng mỏng manh trượt vào tay áo cô.

Dường như cô chẳng hề nhận ra, vẫn thong thả đi tiếp.

Song trái tim y không nén nổi đập rộn lên. Nhìn đôi tay hơi giơ lên, nhìn tay áo cô, y bất

giác ngẩn ngơ, chợt nghĩ, đời này kiếp này, liệu có khi nào y có thể nắm lấy bàn tay ấy, thuận theo cổ tay trắng ngần, gỡ cánh mai trắng ra khỏi ống tay áo giùm cô chẳng? Nếu thực có ngày ấy, liệu đó có phải khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời y rồi.

Rời Tông Chính Tự, Vương Uẩn phải quay về Ngự Lâm quân, tiện đường cũng đưa Hoàng Tử Hà về.

Nhưng đúng lúc cô theo Vương Uẩn lên xe ngựa, phía sau chợt có người chạy tới gọi: "Hoàng tiểu thư, sao cô lại ở đây?"

Hoàng Tử Hà ngoái lại, trông thấy Trương Hàng Anh từ bên đường chạy đến. Gã tới gần cô, cảnh giác nhìn chăm chăm Vương Uẩn, hạ giọng hỏi: "Sao tiểu thư lại đi với Vương đô úy?... Tới thăm vương gia ư?"

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: "Sao huynh lại ở đây?"

Trương Hàng Anh vội đáp: "Hôm nay tôi được nghỉ nên đi dạo loanh quanh, thấy đông người tụ tập ngắm hoa mai bên bờ Khúc Giang, bèn lại xem có tìm được tông tích Tích Thúy không."

"Tôi nghĩ giờ cô ấy vẫn phải mai danh ẩn tích, không tới những chỗ đông đúc đâu. Huống hồ cô ấy làm gì có bụng dạ nào ngắm hoa mai nữa."

Trương Hàng Anh gật đầu, song không hề nhụt chí: "Cũng phải, vậy để tôi đưa tiểu thư về."

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi ngoái lại bảo Vương Uẩn: "Hôm nay phải cảm ơn Vương

công tử rất nhiều. Tôi còn chút việc phải làm, không dám phiền công tử nữa."

Wương Uẩn cũng thoải mái đáp: "Ta phải tới Ngự Lâm quân xử lý vài việc, thứ cho không thể đi cùng cô nữa."

Đợi xe ngựa Vương Uẩn đi xa, Trương Hàng Anh mới sốt ruột kéo tay áo Hoàng Tử Hà, lôi cô vào một con hẻm vắng người, hỏi dồn: "Y dẫn cô đến đây làm gì? Lẽ nào cô không thấy... có vấn đề gì ư?"

Hoàng Tử Hà thấy gã lo lắng, lòng cũng hơi rúng động, song ngoài mặt vẫn thản nhiên lắc đầu: "Có vấn đề gì đâu? Vương công tử giúp tôi vào gặp gia, mọi việc rất thuận lợi."

"Thuận lợi thì tốt rồi... tôi chỉ lo cô xảy ra chuyện."

Trương Hàng Anh nhìn quanh, thấy không có ai mới nhẹ giọng tiếp: "Cảnh Dục từng nói với tôi rằng, vụ hành thích ở Thục, rất có thể liên quan tới nhà họ Vương."

Hoàng Tử Hà không ngờ lúc này gã lại nói ra chuyện đó, ngược mắt nhìn lên, thấy ánh mắt gã nhìn mình đầy lo âu, bèn chậm rãi hỏi: "Việc này... huynh đã thưa với vương gia chưa?"

"Rồi, tôi đã nói với gia từ lâu, nhưng gia không tỏ vẻ gì. Dù sao Dục công công cũng chỉ phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực." Nói đoạn, gã lại len lén nhìn về phía xe ngựa Vương Uẩn đi khỏi, hạ giọng: "Giờ gia xảy ra chuyện, Vương đô úy lại chịu giúp cô

mạo hiểm, tôi... tôi cũng rất muốn tin y, nhưng chỉ sợ có chuyện gì đó..."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, suy đoán của Trương Hàng Anh rất có lý, dù sao Vương Uẩn len lén dẫn cô đến gặp Quý vương, nếu bị phát hiện, ắt cô không thể yên ổn.

Nhưng rốt cuộc cô chỉ cười đáp: "Tội danh của gia giờ đã rất nặng, có phạm thêm tội len lút thăm nom cũng chẳng sao. Tôi là người phủ Quý khi xưa, len đến thăm chủ, xét theo luật hay án cũ, nếu bị phát hiện chẳng qua phạt hai mươi trượng thôi, có gì mà to tát."

"Tóm lại... lần này không sao thì tốt rồi, lần sau cô phải cẩn thận đấy."

Trương Hàng Anh thở phào dạn.

Tuy Hoàng Tử Hà vẫn chưa thôi nghi ngờ, nhưng thấy gã chân thành như vậy, lại nhớ đến những giúp đỡ và săn sóc của Trương Hàng Anh khi xưa, không khỏi thầm thở dài: "Trương nhị ca lo cho tôi qua, xin đa tạ."

Trương Hàng Anh lắc đầu: "Có gì đâu, tôi chẳng giúp được gì cho gia và cô, chỉ biết hằng ngày ngồi lo lắng suông thôi."

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra một chuyện: "À phải, huynh có quen thầy thuốc nào ở Đoan Thụy Đường không? Giới chữa xương khớp càng tốt."

Trương Hàng Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: "Có, Hà đại phu là bạn thân với cha tôi, lừng danh kinh thành về tài nổi xương đấy."

"Hôm nay ông ấy có ở Đoan Thụy Đường không? Tôi muốn bốc ít thuốc."

"Cô bị thương à?" Trương Hàng Anh vội hỏi.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Tôi đi bốc ít thuốc đau nhức xương khớp cho người khác thôi."

Đoan Thụy Đường dù sao cũng là tiệm thuốc cả trăm năm tuổi, thầy thuốc ngồi quầy phải đến mấy chục vị. Hôm nay tình cờ Hà đại phu cũng có mặt, nghe cô nói là vết thương cũ nhiều năm, vì ẩm thấp mà phát bệnh, ông ta bèn kê một đơn thuốc, bảo cô đến quầy thuốc bốc.

Tủ thuốc ở Đoan Thụy Đường xếp thành một dãy dài, mười mấy người làm chuyên bốc thuốc tay cầm cân, bận tít tít.

Nói gì cũng là hiệu thuốc lớn nhất nhì kinh thành, riêng nơi bốc thuốc đã là năm gian phòng thông nhau, bảy tám chục tủ thuốc kê thành dãy dài hun hút, cao hơn một trượng. Ngăn thấp phải ngồi thụp xuống bốc, ngăn cao thậm chí phải bắc thang leo lên mới với tới được.

Trương Hàng Anh quen biết người ở đây, nên đẩy đơn thuốc của mình lên đầu tiên. Người làm nhìn đơn, nhíu mày: "Hôm nay hết ma hoàng rồi, đang sai người ra phía sau lấy, hay là hai vị vào gian phòng đằng sau đợi chút đi. Một lát là có ngay."

Trương Hàng Anh gật đầu, dẫn Hoàng Tử Hà vòng qua dãy tủ thuốc, vào gian phòng nhỏ phía sau. Trong này chất đống những vị thuốc đã qua sơ chế, thoang thoang mùi thảo

dược. Gã giới thiệu: "Đây là nơi sao thuốc của Đoan Thụy Đường, có điều chỉ dùng khi cần kíp, nên thường ngày chẳng có ai lai vãng, chúng ta ngồi nghỉ chân một lát." Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi ngồi xuống một chiếc ghế con trong góc.

Trương Hàng Anh ngồi thêm chốc lát, rồi dường như cảm thấy hai người ở chung một phòng có phần hơi ngượng ngập, bèn đứng dậy: "Để tôi đi xem ma hoàng đã đưa đến chưa."

Hoàng Tử Hà ừm một tiếng, tựa đầu vào cột, cảm giác hương thuốc nồng nàn thấm vào cơ thể. Bên ngoài vang lên tiếng mở khóa tủ thuốc, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng người xướng danh. Đó là những người làm bốc thuốc gọi tên người bệnh.

Trong phòng âm áp, mùi thuốc xức nức, những tiếng lao xao xung quanh như một khúc hát ru.

Suốt nửa tháng nay, vật lộn giữa những cuộc đấu tranh nội tâm không ngừng nghỉ, lúc này Hoàng Tử Hà mới từ từ nhắm mắt lại. Giữa màn đen trước mắt, cô trông thấy hoa mai trắng tả tơi rơi rụng, rồi lại thấy Lý Thư Bạch vận áo trắng đứng đó. Y thì thầm bên tai, dừng cử động, ta chỉ muốn ôm cô một lát thôi.

Vòng tay mạnh mẽ, giọng nói dịu dàng.

Chỉ chớp mắt chốc lát, mà còn ngọt ngào hơn một giấc xuân thu. Đầu cô càng lúc càng cúi thấp, đến khi sắp đập vào cột, thì giật mình sực tỉnh.

Hoàng Tử Hà mở bừng mắt, thấy ngay một cái xác lù lù trước mặt.

Chính là người làm ở quầy thuốc đã bảo cô vào đây đợi. Hắn nằm sấp dưới đất, máu ồng ộc tuôn ra từ cổ. Chỗ cô ngồi hơi trũng, nên máu chảy về phía ấy, như một con rắn đỏ tươi ngoằn ngoèo trườn đến dưới chân cô.

Nhất thời cô không biết đây là mộng hay thực, cho tới khi máu sắp chạm vào gấu váy, mới thấy đầu lạnh buốt, cuống quýt xách váy nhảy lên, tránh dòng máu đang chảy đến.

Đúng lúc đứng dậy, cô chợt nghe "keng" một tiếng, cúi đầu nhìn thì thấy thanh đoản kiếm đặt trên đùi đã rơi xuống đất, thân kiếm và vạt váy mình dính đầy máu.

Cánh cửa khép hờ tức thì bị đẩy bật ra, có người gọi: "A Thất, bên ngoài bạn gần chết rồi, cậu ở trong này lâu thế làm gì..."

Chưa nói hết câu, người nọ đã trông thấy thi thể nằm dưới đất, máu chảy thành sông, còn Hoàng Tử Hà đang đứng ngây ra đó, mơ mơ màng màng. Xấp giấy gói thuốc người nọ bung trên tay đổ tung tóe ra đất, hấn chờ người, rồi hét âm lên: "Người đâu! A Thất... A Thất bị giết rồi!"

Nghe tiếng kêu, người bệnh đang xúm xít đứng chờ xung quanh bèn đổ xô đến, vây kín vòng trong vòng ngoài. Mấy tên người làm đang bốc thuốc cũng lủ lượt bỏ đồ

trong tay xuống, vạch đám đông chen vào.

Hoàng Tử Hà giật bản mình, tâm trí đang mơ màng cũng tỉnh táo lại đôi phần. Cô đang định ngồi xuống kiểm tra cái xác thì kẻ đầu tiên xông vào đã tóm lấy cô quát lên: "Người chính là hung thủ! Người giết A Thất!"

Người xung quanh lập tức xúm lại, hai người bẻ quặt tay cô ra sau lưng, rồi một kẻ khác rút dây thừng ra toan trói nghiêng cô lại.

Hoàng Tử Hà vùng vẫy, hét lên: "Buông ra, tôi không giết người!" Kẻ phát hiện thi thể trở vào cô, thét lớn: "Không phải người thì còn ai? A Thất chết trong phòng, mà ngoài người ra trong này còn ai đâu?"

"Đúng thế, chúng ta đều ở ngoài bốc thuốc, không rời quầy một bước. Ngoài người ra còn ai vào đây nữa chứ?"

"Không sai, chỉ có mình người!"

Giữa đám đông nhốn nháo, Hoàng Tử Hà mở miệng toan cãi, nhưng sức nhớ chuyện gì đó, mồ hôi lạnh bỗng túa ra đầm đìa.

Cô chờ cả người, mặc cho họ đẩy vào tường, trói nghiêng lại cũng không hề phản kháng, chỉ mở to mắt, trừng trừng nhìn kẻ đang khoanh tay đứng sau đám đông - Trương Hàng Anh.

Gã vốn cao lớn, khi đám đông ùn ùn phía trước chuyển động, cô thoáng thấy gương mặt gã lộ ra, bình thản đến mức chẳng buồn tỏ vẻ kinh hoàng hay lo lắng.

Mãi tới khi cô bị trói gô lại, mọi người

xôn xao bàn tán định đưa lên quan, Trương Hàng Anh mới vạch đám đông hồi hả chạy đến chắn trước mặt cô: "Các vị thúc bá đại ca, đừng đổ oan cho người tốt! Hoàng tiểu thư là bạn tôi, cùng nhau đến đây bốc thuốc, sao lại giết người được chứ?"

Một ông lão ăn mặc như quản lý cười lạnh lùng hỏi: "Hàng Anh, chẳng phải cậu không ở trong đó sao? Sao cậu biết không phải là cô ta? Trong phòng sao thuốc, trừ thi thể của A Thất ra, chỉ có mình cô ta, cậu bảo không phải cô ta, vậy thì là ai?"

"Nhưng... nhưng mà..." Trương Hàng Anh há hốc miệng, nhất thời cũng không biết phản bác thế nào, vội quay sang Hoàng Tử Hà, lắp bắp: "Hoàng tiểu thư không phải người như thế..."

Hoàng Tử Hà quay đi, không muốn nhìn mặt gã, chỉ hỏi viên quản lý: "Vừa rồi tôi ngồi trong phòng đợi ma hoàng, có thiệp đi một lát. Nếu lúc ấy có người khác lên vào, cũng có khó gì!"

"Hừ, người nói nghe dễ thế!" Ông lão giơ tay trở cửa phòng nói: "Gian phòng này nằm sau dãy tủ thuốc, nếu có người lạ vào, những người bốc thuốc phía ngoài sẽ phát hiện ra ngay, đời nào cho vào? Ngay cả người, cũng là vì Hàng Anh dẫn đến, mới cho vào đây ngồi đó."

"Ngoài tôi ra, lẽ nào không có ai khác ra vào ư? Hoàng Tử Hà cắn môi, ánh mắt từ từ dừng lại ở Trương Hàng Anh, "Ít nhất,

Trương Hàng Anh nhất định cũng có thể vào?"

Trương Hàng Anh há miệng, gượng gạo nói: "Nhưng... tôi, tôi không thể làm chứng cho cô được, vì tôi nghĩ nam nữ thụ thụ bất thân, ở mãi trong

một phòng với cô e rằng không ổn, nên sau khi đi ra không hề trở vào. Vừa rồi tôi ngồi ở băng ghế tíu đầu kia đây tử, nghe A Thực bốc thuốc..."

Một kẻ, chắc là A Thực, gật đầu xác nhận: "Tôi cũng thấy Cương nhị ca." Đó là một cậu học việc thấp bé, nói còn hơi ngọng, "trương" lại nói thành "cương". "Cương nhị ca ngồi tán gẫu với tôi một lúc lâu, giữa chừng tôi chỉ đi lấy thêm ít thuốc thôi."

Hoàng Tử Hà run run hỏi Trương Hàng Anh: "Vậy lúc cậu ấy đi lấy thuốc, huynh ở đâu?"

"Tôi vẫn ngồi cạnh cậu ấy... Bấy giờ A Thực vừa bốc thuốc vừa lầm bầm đọc các vị kê trong đơn, vì mấy vị đó mỗi vị ở một nơi, cách nhau rất xa, nên cậu ấy vừa bốc vừa phải nhắm đọc mấy lần, tôi còn nhớ có bạch liễm, tế tân, bạch truật, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, đàn hương, đinh hương..."

A Thực gật đầu: "Đúng đúng, chính là các vị ấy, không sai."

Quản lý vội vẫy tay gọi người giải cô lên quan phủ: "Người còn định cãi cố nổi gì! Mau giải đi thôi!"

Tức thì tất cả náo loạn lên, kẻ thì khóc lóc gọi tên A Thất, người thì nguyên rủa Hoàng Tử Hà, rất nhiều người xô cô thật mạnh.

Cô bị loạng choạng suýt thì ngã nhào. Trương Hàng Anh vội chắn trước mặt cô, nói với mọi người: "Các vị xin bớt kích động, đợi quan phủ đến rồi tính, tôi tin Hoàng tiểu thư không phải người như vậy đâu."

Hoàng Tử Hà được gã che cho, dựa vào góc tường, nhìn tấm lưng rộng trước mặt, bỗng thấy bài hoại cả người. Cô giơ tay che mắt, gắng kìm dòng lệ, gọi khẽ: "Trương nhị ca..."

Trương Hàng Anh vừa giơ tay ngăn đám người, vừa ngoái lại nhìn.

Gã vẫn là Trương Hàng Anh cao lớn uy vũ, vẫn chắn trước mặt bảo vệ cô. Nhưng Hoàng Tử Hà biết, gã đã không còn là Trương nhị ca của mình nữa.

Cô hạ giọng nói nhỏ: "Chẳng trách, Tích Thúy bảo tôi... trốn đi."

Trương Hàng Anh sững sờ, cơ mặt đanh lại. Cầm gã bệnh ra, từ từ quay đi.

Hoàng Tử Hà tựa đầu vào tường, má chạm phải mặt tường lạnh buốt. Hai tay bị trói đau rát, nhưng cô chẳng hề cảm thấy, chỉ đứng đờ ra đó bất động. Những tiếng chửi rủa cùng ánh mắt căm hận, trong mắt cô chỉ là hạt bụi, lòng cô còn mãi hồi tưởng lại mọi chuyện từ khi quen biết Trương Hàng Anh đến giờ, tất cả vẫn sờ sờ ngay trước mắt, khiến lòng cô đau như dao cắt.

=====

Chương 13: Đào mạn lạc thành

Tp: cHi199, tutudinh

Chu Tử Tần tha thân rời khỏi chợ Tây, tay trái xách con thỏ hoang dùng để giải phẫu, tay phải ôm vò nước biển để rửa vết máu, đi thẳng đến Đuan Thụy Đường.

Thấy đám đông xúm xít trước cửa Đuan Thụy Đường xô xao bàn tán, kẻ nói văng nước miếng, kẻ ghé tai thì thào, lại có kẻ sục sôi căm phẫn, Chu Tử Tần vốn hay hóng hớt, lập tức chạy đến hỏi: "Các vị các vị, xảy ra chuyện gì thế?"

Mọi người đang hăng say bàn tán, vừa thấy có người mới tham gia, bèn mừng rỡ tranh nhau nói: "Không xong rồi, Đuan Thụy Đường có án mạng! Thi thể vừa được khiêng đi đấy!"

"Đúng thế, cậu không thấy à, máu me lênh láng cả đất, nhìn phát khiếp!"

"Hãi nhất là, nghe đồn hung thủ là nữ!"

"À đó trông cũng xinh đẹp, tuổi chừng mười bảy mười tám, nhìn dịu dàng nhu mì là thế, không ngờ ra tay thật tàn độc, xoẹt một cái đã cắt đứt cổ người ta..."

"A Thất thực đáng thương, trong nhà còn người già trẻ nhỏ, cả nhà chỉ dựa vào một mình y, đúng là nghiệp chướng."

Bộ não thần kỳ của Chu Tử Tần bắt đầu vận động, hào hứng hỏi: "Có phải A Thất kia trêu hoa ghẹo bướm rồi lại phải tay không chịu trách nhiệm nên bị cô nương nọ giết không?"

"Xem ra không phải, ả nọ hình như là Trương Hàng Anh dẫn đến, chắc không có thù oán gì với A Thất."

Chu Tử Tần vừa nghe nhắc đến ba chữ Trương Hàng Anh, bèn à lên, hỏi dồn: "Trương nhị ca dẫn đến à? Lẽ nào... lẽ nào là Tích Thúy?"

Người bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc: "Tích Thúy gì chứ? Nghe nói là họ Hoàng."

"Cô nương mười bảy mười tám, xinh đẹp như mè, họ Hoàng... ư?" Chu Tử Tần lăm lăm, chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu, tức thì gã kinh hoàng thất sắc, con thỏ đang xách tai tuột tay rơi bịch xuống đất, mừng rỡ chạy vụt đi.

"Hoàng Tử Hà hả?" Gã tiện tay quăng luôn chiếc vò trong tay, túm cổ áo kẻ nọ hỏi gặng: "Là Hoàng Tử Hà à?"

Kẻ kia giật bản mình, vội gỡ tay gã ra, cuống quýt: "Tôi làm sao biết được? Chỉ nghe nói là họ Hoàng thôi..." "Giờ cô ấy ở đâu rồi? Bị ai đưa đi?"

"Quan... quan phủ..."

"Pủ Kinh Triệu hay Đại Lý Tự?"

"Hình như... Hình như là Đại Lý Tự, vì bấy giờ vừa khéo có mấy vị quan Đại Lý Tự ở gần đây, nên đã giải đi..."

Kẻ nọ mới nói được nửa câu, Chu Tử Tần đã buông hăn ra, quay phắt đi, chạy thẳng về phía Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự thiếu khanh Thôi Thuần Trạm nhăn mặt nhìn Chu Tử Tần xô cửa xông vào: "Tử Tần hôm nay

đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo vậy?"

"Thôi thiếu khanh, vẫn là huynh hiểu tôi, thôi khỏi khách sáo nữa, chúng ta vào đề luôn đi." Chu Tử Tần sẵn đến túm lấy vai Thôi Thuần Trạm: "Chỗ các vị có phải vừa đưa đến một nữ phạm tên Hoàng Tử Hà không?"

"Đúng." Thôi Thuần Trạm trở vào mặt mình, "Bằng không Tử Tần nghĩ tại sao ta phải rầu rĩ thế này?"

"Tại sao?"

"Còn phải nói à, mấy tên đó thật là quáng mắt, đi dạo phố một vòng cũng chuốc vạ vào thân. Công tử bảo chuyện này có đáng để Đại Lý Tự quản

không chú? Đấy cho phủ Kinh Triệu chẳng phải xong ư. Hung thủ giết người chúng giải về là ai hả? Là Hoàng Tử Hà cơ đấy!"

Thôi Thuần Trạm nhìn quanh, mặt nhăn như bị, "Tử Tần biết Hoàng Tử Hà không? Chính là Dương Sùng Cổ bên cạnh Quỳ vương khi trước, nữ thám tử lừng danh thiên hạ ấy!"

"Tôi ngưỡng mộ cô ấy mấy năm nay, sao lại không biết?" Chu Tử Tần càng túm vai Thôi Thuần Trạm chặt hơn, khiến hắn đau đến nghiến răng nghiến lợi: "Nhẹ tay thôi chứ..."

Tôi muốn bàn với huynh việc này, huynh cũng biết đấy, Hoàng Tử Hà là thần thám, đời nào lại gây ra chuyện này? Thế nên tôi nghĩ nhất định là bị người ta hãm hại! Thôi thiếu khanh thấy thế nào?"

Thôi Thuần Trạm trầm tư gật đầu: "Cũng có thể... Giờ Quỳ vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, có lẽ có kẻ thừa cơ ra tay với cô ta."

"Thế thì huynh thả cô ấy ra đi, để tôi và cô ấy bàn luận xem rốt cuộc là kẻ nào hãm hại..."

Thôi Thuần Trạm lờm gã: "Cô ta là phạm nhân của Đại Lý Tự, dù Quỳ vương gia đích thân đến đây, cũng không phải muốn dẫn đi là dẫn được đâu!"

Chu Tử Tần tiu nghiu buông Thôi Thuần Trạm ra, e dè hỏi: "Thôi được... vậy để tôi đi thăm cô ấy một lát, được không?"

"Giờ đi ngay à..." Thôi Thuần Trạm đang chần chừ thì Chu Tử Tần đã túm lấy vai, lại bắt đầu nài nỉ, khiến hắn phải hoảng hốt lùi tránh, gật đầu lia lịa: "Được được, để ta dẫn Tử Tần đi."

Hai người vừa chuẩn bị đến phòng nhốt phạm nhân, Thôi Thuần Trạm chợt thấy một người từ đại sảnh đi vào, chấp tay vái dài, sang sảng nói: "Thôi thiếu khanh, lâu lắm không gặp."

Vừa thấy kẻ này, Thôi Thuần Trạm đã bỏ ngay Chu Tử Tần lại, niềm nở bước lên đón: "Uẩn Chi, cơn gió nào đưa đờ úy đến đây thế này?"

Vương Uẩn sải bước băng qua khoảnh sân rộng lát đá xanh, cười đáp: "Thực không dám giấu, hôm nay tới gõ cửa thiếu khanh, là có việc muốn nhờ."

"Ồ, Uẩn Chi có gì xin cứ căn dặn." Thôi Thuần Trạm vừa nói vừa nhìn Chu Tử Tần, đẩy gã

về phía phòng nhốt phạm nhân: "Tử Tần đi thăm phạm nhân trước đi, ta và Uẩn Chi lâu ngày không gặp, phải nói vài câu đã."

Nghe Thôi Thuần Trạm nói vậy, Vương Uẩn càng cười tươi hơn: "Tử Tần đến thăm Tử Hà ư?"

Chu Tử Tần gật đầu: "Vương huynh đúng là liệu sự như thần."

Vương Uẩn quay sang nói với Thôi Thuần Trạm: "Hay là cùng đi đi, tôi cũng đến vì nữ phạm này đây."

Thôi Thuần Trạm há hốc miệng, giờ mới lảng máng nhớ ra, Hoàng Tử Hà hình như chính là vợ chưa cưới của Vương Uẩn. Hắn hiểu ngay nguyên nhân Vương Uẩn đến thăm, đồng thời cũng thầm rửa xả đám thuộc hạ nhiều chuyện đang yên lành lại bắt giải Hoàng Tử Hà về hạn chúng không biết bao nhiêu mà kể, rồi ngượng nghịu nói: "Đi thôi, chúng ta cùng đi xem thử."

Trong gian phòng nhỏ ở Đại Lý Tự, nữ phạm Hoàng Tử Hà vừa bị bắt đang nằm trên giường, nhìn chăm chăm khung cửa sổ vừa cao vừa hẹp, lặng im như tượng. Trời không đẹp lắm, ánh sáng hắt vào qua khe cửa khá nhạt, bên trong phòng hơi tối. Lúc cửa mở ra, họ chỉ thấy cô trầm tĩnh nằm trên giường, gương mặt nhìn nghiêng đẹp dịu dàng, dưới ánh sáng lờ mờ, toát lên vẻ mỏng lung như sương khói.

Chu Tử Tần nôn nóng nhất, gọi âm lên: "Hoàng tiểu thư ơi là Hoàng tiểu thư, cô toi đòi rồi!"

Sao cô lại phạm vào việc tà trời thế này hả?"

Nghe giọng gã, Hoàng Tử Hà mới nhìn ra cửa, thấy Chu Tử Tần xông xộc chạy vào, còn Vương Uẩn bình thản đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn cô, không rời một khắc.

Hoàng Tử Hà thở hắt ra, đứng dậy đón họ: "Sao các vị lại đến đây?"

Chu Tử Tần đáp ngay: "Ta đi ngang qua Đoan Thụy Đường, nghe nói có một cô nương đi cùng Trương Hàng Anh vừa giết người! Thoạt đầu cứ ngỡ Tích Thúy, không ngờ lại là cô!"

Vương Uẩn im lặng, mặc cho Chu Tử Tần huyền thuyên nói một tràng. Nhưng Hoàng Tử Hà biết rõ, lúc hai người chia đường, e rằng y đã sai người để ý đến hành tung của cô rồi.

Thấy ba người trò chuyện, Thôi Thuần Trạm bèn nói còn bận việc công, phải đi trước.

Chu Tử Tần túm tay áo Hoàng Tử Hà hỏi dồn: "Chuyện thế nào? Sao cô lại giết tên học việc bốc thuốc ở Đoan Thụy Đường?"

Hoàng Tử Hà vặn lại: "Công tử nghĩ sao?"

"Ta không biết! Lẽ nào hẳn thấy cô thân gái một mình định hà hiếp ư? Không đúng... Sao Trương Hàng Anh không giúp cô?"

Vương Uẩn bấy giờ mới can thiệp: "Tử Tần đừng nói tranh nữa, để Tử Hà kể nghe xem nào." Chu Tử Tần gật đầu lia lịa, rồi phúi giường ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà kể lại một lượt đầu đuôi câu chuyện thật chi tiết,

tới khi ngừng lời thì cũng sắp hoàng hôn. Tiểu lại đưa đèn đến cho họ, trong phòng có thêm một ngọn đèn leo lét, coi như cũng tạm xua được bóng tối.

Gian phòng nhỏ ấm thấp, lạnh lẽo, bóng của ba người đổ dài dưới ánh đèn, méo mó mà quái dị.

Chu Tử Tần nằm bò ra chiếc bàn nhỏ, vừa buồn rầu vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc hỏi: "Ý cô là... rất có khả năng, Trương nhị ca giết người hãm hại cô

ư?"

Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu: "Phải, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc hẳn ta làm sao vừa ngồi tán gẫu với A Thực ở đầu kia dãy tủ thuốc, vừa lên vào giết người được."

Chu Tử Tần đập bàn làm ngọn đèn nầy cả lên, ánh đèn tối hẳn: "Ta biết rồi, nhất định gã A Thực kia bị mua chuộc."

"Xem ra không phải." Hoàng Tử Hà lắc đầu.

"Tóm lại bên trong ắt có nguyên do, Trương Hàng Anh cũng không tránh khỏi liên can." Vương Uẩn nãy giờ lắng lắng ngồi nghe, lúc này mới lên tiếng, "Hơn nữa, ta tin rằng chỉ cần Tử Hà có thể điều tra thêm, nhất định sẽ phát hiện chân tướng, tẩy sạch oan khiên."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Nhưng trước mắt tôi đang bị giam cầm, không thể thoát thân, dù ngồi đây vắt óc suy nghĩ cũng chẳng có cách nào."

"Tốt nhất là đến hiện trường một chuyến, tìm xem có manh mối gì không, phải không

nào?" Nói rồi Vương Uẩn quay sang Chu Tử Tần: "À phải, Tử Tần không đi kiểm tra thi thể và hung khí ư?"

"Thi thể và hung khí..." Chu Tử Tần sáng mắt lên, đứng phắt dậy, "Nói phải lắm! Tôi đi bây giờ đây!"

"Thi thể đã được đưa đến nghĩa trang rồi, giờ Tử Tần ra ngoài thành có ích gì đâu?" Bên ngoài vang lên giọng Thôi Thuần Trạm, hẳn tươi cười đứng trước cửa gọi họ: "Không còn sớm nữa, hai vị ở lại Đại Lý Tự dùng bữa đi, nhà bếp đã dọn sẵn cơm rượu rồi."

Chu Tử Tần đứng dậy bảo Hoàng Tử Hà: "Đi thôi."

Hoàng Tử Hà gượng cười, song không nhúc nhích. Vương Uẩn biết giờ cô đang mang tội, lại là phạm nữ, khó mà cùng họ ăn uống được, bèn vỗ vai

Chu Tử Tần giải vây: "Tử Hà vừa gặp biến cố lớn, chắc chẳng còn bụng dạ nào nữa, chúng ta đi trước đi."

Ba người đi khỏi, cửa cũng khép lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Hoàng Tử Hà.

Cô ngồi lặng trên giường thấp, chẳng biết qua bao lâu, thấy lưng hơi mỏi, bèn tựa vào tường. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng chìa khóa leng keng, rồi ánh đèn chiếu vào, là Vương Uẩn xách đèn đi đến.

Ánh đèn vàng qua thấm qua lớp giấy mỏng, soi sáng gian phòng nhỏ, cũng soi sáng cả nụ cười y, còn bình thản ôn hòa hơn cả ánh đèn.

Y mang đến một hộp cơm, mở ra, lấy bốn

đĩa thức ăn nhỏ, một chén canh gà xé, một bát cơm nắm bày đầy chiếc bàn trước mặt cô, lại đưa cho cô đôi đũa, ân cần: "Đói lâu rồi hả, ăn trước đi đã."

Hoàng Tử Hà nhích đến trước bàn, cúi đầu ngồi xuống, đón lấy đôi đũa từ tay y: "Tử Tần đâu rồi?"

"Quả nhiên cậu ta không kiên nhẫn nổi, đi kiểm tra thi thể luôn rồi."

"Ừm." Hoàng Tử Hà gật đầu, bưng chén canh lên uống trước. Trời đang giá rét, trong phòng cũng lạnh buốt, uống được chén canh nóng, cơ thể dường như cũng nóng bừng lên. Cô bất giác ngược lên nhìn Vương Uẩn, bắt gặp nụ cười ôn hòa như ngọc của y dưới ánh đèn, ấm áp chẳng khác gì chén canh trong tay.

Bỗng chốc, cô hoảng hốt nghĩ, nếu không có y, giờ mình sẽ ra sao? Thấy cô ngây ra nhìn mình, Vương Uẩn bất giác giơ tay lên huơ huơ trước mặt: "Sao thế?"

"À... không sao." Cô hồi hả cúi xuống, cầm đũa lên cầm cúi ăn.

Vương Uẩn lặng lẽ ngồi đó, đợi cô ăn hết quá nửa mới hỏi: "Ta cho người chú ý đến hành tung của cô, thực chỉ vì cục thế nguy hiểm hiện giờ, chứ

không có ý khác. Cô không giận ta chứ?"

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không có gì... Tôi, tôi lên đi mua thuốc cho Quý vương, công tử có giận không?"

"Giận." Y lặng lẽ đáp.

Hoàng Tử Hà sững người, bất giác siết chặt đôi đũa trong tay, ngẩng lên nhìn y.

Y cũng chăm chú nhìn cô dưới ánh đèn leo lét, vài tia sáng long lanh nhảy nhót trong mắt, đập dềnh như sóng.

Vương Uẩn dịu giọng: "Vì, đáng lẽ cô phải nói với ta, để ta đi thay. Sao giữa lúc bất thường này còn mạo hiểm chứ?" Lời lẽ dịu dàng của y khiến cô ngẩn ra, chẳng biết nên phản ứng thế nào. Hồi lâu, cô mới siết chặt đôi đũa, cúi đầu tần ngần đáp: "Tại tôi không biết... ngay cả Đoàn Thụy Đường cũng trở thành nơi nguy hiểm đến vậy."

Vương Uẩn phì cười, đăm đăm ngắm Hoàng Tử Hà dưới ánh đèn mờ ảo, chẳng rõ có phải tại ánh đèn hay không, mà má cô ửng lên hai vầng hồng, khiến thiếu nữ xưa nay vốn xanh xao thoát trở nên kiều diễm khôn xiết.

Lòng Vương Uẩn xao xuyến, không kìm nổi giơ tay lên, toan chạm vào đôi má như cánh đào hé nụ của cô.

Nhưng khi tay y sắp chạm vào má, cô chợt quay mặt đi, nhìn ra ngoài song: "Hình như muộn lắm rồi."

Y lẽ nào không nghe ra ý cô. Bàn tay tức thì khựng lại giữa chừng, rồi ngượng nghịu buông xuống, vờ thu cái chén không trước mặt cô, tiện thể dọn luôn một chiếc đĩa.

Không khí trở nên vô cùng nhạy cảm, động tác ăn của Hoàng Tử Hà cũng gượng gạo hẳn.

Vương Uẩn lặng thinh, mãi tới khi cô ăn hết, thu dọn bát đũa xong xuôi

mới nói: "Tuy ta rất không muốn nói ra lời này, nhưng Tử Hà à, hôm nay cô nhất định phải đưa ra quyết định thôi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nín lặng.

"Vì ta chỉ bảo lãnh được Hoàng Tử Hà, vị hôn thê của mình ra, chứ không thể bảo lãnh Dương Sùng Cổ, hoạn quan phủ Quý được." Y vừa chậm rãi nói vừa nhìn cô chăm chú, chẳng bỏ qua một cái chớp mi, "Thế nên, ta cần một lời thừa nhận của cô."

Hoàng Tử Hà cup mắt nhìn xuống, hàng mi dày rợp che đi thần thái trong mắt, đồng thời cũng đổ bóng mờ xuống gương mặt cô.

Ngọn đèn lay động, ánh sáng vàng cam ấm áp rọi khắp phòng, song chẳng lan tỏa đến cô mấy may hơi ấm. Đêm lạnh quanh hiu hường ấy, tình cảnh tuyệt vọng làm sao. Trong lúc cô chưa kịp phản ứng, thế lực sau màn đã nhe nanh múa vuốt, khiến cô tránh không nổi, trốn không thoát.

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn quanh, chỉ thấy phòng nhốt phạm nhân kiên cố lạnh lẽo, song sắt cao ngất mà nhỏ hẹp, giờ cô rơi vào cảnh này, gần như đã đến đường cùng, chẳng còn bình minh nào ló dạng cho cô nữa. Song đúng lúc ấy, Vương Uẩn lại bắc một cây cầu đến vách đá cheo leo nơi cô đứng, để cô nhìn thấy hy vọng sống.

Đúng vậy, hy vọng. Của cô, cũng là của Lý Thư Bạch.

Nếu cô buông cọng cỏ cứu mạng cuối cùng này,

liệu có phải họ sẽ bị nhấn chìm trong màn đêm Trường An, lặng lẽ tan vỡ như bọt nước, giống như chưa từng tồn tại trên đời không?

Hoàng Tử Hà lặng lẽ siết chặt mười ngón tay lại, móng tay ghim mạnh vào lòng bàn tay cũng chẳng hề thấy đau.

Nhắm nghiền mắt lại, cô đáp khẽ: "Mọi chuyện... xin nghe Vương công tử sắp xếp."

"Vương Uẩn đúng là lợi hại, bảo lãnh được cô ra khỏi Đại Lý Tự cơ à !"

Sáng hôm sau Chu Tử Tần đến căn nhà ở phường Vĩnh Xương, thấy cô nguyên lành ngồi đó, thì phục sát đất: "Mà đây là cô bị cuốn vào hẳn một vụ án mạng đấy!"

Hoàng Tử Hà đã mệt lử, hôm qua gặp phải biến cố bất ngờ, cả đêm không ngủ, sắc mặt xanh xao tiều tụy. Nghe gã trầm trồ, cô cũng chẳng buồn đáp, chỉ lặng lẽ cầm quyển sách lên đọc.

Thấy cô đọc sách, Chu Tử Tần bèn ghé lại nhìn: "Sách gì thế?"

"Quy Nội kinh, sách y."

Chu Tử Tần ngạc nhiên: "Sáng sớm ngày ra sao đã đọc loại sách này?"

"Đâu có, đọc cả đêm rồi." Hoàng Tử Hà gấp một trang lại làm dấu rồi gấp sách đặt lên bàn: "Hôm qua từ Đại Lý Tự về, Vương Uẩn đã gói ghém hơn hai mươi cuốn sách y trên bàn Hồ đại phu đưa đến cho tôi, đây là một trong số đó."

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi: "Hồ đại phu là ai?"

"Người kê đơn thuốc mà
hôm qua gã A Thực bốc."

"Cô thức suốt đêm đọc hai mươi mấy quyển sách y ư? Xem sách trên bàn đại phu đó làm gì?" Chu Tử Tần càng ngạc nhiên hơn.

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ chậm rãi đặt tay lên cuốn sách y: "Không có gì, tôi định chứng thực vài suy nghĩ thôi."

Thấy cô có vẻ không định nói, Chu Tử Tần cũng không tiện gặng hỏi, đành chuyển chủ đề: "Giờ Quỳ vương lâm vào cảnh này, e rằng vẫn chưa biết cô xảy ra chuyện. May mà có Vương Uẩn, bằng không cô gay to!"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, bấy giờ mới lên tiếng, giọng trầm khàn, đầy vẻ mệt mỏi: "Đúng thế, rốt cuộc tôi cũng không thể một mình đối chọi với thế lực lớn nhất trên đời này được." Huống hồ, giờ tổ đã rơi, cô còn phải

giữ an toàn cho mình. Dù sao, Lý Thư Bạch đã lâm vào tình cảnh tồi tệ nhất, nếu cô không giữ mình, làm sao bảo vệ nổi người mình muốn bảo vệ?

Chu Tử Tần nhíu mày: "Phải phải, thực không ngờ Trương nhị ca lại... lại ra tay với cô! Dẫu lúc trước cô có nói, nhưng ta vẫn... nghi ngờ."

Hoàng Tử Hà cũng không trách gã: "Đúng thế, nếu không phải Trương Hàng Anh thì tốt, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán tệ nhất thôi."

Chu Tử Tần nhao ngay đến trước mặt cô, khoanh chân ngồi xuống hỏi: "Cô cũng chưa xác định phải không? Nghĩ

kỹ lại xem, trừ Trương nhị ca ra, còn ai có cơ hội giết A Thất nữa?"

Hoàng Tử Hà bưng chén trà trầm ngâm, hồi lâu, dường như trà đã nguội ngắt cô mới nhẹ nhàng đặt xuống, hỏi: "Hôm qua công tử đi kiểm tra thi thể A Thất chưa?"

"Kiểm tra rồi, hung thủ là tay lão luyện, một dao cắt đứt cổ họng luôn. Ta dám bảo đảm, bấy giờ máu còn bắn ra xa ba thước. Ấy da, lúc ấy cô ở bên trong thật à? Sao không tỉnh giấc nhỉ?"

"Tôi nghĩ chắc đã bị người ta bỏ thuốc nên mới ngủ say thế. Có điều bấy giờ đang ở trong phòng sao thuốc, nên tôi không nhận ra mùi thuốc mê." Nói rồi Hoàng Tử Hà lại tự rót cho mình một chén trà, ủ trong tay, "Con dao hung khí kia có tra được gì không?"

Chu Tử Tần lắc đầu: "Không hề, loại dao đó bán đầy ở chợ Tây, hai mươi đồng một con, hơn nữa còn hơi gi. Có lẽ mua cũng lâu lắm rồi, chẳng tìm thấy manh mối gì cả."

"Vết thương có gì đáng ngờ không? Trên người nạn nhân có chỗ nào tiết lộ đặc điểm hung thủ không?"

"Không hề có, rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ một dao là xong." Hoàng Tử Hà im lặng nghĩ ngợi, rồi đột ngột nói: "Đi thôi, chúng ta đến Đoan Thụy Đường."

Chu Tử Tần giật nảy mình: "Cô còn dám đến đó à? Hôm qua chẳng vừa gây án mạng ở đây ư?"

"Tôi phải quay lại xem có cách nào

khiến người ta đi từ cuối dãy tủ thuốc đến phòng sao thuốc giết người, mà vẫn có chứng cứ ngoại phạm không." Đoạn Hoàng Tử Hà đứng dậy đi vào trong, khêu ít phấn vàng, bôi cho mặt vàng ệch ra, lại dùng keo dán làm khóe mắt xệ xuống, không quên bôi cả keo lên khóe mắt và khóe môi, đợi cho khô nứt ra thành những đường rãnh nhỏ, khiến cả gương mặt bỗng già đi mười mấy tuổi.

Cuối cùng cô đội mũ, mặc đồ nam, xỏ giày cùng Chu Tử Tần cười ngửa ra ngoài. Chu Tử Tần trông mà phục sát đất: "Cô cải trang thế này, khiến ta cảm thấy... như Sùng Cổ trở lại vậy."

"Hoàng Tử Hà và Dương Sùng Cổ, vốn là cùng một người." Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gã, "Giống như Chu Tử Tần phụng chỉ nghiệm thi và công tử nhà Chu sứ quán vậy, cũng là cùng một người mà."

"Ừm, nói cũng phải, mỗi người đều có những thân phận khác nhau, có những người biết thân phận này của cô, nhưng những người khác lại chỉ biết thân phận kia thôi, nói không chừng có ngày họ ngồi lại tán chuyện, một người gọi Hoàng Tử Hà, một kẻ gọi Dương Sùng Cổ, mà không biết hai người đó là một haha..."

Nói đến đây, Chu Tử Tần bất giác phì cười.

Hoàng Tử Hà cũng chẳng mấy để tâm, cùng gã dong ngựa đi.

Đột nhiên, cô ghìm phắt cương lại. Chu Tử Tần

ngạc nhiên ngoái đầu, thấy cô đang nhìn sững vào một điểm hư vô giữa không trung, bèn hỏi: "Sao thế? Nghĩ ra chuyện gì rồi ư?"

"Thân phận... Thân phận khác nhau, nhưng có điểm giao nhau..." Hoàng Tử Hà lẩm bẩm. Thấy cô thần thờ, Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: "Đúng thế, có lúc tuy thân phận khác, nhưng lại là cùng một người."

"Cũng có lúc những thứ khác nhau lại tượng trưng cho cùng một sự việc, đúng không?" Hoàng Tử Hà hỏi.

Chu Tử Tần gãi đầu: "Chuyện đó... là sao?"

"Ví dụ, nếu cho công tử ba thứ, câu đối, pháo và chậu lửa, công tử sẽ nghĩ tới cái gì?"

"Tết chứ gì nữa, dễ quá mà?" Chu Tử Tần ngây thơ nhìn cô. "Đúng, vậy nếu là..." Hoàng Tử Hà siết chặt dây cương trong tay, gằn từng chữ, "dải đồng tâm, đoản kiếm, vòng ngọc thì sao?"

"Hả? Đây chẳng phải... chẳng phải là ba thứ Ngạc vương đã đốt trong lò hương Trần thái phi ư?"

"Đúng thế, ba thứ này, thực ra vốn tượng trưng cho một sự việc..." Mặt Hoàng Tử Hà vốn đã xoa phấn vàng ệch, song lúc này lại tái mét, đến đôi môi cũng tái ngắt, "Thế nên, Ngạc vương mới hiểu lầm, dẫn tới cảm hận, liều cả mạng sống để đẩy Quỳ vương đến chỗ chết như vậy!"

Thấy thái độ của cô, Chu Tử Tần cũng căng thẳng theo: "Đừng dọa ta chứ... Ba thứ

này, tượng trưng cho cái gì?"

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, rồi lại thở hắt ra, tựa hồ muốn xua những suy nghĩ khủng khiếp kia đi, nhưng sự thật kinh hoàng vẫn quấn chặt lấy cô như con rắn độc, không cách nào vùng thoát.

Cô bóp trán, nhắm nghiền mắt, chịu đựng cơn đau buốt từ hai bên thái dương rần rật, gần như không kiềm chế nổi mình nữa. Chu Tử Tần cẩn thận nắm lấy cương ngựa để cô khỏi ngã xuống, lo lắng hỏi: "Cô không sao chứ? Cẩn thận một chút, đừng để ngã ngựa."

Hoàng Tử Hà gật đầu, phục xuống ôm lấy cổ ngựa, dựa vào đó một lát mới ngồi thẳng lên, hít sâu một hơi: "Đi thôi, đến Đoan Thụy Đường."

Chu Tử Tần thúc ngựa đi bên phải, song thỉnh thoảng lại lo âu quay sang nhìn cô, vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ, chẳng bụng dạ nào để tâm đến gã, cảm cúi đi thẳng.

Chu Tử Tần lúc thì ngẩng đầu nhìn mây, lúc thì nhìn cây bên đường, lúc lại quay sang cô, cuối cùng vẫn không nén được tò mò, lên tiếng hỏi: "Hoàng tiểu thư, ta... hỏi một chuyện được không?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay sang gã.

Chu Tử Tần nhìn cô, ấp úng: "Ta vẫn... vẫn nghĩ đến một khả năng..."

Thấy gã thấp thỏm sợ sệt, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, bèn chậm rãi hỏi lại: "Thực ra vẫn còn một khả năng, là

tôi trúng phải thuật nhiếp hồn, nên cứ ngỡ là mình ngủ, thực ra trong lúc vô thức đã giết người, đúng không?"

Thấy cô bình thản nói toạc ra giả thuyết mình là hung thủ, Chu Tử Tần bất giác líu cả lưỡi, chỉ biết khó nhọc gật đầu.

Hoàng Tử Hà định nói gì đó, nhưng thoáng một cái đã quên bằng lời muốn nói, liền ghìm cương đứng sững giữa đường, hơi giá như kim châm đâm vào xương sống đau nhói, khiến cô chờ người ra, không nhúc nhích nổi một ngón tay.

Cô chột chạnh lòng nhớ đến gương mặt tuyệt vọng hơn cả chết của Vũ Tuyên khi nhận ra hung thủ mà hẳn một mực muốn truy tìm, lại chính là bản thân mình.

Vậy mà giờ đây, chính cô cũng không biết, rốt cuộc có phải mình đang điều tra chính tội trạng của mình không nữa.

Nỗi kinh hoàng tối thượng khiến cô run bắn lên, sắc mặt khó coi đến nỗi Chu Tử Tần trông mà giật nảy mình, cống quýt an ủi: "Cô đừng lo, chuyện... chuyện này chỉ là ta đoán bừa thôi..."

Hoàng Tử Hà gắng trấn tĩnh lại, yếu ớt đáp: "Không phải tôi đâu."

Chu Tử Tần vội gạt đầu lia lịa phụ họa: "Đúng thế, sao có thể là cô chứ..."

"Xét từ vụ của Vũ Tuyên thì thấy, thuật nhiếp hồn không thể vô duyên vô cớ khiến người ta nảy ý giết người, mà chỉ xúi giục được những kẻ vốn đã sẵn

hiềm khích với nạn nhân thôi. Nó làm tăng cừu hận và sát khí, nhưng không thể tạo ra cừu hận được. Tôi chẳng có thù oán gì với người làm ở tiệm thuốc đó để thuật nhiếp hồn lợi dụng cả."

"Đúng thế, dĩ nhiên không phải cô rồi." Rồi sực nhớ ra một chuyện, gã lúng túng hỏi thêm: "Vậy... nếu Trương nhị ca là hung thủ thật... thì Tích Thúy phải làm sao? Trương lão bá bệnh liệt giường, giờ lại xảy ra chuyện như vậy, ông ấy biết làm thế nào..."

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ vò, một lúc lâu sau mới gượng gạo đáp: "Chắc Tích Thúy đã biết rồi. Chẳng phải cô ấy còn cảnh báo chúng ta ư?"

"Chỉ mong... chỉ mong chuyện này chúng ta có thể tìm ra sự thật, hung thủ không phải cô, cũng không phải Trương nhị ca, mà là một kẻ khác có cách nào đó len vào phòng sao thuốc..." Nói đến đây, Chu Tử Tần rầu rĩ như sắp khóc òa lên, "Ta không muốn cô xảy ra chuyện, nhưng cũng không muốn Trương nhị ca xảy ra chuyện, ta không tin cô làm chuyện đó, nhưng cũng không tin Trương nhị ca lại gây ra chuyện như vậy..."

Hoàng Tử Hà cắn môi khẽ đáp: "Chẳng nhẽ tôi không mong thế ư? Nhưng... Tử Tần này, sự thật chính là sự thật, bất luận kết quả cuối cùng là Trương nhị ca hay tôi, tôi cũng phải tìm cho ra sự thật duy nhất ấy."

Hoàng Tử Hà và Chu Tử

Tần đến đúng lúc người của Đại Lý Tự cũng đang ở đó thu thập chứng cứ. Máy tiểu lại của Đại Lý Tự vừa ghi khẩu cung miêu tả tình hình hiện trường, vừa oán trách: "Chẳng hiểu sao lại vợ chuyện vặt vãnh này vào mình nữa? Để phủ Kinh Triệu điều tra không được ư?"

Có người thì thào: "Ài, vụ này nạn nhân chỉ là một người làm, nhưng nghe nói có dính dáng đến phủ Quyển đấy, người bảo có phải chuyện vật không?"

"Sao ta lại nghe nói là liên can đến họ Vương Lang Gia? Nghe đồn hung thủ là một cô gái, chính là Hoàng Tử Hà nổi tiếng, vợ chưa cưới của Vương thống lĩnh ấy mà..."

"Hoàng Tử Hà chẳng phải đã đổi tên thành Dương Sùng Cổ vào phủ Quyển làm hoạn quan à? Trước đây lúc Hoàng sứ quân làm thị lang bộ Hình, cũng có qua lại với Đại Lý Tự, ta từng gặp ông ấy một lần..."

"Tóm lại vụ này không phải nhỏ đâu, đã nhận thì làm đi thôi." Có người hạ một câu kết luận.

Xung quanh đã dọn dẹp, chỉ còn mấy người bị gọi đến hỏi cung, Hoàng Tử Hà nhìn thoáng đã thấy Trương Hàng Anh. Gã là một trong những người chứng quan trọng hôm qua, đương nhiên cũng bị gọi đến hỏi.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vừa bước vào đã bị người của Đại Lý Tự chú ý. Có người nhận ra Chu Tử Tần, vội đứng dậy chấp tay chào

gã: "Tử Tần, Thôi thiếu khanh nhờ cậu tới giúp chúng tôi đây à?"

"Chuyện này Thôi thiếu khanh không hề nói với ta." Chu Tử Tần lắc đầu, "Đây hoàn toàn là do ta ham mê phá án, một lòng muốn tìm ra chân tướng thôi!"

"Tử Tần đúng là nhiệt tình yêu nghề thật đấy!" Mấy người nọ xúm lại vỗ vai gã cười cười nói nói, rồi lại quay sang Hoàng Tử Hà hỏi: "Vị tiểu huynh đệ Tử Tần dẫn theo là?"

"À, là em họ tôi, cũng thích phá án, nghe nói ở đây có vụ án chưa thấy manh mối nên theo tôi đến xem." Chu Tử Tần đáp bừa.

"Ồ, cũng không phải không có manh mối, vụ này rất đơn giản, tôi thấy về cơ bản đã định án rồi." Người cầm đầu đám tiểu lại lắc đầu, "Nhân chứng vật chứng đủ cả, trừ Hoàng tiểu thư ra, không có ai có thời gian và cơ hội gây án nữa."

Chu Tử Tần ngoái lại nhìn Trương Hàng Anh, thấy gã nhìn chăm chăm Hoàng Tử Hà, thì biết gã đã nhận ra, bèn đứng chắn trước mặt cô, phản bác: "Nhưng Hoàng tiểu thư không có động cơ gây án."

Có kẻ cười nói: "Động cơ gây án cũng khó nói lắm, thông thường nếu chứng cứ rành rành, cứ lôi ra thẩm vấn là sẽ có thôi."

Kẻ khác cười còn quái đản hơn: "Dù không có chứng cứ, thẩm vấn một hồi cũng sẽ có."

Hoàng Tử Hà biết đây là thủ đoạn họ quen dùng, nên chẳng nói gì.

Song Chu Tử Tần lập tức phản bác: "Sao có thể làm thế được? Nếu bức cung buộc người vô tội thừa nhận, chẳng phải là để hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật ư?"

"Chúng tôi bị bề trên gây áp lực xuống, cũng chẳng biết làm thế nào nữa, có lúc bề trên buông một câu: trong ba ngày phải phá xong án, chúng tôi phải làm sao?"

"Đúng thế, ví như vụ Đồng Xương công chúa lần trước, nếu không quá chú trọng thì cứ để tên Tiên Quan Sách kia chết là xong, ai thèm quan tâm chứ?"

Chu Tử Tần rõ ràng không sao chấp nhận nổi phong cách làm việc này, đành bực bội quay đi nhìn quanh, rồi hỏi: "Các vị đại ca điều tra này giờ, đã có tiến triển gì chưa?"

"Làm gì có, vẫn là kết luận cũ thôi. À phải, Tử Tần chẳng đã tới nghĩa trang xem thi thể ư? Có phát hiện gì không?"

Chu Tử Tần lắc đầu: "Trừ một dao bén ngọt cắt đứt cổ họng, không thấy gì khác."

"Ồ, cô ả này ra tay tàn độc thật." Có kẻ tặc lưỡi cảm thán.

"Dù sao cũng là người phủ Quy rèn ra, Quy vương giết em thì cũng..." Nói tới đây, kẻ nọ hốt hoảng bưng miệng, cười khan mấy tiếng rồi túm lấy

người bên cạnh cất vấn, hòng lấp liếm việc mình lỡ lời: "Người tên A Thực đúng không"

"Vân... vân." A Thực gật đầu.

"Lúc A Thất chết, người đang bốc thuốc?"

"Phải,

tiểu nhân luôn tay bốc thuốc, sau đó còn chuyện với Cương nhị ca."

Quản lý bên cạnh vội giải thích hộ: "A Thực muốn nói là Trương nhị ca."

"Tiểu nhân... Tiểu nhân bị ngăn lưỡi..." A Thực trỏ vào miệng, nhăn nhó cười.

Quản lý cũng nói thêm vào: "Đúng thế, A Thực trước đây vì ngọng mà nói nhằm phòng phong thành hoàng phong, kết quả nhập về cả đồng nhộng ong, đến giờ vẫn chất đống trong kho chưa dùng hết."

"Không sao, đâu phải tật gì nghiêm trọng." Chu Tử Tần vỗ lưng A Thực an ủi, "Miễn không ảnh hưởng cuộc sống hằng ngày là được, cậu xem Trương nhị ca còn tán gẫu được với cậu lâu thế cơ mà."

Hoàng Tử Hà đứng bên nghe vậy bèn nhìn sang Trương Hàng Anh, thản nhiên chen vào hỏi một câu: "Trương nhị ca và cậu bình thường quan hệ thế nào?"

"Cương ca cước đây làm ở kho thuốc, nên thường đưa thuốc đến đây, chúng tôi quen mặt, nhưng không nói chuyện nhiều. Hôm qua... hôm qua những người khác đều bận luôn tay, nên chúng tôi mới nói với nhau vài câu."

Hoàng Tử Hà nhíu mày ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: "Từ đầu tới cuối Trương nhị ca đều ở bên cạnh cậu, không đi đâu cả?"

A Thực gật đầu: "Vân."

"Cậu có nhìn thấy huynh ấy luôn không? Hay nói cách khác, huynh ấy có luôn ở trong tầm mắt cậu không?"

Hoàng Tử Hà hỏi lại.

A Thực nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghi hoặc đáp: "Có chứ, vì bấy giờ chỉ có mỗi tôi dành dỗi. Lúc ấy tôi đang bốc một thang thuốc, vừa đọc tên thuốc vừa bốc, có lúc đi từ bên này sang tít bên kia tủ thuốc, có lúc lại đi từ bên kia trở lại, Cương nhị ca đọc lại vanh vách tên thuốc tôi bốc, nên lúc tôi bốc thuốc nhất định huynh ấy cũng ở cạnh dỗi..."

Hoàng Tử Hà cũng chẳng lấy làm điều về giọng nói ngọng lịu ngọng lô của hẳn, chỉ hỏi: "Thời gian cậu bốc thuốc, đủ để đi mấy lượt từ tủ thuốc đến phòng sao thuốc, đúng không?"

A Thực gật đầu lia lịa, còn nói thêm: "Lúc ấy tuy không thấy Cương nhị ca, nhưng chẳng phải huynh ấy vẫn đi bên cạnh tôi lắng nghe ư, sau đó còn đọc thuốc vanh vách đơn thuốc là gì?"

Chu Tử Tần nhìn Trương Hàng Anh rồi dè dặt hỏi A Thực: "Lúc đó huynh ấy có xem lén đơn thuốc của cậu không?"

"Làm gì có! Đơn thuốc đều cất cong quày, có chặn giấy dè lên. Trừ phi Cương nhị ca đi đến quày, nếu không không thể đọc được. Nhưng Cương nhị ca lúc nào cũng quanh quẩn bên tủ thuốc, không thể nhìn thấy được!"

Người của Đại Lý Tự cũng gật đầu: "Không sai, đã không thấy đơn thuốc mà vẫn đọc ra được, nhất định là nghe được

lúc đi theo A Thực rồi."

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn Trương Hàng Anh, chậm rãi nói: "Chẳng rõ các vị có tin không, tuy tôi chưa hề thấy đơn thuốc nọ, nhưng vẫn đọc ra được đấy."

Người của Đại Lý Tự cũng như mọi người ở đó đều kinh ngạc, không rõ cô có ý gì.

Hoàng Tử Hà đi thẳng đến trước mặt Trương Hàng Anh hỏi: "Trương nhị ca có còn nhớ đơn thuốc hôm qua có những gì không?"

Trương Hàng Anh trôn trôn nhìn cô, miệng hơi há ra, khó nhọc đáp: "Có... bạch liên, tế tân, bạch truật, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân..."

"Bạch liên, tế tân, bạch truật, cam tùng, bạch cương tàm, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân, mỗi thứ một lượng; đàn hương, phòng phong mỗi loại ba tiền; bạch đình hương sáu tiền; bạc hà hai tiền. Nghiền nát tất cả thành bột, trộn với bột trôn châu. Đúng không nào?"
Hoàng Tử Hà thông thả hỏi A Thực.

Hắn trợn trừng mắt, gật đầu như bồ củi: "Phải... phải... chính là đơn thuốc này!"

Chu Tử Tần cũng kinh ngạc hỏi: "Sao đệ biết đơn thuốc khi ấy?"

Hoàng Tử Hà bèn rút cuốn Quy Nội kinh trong tay áo ra, lật đến trang gập mép đánh dấu, đưa cho mọi người chuyền tay nhau đọc, rồi thông thả giải thích: "Trên đời người chữa bệnh để

sống nhiều không kể xiết, nhưng danh y chỉ đếm đầu ngón tay. Hồ đại phu làm nghề y nhiều năm, song chỉ chiếu theo đơn thuốc trong sách mà kê. Đơn thuốc này bắt nguồn từ Quy Nội kinh, lưu truyền rất rộng, về cơ bản, những người học y đều thuộc lòng rất nhiều phương thuốc trong này. Tin rằng người như Trương nhị ca, có cha là danh y trụ vững ở Đoan Thụy Đường mấy chục năm, bản thân cũng làm việc ở kho thuốc, chỉ cần nghe A Thực đọc mấy vị thuốc đầu tiên trong lúc bốc, là nhận ra phương thuốc nào rồi."

Người Đại Lý Tự ngấn ra nhìn nhau, có kẻ hỏi: "Chu Tử Tần, ý em họ cậu có phải là Trương Hàng Anh chỉ nghe tên mấy vị thuốc đầu tiên là đoán ra cả đơn thuốc, rồi len lén chuồn đến phòng sao thuốc giết người, sau đó lại vòng về vờ như chưa từng bỏ đi?"

Chu Tử Tần do dự, hết nhìn Hoàng Tử Hà đầy vẻ kiên quyết rồi lại nhìn sang Trương Hàng Anh đang ngó ra, cuối cùng đành gật đầu hỏi A Thực: "Cậu bốc thuốc có nhanh không, thời gian đại khái độ bao lâu?"

A Thực thất kinh, vắt óc nghĩ rồi đáp: "Tôi... Tôi không rõ lắm, đơn thuốc này dài như thế, tủ thuốc tổng cộng bảy tám chục dãy..."

Quản lý giơ tay trở hàng dãy tủ thuốc, phân trần: "Các vị xem, hiệu thuốc của tôi là lớn nhất trong kinh, năm gian thông nhau, phải

đến mấy ngàn vị thuốc, có những vị ít dùng còn phải bắc thang trèo lên cao lấy. Đơn thuốc này dù là người có kinh nghiệm, vừa bốc vừa nghiền cũng mất thời gian uống cạn chén trà, tên A Thực này thì..."

Bên cạnh lại có kẻ lẩm bẩm: "Nếu nói vậy tôi lại láng máng nhớ khi A Thất đến phòng sao thuốc lấy đồ, A Thực hình như cũng chạy ngang qua tôi bốc thuốc, thẳng nhóc vụng về ấy, suýt nữa còn va vào tôi..."

"Đúng thế, lúc A Thực bốc thuốc thì A Thất cũng bước vào phòng sao thuốc." Hoàng Tử Hà lạnh lùng nhìn Trương Hàng Anh, "Nói cách khác, huynh có thời gian uống hơn nửa chén trà, có thể ra tay."

Trương Hàng Anh trân trân nhìn cô, lắc đầu: "Hoàng tiểu thư đã cứu mạng tôi, lẽ ra tôi nên gánh tội cho cô. Nhưng tôi quả thật không giết người, cũng chưa từng đọc qua phương thuốc nọ... Tôi thực không biết phải làm sao để thú nhận nữa."

Người của Đại Lý Tự vừa nghe gã gọi Hoàng tiểu thư thì sững ra. Chu Tử Tân đành ngượng nghịu giải thích: "Là... vì sợ không tiện, nên mới mặc đồ nam, nói thác là em họ tôi, thực ra, thực ra cô ấy là Hoàng tiểu thư, các vị cũng biết đấy..."

Có điều lúc này cũng chẳng ai buồn nghe gã phân bua, người của Đại Lý Tự chụm đầu bàn bạc giây lát rồi nói: "Tuy cô đã chứng minh Trương Hàng Anh cũng có khả năng và thời gian gây án, nhưng hẳn đã nói trước đây mình không hề biết phương thuốc này, cô dựa vào cái gì mà cho rằng hẳn đã học thuộc phương thuốc, chứ không phải là đi theo A Thực tình cờ nghe được?"

"Tôi đã dám nói thế, tất phải có chứng cứ." Hoàng Tử Hà lạnh lùng đáp:
"Chứng cứ rất đơn giản, chỉ là một câu nói của A Thực mà thôi."

=====

Chương 14: Cửa cung năm ấy

Tp: cHi199, MngMinnie

A Thực ngây ra, há hốc miệng, trở vào mình: "Tôi ư?"

"Phải, chính là cậu, hay nói chính xác hơn là, giọng nói của cậu." Hoàng Tử Hà lấy cuốn Quy Nội kinh từ tay Chu Tử Tần, đặt trước mặt hẳn, "Nhờ cậu đọc lại một lượt tên các vị trong đơn thuốc này."

A Thực ngây ra nhìn quanh, thấy người của Đại Lý Tự gật đầu, mới nơm nớp đọc từng vị một: "Bạch liêm, tế tân, bạch cập, cam tùng..."

Mọi người lắng nghe, còn chưa hiểu đầu đuôi gì thì Hoàng Tử Hà đã giơ tay ngăn hẳn lại: "Đợi một chút, phiền cậu đọc lại vị này giùm." Đoạn cô trở vào từ "bạch truật".

A Thực há hốc miệng, rồi đọc lại: "Bạch cập."

"Các vị có để ý không? A Thực nói ngọng, vừa rồi tôi thấy cậu ấy gọi 'Trương nhị ca' thành 'Cương nhị ca', nên mới để ý thấy trong này có một vị thuốc, là bạch truật."

Hoàng Tử Hà trở vào hai chữ "bạch truật" trong đơn thuốc, giơ lên cho mọi người trông rõ: "Vừa rồi A Thực đọc hai lần, tin rằng các vị đều nghe rõ, quả như tôi đoán, cậu ta đều đọc thành bạch cập."

Chu Tử Tần cũng như người của Đại Lý Tự sức hiểu ra, ai nấy

tròn mắt ngạc nhiên, quay sang nhìn chăm chăm Trương Hàng Anh.

Mặt Trương Hàng Anh bỗng chốc đờ ra, cơ thịt hơi rần rật.

Hoàng Tử Hà thông thả gập cuốn Quy Nội kinh lại, cầm trong tay, hỏi chậm rãi mà rành rọt: "Trương nhị ca, huynh nói mình không học thuộc phương

thuốc này, cũng chưa hề xem qua đơn thuốc A Thực bốc, vậy đáng lẽ lúc đó huynh phải nghe ra thành bạch cập mới phải. Tại sao huynh lại nói mình nghe thấy cậu ấy đọc là bạch truật?" Trương Hàng Anh ngẩn ra, mặt từ trắng chuyển thành xanh, không thốt nổi lời nào.

Chu Tử Tàn đứng như trời trồng, trợn trừng mắt nhìn Trương Hàng Anh, vẻ không thể tin nổi: "Trương nhị ca... huynh... định giải thích thế nào đây?"

Người của Đại Lý Tự đã đưa mắt cho các sai dịch cạnh đó, tức thì sai dịch sấn đến bao vây, đề phòng Trương Hàng Anh giở trò.

Song Trương Hàng Anh chỉ đứng đờ ra đó, như mất hết tri giác, nét mặt liên tục thay đổi, tựa hồ vất óc nghĩ ngợi gì đó, nhưng không hề nói ra.

Hoàng Tử Hà chậm rãi lên tiếng: "Trương nhị ca, để tôi kể lại một lượt mọi chuyện hôm qua vậy. Sau khi tôi rời khỏi ngôi đình của Tông Chính Tự của phường Tu Chính, huynh đã đi theo, chờ thời cơ hạ thủ. Đúng lúc này, tôi muốn mua thuốc cho Quỳ vương, trúng ý huynh,

nên huynh bèn dẫn tôi đến Doan Thụy Đường mà huynh quen thuộc, còn đưa tôi vào phòng sao thuốc. Trong phòng thoáng, thoảng mùi thuốc, huynh tiện thể lạng lẽ dùng thuốc mê khiến tôi lịm đi, rồi lên ra ngoài tìm người tán gẫu, tự tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Vì những người khác đều bận rộn, nên huynh đã chọn ngay A Thực, một người mình không mấy quen biết. Dùng dăng một lúc, huynh cũng đợi được đến đúng đơn thuốc mà huynh biết. Nghe mấy vị thuốc đầu, huynh nhận ra ngay đây là đơn thuốc nào, cùng lúc ấy, A Thất xui xẻo lại vào phòng sao thuốc lấy gì đó, huynh bèn thừa cơ lên vào giết chết cậu ta, rồi nhét hung khí vào lòng tôi, sau đó vội vã quay ra. Lúc này đơn thuốc của A Thực vẫn chưa bốc xong, cậu ấy hoàn toàn không nhận ra huynh đã lên vào sau dãy tủ, đến phòng sao thuốc rồi lại quay về!"

Mặt Trương Hàng Anh tái ngắt, thân hình cao lớn dường như không đứng vững nổi, lão đảo chực ngã.

Mấy sai địch cạnh đó lập tức rẽ đám đông, mọi người cũng hồi hải tán ra né tránh.

Hoàng Tử Hà trừng trừng nhìn gã, giọng rành rọt mà quả quyết vô chùng: "Nhưng huynh không ngờ giết người cũng không dễ dàng gì. Kế hoạch vốn không có sơ hở, song vì huynh chọn phải A Thực, một người nói ngọng lú lô, khiến âm mưu của huynh lộ ra sơ hở

rành rành, thất bại trong gang tấc!"

"Ta không nên... làm một việc thừa thãi."

Trương Hàng Anh cuối cùng cũng lên tiếng, giọng chậm rãi mà khó nhọc. Gã trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà như nhìn kẻ thù, hai mắt đỏ ngầu, khước mắt như muốn nứt ra: "Đáng lẽ, ta nên giết quách người đi, như dự định ban đầu mới phải."

Nỗi căm hận đáng sợ trong giọng nói của gã khiến Chu Tử Tần kinh hoàng hét lên: "Trương nhị ca... huynh... huynh nói cái gì?"

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ hơi hất cằm, quật cường nhìn thẳng vào mắt Trương Hàng Anh.

"Ta thật ngu ngốc, tại sao đến lúc quyết định lại mềm lòng... Ta vốn định lén vào phòng sao thuốc giết người, dù sao ta cũng có chứng cứ vững chắc, dẫu bị nghi ngờ bắt đi thẩm vấn, cũng chưa chắc không vượt qua được..."

Gã nghiêng răng, hồi hận gầm lên, "Nhưng ta không xuống tay được! Người rõ ràng đã ngắt lịm, ta chỉ cần một dao là cắt đứt cổ họng, nhưng ta... ta không cách nào xuống tay được!"

Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt lại quay đi, tránh ánh nhìn căm hận của gã, lồng ngực phập phồng dữ dội, song chỉ thấy cổ họng khô rang, không thốt nổi nên lời.

"Ta tán gẫu cùng A Thực, đợi thời cơ, đợi mãi mới đến phương thuốc trước đây bị cha ta ép học thuộc lòng, ta biết thời cơ đã tới..."

Nhưng cùng lúc ấy, ta cũng thấy A Thất vòng qua dãy tủ, đi vào phòng sao thuốc. Bấy giờ ta đã định từ bỏ, ta nghĩ cơ hội của ta chỉ nháy mắt là trôi qua, mà A Thất chẳng biết bao giờ mới ra, ta sợ không giết nổi người..." Về mặt Trương Hàng Anh cuồng loạn như sắp phát điên, khiến bốn tên sai dịch xung quanh vội nhào vào ghì chặt lấy gã. Song Trương Hàng Anh dường như không cảm thấy gì nữa, chỉ gầm lên với cô: "Đúng lúc này, trong đầu ta lóe lên một ý, ta nghĩ... ta không giết được người, nhưng chung quy sẽ có người giúp ta giết người! Chỉ cần ta giá họa cho người, người sẽ bị giam vào ngục, rồi có người sẽ trừng phạt người! Xem người còn vọng tưởng cứu tên tội nhân thiên cổ Quỳ vương nữa hay thôi?"

Nghe gã chửi rủa, mắt cô đau rát, cơn đau trong lòng dường như đã lan lên mắt, thứ gì đó trong mắt sắp tuôn ra như vỡ đê.

Cô nhắm nghiền mắt lại, hít thở thật sâu. Nhưng dù gắng ngăn dòng nước mắt, cô cũng không ngăn nổi thân mình lão đảo chực ngã, cánh tay run bần lên, khiến cô bất giác phải ngã người ra sau, dựa vào tường mới gắng gượng chống đỡ nổi cơ thể.

Tiếng gào thét của Trương Hàng Anh vẫn rõ một một bên tai: "Hoàng Tử Hà! Người và Quỳ vương cùng một giuộc, ta là thị vệ trong phủ Quỳ, kẻ khác không biết, nhưng

ta rõ hơn ai hết! Quỳ vương sau khi bị Bàng Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, ý đồ mưu phản! Ta nắm rõ hành vi của các người, chỉ tiếc rằng thấp cổ bé họng, không thể tố cáo tội ác của các người cho toàn thiên hạ mà thôi!"

Đám nha dịch lao đến bắt giữ Trương Hàng Anh, nhưng thân hình gã cao lớn, họ chẳng những không khống chế nổi, mà suýt nữa còn bị hất văng ra. Bốn người đành ghì chặt lấy Trương Hàng Anh, dùng xích sắt trói lại.

Trương Hàng Anh bị đè nghiêng xuống đất, hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Hoàng Tử Hà, giọng gã đã khản đặc, song vẫn rống lên: "Hoàng Tử Hà! Người và Quỳ vương Lý Tư cùng bày mưu làm phản, toan náo loạn thiên

hạ, nhất định không được chết tử tế đâu! Ta chỉ là một thường dân, sợ gì cái chết? Dù liều cái mạng này, ta cũng phải để cả thiên hạ biết tội ác của các ngươi!"

Người của Đại Lý Tự thất kinh hồn vía, không dám nghe tiếp, vội sai người bịt miệng Trương Hàng Anh lại.

Song Trương Hàng Anh cười nhạt mấy tiếng, rồi máu đen ộc ra từ vòm miệng. Cặp mắt gã vẫn trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà, tưởng chừng rách khố, cơ hồ muốn biến ánh mắt thành đao kiếm đâm chết cô. Cuối cùng, ánh mắt từ từ mờ ra, rồi cả người không động cựa gì nữa.

Các nha dịch

vừa rồi còn không ghì nổi gã, nay thấy gã lăn ra, thì lại hơi áy náy. Một gã thận trọng đá nhẹ vào mình gã, thấy bất động, mới ngồi xuống thăm hơi thở, vội kinh ngạc lật ngửa gã lại kiểm tra.

Chu Tử Tần hốt hải chen vào, ôm lấy gã gọi âm lên: "Trương nhị ca, Trương nhị ca!" Mặt Trương Hàng Anh tím đen, đã tắt thở.

Chu Tử Tần đỡ đỡ ôm thi thể gã hồi lâu, mới ngẩng lên lí nhí bảo Hoàng Tử Hà: "Trương nhị ca... uống thuốc độc tự vẫn rồi."

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, trước mắt tối sầm, không nhìn không nghe thấy gì cả. Cô chỉ ậm ừ, chờ ra bất động.

Thấy cô không phản ứng, Chu Tử Tần lại nói thêm: "Cũng giống như Lữ lão bá, căn võ viên sáp chứa thuốc độc giấu trong miệng... Thực không ngờ, huynh ấy học được cách này."

Hoàng Tử Hà bấy giờ dường như mới định thần lại, lẩm bẩm: "Lữ lão bá? Lữ... Tích Thúy à?"

Chu Tử Tần há hốc miệng, song không hiểu cô đang nói gì, cũng chẳng biết phải nói gì, lúng búng mãi không thốt nên lời.

Thi thể Trương Hàng Anh lạnh dần đi trong lòng gã.

Lúc này, trong đầu Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà, chỉ có một ý nghĩ:

Tích Thúy, phải làm sao đây?

Phường Phổ Ninh, chiều êm đềm.

Dưới cây hòe già vẫn xúm xít một đám các bà các chị, vừa thêu thùa vừa tán chuyện. Mấy con mèo con chó quần nhau dưới nắng. Vừa sang năm mới, đám trẻ con trong túi vẫn còn ít kẹo, đang âm ỉ chơi đánh đáo, đá cầu, cược nhau mấy viên kẹo.

Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà đến cửa nhà họ Trương, nhìn qua rào dâm bụt đã rụng trụi lá, có thể trông thấy khoảnh sân sạch tinh tươm, hồ nước dưới giàn nho trong leo lẻo, bên dưới còn mấy cọng xương bồ héo rũ nhưng chưa gãy.

Chu Tử Tần dè dặt hỏi: "Hoàng tiểu thư, có phải chẳng bao lâu nữa Đại Lý Tự sẽ phái người đến đây thông báo không?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, đáp khẽ: "Chắc là thế đấy. Sau khi loại trừ hiểm nghi với tôi, họ sẽ gửi bản án đến đây."

"Trương lão bá... phải làm sao đây?" Chu Tử Tần buồn bã tự hỏi.

Song Hoàng Tử Hà đang mãi nhìn rào dâm bụt cắt tia gọn ghẽ, không đáp.

"VẬY... chúng ta phải vào báo tin này cho họ thật à." Rõ ràng Chu Tử Tần không muốn là người báo tin dữ.

Hoàng Tử Hà chần chừ giây lát rồi nói: "Ừm, bằng không, e rằng sau khi người Đại Lý Tự đến, Tích Thúy phản ứng không kịp, lại dễ xảy ra chuyện."

Chu Tử Tần giật nảy người, vội hỏi gặng: "Tích Thúy ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, bước đến gõ cửa. Chu Tử Tần nôn nóng kẹp tay áo cô hỏi dồn: "Cô nói rõ xem chuyện này là thế nào?"

Sao tự dừng lại nhắc đến Tích Thúy? "

"Sau khi chúng ta phát hiện ra hành tung của Tích Thúy, báo lại cho Trương nhị ca, thì không thấy cô ấy đâu nữa, đúng không?" Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn cánh cổng khép chặt, chậm rãi giải thích, "Hơn nữa, nếu không ở cùng Trương nhị ca, sao Tích Thúy biết được chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm?"

"Ý cô là, thực ra Trương nhị ca vừa về kinh đã gặp lại Tích Thúy rồi ư? Chỉ là, chỉ là huynh ấy giấu không nói với chúng ta?"

"Ừm, thế nên khi chúng ta báo cho Trương nhị ca biết tung tích Tích Thúy, chỉ khiến họ đề phòng lẫn trốn hơn thôi. Đây chính là nguyên nhân từ đó về sau dù tìm thế nào chúng ta cũng không gặp được Tích Thúy nữa."

Còn đang trò chuyện, trong nhà đã vang lên một giọng già nua khàn khàn: "Ai đấy?"

Chu Tử Tần cao giọng đáp: "Bá phụ, là cháu, Chu Tử Tần đây. Trương nhị ca dẫn bọn cháu tới thăm bá phụ mấy lần, bá phụ còn nhớ không?"

"Ồ, Chu công tử đấy à." Trương Vĩ Ích mừng rỡ mở cổng, thấy Hoàng Tử Hà cũng không nhận ra cô là Dương Sùng Cổ trước đây. Chu Tử Tần đành giới thiệu: "Đây cũng là một người bạn của Trương nhị ca, họ Hoàng."

"Hai vị, mời vào." Trương Vĩ Ích tươi cười mời họ vào nhà rồi nhìn quanh chuẩn bị pha trà. Hoàng Tử Hà mào đầu ngay: "Bá phụ đừng

lo, Trương nhị ca đã kể chuyện Tích Thúy rồi, bọn cháu biết cô ấy đang ở đây."

"Thằng bé này... tính cứ thẳng ruột ngựa thế đấy." Trương Vĩ Ích xấu hổ cười nói, "Có điều chứng tỏ các vị là bạn thân nhất của nó, nó tin các vị nên mới nói."

Đã vậy, Trương Vĩ Ích cũng chẳng giấu giếm nữa, sau khi mời họ ngồi, ông gọi với lên lầu: "Tích Thúy, có bạn của Trương nhị ca đến này, con xuống pha giúp ấm trà đi."

"Vâng, con xuống ngay." Tích Thúy tức thì chạy xuống, thấy họ ngồi trong nhà thì nghiêng người thi lễ rồi hơi ngượng ngập quay xuống bếp pha trà.

Trương Vĩ Ích tươi cười ngồi xuống trước mặt hai người: "Hàng Anh hôm nay có lẽ còn đang ở phủ Quy, chẳng biết hai vị tìm nó có việc gì?" Chu Tử Tần nghe vậy chẳng biết trả lời ra sao, đành lúng túng nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn Trương Vĩ Ích, cũng chẳng biết phải nói thế nào, hồi lâu đành hỏi lảng đi: "Bá phụ gần đây có khỏe không? Cháu xem chừng tinh thần bá phụ rất phấn khởi?"

"Bệnh này của lão rất phiền phức, một ngày ba cử thuốc, lần nào cũng phải sắc mất hai canh giờ, còn phải uống đúng giờ, vốn lão cũng chẳng mong trị dứt được đâu. Nhưng sau khi con bé Tích Thúy đến, ngày nào cũng cứ đến canh tư là trở dậy sắc thuốc cho lão, kiên

trì một ngày sắc ba thang thuốc. Lão chỉ uống thuốc đã mệt, vậy mà nó kiên nhẫn phục vụ lão, khuyên lão uống thuốc, ròng rã mấy tháng trời, cuối cùng cũng khá lên." Trương Vĩ Ích nhìn vào bếp, than thở, "Lần đó nó trốn khỏi kinh thành, chẳng bao lâu thì quay lại vì sợ không ai sắc thuốc cho lão, bệnh cũ lại tái phát! Các vị bảo lão lòng dạ nào đuổi được nó đi nữa? Dù phải liều mạng cả nhà già trẻ, lão cũng quyết giữ nó lại! Tiếc rằng bấy giờ Hàng Anh đã đi Thục tìm nó, chúng tôi cũng không báo tin được, mãi tới khi nó quay về, mới biết tin mừng này!"

Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà nhìn nhau, đều không biết phải mở lời thế nào. Chu Tử Tần đỏ hoe mắt, cắn chặt môi, chỉ sợ mở miệng ra là òa lên khóc.

Thấy thái độ hai người là lạ, Trương Vĩ Ích cũng ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt Chu Tử Tần lại càng cảm thấy không ổn, đang định hỏi thì Tích Thúy đã bưng khay trà lên nên ông đành nén lại, rót trà cho mọi người trước.

Đợi tất cả nhấp được mấy ngụm, Trương Vĩ Ích mới mở lời: "À phải, Chu công tử, việc lần trước cậu đã hỏi hộ lão chưa?"

Chu Tử Tần gật đầu: "Bá phụ nói đến bức họa kia ư?"

"Đúng thế, dù sao cũng là vật tiên đế ngự ban, nếu quan phủ thu giữ hình như cũng không phải lắm." Ông lão tiếc nuối ra mặt,

"Đó là vật ngự ban, cũng là vinh dự lớn nhất đời lão mà!"

Chu Tử Tần nhíu mày: "Chuyện này thực lạ, cháu đã nhờ người quen tìm khắp phòng vật chứng ở Đại Lý Tự, bộ Hình và phủ Kinh Triệu, nhưng họ đều nói không giữ bức tranh."

Trương Vĩ Ích đành gật đầu cam chịu: "Chúng quy chắc vẫn ở đó, cứ từ từ tìm sẽ ra thôi."

Hoàng Tử Hà thấy câu chuyện đã xa đề, liền hỏi: "Trương lão bá kể cho chúng cháu nghe chuyện người vào cung chẩn mạch năm xưa được không?"

"Ồ, nói đến chuyện này à, đây là chuyện vẻ vang nhất đời lão đấy..." Gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão rạng rỡ hẳn lên, "Lão nhớ bấy giờ là đầu tháng Ba năm Hội Xương thứ sáu, chiều hôm ấy, sắp hết giờ làm thì có người tới tìm. Vừa thấy là một hoạn quan già, mặt trắng bệch, không có râu, lão đã lấy làm lạ, hoạn quan đáng lẽ phải đến chỗ thái y trong khám bệnh, sao lại tìm lão? Nhưng khi hoạn quan đó lên tiếng, lão vừa mừng vừa sợ..."

Chu Tử Tần biết nhất định kẻ đó đến đưa Trương Vĩ Ích vào cung, nhưng giờ lòng gã rối như tơ vò, chẳng bụng dạ đâu nói leo nữa, đành im lặng đợi ông lão kể tiếp.

Trương Vĩ Ích cũng không để ý thái độ của gã, cười khà kể: "Bấy giờ hoạn quan đó nói, bạn thân của lão là Hứa Chi Vĩ làm ngự y trong cung nhiều năm, giờ bệ hạ uống lầm đan dược, lúc tỉnh lúc mê suốt mấy tháng nay. Lão Hứa không chuyên trị bệnh này, thấy lão giàu kinh nghiệm bèn tiến cử, mời lão vào cung xem thử."

Chu Tử Tần liền hỏi: "Nói vậy nhất định là lão bá ở trong cung đã trở hết tài nghệ, khiến tiên đế tỉnh lại, nên mới được ban bức ngự bút nọ phải không?"

Trương Vĩ Ích tần ngần giây lát rồi đáp: "Chuyện này kể ra thực hổ thẹn, lão chỉ cứu bệ hạ tỉnh lại được một chốc lát mà thôi. Ngay sau đó lão đã ra

về."

"Đáng lẽ ra thì?" Chu Tử Tần hỏi ngược lại.

Trương Vĩ Ích thở dài, vỗ trán: "Già rồi, trí nhớ cũng mờ mịt cả đi. Nhất là tình hình hôm ấy, có lẽ vì lão quá kích động, nên giờ nghĩ lại cứ thấy mông lung mơ hồ, như thực như ảo, không mấy rõ ràng nữa."

Hoàng Tử Hà thuyết phục: "Lão bá cứ kể những gì mình nhớ là được mà."

"Ừm... Bấy giờ lão châm cứu cho bệ hạ, hết sức dè dặt. Rất nhiều hoạn quan thị nữ đứng bên quan sát, còn cả mấy vị phi tần, nên các huyệt như lâm khấp, thiên trùng, phong trì lão đều không dám động đến, châm liên tục mười hai mũi, bệ hạ cuối cùng cũng tỉnh lại..."

Chu Tử Tần chớp mắt: "Lão bá... nhớ kỹ đấy chứ."

Ông lão vuốt râu tự đắc: "Đây là ngón nghề giữ nhà của lão,

dĩ nhiên phải nhớ rồi. Bệ hạ mở mắt ra trông thấy lão, người bên cạnh vội giới thiệu là lão châm cứu cho bệ hạ tỉnh lại, bệ hạ bèn gật đầu. Sau đó các cung nhân ủa đến khóc khóc cười cười náo loạn cả lên. Hoạn quan cạnh đó dẫn lão đi lĩnh thưởng, rồi dặn lão đứng đợi xem có cần đến lão nữa hay thôi. Lão bèn ở bên ngoài đợi cùng mọi người..."

Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Trong những người đợi bên ngoài, có phải có một vị là Mộc Thiện đại sư không?"

Ông lão vỗ đầu đáp: "Hình như có một vị đại sư, nhưng chỉ chào lão một câu rồi vào trong ngay. Lão cũng lấy làm lạ, các hoàng tử đều phải đợi bên ngoài, sao lại để hòa thượng vào trước."

"Sau đó thì sao?" Chu Tử Tần gặng hỏi.

"Đại sư nọ vào không lâu sau thì các hoàng tử cũng được triệu vào. Lão đang đợi thì các hoạn quan nói không cần nữa, nên lão đành ra về. Cung Đại Minh rộng thật đấy, lão được một hoạn quan già dẫn ra ngoài, vừa đi vừa ngắm các cung điện xung quanh, khi thấy cửa cung thì thấy Chi Vĩ đã

đứng đó đợi sẵn, trò chuyện mấy câu lại thấy có người đưa đồ đến, nói là bệ hạ ban thưởng." Trương Vĩ Ích phấn khởi kể, "Không nhắc đến vàng lụa được thưởng, chỉ nói riêng bức tranh thôi. Thực không ngờ bệ hạ vừa tỉnh lại đã chính tay vẽ tặng

lão một bức tranh, đúng là mừng không gì bằng, Chi Vĩ cũng nói, mình ở trong cung làm ngự y bấy nhiêu năm, chưa từng thấy ai được vinh hạnh đến vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc lão vừa nhận lấy bức tranh thì nghe thấy đằng sau có người chạy đến cao giọng truyền báo với tất cả mọi người tin bệ hạ băng hà... Ôi!"

Chu Tử Tần định hỏi kỹ trông tiên đế thế nào thì Hoàng Tử Hà đã đưa mắt ra hiệu, bấy giờ mới sực nhớ ra mục đích đến thăm, lòng lại nặng trĩu, lặng lẽ nhìn cô. Hoàng Tử Hà hiểu ý gã, đành lên tiếng trước: "Trương lão bá, người sống hết đời cũng như cây cỏ qua mùa thu, rốt cuộc chỉ như vậy mà thôi... Xin đừng quá bi thương."

"Tiên đế qua đời mười mấy năm rồi, lão còn buồn gì chứ?" Trương Vĩ Ích nghe cô nói cũng không mấy để tâm, sau đó sực nhớ ra, hỏi lại: "Hai vị hôm nay đến tìm Hàng Anh ư? Nó đi về không có giờ giấc cố định, hay là các vị đến phủ Quỳ tìm xem?"

"Không... không phải, thực ra hôm nay chúng cháu đến muốn nói với lão bá..." Thấy Chu Tử Tần lấp bắp, Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu cho gã theo mình ra bên cạnh, hỏi khẽ: "Hay là... Chúng ta cứ giấu đi, đợi Trương lão bá khỏe hơn rồi nói?"

Chu Tử Tần do dự: "Nhưng chẳng bao lâu nữa người của Đại Lý Tự sẽ đến, cô nghĩ có giấu nổi không?"

Hoàng

Tử Hà nhú mày, chưa kịp đáp chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm rất mạnh tay: "Có ai không? Có ai ở nhà không?" Trương Vĩ Ích lên tiếng đáp, rồi xăm xắn ra mở cổng.

Hoàng Tử Hà giơ tay vội ngăn ông ta lại, quay đầu gọi với vào trong: "Tích Thúy cô nương mau lên gác trước đi."

Tích Thúy trong nhà vâng dạ, hối hả lên gác.

Trương Vĩ Ích ngạc nhiên hỏi: "Sao thế? Hàng xóm cạnh nhà cũng thường sang đây mà, họ không xộc vào nhà trong đâu."

Hoàng Tử Hà cuống lên, run giọng đáp: "Trương lão bá... con người ta vốn không thể vãn hồi việc sống chết, lão bá nhất định phải nghĩ thoáng ra..."

Trương Vĩ Ích nghi hoặc nhìn cô, chưa hiểu cô nói gì, giơ tay mở cổng.

Hai tiểu lại đứng trước cổng, vừa trông thấy ông lão liền hỏi ngay: "Lão là người nhà Trương Hành Anh ư?"

Trương Vĩ Ích gật đầu hỏi gặng: "Hàng Anh nhà tôi... làm sao vậy?" "Hắn chết rồi, giờ đang quàn tại nghĩa địa phía Nam thành, lão đến điểm chỉ nhận xác đi?"

Giọng điệu của kẻ làm việc công, chỉ nói chông lòn mấy câu. Ông lão chưa định thần, cứ đứng sững ra trước cửa, dờ dẩn nhìn họ, quên cả nhận lấy tập hồ sơ họ đưa: "Gì cơ?"

Hai tiểu lại nhét hồ sơ vào tay ông lão, gặt gồng đáp: "Nghĩa địa thành Nam, trong vòng hai ngày, lão

hoặc người nào đó trong nhà mau đến nhận xác đi, chúng ta còn đang đợi để kết án."

Mặt Trương Vĩ Ích xám ngoét, cắt không ra giọt máu. Hai người kia thấy vậy cũng lấy làm ái ngại, bèn nhòm vào trong hỏi: "Trong nhà lão trượng còn ai không? Hồ sơ đã đưa đến rồi, lão nhớ đến sớm đấy, chúng ta đi trước đây."

Ông lão vẫn đứng chôn chân tại chỗ bất động, lẩm bẩm hỏi: "Sao... sao lại chết được?" "Hắn giết người giá họa, rắp tâm hãm hại người khác. Sau khi

sự việc bại lộ thì sợ tội tự vẫn. Tóm lại chẳng phải kết cục tử tế gì, lão mau đến nhận xác đi."

Dứt lời, hai tiểu lại quay lưng đi thẳng. Bên ngoài cổng đã thấy một đám người xúm xít tùm tùm, nghe thấy tội danh của Trương Hàng Anh thì lũ lượt chỉ trở vào nhà họ Trương, nghi hoặc không thôi.

Hoàng Tử Hà thấy lắm người nhiều điều tiếng, bèn khép cổng lại, rồi đỡ lấy ông lão, cuống quýt gọi: "Trương lão bá... lão bá..."

Chưa dứt câu, thân hình ông lão đã đổ rạp xuống. Hoàng Tử Hà dù sao cũng là nữ, nhất thời không giữ nổi đành ôm lấy ông lão, cả người đập vào cánh cửa đằng sau, nghe "cộp" một tiếng.

Chu Tử Tần hốt hải chạy đến đỡ họ, thì thấy Trương Vĩ Ích chỉ hít vào mà không có thở ra. Tích Thúy nhìn qua ô cửa sổ trên gác, chứng kiến hết tình hình, lúc này liêu xiêu chạy xuống, khóc đến nghẹt cả thở, cứ quỳ xuống đất ôm cánh tay ông lão nức lên.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng dậy, thấy vai đau buốt, rõ ràng cú va đập vừa rồi quá mạnh, nhưng cũng đành ôm vai đứng yên đó.

Thấy Tích Thúy đã khóc đến mức sắp ngất lịm đi, Chu Tử Tần phát hoảng, vội an ủi: "Lữ cô nương, đừng quá đau lòng, chuyện này... chuyện này cũng không còn cách nào..."

Vừa nói, gã vừa thận trọng rút tờ giấy trong tay Trương Vĩ Ích ra, nào ngờ ông lão nắm chặt lấy nó, không sao rút ra được. Thấy Tích Thúy khóc đến đứt hơi, gã vội giơ tay che tờ giấy, rồi đưa mắt cho Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà nén đau quỳ xuống, toan lấy vạt áo che đi, nào ngờ Tích Thúy cũng phủ phục xuống, nắm chặt lấy tay ông lão, trông thấy tờ giấy bèn hỏi: "Đây là... Trương nhị ca mất rồi ư?"

Hoàng Tử Hà biết Tích Thúy đã nghe thấy lúc ở trên gác, đành gật đầu nói khẽ: "Phải..."

"Tôi biết mà... Từ ngày huynh ấy chuẩn bị viên sấp độc, tôi đã biết huynh ấy sẽ giống như cha..." Tích Thúy lẩm bẩm, rồi từ từ buông tay lão Trương ra. Nàng muốn đỡ ông lão dậy, song người nhỏ sức yếu, làm sao đỡ nổi.

"Để ta." Chu Tử Tần bế thốc Trương Vĩ Ích lên, đưa vào nhà. Hoàng Tử Hà bắt mạch, thấy

mạch tượng tuy yếu, nhưng vẫn ổn định, mới hơi yên lòng: "Bá phụ đau buồn quá đấy thôi, nghỉ ngơi một lát là được."

Tích Thúy thần thờ nhìn ông lão, không nói không rằng.

Chu Tử Tần ngập ngừng mãi, cuối cùng cũng hỏi: "Lúc trước ở trong ngõ, có phải cô viết chữ 'trốn' không?"

Tích Thúy gật đầu, mắt đỏ hoe, dờ dẩn đáp: "Từ Thục trở về, tôi đã thấy Trương nhị ca hơi khang khác. Huynh ấy suốt ngày buồn bã, có khi cứ ngồi thần thờ trong sân một mình suốt đêm, tôi khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng; huynh ấy tìm thấy mấy viên sấp độc từ chỗ cha tôi, lén lút giấu đi; huynh ấy... còn dẫn tôi ra ngoài lấy tôi làm yếm hộ, lén lút gặp mặt một thiếu niên."

Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi: "Thiếu niên á? Huynh ấy nói chuyện với một tiểu huynh đệ mấy câu, có gì mà cô lo lắng?"

"Vì... tôi nghe thiếu niên đó nói, công công muốn Hoàng Tử Hà đừng làm vương chân nữa."

Kể đến đây, Tích Thúy lại bưng mặt khóc nức lên, "Tôi biết Hoàng Tử Hà là Dương công công... nhưng tôi không biết phải làm sao nữa, Hàng Anh muốn giết cô ấy, nhưng tôi vẫn nhớ Dương công công từng ghé tai bảo tôi trốn đi, nhờ thế tôi mới giữ được tính mạng... Bởi vậy tôi nghĩ, bởi vậy tôi nghĩ, nhất định tôi cũng phải trả lại cho cô chữ 'trốn'

này..."

Hoàng Tử Hà đã cải trang, dung mạo khác hẳn mọi khi, nghe nàng nói vậy cũng thấy chua xót, vội ngoảnh đi đáp khẽ: "Hoàng Tử Hà cô ấy... sẽ rất

biết ơn tấm lòng của Lữ cô nương." Chu Tử Tần thở dài, lại hỏi: "VẬY, cô có biết tên thiếu niên nọ không? Rốt cuộc là kẻ nào sai Trương nhị ca giết Hoàng Tử Hà?"

Tôi không biết, thiếu niên đó rất tuấn tú, nói ra những lời tàn nhẫn như vậy mà vẫn thản nhiên cắn hạt dưa, không buồn chớp mắt... Tôi rất sợ, bèn bảo Trương nhị ca không được làm thế, nhưng huynh ấy chỉ nhìn lảng đi nói, muội không hiểu đâu..."

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng thốn thức yếu ớt của Tích Thúy, nghe càng thêm phần thê lương: "Tôi không hiểu nổi... Mấy người hồi ấy ngồi trong sân cười nói ăn bánh cổ lâu tôi làm, chẳng lẽ không phải bạn bè ư? Sao chớp mắt đã rơi vào cảnh này..."

Chu Tử Tần định an ủi mấy câu, nhưng môi đã run lên bần bật, mắt ầng ậng nước, không thốt nổi một chữ.

Hoàng Tử Hà cũng chỉ biết im lặng, vỗ nhẹ vào vai Tích Thúy.

Tích Thúy lẩm bẩm: "Giờ đây, cha chết, Trương nhị ca cũng chết rồi, tôi phải làm sao đây..." Hoàng Tử Hà phát hoảng, vội khuyên ngăn: "Lữ cô nương xin đừng nghĩ quẩn! Trương nhị ca vừa qua đời... Trương lão bá lại phát bệnh, cô... nhất

định phải bảo trọng, tự chăm sóc mình cho tốt, để còn chăm sóc Trương lão bá!"

Tích Thúy mặt xám ngoét như tro tàn, thõng tay nhìn Trương Vĩ Ích nằm ở đó, nước mắt như mưa, hồi lâu mới nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu nàng có ý gì, nhưng giờ tâm trí cô cũng rồi, bèn bảo Chu Tử Tần đến chợ Tây tìm Trương Hàng Vĩ, rồi dặn đi dặn lại Tích Thúy phải bảo trọng bản thân, chăm sóc cho lão Trương, đợi anh trai chị dâu Trương Hàng Anh trở về, lại đình ninh dặn họ phải để mắt đến Tích Thúy.

Vợ chồng Trương Hàng Vĩ hết sức đau lòng, nhưng Trương Hàng Vĩ vẫn vội vã đến nghĩa địa thành Nam nhận xác, còn vợ y kéo Tích Thúy xuống bếp cùng quạt lửa sắc thuốc, không rời nàng một khắc. Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần thấy vậy mới yên lòng, bèn cáo từ ra về.

Dọc đường về, cả hai đều lặng thinh, ngay Chu Tử Tần cũng chẳng nói nửa lời, cứ cắm đầu đi thẳng. Đến ngã ba đường, mỗi người một ngã, Hoàng Tử Hà ngẩng đầu lên mới thấy mặt Chu Tử Tần đầy vệt nước mắt.

Cô định an ủi gã mấy câu, nhưng lại thấy mặt mình lạnh lạnh, đành lặng lẽ quay người đi về phường Vĩnh Xương. Đến một góc tường sắp bóng vắng vẻ, thấy hai chân đã mềm nhũn ra, không chống

chịu nổi nữa, cô mới dựa vào tường, gắng bình ổn lại hơi thở.

Hoàng Tử Hà giơ tay lên bưng mặt, lau đi dòng lệ đã gần khô. Trong góc tối sắp bóng, bức tường gạch sau lưng lạnh buốt, gió bắc như dao cứa vào cặp mắt ướt nhoèn của cô, đau đến nỗi tưởng chừng không trông rõ được cảnh tượng trước mặt nữa.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới bình ổn được hơi thở, lê bước nặng nhọc trở về nhà họ Vương.

Trên khoảnh sân bên ngoài bức chiếu bích, một thiếu niên đang ngồi cắn hạt dưa sười nằng. Gương mặt thanh tú ôn hòa giấu trong lớp áo lông xù lên, dưới ánh dương càng toát lên vẻ non nớt.

Chính là gã thiếu niên bại hoại cô từng gặp khi đến chỗ Vương Tông Thực .

Hoàng Tử Hà đứng trong bóng cửa nhìn gã, cảm thấy lạnh từ xương tủy lạnh ra, khiến cô sớn cả gai ốc.

Thiếu niên nọ cũng trông thấy cô, bèn thông thả phui vỏ hạt dưa trên người, đứng dậy nói: "Hoàng tiểu thư, Vương công công đợi đã lâu rồi."

Dọc hành lang nuôi vô số cá, vòi nước ấm chảy ngầm bên trong giúp bày cá vẫn bơi lội được như thường, những chiếc vảy vàng vảy hồng lấp lánh dưới làn nước, phản chiếu thành đủ thứ ánh sáng kỳ lạ.

Những thứ ánh sáng ấy phủ lên mặt Vương Tông Thực, khiến gương mặt trắng tái

của y càng khó dò đoán. Nghe tiếng chân cô, y chậm rãi ngoái lại nhìn.

Mãi tới khi y bước ra khỏi hành lang, gương mặt hiện ra dưới ánh mặt trời, Hoàng Tử Hà mới thấy mình thở phào, hòn đá đè nặng trong tim đến nghẹt thở dường như cũng nhẹ bớt phần nào.

Vương Tông Thực đi thẳng về phía cô, nụ cười nhạt đến mức gần như không thể nhận ra, giọng khá lãnh đạm: "Trời lạnh thế này mà Hoàng tiểu thư còn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đúng là tuổi trẻ, giàu sức sống thật đấy."

Hoàng Tử Hà thi lễ với y: "Gần đây xảy ra nhiều rắc rối, chắc hẳn công công cũng nghe Uẩn Chi nói rồi?"

Nghe cô gọi hai tiếng "Uẩn Chi", Vương Tông Thực mới hơi dịu nét mặt, ung dung đáp: "Đúng vậy, nghe nói người bị cuốn vào một vụ giết người, Uẩn Chi cũng có bàn bạc với ta. Ta đã bảo y không cần lo lắng, cứ mặc cho người tự xử lý. Quả nhiên Hoàng Tử Hà đúng là Hoàng Tử Hà, vừa ra tay đã giải quyết gọn ghẽ."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, khẽ "vâng" một tiếng.

"Ta không hề nhìn lầm, dù là năm xưa, cũng không quyết đoán được như người." Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, giọng khẽ khàng chậm rãi, toát lên vẻ âm trầm khác thường, hết như gương mặt trắng tái, "Gọn gàng sạch sẽ, dù là bạn cũ cũng chẳng mảy may do dự,

một đòn trí mạng. Quyết không chừa cho kẻ làm hại mình một con đường sống."

Hoàng Tử Hà thầm ghê tởm, nhưng ngực đã nghẹn ứ, không còn cách nào ọe ra được. Cô tự biết mọi chuyện không như lời Vương Tông Thực nói nhưng cái chết của của Trương Hàng Anh, sự im lặng của Chu Tử Tần,

những giọt nước mắt của Tích Thúy... Đó đều là những người cô thực lòng quý mến, song giờ đây, vì chuyện này, đã chẳng thể nào trở lại như xưa nữa.

Cô chẳng rõ trong lòng họ có phải đã vĩnh viễn coi mình là hung thủ giết hại Trương Hàng Anh hay không. Bởi trong khoảnh khắc quyết định sống định sống chết, chính cô đã chọn bảo vệ bản thân, bức chết Trương Hàng Anh.

Nhưng những ý nghĩ này chỉ thoáng qua như lưỡi dao sượt qua trái tim cô, nhanh đến nỗi máu còn chẳng kịp rỉ ra, cô đã ngẩng lên nhìn Vương Tông Thực, trả lời rành rẽ: "Huynh ấy có phải Trương Hàng Anh, có phải bạn của tôi hay không thì cũng chẳng can hệ gì, người bị vu hãm có phải tôi hay không, cũng chẳng có gì quan trọng. Hoàng Tử Hà chỉ muốn vạch rõ chân tướng, xưa nay chưa từng ngại liên lụy đến bất cứ ai.

"Ha." Vương Tông Thực cười nhạt, nhưng thấy cô trầm tĩnh thì chẳng nói gì thêm, ra ý bảo cô vào đại sảnh ngồi. Đợi người hầu bưng trà lên rồi lui ra, trong sảnh

chỉ còn lại hai người, y mới cất tiếng: "Cái chết của Trương Hàng Anh cũng chẳng có gì quan trọng gì. Giờ đến Quỳ vương còn bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, ai buồn để ý đến một cận vệ phủ Quỳ?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: "Có điều huynh ấy và tôi xưa nay thân thiết, giờ chẳng hiểu sao lại bị người ta xúi giục mà ra tay với tôi, đây cũng là một việc cần phải tra xét."

"Nguyên nhân đằng sau có gì khó hiểu? Người điều tra nguyên nhân cái chết của Ngạc vương, đương nhiên sẽ có kẻ không muốn sự thật bị vạch trần, Quỳ vương được cứu ra. Bởi vậy, ắt phải giết người cắt đứt hậu họa."

Hoàng Tử Hà thấy y nói thản nhiên như thế, bất giác siết chặt tay lại. Móng tay ghim vào lòng bàn tay đau nhói, cô cũng nhờ thế mà tự kiềm chế, hạ giọng bình thản đáp: "Vâng... tôi cũng đoán vậy."

Vương Tông Thực nhìn lướt qua mặt cô, thấy cô vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì, mới bưng chén trà lên nhấp một ngụm: "Sáng nay ta vừa nhận được một tin, cảm thấy tin này quá trọng đại, không thể sai người truyền đạt nên mới đích thân đến đây báo cho người một tiếng."

Hoàng Tử Hà hiểu ngay đây mới là mục đích y đến thăm, bèn hỏi: "Chẳng biết là việc gì vậy?"

Vương Tông Thực nhìn vụn trà chìm nổi trong chén, giọng thật khê:

"Hôm qua nhận được mật tấu từ phương Bắc, nói Chấn Vũ tiết độ sứ Lý VỊnh tự ý sửa sang công sự, làm tổn hại đến thể chế triều đình, ý đồ rục rịch góc đầu dậy."

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi lại: "Tiết độ sứ Chấn Vũ quân Lý VỊnh năm xưa là một lái buôn ở Trường An, sau mấy phen chìm nổi mới được điều hành Chấn Vũ quân, vậy mà giờ cả gan tự ý mở rộng quân doanh ư?"

"Đúng thế, đến giờ hẳn ta còn cả gan như thế, các tiết độ sứ khác há chịu yên? Quá lắm chỉ là chậm hơn một chút, làm rón rén hơn, hoặc là giỏi giấu giếm hơn thôi, người nói có phải không?" Vương Tông Thực nhìn cô, nửa cười nửa không.

Hoàng Tử Hà gật đầu. Hoàng đế bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, người vẫn khống chế các tiết độ sứ là Quỳ vương lại thất thế chỉ sau một đêm, tiết độ sứ các nơi có người cầm đầu, ai cũng rắp tâm đứng ra tranh chức thủ lĩnh. Giờ đây, kẻ đầu tiên đã xuất hiện.

Thấy cô biến sắc mặt, Vương Tông Thực thông dong hỏi: "Chuyện này đối với Quỳ vương mà nói thì nửa tốt nửa xấu. Người thấy sao?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Phải, là tốt hay xấu, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi."

Nếu hoàng đế muốn mượn sức Quỳ vương để dẹp yên tiết độ sứ các nơi thì dù Lý Thư Bạch đang mang tội tày trời, cũng chỉ ngày một ngày hai là khôi phục được uy thế ngày trước.

Nhưng nếu hoàng đế lại cảm thấy Quỳ vương coi giữ binh mã các trấn, trong khi thái tử tuổi nhỏ mà hoàng thúc thế lớn, rất có khả năng sẽ thay thế tân đế giải quyết mối đe dọa lớn nhất đến hoàng vị thì chẳng những Lý Thư Bạch không thể lấy lại vinh quang, mà ngay tính mạng cũng khó giữ.

Hoàng Tử Hà thấy lòng thắt lại, hơi thở cũng nghẹn ứ: "Công công nhiều tai mắt, lại là người thân tín của thánh thượng, chẳng hay có biết được thánh ý chẳng?"

"Xưa nay lòng vua khó dò, huống hồ ta chỉ là một hoạn quan?" Vương Tông Thực nhếch môi cười giễu, nói thêm: "Có điều mấy ngày này bệ hạ nhất định sẽ quyết, người chỉ cần ở yên đây đợi là được."

"Vâng." Cô khẽ đáp.

Y còn định nói thêm thì bên ngoài vang lên tiếng chân nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, như tiếng thiếu niên nhảy chân sáo. Rồi gã thiếu niên căn hạt dưa gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào, đến bên tai ghé thì thảo với Vương Tông Thực mấy câu.

Vương Tông Thực nhướng mày nhìn Hoàng Tử Hà, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, hỏi nhỏ: "Nhanh thế ư."

Thiếu niên nọ gật đầu.

Vương Tông Thực quay sang bảo cô: "Đi thôi, dẫn người đi xem một vở kịch." Hoàng Tử Hà không hiểu buột miệng hỏi lại: "Xem kịch ư?"

"Phải, một vở kịch... mà người không ngờ tới, xem xong, người nhất định sẽ càng buồn bã đau khổ hơn. Nhưng người chắc không muốn bỏ lỡ đâu."

=====

Chương 15: Phần hoa đưa tiễn

Tp: cHi199

Xe ngựa nhắm thẳng hướng Tây, rồi dừng lại cạnh cửa Khai Viễn.

Đám đông xúm xít ở đó, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên tường thành, xôn xao bàn tán. Giữa tiếng ồn ào, Hoàng Tử Hà xuống xe, ngược nhìn lên tường thành cao ngất phía trên cửa Khai Viễn.

Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn cô đi về phía tường thành, khép cửa xe lại.

Hoàng Tử Hà từng bước đi đến, thấy một ông lão đang đứng trên tường thành cạnh thành lâu. Giữa cái rét cắt da, ông lão đứng trên cao, gào lên như xé họng: "Quy vương mưu phản, giết chết anh em, trời đất không dung!"

Hoàng Tử Hà chậm rãi bước thêm hai bước, lặng lẽ đứng giữa đám đông nhìn lên. Tuy gương mặt ông lão đã méo mó cả đi, giọng khản đặc đến không nỡ nghe kỹ, nhưng cô vẫn nhận ra đó là cha của Trương Hàng Anh.

"Trương Hàng Anh con lão là thị vệ phủ Quy, đã phát hiện ra dã tâm làm phản của Quy vương từ lâu! Nó không chịu nổi giáo cho giặc, cự tuyệt kết bè kết đảng với những kẻ điên rồ ấy! Giờ tên phản nghịch ấy đã bị bắt giam, nhưng trong phủ vẫn có kẻ rắp tâm cứu trợ, con lão tận trung với nước, toan bắt giữ dư đảng Quy vương, nào ngờ lại thất bại trong gang tấc, còn bị

người ta ám hại, giờ tuy nó đã chết, nhưng cũng làm rạn mặt cả nhà họ Trương! Làm vẻ vang cho dòng tộc!"

Nghe những lời cuồng loạn của Trương Vĩ Ích, Hoàng Tử Hà đờ ra bất động, giữa tiếng xôn xao của những người xung quanh, cô chỉ thấy ánh mặt trời sau lưng lão Trương lóa cả mắt.

Choáng váng, cô đành cup mắt xuống, không dám nhìn ông lão nữa.

Cách đó không xa, một người ngoái lại nhìn cô, chính là Chu Tử Tần. Vẻ mặt gã đầy kinh hoàng loạn như không dám tin, vừa thấy cô, gã thoáng do dự, rồi chen qua đám đông đi đến, nhưng người xung quanh quá đông, khó mà chen qua được, gã đành nhìn cô từ xa rồi lại ngược lên nhìn Trương Vĩ Ích phía trên tường thành.

"Trời cao có mắt, đấng kim thánh thượng đức độ, muôn dân thiên hạ chỉ mong sớm ngày diệt trừ yêu nghiệt, trả lại sự yên bình cho giang sơn Đại Đường ta..." Nói đến đây, giọng lão đã đứt quãng rối loạn, không nghe được nữa. Thì ra lính canh trên thành thấy ông lão càng nói càng lộn xộn, đã kẹp chặt hai tay lão, toan lôi xuống dưới.

Hoàng Tử Hà đứng bất động nhìn cảnh tượng nhốn nháo ấy, như thấy Ngạc vương đang đứng trên gác Tường Loan mắng chửi Lý Thư Bạch.

Hai người khác nhau nhưng lời nói lại tương đồng, tình cảnh gần như không khác mấy may.

Tiếng

bàn tán xung quanh nháo nhác như ong vỡ tổ.

"Nói vậy là Quỳ vương định làm phản thật ư?"

"Ai bảo không phải đâu nào! Quỳ vương trước là giết chết Ngạc vương, giờ lại bị thị vệ trong phủ liều chết ngăn cản, tiếc rằng thất bại trong gang tấc, ôi..."

"Ta chẳng đã nói Quỳ vương bị Bàn Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, các người còn không chịu tin!"

"Thánh thượng minh giám, Quỳ vương đã bị giam lỏng, kẻ nào trong phủ còn cố kháng cự chứ?"

"Tóm lại không ngoài mấy tên hoạn quan loại cái kia! Chỉ thương cho Ngạc vương cùng cha con nhà họ Trương, một lòng trung với nước mà bị hại chết như vậy!"

"Quỳ vương giết anh em ruột thịt, chứng cứ rành rành, hạng người không bằng cầm thú này, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!"

"Ài, Quỳ vương trước khi bị Bàn Huân nhập xác cũng có công với xã tắc, thánh thượng nhân đức, há có thể nói giết là giết ư?"

"Dù tôi chết được miễn, nhưng cũng phải trừng phạt thật nặng, hoặc phế làm thường dân, hoặc lưu đày giam cầm, bằng không phải ăn nói ra sao với thiên hạ?"

Nghe dân chúng bàn luận, cô cũng vã mồ hôi lạnh, nhất thời ngậy ra, chẳng biết mình đang ở gác Tê Phượng hôm ấy, hay đang đứng dưới cổng Khai Viễn hôm nay.

Chợt nghe đám đông

rú ầm lên, tiếng rú của trẻ con phụ nữ thê thảm hơn ai hết, song Hoàng Tử Hà dường như không còn cảm giác. Cô chỉ biết giương mắt trân trân nhìn Trương Vĩ Ích trên tường thành vùng ra khỏi tay các binh lính, gào lên điên dại rồi tung người nhảy lên, lao thẳng xuống dưới.

Nhanh đến mức chỉ vón vện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Song tâm trí Hoàng Tử Hà lại trống rỗng thật lâu.

Cả đất trời thoát chốc tối sầm, rồi thành một màu sáng trắng. Thật lâu, một bức màn vàng xám mới từ từ kéo lên, chậm rãi nhuộm lại sắc màu vốn có cho cảnh vật trước mặt.

Cô đứng đờ bất động giữa đám đông tán loạn kinh hoàng.

Có kẻ đổ xô đến xem náo nhiệt, có người khiếp sợ bỏ chạy, tựa hồ sợ mùi máu tanh. Có kẻ gào lên: "Chết rồi, chết thảm quá, phọt cả óc ra!" Lại có người ôm đứa bé khóc oa oa, điệu giọng dỗ dành.

Đợi cho cơn hỗn loạn tạm lắng xuống, Hoàng Tử Hà mới thần thờ đi đến. Mọi người thấy vẻ mặt cô trống rỗng đến đáng sợ thì lũ lượt nhường đường, thầm đoán hẳn là người quen của ông lão.

Hoàng Tử Hà đi đến giữa đám đông, thấy Chu Tử Tần đang ngồi chờ ra bên thi thể Trương Vĩ Ích. Gã đờ đẫn nhìn cô, rồi cởi áo ngoài phủ lên mặt lão Trương, đứng dậy đứng bên cạnh cô, hồi

lâu chẳng nói lời nào.

Người xung quanh cũng từ từ tản đi.

Đám tiếu lại phủ Kinh Triệu cuối cùng cũng đến, vì Trương Vĩ Ích gieo mình tự vẫn trước bao nhiêu con mắt, tình tiết rất đơn giản, người xung quanh đều có thể làm chứng nên họ chỉ việc ghi lại vài lời chứng của vài người là xong. Kẻ dẫn đầu trước đây từng gặp Chu Tử Tần mấy lần, bèn kéo gã sang một bên hỏi nhỏ: "Tử Tần này, tôi nghe nói chuyện này liên quan đến Quỳ vương hả?"

Chu Tử Tần ngẩn người, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đáp: "Phải... Trương lão bá trước lúc lâm chung, đúng là đã mắng chửi Quỳ vương."

"Nói những gì?"

Chu Tử Tần nhú mày ngẫm nghĩ, song lại lắc đầu: "Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi quên mất câu từ cụ thể rồi... Huynh có thể hỏi những người khác, nhất định phải có mấy trăm một ngàn người nghe thấy lời Trương lão bá."

Người phủ Kinh Triệu đương nhiên biết gã không muốn thuật lại những lời xúc phạm Quỳ vương, nên cũng không ép, chấp tay bảo: "Đã vậy tôi đi hỏi những người khác trước nhé."

Ngõ tác phủ Kinh Triệu đã bày sẵn vài trắng dù che, bắt đầu kiểm tra thi thể Trương Vĩ Ích.

"Xác thực là rơi từ trên cao xuống tử vong." Sau khi kiểm tra sơ bộ, ngõ tác kết luận, rồi lại mời Chu Tử Tần xem xét lại.

Hôm nay Chu Tử Tần gặp hai biến cố nên kiệmlời khác thường, cùng ngõ tác xem một lượt, khẳng định là rơi từ trên cao xuống, vỡ nát đầu, gãy cổ, chết ngay lập tức.

"Bao nhiêu người chứng kiến ông ta nhảy xuống, lẽ nào còn không biết làm sao chết nữa ư?" Ngõ tác nói rồi ký tên vào biên bản nghiệm thi.

Một người khác nói chen vào: "Nguyên nhân cái chết thì rõ rồi, chỉ là nguyên nhân nhảy xuống thì khó nói lắm... phải viết thế nào vào hồ sơ đây?"

Thủ lĩnh của chúng lắc đầu đáp: "Khó lắm, ta thấy cứ quay về xin ý kiến rồi tính."

Chu Tử Tần hồn xiêu phách lạc ngoái nhìn Hoàng Tử Hà, thấy gương mặt ban nãy còn hoảng hốt, giờ đã bình tĩnh lại. Cô chậm rãi bảo gã: "Công tử đi hỏi thử xem, Trương lão bá làm sao leo lên được thành lâu?" Chu Tử Tần âm ừ rồi quay người đi về phía cầu thang dẫn lên thành lâu. Chẳng bao lâu sau gã đã quay lại, nói gì đó với tên lính đang kiểm các di vật trên người lão Trương, cầm lấy lệnh bài trong đồng đó đưa cho Hoàng Tử Hà, thì thào: "Dùng lệnh bài này để lên đấy." Hoàng Tử Hà nhìn, thì ra là lệnh bài thị vệ Vương phủ, hẳn là đồ của Trương Hàng Anh.

Cô cầm lấy xem xét rồi nói khẽ: "Đây hẳn là vật Trương nhị ca đeo bên người... Sao lại ở trong tay Trương lão bá?"

"Có phải Trương

lão bá đến nghĩa địa nhận xác rồi lấy được không?"

"Đây là vật của vương phủ, người ở nghĩa địa ắt phải giữ gìn cẩn thận hoặc đưa trả về vương phủ, không để lại bên thi thể đâu." Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi lắc đầu: "Không, thời gian ngắn như vậy không đủ để Trương lão bá đi từ phường Phổ Ninh đến nghĩa trang rồi lại quay về cửa Khai Viễn bên cạnh phường Phổ Ninh."

Chu Tử Tần ngập ngừng hỏi lại: "Ý cô là... Trước khi Trương nhị ca qua đời, Trương lão bá đã có lệnh bài này rồi ư?"

Hoàng Tử Hà gật nhẹ đầu, khó nhọc đáp: "Ừm, e rằng đã có chuẩn bị trước rồi... Nếu Trương nhị ca thất thủ mà chết, Trương lão bá sẽ lên thành lâu, tuyên cáo chuyện này cho tất cả mọi người. Tóm lại nhất định phải gây ra một cơn sóng gió ngợp trời, không thể tránh thoát."

Chu Tử Tần sợ đến mức loạng choạng lùi lại một bước, cổ họng như bị bóp nghẹt, chẳng thốt nổi lời nào.

"Tôi cũng chẳng rõ Quỳ vương có tài đức gì mà kẻ kia phải ra tay tàn độc như thế nữa... Trương lão bá có liên quan gì đến chúng tôi đâu, tại sao cả ông ấy cũng bị cuốn vào?" Cô lẩm bẩm rồi chậm rãi quay người: "Đi thôi, chuyện đã đến nước này, càng dẫn sâu càng sa vào tình cảnh tuyệt vọng hơn thôi."

Chu Tử Tần hốt

hỏi đuổi theo hỏi: "Tiếp theo cô định thế nào? Vương gia... định thế nào?"

Hoàng Tử Hà dừng chân thở dài: "Tử Tần đừng hỏi nữa. Thế lực mà chúng tôi phải đối mặt quá mức đáng sợ, giờ tôi chỉ lo... tất cả những gì mình xem trọng đều sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này, tất cả những người tôi quan tâm, sẽ lần lượt trở thành những con cờ bất đắc dĩ để chống lại tôi..."

Chu Tử Tần im lặng nhìn cô, hai tay hết nắm vào rồi lại thả ra, sau cùng, gã khó nhọc nhưng hết sức nghiêm trang, nói rành rọt từng chữ một: "Nhưng ta, nhất định sẽ đứng về phía cô. Bất luận thế gian nói thế nào, bất luận bao nhiêu người quay lưng lại với cô, Chu Tử Tần mãi mãi tin tưởng Hoàng Tử Hà."

Hai mắt Hoàng Tử Hà thoát chốc đỏ hoe, nước mắt nóng bỏng không kìm được, tuôn ra như vỡ đê. Cô vội ngẩng đầu lên, hít thở thật sâu, hồi lâu mới nén được xúc động, đáp khẽ: "Đa tạ, Hoàng Tử Hà sẽ vĩnh viễn không để Chu Tử Tần thất vọng đâu."

Xe ngựa của Vương Tông Thực vẫn đợi cô ở con phố bên ngoài tường thành.

Y ngồi trong xe, khoanh tay im lặng nhìn cô. Đợi xe lăn bánh, mới thông dong hỏi: "Thấy thế nào?" Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm tư giây lát rồi hỏi: "Vương công công đã sớm biết tin này, nếu muốn ngăn cản, có lẽ... còn kịp chăng?"

"Đến

người còn không lường được, ta làm sao đoán trước được chứ?" Y hơi cong khốe môi lên thành một nụ cười như có như không, liếc cô rồi nói: "Huống hồ cha con nhà họ Trương liên quan gì tới ta, nếu chẳng phải vì người, ta cần gì phải bận tâm?"

"Đa tạ Vương công công quá yêu, Tử Hà cảm kích khôn xiết." Cô cup mắt đáp.

Xe hơi lắc lư, Hoàng Tử Hà nhìn qua cửa sổ, thấy thiếu niên nọ cười ngửa đi cạnh xe, gương mặt nhìn nghiêng rất thanh tú, thỉnh thoảng lại giơ tay chạm vào những cành cây rủ xuống trên đầu, đầy vẻ ngây thơ.

Thấy cô nhìn ra ngoài, Vương Tông Thực bèn giới thiệu: "Hắn tên A Trạch. Mười mấy năm trước ta nhặt về nuôi, bấy giờ còn sính chữ nghĩa, đặt tên cho hắn là Vân Mộng Trạch, nhưng giờ lại thấy gọi A Trạch thuận miệng hơn."

"Vương công công là trung úy hộ quân Thần Sách, quyền hành nghiêng ngả triều đình, vậy mà bên cạnh chỉ có một tiểu đồng làm bạn, liệu có bất tiện chẳng?"

"Phàm việc gì cũng nên tự thân vận động, mới thực là sống chứ, nếu không thì còn gì thú vị nữa?" Y nhướn mắt, nói thêm: "Huống hồ ta có việc gì đâu? Tuy phụng thánh mệnh điều tra vụ án Ngạc vương, nhưng giờ thánh thượng đã chẳng hỏi đến, ta lại chẳng biết bắt tay từ đâu, đành đổ hết lên đầu người vậy."

Nghe

y thong thả nói, lại nhìn gương mặt thản nhiên nọ, Hoàng Tử Hà đành im lặng, thôi không nhìn A Trạch nữa.

Vương Tông Thực mỉm cười, rồi đột ngột chuyển chủ đề: "Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, tặng thêm cho người một món quà nữa cũng chẳng sao." Đoạn y gõ nhẹ vào vách xe, ra lệnh cho xà ích: "Đến phường Tu

Chính." Xà ích vâng dạ rồi cho ngựa rẽ ngang, nhằm thẳng hướng Nam. Hoàng Tử Hà hỏi: "Vương công công định đưa tôi đi gặp Quý vương ư?"

Y không đáp, chỉ dựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chạy từ thành Bắc tới thành Nam, băng qua quá nửa Trường An, tiến vào phường Tu Chính. Đến gần ngôi đình của Tông Chính Tự mới dừng lại.

Vương Tông Thực đẩy cửa xe, ra hiệu cho cô bước xuống: "Vào theo cửa ngách bên phải ấy." Hoàng Tử Hà vâng dạ, rồi theo cửa ngách đi vào. Mấy thị vệ canh cửa định ngăn lại nhưng Hoàng Tử Hà đã giơ tay ra hiệu về phía xe ngựa của Vương Tông Thực, họ liền để cô đi.

Mấy ngày không thấy, hoa mai bên bờ sông càng nở rộ, rạng rỡ như mây rắng.

Hoàng Tử Hà đi từ rừng mai đến gần ngôi đình Lý Thư Bạch ở, chậm rãi bước lên hành lang bắc ngang qua bờ nước. Tiếng chân khe khẽ của cô văng vẳng dọc hành lang.

Đi đến khúc ngoặt, cô vòng qua một gốc mai nở rộ, trông thấy Lý Thư Bạch đang đứng cuối hành lang nhìn mình.

Trời xanh biêng biếc, nước trong như gương, trên bờ và dưới nước, hai rặng mai nở rộ. Cả đất trời như hàng hàng gấm lụa, gió nhẹ lướt qua người họ, những đóa hoa như gấm lụa dập dờn, cánh hoa lả tả bay như tuyết.

Hai người nhìn nhau qua lớp lớp mưa hoa, rõ ràng mới mấy hôm trước vừa gặp mặt, mà như đã cách một đời.

Y vẫn phong nhã hào hoa, không hề suy suyển, đôi mắt đượm buồn cùng chiếc áo liễu lãng màu tía, như khói xanh bảng lảng, khiến y càng thêm vẻ thâm trầm.

Còn cô đã gày xọp đi, mấy ngày hết bị dẫn vật lại chạy đôn chạy đáo khiến cô càng thêm xanh xao tiều tụy. Chiếc áo xanh lục thủy khoác lên mình

rộng thùng thình, trông cô yếu ớt như không mang nổi áo.

Y đi về phía cô, băng qua màn mưa hoa như tuyết, khẽ nắm lấy bàn tay.

"Tử Hà, mới đầu xuân, phải mặc nhiều áo vào." Không ngờ câu đầu tiên y nói sau khi gặp lại là câu này, cô chỉ biết vâng dạ, hơi nước đã giăng mờ hai mắt.

Y giơ tay ôm lấy đôi vai gầy của cô. Xung quanh nước chảy róc rách, hoa rơi lá tả. Cánh hoa rơi xuống nước làm nổi lên vô vàn vòng sóng lăn tăn, vòng này chưa tan, vòng kia đã loang ra, mãi không dứt.

Hồi lâu, Lý Thư Bạch mới nhẹ nhàng buông cô ra, dắt tay đi vào: "Gần đây cô bận ba mệt mỏi, lại gặp phải đủ thứ biến cố, vậy mà ta ngồi đây chỉ hưởng thú nhàn, không thể gánh đỡ, thực là áy náy."

Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Cái khó của gia còn hơn tôi nhiều, tôi chỉ... chỉ biết chạy loạn lên, chẳng có manh mối, cũng chẳng biết bắt tay từ đâu nữa."

Lý Thư Bạch lắc đầu cười, rót một chén trà đặt vào tay cô. Y cầm chén bằng ba ngón tay, lặng lẽ nhìn cô, nói khẽ: "Giờ tình hình đã vượt ra ngoài khả năng khống chế của ta, cô cũng thấy rồi đấy. Nếu giờ ta lại đề nghị cô rời khỏi kinh thành, tránh xa thị phi, cô có bằng lòng không?"

Hoàng Tử Hà nhìn những ngón tay y. Tư thế cầm chén này cô đã ghi lòng tạc dạ. Nước trà xanh biếc cùng chén sứ xanh được giữ trong ba ngón tay trắng trẻo thon dài của y, lần đầu tiên họ gặp nhau, cô nhìn qua những hoa văn chạm trổ trên cửa học tử dưới ghế ngồi, chẳng thấy dung mạo y, chỉ thấy bàn tay cầm chén, như hoa lê soi bóng xuống sông xuân.

Bấy giờ, cô làm sao ngờ được, lại có ngày hôm nay.

Làm sao ngờ được cô gái nhếch nhác bị y lôi ra từ dưới ghế ngồi lại có một ngày trở thành người thân thiết nhất của y, nắm tay nhau đối diện với phong ba bão táp, không lìa không bỏ.

Thế nên cô chỉ lắc đầu hỏi lại: "Nếu tôi tránh xa mưa gió, lánh đến

nơi yên ổn đợi, gia có dám bảo đảm mình sẽ an toàn trở về, không để tôi đợi uổng không?"

Lý Thư Bạch dăm dăm nhìn cô, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu: "Ta không dám."

Khóe môi cô cong lên thành một nụ cười khó nhọc mà kiên định vô chùng: "VẬY TÔI CỨ Ở LẠI ĐÂY THÔI. ÍT NHẤT CŨNG ĐƯỢC GẦN GIA ĐÔI CHÚT."

Lý Thư Bạch lặng lẽ vuốt nhẹ tóc cô: "Thực lòng ta không hề muốn gió sa mưa tấp đến cô."

Hoàng Tử Hà áp tay lên mu bàn tay y, khẽ hỏi: "Gia biết... chuyện Trương Hàng Anh rồi ư?"

Lý Thư Bạch gật đầu: "Biết rồi."

"VẬY CHẮC GIA CŨNG BIẾT... TRƯƠNG VĨ ÍCH, CHA CỦA TRƯƠNG HÀNG ANH HÔM NAY ĐÃ GIEO MÌNH TỪ TƯỜNG THÀNH PHÍA TRÊN CỬA KHAI VIỄN TỰ VẤN RỒI CHỨ?"

Ánh mắt Lý Thư Bạch bình thản, chỉ ừm một tiếng: "Nghe nói trước lúc chết ông ta lại chửi rủa ta khuynh đảo triều đình, chắc thành kiến của người thiên hạ đối với ta sẽ càng thêm sâu đậm."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên, vội hỏi: "Chuyện này mới xảy ra chưa lâu, tôi cũng từ cửa Khai Viễn ngồi xe ngựa thẳng đến đây, sao gia đã biết rồi?"

"Ừm, ta tự có nguồn tin chứ." Lý Thư Bạch trầm ngâm giây lát mới gật đầu, "Đúng là một nước cờ tuyệt diệu. Cái chết của Thất đệ khiến ta mất chỗ đứng trong triều, còn cái chết của cha con họ Trương

khiến muôn dân hoàn toàn tin rằng ta đã bị oan hồn nhập xác. Xem ra những gì ta làm mấy năm nay, công lao lớn đến đâu, cũng không chịu nổi một đòn của kẻ đó."

"Miệng tiếng thiên hạ vốn dễ điều khiển mà. Hễ có thể lợi dụng thì chúng ta đương nhiên cũng có thể, hơn nữa còn có thể dựa vào đó mà phản kích."

Song Lý Thư Bạch chỉ cười: "Chút mẹo vặt này muốn tra ra không khó. Gạt bỏ hết đám bầu xâu chỉ sợ thiên hạ không loạn và lũ dân ngu mù quảng tin lời đồn đại, kẻ được lợi nhiều nhất chính là gốc rễ của tin đồn. Cho nên đối phương làm được, nhưng chúng ta chớ tùy tiện làm theo."

Hoàng Tử Hà gật đầu nhú mày: "Nhưng gia chắc cũng biết, giờ các tiết độ sứ đã rục rịch không yên, tôi e rằng..."

"Là chuyện của Chấn Vũ tiết độ sứ Lý Vịnh ư?" Lý Thư Bạch thong dong hỏi: "Yên tâm đi, hấn xuất thân thương nhân, lúc cầm quân đánh trận không thu phục được thuộc hạ, chẳng làm nên trò trống gì đâu."

Nhìn thái độ bình thản của y, Hoàng Tử Hà không khỏi lo lắng: "Nếu thánh thượng vin vào đó mà quy tội cho gia, e rằng tiết độ sứ các nơi cũng dính dáng đến gia, gia lại phải gánh thêm tội."

"Đã mang bấy nhiêu tội rồi, thêm nữa cũng có sao đâu." Lý Thư Bạch sợ cô nghĩ nhiều bèn chuyển chủ đề: "Dạo này ta hồi tưởng

lại rất nhiều việc, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu hôm ấy trên gác Tường Loan, Thất đệ làm cách nào biến mất trước mắt chúng ta."

"Ngạc vương biến mất, ắt có mảnh lối. Nhưng kẻ đứng sau bày ra màn kịch biến mất này mới là mấu chốt. Tôi tin rằng đó cũng chính là hung thủ sắp đặt cái chết của cha con họ Trương, cùng một cách thức, đúng là muốn người ta không liên tưởng cũng khó."

Nói rồi Hoàng Tử Hà giơ tay phải lên ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn trên cây trầm, rút trầm ngọc bên trong ra. Cô vạch một đường thẳng trên mặt bàn, rồi ấn ngón tay vào đoạn cuối: "Giờ chúng ta đã đi đến đây, mà căn nguyên của mọi chuyện, ắt là từ..."

Ngón tay cô vòng lại nơi khởi đầu, dừng ở đó: "Cái chết của Kỳ Lạc quận chúa."

Song Lý Thư Bạch lắc đầu: "Không, phải bắt đầu từ bốn năm trước, khi ta đến Từ Châu."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, khẽ nói: "Hoặc có lẽ bắt đầu từ hơn mười năm trước, ngày tiên hoàng qua đời."

Lý Thư Bạch gật đầu, trở vào phần đầu đường thẳng: Ngày tiên hoàng băng hà, con cá đỏ. Sau đó mới đến vạch mốc thứ hai: Từ Châu, loạn Bàng Huân, lá bùa.

Mốc thứ ba: Cuối hè năm ngoái, Kỳ Lạc quận chúa qua đời.

Tình hình xoay chuyển đột ngột,

biến cố càng lúc càng dồn dập.

Mốc thứ tư: Đông chí năm ngoái, Ngạc vương mất tích.

Mốc thứ năm: Mồng một Tết, Ngạc vương chết.

Mốc thứ sáu: Hôm nay, cha con Trương Hàng Anh chết.

Ngoài những mốc lớn này, Hoàng Tử Hà lại thêm vào vô số chuyện nhỏ nhặt nữa.

Con cá đỏ của Mộc Thiện đại sư, thanh kiếm năm xưa của Tắc Thiên hoàng đế, bức ngự bút tiên đế ban cho Trương Vĩ Ích...

Cô cầm cây trâm ngọc, lặng lẽ nhìn đường thẳng vạch trên bàn, cùng những dấu mốc càng về cuối càng thêm chi chít, chỉ quan sát và nghĩ lại những sự việc ấy, cũng đủ khiến người ta chẳng lạnh mà run.

Lý Thư Bạch cũng cúi xuống nhìn đường thẳng nọ cùng những vạch đánh dấu, chẳng khác nào một mũi tên càng lúc càng áp sát, giờ đã đến sát mi mắt.

Hàng mi lay động như bị mũi tên vô hình bắn trúng, bất giác nhắm nghiền lại, y im lặng giây lát mới nhớ ra một việc, bèn hỏi: "Hôm nay cô làm sao vào được đây?"

"Vương Tông Thực đưa tôi đến, nói rằng muốn tặng tôi một món quà."

"Để cô gặp ta cũng tính là quà ư?" Y ngược lên.

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ, đang định nói thì Lý Thư Bạch đã giơ tay ngăn lại.

Y cầm chiếc khăn tay bên cạnh nhúng nước trà rồi lau đường thẳng trên bàn đi. Hoàng Tử Hà ngớ ra, đang định hỏi

thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chân rất khẽ, có người đang bước lên hành lang.

Y hất cằm ra hiệu cho cô lánh vào bên trong, đoạn nhanh nhẹn đổ trà trong chén cô sang chén mình, dùng khăn lau sạch chén trà úp xuống khay.

Tiếng chân đến gần, một giọng quen thuộc vang lên: "Bệ hạ, hành lang này gần nước nên trơn trượt ẩm ướt, bệ hạ phải cẩn thận..."

Hoàng Tử Hà nấp dưới cửa sổ phòng bên, đương nhiên nhận ra giọng Từ Phùng Hàn, hoạn quan thân cận bên cạnh hoàng đế. Người y thấp tùng, hăn là đương kim thánh thượng.

Mười mấy người rầm rập băng qua song cửa ngay trên đầu, khiến cô bất giác co người lại, nín thở.

Lý Thư Bạch đứng dậy ra cửa đón. Hoàng đế nhìn quanh rồi khen: "Tứ đệ, phong cảnh nơi này đúng là thoát tục, đệ ở đây thấy sao?"

Lý Thư Bạch liền thưa: "Ngồi ngắm hoa rơi, nằm nghe nước chảy, phong vị thực không sao tả xiết."

Hoàng đế gật đầu nắm lấy tay y: "Cảnh sắc nơi này thực đẹp. Hôm nay trẫm đến đây, cũng là muốn xin đệ một chén trà."

"Thần đệ không dám." Lý Thư Bạch vội mời ngài ngự ngòi trên, rồi chính tay rót trà dâng lên. Khi chọn chén, bàn tay y lặng lẽ lướt qua chiếc chén Hoàng Tử Hà đã dùng, lấy cho hoàng đế chén khác.

Hoàng đế tươi cười bưng chén trà lên mũi khẽ

ngửi rồi nhận xét: "Vạn sự trên đời đều suy từ đây mà ra cả. Tứ đệ thông tuệ xuất chúng, ngay pha trà cũng sâu sắc hơn người thường."

"Bệ hạ quá lời, chẳng qua nơi này khung cảnh thanh u, làm nổi bật hương vị thực sự của trà thôi." Lý Thư Bạch thản nhiên đáp, nhìn xuống chén trà trong tay, chén trà này đã bị đổ lẫn cả trà của Hoàng Tử Hà vào, xưa nay y ưa sạch sẽ, không bao giờ đụng đến thứ của người khác, nhưng thấy hoàng đế không chịu uống trà mình pha, bèn thông thả uống luôn chén trà lẫn.

Hoàng đế cả cười, đưa mắt cho Từ Phùng Hàn. Từ Phùng Hàn hiểu ý, bèn cùng tất cả người hầu lùi ra khỏi phòng, lánh thật xa.

Đợi tiếng chân đi xa, hoàng đế mới lên tiếng: "Giờ không còn ai nữa, chúng ta thân thiết một chút chẳng sao, Tứ đệ cứ gọi ta là đại ca đi."

"Thần đệ không dám." Lý Thư Bạch vội thoái thác.

"Có gì không dám, lẽ nào trong nhà đế vương không còn huynh đệ nữa ư?" Hoàng đế đặt chén trà xuống thờ dài, "Anh em chúng ta tổng cộng mười mấy người, kẻ chết yếu, kẻ qua đời lúc đương độ tráng niên, từ khi trẫm đăng cơ đến nay, chỉ còn lại trẫm, đệ, Cửu đệ và Thập đệ... Thực không ngờ đệ và Thất đệ lại liên tục hiểu lầm nhau, đến nước này..."

Thấy hoàng đế ghen ngào thương cảm,

nói không nên lời, Lý Thư Bạch bình tĩnh đáp: "Bệ hạ hiểu lầm thần đệ rồi. Thần đệ và Thất đệ, tuy bị người ta xúi bẩy ly gián dẫn đến hiểu lầm nhau, song chẳng có thù oán gì không tháo gỡ được cả."

Hoàng đế trầm ngâm nhìn y, chậm rãi nói: "Nhưng người người đều nói hôm ấy ở đằng sau chùa Hương Tích, đệ đã sát hại Thất đệ ngay trước mắt bấy nhiêu người... Tất cả mọi người ở hiện trường hôm ấy đều có thể làm chứng rằng đệ đã giết Thất đệ."

Lý Thư Bạch nhìn xuống chén trà trong tay, im lặng.

"Tứ đệ, Thất đệ xưa nay yêu mến kính trọng đệ, hai người cũng rất thân với nhau, rốt cuộc đệ đã làm gì mà khiến Thất đệ tin tưởng đệ nhất phải liều cả mạng sống vạch trần tội lỗi của đệ trước mọi người?" Giọng hoàng đế trầm

thấp, chất chứa đau thương, "Tứ đệ, rốt cuộc đệ muốn làm gì, mà bất chấp cả tính mạng của Thất đệ?"

"Bệ hạ cho rằng thần đệ mưu hại Thất đệ ư?" Lý Thư Bạch bình thản hỏi.

"Trẫm không muốn, cũng không dám tin!" Ngài ngự nhú mày, giọng rầu rầu, "Nhưng trên gác Tường Loan, trẫm đã chính tai nghe thấy Thất đệ mắng mỏ đệ; đệ sát hại Thất đệ ở chùa Hương Tích, lại có hơn trăm quân Thần Sách làm chứng, bảo trẫm làm sao tin được đệ nữa đây?" Có lẽ

vì quá kích động nên nói xong mấy câu này, hoàng đế bật ho sặc sụa.

"Thần đệ chỉ muốn hỏi bệ hạ một câu thôi." Lý Thư Bạch đặt chén trà xuống, trầm tĩnh hỏi: "Hôm ấy ngay trước mặt mọi người, Thất đệ đã gieo mình từ gác Tường Loan cao ngất xuống, theo lý thì không thể sống được, vậy mà tại sao một người đã chết, lại xuất hiện ở sau chùa Hương Tích?"

Hoàng đế sầm mặt xuống, trông rất khó coi. Ngài ngự chăm chăm nhìn Quý vương vẫn ung dung bình thản, chậm rãi giải thích: "Có lẽ là liệt tổ liệt tông trên trời linh thiêng, phù hộ Thất đệ thoát nạn."

"Bệ hạ là vua một nước mà cũng tin mấy lời mê tín chuyên để lừa gạt đám dân quê ư?" Ánh mắt Lý Thư Bạch trong veo, giọng nói như gió trên mặt nước, "Thực ra, một người bất luận là hoàng thân quốc thích hay thường dân áo vải, cũng chỉ có một cái mạng mà thôi, không thể chết đến hai lần được. Bởi vậy, nếu Thất đệ chửi rủa thần đệ rồi gieo mình tự vẫn là thật, vậy thì người bị đệ giết ở chùa Hương Tích hôm ấy không phải là Thất đệ; còn nếu người chết ở sau chùa Hương Tích là Thất đệ, vậy kẻ đứng trên gác Tường Loan chửi mắng đệ khuấy đảo giang sơn ắt không phải là Thất đệ nữa. Bệ hạ nói có phải không?"

Giọng y rất ôn hòa chậm

rãi, song hoàng đế lại cau mày, day day huyệt thái dương, ngã người ra lưng ghế, nghiêng răng nhắm nghiền mắt lại.

"Bệ hạ thánh minh quyết đoán, nếu muốn định tội thần đệ, thì thần đệ chỉ muốn hỏi, rốt cuộc mình mắc tội gì? Bức tử Thất đệ trên gác Tường Loan, hay giết Thất đệ ở chùa Hương Tích trước mặt hơn trăm quân Thần Sách? Rốt cuộc tội của đệ là gì?"

Trán hoàng đế nổi gân xanh, hồi lâu mới rít qua kẽ răng: "Hai tội này... có khác gì nhau?"

"Dĩ nhiên là khác rồi." Lý Thư Bạch thong dong rót cho ngài ngự thêm một chén trà, giọng rành mạch chậm rãi như nước chảy ngoài sông, "Nếu bệ hạ buộc tội đệ ép chết Thất đệ trên gác Tường Loan, vậy thì không lâu sau Thất đệ lại xuất hiện ở chùa Hương Tích, nên tội danh này không thể định được; nếu bệ hạ buộc tội đệ giết Ngạc vương ở chùa Hương Tích, vậy kẻ dùng cái chết vu cáo thần đệ trên gác Tường Loan là ai? Sao biết được lần này có phải lại là giả chết vu cáo hay không? Vụ này không thẩm vấn điều tra lại thì không ổn."

Nói đến đây, thấy sắc mặt hoàng đế đã vô cùng khó coi, Lý Thư Bạch mỉm cười: "Tâu bệ hạ, xem ra cái chết của Thất đệ còn rất nhiều nghi vấn, thần đệ quyết không thể hồ đồ đền mạng cho Thất đệ như thế được."

Hoàng đế dẫn

tay lên bàn, thong thả nhả ra mấy chữ: "Đệ muốn... thế nào?"

"Thần đệ bất tài, nhưng thiên hạ rộng lớn, người tin tưởng đệ chắc cũng còn một hai kẻ. Thần đệ rơi vào cảnh này, chỉ còn vờn cổ chờ chém, nhưng bệ hạ cũng phải cho người trong thiên hạ một tội danh khiến họ tâm phục khẩu phục, bằng không muôn dân thiên hạ ắt sẽ tìm hiểu chân tướng bên trong, đến lúc đó e lại làm xôn xao trong triều ngoài nội, chuốc thêm phiền phức." Nói xong, y im lặng nhìn hoàng đế, đợi ngài ngự phản ứng.

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng gió khe khẽ bên ngoài, hoa bay xào xạc, sóng gợn lăn tăn.

Mặc cho hoa rơi như tuyết, Lý Thư Bạch vẫn ngồi bất động trước mặt hoàng đế, nét mặt không hề thay đổi, bình thản trầm tĩnh.

Trái lại, sắc mặt hoàng đế càng lúc càng khó coi, thậm chí còn tái ngắt đi, mồ hôi lấm tấm trên trán, thân thể không kiềm được run lên khe khẽ.

Thấy hoàng đế đau đớn, Lý Thư Bạch nhồm dậy, toan bóp đầu giúp: "Bệ hạ có bệnh, sao còn phải đích thân đến đây thăm thần đệ làm chi? Cứ cho người truyền vào triệu kiến có phải hơn không?"

Hoàng đế ôm đầu rên rỉ, đẩy tay Lý Thư Bạch ra, yếu ớt gọi: "Phùng Hàn..." Tiếng gọi đã nhỏ, lại như hụt hơi, song Từ Phùng Hàn vốn ở tít ngoài xa đã chạy ngay

vào, thấy hoàng đế như vậy thì vội vã lấy lọ thuốc trong tay áo ra, cho ngài ngự uống hai viên, chiêu bằng nước trà.

Lý Thư Bạch lạnh lùng đứng nhìn, đợi Từ Phùng Hàn đỡ hoàng đế ngã người xuống sập nghi mới đi đến bên hỏi nhỏ: "Bệ hạ long thể bất an, sao người không ngăn người đừng xuất cung?"

Từ Phùng Hàn nhăn nhó đáp: "Quý vương điện hạ, bệ hạ quan tâm vương gia, đã định triệu kiến hỏi han việc này từ lâu. Nhưng người người trong cung đều khuyên rằng vương gia bị giam lỏng ở đây, lại bị muôn người oán hận, nếu tới gặp bệ hạ thực rất không ổn. Vì vậy bệ hạ mới phải giấu giếm tất cả mọi người tới thăm gia, tình nghĩa anh em sâu nặng như thế, lão nô làm sao khuyên nổi?"

Lý Thư Bạch nhìn hoàng đế đang chau mày đỡ trán nằm trên sập, thở dài không nói gì nữa.

Đợi cơn đau đầu của ngài ngự qua đi, Từ Phùng Hàn dè dặt hỏi: "Bệ hạ đã muốn khởi giá về cung chưa?"

Hoàng đế gật nhẹ đầu, khẽ đến mức gần như không thể nhận ra.

Lý Thư Bạch bình thản khom lưng: "Để thần đệ tiễn bệ hạ."

Hoàng Tử Hà nín thở, hoàng đế đi khỏi đã lâu vẫn chưa dám động đậy.

Mãi tới khi Lý Thư Bạch bước vào, ngồi xuống bên cạnh, cô mới giật mình thở hắt ra, thấy lưng ướt đẫm mồ hôi.

Lý

Thư Bạch vỗ nhẹ vai cô nói nhỏ: "Bệ hạ đã nổi sát tâm rồi, cô mau về đi, kéo lại gặp rắc rối."

Hoàng Tử Hà nắm chặt lấy tay y, run run hỏi: "Vậy còn gia?"

"Ta đã nói rồi, ta ở đây vờn cổ chờ chém, ngồi yên đợi chết mà thôi." Y nắm chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau, mỉm cười như có như không, "Nếu ta bỏ trốn, người trong thiên hạ sẽ coi ta là hung thủ giết hại Ngạc vương, dù giữ được mạng sống cũng ô danh một đời, cái chết không rõ nguyên do của Thất đế cũng thành ra vô nghĩa."

Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn gương mặt điềm đạm mà kiên định của y, buột miệng hỏi: "Sự thật lẽ nào quan trọng hơn tính mạng sao?"

Lý Thư Bạch phì cười, vuốt tóc Hoàng Tử Hà hỏi: "Nữ thám tử đứng đầu thiên hạ sao lại hỏi một câu thế này?"

Hoàng Tử Hà cắn môi, lặng lẽ gật đầu: "Gia nói phải... Bất luận sự thật là gì, bất luận thế lực sau màn lớn đến đâu, thì điều duy nhất tôi có thể làm được là truy tìm sự thật, để Ngạc vương dưới tuổi vàng được yên nghỉ."

"Huống hồ sự thật lần này còn liên quan đến an nguy của ta, phải không nào?" Y mỉm cười nhìn cô, nghĩ ngợi rồi lại nuối tiếc lắc đầu, "Thực ra cô ở cạnh Vương Uẩn cũng khá an toàn. Dù sao hiện giờ thế lực cô phải đối mặt còn mạnh

hơn tưởng tượng nhiều đấy."

"Tôi không sợ. Từ khi rời Thục, một mình lên Trường An đuổi theo gia, tôi đã nghĩ kỹ rồi." Hoàng Tử Hà chống cằm, tựa song ngắm nhìn hoa rơi như tuyết, rồi ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm

đang nhìn mình, chậm rãi tiếp: "Đã đi bước này, thì coi như suốt đời không thể quay đầu lại nữa."

Gả vào nhà giàu sang hiển hách, sống yên ổn một đời, giúp chồng dạy con... tất cả những điều đó, khi leo lên lưng Na Phất Sa nhằm thẳng hướng Bắc, cô đã bỏ lại sau lưng.

Từ đó về sau, cuộc đời cô rẽ sang một hướng khác. Trước mắt chỉ toàn mây mù mờ mịt, bước chân giẫm xuống khi là cỏ thơm, khi là gai nhọn. Lúc mây mù trước mặt tan đi, có lẽ là vực sâu, cũng có lẽ là đường quang...

Nhưng bất luận có gì, cô cũng sẽ ngẩng cao đầu đối diện, dẫu có ngàn vạn khó khăn cũng chẳng sờn lòng. Bởi đây là con đường cô lựa chọn. Bởi người đồng hành cùng cô, là Lý Thư Bạch.

Còn nhớ năm ngoái, lá đỏ như hoa, sáng lạn chói mắt, núi Nam sông Bắc tiễn đưa cô. Còn giờ đây cô đang ngồi bên cạnh Lý Thư Bạch, đã là hoa rơi như tuyết.

"Bất luận ra sao, ít nhất hôm nay chúng ta vẫn còn ngồi bên nhau. Gia, tôi, còn cả một trời hoa nở ngoài kia nữa. Ít ra cũng không phụ tháng năm."

"Món quà vừa rồi người có thích không?"

Quay về xe ngựa, Vương Tông Thực thản nhiên hỏi.

Hoàng Tử Hà cúi đầu cảm tạ: "Thích lắm, Tử Hà đa tạ Vương công công." Nếu hôm nay không nghe được hoàng đế nói chuyện với Lý Thư Bạch, làm sao cô biết được hoàng đế đã thôi vờ vịt, sinh lòng muốn giết y, cũng làm sao biết được tình cảnh của y đã khó khăn đến thế này.

Tuy Lý Thư Bạch lấy mâu của người đâm vào thuẫn của người, tạm thời giải trừ được thế nguy, nhưng nếu đã muốn truy cứu thì thế nào chẳng có cơ. Giờ trong triều ngoài nội đều bị sách động, người đời ai cũng nghi ngờ Lý Thư Bạch, muốn vu thêm tội có gì là khó.

Dường như nhìn thấu tâm tư cô, Vương Tông Thực bèn hỏi: "Người có biết vì sao hôm nay bệ hạ lại đích thân đến thăm Quỳ vương không?"

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngược lên nhìn y.

"Ta đã nói rồi thôi, hiện giờ tiết độ sứ các nơi đều rục rịch nổi dậy, Thần Sách quân tuy có thể trấn giữ Trường An, nhưng quân lính đóng ở các nơi lại do Quỳ vương nắm giữ. Giờ hoàng thượng bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, trước tình thế ấy..." Nói tới đây, Vương Tông Thực nheo mắt quan sát cô, "Chẳng biết thái độ của bệ hạ với Quỳ vương thế nào?"

Đường phố Trường An bằng phẳng, xe ngựa chỉ hơi lắc lư nhẹ nhàng. Hoàng Tử Hà trầm tĩnh ngồi im, đáp ngắn gọn: "Bệ hạ... có vẻ muốn giải quyết việc này thật nhanh."

Vương Tông Thực chăm chú quan sát, thấy cô không có thái độ hay lời lẽ gì khác, mới nói: "Yên tâm đi, dù bệ hạ là đế vương, cũng có rất nhiều việc không thể làm theo ý mình được."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: "Vương công công nói phải."

"Hơn nữa, những gì có thể làm sau chuyện này còn nhiều, không chỉ hoàng thượng, mà cô, tôi, cũng có thể... thậm chí..." Vương Tông Thực đưa mắt nhìn lại phường Tu Chính đằng sau, rồi mới thông thả nói tiếp, "Rất nhiều người sẽ nắm lấy cơ hội này."

=====

Chương 16: Ráng chiều như lụa

Tp: cHi199

Phường Vĩnh Xương tuy ở gần cung Đại Minh, nhưng giờ đương lúc hoàng hôn, nhà nhà khói bếp, đóng cửa cài then, nhất thời quang cảnh có phần hiu quạnh.

Vương Tông Thực đưa Hoàng Tử Hà về đến cửa nhà họ Vương, xe vừa dừng, Vương Uẩn đã từ trong nhà bước ra. Thì ra y đợi cô đã lâu.

Thấy Vương Tông Thực, Vương Uẩn hơi ngượng ngịu, vội chào: "Vương công công."

"Ừm." Vương Tông Thực đóng cửa xe, chẳng buồn chào lại, nghênh ngang đi thẳng.

Vương Uẩn nhìn theo cỗ xe ngựa xa dần, cười bảo Hoàng Tử Hà: "Ta đã bảo mà, thiên hạ rộng lớn nhưng Vương công công chỉ thích mỗi mình cô thôi, hằng ngày đến ta cũng chẳng thèm để mắt đâu."

Hoàng Tử Hà cúi đầu mệt mỏi cười đáp lại, không tiếp lời y.

Người hầu trong nhà rất tinh ý, đã dọn sẵn cơm tối cho cả hai người. Vương Uẩn thân nhiên cùng cô dùng cơm.

Cuối trời ráng chiều như lửa hắt vào hiên, khiến toàn thân hai người cũng nhuốm đỏ. Vương Uẩn lặng ngắm dung nhan cô trong ráng chiều rực rỡ, cơ hồ không rời nổi mắt.

Cảm giác được ánh mắt của y, Hoàng Tử Hà vội quay đi sai người lấy đèn đến.

Hoàng hôn nhạt dần, bóng lam thẫm bắt đầu buông xuống. Họ ngồi đối diện nhau dưới ánh lửa và ráng chiều vàng vọt còn sót lại. Cuối cùng, vẫn là cô phải lên tiếng hỏi trước: "Hôm nay tới có việc gì quan trọng ư?"

Vương Uẩn cười, đặt đôi đũa bạc trong tay xuống đáp: "Một là chúc mừng cô rửa sạch tội danh, vạch rõ hung thủ thực sự, thoát khỏi vòng lao lý."

Hoàng Tử Hà cup mắt đáp: "Đều nhờ Vương công tử... Uẩn Chi giúp đỡ cả, bằng không sao tôi thoát ra khỏi Đại Lý Tự được?"

"Ta vốn định trực tiếp ra tay với Trương Hàng Anh, lôi chân tướng ra, nhưng Vương công công nói cô ắt sẽ xử lý ổn thỏa việc này, nên ta để lại cho cô vậy." Nói rồi, Vương Uẩn đan hai tay vào nhau, nhìn cô dò hỏi:

"Thứ hai là, nếu thuận lợi thì trong vòng một hai tháng nữa Quý vương sẽ

có thể bình an về phủ, làm vương gia như thường, thậm chí còn hiển hách hơn trước."

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi lại: "Lời này là thực chứ?"

"Đương nhiên, sao ta lừa cô được?" Nhìn thái độ vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc của cô, vẻ mặt y trở nên cực kỳ phức tạp, ánh mắt đăm đũa nhìn cô cũng lộ ra ngàn vạn tâm tư không nói nên lời, "Thứ ba là... Tử Hà, giờ sắp sang xuân, thời tiết cũng ấm dần lên. Nếu giờ ta cùng cô về Thục, cô xem... có ổn không?" Gương mặt y tươi tắn, khóe môi cong lên rất dịu dàng,

ánh mắt nhìn cô hơi dè dặt, pha lẫn vài phần rụt rè ngượng nghịu, song đôi tay đan chặt vào nhau lại tiết lộ nỗi căng thẳng khó mà che giấu.

Hoàng Tử Hà mở to mắt ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu xuống. Hàng mi che đi ánh mắt cô, cũng ngăn ánh mắt y nhìn cô.

Giọng Vương Uẩn vẫn ôn hòa, nhưng đã nhuốm vẻ lạnh lùng khó mà nói rõ: "Như vậy khi hai ta quay về thì Quý vương cũng có thể về phủ. Há chẳng phải tốt đẹp đôi đôi đàng ư?"

Tay Hoàng Tử Hà bất giác run bắn lên. Cô vô thức nắm chặt lấy hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay. Đôi hạt tương tự đỏ thắm, tròn trịa, vẫn còn âm ấm, theo quán tính lại trượt dọc theo đường vòng cung xấp lại bên nhau.

Cô hiểu ý Vương Uẩn. Lần này theo y về Thục, đương nhiên là để cúng tế gia đình cô, sau đó các trưởng lão trong gia tộc họ Hoàng sẽ đứng ra gả cô, nhà họ Vương cũng chính thức rước cô về.

Hôm nay khi tới thăm Lý Thư Bạch, rõ ràng hoàng đế đã có ý muốn giết trừ y, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ dồn y vào chỗ chết. Thế cục hiện giờ vô vàn nguy cấp, họ đã bị ép đến đường cùng. Vậy mà Vương Uẩn lại nói với cô: khi hai người thành thân quay về cũng là lúc Lý Thư Bạch thoát nạn. Giờ tình cảnh họ phải đối mặt đã hung hiểm nhường này, chẳng rõ nhà họ Vương Lang

Gia có cách gì, nhưng Vương Uẩn đã hứa như thế, ắt là nắm chắc mười mười, không thể thất thủ.

Tốt đẹp đôi đàng - cả cuộc đời cô, tự do của cô, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.

Cô siết chặt hai hạt đậu đỏ, không thốt nổi một chữ nào.

Trước thái độ chần chừ và nghi hoặc của cô, Vương Uẩn chợt thấy cảm giận khó nén, nhưng ngay lập tức, y quay mặt đi, chỉ e mình không kiềm chế nổi lại để cô nhận ra vẻ giận dữ trong mắt.

Nhớ lại sau khi hành thích Lý Thư Bạch thất bại, y rất lo sẽ làm liên lụy đến gia tộc, bấy giờ Lý Thư Bạch đã cười cười nói khích y: "Uẩn Chi lẽ nào không tin vào bản thân mình? Chẳng lẽ người cho rằng nếu không có hôn ước ràng buộc, Tử Hà sẽ không chọn người?"

Thực ra bấy giờ y đã biết, nếu nhận lời Lý Thư Bạch, viết ra tờ giấy từ hôn kia, e rằng đời này kiếp này sẽ chẳng còn cơ hội ở bên Hoàng Tử Hà nữa. Nhưng y vẫn vờ rút lui, để bảo vệ bản thân và gia tộc, y đã lấy tờ giấy từ hôn ấy đổi lấy lời hứa về kinh của Lý Thư Bạch.

Bởi vậy, khi bề Hoàng Tử Hà chết cồng ngất lịm ở chùa An Quốc về nhà, y gần như đã cảm tạ trời cao ban cho mình cơ hội. Cô khẳng khẳng muốn phá giải bí ẩn xung quanh Lý Thư Bạch, lẽ nào y không rõ cô muốn mượn sức nhà họ Vương?

Nhưng nếu cô quyết giúp đỡ Lý Thư Bạch, y đành vờ như không biết, tự an ủi rằng, dù sao mình cũng từng lợi dụng cô, lần này coi như huề.

Thực ra, trong lòng hai người đều hiểu rõ, cũng biết đối phương thấu tỏ tâm tư mình. Chỉ là cách một lớp giấy mỏng, mà không ai chịu nói toạc ra, cố tình giữ mãi một khoảng cách.

Đến giờ, trước thái độ im lặng của cô, y không nhẫn nại được nữa, nhìn ra chút sắc chiều đỏ tía nhàn nhạt còn rơi rớt ngoài song, lên tiếng: "Còn một việc thứ tư, nhất định cô cũng muốn nghe."

"Không... không cần đâu." Hoàng Tử Hà cắt lời. Cô ngược nhìn y, mỉm cười nhợt nhạt, còn nhạt hơn ráng chiều lúc này, "Xuân về hoa nở, xuân Nam về Thục thật vừa khéo."

Vương Uẩn không ngờ cô lại bằng lòng, nhất thời sửng ra.

Nói được ra miệng cũng giống như thở hắt ra một hơi, cô chậm rãi tiếp, như chỉ để mình nghe: "Đúng thế, chúng ta dù sao cũng phải thành thân, sớm hay muộn thì có khác gì đâu? Còn về Quỳ vương, nếu Uẩn Chi có thể giúp gia thoát được nạn này, cũng coi như trả giùm tôi món nợ ân tình, từ nay về sau, chúng tôi... không ai nợ ai, không còn gì nữa."

Thấy cô ngơ ngẩn nhìn ra ráng chiều ngoài cửa sổ, nói mà như để chính mình nghe, lòng y đau đớn khôn tả, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy cổ tay rã rời rủ xuống của cô, kéo tay phải cô ra khỏi hai hạt đậu, nói nhỏ: "Thứ tư là, các tiết độ sứ rục rịch ngóc dậy chính là thời cơ tốt của chúng ta. Gần đây trong kinh đã xôn xao bàn tán, nếu Quỳ vương qua đời, chư hầu các nơi ắt khó mà kiềm chế được. Chỉ cần thánh thượng ra tay với Quỳ vương, thì chẳng khác nào bê đá đập chân mình. Tin rằng bệ hạ không thể không kiêng dè."

Tâm trí Hoàng Tử Hà thoáng hiện lên những lời Lý Thư Bạch từng nói. Dường như Lý Thư Bạch không tán thành phương pháp này. Nhưng chủ yếu y sợ phe mình để lộ phong thanh sẽ bị người ta lần ra ngọn nguồn, lại thành ra dẫn lửa đốt mình. Lần này là nhà họ Vương, vốn không mấy khi qua lại với Quỳ vương, có tra cũng không ra manh mối.

Vì thế, cô chỉ gật đầu, im lặng.

Thấy cô gật đầu, Vương Uẩn cúi đầu cười, áp tay cô giữa hai lòng bàn tay mình, siết chặt thật lâu.

Sắc tia pha vàng của tia nắng chiều cuối cùng diễm lệ đến mức vừa trông thấy đã chuẩn bị tan biến. Y nắm tay cô, nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa sổ,

thấy bàn tay cô yếu ớt mà lạnh buốt, nắm trong tay mình lại càng thêm rời rã.

Tối hôm ấy, Hoàng Tử Hà ngồi dưới ngọn nến, tháo sợi dây vàng xâu hai hạt đậu đỏ ra, bỏ vào túi gấm, đặt dưới

gối rồi tựa thành giường thẫn thờ nhìn ra ngoài. Tháng Giêng rét như cắt, hà hơi ra cũng thành sương, ánh trăng ngoài song thấm đẫm giá rét, lại càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt cô chờ đẫn lướt qua mọi vật trong phòng, rồi dừng lại ở đôi cá đặt trên bàn. Hai con cá thường ngày rất lạng lẽ, hôm nay lại phấn khởi bơi đi bơi lại trong bình, vây quanh hạt đậu đỏ chìm dưới đáy nước.

Đỏ thắm, tròn trịa, chẳng khác nào hai hạt đậu cô vừa cởi ra, khiến tim cô thót lên, vội nhóm dậy, đi đến bên bàn nhìn kỹ.

Thì ra là vô số trứng cá tụ lại thành một đám, dính vào đáy bình, to chừng nửa hạt gạo, hệt như một giọt máu tươi chìm sâu đáy nước.

Cô ngẩn ngơ nhúng tay xuống nước, chạm vào đám trứng. A Già Thập Niết chỉ bằng đốt ngón tay, trứng của nó lại càng nhỏ, chạm vào là tan tác như bụi trần, sau khi tản ra thì khó mà tìm lại được, như một giọt máu nhỏ vào nước rồi loang ra, như có như không.

Lúc Vương Tông Thực tặng đôi cá từng dặn cô, loài này sinh sản rất khó, người đời lại không biết ấp nở, thành ra hiếm. Người không biết cách ấp, tới khi nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ tự tới lấy.

Cô bưng bình lưu ly lên, nhìn kỹ đám trứng cá chìm dưới đáy, sức nhớ hồi ở Thực từng nghe trộm được Tề Đăng hỏi

Vũ Tuyên : "Người có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?"

Câu hỏi vô tình nghe được, giờ nghĩ đến lại làm cô càng sờn gai ốc. Hai con cá tưởng chừng vô tri vô giác, tự sinh tự diệt, giờ nhìn kỹ bỗng như máu tươi ngưng kết thành, toát lên vẻ rùng rợn đáng sợ, khiến cô bất giác phải đặt ngay bình xuống, lùi lại mấy bước.

Hồi lâu, cô mới thôi tắt ngọn đèn trên bàn, mượn ánh trăng nhàn nhạt ngoài song mà quay về giường. Nhưng hai con cá trong bình vẫn vô cùng hưng phấn, khuấy cho sóng loang ra, ánh sáng kỳ dị ánh lên lặn tẩn trong phòng khiến người ta càng thêm bất an.

Hoàng Tử Hà lại phải trở dậy đẩy cái bình vào góc khuất ánh trăng, rồi mới yên tâm nằm xuống.

Cô nhớ đến cái chết của cha mẹ, của Vũ Tuyên, nghĩ đến trầm độc, đến lá bùa của Lý Thư Bạch, từ từ cuộn tròn người, nhắm nghiền mắt lại. Lăn tay xuống dưới gối nắm lấy túi gấm, áp vào mặt mình. Mặt gấm mịn màng mềm mại áp vào da cô, gần như không cảm giác được vật trong túi nữa.

Cô thầm nhủ, thôi thì chọn con đường đơn giản nhất vậy, đã liên lụy đến quá nhiều người cô quý mến, bản thân cô cũng quá mệt rồi.

Dù sao đời này có trôi qua thế nào, rồi cũng qua hết thôi mà. Kẻ bên cạnh là ai, có gì quan trọng đâu? Chỉ cần Lý

Thư Bạch có thể thoát được cảnh này, chỉ cần những người quan trọng bên cạnh không lâm vào thảm kịch vì cô nữa, thì mọi thứ có gì quan trọng nữa đâu?

Cô lặng lẽ phủ phục trên gối, nhắm nghiền mắt lại.

Giữa lúc mơ màng, cô nghe thấy một tiếng gọi dịu dàng: "Tử Hà, Tử Hà..."

Hoàng Tử Hà mở bừng mắt, thấy Lý Thư Bạch đang đứng trước giường. Y cúi xuống đăm đăm nhìn cô, ánh trăng từ sau lưng y hắt lại, khắc sâu hình dáng y vào đáy mắt cô.

Cô rời rã cả người, vươn tay ra gọi khẽ: "Vương gia", chợt thấy nước mắt lăn dài. Y cũng vươn tay ra toan chạm vào cô, nhưng bàn tay vừa chìa ra nửa chừng đã nhuộm đỏ màu máu. Cô kinh ngạc phát hiện người đứng đối diện chìa tay với mình là Vũ Tuyên. Hắn mấp máy môi gọi: "A Hà", máu trong miệng ộc ra, còn chưa kịp nhỏ xuống đất đã hóa thành ngàn vạn con A Già Thập Niết nhảy tanh tách bên trướng. Rồi thoát chốc, chúng lại tụ

thành một lưỡi dao, đâm vào lồng ngực, đó là Ngọc vương Lý Nhuận cầm dao đâm thẳng vào ngực mình rồi bật cười ha hả, biến thành ngọn lửa bốc cao ngút trời. Đống lửa ấy chính y khơi lên ở góc Tường Loan, làm biến dạng cả bầu trời đêm, khiến tất cả đều trở nên quý dị khác thường...

Hoàng Tử Hà run bắn người tỉnh giấc, thấy ngoài cửa sổ đã sáng bạch.

Túi gấm dưới gối còn nguyên, cá trong bình vẫn đầy.

Một ngày mới đã đến, còn vô vàn bí ẩn kỳ dị chờ đợi cô. Dù mệt đến mức không muốn nhấc mình dậy, cô cũng phải đối mặt với tất cả, không thể trốn tránh.

Cô khoác áo trở dậy, cầm bút viết một phong thư, ghi địa chỉ nhà huynh trưởng Chu Tử Tần, sai đưa đầy tớ nhỏ đưa đi.

Đợi cô rửa mặt xong bắt đầu ăn sáng thì Chu Tử Tần cũng tức tốc chạy đến, ngồi xuống trước mặt, vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà múc cho gã một bát cháo. Chu Tử Tần bưng bát cháo nhìn cô, tần ngần hỏi: "Cô viết thư là muốn... bảo ta chú ý săn sóc Tích Thúy ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Tôi rất lo cho cô ấy, sợ có người ám hại, cũng sợ cô ấy làm tổn hại chính mình."

Chu Tử Tần lúng túng nhìn cô, chần chừ một lát mới nói: "Tích Thúy..."

"Cô ấy làm sao?" Hoàng Tử Hà giật thót mình, hỏi dồn.

Ta vốn không định kể, sợ cô đau lòng... Nhưng hôm qua lúc tới nghĩa địa thành Nam tế bái Trương nhị ca, ta đã gặp Trương đại ca tới nhận xác, huynh ấy gần như suy sụp, khóc lóc nói, em trai đã chết, cha cũng qua đời, ngay Tích Thúy cũng chẳng thấy đâu nữa..."

Hoàng Tử Hà cuống lên hỏi: "Sao lại không thấy?"

"Thì là... sau khi Trương lão bá lên ra khỏi nhà, Trương đại

ca Trương đại tâu và Tích Thúy đi khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng tìm đến dưới cổng Khai Viễn, nhưng Tích Thúy chẳng biết đã đi đâu mất... Mãi không thấy về." Chu Tử Tần chống trán, rầu rĩ, "Sáng sớm nay ta đã chạy đến hỏi thăm, Trương đại ca nói, Tích Thúy vẫn chưa về..."

"Chưa về ư..." Hoàng Tử Hà trầm ngâm giây lát rồi hỏi, "Công tử đã đến các nha môn lớn nghe ngóng chưa?"

Sau khi cha Tích Thúy phạm tội, hoàng đế đã hạ chỉ bắt nàng về xử chết. Đại Lý Tự tuy chỉ dán vài tấm hình ngoài cổng thành mấy ngày lấy lệ, nhưng dù sao nàng cũng là tội phạm bị truy nã toàn quốc, giờ đột ngột mất tích, e rằng lành ít dữ nhiều.

"Chưa! Ta đi hỏi ngay."

"Nhớ phải tránh hỏi thẳng tên cô ấy, cứ mập mờ hỏi thăm xem có cô nương nào đi một mình không thôi." Hoàng Tử Hà dặn.

Chu Tử Tần gật đầu, rồi sức nhớ ra một chuyện, dáo dác nhìn quanh, hạ giọng hỏi khẽ: "Gần đây cô có gặp gia không?"

Hoàng Tử Hà thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

"Vương gia có khỏe không?" Gã hỏi dồn.

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: "Vẫn khỏe."

"Vẫn khỏe á? Thế thì hỏng rồi!" Chu Tử Tần ngắt lời cô, vẻ lo lắng: "Gần đây trong kinh đồn âm lên là, Quỳ vương sắp... sắp chết!"

Cô mím môi hỏi: "Tại sao?"

"Cô có nhớ chuyện

rước cốt Phật không?" Hoàng Tử Hà gật đầu.

"Lúc trước hoàng thượng định xây tháp rước cốt Phật vào kinh, vương gia đã kiên quyết phản đối, về sau phải giảm bớt số lượng mới cho thi công, người trong kinh đều nói đó là vì Quỳ vương bị hồn ma nhập xác nên mới ngăn cản!"

"Chẳng phải sau này vẫn xây bảy mươi hai tòa tháp dọc đường đó ư?"

"Dân chúng đồn rằng một trăm linh tám tòa mới trấn áp được tà ma trong thiên hạ, bảy mươi hai tòa chỉ tiêu tai giã nạn được thôi. Quỳ vương chọc gậy bánh xe, giảm bớt ba mươi sáu tòa là để giữ mạng!" Chu Tử Tần trở ra ngoài tường, vẻ lo lắng, "Giờ tin đồn này càng lúc càng lan rộng ra khắp phố lớn ngõ nhỏ! Lại thêm cái chết của Ngạc vương và hai cha con họ Trương, ta nghe nói... Hôm qua đã có hơn trăm bậc cao niên của mấy chục phường cùng dâng thư xin triều đình không cần xử theo luật nữa, mau tru diệt tà ma để an ủi vong linh Ngạc vương trên trời!"

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: "Nói vậy là... Bức thư nọ lúc này đã được đưa tới trước bệ hạ rồi?"

"Có lẽ thế... Nhưng không biết bệ hạ sẽ xử lý ra sao?"

Chu Tử Tần chắp hai tay lại cầu nguyện, "Chỉ mong bệ hạ niệm tình Quỳ vương lập công nhiều năm nay, đừng tin những lời nhảm nhí nọ, giao vụ này

cho Đại Lý Tự hay bộ Hình mới được."

"Chỉ mong là thế." Hoàng Tử Hà lẩm bẫm. Thực ra, cô biết chuyện đó là không thể. Hoàng đế đã có ý trừ diệt Quỳ vương, lá thư này một khi dâng lên, chính là thêm dầu vào lửa. Thậm chí ngay cả lý do đám người kia dâng thư lên, e rằng cũng đã được sắp xếp cả rồi. Cô lắc đầu, song chỉ nói: "Đại Lý Tự và bộ Hình ai dám xử án này? Thôi thiếu khanh và Vương thượng thư, ai chịu nhận củ khoai nóng chứ?"

"Có Vương công công đấy thôi, chẳng phải ông ta đã mượn danh Tông Chính Tự điều tra vụ này ư? Còn cô, chẳng đang giúp ông ta tra án là gì?"

Tông Chính Tự dù sao cũng không phải nha môn tư pháp, tôi một mình điều tra, không có ai giúp sức, rất khó mở rộng, huống hồ án này liên quan tới hai vị vương gia cùng đủ thứ dây mơ rễ má trong triều, vương chân vương tay, biết bắt đầu từ đâu được?"

"Ta sẽ giúp cô! Chúng ta... chúng ta bắt tay từ cách tách lớp mực phía trên đi!" Chu Tử Tần sửa áo ngồi nghiêm ngắc lại, "Lần trước ta tới đập cửa nhà Dịch tiên sinh, ép ông ta dạy cách tách mực, thoát đầu ông ta không chịu nhưng ta cứ lặn lội nài xin suốt một ngày, cuối cùng ông ta mới nói đó là phương pháp bí truyền, trừ đệ tử nhập thất ra không truyền cho ai cả."

"Sau đó thì sao?" Hoàng Tử

Hà biết tài đeo bám của Chu Tử Tần là đệ nhất thiên hạ, nhất định không có việc gì không làm được.

Quả nhiên, gã ghé sát lại thì thào: "Ta lập tức chuẩn bị sáu phần lễ vật, quý xuống dâng trà đập đầu bái sư, ngay chiều hôm ấy đã moi được phương pháp bí truyền nọ."

Hoàng Tử Hà chẳng biết nên thán phục hay bị bối, cuối cùng đành cúi đầu lẳng lặng ăn cháo: "Sao công tử không kể cho tôi?"

Nghe cô hỏi, Chu Tử Tần tiu ngưu đáp: "Đừng nhắc đến nữa, cách đó có thể tác dụng với bức tranh của tiên hoàng, nhưng chẳng có ích gì với lá bùa kia cả."

"Công tử thử nói nghe xem nào?"

"Là thế này, muốn xóa hết lớp mực bên trên, phải hong giấy trên lửa, khi giấy nóng lên thì liên tục dùng vải mềm thấm dấm ấm lên, đồng thời vẫn phải hong lửa riu riu để tránh giấy bị ngấm nước lại mủn ra. Nếu giấy dày thì còn đỡ, nếu mỏng thì hết cách. Để xóa được hết vết mực mà không làm hỏng giấy, thường phải thấm một ngày một đêm, mới khử hết được mùi dấm!" Hoàng Tử Hà trầm ngâm: "Tức là, ít nhất cũng mất hai ngày một đêm."

"Phải, trước đây cô và Quý vương đã nói, lá bùa kia có mấy lần chỉ trong vòng nửa ngày đã đổi màu, nên nhất định không thể dùng cách này được."

Huống hồ, trí nhớ của Quý vương rất

rành mạch, nếu lá bùa bị vắn vò như thế, sao gia lại không phát hiện ra?"
Hoàng Tử Hà nhíu mày, trầm ngâm giây lát mới chậm rãi nói tiếp: "Có lẽ, chúng ta đều nghĩ ngược mất rồi."

"Ngược cái gì?" Chu Tử Tần gặng.

"Có lẽ không cần phải xóa vết mực son đi, mà thực ra, chúng đã dùng một biện pháp đơn giản hơn nhiều..."

Cô cau mày, "Có điều hiện giờ chưa lấy được lá bùa của Quỳ vương, nhất thời tôi cũng không thể khẳng định suy đoán của mình được."

"Lá bùa giờ ở đâu?"

"Chắc vẫn còn ở gác Ngũ Bǎng trong phủ Quỳ. Có điều giờ Quỳ vương đang ở ngôi đình của Tông Chính Tự, không về lấy được."

Chu Tử Tần nghĩ ngợi rồi vỗ trán đề nghị: "Ta cầm cái của ta đi, lén tráo đổi với cái của vương gia, sau đó đưa đến chỗ Quỳ vương, chẳng phải được rồi ư?"

Hoàng Tử Hà nghe nói cũng thấy buồn cười: "Sao phải lén cầm hộp đi tráo đổi? Giờ lá bùa ấy chẳng còn gì quan trọng nữa, công tử nhờ người nói với Quỳ vương một tiếng, xin gia viết cho một tờ giấy rồi đến vương phủ mà lấy, chẳng phải đường hoàng hơn ư?"

"À... cũng đúng nhỉ." Chu Tử Tần nói đi là đi, lập tức đứng dậy bước ra, "Cứ vậy đi, đợi ta lấy được lá bùa sẽ đem đến cho cô xem."

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn theo bóng gã đi thẳng ra

cửa. Đối với kẻ đến đi ào ào như gió thế này, cô đành gọi với theo: "Nhớ cẩn thận đấy!"

Lời vừa ra khỏi miệng, cô bỗng sững sờ, ánh chớp vụt lóe lên trong đầu khiến cô sực nghĩ ra gì đó, nhưng hết sức hư vô mờ mịt, cơ hồ không thể nắm giữ.

Hoàng Tử Hà lăm bẫm nhắc lại lời Chu Tử Tần: "Ta cầm cái của ta đi, lén trao đổi với cái của vương gia..."

Thình lình cô đứng phắt dậy gọi to: "Chu Tử Tần!"

Chu Tử Tần đã ra khỏi phòng, nghe tiếng cô thì giật bản mình, hốt hải trở vào: "Sao thế sao thế?"

"Công tử đợi cho một lát." Nói rồi cô rút cây trâm trên đầu, vạch lên mặt bàn. Chu Tử Tần nghi hoặc hết sức, nhưng biết đây là thói quen của cô, đành dựa vào khung cửa nhìn cô vạch loạn cả lên, vết vạch rất nông, không hề để lại dấu tích. Gã nhìn mãi vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Cuối cùng, Hoàng Tử Hà cắm cây trâm ngọc vào chỗ cũ, đứng dậy: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Tiệm đồ gỗ Lương Ký, tìm Tôn sư phụ."

Tháng Giêng vốn là mùa ế ấm của các tiệm đồ gỗ, nhưng Lương Ký vẫn làm ăn phát đạt, mấy mảnh sân chất đầy vật liệu thượng đẳng, mọi người vừa làm vừa tán gẫu: "Lần này là nhà nào mà làm nhiều đồ xa hoa thế?"

"Họ Vương Lang Gia cưới dâu, chú rể chính là Vương Uẩn,

hữu thống lĩnh của Ngự Lâm quân, em họ hoàng hậu, con trai Vương thượng thư đấy mà. Nghe nói là cưới con gái của Hoàng sứ quân, nguyên là thị lang bộ Hình, về sau đến Thục làm quận thú đó."

Ai nấy đều gật gù tán thưởng: "Ồ, đúng là môn đăng hộ đối, trời xe duyên lành!"

Chu Tử Tần ngạc nhiên quay sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng không ngờ lại gặp phải việc này ở đây, nghe họ bàn luận cuộc hôn nhân giữa mình và Vương Uẩn, lòng cô ngổn ngang trăm mối, đành quay đi, vừa buồn bã vừa thẹn thùng.

Song Chu Tử Tần lại sán đến hỏi nhỏ: "Thì ra cô đến xem đồ cưới hả?"

Mặt Hoàng Tử Hà đỏ bừng lên, vừa ngượng vừa tức, trừng mắt lườm gã rồi quay ngắt đi vào trong, tìm Tôn sư phụ.

Chu Tử Tần còn nghe thấy đám người phía sau bàn tán: "Nhưng thường thì đồ cưới là do nhà gái chuẩn bị, sao giờ lại đến lượt nhà họ Vương làm?"

"Ài, cả nhà Hoàng sư quân chỉ còn lại một cô con gái mồ côi ấy thôi, ai chuẩn bị những thứ này cho cô ấy được? Còn chẳng phải nhà họ Vương chuẩn bị sẵn, tới lúc đó đưa đến ngoại thành cho đội rước dâu, để cô ấy được về vang gả vào nhà chồng hay sao."

"Hoàng tiểu thư tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng được nhà chồng như thế đúng là có phúc!"

Chu Tử Tần lẳng lặng ngó

sang, thấy Hoàng Tử Hà bịt tai giả điếc, xăm xăm đi về phía Tôn sư phụ đang cầm cúi với nào ống mực nào dùi đục.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua bộ gõ nơi Tôn sư phụ làm việc, cũng như lần trước, trên đó lỏng chổng hết búa lại bào cùng cơ man mảnh gỗ vụn và mùn cưa, khiến người ta không sao tưởng tượng nổi những rương hòm, chậu chén tinh xảo kia đều từ đây mà ra.

Tôn sư phụ thoạt nhìn đã nhận ra Chu Tử Tần, vồn vã chào hỏi: "Đến đây à? Hôm nay công tử muốn làm gì?"

Chu Tử Tần nhìn Hoàng Tử Hà, thấy cô đang chăm chú quan sát bộ gõ, bèn đáp: "Hôm nay ta theo cô ấy đến tham quan thôi."

"Thế ư?" Tôn sư phụ xoa tay cười nói: "Chiếc hộp lần trước công tử mua của tôi, dùng vẫn tốt chứ?"

"Tốt lắm." Chu Tử Tần đáp bừa.

"Phải rồi, năm xưa sư phụ tôi dạy rằng, một nghề cho chín còn hơn chín nghề. Dĩ nhiên tôi chẳng dám mong phát tài to như lão nhân gia, chỉ cần nhờ phúc các quý khách, có bát cơm ăn là đủ."

Nghe ông ta nói vậy, Hoàng Tử Hà liền hỏi: "Hoặc sư phụ là thợ mộc nổi tiếng kinh thành, đương nhiên khấm khá, nhưng dù sao cũng là người làm việc tay chân, hẳn phải vất vả lắm nhỉ?"

"Ai dám bảo không nào? Cả đời ông ấy luôn tay luôn chân, nhưng cũng chỉ nhận bạc cắc, ba bốn năm trước mới mua được mười mấy

mẫu đất ở quê và một căn nhà lớn, sư phụ bấy giờ tuyên bố không làm nữa, muốn về quê hưởng an nhàn..." Kể tới đây, Tôn sư phụ thở dài lắc đầu:

"Tiếc rằng lão nhân gia chẳng có cái phúc ấy, trên đường về quê lại gặp cướp, cả nhà lớn bé đều... Ôi!"

Chu Tử Tần vội hỏi: "Vậy đất đai nhà cửa thì sao?"

"Bị người trong tộc xâu xé cả, tôi cũng không rõ lắm."

Hoàng Tử Hà hồ hững góp lời: "Tiếc thật đấy, mười mấy mẫu ruộng và một gian nhà rộng, người bình thường làm quần quật cả đời chẳng kiếm nổi chừng ấy, vậy mà ông ta thoát cái đã mua được, nhưng cuối cùng cũng không có phúc hưởng."

"Đúng vậy, có lẽ đó là tiền sư phụ tôi gom góp cả đời... Thế mà bình thường tôi chẳng nhìn ra." Nói đoạn, Tôn sư phụ lại quay sang lấy lòng Chu Tử Tần, "Hay là công tử làm một cái hộp nữa như thế đi?"

"Thôi thôi, ta dùng cái hộp phiền phức ấy làm gì? Muốn mở ra cũng phải vất vả nửa ngày, chỉ hợp với người trí nhớ siêu phàm thôi, ta chịu thua không thể mở nó thoăn thoắt như thế được." Chu Tử Tần chê bôi.

Hoàng Tử Hà nhìn cách bày biện trong phòng, hỏi dò: "Ở đây có còn di vật của Hoặc sư phụ không?"

Tôn sư phụ lắc đầu: "Ông ấy đã quyết rời kinh, đời nào còn để lại đồ đạc. Chỉ cho tôi tất cả

công cụ hành nghề, nói rằng về sau không dùng đến nữa."

Hoàng Tử Hà đề nghị: "Cho tôi xem các công cụ ấy được không?"

"Được thôi, nhưng có mấy thứ mấy năm nay tôi dùng cũng hỏng hóc, vứt bỏ mất rồi..." Tôn sư phụ dẫn bọn họ ra phía sau, ngồi xuống mở hòm đồ nghề ra, lần lượt lấy từng thứ bên trong bày xuống đất.

Hoàng Tử Hà nhìn qua một lượt những thước lỗ ban, ống mực, dây gai... đã cũ, rồi dùng ở mấy miếng keo ong(*) : "Thợ mộc cũng dùng thứ này ư?"

(*) : Hỗn hợp gồm một loại nhựa cây trộn với chất tiết ra từ tuyến nước bọt của ong. Ong sử dụng loại keo này để trát kín tổ, qua đó giúp bảo quản mật ong, bảo vệ sự phát triển của ấu trùng và trứng khỏi sự tấn công của vi rút cũng như bảo vệ bản thân ong khỏi sự tấn công của các loài chuột bọ.

"Đúng vậy, tôi cũng lấy làm lạ, hơn nữa miếng keo ong này chẳng dính mấy, hình như có lẫn mùn cưa." Tôn sư phụ giải thích, "Lúc tôi mới ra nghề, sư phụ từng nói có những thợ mộc tay nghề kém, ghép mộng không khớp, lung lay như răng bà lão, đành phải trét keo ong vào mỗi ghép để lừa khách. Như vậy lúc khách mới lấy về thì vững chãi, nhưng dùng ít lâu keo ong long ra, mộng ghép không chắc, nhẹ thì bàn ghế lung lay, nặng thì đổ sập. Sư phụ bấy giờ còn

kiêu hãnh nói, từ lúc ra nghề đến giờ là ba mươi năm, chưa bao giờ dùng đến keo ong!"

Hoàng Tử Hà giơ ngón tay chạm nhẹ vào miếng keo ong, để qua vài năm, trời lại rét buốt, miếng keo đã cứng lại thành một cục đen sì cứng ngắc, lẫn nhiều mùn cưa, trông rất khó coi.

Chu Tử Tần nhận xét: "Xem ra Hoắc sư phụ tay nghề cũng không ổn lắm, làm bấy nhiêu năm mà vẫn phải dùng loại keo ong này."

Tôn sư phụ giận dữ phản bác: "Không có chuyện đó! Tay nghề sư phụ vô cùng khéo léo, chưa bao giờ có vấn đề! Có lẽ ông ấy dùng vào việc khác thôi!"

"Còn dùng vào việc gì được nữa? Trên miếng keo nhiều mùn cưa thế này, thoát nhìn đã biết là dùng để dán gỗ rồi." Chu Tử Tần vạch lại.

Tôn sư phụ đỏ mặt tía tai, nhưng không sao cãi được. Hoàng Tử Hà vặt một miếng keo ong, dùng giấy dầu gói lại rồi đứng dậy: "Đa tạ Tôn sư phụ, tôi nghĩ Hoắc sư phụ là thợ mộc có tiếng, ắt sẽ cần nó vào việc khác, chứ không dùng vào những việc bình thường đâu."

"Hắn là thế..." Tôn sư phụ hậm hực đáp.

Thấy Hoàng Tử Hà quay người trở ra, Chu Tử Tần theo sau hỏi: "Cô lấy cái này làm gì?"

"Có gì đâu." Hoàng Tử Hà hờ hững trả lời. "Có lẽ đây là chìa khóa để mở hộp cửu cung."

"Gì cơ? Keo ong mở được hộp cửu cung ư?" Chu Tử

Tần thất thanh hỏi lại.

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Chu Tử Tần bám theo sau cô, băng qua đám thợ mộc đang tất bật trong sân, thấy cô đi thẳng ra cổng thì cuống quýt gặng: "Nói cho ta đi mà, rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Song Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ráo bước ra khỏi xưởng đồ gỗ, đứng giữa ngọn gió đầu xuân lạnh buốt, thở hắt ra một hơi rồi ngoái lại nhìn gã: "Tử Tần..."

Chu Tử Tần vội sán ngay đến, chỉ thiếu điều chưa vẩy đuôi: "Tử Hà?"

"Công tử còn nhớ trung thu năm ngoái, chúng ta đã phá vụ án một nhạc kỹ gảy không hầu ở Thục không?"

"Hả? Vụ đồ đệ Úc Lý giết sư phụ Bích Đào ấy à?" Chu Tử Tần ngỡ ngàng không hiểu sao cô lại đột nhiên nhắc tới vụ này.

Hoàng Tử Hà nhìn ráng chiều cuối trời, gật đầu: "Bấy giờ chúng ta thấy trên mu bàn tay Bích Đào có một vết xước mới, nên suy đoán rằng nhất định có thứ gì đó đã bị tuột ra khỏi cổ tay cô ta đúng không?"

"Phải phải, chính là xâu vòng một gã đàn ông tặng, hại hai thầy trò họ tàn sát lẫn nhau, ôi, cả hai cô đều xinh đẹp nữa chứ, đúng là khiến người ta thương tiếc." Chu Tử Tần đương nhiên chỉ biết nghĩ đến chuyện thương hoa tiếc ngọc.

"Thực ra mọi thứ trên đời này, chỉ cần nghĩ cách, ắt sẽ tìm thấy dấu vết tương ứng,

phải không?" Hoàng Tử Hà quay đầu nhìn gã, ánh mặt trời từ sau lưng hắt lại, khiến đôi mắt cô càng thêm sáng rỡ, cả người cũng sáng bừng lên, "Ví như bất luận là tám mươi thanh đồng của người thợ mộc đóng hay tám mươi mã chữ ngẫu nhiên do Quỳ vương chọn lựa, chỉ cần cố ý, đều có thể để lại dấu vết, phải không nào?"

Chu Tử Tần ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngơ ngác nhìn cô: "Ý cô là... mẫu chốt nằm ở keo ong ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu nói khẽ: "Đúng vậy. Sau đây tôi phải kiểm chứng lại một việc nữa. Nếu việc này là thật, thì mọi thứ có thể kết thúc." Nói dứt câu, vẻ mặt cô cũng chẳng biết là vui hay buồn, song cặp mắt đã giăng đầy sương khói.

Dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt, Trường An cổ kính toát lên vẻ dịu hiu quạnh quẽ, những thân cây trút hết lá đứng ủ rũ bên đường, cả thế gian dường như chỉ có dung mạo cô sáng bừng lên. Mắt cô ánh lên vẻ cố chấp kiên nghị, không lùi một bước, khiến Chu Tử Tần thấy vừa thân thuộc vừa xa lạ, vừa kính sợ lại vừa thương xót, nhưng chẳng biết phải diễn tả thế nào, đành lặng lẽ nhìn cô, nói hùa theo: "Kết thúc... thì tốt quá." Gã đưa cô về đến nhà rồi mới một mình lủi thủi quay về, đi giữa phố phường Trường An, chột ngẩng lên nhìn bầu trời âm u nhạt nắng, sức nhớ ra

vì sao lúc nãy lại thấy ánh mắt Hoàng Tử Hà quen đến vậy.

Có một năm, vào mùa đông, gã hẹn với một đám lính Ngự Lâm thân thiết ra ngoại ô đi săn. Thảo nguyên mùa đông rộng mênh mông, họ thúc ngựa phi như bay, xua bầy hươu vào giữa vòng vây rồi quây lại bắn giết. Những con

hươu sao hoảng loạn chạy trốn lần lượt ngã xuống, không con nào thoát được số phận bị tên bắn xuyên mình.

Vòng vây của họ càng lúc càng thu hẹp lại, cuối cùng chỉ còn một con duy nhất, đứng bên thi thể đồng loại, mở to mắt nhìn đoàn người thúc ngựa áp sát.

Đôi mắt nó trong suốt mà sáng rực, dưới hàng mi dày cong vuốt, trông còn to tròn, gần như có thể thấy rõ bóng kẻ đi săn đang giương cung lấp tên in trong đó.

Chẳng biết vì lẽ gì, Chu Tử Tần lại từ từ hạ cung tên xuống, ngậy ra nhìn con hươu.

Giữa đồng xác hươu, tứ chi thon dài và bốn nhánh sừng vươn cao đẹp đẽ trên đầu nó càng thêm nổi bật. Mười mấy người đều kéo căng dây cung, nhắm chuẩn vào nó.

Vào khoảnh khắc đối mặt với cái chết, nó bỗng tung người nhảy lên, vượt qua xác tất cả đồng loại, lao đi như bay. Hai mũi tên bay sát qua sườn, khiến bộ lông tuyệt đẹp của nó đầm đìa máu, con hươu mang theo vết thương chạy biến vào khe núi, mất tăm mất tích.

Chỉ có đôi mắt ấy, vẫn đọng lại trong ký ức Chu Tử Tần.

Giống như vẻ kiên cường cố chấp không lùi một bước dù đã sắp rơi vào đường cùng trong mắt Hoàng Tử Hà vậy.

Chu Tử Tần bỗng ngẩn ngơ, mọi thứ trên đời dường như đều lùi ra xa, không cách nào đến gần được. Gã đành dựa vào gốc cây phía sau, đứng lặng giây lát, trầm nghĩ, chẳng biết cô ấy có thể liều chết tung người nhảy khỏi vòng vây như con hươu nọ, trở về thế giới của mình không?

Mà con hươu bị thương bỏ trốn vào trong núi ấy, cuối cùng có sống được hay không?

=====

Chương 17: Vỡ lòng rợ thành

Tp: tutudinh, nunnun

Tối hôm ấy Vương Uẩn đến.

Hoàng Tử Hà đang ngồi bên song uống rượu một mình, thấy y tới cũng chẳng đứng dậy chỉ gạt đầu ra ý chào, rồi rót một chén đầy qua cho y.

Vương Uẩn ngồi xuống trước mặt cô, nhìn đôi gò má trắng tái giờ lại hồng lên vì rượu, không khỏi ngạc nhiên: "Thì ra cô thích uống rượu một mình."

"Không, đây là lần đầu." Nói rồi cô ngược đôi mắt mơ màng nhìn y, giọng ngà ngà, "Tôi nghe nói, khi sự đời trắc trở, không sao chịu đựng nổi thì uống mấy chén rượu cho say mềm một trận, biết đâu ngày mai lại có cơ xoay chuyển."

Vương Uẩn ngấm gương mặt mờ ảo dưới ánh nến, nhan sắc tựa hoa đào, đôi mắt như sương sớm lúc này không còn trong veo sáng rực mà hơi mờ dẫn mơ hồ, song lại càng rung động lòng người gấp bội.

Y thờ dài, vươn tay đoạt lấy bình rượu trên bàn: "Được rồi, đến đây là đủ, cô đi ngủ đi thôi."

"Lần trước uống rượu, Vương công tử còn ở Tả Kim Ngô Vệ nhỉ." Nói đoạn, cô nhoẻn cười, ánh mắt đăm đăm hướng về phía ngọn nến lập loè trên bàn, đốm sáng ấy cũng lập loè trong đáy mắt cô, như đốm sao đậu giữa làn nước lặn tẩn, khiến Vương Uẩn không tìm được

cứ nhìn mãi, không sao rời mắt.

Y còn nhớ lần đó Hoàng Tử Hà được Chu Tử Tân dẫn tới Tả Kim Ngô Vệ, cả đám huynh đệ đã ùa đến kính rượu. Trưa hè nóng hầm hập, tuy y đã đỡ cho phần nhiều, nhưng mặt cô vẫn đỏ bừng lên như hoa đào - có lẽ vì trời nóng, cũng có lẽ vì thể chất cô uống rượu dễ bị bốc lên.

Kết quả là, lần ấy cô bị Quý vương tóm tại trận. Theo những gì y nhớ được, đó cũng là lần đầu tiên y chứng kiến Quý vương nổi giận - chỉ vì một việc

nhỏ như thế.

Bấy giờ chỉ thấy không ổn, nhưng hiện tại nhìn gương mặt thẫn thờ của cô, y mới sực hiểu ra nguyên nhân của cảm giác nơm nớp bất an khi ấy.

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, lắc đầu: "Yên tâm đi, mấy chén rượu nhạt thôi mà. Tôi chỉ muốn uống chứ không định say đâu. Giờ sự việc tôi phải đối mặt phức tạp rắc rối như thế, sao tôi có thể phóng túng trốn tránh chứ?"

Vương Uẩn lặng lẽ nhìn cô, dịu giọng: "Nếu không gánh nổi thì để ta giúp."

"Đa tạ Vương công tử." Hoàng Tử Hà xua tay, "Có điều Ngự lâm quân cũng bận bịu nhiều việc, tôi đâu thể để công tử lo lắng cho mình mà gạt bỏ mọi chuyện bên đó?"

"Giờ chúng ta là quan hệ gì rồi, sao cô vẫn còn khách sáo thế?" Vương Uẩn nhìn cô đầy bất lực, "Nhưng ta biết,

mình không giúp nổi cô. Về mặt này ta còn thua cả Tử Tần, tốt xấu gì cậu ta cũng có thể cùng cô điều tra, cùng cô phá án, trong khi ta chẳng có bản lĩnh ấy."

"Cần gì nói lời thương cảm ấy? Tử Tần cố nhiên có sở trường, nhưng công tử cũng có năng lực không ai sánh kịp mà."

"Nhưng..." Y định nói, nhưng trước người đó, năng lực của mình có đáng là gì đâu. Song có những lời không nên nói, y cũng chỉ thoáng nghĩ trong lòng rồi lắc đầu chuyển chủ đề: "Ta có tin này, nghe xong cô nhất định sẽ vui lên."

Hoàng Tử Hà gật đầu nhìn y: "Tin gì thế?"

"Hôm nay ta đi tuần trên phố, trong thấy một người ở ngay gần Đại Lý Tự." Y mỉm cười dịu dàng, "Cô đoán là ai?"

Nhìn nụ cười của y, Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi thất thanh:

"Tích Thúy ư?"

"Đúng, chính là Lữ Tích Thuý." Vương Uẩn gật đầu cười đáp, "Tuy ta giận Trương Hàng Anh hãm hại cô, nhưng biết cô vẫn quan tâm Lữ cô nương nên đã bảo những người khác đi trước, một mình xuống ngựa bám theo cô ta, xem cô ta lảng vảng gần đó làm gì."

Hoàng Tử Hà sốt ruột, nhưng thấy y vẫn ung dung thì biết là chuyện tốt, bấy giờ mới yên tâm, gắng nén nôn nóng, đợi nghe y kể tiếp.

"Thấy cô ta cứ quanh quẩn trong con ngõ cạnh Đại Lý Tự, vẻ mặt tuyệt vọng, ta còn đương nghĩ xem có

nên đưa cô ta tới gặp cô không, thì đột nhiên thấy một người xuất hiện, tóm lấy tay kéo cô ta vào một góc cật vẩn: 'Sao cô còn dám lảng vảng ở đây?' " Kể đến đây, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: "Cô đoán xem người nọ là ai?"

Lần này Hoàng Tử Hà không đoán nổi, đành lắc đầu: "Xuất hiện ở cạnh nha môn, lại quen Lữ Tích Thuý, người như vậy thực không nhiều... là người quen của Trương Hàng Anh ư?"

" Là Vi Bảo Hoành." Vương Uẩn khẽ đáp.

Hoàng Tử Hà buột miệng "ồ" lên, nhưng nghĩ lại thì phò mã Vi Bảo Hoành quả thật có quen Tích Thuý, nên cô chỉ ngạc nhiên giây lát rồi hỏi: "Vi Bảo Hoành đưa cô ấy đi rồi ư?"

"Ừm, bấy giờ Lữ Tích Thuý khóc lóc nói, mình là trọng phạm triều đình, giờ Trương Hàng Anh chết rồi, cô ta định đến Đại Lý Tự đầu thú quách cho xong. Vi Bảo Hoành khuyên ngăn, nói làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cuối cùng dắt cô ta đi. Nhưng họ không đi về phía phố Quảng Hoà, mà đi về phía phường Vĩnh Gia. Sau đó ta quay về, không rõ họ đi đến đâu."

Hoàng Tử Hà nhíu mày, nghĩ ngợi giây lát mới nói: "Phường Vĩnh Gia có phủ của Quý vương và Chiêu vương, thường ngày quan lại và dân chúng qua lại rất nhiều, không phải nơi ẩn náu tốt."

"Ừm, ta đã cho người ngầm đi nghe ngóng, nếu có tin gì sẽ báo cho cô ngay."

Hoàng

Tử Hà gặt đầu. Đêm đã khuya, cô đứng dậy dọn rượu và đồ nhắm trên bàn đi, thay bằng mấy đĩa bánh ngọt và hoa quả, rồi cầm dao bổ cho y hai quả cam.

Cam mọng nước, dính đầy tay, cô đứng dậy rót nước vào chậu rửa. Tới lúc quay lại mới phát hiện này giờ Vương Uẩn vẫn đăm đăm nhìn mình, ánh nến soi vào đáy mắt sáng rực.

Hoàng Tử Hà bất giác cúi đầu, tránh ánh mắt y, hỏi lảng đi: "Ngọt không?"
"Ừm." Y giơ tay chìa cho cô một miếng.

Hoàng Tử Hà cắn thử, thoát tiên là vị chua chua ngọt ngọt, nhưng lát sau lại thấy dư vị chan chát.

Song cô chỉ lặng lẽ ăn, hàng mi đổ bóng thật dài dưới ánh nến lập loè, giấu đi nét mặt cô.

Vương Uẩn chợt thấy lòng tràn lên cảm giác ngọt ngào pha lẫn bất an, không kìm được bèn kể: "Áo cưới của cô giao cho phường thêu Kim Tú nổi tiếng nhất Trường An làm, hơn mười thợ thêu miệt mài suốt ngày đêm, sắp xong đến nơi rồi, mấy hôm nữa sẽ đưa đến cho cô."

Tay Hoàng Tử Hà hơi run, một giọt nước cam nhỏ ngay xuống bàn. Cô khựng lại, vội lấy chiếc khăn gàn đó lau đi, rồi gặt đầu thật khẽ: "Thực có lỗi quá... Cô nương nhà khác đều tự may áo cưới cho mình, thế mà..."

"Vợ ta vốn khác hẳn mọi người, việc mà ai cũng biết làm thì có gì là quý? Cô còn có việc quan trọng

hơn phải làm mà." Khoé môi Vương Uẩn cong lên thành một nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng an ủi: "Giờ vụ của Quý vương đã giao cho Vương công công xử lý, nếu cô giúp được công công, cũng tức là giúp cho nhà họ Vương một việc lớn. Có vô vàn cô gái biết may áo cưới, nhưng nhìn khắp thiên hạ, trừ cô ra, còn ai giải quyết nổi việc này nữa?"

Hoàng Tử Hà vốn không muốn nhắc tới những việc đó, nhưng y đã nói vậy, cô đành đáp: "Hôm nay tôi đến xưởng gỗ Lương Ký, nghe các thợ mộc ở đó nói chuyện, thực... rất cảm động trước những việc công tử làm cho Tử Hà..."

"Cô quá lời rồi, giữa chúng ta đừng nên khách sáo như thế. Dù sao việc của cô cũng là việc của ta, chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, tuy hai mà như một." Vương Uẩn nhìn cô, ánh mắt sáng rực mà ôn hoà: "Tử Hà, còn một việc này, ta muốn cô nhận lời trước khi làm đám cưới."

Hoàng Tử Hà thoáng chần chừ, không biết rốt cuộc y muốn cô nhận lời chuyện gì, quên hẳn Lý Thư Bạch hay sau khi kết hôn phải từ bỏ tất cả sở trường?

Nhưng trước mặt y, dưới ánh mắt chăm chú của y, cô chỉ thoáng biến sắc, rồi gắng nén nỗi phân vân bất an trong lòng xuống, khẽ đáp: "Xin Vương công tử cứ nói."

Y dăm dăm nhìn gương mặt cúi thấp của cô, dịu giọng: "Tử Hà, sau khi chúng

ta thành thân, quyết không thể trở thành một đôi vợ chồng nâng án ngang mày, kính nhau như khách được. Ta nghĩ vợ chồng như chim liền cánh, như cây liền cành, một đời khăng khít, bầu bạn đến già, chúng ta phải là một đôi thắm thiết nhất trên thế gian này, nên... cô đừng lạnh lùng xa cách, khư khư giữ lễ nữa."

Giọng điệu y rất mực ôn nhu, lời lẽ lại đầy đau đớn, khiến Hoàng Tử Hà thấy lòng tràn ngập xót xa và hổ thẹn. Nhưng chỉ trong phút chốc, cô đã nén cảm giác chua xót trong lòng xuống, cúi đầu khó nhọc đáp lời y: "Vâng."

Tuy trời vẫn còn se lạnh, nhưng mùa xuân cuối cùng cũng đến. Chu Tử Tần cưới ngựa chạy dọc đường cái, trầm trở.

Rặng liễu bên đường đã nhú chồi biêng biếc, cỏ non ven đường mới mọc, lấp sau đám lá khô xám xịt, nhìn từ xa chỉ thấy một dải xanh lục mờ mờ.

"Đầu tháng Hai rồi, gió hình như cũng dịu đi."

Gã lăm bẫm, rồi băng qua lớp lớp màn liễu, nhắm thẳng hướng phường Vĩnh Xương.

Một bầy trẻ con chạy ùa qua bên cạnh, hò hét nhau tìm một khoảnh đất rộng để thả diều. Chu Tử Tần ngoái lại trông thấy con diều bướm bướm trong tay một đứa bé, bèn gọi to: "Này này! Cậu bé kia, đứng... ta gọi đệ đây, đến đây!"

Thằng bé thấp thỏm cầm con diều chạy đến cạnh Chu Tử Tần, nơm nớp hỏi: "Ca

ca có việc gì thế?"

"Đệ làm diều kiểu gì thế này? Đưa đây!" Gã cầm lấy con diều từ tay đứa bé, ước lượng rồi đặt trên ngón trỏ, chỉ cho nó thấy, "Đầu nặng thân nhẹ, hai bên trái phải đều lung lay, thả được mới lạ! Để ta chỉnh lại cho!"

Nói đoạn gã rút con dao nhỏ giắt trên lưng ngựa ra, chỉnh lại khung tre của con diều một lượt rồi đặc ý ném trả lại: "Đi đi, theo kinh nghiệm nhiều năm trốn học thả diều của ta, con diều này sẽ bay vừa cao vừa vững!"

Còn đương dương dương tự đắc thì nghe thấy từ đầu ngõ có người vỗ tay cười nói: "Tử Tần vẫn trẻ con như thế, chẳng thay đổi gì cả."

Chu Tử Tần ngoái lại rồi vội nhảy xuống ngựa tham kiến: "Vương thống lĩnh."

Vương Uẩn cười đáp: "Cứ gọi ta là Uẩn Chi như Tử Hà thôi."

Chu Tử Tần cũng không mấy để tâm, nhìn theo đám trẻ đang chạy ùa đi, cảm thán: "Trước kia huynh ở Lang Gia, gần đây mới đến kinh thành, chắc không biết uy danh của tôi nhỉ, năm xưa tôi chuyên cầm đầu mấy chuyện trốn học thả diều ở Quốc Tử Giám đấy!"

"Biết rồi, Vi đại nhân hể nhắc đến cậu là lên cơn đau tim, cả con lẫn cháu ông ấy, phải đến bốn năm người, đều bị cậu làm hư cả!" Vương Uẩn miệng

cười nói, chân vẫn không ngừng bước, ra hiệu cho mấy người đằng sau đi theo.

Chu

Tử Tần thoáng thấy mấy người theo sau y, đã hiểu ra ngay: "Đây là đưa đồ đến cho Sùng... Hoàng tiểu thư ư?"

"Ừm, cuối tháng này chúng ta định về Thục, có rất nhiều việc phải tranh thủ sắp xếp trước khi rời kinh." Vương Uẩn trở một chiếc hòm trong số đó, cười nói: "Nhưng thứ này đều phải đưa tới cho Tử Hà xem trước." Hôm nay đưa đến những quần áo mặc quanh năm cùng các thứ lụa khoác, khăn tay, vải vóc, chăn đệm vân vân. Trong đó quan trọng nhất dĩ nhiên là bộ đồ cưới phải huy động bao nhiêu người may.

Hoàng Tử Hà cho đưa tất cả rương vào nhà trong mở ra kiểm tra, rồi cùng đại nương ở phường thêu Kim Tú bàn lại xem có cần sửa lại kích cỡ to nhỏ dài ngắn hay không. Khéo thay bộ đồ cưới cô mặc vừa khít, ôm sát lấy người, khiến đại nương nọ trầm trồ không ngớt miệng: "Vương công tử tinh mắt thật đấy, công tử chỉ ngay một cô thợ thêu nói, vóc người đại khái giống như cô này, chúng tôi bèn cắt may theo số đo của cô ấy, quả nhiên vừa khít."

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng, vuốt ve hoa văn chim trĩ tinh xảo trên áo. Cha cô từng là quận thú quận Thục, Vương Uẩn là hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, cha y lại là thượng thư, nên áo cưới đương nhiên phải thêu chim trĩ. Đôi chim trĩ rực rỡ trên nền lụa xanh lục, phối cùng trâm hoa, trông càng trang trọng hoa mỹ.

Cô đặt áo cưới xuống, lại cầm cây quạt tròn khung ngọc thếp vàng phủ vải trắng dùng che mặt lúc thành thân lên xem. Quạt thêu chỉ vàng chỉ bạc cả hai mặt, mặt chính là hợp hoan, mặt kia là cỏ huyên. Tua quạt tết thành dải đồng tâm chín nút, cũng một màu xanh biếc như áo cưới.

Thần thờ nhìn dải đồng tâm, trước mắt cô bỗng hiện ra mấy sợi tơ đã cháy sém chỉ còn chút tàn tích vùi trong lò hương ở phủ Ngạc.

Đoản kiếm, vòng ngọc, dải đồng tâm, rốt cuộc cô có còn cơ hội vạch trần bí mật này trước mặt mọi người, để tất cả sự thật được phơi bày nữa hay không?

Nghĩ vậy, Hoàng Tử Hà lại như thấy mớ tơ vò nghẹn ứ lên trong lồng ngực, gần như nghẹt thở. Cô ngồi xuống, tay cầm cây quạt, tựa hồ cuối cùng cũng hiểu ra.

Đây là dải đồng tâm của cô, là cây quạt che mặt của cô, là bộ áo cưới của cô, cũng là hôn lễ cô sắp phải đối diện.

Loanh quanh luẩn quẩn, từ Vũ Tuyên đến Lý Thư Bạch, cuối cùng rốt cuộc cô lại quay về điểm khởi đầu, chọn lấy người mình không hề yêu, nhưng đã định sẽ là chốn về của cô.

Trái tim phập phồng dữ dội, cuối cùng không sao chịu nổi, cô ấn tay lên ngực, ngã ngồi xuống ghế, thở hỗn hển, khoé mắt đỏ hoe.

Những người hầu hạ cô

mặc áo cưới đều không hiểu có chuyện gì, ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, một người mới đánh bạo hỏi: "Có phải áo chật quá làm tiểu thư khó thở không? Hay là nới dây lưng ra?"

Hoàng Tử Hà cắn môi lắc đầu, run run đáp: "Không, tôi chỉ là... vui mừng xúc động quá nên hơi chóng mặt... Để tôi một mình một lát là được."

Nói rồi cô lao đảo chạy vào phòng trong, đóng cửa lại. Dựa vào cánh cửa, hít thở thật sâu, toan nén những chua xót nghẹn ứ lồng ngực xuống, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn choáng váng tối tăm nhấn chìm. Hai chân cô mềm nhũn, cả cơ thể không còn gì chống đỡ, từ từ trượt xuống theo cánh cửa khép chặt sau lưng.

Gập gối ngồi sau cửa thật lâu, cô mới như sức hiểu ra, từ từ ôm lấy hai đầu gối, ngồi bệt xuống nền nhà lạnh buốt, mở to mắt nhìn mọi thứ trước mặt.

Tựa hồ nhìn rõ tất cả, lại tựa hồ chẳng nhìn thấy gì cả. Ánh mắt cô đờ đẫn lướt qua những thứ trước mặt, rồi dừng lại ở một điểm trong hư không.

Chẳng biết ngồi thần thờ bao lâu, mãi tới khi tiếng gõ cửa vang lên, rồi Vương Uẩn đứng ngoài hỏi: "Tử Hà, người của phường thêu Kim Tú sắp về, cô có gì cần căn dặn nữa không?"

Cô hốt hoảng âm ừ đáp lời, chợt thấy mắt đau buốt, vội chớp chớp mấy cái, cặp mắt mở trừng

trừng quá lâu nhói lên, hai hàng nước mắt ứa ra.

Hoàng Tử Hà giơ tay lau đi, nhắm nghiền mắt hít một hơi thật sâu, gắng lấy giọng thản nhiên đáp: "Không cần đâu, tôi rất vừa lòng."

Vương Uẩn cũng thấy giọng cô hơi khang khác, nhưng chỉ ngậm ngừng giây lát rồi quay đi, dặn dò đám người kia vài việc lật vạt sau đó cho họ về.

Tới khi ngoảnh lại, Hoàng Tử Hà đã bước ra, gương mặt bình lặng như nước, chỉ hơi tai tái, giống cốm nắng lâu ngày.

Cô đứng lặng nhìn y, tựa đoá sen âm thầm nở rộ rồi tàn lụi giữa nước trong gió mát. Vương Uẩn muốn thấy vẻ mừng vui trên mặt cô, nhưng tìm mãi chẳng có.

Đám cưới của họ sắp đến, nhưng dường như chỉ có mình y khắp khởi mừng rỡ.

Như bị tạt cho gáo nước lạnh, Vương Uẩn không chỉ đau lòng, mà còn tức giận. Y quay mặt đi, im lặng ngồi xuống chiếc sập bên cạnh.

Không khí tức thì lạnh ngắt, chỉ có Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, lúng túng nhìn hết người này sang người kia rồi hỏi: "Hai người định... khi nào về Thục?"

Hoàng Tử Hà nhìn sang Vương Uẩn. Y lạnh nhạt đáp: "Để mấy hôm nữa đã, sắp tới có thể đổ tuyết, lúc đi qua núi e không tiện."

"Cũng phải, hay là thế này, tôi đề nghị đợi thêm ít lâu, đến tháng Ba hoa
khói xuôi Nam là đẹp nhất,

còn có thể ngắm phong cảnh dọc đường, coi như đi du ngoạn, ít lâu là đến
ngay ấy mà." Nói đoạn, Chu Tử Tần lại nhăn nhó vỗ đầu, "Có điều tôi vẫn
định về cùng các vị, nếu để đến tận tháng Ba, chẳng biết có muộn quá
không..."

Vương Uẩn phì cười: "Đúng đấy, lỡ như vợ chưa cưới của cậu thấy cậu mãi
không về hủy hôn, xem cậu làm thế nào."

Vương Uẩn chỉ nói đùa, ai ngờ Chu Tử Tần căng thẳng thật: "Ôi cũng đúng
nhỉ... chuyện, chuyện này không hay rồi!"

Hoàng Tử Hà vội an ủi gã: "Yên tâm đi, công tử mới rời nhà được một hai
tháng là cùng, sao đã hủy hôn ngay được?"

Chu Tử Tần vẫn không thôi lo lắng: "Nhưng... nhưng lúc ta bỏ đi đã nói là
không muốn tìm một cô vợ cũng khó, chẳng ai chịu gả cho ta cả! Nhị cô
nương... giờ ta nghĩ lại thấy Nhị cô nương cũng được lắm!"

Thấy gã cuống lên, Hoàng Tử Hà cũng phải mỉm cười: "Tin rằng lệnh
huynh đã đi guốc trong bụng công tử từ lâu, sẽ nói rõ với lệnh tôn lệnh
đường, không để lỡ việc của công tử đâu."

"Mong là thế..." Chu Tử Tần rầu rĩ ngồi xuống cạnh Vương Uẩn, "Giờ hai
vị sắp thành thân, về sau sẽ thân mật khăng khít với nhau, còn trơ ra mỗi
mình tôi làm thế nào đây? Tóm lại phải tìm ai đó chơi với tôi chứ!" Hoàng
Tử Hà sững ra, bất giác quay

sang nhìn Vương Uẩn.

Ánh mắt Vương Uẩn cũng đang hướng sang cô, bốn mắt giao nhau, đôi bên
đều bắt gặp vẻ phức tạp trong mắt người kia.

Không khí gượng gạo và ngột ngạt lan ra giữa họ.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ quay đi, lảng qua chuyện khác: "Tử Tần tới tìm tôi có việc gì không?"

"À! Có một chuyện, suýt thì ta quên mất. Lão Quách ở nghĩa địa thành Nam, khá thân với ta, chiều qua sai người đến báo, Đại Lý Tự đã kết án vụ Trương Hàng Anh rồi, vụ của Trương Lão bá cũng đã ghi vào hồ sơ, hôm nay sẽ gọi Trương đại ca tới nhận thi thể về."

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nghĩ ngợi rồi hỏi: "Nói vậy là nếu muốn điều tra thêm gì, chúng ta phải đi ngay trong hôm nay?"

"Còn tra thêm được gì nữa chứ? Trương Hàng Anh vu cáo cô, chẳng đã rõ ràng rành rành ra đấy ư?" Vương Uẩn chen vào.

Chu Tử Tần cũng gật đầu: "Đúng thế, còn gì nữa chứ. Huống hồ, dù chôn xuống đất..." Dù chôn xuống đất, nếu bọn họ muốn tra, cũng có thể lén đào lên xem xét, giống khi trước vậy, chẳng qua hơi ghê thôi.

Gã nhìn sang Hoàng Tử Hà, song lại thấy cô đi thẳng vào trong, miệng nói: "Đợi một lát, tôi đi thay quần áo." Chu Tử Tần ồ lên, lăm bằm: "Chuyện này..." Gã mơ hồ cảm thấy chuyện này hơi là lạ, bèn nhìn sang Vương Uẩn. Chỉ thấy Vương Uẩn đứng

dậy đến bên cạnh Hoàng Tử Hà hỏi khê: "Tử Hà vừa thử xong áo cưới, đã đi nghiệm thi ư?" Người chậm hiểu như Chu Tử Tần, đến giờ cũng phải nhận ra cảm giác là lạ của mình từ đâu mà ra - gã luôn cảm thấy làm thế này hình như hơi gở.

Nhưng Hoàng Tử Hà chỉ ngược lên nhìn Vương Uẩn, hạ giọng: "Uẩn Chi, trong lòng tôi vẫn còn mắc mứu, cứ thấp thỏm không yên mãi. Giờ thi thể sắp hạ táng, nếu không đi xem, e sẽ lỡ mất cơ hội cuối cùng, sau này có hối cũng chẳng kịp."

Wương Uẩn cúi đầu nhìn Hoàng Tử Hà, ánh mắt cố chấp của cô khiến y chẳng biết làm sao, đành thở dài vượt nhẹ vai cô: "Để ta đi cùng."

Họ đến vừa kịp, lão Quách ở nghĩa địa thành Nam đang cùng thằng bé chốc đầu được lão nuôi từ nhỏ khiêng hai túi vải bọc thi thể lên xe.

Chu Tử Tần hốt hải chạy đến gọi to: "Lão Quách, chờ đã!"

Thấy gã, lão Quách liền bỏ túi xuống: "Chu công tử đây à? Hai vị này là..."

"Là bạn ta." Chu Tử Tần đáp gọn lỏn, rồi dáo dác nhìn quanh, "Người nhà họ Trương không ai đến nhận thi thể à?"

"Có rồi, lão đại nhà đó dặn tôi rằng họ đã đặt hai cỗ áo quan mỏng ở tiệm, nhưng vẫn chưa đưa đến, nên nhờ tôi đưa thi thể tới núi Diệp Tử ở thành Nam trước." Lão Quách sờ sờ chỗ phồng căng trong ngực áo, hẳn là

tiền nhà họ Trương lót tay, mỉm cười thỏa mãn, "Cha và em trai cậu ta chết không lấy gì làm vẻ vang, nên họ không đưa linh cữu qua nhà, mà đến thẳng chỗ chôn luôn."

Nhìn hai thi thể trên xe, Hoàng Tử Hà thấy lòng tê lương vô hạn, bất giác phải quay đi, ngẩng đầu hít thở thật sâu, gắng kìm nước mắt.

Chu Tử Tần hỏi: "Giờ thi thể chưa ra khỏi cửa nghĩa trang, quan phủ vẫn có thể kiểm tra, phải không?"

Lão Quách gật đầu: "Nhưng Đại Lý Tự đã kết án..."

Chu Tử Tần liền dúm cho lão nửa quan tiền: "Không sao, ta kiểm tra xong sẽ bổ sung hồ sơ, giờ chúng ta phải xem lại hai thi thể này đã."

Lão Quách liền ra hiệu cho thằng bé chốc đầu khiêng thi thể xuống, bấy giờ mới nhìn kỹ Vương Uẩn, thấy dáng vẻ y ôn hòa nho nhã thì thầm ngạc nhiên, nghĩ bụng sao một công tử ngời ngời thế này cũng tới xem thi thể? Lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, cảm lão suýt rớt cả ra, kinh ngạc kéo áo Chu Tử Tần thì thào hỏi: "Công tử... định dẫn họ đi nghiệm thi ư?"

Chu Tử Tần gật đầu: "Phải, ta về nhà xách cả hòm đồ nghề đến rồi đây, lão đừng bảo là không được nhé."

"Cái... cô gái đó cũng đi nghiệm thi?"

"Còn phải hỏi nữa, việc này không có cô ấy không xong đâu. Lão có biết người ta là ai không?" Chu Tử Tần giơ ngón cái, đắc ý huênh hoang:

"Bàn về nghiệm thi phá án, nếu cô ấy xếp thứ hai, thì không ai dám nhận mình là thứ nhất đâu."

"Chỉ bốc phét!" Lão Quách khinh bỉ lườm gã, "Đệ nhất thiên hạ đương nhiên là tiểu thư nhà Hoàng quận thú năm xưa, về sau theo Quỳ vương, trở thành Dương công công."

"Xin lỗi nhé, vị này chính là Hoàng tiểu thư đấy." Chu Tử Tần càng dương dương tự đắc.

Lão Quách ngó người ra, nhìn Hoàng Tử Hà từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi liên hồi. Nhìn thái độ của lão, Vương Uẩn chỉ cười vỗ vai Hoàng Tử Hà: "Đi thôi."

Đội hai người họ đi vào, lão Quách mới kéo áo Chu Tử Tần hạ giọng hỏi tiếp: "Nói vậy thì, vị công tử cùng đi hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong kia, lẽ nào chính là... Quỳ vương diện hạ trong truyền thuyết? Nhưng lão nghe nói Quỳ vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự kia mà."

Chu Tử Tần ngạc nhiên ra mặt: "Đó là Vương thống lĩnh ở Ngự Lâm quân, sao lại là Quỳ vương được?"

"Hả? Không phải à?" Lão Quách lộ vẻ tiếc nuối, "Lão còn nghe đồn Quỳ vương cùng Dương Sùng Cổ liên tiếp phá mấy vụ án oan, là một đôi người ngọc trời sinh. Có người nói Quỳ vương ngoài hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân, là vì đội nàng vương phi này đấy."

"Gì cơ... Nhảm nhí!" Chu Tử Tần ngỡ ngàng phản bác.

"Đúng thế,

lời đồn ngoài phố quả là nhảm nhí." Lão Quách vội hòa theo.

Chu Tử Tần im lặng đeo hòm đồ nghề đi đến chỗ đặt thi thể. Để giữ cho xác chết khỏi hư thối, gian phòng này xây tường rất dày, cửa sổ trở lại bé,

bên trong khá tối.

Đi từ chỗ sáng sủa vào, mắt gã bỗng tối sầm lại, phải nhắm mắt một lát rồi mở ra, chợt bắt gặp gương mặt trắng bệch như tuyết của Hoàng Tử Hà giấu trong bóng tối.

Chu Tử Tần ngây người hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ hiểu ra.

Hiểu rồi, vẻ tự tin không bợn mảy may tư lự mỗi khi cô đứng sau Quỳ vương; trước lúc cô nói hay làm gì, Quỳ vương đều lảng lạng sắp xếp ổn thỏa mọi thứ; thỉnh thoảng hai người họ nhìn nhau, chẳng cần nói gì cũng ngầm hiểu tất cả, chỉ có mình gã là u mê ngờ nghệch, đoán mãi không ra...

Sực hiểu ra một điều trước nay chưa bao giờ hiểu được, khiến gã có phần luống cuống. Giao tình giữa gã với Quỳ vương và Vương Uẩn khá thân thiết, vị trí của Hoàng Tử Hà trong lòng gã càng không ai sánh kịp. Cứ nghĩ giờ đây, ba người họ lại là một cục diện phức tạp, tâm trí gã bỗng trống rỗng.

Thấy Chu Tử Tần, Vương Uẩn liền hỏi: "Tử Tần đang nghĩ gì thế?"

"Không... không có gì." Gã vỗ mạnh vào đầu, gạt tất cả ý nghĩ rồi rậm ra khỏi não, rồi nhanh nhẹn

đặt hòm đồ nghề xuống, lấy găng tay và vải che mặt đưa cho Hoàng Tử Hà, sau đó mới vội vàng đeo đôi găng mỏng vào, "Trong này hơi tối, dời thi thể đến bên cửa sổ đi."

Nhờ ánh sáng từ cửa sổ hắt vào, gã rút ra một con dao mỏng, kẹp giữa lòng bàn tay, cung kính lạy Trương Hàng Anh một lạy, lầm rầm khẩn: "Xin lỗi Trương nhị ca, chúng tôi cũng chỉ muốn giúp huynh tra rõ chân tướng, xem thử cái chết của huynh có oan khuất hay không thôi..."

Vương Uẩn đứng cạnh đó chen vào: "Theo ta biết thì Trương Hàng Anh đã tự sát, trước khi chết còn vu cáo Tử Hà, chứng cứ rành rành, cần gì phải nghiệm thi nữa?"

"Nói thì nói vậy..." Chu Tử Tần khó xử nhìn sang Hoàng Tử Hà.

"Chỉ là cần thận thôi, dù sao kiểm tra kỹ càng cũng thấy yên tâm hơn."
Hoàng Tử Hà giải thích, "Uẩn Chi không thích mổ thầy khám nghiệm, hay là ra ngoài đợi chúng tôi."

Vương Uẩn nhíu mày, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, "Vậy ta ở ngoài canh cho hai người."

Ra đến cửa, y còn ngoái lại nhìn. Chu Tử Tần đã cởi áo Trương Hàng Anh ra, kiểm tra trên người thấy không có vết thương nào. Hoàng Tử Hà một tay giữ khăn bịt mặt ra hiệu cho gã lật úp thi thể, chăm chú xem xét những dấu vết còn lại.

Vương Uẩn chần chừ giây lát, nhưng cuối cùng rảo bước đi ra.

Đứng trước

cửa, nhìn ánh dương rực rỡ bên ngoài, y thầm nghĩ, có gì quan trọng đâu, dù sao trước đây cô ấy cũng đã nhìn thấy rất nhiều thi thể, nam nữ đủ cả, già có trẻ có, mặc quần áo hay trần truồng cũng thế...

Đợi mọi thứ kết thúc, đợi sau khi kết hôn, có lẽ cô sẽ thay đổi, không đụng tới mấy chuyện hoang đường này nữa.

Chu Tử Tần xuống dao mổ phanh bụng Trương Hàng Anh ra, kiểm tra thật kỹ.

Thấy gã mổ dạ dày, Hoàng Tử Hà liền ra gian ngoài lấy hai chiếc thùng to vẫn dùng để rửa thi thể, nhờ Vương Uẩn xách hộ hai thùng nước vào, rửa sạch các cơ quan nội tạng.

Trương Hàng Anh chết lâu ngày, máu huyết đã đông lại, dù vậy, cô và Chu Tử Tần vẫn miệt mài rửa sạch nội tạng, trong lúc ấy, Vương Uẩn lánh ra ngoài.

Y vịn vào thân cây, cảm thấy cơn buồn nôn quặn lên trong dạ, nhưng vận khí hồi lâu cũng gắng gượng nén xuống được. Đến khi ngoái lại, thấy hai người kia đang dùng vải sàng lọc những thứ vừa rửa, y không nhịn nổi nữa, rảo bước đi như chạy ra sân.

Hai người hì hục sàng lọc trong hai thùng nước hồi lâu cũng chẳng tìm được gì. Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ rồi đề nghị: "Mổ khí quản và thực quản ra."

Chu Tử Tần lại thay một con dao nhỏ hơn, định mổ phanh lá phổi. Hoàng Tử Hà vội trở cho gã mổ

men theo khí quản, nhưng vẫn không thấy gì. Cả thực quản lẫn yết hầu.

Cô múc một gáo nước, cẩn thận rửa sạch dịch thể và máu khô trên vùng cổ bị mổ phanh, sau đó lần tìm từ khoang miệng xuống, dọc theo khí quản.

Chu Tử Tần hỏi: "Cô đang tìm những thứ huynh ấy ăn trước khi chết ư?"

"Ừm, tôi nghĩ, chắc chưa phân hủy hết được." Nói đến đó, tay cô bỗng khựng lại. Chu Tử Tần vội sáp lại nhìn, rồi cùng cô lấy vải nhúng nước lau sạch thứ nọ. Là một vật hồng hồng nhỏ nhỏ, nằm ngay chỗ cửa hầu bị mở ra.

Cô vội lấy cái nhíp từ trong hòm đồ nghề, gắp từ cửa hầu ra một con cá nhỏ màu đỏ, dài bằng móng tay út, nhỏ như con muỗi, chiếc đuôi như sa mỏng chiếm phân nửa thân hình, đã bắt đầu phân hủy, đôi mắt trũng sâu như đầu lâu.

Chu Tử Tần vội lấy bình sứ đặt nó vào.

Tâm trí này giờ vẫn căng như dây đàn, tới khi tìm thấy con cá mới từ từ chùng xuống. Mồ hôi lạnh đầm đìa khắp người Hoàng Tử Hà, cô đưa tay áo lau mồ hôi trán, dờ dẫm đi đến ngòi xuống băng ghế bên cạnh.

Chu Tử Tần đến bên thi thể Trương Vĩ Ích, mổ yết hầu ra, tìm thật kỹ. Chẳng bao lâu sau, gã ồ lên khe khẽ rồi gắp trong cổ họng ông lão ra một vật, bỏ vào bình sứ, đưa cho Hoàng Tử Hà.

Hai con cá gần

như y hệt, nhỏ nhắn đỏ hồng, ẩn bên trong thân thể, rất khó nhận ra bằng mắt thường.

Hoàng Tử Hà ngồi lặng nhìn hai con cá hồi lâu rồi từ từ cởi găng tay ra:
"Tử Tần khâu thi thể lại đi."

"Được, ta sẽ khâu lại thật kỹ." Chu Tử Tần nghiêm trang đáp.

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu với gã rồi đứng dậy ra ngoài.

Bên ngoài nắng chói chang, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt khiến cô nhất thời chưa thích ứng được, con người co lại, hơi đau.

Cô chậm rãi gỡ khăn che mặt, tựa vào cánh cửa, thở hắt ra.

Vương Uẩn đứng dưới một gốc cây khô trước nhà, thấy cô bước ra bèn lại gần hỏi: "Xong chưa?"

Hoàng Tử Hà gật đầu, đi rửa sạch tay rồi nói khẽ: "Xong cả rồi, chúng ta đi thôi."

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, Vương Uẩn lo lắng hỏi: "Mệt lắm à?"

Cô không đáp, chỉ liêu xiêu đi thẳng. Vương Uẩn giơ tay nắm lấy tay cô, chậm chậm dắt cô rời khỏi nghĩa trang.

Tay cô hơi đỡ ra, nhưng cuối cùng vẫn để y nắm lấy, dắt ra đường.

Vương Uẩn đưa Hoàng Tử Hà về phường Vĩnh Xương, toan ra về thì Hoàng Tử Hà gọi lại.

Song y ngoái đầu, cô lại chần chừ ngẫm nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói:
"Nếu gặp Vương công công, nhờ chuyển lời giùm tôi, nói rằng ở phường Vĩnh Xương có thứ công công muốn."

Vương Uẩn gật đầu: "Cô nghỉ ngơi đi."

Cô ậm ừ, đưa mắt nhìn theo y tới khi khuất bóng rồi quay về phòng mình, bưng chiếc bình đựng đôi A Già Thập Niết ra ngắm nghía.

Đám trứng cá nhỏ như hạt bụi vẫn nằm dưới đáy nước, có điều đêm qua bị cô khuấy lên, giờ chìm xuống như một vệt máu loang.

Cô lắc nhẹ chiếc bình, ngăn người hồi lâu nhìn đôi cá cùng đám trứng.

Vương Tông Thực chưa đến, cô bèn mở ngăn kéo, lấy miếng keo ong ra sấm soi. Tất cả mọi chuyện dường như đều đã thành hình, cô rút cây trâm trên đầu ra, từ từ phác họa chân tướng sơ bộ.

Chẳng biết bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, rồi một người đẩy cửa ra.

Cô ngược lên, thấy Vương Tông Thực đứng trước cửa, bèn cài lại trâm rồi hành lễ chào y: "Vương công công."

Vương Tông Thực gật đầu bước vào, cô đi đến bên bàn, đưa bình pha lê cho y xem.

"Ta cứ tưởng có chuyện gì, Uẩn Chi quả là lo cho cô quá." Vương Tông Thực thông dong nói, rồi sai bước đi vào trong, "Ra là A Già Thập Niết đẻ trứng."

=====

Chương 18: Nhất thời lơ đãng

Tp: MngMinnie, HangVO9, NguynDiu534

"Vâng, Vương công công cũng từng dặn tôi rằng trứng A Già Thập Niết rất khó ấp nở, vì thông thường mọi người không biết cách. Thế nên hôm nay thấy chúng đẻ trứng, tôi phải báo ngay với công công."

Vương Tông Thực nhìn bánh pha lê trong tay cô: "Lẽ ra cô cứ bảo Uẩn Chi, giờ ta không đem theo bình đựng."

"Cái này chẳng phải chỗ nào cũng có ư?" Nói rồi cô quay lại nhìn quanh trong phòng, tiện tay cầm một cái hũ, đổ cả cá lẫn trứng từ bình pha lê sang, sau đó lại múc ít nước vào bình pha lê, thò tay vào hũ vớt hai con cá lên bỏ lại vào bình.

Cuối cùng cô đặt bình pha lê lên bậu cửa, giao hũ cho Vương Tông Thực rồi ngồi xuống bên bàn, cầm một miếng bánh ngọt đưa lên miệng.

Vương Tông Thực nãy giờ vẫn đứng yên quan sát, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: "Không rửa tay ư?"

Hoàng Tử Hà khựng lại, nhìn tay mình rồi đáp: "Sáng nay tôi vừa thay nước trong bình, vẫn sạch lắm mà."

Vương Tông Thực nheo mắt nhìn chăm chăm mấy ngón tay cô.

Đầu ngón trỏ trái thon dài của cô dính một hạt trứng cá nhỏ, trông như 1 mảy bụi đỏ đậu trên móng tay hồng hồng, nếu không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra.

Nhưng

cô vẫn thản nhiên cầm bánh, hạt trứng cá dính vào lớp bánh, lẫn với đám vừng rắc bên trên, không thấy đâu nữa.

Cô nhỏ nhẹ cắn miếng 1 miếng, nhìn sang y: "Sắp đến trưa rồi, công công có muốn ăn chút điểm tâm không?"

Vương Tông Thực trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt bất giác lại dừng ở chiếc bánh nọ. Cô vẫn hồn nhiên không nhận ra, chuẩn bị dứt cả nửa miếng bánh còn lại vào miệng.

"Bỏ xuống." Vương Tông Thực lạnh lùng ra lệnh khiến cô ngẩn ra, nhìn miếng bánh trong tay rồi lại ngơ ngác nhìn sang y.

Vương Tông Thực thoáng nhíu mày thật khế, quan sát vẻ mặt cô, rồi hỏi: "Người biết rồi ư?" Hoàng Tử Hà ngờ ngàng mở to mắt: "Gì cơ ạ?" Ánh mắt Vương Tông Thực dừng ở miếng bánh trên tay cô, nhưng không nói thêm gì.

"Cái này ư?" Cô bèn giơ miếng bánh lên rồi bỏ luôn vào miệng. Miếng bánh chỉ to bằng ngón tay cái, cô nhai rất thông thả, nhưng mặt Vương Tông Thực đã tái hẳn đi.

Kẻ xưa nay vẫn ung dung chậm rãi như loài rắn ngủ đông, lúc này lại rảo bước đi đến, tóm lấy cổ cô, vỗ vào lưng, trầm giọng ra lệnh: "Nôn ra mau."

Hoàng Tử Hà nôn khan mấy tiếng, vùng vẫy toan giằng khỏi tay y. Nhưng lực tay Vương Tông Thực rất khỏe, cô không sao thoát được, cuối cùng bị y

ép phải nôn ra miếng bánh vừa ăn.

"Sai người

đến hiệu thuốc mua gỗ la phù và trúc đào về nghiền mịn, cứ hai canh giờ uống một lần, một ngày hai lần, uống suốt 1 tháng." Vương Tông Thực buông cô ra, dặn.

Hoàng Tử Hà sờ lên chỗ cổ bị bóp, phân vân hỏi: "Vương công công, trúc đào có độc mà?"

Vương Tông Thực lạnh lùng đáp: "Uống một chút không chết nổi đâu, quá lắm là thổ tả khó chịu thôi."

"Có khó chịu nhiều không? Ví như so với người bị A Già Thập Niết ký sinh trong cơ thể, ai khó chịu hơn?" Hoàng Tử Hà bình thản hỏi.

Gương mặt tái nhợt lạnh lùng của Vương Tông Thực lần đầu lộ ra vẻ kinh hoàng. Y trừng trừng nhìn cô, như không dám tin.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn thẳng vào mắt y, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười

"Hừm..." Cuối cùng Vương Tông Thực nén tất cả kinh hoàng và giận dữ lại, lạnh lùng hỏi: "Sao người biết?"

"Mộc Thiện đại sư từng qua lại với Vương công công, đã dùng thuật nhiếp hồn xúi giục Vũ Tuyên giết hại cha mẹ tôi." Hoàng Tử Hà bình thản đáp, "Bấy giờ, kẻ cùng Mộc Thiện đại sư bày ra kế này là Tề Đăng; từng hỏi Vũ Tuyên: "Người có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?"

Vương Tông Thực cười nhạt, khoanh tay nói: "Mộc Thiện thì biết cái gì? Cá đã ấp nở, dù sao cũng quen sống trong môi trường nước, hễ đưa vào cơ thể người là chết,

chỉ có tác dụng nhất thời thôi. Sao bì được trứng ấp trực tiếp trong cơ thể người, có thể ký sinh rất lâu, thần không biết quỷ không hay, thay đổi cả con người."

Hoàng Tử Hà căn môi nhìn y chăm chăm: "Vương công công thù oán gì với nhà họ Trương vậy? Vì sao cứ hết lần này đến lần khác muốn lấy mạng họ?"

"Người nghĩ nhiều rồi." Cô đã vén bức màn ngăn giữa đôi bên, nhưng trái lại y càng thêm bình thản, "Dưới gầm trời này, những kẻ biết được bí mật về A Già Thập Niết, không phải chỉ có mình ta."

Cô hơi ngửa mặt lên, đôi mắt vẫn gắn chặt vào y không chớp: "Nhưng thư đồng A Trạch bên cạnh Công công từng liên hệ với Trương Hàng Anh."

"Trương Hàng Anh cũng là người bên cạnh Quỳ vương." Y nhìn thẳng vào mắt cô, trầm tĩnh lạ thường.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu rồi tiếp tục ngẫm nghĩ.

Vương Tông Thực ung dung sửa lại tay áo, nói tiếp: "Người cũng biết đấy, dựa vào thân thủ của ta, đây lại là nhà ta, nếu sau khi bị người vạch trần, ta thẹn quá hóa giận thì người không có cơ hội sống đâu."

Hoàng Tử Hà không đáp, quay đầu nhìn ra tán cây dập dềnh theo gió ngoài cửa sổ.

"Vì người đã sớm biết ta không phải hung thủ thật sự đằng sau. Hiện giờ trong triều, đối thủ lớn nhất, đấu đá với

ta lâu nhất chính là Quỳ vương, không sai. Nhưng đặt trong tình cảnh khác, chúng ta cũng có thể dựa vào nhau mà tồn tại. Đặc biệt là bây giờ, Quỳ vương phủ và nhà họ Vương, chẳng qua chỉ là bên nào bị hủy trước mà thôi, phải không nào?"

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hoàng Tử Hà vẫn phải gật đầu. Quả như y nói, nếu trong triều không tồn tại một kẻ như Vương Tông Thực, có lẽ nhiều năm trước, Quỳ vương cũng sẽ vô duyên vô cớ lìa đời như các vương gia khác, chứ sao có thể nổi lên dưới thời Hàm Thông được.

"Bằng không, người cho rằng vì sao ta phải giúp người?" Ánh mắt lạnh lùng của Vương Tông Thực chậm rãi lướt qua cô, "Người là người quan

trọng với Quỳ vương, cũng là người quan trọng với nhà họ Vương. Bất luận sau này người theo Quỳ vương hay gả cho Uẩn Chi, nhà họ Vương đều có lợi, đúng là một vụ mua bán đáng để đầu tư." Hoàng Tử Hà im lặng giây lát, cuối cùng cũng đứng dậy, vái y một vái.

"Người không cần cảm tạ vì ta quả thật rất thích người, nếu người thực sự là hoạn quan Dương Sùng Cổ, ta nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn cách giành lấy người về bên cạnh mình." Lần đầu tiên Vương Tông Thực mỉm cười thực lòng, khiến vẻ âm trầm cũng giảm bớt đôi phần, "Người biết rõ ta quý mến người, cũng tính

được ta nhất định sẽ cứu người." "Không hề, tôi đánh cược thôi. Dù sao, nếu tôi chỉ gắng hời công công nhất định chẳng thu được gì hết." Thấy Vương Tông Thực thản nhiên thổ lộ tất cả, Hoàng Tử Hà cũng chìa ngón tay ra cho y xem chấm đỏ nhỏ như hạt bụi, "Thực chất tôi chỉ chấm ít bột phấn làm từ hoa nhài tím nghiền ra rồi dùng nước hoa anh thảo nhuộm thành màu đỏ thôi, không hề có độc, công công yên tâm."

"Chỉ từ một câu nói của Tề Đăng mà người đoán được bí ẩn về A Già Thập Niết, thật là hiếm có." Vương Tông Thực cười xòa, rồi sức nhớ ra 1 chuyện, bèn tiếp, "Trước đây ta giao trăm độc cho Tề Đăng, vốn muốn hãm sát Phạm Nguyên Long và Mộc Thiện đại sư, ai ngờ hãm lại gây ra tội lớn, chuyện này cũng do ta sơ suất, mong người thứ lỗi."

Hoàng Tử Hà từ lâu biết Tề Đăng có quan hệ với nhà họ Vương, trăm độc là vật trong cung, đương nhiên khó tránh liên quan tới Vương Tông Thực, nhưng thấy y thành thật kể rõ như thế, cũng chẳng biết nói gì, đành lắc đầu tỏ ý muốn tránh chủ đề này.

"Tử Hà cũng chỉ đoán thôi, tôi cảm thấy trạng thái điên cuồng của Ngạc vương điên hạ và cha con họ Trương đều rất khó lí giải. Cùng lúc ấy, tôi nghĩ tới một truyền thuyết về A Già Thập Niết nghe được từ xưa, tương truyền loài cá này là do Long Nữ nhất thời lơ đãng khi quỳ trước Phật Tổ mà hóa thành." Hoàng Tử Hà quay sang nhìn đôi cá đang lặng lẽ bơi trong

bình, chậm rãi nói: "Nhất thời lơ đãng, thần trí mông lung... Không có lửa làm sao có khói, đã có truyền thuyết ấy, ắt loài cá này phải liên quan tới trí tâm của con người, có lẽ là một loại độc kỳ dị khiến người ta phát điên chẳng?"

"Không, không khiến người ta phát điên đâu." Vương Tông Thực chậm chậm lắc đầu, "Huống hồ, tuy là độc, nhưng cũng không chết người."

Hoàng Tử Hà nhú mày, "Dạo ở Thục, tôi từng thấy người ta trồng a phù dung, nghe nói là thứ cỏ trị bách bệnh, truyền từ tây Vực vào. Tuy dùng làm thuốc rất tốt nhưng nếu dùng nhiều sẽ sinh ra cảm giác lâng lâng bay bổng, trước mặt chỉ thấy mờ ảo mơ màng, thậm chí có kẻ còn nghiện ngập đến mất mạng."

"Phải, A Già Thập Niết cũng vậy, nó sẽ khiến người ta sinh ra cố chấp, không ngừng khuếch đại điều mình coi trọng, dẫn tới cực đoan cuồng vọng, đến chết mới thôi."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: "Có thể dùng để thao túng người khác không?"

"Không thể, A Già Thập Niết chỉ có thể khuếch đại ý nghĩ vốn có trong lòng người ăn phải, chứ không thể gieo rắc bất cứ ý niệm nào cả."

Hoàng

Tử Hà lại hỏi: "Thế nên dù vừa rồi tôi nuốt trứng cá vào, cũng không thể bị người ta khống chế, càng không thể cho rằng Quỳ vương làm điên đảo xã tắc, đến mức phải tìm trăm phương ngàn kế sát hại vương gia, đúng chứ?"

"Dĩ nhiên không thể. A Già Thập Niết chỉ khuếch đại điều người coi trọng nhất, ví như quyết tâm bảo vệ Quỳ vương bất chấp tất cả, từ đó ảnh hưởng tới suy nghĩ của người về người khác, chẳng hạn cho rằng ta là hung thủ nên sẽ tìm mọi cách liều mạng với ta." Vương Tông Thực cười nhạt đáp.

Hoàng Tử Hà bình thản cười với y: "Mong công công bỏ qua cho Tử Hà."

Vương Tông Thực chỉ cười.

Hoàng Tử Hà trầm nghĩ, Vương Tông Thực phủ nhận việc giết hại cha con họ Trương, đồng thời cho biết A Trạch bên cạnh mình là tai mắt ngầm, tức là đã chỉ rõ hung thủ thật sự đằng sau.

Có điều cha con họ Trương sau khi trúng độc A Già Thập Niết trở nên điên cuồng, lại khăng khăng cho rằng Quỳ vương sắp làm khuynh đảo Đại Đường, e rằng có liên quan đến bức họa ở nhà họ, hay nói cách khác, có liên quan đến những điều Trương Vĩ Ích tai nghe mắt thấy trong cung năm xưa?

Cô đang ngẫm nghĩ thì Vương Tông Thực lại nói: "Về Quỳ vương, ta có việc này phải nói với người."

Hoàng Tử Hà gật đầu,

quay sang nhìn y.

"Có lẽ người cũng nghe nói, các bậc cao niên từ mấy chục phường trong kinh đã cùng ký tên dâng thư, thỉnh cầu nghiêm trị Quỳ vương, chắc hẳn mấy ngày nay sẽ là quãng thời gian mấu chốt để bệ hạ quyết định xem nên xử lý Quỳ vương thế nào." Vương Tông Thực ngồi xuống bên bàn thông dong tiếp, "Nhưng có lẽ người chưa biết, hôm nay bệ hạ lại phát bệnh đau đầu, thái tử đến hầu hạ, khóc đến gần ngất xỉu. Bệ hạ hỏi sao lại đau lòng đến thế, thái tử bèn đáp, Tứ hoàng thúc mưu đoạt thiên hạ, nhi thần chỉ e sau này, không còn phụ hoàng che chở, khó mà giữ được mình."

Hoàng Tử Hà biến sắc nói khê: "Người bên cạnh thái tử thật quá hiểm ác."

"Đúng thế, thái tử còn nhỏ, hiểu được gì chứ? Chẳng phải là bị người bên cạnh xúi bẩy hay sao. Hoạn quan thân cận nhất bên cạnh thái tử là Điền Lệnh Tư, chí cả tài hèn, ngấp nghé Thần Sách quân đã lâu, tưởng rằng một người leo lên là bảo hộ được cả kinh kỳ bình an." Giọng Vương Tông Thực lạnh lùng, song vẻ mặt vẫn rất lãnh đạm, thông dong nói như kể chuyện phiếm. "Chẳng qua chỉ hầu hạ một đứa trẻ mười hai tuổi, được sủng hạnh đôi chút, vậy mà dám dạy thái tử điện hạ gọi mình là 'á phụ', bệ hạ cũng chỉ cười cho qua, không trị tội."

Hoàng

Tử Hà thầm nghĩ, thiên tử nhu nhược, lâu nay đều để hoạn quan nắm giữ quyền lớn. Tiên hoàng Tuyên Tông nhẫn nhịn bao năm mới giết được Mã Nguyên Chí, đương kim hoàng thượng lại dựa vào Vương Tông Thực suốt mười mấy năm nay, nếu không phải Quỳ vương tự mình đứng lên, e rằng Trường An hiện giờ vẫn là cảnh hoạn quan một tay che trời.

Có điều hoạn quan dù sao cũng là hoạn quan, có khoa trường thanh thế tới đâu, cũng không thể mưu toan soán vị, đoạt ngôi làm vua được. Nhưng Quỳ vương lại là vương gia, luận về xuất thân địa vị đều đủ tư cách ngôi lên ngai vàng. Nếu hoàng đế bình an khỏe mạnh thì chẳng nói làm gì, song giờ ngài ngự như ngọn nến trước gió, mà Quỳ vương lại đang trẻ tuổi khỏe khoắn, thái tử mới mười hai tuổi làm sao chống nổi đối thủ mạnh như thế?

Nếu đổi cô là hoàng đế, e rằng cũng không tránh khỏi nghi ngờ Quỳ vương. Dẫu sao, Lý Thư Bạch muốn giành lấy thiên hạ cứu châu, được vạn dân triều bái, đều dễ như trở bàn tay.

Càng nghĩ, mồ hôi lạnh càng rịn ra đầm đìa. Vất óc nghĩ mãi, cô vẫn không tìm ra lí do gì để hoàng đế tha mạng cho Lý Thư Bạch.

Vương Tông Thực cũng im lặng, trầm ngâm quan sát cô. Hoàng Tử Hà gắng gượng định thần lại, tiếp lời y: "Công công việc gì phải bận lòng về Điền Lệnh Tư? Kẻ này vốn không đáng ngại, chưa từng đặc thế, chỉ ý vào thái tử thân cận với mình từ nhỏ mà huênh hoang, chẳng qua là một kẻ ngu xuẩn, Bệ hạ chắc cũng cho rằng, thà hoạn quan bên cạnh thái tử ngu ngốc, huênh hoang còn hơn là thâm trầm sâu sắc."

"Muốn trừng trị cũng không mấy tốn sức, phải không?" Vương Tông Thực cười nhạt, phui phui áo, "Ví như bệ hạ mất mười bốn năm, rốt cuộc vẫn không trị nổi ta."

Hoàng Tử Hà im lặng, thực không biết nên trả lời thế nào.

"Bệ hạ biết rõ ta và Quỳ vương xưa nay bất đồng quan điểm, vậy mà lại giao việc này cho ta, dĩ nhiên có dụng ý riêng." Y đứng dậy, khoan thai nói, "Còn về đám dân ngu vô tri dưng thư kia, người chẳng cần bận tâm, ta đã nhận lệnh cai quản việc này, sao có thể để mấy kẻ thường dân làm ảnh hưởng được."

Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy theo, còn chưa lên tiếng, y đã rút trong tay áo ra một bản tấu sơ chìa cho cô hỏi: "Bức thư này, theo ý người nên xử lý thế nào?"

Hoàng Tử Hà cúi đầu: "Bệ hạ đã lệnh cho công công xử lý việc này, ắt công công sẽ sắp xếp ổn thỏa, Tử Hà không dám nhiều lời."

Vương Tông Thực nhìn cô, rồi đi thẳng ra ngoài, không nói gì thêm.

Hoàng Tử Hà theo y bước ra, không khí lạnh lẽo thốc thẳng vào mặt khiến cô rùng mình.

Vương

Tông Thực thường ngày rất sợ lạnh, lúc này lại thẳng lưng ưỡn ngực nhìn ra cành khô trụi phía ngoài, giọng bình thản mà lạnh nhạt: "Tiếp theo sẽ là giai đoạn náo nhiệt mà hỗn loạn nhất tại Trường An. Cốt Phật ít hôm nữa sẽ vào kinh, tới lúc đó nhất định rúng động toàn thành, ta cũng đã chuẩn bị thuyết phục bệ hạ để Quỳ vương rời Tông Chính Tự, đi rước cốt Phật."

Vương Tông Thực hờ hững ngược lên trời, "Chẳng phải người người đều nói Quỳ vương bị hồn ma nhập xác ư, thế thì để họ xem, rốt cuộc Quỳ vương có dám đi rước cốt Phật hay không." Hoàng Tử Hà rùng mình hỏi: "Bệ hạ liệu có chấp nhận không?"

"Sẽ chấp nhận thôi, trước mắt Quỳ vương có thể lấy lại hào quang ngày cũ hay không, còn phải xem có vượt qua được ải này không. Kiếp nạn lần này, Quỳ vương có qua được không, vẫn là vấn đề đấy." Vương Tông Thực nghiêng đầu nhìn cô, cười lạnh, "Huống hồ sáng nay vừa nhận được tin báo, Sa Đà đã phạm vào biên ải ta, Chấn Vũ quân đang tử thủ. Đáng thương cho Lý Vịnh vất vả mở rộng quân đội, chỉ trong một đêm đã bị đánh tan tác

không còn mảnh giáp, thành ra công cốc. Cứ như lịch sử lặp lại vậy, hai năm trước khi Sa Đà xâm phạm, tiết độ sứ các nơi cũng lũ lượt rút lui thế này. Bấy giờ chính Quỳ

vương đã dẫn quân lên phía Bắc đánh bại Sa Đà."

"Nói vậy là triều đình hiện giờ rất cần Quỳ vương." Hoàng Tử Hà cố nén vui mừng, bình thản nhận xét.

Vương Tông Thực liếc cô rồi nói: "Đừng vội mừng, chẳng phải sau khi dẹp loạn Bàn Huân ở Từ Châu, Quỳ Vương không dùng được tay trái nữa ư?"

Hoàng Tử Hà im lặng mím môi, gật đầu.

"Người làm sao biết được lần này sau khi dẹp yên mọi chuyện, Quỳ vương sẽ mất đi thứ gì? Bất luận Quỳ vương lập công lớn đến đâu, cũng có bù được tội giết hại huynh đệ không?" Vương Tông Thực phủi áo cảm khái, "Có lúc ta cũng thấy rất đáng tiếc. Tiếc rằng ta vất vả mười năm, cũng không chống được tài trí của Quỳ Vương. Y dấu tài, tiềm phục chín năm trong phủ Quỳ, khiến ta cứ ngỡ cả đời này y cũng chỉ như các vương gia kia, rồi sẽ lặng lẽ chết đi trong vương phủ. Ai ngờ y lại nắm được cơ hội Bàn Huân nổi loạn, đứng lên xốc lại tất cả." Hoàng tử Hà lặng lẽ đứng sau, nhìn luôn hơi mỏng phả ra từ miệng y, không đáp.

"Lần này Quỳ Vương dạo qua Quý môn quan lần nữa, nhưng ta thấy cục thế phương Bắc biến động, sức khỏe bệ hạ lại suy yếu, không tới hai ba hôm nữa bệ hạ nhất định sẽ có hành động, ngày Quỳ vương rời khỏi Tông Chính Tự cũng chẳng

còn xa đâu. Dù sao, sống hay chết, dùng hay giết, đều không thể dùng dằng được nữa". Lời Vương Tông Thực khiến cô mở to mắt, nhưng y dường như không để ý, chỉ tiếp tục lẩm bẩm nói, "Người sống trên đời, coi trọng mạng, nhưng cũng cần có vận. Y nắm giữ được vận mạng của mình, có thể coi là thiên thời địa lợi nhân hòa, trời cao đã sắp xếp trận nổi loạn nọ, mà thánh thượng lại cần tìm một thế lực để áp chế ta. Phản loạn khiến Quỳ vương hiển lộ được tài năng, sự nâng đỡ của thánh thượng giúp y giành lấy cơ hội,

kỳ tài kiện xuất như y, cứ thế thẳng đường đi đến ngày hôm nay" Dứt lời, Vương Tông Thực ngoái đầu nhìn cô cười lạnh lùng, "Nhưng việc đến nước này, vận mạng của y đã tận hay chưa, phải trông vào người rồi".

Hoàng Tử Hà chỉ thấy thứ gì đó trong lòng trào lên chặn ngang cổ họng, khiến cô không sao hít thở hay nói năng được nữa.

"Theo ta biết, Uẩn Chi rất yêu người." Gương mặt Vương Tông Thực tái nhợt dị thường, cặp mắt lạnh lùng hướng về phía cô, rõ ràng vẫn hiện lên vẻ thông cảm rất khó nhận ra. "Hoàng tử Hà, người thông minh như người, hẳn phải biết chọn lấy cuộc sống tốt đẹp nhất cho mình."

Hoàng Tử Hà thờ đần cúi đầu: "Vâng, Tử Hà biết".

Cả thành Trường An

chỉ sau một đêm, dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Dân chúng không chỉ vẩy nước quét cửa quét sân, mà còn tự động ủa ra đường quét dọn sạch sẽ. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã phát hiện ra cố gắng của mình chỉ là công cốc, bởi các nhà giàu trong thành đã cho chuyển cát vàng tinh khiết nhất đến, cẩn thận sàng qua mấy lần, chỉ đợi đến ngày đem rải ngoài đường để cúng nghênh cốt Phật. Rồi chỉ lát sau họ lại phát hiện cát vàng cũng chưa là gì, vì đã có người dốc hết gia sản mua mất trăm trượng thảm nhung Ba Tư, chuẩn bị rải dọc đường cốt Phật đi qua.

Thành Trường An náo nhiệt khác thường, hoàng đế ra lệnh dựng những tháp Phật nhỏ và cổng chào ở mỗi ngã tư, các nhà giàu trong thành lại lấy thủy ngân làm nước, vàng ngọc làm cây, trên phố đâu đâu cũng thấy cổng chào, cành cây bị dân chúng treo đầy găm đoạn, huy hoàng rực rỡ, đợi rước cốt Phật.

Hoàng tử Hà vận áo vải tay chèn kiểu nam giới, cưỡi ngựa đi dạo phố. Phố phường đông đúc nhộn nhịp, khiến cô đành xuống ngựa dắt bộ, lúc đi lúc nghỉ, nghe người trên đường xôn xao bàn tán về đại sự sắp đến.

"Lần này cốt Phật được rước đến Trường An, ắt sẽ giúp thiên hạ thái bình, muôn dân an lạc! Đúng là ai ai cũng muốn chứng kiến!"

"Cái đó chưa chắc, năm

xưa Hiến Tông hoàng đế rước cốt Phật, chẳng phải vẫn mọc ra tên Hàn Dũ ngăn cản, cuối cùng bị biếm đi đó ư? Lần này thế nào cũng có kẻ bất kính với cốt Phật!" Một ông lão vuốt râu nói.

Người bên cạnh sức hiểu ra, vội hỏi: "Ý lão trượng muốn nói tới việc Quỳ vương cản trở việc rước cốt Phật ư?"

"Còn chẳng phải à? Quỳ vương từ đầu đã bất mãn với chuyện này, ra sức ngăn bệ hạ xây tháp rước cốt Phật, người bảo việc này can gì đến Quỳ vương, tại sao trước thì không tán thành rước cốt Phật, sau lại đòi giảm số tháp xây, trăm phương nghìn kế ngăn cản thánh thượng như thế?"

"Ta cũng nghe đồn!" Lại có kẻ bí hiểm nói, "Bên người Quỳ vương có một lá bùa quái dị, chứa âm hồn Bàn Huân. Lá bùa này mỗi lần gặp cảnh giết chóc là đỏ lòe lên, Quỳ vương cũng ý vào đó mà hoành hành, bình Nam Chiếu, dẹp Sa Đà, toàn dựa vào âm binh của Bàn Huân cả!"

Thấy lời đồn ngoài phố hoang đường đến nhường này, Hoàng Tử Hà cũng chẳng biết làm sao, đành ghìm cương ngựa đứng lại nghe tiếp.

Kẻ nọ thấy mọi người bị câu chuyện ma quỷ thu hút, nhất loạt đóng tai nghe thì càng hăng hái, thao thao: "Song Quỳ vương không ngờ, có cái gọi là thành công Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà, lá bùa kia giúp y thành công, song cũng âm thầm xâm

chiếm tâm trí y, đến giờ ác quỷ Bàn Huân đã nhập xác, khiến y mất hết thần trí, rắp tâm mưu phản?"

"Chẳng trách y lại sát hại Ngạc vương, bất chấp cả tình thù tặc."

"Hoàng gia làm gì có tình thù tặc? Huống hồ cận vệ trong phủ Quỳ cũng đã đứng ra tố cáo, Quỳ vương rắp tâm muốn mưu đoạt thiên hạ, y cần gì đếm xỉa đến một Thất đệ nhỏ nhoi?"

Trong tiếng oán thán của mọi người, ông lão vừa nãy cũng chen vào: "Không sai, thế nên lão đã cùng các lão trượng khác dâng thư lên Hoàng thượng, xin bệ hạ coi trọng quốc pháp, xem nhẹ công tích, bắt kẻ thù ác phải đền tội!"

"Lão trượng đã già mà vẫn một lòng vì nước quả là bội phục!"

Trong tiếng tán dương, cũng có kẻ tỏ vẻ nghi hoặc: "Nhưng năm xưa Quỳ vương Nam chinh Bắc chiến lập bao công lao hiển hách, quả có công lớn với xã tắc, nếu nói là bị ma quỷ mê hoặc, lấy công bù tội, chắc cũng không tới nỗi phải chết?"

"Quỳ Vương đương nhiên tội không đến nỗi chết, thậm chí còn có công với giang sơn xã tắc, nhưng bên trong cơ thể Quỳ vương bây giờ không phải Quỳ vương nữa mà là Bàn Huân, con quỷ nhập xác ấy chết đi thì có hề gì!"

Lại có người nói: "Nhưng theo tôi thấy hiện giờ triều đình vẫn còn cần Quỳ vương, nghe nói..." Tới đây, y chớp chớp chớp

mắt, hạ giọng thật thấp, đầy vẻ thần bí, rõ ràng rất hào hứng với tin tức mới nhất mình nắm được, "Triều đình muốn dùng Quỳ vương áp chế Chấn Vũ quân!"

"Không thể nào? Chấn Vũ quân xảy ra chuyện ư?"

"Ai biết được, dù sao mấy hôm trước chẳng phải còn có tin Chấn Vũ quân đang ra sức mở rộng quân đội ư? Lẽ nào định làm phản nên triều đình phải dẹp yên?"

"Khá lắm, Bàn Huân vốn xuất thân là phản loạn, giờ lại đi đánh Chấn Vũ quân, chẳng phải dùng phản quân đánh phản quân, loạn càng thêm loạn sao?" Mọi người nghe vậy đều cười phá lên. Hoàng Tử Hà nghe họ lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, nói toàn những chuyện vu vơ vớ vẩn, đã toan dắt ngựa đi, chợt nghe thất tiếng trống thì thùng, tức thì tất cả nhao nhao ùa đến phía đó.

Hoàng Tử Hà vội nhìn theo, thấy một người đàn ông trung niên vẫn thường kể chuyện trên Chuế Cầm Lô, tiên sinh kể chuyện quả nhiên ở đâu có nào nhiệt thì chạy đến chỗ đó, lần này ông ta đang hào hứng bày bộ trống ra đầu phố.

Dù sao cũng là kẻ buôn nước bọt, dù trống vung lên, người vừa cất tiếng đã thất khác hẳn, thoát tiên kể một đoạn về hai mươi tư công thần trên gác Lãng Yên của Thái Tông hoàng đế, kết quả liền bị mắng: "Kể thú vị hơn được không? Phải thêm

chút tình cảm sến súa vào chứ?"

Trong tiếng cười rì rầm của mọi người, tiên sinh kể chuyện đành chống chế: "VẬY ĐỂ KỂ HẬU CÁC VỊ MỘT CHUYỆN HOANG ĐƯỜNG VỀ TÙY DẠNG ĐẾ TIỀN TRIỀU. Cuối đời Văn Đế bệnh nặng, Dạng Đế vào cũng hầu hạ, trông thấy Tuyên Hoa phu nhân bưng chén thuốc đến. Chỉ chạm mặt một lần mà Dạng Đế hồn phi phách tán, thềm nghĩ dưới gầm trời sao lại có người đẹp đến nhường này..."

"Sau đó Văn Đế băng hà, Dạng Đế tặng Tuyên Hoa phu nhân một dải đồng tâm, rồi thu nạp phi tần của phụ hoàng, đêm đêm sênh ca, hoang âm vô đạo chứ gì. Nghe mấy trăm lần rồi, đổi chuyện khác đi." Trong tiếng cười tan của mọi người, Hoàng Tử Hà bỗng tái mặt.

Cô sức nhớ đến mấy sợi tơ cháy rụi bởi được trong lò hương phủ Ngạc, rõ ràng là một dải đồng tâm bị đốt cháy.

Dải đồng tâm, đoản kiếm, vòng ngọc. Thì ra... đó chính là hàm nghĩa của ba vật tưởng chừng không liên quan này!

Hoàng Tử Hà kinh hoàng khôn xiết, cảnh vật trước mắt mờ hẳn đi, mọi người đều lùi tít ra xa, chỉ thấy lò mờ con đường phía trước. Cổng chào che lấp cả trời, ánh dương rọi xuống khiến cả con đường lộng lẫy huy hoàng, sắc đỏ như máu ngợp đất trời.

Cô tái mét mặt, vô thức siết chặt dây cương trong tay, trợn

trùng mắt kinh ngạc, đứng đờ ra trong góc tường. Một lúc lâu, nghe thấy tiếng thở nặng nhọc, cô sờn gai ốc, sợ hãi nhìn quanh đầy cảnh giác, song lại phát hiện mọi người đều hững hờ đi qua, tiếng thở nặng nề mà dồn dập nọ, chính là của cô.

Đời này cô đã kinh qua vô số vụ án, không đếm nổi những thủ đoạn hung tàn đáng sợ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô toát mồ hôi lạnh ngay giữa phố đông, tâm trí rối không trong nháy mắt.

Chân tướng quá mức khủng khiếp làm tai cô ong lên, mặt tái ngắt như chết rồi, khiến người đi đường cũng phải liếc nhìn ái ngại.

Hoàng Tử Hà dựa vào góc tường, giữa không khí náo nhiệt, người người háo hức chờ đón cốt Phật, thấy cả người cứng đờ lạnh ngắt như đã chết.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới dần tỉnh táo lại, thấy tiên sinh kể chuyện nọ đã đổi sang kể chuyện Quỳ vương đánh đuổi Sa Đà, tiếc rằng y hăng say mà người nghe không ai chịu bỏ tiền, nhao nhao nói: "Quỳ vương giờ đã phạm tội tày đình, người đổi sang chuyện về người khác đi!". Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương, cả người bải hoải, không còn sức rời khỏi góc tường.

"Chư vị, hôm nay tôi kể chuyện này là có nguyên do cả! " Tiên sinh kể chuyện đứng dưới cổng chào, gương mặt cũng đỏ lên ánh hồng,

hăng say cao giọng : "Sa Đà xâm phạm, đâu phải chỉ một hai lần, chẳng hay các vị đã biết tin về Chấn Vũ quân hôm trước chưa? Họ thua trận phải lui binh hơn năm mươi dặm, ngay đại doanh cũng bị chiếm nốt rồi."

Trong tiếng xôn xao, mọi người cũng rầu rĩ than thở: "Thua trận lui binh thì sao chứ? Giờ Đại Đường suy yếu, thua trận ngoài biên ải nào phải chỉ một hai lần đâu? Khí thế năm xưa đã mất lâu rồi."

Tiên sinh kể chuyện nghiêm mặt đáp: "Năm xưa Sa Đà bại trong tay Quỳ vương, chỉ nghe tiếng Quỳ vương là kinh hồn táng đảm, từ đó không dám xâm phạm nữa. Nay Quỳ vương mắc nạn, tính mệnh khó giữ, Sa Đà liên thừa cơ xâm lấn bờ cõi! Đây chẳng phải là khinh Đại Đường ta không có

người ư! Hành vi tiểu nhân thừa gió bẻ măng này thực khiến người ta căm hận!"

Người nghe tức thì rộ lên căm phẫn, có kẻ vạch đám đông ra cao giọng hô: "Đúng là không thể nhịn được! Quỳ vương nên dẫn tướng sĩ Đại Đường lên thẳng ải Bắc, đánh cho chúng biết mặt mới phải! Để đám nhãi nhép vô lương ấy thấy được sự lợi hại của Đại Đường ta!"

"Đúng thế, đánh cho chúng biết thế nào là lễ độ!". Vừa nhắc đến giặc ngoại xâm, dân chúng đã kích động nhao nhao lên, quên bẵng chuyện Quỳ vương giết hại Ngạc vương. Lúc này họ còn mãi

tưởng tượng xem sau khi Quỳ vương lên phía Bắc sẽ quét sạch Sa Đà trong nháy mắt ra sao, thậm chí thuefa thẳng xông lên đuổi chúng ra tít đại mạc, đánh cho không còn manh giáp, hết đường góc đầu dậy...

"Thêm nữa, tôi đây cũng chẳng ngại nói cho các vị hay, các vị không thấy chuyện Quỳ vương giết hại Ngạc vương hết sức khó tin và quý dị ư? Bí ẩn bên trong, để từ từ tại hạ kể hầu các vị..." Tiếp đó là hàng loạt suy đoán sờn cả tóc gáy, khiến tất cả xôn xao lên. Hoàng Tử Hà ngần ngợ dặt ngựa chậm chậm đi tiếp, nhủ thầm: nhà họ Vương ra tay nhanh thật, hôm qua vừa nói sẽ xoay chuyển dư luận, giờ đã bắt tay làm ngay rồi.

Ngẩng đầu lên, thấy Tông Chính Tự đã ở ngay trước mắt, cô bèn buộc ngựa vào gốc liễu cạnh đó, dặn người trông ngựa cho nó ăn thêm ít cỏ khô, rồi đi thẳng về phía ngôi đình.

Đi đến trước cửa, cô đứng lặng trong góc ngoài con ngõ, khuất sau một gốc hòe.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, song cô chỉ thấy tay chân lạnh dần đi.

Tâm trí cô chỉ quanh quẩn nghĩ về dải đồng tâm, đoàn kiếm và chiếc vòng ngọc nọ.

Nếu ai thấy cô lúc này, ắt sẽ phát hiện môi cô run lên bần bật, vẻ mặt đầy kinh hoàng.

Dù đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô vẫn thấy kinh sợ. Kinh hoàng vì nhân tính

méo mó, lo lắng trước cục diện còn chưa biết, sợ mình không thể chính tay vạch trần tất cả chân tướng, trả lại sự trong sạch cho Lý Thư Bạch.

Cô ra sức kìm nén bản thân, căn môi đứng yên chờ đợi.

Mãi đến gần giờ Thìn mới thấy đội Ngự Lâm quân sắp hàng chỉnh tề đi đến, do Vương Uẩn dẫn đầu. "Có thủ dụ của thánh thượng, tuyên Quỳ vương nhập cung tấn kiến." Lính canh không dám chậm trễ, sau khi kiểm tra thủ dụ bèn để Vương Uẩn vào mời Quỳ vương ra. Hoàng Tử Hà đứng lặng dưới tán hòe, náu mình sau thân cây, chỉ lộ ra nửa gương mặt, âm thầm chờ đợi.

Chỉ lát sau, Lý Thư Bạch theo Vương Uẩn đi ra. Thần sắc y hơi tiêu tụy, chiếc áo gấm xanh xám càng tăng thêm vẻ trầm lặng, được hoàng đế triệu kiến đột ngột, song vẻ mặt y vẫn bình thản, chẳng lo chẳng buồn, lúc tung mình lên ngựa cũng không lộ vẻ gì khác lạ.

Gương mặt nghiêng của y thoáng qua trước mắt cô, vẫn là những đường nét hoàn mỹ như núi xa sông lượn ấy. Cô đăm đõi ngắm y, không dám chớp mắt, thần thờ nhìn kỹ từng động tác, cơ hồ muốn ghi nhớ từng hơi thở, khắc sâu từng sợi tóc phất phơ của y vào tâm khảm.

Lặng lẽ căn môi, đưa mắt tiễn y.

Song dường như, từ trong vô thức, y cũng cảm giác được gì đó nên đột nhiên ngoái

lại, nhìn về phía Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y sắc bén, như xuyên thấu thân cây, kéo cô đến trước mặt mình.

Hoàng Tử Hà vô thức co người lại nấp sau thân hòe. May sao y chỉ hơi chậm lại, rồi quay lưng giục ngựa đi thẳng.

Mãi tới khi y đi khuất, Hoàng Tử Hà mới dám se sẽ thở phào, dựa vào gốc hòe. Quay lưng lại với Lý Thư Bạch và tất cả mọi người, cô thầm nghĩ tới chân tướng có lẽ sẽ vĩnh viễn mục rữa trong lòng mình, thần thờ hồi lâu, cuối cùng nhắm nghiền mắt lại, vẻ vui mừng pha lẫn đau đớn.

"Vương công công đúng là liệu sự như thần, quả nhiên hôm nay có biến động." Cô lẩm bẩm nói tiếp nữa. "Nhưng..."

Nhưng, chính vì vậy, cô càng nợ nhà họ Vương nhiều hơn.

Cô rời khỏi Lý Thư Bạch giữa gió tuyết, vốn tưởng rằng có thể lợi dụng Vương Uẩn để thăm dò nhà họ Vương đồng thời nghe ngóng những điều liên quan tới chuyện này, tiến đến điều tra mọi chuyện sau màn. Ai dè càng đi càng dần sâu, cô càng không ngờ mình lại mang ơn họ Vương nhiều đến thế, cũng chẳng nghĩ sự việc lại phát triển đến mức khiến cô phải từ bỏ đường lui cuối cùng.

Là Vương Uẩn, cũng là nhà họ Vương một lòng giúp đỡ, để cô từng bước thâm nhập, nhìn rõ chân tướng. Sau khi Quý vương rời khỏi Tông Chính Tự, vụ án cũng có cơ xoay chuyển, nhưng còn cô làm sao có thể rũ bỏ lời hứa, phản bội nhà họ Vương được?

Cô biết, chỉ nắm lấy cơ hội mong manh này, Lý Thư Bạch mới có thể thoát vòng số lũng, từ nay trời Nam đất Bắc mặc sức rong ruổi, không bao giờ rơi vào nguy hiểm nữa.

Lưu lãng sông hồ mà quên nhau, có lẽ là kết cục tốt đẹp nhất của họ.

Còn cô hiện giờ, chỉ còn một sự lựa chọn, sau khi Lý Thư Bạch bình an thì lặng lẽ biến mất khỏi cuộc đời y, không bao giờ gặp lại nữa.

Vì dù có gặp nhau lần cuối, cô cũng không biết làm sao để nói lời tạm biệt, làm sao để nói từ nay vĩnh biệt.

=====

Chương 19: Hương ngự xa đưa

Tp: cHi199

Ngày cốt Phật vào kinh, Từ Phùng Hàn từ canh tư đã dẫn một trăm cung nữ, một trăm hoạn quan ra ngoài thành mười dặm bái vọng. Đến giờ Mão, trời sáng dần, mới thấy khói hương bảng lảng đằng xa, tiếng nhạc Phật cùng tiếng tụng kinh văng đến, chính là đoàn rước cốt Phật tối qua vừa nghỉ ngơi chẵn chỉnh lại ở tòa tháp cuối cùng, hôm nay bắt đầu lên đường.

Để rước cốt Phật, hoàng đế đã huy động đội nghi trượng đông đảo, cắt gấm lụa làm phướn làm lọng, trên những đồ tế lễ đều dát vàng khảm ngọc trai mã não, tốn đến cả trăm học châu bảo. Dọc đường đội nghi trượng đi từ kinh đô Trường An đến tận chùa Pháp Môn hơn ba trăm dặm, ngựa xe nườm nượp ngày đêm. Dân chúng ở những thôn làng gần đó đã hay tin từ trước, lúc này đều đi theo đội nghi trượng, sắp hàng hai bên đường, tay cầm đèn nến hương hoa nghênh đón, vừa nghe tiếng niệm Phật thì quỳ rạp xuống đất bái lạy, có người kích động đến mức khóc òa lên, đấm ngực thành thịch.

Cấm quân dẫn đường, cung nhân ca múa, gánh hát dân gian ồn ã náo nhiệt, tạo thành một đội ngũ dài đến mấy chục dặm. Trong tiếng huyền não vang trời dậy đất, cốt Phật được rước vào thành, dân chúng

trong kinh ừa cả ra phố. Triều đình cũng dừng tất cả mọi việc ở các nha môn, các đại thần đổ xô ra, ngoài đường toàn người là người. Đại lộ Chu Tước rộng đến năm mươi trượng lô nhô toàn đầu người, chỉ thấy một biển người nhấp nhô ngẩng lên rạp xuống quỳ lạy bên đường.

Giữa lúc nhốn nháo, thỉnh thoảng lại có người kích động cắt máu vảy đất, đốt đầu thiêu tay. Cũng có kẻ cắt tay cúng dường, được các tín đồ xung quanh xông xáo kính phục, khiêng ra phía sau theo sau cốt Phật để được hưởng nhiều Phật quang chiếu rọi. Trong sự điên cuồng của dân chúng toàn thành, cốt Phật cuối cùng cũng đến cổng An Phúc cung Đại Minh.

Khó ngờ nhất là, người đứng ngoài cổng An Phúc đón cốt Phật, lại là Quý vương Lý Thư Bạch.

"Đó... đó chẳng phải là Quỷ vương bị ác quỷ nhập xác, rất sợ Phật quang ư?"

"Quỷ vương cũng dám đón cốt Phật? Hẳn mà xứng à?"

"Sao bệ hạ lại bị kẻ gian che mắt, để hạng người thế này ra rước cốt Phật?"

Nhưng những nghi vấn này vừa đưa ra không lâu, đã bị tin đồn mới ngoài phố dập tắt: "Các vị chưa nghe nói chuyện mấy hôm trước à? Việc Quỷ vương mưu hại Ngạc vương còn ần tình khác!"

"Còn ần tình gì nữa? Ngạc vương chết trong tay Quỷ vương, chứng cứ rành rành, còn

giả được ư?"

"Nghe nói Ngạc vương mới bị ác quỷ nhập xác, rắp tâm mưu hại thánh thượng! Quỷ vương để bảo vệ xã tắc đã đấu tranh với Ngạc vương, mới bị Ngạc vương trước khi chết cản ngược."

"Theo người nói, lẽ nào Ngạc vương tự sát rồi đổ vấy cho Quỷ vương ư?"

"Chuyện khác không bàn, cứ xét riêng mấy năm nay, Quỷ vương vì giang sơn xã tắc đã dẹp yên bao nhiêu phản loạn, vào sinh ra tử bao nhiêu lần? Nghe đồn lần này Sa Đà xâm phạm, Tây Bắc nguy ngập, Quỷ vương lại sắp phải phụng mệnh đi lên phía Bắc rồi!"

"Ấy... ấy không được! Quỷ vương bị ác quỷ nhập xác, lỡ sinh lòng khác thì sao?"

"Có bị quỷ nhập hay không, cứ xem hẳn có bình an tiếp nhận được cốt Phật không, chẳng phải là biết rồi ư?"

Tiếng trống tiếng nhạc dậy trời, cát vàng rải đầy đất, phủ lên trên là lớp thảm nhung dày dặn kéo dài đến tận cuối đường. Trong cung trải gấm đỏ đến tận cửa. Từ Phùng Hàn và Lý Kiến chủ trì việc nghênh đón cốt Phật cùng dẫn cốt Phật đến trước thảm gấm. Ở đó, Lý Thư Bạch đang đứng ngay giữa cửa cung.

Y vận áo tím, gương mặt hơi gầy sáng lên dưới bầu trời đầu xuân. Đứng dưới thềm ngọc, dẫm lên gấm lụa, thân hình cao lớn như cây ngọc đón gió. Phong tư ấy khiến bất cứ kẻ nào

trông thấy đều phải gạt bỏ những ý nghĩ như quỷ hồn nhập xác.

Trước ánh mắt vạn người, Lý Thư Bạch bước lên ba bước, cầm lấy nén hương người bên cạnh đưa, cung kính vái lạy trước tháp xá lợi cực lớn chứa cốt Phật, sau đó nhận tịnh thủy, dùng cành liễu nhúng tịnh thủy vẩy đầy đất, đón cốt Phật vào cung.

Vừa vẩy nước xong, sương mù bảng lảng giăng khắp thành Trường An chợt bị gió xua tan, mây tạnh trời quang, ánh dương từ trên không chiếu xuống, rọi đúng vào người Lý Thư Bạch, ánh vàng xán lạn, rạng ngời chói mắt. Đường như vầng hào quang ấy đã xuyên thấu đất trời, khai mở nhân gian, chỉ để bao trùm lên y trong khoảnh khắc này.

Dân chúng toàn thành ngậy ra, ngay đội lễ nhạc và ca múa cũng quên cả biểu diễn, sau khi vẩy xong chín lượt, mây lành trên trời liền khép lại, tựa hồ vầng hào quang vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Là... là Phật quang, là thần tích đó!" Không biết kẻ nào run rẩy la lên câu đó, tức thì cả đám đông đều bị cuốn theo, ai nấy đều lăm bẫm, "Phật quang thần tích" rồi cung kính quỳ lạy Quỳ vương, ngay mấy người vừa rồi còn cãi vã không biết Quỳ vương có bị ác quỷ nhập xác hay không, tựa hồ cũng quên băng cả, rùng rùng nước mắt hòa cùng dòng người ngưỡng mộ thần tích.

"Ta đã

bảo mà, Quỳ vương đi được đến ngày hôm nay, phải nói là cực kỳ may mắn."

Vương Tông Thực đứng trong cửa cung nhìn ra đám đông huyên náo đằng xa, hơi mấp máy môi, để mình Vương Uẩn phía sau nghe được lời mình:

"Màn kịch này vừa khổ dân vừa tổn của, lại chỉ mình Quỳ vương được lợi."

Vương Uẩn gật đầu: "Tin đồn chúng ta gieo rắc ngoài phố mấy hôm nay còn thua xa ánh mặt trời vừa này."

"Đó mới là chỗ nực cười của sự đời, không phải ư?"

Khóe môi Vương Tông Thực cong lên thành một nụ cười lạnh nhạt, lặng lẽ nhướng mắt nhìn về phía hoàng đế đứng trước điện.

Sắc mặt ngài ngự tái xanh, thái độ cực kỳ khó chịu, chẳng biết là vì cơn bệnh hay vì tia nắng vừa rồi.

Nhưng chỉ một thoáng sau, hoàng đế đã gạt chuyện đó sang một bên, bởi cốt Phật đã đến dưới thềm. Ngài ngự bước xuống nghênh đón nhưng lại lập cập tạy cả chân, suýt nữa ngã nhào, may sao Vương hoàng hậu đi sau đỡ kịp.

Hoàng hậu khẽ thưa: "Bệ hạ cẩn thận." Nhưng hoàng đế chẳng để ý gì đến hoàng hậu, chỉ bước từng bước về phía cốt Phật, kích động đến mức cả người run lên. Vương hoàng hậu vừa ra hiệu bảo hoạn quan đỡ lấy ngài ngự, vừa nhắc nhở ngài phải cung kính bái Phật.

Để hậu dâng hương bái lạy, rước cốt

Phật vào Phật đường mới sửa sang lại, trên cờ phướn nạm đầy trân châu, hoa trước bệ Phật làm bằng ngọc thạch đủ màu, kính vàng mỡ trầm, ngay bồ đoàn cũng dùng chỉ vàng thêu đầy hoa sen ba mươi sáu cánh.

Xá lợi Phật phải đặt trong cung để hoàng đế đích thân thờ phụng ba ngày, các nha môn cũng nghỉ ba ngày. Triều thần sau khi bái lạy lữ lượt rời khỏi cung Đại Minh, trở về nhà.

Dọc đường rời khỏi cung Đại Minh, Lý Thư Bạch đã chạm mặt không ít quan viên, họ đều hành lễ với y, nhưng đa phần chần chừ không dám tiếp xúc quá thân mật. Y cũng chẳng để tâm, mãi tới khi ra khỏi cửa cung chuẩn bị lên xe ngựa, mới thấy có người gọi: "Vương gia."

Y ngoái lại nhìn, ra là Vương Uẩn, giờ phụ trách trị an trong cung. Hôm nay Vương Uẩn ăn mặc gọn gàng để rước cốt Phật, nhanh nhẹn xuống ngựa

hành lễ với y.

Lý Thư Bạch cũng gật đầu chào hỏi: "Lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?"

"Nhờ ơn gia quan tâm, mọi sự ổn cả." Vương Uẩn giao dây cương cho thị vệ bên cạnh, đến gần y chấp tay chào: "Chúc mừng vương gia rời khỏi Tông Chính Tự, quay lại triều đường."

Lý Thư Bạch hờ hững cười đáp: "Ta cũng phải chúc mừng Uẩn Chi, nghe nói sắp đến ngày lành phải không?"

Vương Uẩn chẳng lấy làm lạ trước độ nhạy tin của

Lý Thư Bạch, chỉ cười: "Vâng, xong việc rước cốt Phật là đến ngày thành thân rồi."

"Bệ hạ định giữ cốt Phật lại trong cung thờ phụng ba ngày, vậy là ba ngày sau người sẽ lên đường về Thục?" Lý Thư Bạch thản nhiên hỏi tiếp.

Vương Uẩn gật đầu mỉm cười với y: "Vâng, tôi sẽ về Thục rước nàng trở lại kinh thành thân."

Hàng mi Lý Thư Bạch run lên như bị kim đâm trúng, hơi thở cũng ngưng một nhịp.

Hít sâu một hơi, đang định lên tiếng, chợt nghe thấy tiếng kêu thê thiết. Một cánh chim lẻ bạn tình cờ bay ngang trời, lướt qua mái cung cong vút bay về phía xa rồi khuất bóng.

Y ngược nhìn theo cánh chim nọ, tiễn nó về phía cuối trời, ánh mắt đầy cô tịch. Hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Dù sao cô ấy cũng từng là người bên cạnh ta, giờ sắp thành thân mà ta chẳng biết gì cả." Thấy y như vậy, Vương Uẩn đành nén bất an trong lòng lại, chấp tay cười nói: "Vương gia tha tội! Tử Hà và tôi bận chuẩn bị hôn lễ, quên khuấy đi mất." Lý Thư Bạch chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời, im lặng.

Vương Uẩn vẫn mềm mỏng nói tiếp: "Hôm trước nàng vừa thử áo cưới, có vài chỗ cần phải sửa, có lẽ hôm nay đã đến bàn bạc với các thợ thêu thợ

may rồi. Thấy nàng không hỏi nên tôi cũng chưa kịp báo nàng hay tin mừng của

gia."

Lý Thư Bạch không muốn nghe về việc chuẩn bị hôn lễ của Vương Uẩn và Hoàng Tử Hà, bèn giơ tay ngăn y lại: "Đã vậy để ta đến báo với cô ấy. Dù sao lúc ở Thục cô ấy từng cứu mạng ta, đôi bên cũng có thể coi là... thân thiết."

Vương Uẩn sa sầm mặt, chẳng tay thưa: "Đa tạ ý tốt của gia. Nhưng lúc trước ở Thục vương gia từng nói với ty chức, hy vọng có thể cho Tử Hà tự do. Giờ nàng đã lựa chọn, chúng tôi cũng đang bận rộn, gia việc gì phải khiến nàng bận lòng thêm?"

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở Vương Uẩn, dừng một thoáng rồi lại rời đi: "Bản vương chỉ muốn trọn nghĩa người xưa, dù Uẩn Chi thấy không ổn, nhưng giữa ta và cô ấy có vài lời buộc phải nói rõ ràng với nhau." Giọng điệu cố chấp đến gần như lạnh lùng, khiến Vương Uẩn nhất thời chẳng biết phải cự tuyệt ra sao.

"Ta từng hứa với cô ấy một chuyện, giờ vẫn chưa thực hiện được, nói thế nào cũng phải cho cô ấy một lời giải thích, phải không nào?" Dứt lời, y quay người lên xe, không buồn nhìn Vương Uẩn, ra hiệu khởi hành.

Thái độ khăng khăng bất chấp này khiến Vương Uẩn ngây ra giây lát mới định thần lại được. Thấy xe ngựa Lý Thư Bạch đã rời khỏi cửa cung, chạy thẳng về phía Đông, y sai bước đi về phía gã thị vệ đằng sau, giật lấy dây cương, tung mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa chạy vụt đi, không buồn ném lại nửa câu.

Đám Ngự Lâm quân bị y bỏ lại ngỡ ngác nhìn nhau. Tiểu thị vệ bên cạnh y vội giục ngựa đuổi theo hốt hải gọi với: "Thưa thống lĩnh, bệ hạ có chỉ, lệnh cho thống lĩnh sắp xếp việc phòng vệ trong cung ba ngày nay, không được rời cung Đại Minh nửa bước!"

Vương Uẩn không hề ngoái lại, chỉ đáp: "Ta đi một lát sẽ về ngay!"

"Nhưng... nhưng đây là thánh chỉ, nếu bệ hạ đột ngột tìm thống lĩnh có việc thì..." Tiểu thị vệ cuống lên, vươn tay toan túm lấy dây cương của y.

"Tránh ra!" Vương Uẩn không nói hai lời, vung roi quất vào tay áo gã. Tiểu thị vệ chỉ thấy tay đau rát, vội rút lại ngạc nhiên nhìn Vương Uẩn, không hiểu sao thượng cấp thường ngày độ lượng ôn hòa, lần này lại thành linh nổi nóng.

Nhưng bắt gặp vẻ nôn nóng và hoảng loạn của y, tiểu thị vệ đành ghìm cương dừng ngựa, không dám hỏi thêm nữa, ngậy người nhìn theo bóng y thúc ngựa băng qua cổng ngoài cung, nhằm thẳng hướng Tây, nháy mắt đã biến mất sau lớp bụi mù.

Giữa trưa, phường Vĩnh Xương khá yên ả, khói bếp lờ lững bay lên từ các nếp nhà, khiến mặt trời cũng nhuốm màu khói xanh. Vương Uẩn thúc ngựa từ ngõ phố đi ra, thấy xung quanh lặng phắc, chỉ có

vài tiếng động khe khẽ xa xa như lọt qua khe cửa, nhưng đến tai y đã không còn nghe rõ được nữa.

Y xuống ngựa trước cửa nhà họ Trương, sải bước đi thẳng đến tiêu viện của Hoàng Tử Hà, thấy cửa phòng khép chặt, mai vàng trước cửa đang nở rộ, sắc vàng rực lên giữa khu nhà quanh quẽ, làm cả đất trời cũng sáng bừng theo.

Vương Uẩn hít một hơi thật sâu, thấy lồng ngực phập phồng dữ dội. Y chậm chậm đến trước cửa, giơ tay gõ nhẹ: "Tử Hà, có đó không?"

"Có, công tử đợi cho một lát." Cô đáp khẽ.

Trái tim Vương Uẩn đang thót lên đến cổ, nghe thấy tiếng cô mới chịu trôi trở xuống. Y dựa vào cây cột ngoài hành lang ngắm mai vàng, khước môi hé nụ cười.

Chẳng bao lâu, Hoàng Tử Hà mở cửa, bước tới bên y.

Y ngoái lại, thấy cô mặc áo khoác màu ngân hồng, để lộ cổ và tay áo đơn đỏ thắm bên trong, đậm nhạt đan xen rất đẹp, khiến y bất giác phải ngẩn ra ngắm rồi cười khê: "Ta còn nhớ lần đầu trông thấy cô, cô cũng mặc áo màu ngân hồng."

Hoàng Tử Hà định đính chính lần đầu tiên gặp nhau hình như mình mặc đồ hoạn quan, tới dạy Vương Nhược lễ nghi trong vương phủ mới phải. Nhưng chưa kịp nói ra miệng, cô sực nhớ lần đầu tiên y trông thấy cô, hẳn là năm cô mười bốn tuổi, tại cung Đại Minh.

Ngạc vương từng kể năm ấy Vương hoàng hậu triệu kiến cô, Vương Uẩn đã kéo y lên tới xem mặt vị hôn thê, bấy giờ, quả thật cô mặc áo màu ngân hồng.

Nghĩ đến cảnh Vương Uẩn mười sáu tuổi kéo Ngạc vương lên tới nhìn mình, Hoàng Tử Hà vừa xúc động vừa cảm kích, se sẽ đáp: "Đúng rồi, đến giờ công tử vẫn nhớ ư?"

Wương Uẩn mỉm cười chăm chú nhìn cô, dịu giọng: "Đỏ thắm phối cùng ngân hồng, như ráng chiều chiếu rọi hoa mai, đẹp như thế... ta dĩ nhiên không quên được."

Hoàng Tử Hà cúi đầu lảng đi: "Quần áo chung quy cứ phối cùng một tông màu là đẹp."

"Đúng thế, đừng như Tử Tân." Nói đến đây, Vương Uẩn không nhịn được cười, "Nghe nói Chu phu nhân mắt kém, không nhìn rõ được những màu tối hoặc những màu nhạt nên từ nhỏ đã thích cho con mặc đồ hoa hòe lòe loẹt. Giờ đã lớn, các huynh trưởng nhà họ Chu đều từ chối để mẹ chọn đồ, chỉ riêng Tử Tân vẫn vui vẻ mặc, hình như là quen phong cách đó rồi, dù tự phối cũng vẫn theo lối ấy."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, một ý nghĩ thoáng qua tâm trí, không sao xua đi được: tại sao lúc gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Ngạc vương lại mặc một chiếc áo đơn màu đen dưới lớp áo gấm tía, khác hẳn các vị vương gia?

"Thực ra, lúc trước ta suy từ Tử Tần nên cũng

hơi lo, nghe nói vị hôn thê giỏi phá án, cứ nghĩ không biết cô nương ngày ngày tiếp xúc với mấy thứ đó có phải hạng hồ cái hung hăng đáng sợ hay không, quyết phải nhìn tận mắt mới yên tâm được."

Nghe tiếng y cười khẽ, Hoàng Tử Hà cũng mím môi cười. Nhưng thực lòng, cô chẳng hiểu mình cười gì nữa.

Nhìn cô mím cười, Vương Uẩn chợt thấy lồng ngực nóng rực lên, bất giác bước đến sau lưng, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai: "Bấy giờ ta đi sau cô, băng qua hành lang nở đầy lãng tiêu, vừa thấp thỏm vừa căng thẳng. Mãi tới khi cô đi đến cuối hành lang, hơi ngoái lại... Lần đầu tiên thấy cô, ta đã biết đời này mình chẳng mong gì hơn nữa."

Y siết nhẹ cô, cúi xuống áp má vào mái tóc tơ, hơi thở nóng rực phả vào màn tóc, khiến cô cứng cả người lại, vô thức giãy ra.

Song Vương Uẩn bình thường dịu dàng, lúc này lại ôm chặt lấy cô, không cho giãy giụa. Y nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, song phía sau bức tường cao vẫn lặng phắc như tờ, cơ hồ không có âm thanh nào truyền đến cả.

Y nắm vai, xoay thân hình ngày thêm gầy võ trong tay lại, cúi đầu quan sát nét mặt cô. Gương mặt căng thẳng của cô cùng vẻ xót xa âm thầm xen lẫn bất an lộ ra trong mắt, cơ hồ đâm thấu trái tim y.

Song trái với mọi lần, y

không hề buông cô ra, chỉ giơ tay siết nhẹ hai vai, ghé tai nói khẽ: "Tuy giữa chúng ta còn khúc mắc, nhưng rốt cuộc vẫn sẽ thành đôi lứa... Tử Hà, đời này ta đã thỏa nguyện, quyết không bao giờ phụ cô. Đối lại, ta cũng mong cô đừng phụ ta." Giọng nói vốn dịu dàng, nay lại không kìm được run lên, như sợ hãi, lại như cầu khẩn.

Cô chỉ thấy lòng mình cũng run rẩy theo.

Bàn tay cô vẫn buông thõng bên người, bất chác nắm chặt lấy mép váy. Nắm rất chặt, run bần bật như lên cơn co giật, nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào buông ra, không cách nào giơ lên ôm lấy người đang ôm mình được.

Cô đành nhắm nghiền mắt, mặc cho y ôm lấy mình.

Vương Uẩn vuốt ve mái tóc cô, để mặt cô dựa vào ngực mình. Y nhìn qua lớp mai vàng, thấy mảnh sân phía trước vẫn yên tĩnh, không có gì lạ.

Lùa tay vào mái tóc buông xõa của cô, giữa làn tóc mềm mại ấp áp, chợt một thứ lạnh lạnh chạm vào ngón tay y. Là chiếc trâm bạc cài tóc giản dị, đầu trâm dùng ngọc chạm thành hoa văn cỏ lá cuốn, nhìn rất bình thường.

Y thấy vậy cũng không để tâm, chỉ cúi xuống vùi mặt vào mái tóc cô thơm ngát. Bàn tay từ từ trượt xuống, đôi cánh tay siết chặt, ép cô vào ngực mình.

Lúc rời đi, Vương Uẩn ngoái lại nhìn vào sân, thấy cô đứng dưới hành lang đưa

mắt nhìn theo mình, cội mai trông từ xa chỉ thấy ánh vàng lấp lóa, ánh cả lên mình cô.

Chìm giữa sắc vàng lộng lẫy, song Hoàng Tử Hà chỉ mỉm cười nhợt nhạt, gượng gạo tiễn y.

Y lặng lẽ gật đầu với cô rồi quay người men theo hành lang mà đi.

Những con cá dọc hành lang vẫn vô tri vô giác lững lờ bơi trong bình lưu ly khảm vào tường. Nắng từ phía sau hắt lại, chảy dài trên mình chúng, những chiếc vảy vàng trắng đỏ xanh lấp loáng ánh sáng đẹp đẽ mà quý dị, lăn tăn trải suốt hành lang.

Vừa nhớ đến nụ cười cô nhợt nhạt lẫn sau bóng hoa, y vừa thần thờ băng qua từng đốm sáng lăn tăn nọ. Lúc bước ra cửa, người hầu cầm giạt giạt áo y, miệng ú ớ.

Vương Uẩn nhìn lại, thấy hắc hươ tay diễn tả: "Vừa rồi có người đến tìm tiểu thư."

Y nhìn vào trong, từ từ mấp máy môi hỏi không ra tiếng: "Ai?"

"Một quý nhân lạ mặt, đi đến cửa tiểu viện thì quay lại. Tôi thấy người ta không vào nên cũng không bấm báo, e kinh động công tử và Hoàng tiểu thư."

Vương Uẩn bất giác mím cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng.

Gã cầm nghĩ ngợi rồi ra hiệu bảo y khoan đi vội, lấy trong phòng ra một cuốn trục được bồi cẩn thận, đưa cho y.

Vương Uẩn thông dong mở ra xem, thấy bên trong là một bức họa, chỉ có ba mảng mực

lem nhem, hình dạng quái dị, chẳng ra hình thù gì cả.

Tên cầm lại ra dấu: "Là vị công tử vừa rồi để lại."

Vương Uẩn gật đầu, chậm rãi cuộn lại trả cho hắc hươ mấp máy môi: "Qua một canh giờ nữa hãy đưa cho Hoàng tiểu thư. Nói là một người hầu đưa đến."

Kẻ nọ gật đầu lia lịa, cất bức tranh đi.

"Nếu có người đến nữa thì bảo họ rằng Hoàng tiểu thư bận lo đám cưới, không muốn tiếp khách." Dứt lời, y vỗ vai gã cầm rồi quay người đi thẳng.

Mùa xuân đến, tuy vẫn còn se lạnh, nhưng tiết trời đã ấm dần lên.

Tường chùng chỉ trong vòng một đêm cỏ non đã nhú ra, xanh mướt trước đình. Song mai vàng vừa nở rộ hôm qua, dưới ánh nắng đã có phần héo úa, cánh hoa vàng mỏng manh qua một đêm đã thẫm lại. Hương mai vàng thoang thoang gần giống hương gỗ đàn, nhưng trong thời tiết này cũng nhạt hắt đi.

Hoàng Tử Hà bê bàn ra trước đình, ngồi dưới bóng hoa hí hoáy viết lách.

Ánh dương chảy tràn trên mình cô ấm sức, thỉnh thoảng lại có vài đóa mai

vàng rụng xuống, nhưng cô chẳng để tâm, cứ cầm bút trầm tư mãi.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng chân gấp gáp của kẻ hầu, rồi chẳng đợi cô kịp ngẩng lên, đã nghe tiếng Chu Tử Tần oang oang: "Tử Hà, Tử Hà!"

Hoàng Tử Hà gác bút đứng dậy đón khách: "Tử Tần."

Chu

Tử Tần sai bước tiến lại, tay còn ôm một cái rương to, gật đầu lia lịa với cô: "Xách hộ ta với, nặng quá."

Hoàng Tử Hà cùng gã khiêng cái rương đến dưới hành lang rồi hỏi: "Gì thế này?"

"Đoán xem." Gã đẩy ý mở nắp ra.

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ thấy bên trong lồng chông nào tay nào chân nào đầu, tức thì ôm trán hỏi: "Cái gì đấy?"

"À, chẳng phải cô sắp thành thân với Vương Uẩn ư? Quà cho cô đấy."

Trông Chu Tử Tần như đứt từng khúc ruột, "Đúng là tiếc quá đi mất! Nhưng dù sao cô cũng sắp thành thân rồi, ta phải đem thứ mình quý nhất tặng cô chứ." Hoàng Tử Hà ngán ngẩm ngồi xuống ghép những đầu mình chân tay lại. Mấy thứ này cầm vào tay rất nặng vì làm bằng đồng trắng, bên trong rỗng ruột, những chỗ khớp nối đều cử động được, tiện lợi hơn hai người đồng suýt đè bẹp Chu Tử Tần nhiều.

"Cô xem, trên người có tổng cộng ba trăm sáu mươi huyết đạo, cơ thịt kinh mạch đều chạm khắc rõ ràng, còn dùng đồng vàng tạo thành máu và gân nữa." Nói rồi gã mở mảnh đồng trước bụng mô hình, lần lượt lấy lục phủ ngũ tạng bằng gỗ bên trong ra, "Thế nào, sống động như thật nhỉ? Ta chính tay đeo gọt tất nhiên là đẹp rồi!"

Hoàng Tử Hà không muốn nhìn thêm nữa: "Cái này... chắc tôi không cần đâu, tôi thuộc

làu rồi."

"Đâu phải cho cô, là cho em bé của cô sau này đấy chứ! Cô nghĩ xem, em bé sau này chào đời sẽ ôm người đồng này cùng chơi cùng ngủ, từ nhỏ đã thông thạo cấu tạo cơ thể như lòng bàn tay, kết hợp với tài phá án của cô và nghiệm thi của ta, lớn lên chẳng phải sẽ thành thần thám lùng danh thiên hạ ư?"

Hoàng Tử Hà cứng họng: "Cảm ơn Tử Tần đã có lòng..." Nhưng cô vẫn thấy trẻ con nên cười ngượng gổ chơi đùa thì hơn.

"Giữa hai chúng ta cần gì khách sáo chớ!" Chu Tử Tần tiếc rẻ vỗ ngực.

Hoàng Tử Hà mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho người hầu khiêng rương vào phòng. Chu Tử Tần ngồi vắt vẻo trên lan can, vừa cúi xuống đã thấy tờ giấy trên bàn, liền cầm lên xem. Chỉ thấy bên trên viết:

A Già Thập Niết, lá bùa, cái chết của Ngạc vương, cái chết của cha con họ Trương, sự lạ khi tiên hoàng băng hà, Trần thái phi phát điên.

Gã ngạc nhiên hỏi: "Cái gì đây?"

Hoàng Tử Hà thờ ơ đáp: "Liệt kê những việc tôi tra được ấy mà."

"Gì cơ, nhiều thế này á?" Chu Tử Tần kinh ngạc đọc đi đọc lại, rồi kích động túm lấy vai cô, suýt thì phì cả nước bọt vào mặt: "Mau cho ta biết đi! Xin cô đấy, ta muốn biết chân tướng!"

"Không, tôi không thể tiết lộ được!" Hoàng Tử Hà lắc đầu đáp khẽ, "Tử Tần, vụ này quá mức khủng khiếp, nếu công tử biết thì chẳng khác nào dẫn lửa thiêu thân, chỉ có hại thôi, chẳng được lợi gì đâu."

Chu Tử Tần gào lên: "Mặc kệ! Ta nhất định phải biết! Sáng nghe giảng đạo, tối chết cũng cam!"

"Không được." Hoàng Tử Hà gạt tay Chu Tử Tần khỏi vai mình, chân thành nhìn gã, "Tử Tần, tôi không cha không mẹ, cũng chẳng tiếc gì thân. Nhưng công tử còn đầy đủ cha mẹ anh em, nếu xảy ra chuyện, lỡ như liên lụy đến cả họ thì công tử định làm sao?"

Nghe nhắc đến cha mẹ anh em, Chu Tử Tần ngẩn ra, hồi lâu mới lắp bắp hỏi: "Thực sự... thực sự nghiêm trọng thế ư?"

Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu nói khẽ: "Đến Quỳ vương còn bị cuốn vào, không bảo vệ nổi mình, công tử có tự tin là thoát được không?"

Chu Tử Tần hít một hơi khí lạnh, lắc đầu: "Khô... không."

Cô thở dài, nghĩ ngợi rồi đứng dậy vào trong lấy ra một cuốn trục: "Công tử xem."

Chu Tử Tần mở ra xem, thấy trên lớp giấy gai vàng dày dặn được bồi kỹ là ba mảng mực lem nhem, thì kinh ngạc hỏi: "Đây chẳng phải là... ngự bút của tiên đế mà Trương lão bá năm lần bảy lượt nhờ ta tìm ư?"

"Tôi nghĩ, có lẽ nó ở phủ Quỳ nên công tử đến các nha môn đều không tìm thấy." Chu Tử Tần trợn tròn mắt: "Quỳ vương

đưa đến đây à?"

"Ừm, tôi nghĩ chắc là vương gia." Dứt lời cô lại giơ bức tranh soi lên ánh nắng. Nhưng chẳng ai nhìn ra được dưới màn mực đen thẫm cùng lớp giấy bồi dày dặn, rốt cuộc là gì.

Chu Tử Tần gãi đầu gãi tai: "Dưới ba mảng mực này là gì nhỉ, tò mò quá đấy..."

"Chuyện này thì chẳng ngại cho công tử biết." Hoàng Tử Hà cuộn bức tranh lại, chìa ra trước mặt gã, "Nào, chúng ta đến chỗ công tử, tẩy sạch lớp mực phía trên đi, thử xem bên dưới giấu cái gì."

"... Cô chẳng đã nói thứ này rất quan trọng, không được hủy hoại ư?" Gã cầm cuốn trục, dè dặt hỏi: "Lần trước ta từng nói rồi thôi, có thể dùng nước cái bó xôi tẩy mấy mảng mực đi, chữ viết bên dưới sẽ hiện ra trong một khoảnh khắc, nhưng ngay sau đó sẽ tan biến, không còn dấu vết..."

"Không sao, việc đến nước này, có hủy đi hay không cũng chẳng sao."

Hoàng Tử Hà thở dài, vào phòng lấy áo choàng khoác lên người rồi nói, "Đi

nào, chúng ta vén nốt bức màn cuối cùng lên thôi."

Phật đường trong cung Đại Minh mịt mờ hương khói. Tiếng gõ mõ hòa cùng tiếng tụng niệm, hộp quý đựng xá lợi thấp thoáng sau đèn hoa và kính tràng(*), khói hương bảng lảng khắp nơi, cả điện đường toát lên vẻ trang nghiêm thần thánh.

(*) : Cột đá khắc kinh

phật.

Vương hoàng hậu bước đến phía sau hoàng đế đang ngồi xếp bằng, uyển chuyển quỳ xuống. Đợi ngài ngự tụng xong quyển kinh, vẫy tịnh thủy một lượt, mới sẽ giọng thưa: "Bệ hạ nghỉ một lát đi. Ba ngày nay bệ hạ chỉ chớp mắt ba bốn canh giờ mỗi đêm ở điện bên, còn lại đều quỳ trước xá lợi cầu khẩn. Cố nhiên bệ hạ thành tâm, nhưng cũng phải giữ sức khỏe mới được, dù sao giờ bệ hạ đang bệnh nhẹ, Phật Tổ nhìn thấu thể sự, ắt sẽ thông cảm thôi. "

Hoàng đế đặt quyển kinh trong tay xuống, quay lại thấy ánh mắt hoàng hậu đầy lo lắng thì không nén được tiếng thở dài, gật đầu chìa tay ra.

Hoàng hậu vội đỡ lấy tay hoàng đế, dìu ngài đứng lên. Nào ngờ ngài ngự ngồi xếp bằng quá lâu, hai chân tê rần, suýt nữa ngã nhào.

Vương hoàng hậu vội ôm lấy hoàng đế, cả hai cùng ngã xuống bồ đoàn, không đến nỗi bị thương. Các tăng lữ xung quanh cũng xúm lại, đỡ hai người dậy.

Hoàng đế nắm tay hoàng hậu than: "Sức khỏe ta... đúng là kém thực..." Chưa nói dứt câu, ngài ngự chợt thấy trước mắt tối xầm, liền ôm đầu ngã xuống.

Vương hoàng hậu và đám người bên cạnh hồi hả đỡ lấy, phát hiện sắc mặt hoàng đế tái nhợt, môi tím ngắt, đã ngắt xiu. Hoàng hậu cuống quýt gọi to: "Truyền ngự

y! Mau lên!"

Người hầu cạnh đó hốt hải chạy đến Thái Y Viện.

Vương hoàng hậu ôm lấy hoàng đế, cảm nhận được thân thể ngài ngự đang co giật. Hậu giật thót mình, mồ hôi vã ra lấm tẩm trên trán, vội cắn môi ép mình định thần rồi từ từ giơ tay lên, với một cây đèn bên cạnh, vạch mi mắt hoàng đế ra soi, thấy ánh mắt đã lạc thần, đồng tử co rút rất chậm.

Thấy vậy, hoàng hậu trợn trừng mắt, mãi tới khi ép mình hít thở được mấy nhịp mới tạm gắng gượng trấn tĩnh lại, để hoàng đế tựa đầu vào cánh tay mình rồi quay ra chậm rãi gọi: "Trường Khánh." Nữ quan Trường Khánh vâng dạ, cúi đầu đợi hoàng hậu sai bảo.

Đúng lúc này, hoàng đế mơ màng tỉnh lại, yếu ớt nắm lấy tay Vương hoàng hậu, mấp máy môi mấy lần, nhưng giọng nói vừa yếu vừa nhỏ, giữa không khí nhốn nháo trong điện, hoàng hậu nhất thời cũng không nghe rõ.

"Xin bệ hạ... nói thông thả thôi." Vương hoàng hậu cúi đầu ghé tai lại gần miệng hoàng đế.

Ngài ngự mấp máy môi, khó nhọc rặn ra hai tiếng: "Quỳ vương..." Vương hoàng hậu gật đầu ngẩng lên bảo Trường Khánh: "Triệu Quỳ vương vào cung."

Song hoàng đế đã túm ngay lấy tay áo hoàng hậu, môi run lên bần bật như ngọn nến trước gió. Ngài ngự không thốt nổi ra tiếng nữa, chỉ có thể mấp máy môi thành khẩu hình: "Giết đi."

Vương hoàng hậu nhìn khẩu hình hoàng đế, khẽ gật đầu rồi quay lại gọi giật Trường Khánh đang hốt hải đi ra: "Miễn triệu Quỳ vương, người đi nói với Vương thống lĩnh của Ngự Lâm quân triệu Vương trung úy của Thần Sách quân đến đây."

Điện Hàm Ninh cung Đại Minh nằm ở vạt đất bằng phía Tây hồ Thái Dịch.

Vương Tông Thực cùng Vương Uẩn đến nơi thì mặt trời đã xế. Nữ quan Trường Linh đợi họ trước điện, vừa trông thấy liền dẫn họ vào nội điện.

Vương hoàng hậu đang ngồi bên giường, hai tay nắm chặt tay phải hoàng đế, vẻ mặt thần thờ. Nghe Trường Linh thưa, hoàng hậu mới quay sang nhìn họ rồi giơ tay chạm khõe mắt: "Mình rờng không được khõe."

Vương Tông Thực bước đến bên giường, thấy sắc mặt hoàng đế vàng vọt, thần trí mơ màng, bèn cúi xuống gọi: "Bệ hạ."

Hoàng đế chỉ chớp mắt, tỏ ý đã nghe thấy.

Vương Tông Thực nhìn sang Vương hoàng hậu, thấy hoàng hậu đã định thần lại, dừng dừng ra lệnh: "Bệ hạ có chỉ, triệu Quý vương vào cung rồi giết."

Vương Uẩn biến sắc, bất giác dợm bước lên một bước, nhìn về phía hoàng đế.

Song Vương Tông Thực đã dứt hai tay vào áo, thong dong đáp: "Cũng phải, đáng lẽ chúng ta nên giết y từ mười mấy năm trước rồi."

Vương hoàng hậu nắm chặt tay hoàng đế, chậm rãi nói: "Giờ nhân cái chết của Ngạc vương, ta có thể danh chính ngôn thuận giết Quý vương. Có điều kẻ này không dễ giết."

Ánh mắt hoàng đế chuyển hướng sang Vương Tông Thực.

"Gần đây A Già Thập Niết lại vừa đẻ trứng, bấy nhiêu trứng cá, có ban cho Quý vương một hai quả, cũng coi như y được hưởng hoàng ân." Vương Tông Thực nhíu mày ngẫm nghĩ, "Nhưng làm việc phải chính danh, bệ hạ là người nhân đức, muốn xử lý một người cũng nên quanh mình lồi lạc. Theo nô tài thấy, bệ hạ có thể mượn việc cốt Phật tuyên cáo tội ác của Quý vương, để thiên hạ đều biết y đáng giết, nhất định phải giết."

Khõe môi hoàng đế hơi động đậy, nhếch lên thành một đường cong.

Trong gian điện lờ mờ tranh tối tranh sáng, nét mặt ấy càng thêm hung ác đáng sợ.

Vương hoàng hậu nãy giờ nắm chặt tay ngài ngự, trông thấy nụ cười quái dị ấy bất giác hơi lỏng tay ra, nhưng lập tức siết chặt lại ngay, quay sang hỏi Vương Uẩn: "Giờ trong cung có bao nhiêu Ngự Lâm quân?"

Vương Uẩn ngẩn ra giây lát mới đáp: "Hôm nay riêng số đang làm việc ở các cung là hơn năm trăm hai mươi người, nếu âm thầm điều động nhân mã vào cung, chắc phải đến lúc đổi ca giữa giờ Dậu và giờ Mão

mới có thể điều thêm ba bốn trăm, nhiều hơn sợ sẽ bị binh mã các ty khác phát hiện ra, tiếp đến Quỳ vương sẽ nghe ngóng được."

"Nói vậy là chưa đến ngàn người. Nếu Quỳ vương không đề phòng thì còn tạm được, nhưng nếu có phòng bị e rằng không đủ." Vương hoàng hậu nhíu mày.

Vương Tông Thực thản nhiên: "Chẳng sao cả. Khi nào Quỳ vương vào cung, chúng ta sẽ lập tức điều Thần Sách quân đến, tới lúc đó dù y phát hiện ra thì cũng đã muộn. Chỉ cần lừa được y vào cung, còn sợ y mọc cánh bay mất hay sao?"

Vương Uẩn đứng lặng phía sau, im lìm nhìn ba người trước mặt, mím môi lại.

Y nhớ đến lời hứa với Hoàng Tử Hà, cô đã nhận lời ở bên y suốt kiếp, còn y cũng nói sẽ giúp cô cứu Quỳ vương.

Giờ đây cô đã thử xong áo cưới, chuẩn bị cùng y về Thục.

Vậy mà y lại chuẩn bị giết Quỳ vương Lý Thư Bạch.

Lòng y lạnh buốt, đầu ong lên. Một câu hỏi cứ liên tục lặp đi lặp lại trong tâm trí: làm sao bây giờ, phải làm sao đây?

Sau khi giết Quỳ vương, phải làm sao để giấu cô, không cho cô biết chính mình đã sát hại Quỳ vương? Làm sao giấu nổi cô? Cô là Hoàng Tử Hà, chỉ thoáng nhìn là thấu suốt tâm tư y. Dù y giấu được một lúc nhưng hễ Quỳ vương chết đi, cả thiên hạ ắt sẽ biết, y làm sao giấu

được cô suốt đời.

Trong một sát na, mồ hôi lạnh bỗng túa ra khắp người. Y sức hiểu, dù Quý vương có chết hay không thì y cũng đã bị chọn dự vào âm mưu này, từ nay buộc phải phản bội lại Hoàng Tử Hà, giữa hai người họ, cũng không còn cơ hội nữa.

Dường như Vương Tông Thực nhận ra thái độ bất ổn của Vương Uẩn, bèn vỗ nhẹ lên lưng y.

Vương Uẩn giật thót mình, chợt hiểu ra hiện giờ hoàng đế đang hấp hối, vận mệnh mấy chục năm tiếp theo của nhà họ Vương đều đặt cả vào đây, bản thân y sao có thể phân tâm vì chuyện khác?

Nghĩ vậy, y miễn cưỡng trấn tĩnh lại, gạt bỏ mọi tạp niệm khỏi tâm trí, chăm chăm nhìn hoàng đế.

Chỉ thấy Vương hoàng hậu định thần lại, cúi xuống khẽ hỏi: "Bệ hạ có dặn dò gì thái tử không?"

Nghe hoàng hậu nhắc đến hai chữ thái tử, hơi thở hoàng đế bỗng nặng nề hẳn, chăm chăm nhìn hoàng hậu hồi lâu rồi lại quay sang Vương Tông Thực, ú ớ trong họng mãi mới nặn ra được hai chữ: "Nghiêm nhi..."

Vương hoàng hậu nhận ra ngay hoàng đế không tin tưởng mình. Tuy thái tử Lý Nghiễm do hoàng hậu nuôi lớn, nhưng trước đây bà ta là chị em của Huệ An hoàng hậu, còn giờ đã bị vạch trần thân phận, bản thân chỉ là người ngoài, không dính dáng gì đến nhà họ Vương, quan hệ với thái tử cũng không còn thân mật như xưa nữa.

Hoàng hậu nắm chặt lấy tay hoàng đế, quỳ xuống bên giường nghẹn ngào thưa: "Bệ hạ yên tâm, Nghiễm nhi là con trai của chị thiếp, trong triều ai ai cũng biết. Lại đã được lập làm thái tử, còn lớn hơn Kiệt nhi của thiếp năm tuổi, dĩ nhiên hợp kế thừa đại thống hơn. Huống hồ mẹ của Nghiễm nhi là con gái trưởng nhà họ Vương, chỉ cần nhà họ Vương còn trong triều, Nghiễm nhi ắt sẽ yên ổn đăng cơ."

Vương Tông Thực thấy vậy cũng gật đầu: "Bệ hạ yên tâm, thái tử là con trai duy nhất của Huệ An hoàng hậu, cũng là con trưởng của bệ hạ, bọn lão nô nhất định sẽ dốc hết sức phù trợ ấu chúa."

Bấy giờ hoàng đế mới thở phào, đưa mắt nhìn Vương hoàng hậu, hơi thở lại dần dập hẳn lên.

Vương hoàng hậu không hiểu ý, bèn ghé lại gần hỏi nhỏ: "Bệ hạ còn gì cần dặn không?" Hoàng đế chăm chú nhìn hoàng hậu, ngấm dung nhan lộng lẫy như mẫu đơn hồi lâu rồi nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

Vương Uẩn dong ngựa chạy thẳng đến phường Vĩnh Xương, lòng nặng trĩu tâm sự.

Trường An đã đến giờ giới nghiêm, các nhà lạng phắc như tờ, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp của y vang vọng trên đường.

Y ghì cương ngẩng lên nhìn về phía cuối trời, thấy

mảnh trăng hạ huyền cong cong như lưỡi câu đỏ quạch giữa nền trời lam thẫm hệt một vết thương rỉ máu, cảm giác gió đêm thốc vào người lạnh cóng.

Cả nhà họ Vương im phăng phắc, chỉ có ánh đèn lẻ loi trong phòng Hoàng Tử Hà. Y gõ cửa gọi: "Tử Hà, đã đi nghỉ chưa?"

"Chưa, Uẩn Chi đợi một lát." Bên trong vang lên tiếng Hoàng Tử Hà trở dậy, sau đó cánh cửa mở ra. Thấy cô ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, rõ ràng là chưa đi ngủ, y bèn hỏi: "Sao cô chưa ngủ?"

"Sáng mai theo Uẩn Chi về Thục rồi, giờ phải kiểm lại đồ đạc. Cứ ngỡ mình không có nhiều đồ, nhưng dọn dẹp lại mới thấy rất nhiều thứ không bỏ đi được."

Vương Uẩn ngó vào trong, thấy hai ba gói bọc mở toang trên bàn, bên trong đầy quần áo và các thứ linh tinh, nhưng không có cuốn trục kia.

Vương Uẩn thoáng phân vân, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói: "Ta định đến báo với cô, e rằng mai không về Thục được."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: "Trong cung xảy ra chuyện ư?"

"Không... không phải." Vương Uẩn vội lắc đầu, "Chỉ là ngày mai phải đưa xá lợi Phật từ cung tới các chùa miếu thờ phụng, e rằng sẽ rất hỗn loạn. Ta không cách nào thoát thân được."

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ nụ cười gượng gạo của y, rồi ngoái đầu nhìn ra mảnh trăng chênh chếch cuối trời, không đáp.

Thấy vậy, Vương

Uẩn ngập ngừng: "Ta... còn có chút việc, phải trở vào cung ngay..."

"Liên quan đến Quỳ vương đúng không?" Hoàng Tử Hà thản nhiên hỏi thẳng.

Vương Uẩn sững người, buột miệng hỏi lại: "Gì cơ?"

"Không có gì, thuận miệng hỏi thôi. Tôi nghe ngoài phố đồn rằng Quỳ vương đã rời khỏi Tông Chính Tự, còn chủ trì nghi thức rước cốt Phật nên nghĩ rằng quá nửa đêm thế này mà Uẩn Chi còn bận bịu, chẳng biết có phải có liên quan tới Quỳ vương không?"

Vương Uẩn nhú mày, phủ nhận theo phản xạ: "Không, chẳng liên quan gì cả."

Hoàng Tử Hà nhìn y mỉm cười không nói.

Bấy giờ y mới nhận ra mình thất thố, lập tức giải thích: "Thực ra ta nghĩ ta mới là vị hôn phu của cô, cô nên quan tâm tới ta mới phải, bằng không ta lại ghen đó."

Nghe y pha trò, Hoàng Tử Hà bất giác cúi đầu đáp: "Vâng..."

"Không có gì, ta chỉ đùa thôi. Nhìn cô áy náy kìa."

Vương Uẩn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, "Mấy hôm nay ngoài đường rầm rộ rước cốt Phật, e rằng có người nhân lúc hỗn loạn gây chuyện, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi thì hơn."

"Vâng." Cô ngoan ngoãn vâng dạ, để yên cho y nắm tay.

Thái độ ngoan ngoãn ấy khiến Vương Uẩn xao xuyến, tựa hồ đóa hồng gai góc cuối cùng đã bị cắt xuống, bẻ hết gai nhọn, nâng niu trong bình pha lê. Cũng như Hoàng

Tử Hà bây giờ khó khăn lắm mới trở thành người con gái yếu đuối mà nhu thuận, yên lặng đứng trước mặt y.

Bỗng nhiên, y lại thầm lấy làm may mắn, nhủ bụng có lẽ cô sẽ không biết. Có lẽ giờ đây mất đi cha mẹ, mất cả sự che chở của Quỳ vương, cô đã biết mưa gió cuộc đời đáng sợ nhường nào, nên mới từ bỏ mọi thứ trong quá khứ, gạt mấy vụ án và thi thể sang một bên, chọn lấy con đường bình an yên ổn, cùng mình sánh bước.

Có lẽ cô sẽ giả câm giả điếc trước mọi chuyện bên ngoài, làm một người phụ nữ bình thường giúp chồng dạy con, cửa lớn không ra cửa nhỏ không lại, chẳng quan tâm thay triều đổi đại, thậm chí chủ cũ xảy ra chuyện cũng chẳng rầu rĩ quá nhiều.

Tiền Vương Uẩn rời khỏi cửa, Hoàng Tử Hà còn đứng lặng giữa đêm tối một lúc lâu.

Đi đến đầu ngõ, Vương Uẩn ngoái lại, thấy cô mặc chiếc áo màu nhạt, đứng giữa đêm khuya, màn đêm mờ mịt che mờ dáng dấp cô, chỉ thấp thoáng chiếc bóng nhạt nhòa, như khoảng trắng duy nhất giữa cả thế gian bị bóng đêm bao phủ.

Trái tim trong ngực bỗng đập rộn lên, khao khát muốn chạy đến ôm chầm lấy cô thành linh dâng lên không sao kìm nén được.

Nhưng cuối cùng y vẫn nén xuống, quay đầu ngựa đi thẳng.

Mọi chuyện liên quan đến cô bao

năm nay tuôn chảy qua lòng y như suối. Từ khi hiểu chuyện đã biết mình có một cô vợ chưa cưới; đến năm mười bốn mười lăm, lần đầu tiên nghe sự tích về cô; mười sáu tuổi lần đầu trông thấy cô, gương mặt nhìn nghiêng đẹp mê hồn, không kém gì những đóa lẵng tiêu bên cạnh; mười chín tuổi, được tin cô vì một gã đàn ông khác mà đầu độc giết cả nhà, vừa nhục nhã vừa căm hận; mùa xuân năm ngoái gặp lại, dù cô cải trang thành tiểu hoạn quan, song chỉ trong nháy mắt, y đã dung hòa được dáng dấp cô với bóng hình trong ký ức...

Đến giờ, cô đã yêu một người, rồi lại yêu thêm một người nữa, nhưng chẳng hề yêu y.

Người có tư cách được cô yêu nhất trên đời, vậy mà chưa bao giờ giành được trái tim cô.

Băng qua phố phường im lìm trong đêm, nhìn lên mảnh trăng tàn đỏ quạch giữa trời, bất chợt, Vương Uẩn nảy ra một ý.

Có lẽ chỉ khi nào Quỳ vương chết, mình mới có cơ hội.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, y bất giác ghì cương thật mạnh, như không dám tin. Song ngay sau đó, tim y bỗng đập rộn lên, Vương Uẩn hít một hơi thật sâu, ngược nhìn mảnh trăng trên trời, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười.

Y thầm nghĩ, có lẽ vẻ mặt mình bây giờ cũng giống hệt nụ cười hung ác lúc trước của hoàng đế.

Nhưng thế thì có sao? Từ nay về sau, trên đời này, không còn kẻ trong lòng cô nữa.

"Tử Hà, đừng trách ta. Ta làm theo lệnh, cũng chẳng có cách nào khác." Y thở hắt ra một hơi dài, giục ngựa chạy thẳng về phía cung Đại Minh. Dưới bầu trời sao, chỉ thấy môi y mấp máy lẩm bẫm. Tất cả âm thanh còn chưa ra khỏi miệng, đã tan theo gió đêm: "Bất luận ra sao, từ mai trở đi, cô chỉ còn lựa chọn duy nhất là ta thôi."

=====

Chương 20: Vết chân dấu khói

Tp: tutudinh

Trường An. Trăng tàn đã xế, sao sáng đầy trời.

Ngọn gió đầu xuân lạnh cắt da, bảy mươi hai phường lặng phắc như tờ.

Tiếng gõ cửa nửa đêm khiến đám người canh cổng phủ Quy giật mình tỉnh giấc, kinh ngạc không thôi. Khó khăn lắm vương gia mới về được, chẳng hiểu sao nửa đêm còn có người gõ cửa.

Họ nơm nớp hé cánh cửa nhỏ, nhìn ra ngoài.

Dưới bầu trời sao hiện lên một bóng người dong dỏng nhỏ nhắn, khoác áo choàng. Ánh đèn lồng dưới mái hiên hắt lên gương mặt, càng làm nổi bật đôi má trắng bệch cùng cặp mắt trong veo, khiến đám canh cổng giật thót: "Dương công... Hoàng tiểu thư đây à? Sao nửa đêm cô lại đến đây?"

"Tôi đến gặp vương gia." Cô đáp khẽ rồi bỏ mũ trùm xuống, đi thẳng vào trong.

Có kẻ tỏ vẻ khó xử nhìn sắc trời, nhưng một người nhanh nhẹn trong số đó đã chạy thẳng vào trong báo tin: "Hoàng tiểu thư xin gặp vương gia!"

Hôm nay Cảnh Dực trực đêm ở hiên Tịnh Dữu, nghe tiếng vội trở dậy, chỉnh trang quần áo bước ra, gắng nén vui mừng gọi: "Hoàng tiểu thư!"

Hoàng Tử Hà gật đầu chào rồi hỏi nhỏ: "Gia đã nghỉ chưa?"

"Rồi, giờ là lúc nào rồi? Huống hồ lúc trước trong cung có tin, bệ hạ triệu gia sáng mai vào cung."

Hoàng Tử Hà đi thẳng đến trước cửa, gõ nhẹ vào song. Cảnh Dực nhìn bên ngoài, rồi nhanh nhẹn kéo mấy người khác đi pha trà.

Chỉ còn lại một mình cô đứng trước cửa, đang nghĩ không biết có nên gọi một tiếng hay không, thì cánh cửa đã mở toang. Lý Thư Bạch đứng sau

khung cửa, lặng lẽ nhìn cô. Y chỉ vận một chiếc áo thâm(*) trắng tinh, tóc còn chưa búi xoắn xuống vai. Ngọn đèn treo trước cửa sáng rực, ánh đèn cháy dài trên mình khiến toàn thân y như phủ một lớp huỳnh quang nhàn nhạt, nổi bật khác thường.

(*) Chỉ loại áo vạt chéo dài xuống ngang bắp chân, nẹp áo viền bằng vải khác màu.

Dường như y vừa mới thức, gió đêm dìu dịu thổi làm chao đảo ngọn đèn treo dưới hành lang. Dưới ánh đèn loang ra như sóng, ánh mắt y nhìn cô, như cũng ẩn chứa muôn vàn gợn sóng lăn tăn.

Hoàng Tử Hà đứng ngoài cửa sửa lại vạt áo hành lễ với y, nói khẽ: "Nửa đêm đến tìm, xin gia thứ cho Tử Hà mạo muội."

Y gật nhẹ đầu không đáp, chỉ chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi chìa tay ra nắm lấy tay cô.

Qua lần vải áo, cảm nhận được làn da mềm mịn ấm áp của cô, y mới ngẩn ngơ cười giễu: "Đúng là, ta cứ ngỡ mình vẫn chưa tỉnh mộng."

Hoàng Tử Hà thấy tim thót lại, hơi nóng kỳ dị bỗng râm ran trong lồng ngực. Cô

lật tay nắm lấy tay y, dịu giọng: "Nếu là mộng cũng tốt." Lý Thư Bạch mỉm cười, dắt tay cô vào trong.

Hoàng Tử Hà theo y vào trong, ngồi xuống sập. Y tiện tay vơ bừa một cây trâm búi lại tóc, miệng hỏi: "Sao rồi, trong cung có động tĩnh gì ư?" Hoàng Tử Hà gật đầu, đứng dậy cầm lấy cây trâm từ tay y, mở ngăn kéo lấy lược ra, giúp y chải đầu trước gương.

Lý Thư Bạch nắm lấy cổ tay Hoàng Tử Hà, ngẩng nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thản nhiên rút tay lại, tiếp tục giúp y chải đầu rồi chậm rãi vấn tóc lại thành búi: "Gia quên rồi à? Trước đây lúc gia bị thương ở Thục, đều là tôi giúp gia chải đầu cả."

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn bóng cô trong gương, tấm gương đồng sáng bóng phản chiếu gương mặt cúi thấp của cô, như một đóa sen gục đầu xuống lúc hoàng hôn, mà đôi mắt bị hàng mi dài che khuất phân nửa chính là đôi hạt sương long lanh trong veo trên cánh hoa.

Không tìm được, y rủ rỉ: "Bấy giờ hai ta sống hôm nay không biết ngày mai, khổ sở khôn xiết, nhưng giờ nghĩ lại, đó lại là quãng thời gian đẹp đẽ nhất trong đời ta."

Hàng mi Hoàng Tử Hà hơi run rẩy, ngẩng lên nhìn y qua tấm gương đồng.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong gương, như đang nhìn về phía con đường định mệnh của nhau, mãi không thể rời mắt.

Thật

lâu, Hoàng Tử Hà mới cúi đầu thắt chặt búi tóc cho y, cài trâm ngọc lên, thì thầm: "Sáng mai gia đình vào cung."

"Tại sao?"

"Hôm nay Vương Uẩn đến báo, sáng mai chúng tôi không thể lên đường về Thục được."

Hoàng Tử Hà thông tay đứng sau lưng y, chậm rãi kể: "Lý do là sáng mai Vương Uẩn phải cung tiến xá lợi Phật ra khỏi cung đến các chùa miếu để thờ phụng, không đi được."

"Việc về Thục đã định sẵn, việc rước xá lợi tới giao cho các chùa miếu trong kinh cũng có kế hoạch trước rồi. Sao tự nhiên lại bảo không đi được?" Lý Thư Bạch không muốn trò chuyện qua gương đồng nữa mà quay hẳn người lại, nhìn thẳng vào cô.

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu: "Thánh thượng bệnh nặng, lần này rước cốt Phật vào cung cầu phúc, nếu không khá lên, e rằng sẽ... ra tay với gia thật sớm."

Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn cô: "Lẽ nào thánh thượng mặc kệ cả vòng vây quân Chấn Vũ sao?"

"Gia dĩ nhiên nắm rõ hơn tôi, Sa Đà nhiều năm nay cứ quanh quẩn phía Bắc, mỗi năm đến mùa đông thiếu lương thực lại tràn xuống phương Nam cướp bóc. Nhưng từ sau lần bị gia đánh đuổi đã không dám càn rỡ như trước, giờ e rằng khó đe dọa đến triều đình, chỉ là mấy toán quân tàn mác mà thôi. Hiện tại cái mà triều đình phải đối diện là cả thiên

hạ. Việc giao phó hoàng vị chỉ trong một mai thôi, thánh thượng bệnh nặng, thái tử nhỏ tuổi, thế lực của vương gia hiện giờ là lớn nhất."

Lý Thư Bạch lặng lẽ nhìn Hoàng Tử Hà, thấy ánh mắt cô đầy lo lắng và sợ hãi. Biết cô chỉ lo nghĩ cho mình, y mỉm cười đứng dậy, vỗ nhẹ vai cô:

"Đừng lo, ta xem cục thế không đáng sợ đến thế đâu."

"Gia quá tin vào thánh thượng, hay là quá tự tin vậy?" Hoàng Tử Hà cuống lên hỏi, "Lẽ nào gia ở trong triều bấy nhiêu năm còn không rõ những chuyện anh em lục đục, nôi da xáo thịt hay sao? Tôi không tin gia ngây thơ như thế đâu!"

Song y chỉ chậm rãi lắc đầu cười: "Yên tâm, không ngây thơ như cô nghĩ, cũng không đáng sợ như cô tưởng đâu."

Hoàng Tử Hà ghen lời, hơi thở cũng dồn dập hẳn lên. Cô cụp mắt xuống, định quay người đi, nhưng vẫn cố nhịn.

"Vương gia, xin gia tin tôi lần này..." Cô bước đến quỳ xuống trước mặt y, ngược lên cầu khẩn, "Dù sao việc này cũng có liên quan rất rộng. Tôi không muốn... không muốn gia mạo hiểm, càng sợ mình sơ ý làm hại đến gia. Nếu gia vì tôi mà gặp phải bất cứ chuyện gì, tôi sẽ ân hận suốt đời, không thể tha thứ cho mình được!"

Lý Thư Bạch cuối xuống nhìn người con gái quỳ trên mặt đất, mỉm cười hỏi khẽ: "Vậy cô cho rằng

ta nên làm gì đây?"

Hoàng Tử Hà nắm chặt lấy hai tay y, ngẩng lên nói vội: "Vương gia kỳ tài xuất chúng, ắt đã chuẩn bị sẵn cho mình con đường tối ưu, chỉ cần... chỉ cần

không mạo hiểm là được!"

"Ta thấy cô mới ngây thơ." Y chăm chú nhìn cô, thấy hai tay cô vẫn vô thức nắm lấy khuỷu tay mình thì mỉm cười vươn tay ra bế bổng cô lên, nhẹ nhàng như bồng một đóa mây.

Hoàng Tử Hà sững người, đỏ bừng mặt lên giãi ra: "Quy vương điện hạ, tôi đang nói chuyện nghiêm túc mà..."

"Ta cũng nói chuyện nghiêm túc với cô đây." Nói rồi y đặt cô lên sập, ngồi xuống bên cạnh, "Thứ nhất, ta không thích cô cầu khẩn ta. Trước đây cô chẳng đã bảo, muốn làm một cây thị đứng bên ta, cùng gọi mưa tầm gió, nương tựa vào nhau ư."

Hoàng Tử Hà ngả người trên sập, giơ khuỷu tay lên che mắt, khẽ ậm ừ.

"Thứ hai, đây quả thật là báo ứng của ta, chẳng trách bệ hạ chỉ muốn diệt trừ cho sớm." Lý Thư Bạch vuốt nhẹ tóc cô, rủ rỉ kể, "Cô biết quân Chấn Vũ tự tiện mở rộng quân đội, nhưng có biết tiết độ sứ các nơi cũng rục rịch hành động không?"

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên: "Thế nên..."

"Phải, bắt đầu từ bốn năm trước khi Bàn Huân nổi loạn, người của ta nhân cơ hội liên kết với các tiết độ sứ dẹp

loạn đã âm thầm thâm nhập vào quân đội các trấn. Bản thân ta cũng điều động binh mã các trấn vào kinh, thành lập hai cánh quân Thần Vũ, Thần Uy, lại theo lối cũ xây dựng lại mười sáu vệ quân Nam Nha. Bệ hạ phát hiện ra, ắt rất hối hận vì mình nuôi hổ gây họa, nên khi chúng ta bị hành thích ở Thục, ta đã biết bệ hạ không dung được mình nữa. Giờ đây quân đội của các tiết độ sứ ít nhiều đều bị ta kiểm chế, trong kinh cũng có quân tinh nhuệ do ta chỉ huy, bệ hạ diệt trừ ta vì thiên hạ, há chẳng phải là anh minh quả đoán ư?"

Nghe y nói vậy, Hoàng Tử Hà mới thở phào nhẹ nhõm: "Là gia sắp xếp ư?"

"Là họ tự chọn lấy." Lý Thư Bạch hờ hững đáp, "Ta chỉ tiện tay giội thêm gáo dầu vào đồng củi đã bén lửa thôi."

Hoàng Tử Hà cũng chẳng biết nên lo hay mừng, đành hạ giọng hỏi: "Gia không sợ cục diện vượt tầm khống chế ư?"

Lý Thư Bạch bèn giơ tay búng nhẹ vào trán cô: "Yên tâm, ta dám đốt đồng lửa này lên, ắt có cách dập nó đi."

"Gia đã sắp xếp từ trước, vậy là tôi cả nghĩ rồi." Thấy y tự tin như thế, Hoàng Tử Hà mới thở phào nhẹ nhõm: "Cũng phải... Khi gặp tình thế khẩn cấp, bất luận thế nào cũng đành dùng đến vài thủ đoạn khác thường thôi."

"Tình thế đã đến mức không thể không xảy ra chuyện,

sáng mai nhất định Vương Uẩn sẽ rất bận cho xem. Vì giờ Dậu hôm nay, trong khi Ngự Lâm quân bảo vệ cung thành đối gác, có một toán đã lưu lại trong cung, chắc để dùng cho ngày mai. Chiều này, lúc cầu phúc trong Phật đường, bệ hạ đột ngột triệu kiến Vương Tông Thực, cô đoán xem là chuyện gì khiến bệ hạ dừng ngang việc cầu phúc để triệu đầu lĩnh Thần Sách quân vậy?"

Hoàng Tử Hà lăm lăm hỏi: "Số quân Thần Sách có thể điều động trong kinh là bao nhiêu?"

"Ít nhất cũng từ năm đến tám ngàn người. Thật ra cũng chưa chắc phải dùng đến, Ngự Lâm quân trong cung nếu thêm người từ hai lần đối gác nữa, ắt không dưới một ngàn, tới lúc đó đối phó với ta và mấy cận vệ trong phủ, hẳn là thừa sức."

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi đề nghị: "Vậy để tôi đi cùng gia." Lý Thư Bạch nhướng mày, ngạc nhiên nhìn cô.

"Trước lúc tới đây, tôi đã thu xếp tất cả, chuẩn bị mọi thứ rồi." Cô trở góid đặt sau cửa, khẽ nói: "Tôi nghĩ nếu thực sự đến mức không thể vẫn hồi thì dựa vào thế lực gia cài cắm trong kinh bấy nhiêu năm nay ít nhất cũng mở

một đường máu thoát khỏi kinh thành. Còn tôi, nguyện theo hầu bên cạnh gia, không bao giờ xa rời nữa."

Lý Thư Bạch đăm đăm nhìn cô, khẽ hỏi: "Vương Uẩn thì sao?"

Hoàng

Tử Hà cắn môi: "Tôi... có lỗi với y. Nhưng từ đầu chúng tôi đã giao hẹn, tôi trả giấy từ hôn, còn y phải giúp gia thoát thân. Giờ y đã không giữ lời, trái lại còn trở thành kẻ đối đầu với chúng ta, nên giao ước này vô hiệu."

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô, Lý Thư Bạch bất giác thở dài: "Tử Hà cũng thật nhẫn tâm."

Hoàng Tử Hà sững người, giọng nói không khỏi chùng xuống: "Phải... Nhưng nếu tôi không tàn nhẫn với y, y sẽ tàn nhẫn với gia. Đã đến nước này, tôi không cách nào lo cả hai đằng được, đành chọn phía mình muốn theo đuổi thôi..."

"Không, ý ta là, cô thật nhẫn tâm với chính mình." Bàn tay Lý Thư Bạch âu yếm vuốt dọc sống lưng cô, rồi khép chặt đôi tay ôm lấy cô vào lòng," Cô coi bản thân là gì hả? Hết tự gả cho Vương Uẩn để cứu ta, giờ lại vứt bỏ tất cả theo ta chạy trốn. Cô thông minh như thế, lẽ nào không biết, nếu theo ta bỏ trốn thì chẳng được gì cả, chỉ có lang thang phiêu bạt mà thôi. Lỡ như ta xảy ra chuyện, hoặc ta vứt bỏ cô, cô có nghĩ ra được đường nào khác để đi không?"

"Tôi sẽ không để gia vứt bỏ tôi đâu." Cô thì thầm bên tai y, giọng mơ màng song lại quả quyết khó ngờ.

Nghe giọng cô rủ rỉ bên tai, y bất giác mỉm cười, rồi chùng như không nén nổi nữa, cả người nóng bừng lên, cổ

họng cũng khản đặc: "Cô tự tin quá nhỉ."

Hơi thở gấp gáp của y phả vào má nóng hổi, thân thể cô cũng run lên:

"Không, là tôi... tin vào gia."

"Cô tin là phải lắm." Y siết chặt lấy cô, hơi thở dồn dập cùng nhịp tim đập rộn khiến lời lẽ cũng trở nên hàm hồ, "Vì ta hình như cũng thuộc về cô rồi." Nghe vậy, Hoàng Tử Hà đăm bối rối, không hiểu nổi ý y.

Lý Thư Bạch vui mặt vào tóc cô, nói như mê sảng: "Hôm ấy cô cãi vã với ta rồi chạy tới nhờ nhà họ Vương giúp đỡ, ta đã thức trắng đêm. Ta ngồi trong đài Châm Lưu với bình lưu ly đựng A Già Thập Niết, nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt băng, sáng đến lóa mắt, át cả cơn buồn ngủ, cứ nghĩ chỉ lát nữa thôi, cô sẽ giẫm lên vầng sáng ấy mà xuất hiện trước mặt ta, nói với ta rằng cô đã về đây, cô hối hận rồi... Buồn cười lắm đúng không?"

Hoàng Tử Hà dán mặt vào ngực y, áp tai lắng nghe tiếng tim y đập dồn, thì thầm: "Không, nếu gia rời bỏ tôi, tôi nhất định cũng sẽ ngồi đợi gia trở về như thế, hết đêm này sang đêm khác."

"Lúc ở phường Tu Chính, hay tin cô sắp cùng Vương Uẩn xuôi Nam lo liệu việc thành hôn, ta gần như phát điên. Bây giờ ra đã quyết định, nếu tới ngày hai người lên đường mà thánh thượng còn chưa thả ta ra, ta sẽ bất chấp tất cả,

chém giết xông ra đi tìm cô..." Kể đến đây, y siết mạnh tay, ôm cô chặt thêm, "Bất luận thế nào, ta cũng phải giành lại cô, vĩnh viễn không bao giờ buông ra nữa..."

Lực tay y khiến Hoàng Tử Hà hơi đau. Nhưng cô chỉ nhoẻn miệng cười, giơ tay ôm chặt lấy eo y.

"Còn nữa... Từ sau hôm ấy, lòng ta cứ canh cánh mấy điều, trăn trở mãi không mở lời được, cũng không biết thổ lộ cùng ai. Nhưng hôm nay ta phải nói hết với cô, bởi nếu không nói, ta e sau này không còn cơ hội nữa."

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu trong lòng y, hỏi lại: "Gia nói hôm ấy là hôm nào cơ?"

Y không đáp, song hơi thở phả vào má cô càng nóng rực dồn dập hơn. Giọng y hơi run, khó nhọc và khản đặc: "Từ hôm ấy, ta cứ nghĩ mãi, nếu

một ngày có thể nắm lấy tay cô, không muốn thả ra thì không thả ra nữa; nếu một ngày có thể ôm cô vào lòng, không muốn buông ra thì không buông ra nữa; nếu một ngày, ta lại được hôn cô, hôn lên tay cô, lên má cô, lên cả môi cô..."

Mặt Hoàng Tử Hà đỏ bừng lên, sực hiểu ra hôm ấy mà y nói là hôm nào; cũng hiểu vì sao y không thể mở lời, cũng không thổ lộ được cùng ai.

Bất giác cô hơi giãy giụa, toan vùng ra khỏi vòng tay y, quay lưng lại. Nhưng y ôm chặt như thế, cô vùng vẫy chỉ giúp y nắm được sơ hở, giữ lấy vai cô, cúi xuống hôn lên vầng

trán trắng mịn.

Cô nhắm nghiền mắt không dám mở ra, dưới ngọn đèn, hàng mi run rẩy đổ bóng xuống má, ánh lên những vệt hồng hồng.

Nụ hôn dịu dàng của y từ từ trượt xuống, men theo bờ má cô. Dưới ánh đèn sáng rỡ, đôi môi cô là tổng hòa sắc hoa đào và hoa hồng, ngưng kết cả trời xuân tươi đẹp, khiến người ta xao xuyến.

Y chăm chú ngắm gương mặt căng thẳng của cô hồi lâu, cuối cùng chỉ chạm nhẹ vào trời xuân tươi đẹp nọ, rồi buông tay ra thở dài: "Được rồi, đừng sợ." Hoàng Tử Hà vừa mơ màng vừa kinh ngạc mở bừng mắt nhìn y.

Lý Thư Bạch vuốt nhẹ má cô: "Ta còn chẳng biết mình có sống qua được ngày mai hay không, việc gì phải kéo cô lún sâu thêm nữa."

"Chẳng sao cả." Hoàng Tử Hà áp tay lên mu bàn tay y, dịu giọng: "Hôm nay tôi đến đây là muốn nói với gia, gia sống thì tôi cũng sống; gia đi lên phía Bắc, tôi cũng cải trang thành tiểu hoạn quan đi lên phía Bắc; nếu gia có gì bất trắc, tôi quyết không sống một mình."

Lý Thư Bạch nhìn cô không chớp, lật tay nắm lấy tay cô đưa lên miệng hôn, giọng hơi ghen lại: "Đừng tùy tiện thế. Có lẽ trên đời này cô là người hiểu rõ tình hình nguy cấp của ta hiện giờ nhất đấy. Cả ta cũng chẳng biết mình có thể an toàn thoát thân không, sao cô lại không nhận ra chỗ đáng

sợ trong đó nhĩ."

"Dĩ nhiên tôi biết chứ." Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu, "Mọi chuyện quái dị xung quanh gia, con cá nhỏ tiên hoàng nôn ra lúc lâm chung, Trần thái phi phát điên để lại ám hiệu, Ngạc vương mất tích bí ẩn rồi qua đời... sau khi nghĩ thông tất cả, tôi đã hiểu mình phải đối mặt với thế lực mạnh mẽ đáng sợ nhất trên đời. Nhưng dù tôi tài hèn sức mọn, lấy sức châu chấu mà hòng đá xe, tôi vẫn hy vọng đá cho bánh xe lăn chệch đi một chút, có lẽ chỉ cần chệch một chút xíu thôi, cũng có thể khiến cỗ xe đang điên cuồng nghiền nát mọi thứ trên đời ấy đổ sập."

Nghe cô nói vậy, Lý Thư Bạch hơi sửng ra, nghiêm nghị hỏi: "Cô đã biết chân tướng tất cả các vụ án ấy rồi ư?"

"Vâng, tôi đã sắp xếp lại toàn bộ những vụ án kỳ quái khó hiểu đó, hơn nữa còn làm rõ tất cả khúc mắc bên trong, nắm hết thủ pháp gây án rồi." Dưới ánh đèn rực rỡ, đôi mắt cô nhìn y trong veo sáng ngời, không bọn mày may do dự.

Lý Thư Bạch nhìn vào mắt cô, cũng nhìn thấy cả bóng mình in trong đôi mắt ấy, không nén nổi rung động, bèn kéo cô tựa vào sập, hạ giọng: "Hay lắm, dù sao cũng chỉ còn lát nữa là lên triều, cô mau kể cho ta nghe về lá bùa kia đi."

Không ngờ giữa lúc này y lại hỏi vậy, Hoàng Tử Hà thoáng phân vân, ngả đầu vào vai y hỏi: "Gia không mệt ư? Không định sắp xếp những việc khác à?"

"Có gì mà sắp xếp đâu. Hôm nay đi cũng chẳng biết có về được nữa không. Trước lúc lên đường, ta chỉ muốn nghe cô giải thích bí ẩn lớn nhất đời mình thôi." Nói rồi y nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, thì thầm: "Phá giải được bí mật, lại có cô bên cạnh, bất luận phải đối mặt với cái gì, ta cũng yên lòng."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ quay sang nhìn y rồi ngời thẳng người dậy: "Gia lấy hộp cừu cung ra đi."

Lý Thư Bạch lại siết nhẹ vai Hoàng Tử Hà, rồi mới đứng dậy lấy chiếc hộp ra đặt xuống trước mặt cô: "Lá bùa này biến đổi khôn lường, mỗi lần đều báo trước những rủi ro ta sắp gặp phải, quý dị vô cùng. Trong thời gian ngắn ngủi, cô có giải thích rõ được không?"

"Gia và tôi đều không tin quý thần, chỉ cần biết là con người gây ra, thì có gì quý dị khó hiểu nữa đâu." Hoàng Tử Hà đặt tay lên nắp hộp nói: "Bí ẩn về lá bùa này nhìn có vẻ phức tạp, nhưng thực ra chỉ cần dùng một cách hết sức đơn giản thôi. Ví như, hai lá bùa giống hệt, cùng hai chiếc hộp giống hệt nhau chẳng hạn."

Cô vừa nói đến đó, Lý Thư Bạch như được vén lớp màn sa cuối cùng, "ồ" lên một tiếng rồi trầm tư nhận xét: "Ra là vậy."

"Gia từng kể khi

mới nhặt được lá bùa này cũng không hề để ý, chỉ tiện tay cất đi. Tôi nghĩ bấy giờ nhất định có kẻ tranh thủ trước khi tin thái phi từ trần được đưa đến đã cùng lúc khoanh tròn cả hai chữ 'côi' trên lá bùa của gia và của hãn. Vì muốn tạo ra hai lá bùa có nét chữ giống hệt nhau, chỉ có thể dùng con dấu, bằng không gia nhất định sẽ phát hiện khác biệt rất nhỏ giữa các chữ. Sau khi gia phát hiện thấy khoanh đỏ trên chữ 'côi', đối phương lại sắp xếp thích khách ám sát, đồng thời người kia cũng khoanh tiếp chữ 'tàn' trên một lá bùa..." Hoàng Tử Hà cầm lá bùa dày cộm, nhẹ nhàng giải thích, "Chu Tử Tần dò hỏi lão Dịch ở tiệm bồi tranh nhà họ Dịch biết được, trong thư họa thường có loại mực son hòa lẫn cùng dấm trắng và tro lá trà, lá trà có thể khử mùi dấm, cả hai lại đều hút màu, thứ mực son này viết ra một thời gian sẽ dần dần phai màu đi, chỉ còn dấu vết mờ mờ. Bởi thế, nếu lúc đó gia gặp nạn, lá bùa có thể vỡ đi, nếu gia thực sự thành ra tàn tật, hãn cũng có thể nhân lúc mực son chưa phai màu, dùng mực son bình thường khoanh tròn chữ 'tàn' trên một lá bùa khác rồi tráo đổi, như vậy nó mãi mãi không phai màu. Nhưng vì gia hồi phục khá tốt, nên khoanh đỏ cũng từ từ phai đi, không cần quan tâm nữa."

Lý Thư Bạch gật

đầu: "Sau đó ta bắt đầu coi trọng lá bùa, vì không tin những loại khóa bình thường, bèn đi đặt riêng chiếc hộp cứu cung này. Muốn mở khóa hộp cần rất nhiều thời gian, hơn nữa trong lúc chế tạo, ta đã chọn ngẫu nhiên tám mươi mã chữ, cứ nghĩ như vậy có thể đặt nó trong tầm mắt để trông coi, ai ngờ vẫn bị giở trò."

"Phải, nhìn bề ngoài nếu không biết trình tự sắp xếp mã chữ, sẽ phải thử mấy vạn lần mới mở được hộp, dù học thuộc mật mã cũng phải lần lượt sắp lại đồng mã chữ hỗn loạn kia theo trình tự mới có thể mở ra, thực không sao nhanh được. Huống hồ chiếc hộp này lúc nào cũng ở trong tầm mắt gia, dĩ nhiên không kẻ nào to gan nhường ấy, cũng chẳng có nhiều thời gian đến thế để mở hộp tráo bùa." Hoàng Tử Hà gật đầu.

"Nhưng nếu có hai chiếc hộp y hệt nhau thì khác. Những người thân cận bên cạnh ta như Cảnh Dục và Trương Hàng Anh, chỉ cần có cơ hội ra vào là có thể tráo đổi hộp trong nháy mắt, không ai phát hiện được. Trong lúc tráo đổi, nếu không kịp sắp lại đồng mã chữ lộn xộn trên hai hộp cho giống nhau, cũng có thể giải thích rằng trong lúc quét dọn vô ý làm mã chữ dịch chuyển là xong." Nói đoạn, Lý Thư Bạch lại ngẫm nghĩ: "Có điều mật mã mở hộp là ta chọn ngẫu nhiên, thợ mộc làm hộp có

thể liếc qua, nhưng ta không tin ông ta nhớ được trật tự của tám mươi chữ trong khoảng thời gian ngắn như thế."

"Đúng thế, tuyệt chiêu nhìn qua là nhớ của Quỳ vương, người trong thiên hạ ai mà bì được. Nếu Hoắc sư phụ kia có khả năng ấy, cần gì phải vất vả cả đời, cuối cùng còn chết không rõ nguyên do?" Nói rồi, Hoàng Tử Hà rút trong tay nải mình mang đến một miếng cứng cứng, đặt trước mặt y, "Tôi tìm được thứ này trong đồng dụng cụ Hoắc sư phụ để lại cho đồ đệ."

Lý Thư Bạch cầm lên xem, nhíu mày hỏi: "Keo ong ư?"

"Đúng, chính là keo ong. Thường nói những thợ mộc tay nghề kém sẽ trát keo ong vào khe mộng, nhưng Hoắc sư phụ lừng danh kinh thành sao lại cần tới thứ này?" Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt, chống cằm hỏi y.

Lý Thư Bạch nhìn vào mắt cô, từ từ thở hắt ra: "Bản dập."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Đúng vậy. Khi đi tìm thợ mộc cho gia, Cảnh Dục cũng đã mua chuộc ông ấy. Khi hộp sắp làm xong, mời gia đến đặt mật mã, ông ta đã rải một lớp keo ong mỏng và mềm lên bề gỗ, rắc mùn cưa lên trên. Đợi gia sắp xong mã chữ, ông ta lật úp tất cả mã chữ xuống, đóng thanh đồng vào, dưới sức nện của búa, cách một lớp vải dầy và mùn cưa, những mã chữ bằng gỗ lần lượt in dấu xuống lớp keo ong, nông

sâu rõ ràng cả. Đợi gia cầm hộp đi khỏi, ông ta tháo vải dầy, gỡ keo ong ra, chải sạch mùn cưa là thấy ngay những chữ gia chọn ngẫu nhiên là gì. Sau đó ông ta có thể làm nhái một chiếc hộp y hệt, giao cho Cảnh Dục."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Vậy là đã hoàn thành hai chiếc hộp giống hệt nhau, hộp liên hoa bên trong lại chỉ có hai mươi tư điểm, càng đơn giản hơn, đúng là thứ đồ tinh xảo phòng được quân tử chứ không thể phòng tiểu nhân. Cảnh Dục mỗi lần chỉ cần dùng lá bùa đã chuẩn bị, tráo đổi với lá bùa vốn có của ta là xong."

"Cảnh Dục công công nhiều năm nay ắt phải hết sức thận trọng. Giữa các lá bùa hẳn cũng có những khác biệt nho nhỏ, nhưng vì liên tục đổi màu, nên không dễ nhận ra. Song hẳn ta phải hết sức giữ gìn bảo vệ hộp cứu cung, vì chỉ một va chạm nhẹ sẽ tạo thành khác biệt giữa hai chiếc hộp. Nếu là người khác cũng chẳng sao, nhưng với người có trí nhớ siêu phàm như gia, có thể tạo thành sơ hở trí mạng." Lý Thư Bạch thở dài: "Có điều ta phục nhất là hẳn rất có trước có sau, bấy nhiêu năm nay lúc nào cũng cúc cung tận tụy, dù chết cũng là chết vì ta."

"Nhưng trước khi chết, còn sắp xếp Trương Hàng Anh thay thế mình hầu hạ gia, phải không nào?" Hoàng Tử Hà nhẹ giọng hỏi lại: "Tôi vẫn nghi ngờ sự thay đổi của họ có liên quan đến Mộc Thiện đại sư."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Ừm... nếu Trương Hàng Anh không đến Thục, có lẽ giờ vẫn sống vui vẻ."

Hoàng Tử Hà chống cằm nói khẽ: "Tiếc rằng trước khi chân tướng bại lộ, Mộc Thiện đại sư đã chết. Chết rất đúng lúc, khiến tất cả suy đoán không thể chứng thực được nữa."

"Nhưng khi Trương Hàng Anh vu cáo cô, Mộc Thiện đại sư đã chết, sự thay đổi lần này do đâu mà ra?"

"Là con cá đỏ." Hoàng Tử Hà đáp khẽ nhưng đầy quả quyết: "Trước đây tôi từng thấy một quả cầu nhỏ bằng đá rỗng ruột trong phòng Cảnh Dục công công, bên trong còn có vết nước. Tôi nghĩ nhất định Cảnh Dục đã cất trứng cá trong đó, vào thời khắc cuối cùng thì chọn trứng Trương Hàng Anh, để A Già Thập Niết ký sinh trên người huynh ấy."

Lý Thư Bạch gật đầu, ánh mắt dừng ở con cá nhỏ đang ngủ yên dưới đáy nước: "A Già Thập Niết, nhất thời lơ đãng, tình cờ xuất hiện cạnh những người chết bất đắc kỳ tử..."

Nhìn đôi mắt trong suốt cùng vẻ mặt kiên quyết của cô dưới đèn, y bất giác hít sâu một hơi mới ngăn được trái tim đang đập rộn lên: "Hiện giờ... là thời cơ vạch trần tất cả ư?"

Cô ngược lên nhoẻn cười: "Phải, vụ án này kết thúc rồi."

Sắp đến giờ Mão, tuy trời vẫn lờ

mờ tối, song đã tới lúc phải vào cũng bái kiến thánh thượng.

Lý Thư Bạch chỉnh lại áo mũ, để người bên cạnh chuẩn bị sẵn những thứ như cuốn sách(1) và hốt bản(2). Khi dẫn người ra đến cổng, y thấy Hoàng Tử Hà đã đứng đó đợi sẵn.

(1) : Sách dạng thẻ tre.

(2) : Vật dụng dài và dẹt, làm bằng ngà, các quan lại thường cầm trong tay khi lên chầu, muốn tâu trình gì thì viết luôn lên hốt cho khỏi quên, khi tâu trình thì cầm hốt bước lên.

Cô mặc đồ hoạn quan màu đen, thắt lưng xanh, búi tóc thật chặt rồi dùng mũ sa chụp lên trên. Gương mặt tái tái không son phấn càng làm nổi bật hàng mi dày rợp. Dương Sùng Cổ lại trở về bên cạnh y.

Lý Thư Bạch gật đầu với cô, người phía sau bèn giao tất cả đồ đạc cho Hoàng Tử Hà. Cô nhận lấy rương đồ, chuẩn bị lên ngựa, nhưng thấy Lý Thư Bạch liếc mình, đành ngoan ngoãn tụt xuống, theo y lên xe.

"Đầu xuân lạnh lẽo, trời còn chưa sáng, cô có chịu nổi không?" Đợi cô ngồi xuống chiếc ghế thấp như cũ, y mới hỏi đùa.

Hoàng Tử Hà ôm cái rương đựng đủ thứ linh tinh chớp mắt nhìn y, song chỉ cười.

Y lườm cô, không nói không rằng.

Chỉ nghe cô lẩm bẩm: "Cứ như quay lại năm ngoái vậy... chuyện cũ lặp lại."

Lý Thư Bạch khoanh tay ngồi dựa vào thùng

xe, khước môi cong lên: "Bấy giờ kẻ nào đó nấp trong xe, bị ta vạch trần thân phận còn mặt dày mày dạn không chịu xuống, lại đòi ta giúp đỡ."

"Nhưng qua một năm, cuối cùng tôi vẫn hoàn thành lời hứa, giúp gia tìm ra bí mật về A Già Thập Niết, đúng không nào?" Cô chống cằm nhìn con cá nhỏ đặt trên bàn hết như lúc xưa, hỏi y.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô, khẽ gật đầu: "Trong đời ta đã giao kèo với rất nhiều người. Nhưng lợi nhất vẫn là vụ giao kèo với cô."

"Tình thế hiện giờ vẫn chưa biết tôi có giúp được gì cho gia không, sao gia đã biết mình được lợi?"

"Dù không giúp được, nhưng đời này nhờ thế mà gặp được cô, cũng đủ rồi."

Y nói rất thản nhiên, vậy mà lòng Hoàng Tử Hà lại dậy sóng. Cô ngược nhìn y, chỉ thấy hơi ẩm bao phủ quanh mình, không sao đáp được.

Xe ngựa từ từ chậm lại, đã đến cung Đại Minh.

Lý Thư Bạch đứng dậy ra khỏi cửa, đứng trên xe nhìn về phía cung Đại Minh thấp thoáng dưới ánh đèn, rồi ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà ôm rương bước ra, đứng sánh vai bên cạnh y.

Gió sớm cắt da, gào rít ập đến, rồi lại phần phật lướt qua.

Lý Thư Bạch nắm lấy tay cô: "Đi thôi, hôm nay diễn một vở kịch hay cho tất cả cùng xem."

Hoàng Tử Hà theo Lý Thư Bạch vào từ cổng Đan Phượng, nhằm thẳng hướng Bắc.

Qua kênh Long Thủ, vào cổng Chiêu Huấn, theo hành lang Long Vĩ đi lên, điện Hàm Nguyên đã sừng sững trước mắt. Hai gác Tê Phượng, Tường Loan hai bên huy hoàng lộng lẫy như đôi cánh bao lấy điện Hàm Nguyên ở giữa, dưới nền trời lam thẫm trước bình minh, càng thêm tráng lệ nguy nga, khí thế ngất trời.

Thực ra những năm gần đây hoàng đế thường lên triều ở điện Tuyên Chính, nhưng hôm nay rước cốt Phật ra khỏi cung, người trong triều lẫn trong cung đều tề tựu đến tiễn, nên mới mở điện Hàm Nguyên.

Nhờ ánh đèn lồng chạy dài suốt dọc hành lang Long Vĩ, Vương Uẩn đứng dưới gác chỉ thoáng trông đã thấy Hoàng Tử Hà. Y bất giác biến sắc, bước đến bên cạnh giữ lấy tay cô.

Hoàng Tử Hà đang xách rương, ngẩng lên thấy y cũng chỉ hơi ngạc nhiên rồi khom người cúi đầu thi lễ: "Vương thống lĩnh."

Vương Uẩn sầm mặt, hạ giọng hỏi khẽ: "Sao cô lại đến đây?"

Hoàng Tử Hà hơi hếch cằm về phía Lý Thư Bạch đã bước lên hành lang Long Vĩ: "Tôi theo Quý vương đến." "Vương gia vừa rời Tông Chính Tự đã đến tìm cô ư?" Hoàng Tử Hà lắc đầu: "Không, sau khi Vương thống lĩnh đi khỏi, hôm qua tôi đã đến tìm gia."

Vương Uẩn trừng trừng nhìn cô, gân xanh rần rật nơi thái dương. Thấy sắc mặt y quá đáng sợ, nhưng người bên

cạnh đều lấm lét, song Hoàng Tử Hà rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Uẩn Chi đâu để tâm đến lời hứa với tôi, nên... tôi đành phụ lòng thôi."

Y trợn trừng mắt nhìn cô như giẫm phải gai, giọng vỡ vụn. "Cô... cô biết những gì rồi?"

Giọng cô rất khẽ, nhưng hết sức rành rọt: "Những gì tôi biết, Quý vương cũng biết rồi."

"Vậy mà các người... vẫn dám vào cung?"

"Gia muốn đi, nên tôi cũng theo gia." Cô ngoái đầu nhìn lên bậc thang cao nhất. Lý Thư Bạch đang đứng đó, rất gần đại điện, tuy bị nhiều người phía sau che khuất, nhưng cô vẫn biết, y đang ở đó. "Gia dám đặt cược mạng sống để truy tìm chân tướng, tôi có gì còn tiếc tính mạng này?"

Song Vương Uẩn dường như không hề nghe thấy, chỉ trừng trừng nhìn cô không chớp, gằn giọng hỏi: "Thế nên, cô đến bên cạnh ta, chỉ vì hấn ta?"

Hoàng Tử Hà im lặng giây lát rồi ngoảnh đi, nhìn xuống sàn gạch xanh thên thang dưới thành lầu: "Lúc tôi nhận lời cùng về Thục, là chân tâm thành ý."

Thế nên, tất cả trách nhiệm, vẫn phải quy lên y ư?

Vương Uẩn nhìn trừng trừng gương mặt nghiêng của Hoàng Tử Hà, định đập lại, nhưng thấy vẻ bi thương trên mặt cô lại không sao cất nên lời, đành hằm hằm buông tay ra: "Đã vậy, ta sẽ thành toàn cho cô."

Cả sảnh đường rợp

sắc áo đỏ áo tía, chỉ mình Hoàng Tử Hà là hoạn quan hạng bét, mặc đồ xanh đen. Canh tư vừa qua, trời mới tảng sáng, trong điện Hàm Nguyên đã đèn đuốc sáng choang. Hai căn gác hai bên vì không có ai nên chỉ treo mấy ngọn đèn lồng nhỏ, cũng không cắt người canh gác.

Hoàng Tử Hà gật đầu với Lý Thư Bạch rồi xách đèn lồng chạy thẳng về phía gác Tường Loan. Y phục sẫm màu giúp cô lẩn vào bóng đêm, các thị vệ canh gác cũng chỉ để tâm đến quan viên lên xuống hành lang Long Vĩ, không ai phát hiện ra có người lén đến gác Tường Loan.

Mãi tới khi Hoàng Tử Hà trèo lên lan can, cao giọng gọi "bệ hạ", các quan viên áo đỏ áo tía đang xếp thành hàng trước cửa điện mới nhận ra có điều không ổn.

Mọi người lữ lượt nhìn sang gác Tường Loan, thấy Hoàng Tử Hà đứng trên hàng lan can xa nhất, phía sau là bầu trời xanh thẫm. Bóng cô lắt lay trước gió, tay áo bay phấp phật, như sắp bị gió cuốn đi.

Mọi người chưa kịp nhận ra là ai thì Vương Uẩn vừa bước lên hành lang Long Vĩ đã trông thấy cô, y ngậy người rồi gầm lớn: "Điên rồi à! Mau xuống đây!"

Hoàng Tử Hà giơ tay ra hiệu với y: "Xin Vương thống lĩnh đừng qua đây, nếu thống lĩnh chạy sang, tôi sẽ nhảy xuống đây!"

Thị vệ phía sau Vương Uẩn không biết cô là ai, bèn mắng: "Tên hoạn quan ở đâu ra thế, điên rồi à? Thống lĩnh, để tôi chạy sang kéo gã xuống!"

"Không... không ai được sang bên đó." Vương Uẩn tím mặt dang tay ngăn tất cả thị vệ sau lưng lại. Y ngoái nhìn Lý Thư Bạch, thấy Quỳ vương vẫn ung dung đứng giữa đám đông trước cửa điện, bình thản nhìn Hoàng Tử Hà.

Lửa giận phừng phừng bốc lên đầu Vương Uẩn, đương điên lên vì giận dữ thì nghe mấy đại thần bên cạnh thì thào: "Thế này... chẳng phải giống hôm ấy Ngạc vương gieo mình xuống gác Tường Loan ư?"

"Đúng thế! Thực không ngờ chuyện cũ lại tái diễn gần như y hệt. Có điều bây giờ Ngạc vương trở mặt mắng Quỳ vương ép chết mình, còn giờ lại đổi thành tiểu hoạn quan bên cạnh Quỳ vương..."

"Này... lẽ nào tên tiểu hoạn quan này cũng định tố cáo Quỳ vương như những người trước đây?" Kẻ nói ra câu này, rõ ràng không chỉ nghĩ tới cảnh Ngạc vương nhảy lầu, mà còn liên tưởng đến thảm kịch Trương Vĩ Ích nhảy xuống từ thành lầu.

"Suýt, Quỳ vương còn đang ở đây kìa..." Người khác hạ giọng thì thào.

Vương Uẩn nhìn gương mặt thản nhiên của Lý Thư Bạch, lại nhìn thân hình chao đảo trong gió của Hoàng Tử Hà, trái tim như thót lên đến cổ họng, nhưng không dám cử động cũng không dám quát thét, đành đứng trơ mắt nhìn.

Chi

nghe giọng Hoàng Tử Hà văng vẳng từ xa: "Tâu bệ hạ cùng các vị đại thần! Nô tài xin diễn lại những hành động của Ngạc vương hôm ấy để chứng minh, nếu trời cao có linh, nô tài cũng có thể bay lên thành tiên, hóa thành khói xanh tan biến."

"Nói bậy! Một tiểu hoạn qua như ngươi có tài đức gì mà mơ tưởng thành tiên?" Nhưng nói vậy thì... Ngạc vương đã thành tiên, làm sao lại chết trong tay Quỳ vương ở sau chùa Hương Tích được?

Vương Uẩn bất chợt nảy ra ý nghĩ này, bèn đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người ngạc nhiên ra mặt, hẳn cũng cùng suy nghĩ với mình. Cuối cùng y không nhịn nổi nữa, quát lên: "Mau xuống đây cho ta! Góc Tường Loan cao như thế, cần gì phải dùng cả tính mạng để vạch trần một chuyện như vậy chứ!"

"Vương thống lĩnh chớ lo, cũng khỏi cần chạy xuống dưới tìm thi thể làm gì, vì nô tài nhất định sẽ biến mất như Ngạc vương, không còn dấu vết..." Chưa dứt câu, cô đã vung mồi lửa trong tay, trở xuống đất nói: "Ngạc vương đốt trụi mọi thứ Quỳ vương tặng mình, nô tài cũng nguyện đốt hết những vật tùy thân, chư vị, xin cáo từ!"

Vừa nói, cô vừa ngả người ra sau, gieo mình vào màn đêm.

Mồi lửa trong tay rơi xuống, đồng đồ đã vấy dầu nháy mắt cháy bùng lên, nuốt chửng bóng tối, đồng thời hắt sáng làm bầu trời vừa tang tảng đỏ rực lên.

Không ngờ cô lại gieo mình xuống nhẹ nhàng tùy tiện như thế, Vương Uẩn gào lên, đỏ hoe mắt lao đến góc Tường Loan.

Các thị vệ phía sau cũng hốt hải chạy theo. Cả đám người chạy đến phía góc Tường Loan, nơi cô nhảy xuống, song chỉ thấy một đồng đồ đang cháy phừng phừng.

Y lao đến lan can nhìn xuống, nhưng sàn gạch xanh bên dưới chẳng có gì cả.

Vương Uẩn ngây người bò ra lan can hồi lâu, trông thấy hai thị vệ đứng canh gần đó, ngay dưới hành lang Long Vĩ, liền gào lên hỏi: "Hai người các người có thấy ai rơi xuống không?"

Hai người kia ngẩng lên thấy y, bèn cao giọng đáp lại: "Bẩm thống lĩnh, không thấy ai cả!"

"Không có à?" Vương Uẩn hỏi gặng.

"Vâng."

Vương Uẩn ngờ ngẩn quay lại, chợt bắt gặp một người đứng sau cây cột, giữa nền trời xanh xám buổi bình minh, lặng lẽ nhìn mình. Kề nọ vận đồ hoạn quan xanh đen, dung mạo như ngọc, chính là Hoàng Tử Hà.

Thấy y ngoạn lại, Hoàng Tử Hà bèn gạt đầu chào: "Đa tạ Vương thống lĩnh quan tâm."

"Cô... cô không nhảy xuống ư?" Vương Uẩn chưa hết sợ hãi, nhưng thấy cô lảnh lặt đứng đó thì không nén nổi mừng vui, vẻ mặt không biết là kinh ngạc hay mừng rỡ.

"Vâng, tất cả chỉ là trò che mắt thôi." Hoàng Tử Hà xách chiếc rương

đã nhẹ bót một nửa lên, cùng y quay lại. Các đại thần vừa tận mắt chứng kiến cô nhảy xuống, giờ lại thấy cô cùng Vương Uẩn trở lại, không mất một cọng tóc, đều ngạc nhiên hết sức.

Lý Thư Bạch lờ Vương Uẩn đi, chỉ bảo Hoàng Tử Hà: "Mau giải thích cho các vị đại nhân nghe, người, hay nói cách khác là Ngạc vương, làm cách nào biến mất trên gác Tường Loan đi!"

"Vâng." Hoàng Tử Hà hành lễ với các quan viên xung quanh đang tò mò nhìn mình, thông thả giải thích: "Thực ra đây là một trò che mắt đơn giản thôi. Cần ba điều kiện: một là chỉ dùng vào buổi đêm, vì nếu trời sáng thì nhìn qua là bị vạch trần; hai là sau khi xong việc phải đốt một đồng lửa, mới xóa sạch được dấu vết, không bị người ta phát hiện; ba là, nhất định phải mặc đồ màu tối, tốt nhất là màu đen."

"Dương công công đừng úp mở nữa, mau nói cho chúng ta biết đi." Người vừa cất tiếng là Thôi Thuần Trạm vốn tính nôn nóng, lại là thiếu khanh Đại Lý Tự, rất tò mò về việc này, "Hôm ấy bản quan cũng là một trong những người chứng kiến, nhưng nghĩ nát óc mà không ra cách Ngạc vương điện hạ biến mất."

"Rất đơn giản thôi. Chẳng biết các vị có để ý không, nhưng Ngạc vương điện hạ và tôi đã chọn hai vị trí lan can không giống nhau. Khi mọi người tập trung trên gác Tô Phượng, Ngạc vương điện hạ đã chọn lan can bên trái của gác Tường Loan, từ chính diện nhìn sang thì xa gác Tô Phượng bên phải nhất. Còn tôi trèo lên lan can đằng sau gác Tường Loan, cũng là vị trí chính diện xa nhất mà các vị từ điện Hàm Nguyên nhìn sang." Nói rồi, Hoàng Tử Hà lấy trong rương một cuộn tranh, giũ ra, "Vì muốn áp dụng cách này cần treo sẵn một bức họa. Mà tranh là một mặt phẳng, nếu nhìn từ chính diện thì có thể khớp, chứ nếu nhìn từ bên cạnh sẽ thấy ngay một tờ giấy mỏng, còn lừa được ai nữa."

Trong tay cô là một bức họa nền đen, khoảng trắng trên tranh giống hệt hàng lan can, chỉ hơi nhỏ hơn một chút. Cô mở thanh gỗ sau bức họa ra, lại

kéo ra một giá gỗ đã gấp gọn chặn lên, ra hiệu cho mọi người xem.

Những người đứng bên cạnh bức họa vẫn thản nhiên, nhưng người đứng chính diện lại kinh hoàng nhận ra, nền tranh đã hòa làm một với bầu trời đêm, khoảng trắng khớp với hàng lan can ngọc thạch phía sau, còn Hoàng Tử Hà đứng trên giá gỗ phía sau bức tranh, nhìn từ chính diện lại như đứng trên lan can vậy.

Không ai nhìn ra được thực ra phía trước lan can còn một hàng lan can được vẽ. Cô hơi lão đảo vì giá gỗ dưới chân không vững, nhưng nhìn lại như chơi với đứng trên lan can.

"Tôi

nghĩ bấy giờ Ngạc vương đứng dậy đi về phía gác Tường Loan, bày bức tranh đã giấu sẵn ở đó ra, khiến mọi người chú ý, rồi cao giọng chửi mắng Quỳ vương, sau khi đạt được mục đích thì nhảy xuống phía sau..." Nói rồi, Hoàng Tử Hà ngửa người ra sau, lập tức biến mất sau bức tranh, "Nhìn thì như rời khỏi lan can, thực ra thân thể đã đáp xuống nền đất sau bức tranh, bình an vô sự."

"VẬY NHỮNG ĐỒ NGHỀ BỎ LẠI THÌ SAO? LÚC THU DỌN, NHẤT ĐỊNH SẼ KHIẾN NGƯỜI TA CHÚ Ý!" Thôi Thuần Trạm hỏi ngay.

"Thế nên phải viện một cái cớ, ví như đốt hết những thứ Quỳ vương tặng khi trước chẳng hạn. Giấy thì khỏi nói, gỗ cũng đã tẩm đấm dầu, gặp lửa là cháy, bấy giờ Ngạc vương điện hạ chỉ cần cởi bộ áo tím bên ngoài ném vào đồng lửa rồi nấp trong một góc tối trên gác Tường Loan là xong. Vì hôm đó, tôi đã để ý thấy một việc lạ lùng, hầu như tất cả mọi người đều mặc áo đơn trắng, chỉ mình Ngạc vương điện hạ mặc áo màu đen. Tím phối với đen nhìn sẽ rất tối, thông thường không ai phối đồ như vậy, sao Ngạc vương lại làm thế?"

"VÌ... ÁO ĐƠN MÀU TRẮNG RẤT NỔI TRONG ĐÊM... MÀU TÍM THÌ ĐỜ HƠN, NHƯNG NẾU NGẠC VƯƠNG VẪN MẶC NGUYÊN BỘ ÁO TÍM ĐI RA, SẼ BỊ PHÁT HIỆN NGAY." Một người run rẩy đoán.

"Phải, thế nên Ngạc vương mới mặc áo đơn màu đen nắp trong bóng tối. Đợi toán thị vệ đầu tiên chạy đến, Ngạc vương sẽ khoác bộ giáp xanh đã chuẩn bị trước lần vào đội ngũ, nhân lúc hỗn loạn rời khỏi gác Tường Loan, ra khỏi cung, đến chùa Hương Tích." Hoàng Tử Hà ném những vật dụng trong tay đi, cao giọng nói: "Bí ẩn của việc bay lên thành tiên, hiến thân cho triều đình xã tắc, chỉ là như thế."

Giữa không khí lặng phắc, mọi người len lén nhìn Lý Thư Bạch, nhưng chẳng ai dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

Rốt cuộc là vì sao, hay là do kẻ nào sai bảo, mà Ngạc vương phải mạo hiểm trả giá đắt như vậy, để vu hãm Quỳ vương?

Cái chết của Ngạc vương ở phía sau chùa Hương Tích, có phải cũng có ẩn tình sâu xa như thế này không?

=====

Chương 21: Khó cứu thiên hà

Tp: HangVO9

Chẳng đợi mọi người lên tiếng hỏi, đã nghe tiếng chuông ngọc khánh vàng trong điện, báo hiệu hoàng đế lên triều.

Tuy đứng xa xa, cách cả dãy bệ rồng và khói trầm bảng lảng, nhưng các thần tử bên dưới vừa thoáng thấy mặt rồng đều ngạc nhiên khôn xiết. Ba ngày cầu phúc dường như không được ích lợi gì, trái lại mặt rồng còn xám xịt như tro tàn, chân bước lão đảo, gần như phải dựa vào Từ Phùng Hàn dìu đỡ mới đi nổi. Thấy hoàng đế run rẩy bước vào, chúng thần đều luống cuống.

Đợi triều thần hành lễ tung hô vạn tuế xong, đại học sĩ mới bẩm báo sự việc vừa xảy ra trước điện. Đại điện im phăng phắc, gương mặt hoàng đế đã khó coi lại àng khó coi hơn.

Thật lâu mới nghe tiếng hoàng đế yếu ớt đến mức chỉ Từ Phùng Hàn đứng cạnh là tường tận. Y nghiêng tai lắng nghe, rồi cao giọng truyền đạt: "Ý thánh thượng là người chết đã chết rồi, người sống phải tự trân trọng lấy mình. Ngạc vương đã từ trần, bệ hạ không muốn nhắc đến lỗi lầm của vương gia nữa, bỏ qua đi". Các triều thần bên dưới ồ lên xôn xao, không ngờ một việc lớn như vậy mà hoàng đế chỉ nhẹ nhàng kết luận một câu, không nghe không hỏi.

Dù không muốn

nghe về lỗi lầm của Ngạc vương, nhưng còn nỗi oan của Quỳ vương, có phải cũng được gạt bỏ từ nay?

Mọi người đang xì xầm suy đoán thì Từ Phùng Hàn lại nghe thấy thánh dụ của hoàng đế, lập tức truyền lại: "Thánh thượng có chỉ, ba ngày nay quỳ lạy cầu phúc, thiếu ăn thiếu ngủ nên không được khỏe, các khang gia không cần lo lắng. Hôm nay đưa cốt Phật rời cung, đến các chùa miếu trong kinh

lễ bái, tắm gội Phật quang, cầu phúc cho xã tắc, an định cho Đại Đường, phong Lý Kiến làm truyền tống sứ, lên điện cung nghênh cốt Phật."

Cốt Phật do Lý Thư Bạch rước vào cung, lúc này cung nhân đã bưng tháp xá lợi đựng cốt Phật ra, đương nhiên cũng do y đứng dậy tiến ra khỏi cửa điện.

Tháp xá lợi rất nặng, đúng bằng bạc, phải đến một thước vuông, cách một lớp bảo tượng hoa chạm rồng trên bề mặt, thấp thoáng trông thấy quách vàng khảm châu báu bên trong, trong quách vàng là áo quan bằng ngọc, trong áo quan mới là xá lợi Phật.

Tất cả đại thần đều quỳ rạp cung kính tiến xá lợi Phật.

Cũng như lễ rước xá lợi ba ngày trước, Lý Thư Bạch tay cầm cành liễu, nhúng tịnh thủy, tay trái đỡ nhẹ tháp xá lợi, tay phải vẩy chín lần.

Hoàng Tử Hà quỳ tít phía sau, nhìn chăm chăm vào làn nước cam lồ từ cành liễu vẩy lên tháp xá lợi.

Sau

đó, Lý Thư Bạch đón lấy tháp xá lợi từ tay cung nhân, rồi từ cửa điện theo bậc thềm đi lên, đến trước mặt Lý Kiến, trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

Lý Kiến dập đầu vái lạy, đủ ba quỳ chín lạy mới đứng dậy đón lấy tháp xá lợi.

Tháp xá lợi vừa rời tay, Lý Thư Bạch đang định bỏ tay xuống thì các cung nhân đứng hầu bên cạnh nhất loạt "á" lên kinh hãi. Thì ra tay Lý Thư Bạch bỗng loang lỗ vết máu, vô cùng đáng sợ.

Trong tiếng la hoảng của mọi người, Lý Kiến giơ tháp xá lợi lên nhìn kỹ bên dưới, thấy lờ mờ hai dấu tay bằng máu, trùng hợp với hai bàn tay Lý Thư Bạch vừa bưng tháp, nhất thời cũng tái mét mặt, luống cuống. Mọi người vừa dậy lên xông xáo thì đã có người đứng dậy chạy ra trước điện, quỳ mọp xuống đất: "Tâu bệ hạ! Quỳ vương tuy đã chứng minh mình bị Ngạc

vương vu hãm, nhưng dù sao Ngạc vương cũng qua đời ngay trên tay Quỳ vương ở chùa Hương Tích! Nhất định là sau khi bị Ngạc vương vạch rõ bộ mặt thật Quỳ vương đã ôm hận trong lòng, thẹn quá hóa giận, ra tay giết chết Ngạc vương. Sao bệ hạ có thể để hạng người táng tận lương tâm như vậy che mắt, còn để hãn làm vậy bản cốt Phật? Hiện giờ... hiện giờ cốt Phật hiển linh, Quỳ vương hai tay vấy máu, ắt là trời đất đã nổi giận!"

Kẻ này

chính là Điền Lệnh Tư hầu cận thái tử, thái tử Lý Nghiễm rất nghe lời hãn, lập tức chạy ra theo, quỳ xuống trước điện. Thấy vậy, rất nhiều người khác cũng lũ lượt tỉnh ngộ, chen nhau chạy ra trước điện tâu bày: "Trời đất nổi giận, cốt Phật hiển linh, hãn là muốn bệ hạ sớm xử lý kẻ phạm tội không thể dung tha này!"

Lý Thư Bạch nhiều mày nhìn hai bàn tay, rồi quay sang nhìn cung nhân vừa rồi giao thác xá lợi cho mình.

Chính là nữ quan Trường Linh bên cạnh hoàng hậu. Vừa thấy Lý Thư Bạch nhìn về phía mình, ả vội quỳ ngay xuống, hoảng hốt thưa: "Vương gia tha mạng! Lúc nô tỳ giao thác xá lợi cho vương gia, bên trên vẫn sạch bong! Nếu không tin, không tin xin vương gia cứ nhìn tay nô tỳ đây..."

Nói rồi ả rung rẩy xòe hai tay ra trước mặt mọi người, chỉ thấy lòng bàn tay khô ráo trắng trẻo, không hề có vết máu.

Nghe trước điện ồn ào, lại thêm đám người thái tử kích động, hoàng đế bèn phái Từ Phùng Hàn ra hỏi đầu đuôi. Thấy tình hình như vậy, Từ Phùng Hàn vội triệu tất cả mọi người trở vào trong điện.

Lý Kiến ôm thác xá lợi rảo bước đi vào. Trường Linh nơm nớp theo sau. Lý Thư Bạch theo bậc thềm mà lên, lúc ngang qua Hoàng Tử Hà bèn ra hiệu cho cô theo.

Vương Uẩn giơ tay nắm lấy tay áo cô. Hoàng Tử Hà vội

vã ngoạn lại, gặp ngay một cặp mắt buồn rầu tuyệt vọng. Y nói: "Nếu bây giờ cô rời khỏi đây, ta vẫn có thể giúp cô."

Song Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu, rút tay áo ra khỏi tay y.

Tay áo bay bay, sợi dây vàng trong tay đung đưa, khiến hai hạt đậu đỏ thành linh tách nhau ra, rồi lại theo sợi dây mà chập lại, chạm khê vào nhau. Cô cúi mặt nhìn hai hạt đậu dính sát vào nhau trên cổ tay, khẽ đáp: "Đa tạ, nhưng... tôi nhất định phải đi."

Đại điện mới rồi còn rộng thênh thang không một bóng người, giờ đã chật như nêm.

Dưới bệ rồng, gần hoàng đế nhất là Lý Thư Bạch, Lý Kiến và Trường Linh. Lý Kiến sợ sệt dâng tháp xá lợi lên cho hoàng đế xem, run rẩy phân trần: "Tâu bệ hạ, lúc vi thần nhận tháp đã thế này, chẳng biết... chẳng biết là xảy ra chuyện gì!" Hoàng đế nhìn lướt qua hấn rồi vẫy tay. Từ Phùng Hàn vội đưa khăn cho, Lý Kiến lau sạch vết máu dưới đáy tháp xá lợi rồi trả khăn lại cho Từ Phùng Hàn.

Nhìn mảnh khăn thấm máu, Từ Phùng Hàn cũng ghê tay, còn nghĩ xem có nên nhận lấy hay không thì Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Kiến thấy vậy bèn nói: "Từ công công, nô tài có thể xem qua vết máu không?"

Từ Phùng Hàn ngẩn người, tới khi nhận ra cô thì tần ngần nhìn sang hoàng đế, nào ngờ hoàng đế vẫn thẫn thờ dán mắt vào

mông lung, rõ ràng phản ứng của ngài ngự rất chậm, không nhận ra có xáo trộn.

Chẳng đợi Từ Phùng Hàn hỏi ý hoàng đế, Hoàng Tử Hà đã cầm lấy mảnh khăn trong tay Lý Kiến, sẫm soi vết máu đỏ trên đó, lại nhìn sang sắc vàng nhạt ở những chỗ không dính máu, rồi đưa lên mũi ngửi.

Từ Phùng Hàn rảo bước đến cạnh hoàng đế, ghé tai nói nhỏ.

Chỉ nghe hoàng đế yếu ớt lên tiếng, tuy nhỏ nhưng cũng đủ lọt tai mấy người phía trước: "Tứ đệ, trăm biết đệ bị ma xui quỷ khiến nên mới sát hại

Thất đệ... Song trăm vẫn muốn đệ thay trăm nghênh đón cốt Phật, vốn là... không nỡ để đệ càng lún càng sâu, muốn mượn cốt Phật thanh tẩy tâm can đệ, thế mà... thế mà..." Đến đây thì hoàng đế hết hơi, không nói tiếp được nữa.

Điền Lệnh Tư vội cao giọng tâu: "Bệ hạ thánh minh! Quỳ vương lòng lang dạ sói, lừa được người đời nhưng không lừa nổi thần Phật! Hai tay đang bưng tháp xá lợi lại lấm máu, rõ là cốt Phật hiển linh cảnh báo, hạng người tay vấy máu người thân này, bệ hạ còn nể tình huynh đệ, e ngại thể diện hoàng thất nổi gì?" Lý Thư Bạch quay sang nhìn hằm về lạnh lùng pha lẫn khinh miệt.

Điền Lệnh Tư giật bản mình, run cầm cập quỳ phục xuống, không dám hó hé gì nữa. Ngay cả thái tử Lý Nghiễm bên

cạnh cũng sợ đến không dám ngẩng lên, ôm chặt cánh tay hằm.

Hoàng đế ngừng giây lát rồi từ từ giơ tay lên, đúng lúc này, Hoàng Tử Hà lao ra quỳ trước bệ rồng, nói rành rọt: "Tâu bệ hạ, vết máu này là có người hãm hại Quỳ Vương, xin bệ hạ minh xét!"

Bàn tay hoàng đế khựng lại rồi từ từ buông xuống: "Ai đấy?"

Từ Phùng Hàn ghé tai nói nhỏ: "Tâu, là Dương Sùng Cổ."

Hoàng đế tức thì biến sắc, hừ khế trong họng, thái độ vừa căm hận vừa chế nhạo. Từ Phùng Hàn chưa kịp đoán ý, Hoàng Tử Hà đã đập đầu trước bệ rồng rồi giơ cao mảnh khăn trong tay, giở ra cho mọi người cùng xem: "Trên chiếc khăn tay ngoài vết máu đỏ còn có dính chút phấn vàng, nô tày vừa gửi thử, xác định là bột nghệ."

"Bột nghệ ư?" Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, còn đang suy đoán thì Hoàng Tử Hà đã rút ra một chiếc khăn trắng, lột xuống bên dưới tháp xá lợi rồi đập bộp bộp mấy cái vào tháp.

Lý Kiến đang bưng tháp xá lợi tái mét mặt, ú ớ ngẩn: "Công công, đây... đây là cốt Phật mà!"

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để ý đến hấn, mang khăn tay đi thẳng đến chỗ cung nhân bưng bình tịnh thủy, cầm lấy cành liễu nhúng tịnh thủy vẩy vào chiếc khăn trên tay, sau đó giơ lên cho mọi người xem.

Trong tiếng ồ à kinh hãi của mọi người, chỉ thấy tấm khăn vừa rồi còn trắng muốt, giờ đã loang lổ đầy máu.

"Đây không phải tịnh thủy, mà là nước kiềm." Hoàng Tử Hà trở bình tịnh thủy trên tay cung nhân, cao giọng giải thích, "Còn bột nghệ được bôi bên trong các hoa văn chạm rồng trên tháp xá lợi. Đây vốn là trò vặt của đám đồng cốt tầm xàm ngoài phố, bột nghệ gặp nước kiềm sẽ tạo thành màu đỏ như máu, thoạt nhìn cứ tưởng là chảy máu. Thế nên vừa rồi sau khi Quỳ vương vẩy tịnh thủy, lại đỡ lấy tháp xá lợi, trên tay mới loang lổ máu!"

Tức thì trong điện vang lên tiếng xì xào bàn tán. Hoàng Tử Hà quỳ xuống hành lễ với hoàng đế trên cao, lớn tiếng tâu: "Bệ hạ minh xét, việc này ắt có kẻ tiểu nhân giở trò, ngay trong cung, trước mắt bệ hạ mà cũng dám lừa gạt thánh thượng, mưu hại Quỳ vương! Xin bệ hạ xét rõ!"

Cả đại điện chìm trong không khí nơm nớp căng thẳng. Hoàng đế mấp má môi nói với Từ Phùng Hàn. Từ Phùng Hàn hiểu ý, lập tức truyền lệnh xuống: "Bệ hạ có chỉ, việc tiền cốt Phật không thể chậm trễ, tháp xá lợi cứ đưa ra theo lệ. Quỳ vương và các cung nhân ở lại trong điện, bệ hạ sẽ tra rõ việc này. Những người khác giải tán."

Đội các triều thần quỳ bái rồi lần lượt lui ra, phượng giá cũng đến ngay phía sau, Vương hoàng hậu bước vào

điện, giữa các thái giám cung nữ tùy tùng.

Theo sau hoàng hậu là Vương Uẩn và Vương Tông Thực.

Vương hoàng hậu đi về phía hoàng đế, ánh mắt dừng ở Hoàng Tử Hà giây lát rồi trầm tư lướt qua.

Sau khi tham kiến, thấy hoàng đế vẩy tay, hoàng hậu bèn nghiêng người ngồi xuống bên cạnh, vừa tựa vừa đỡ ngài, hỏi nhỏ: "Chẳng rõ bệ hạ giữ

Quy vương lại vì việc gì?"

Hoàng đế chỉ Trường Linh đáp: "Nữ quan của hậu... bị nghi hãm hại Quy vương."

Vương hoàng hậu nhìn Trường Linh vẻ nghi hoặc: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Trường Linh dập đầu lia lịa, khóc lóc thưa: "Nô tỳ cũng chẳng biết vì sao trong tháp xá lợi lại bị bôi bột nghệ, sau đó tịnh thủy bị đổi thành nước kiềm, nên mới xảy ra chuyện. Nương nương minh xét, nô tỳ không bao giờ dám làm như thế!" Ánh mắt Vương hoàng hậu lại dừng ở Hoàng Tử Hà, biết là cô bóc trần bí ẩn này, hoàng hậu quay sang bảo Quy vương: "Chuyện này ta phải nói rõ với Quy vương gia. Trường Linh là nữ quan hầu cận bên cạnh bản cung, nhiều năm nay hành xử thận trọng, chưa từng lầm lỗi. Lần này cũng chỉ muốn chạm vào tháp xá lợi từ hậu cung giao cho vương gia. Á hết lòng kính trọng cốt Phật, sao dám giở trò bôi bột nghệ đổi nước kiềm hãm hại vương gia được?" Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Hoàng hậu

nương nương nói có lý, thực ra bản vương cũng biết, một nữ quan nhỏ nhoi nhất định không dám gây ra việc tà đình như thế này." Trường Linh bấy giờ mới như được tái sinh, hơi thở cũng liền mạch trở lại, cuống quýt dập đầu với đế hậu và Quy vương rồi hấp tấp lui xuống.

Vương Tông Thực ngẩng đầu, giấu hai tay trong tay áo, chẳng nói chẳng rằng.

Hoàng đế dựa vào hoàng hậu, từ từ khôi phục khỏi trạng thái mệt mỏi ủ rũ, tuy giọng hơi khó nhọc, nhưng vẫn gắng gượng nói được, không cần Từ Phùng Hàn truyền đạt nữa: "Tứ đệ, trẫm muốn hỏi đệ một chuyện."

Lý Thư Bạch chấp tay hành lễ: "Xin bệ hạ cứ hỏi."

Trước đây vì chuyện của Thất đệ, trẫm đã đưa đệ vào Tông Chính Tự. Rồi vì thể diện hoàng gia nên vẫn chần chừ chưa giao đệ cho nha môn thẩm lý..." Nói được mấy câu, hoàng đế lại dựa vào hoàng hậu thở dốc, hoàng hậu phải vượt ngục một lúc lâu, ngài ngự mới từ từ nói tiếp: "Giờ trẫm hỏi

đệ, việc của Thất đệ, đệ định giải thích với trẫm, với triều đình, với thiên hạ ra sao?"

Lý Thư Bạch buông thông hai tay, đứng trước điện tâu: "Lúc ở Tông Chính Tự, thần đệ đã tâu với bệ hạ, vụ này có nhiều điểm kỳ lạ, cần phải điều tra thêm. Từ việc hôm nay mà suy, trong triều có người

muốn vu hãm thần đệ, không từ tử đoạn, xin bệ hạ ban lệnh giao cho tam ty xử lý vụ này, thần đệ sẽ hết sức phối hợp."

"Nếu trẫm không làm vậy thì sao?" Hoàng đế gay gắt ngắt lời y, rồi lại thở hồng hộc. Vương hoàng hậu vỗ lưng hoàng đế, nhìn xuống Lý Thư Bạch: "Việc này dù gì cũng liên quan tới thể diện hoàng gia, Ngạc vương điện hạ đã từ trần, Quỳ vương cần gì phải rước thêm cái nhục, chuốc lấy vạ hình ngục nữa?"

Lý Thư Bạch nhìn đế hậu trên bệ rồng, chậm rãi hỏi: "Ý bệ hạ là chuyện này không cần điều tra nữa, cứ kết thúc ở đây sao?" Hoàng đế không đáp, chỉ nhắm nghiền mắt lại.

Thấy thế, Lý Thư Bạch bất giác mỉm cười, nụ cười đầy lạnh lẽo chế nhạo: "Vậy bệ hạ định xử lý thần đệ như thế nào đây?"

"Nước có phép nước, nhà có lệ nhà. Dù Quỳ vương vì lý do gì mà giết hại Ngạc vương, triều đình cũng không thể dung thứ cho hung thủ giết chết huynh đệ ruột thịt được."

Vương hoàng hậu thở dài nhìn hoàng đế, thấy ngài ngự gật đầu mới quay sang nói với Lý Thư Bạch: "Thể diện hoàng gia không thể mất, bệ hạ đã chuẩn bị cho Quỳ vương chén rượu tử biệt, đích thân tiễn vương gia lên đường."

Dứt lời, hoàng hậu đưa mắt cho Vương Tông Thực, tên hoạn quan sau lưng Vương Tông Thực

lập tức bưng ra một chén rượu đã chuẩn bị sẵn.

Lý Thư Bạch liếc chén rượu, rồi lại nhìn lên hoàng đế: "Đa tạ thịnh tình của bệ hạ. Vốn dĩ bệ hạ đã có lệnh, thần đệ cũng không nên nhiều lời, nhưng hôm nay sắp vĩnh biệt nhau, thần đệ chỉ muốn hỏi, bệ hạ định giải thích việc của thần đệ với người ngoài thế nào?"

Vương hoàng hậu thông dong đáp: "Bệ hạ nhân từ, Quỳ vương lỡ tay giết chết Ngạc vương, hối hận đến phát điên."

"Nhưng thần đệ đã viết sẵn bản tự thuật, nếu thần đệ xảy ra chuyện gì, sẽ công bố trước toàn thiên hạ, vạch trần bí ẩn bên trong. Đến lúc đó mọi người trong thiên hạ sẽ biết thần đệ bị oan, hung thủ là kẻ khác. E rằng lời giải thích này của bệ hạ không ổn."

Vương hoàng hậu ngạc nhiên ngoái lại nhìn hoàng đế, thấy hoàng đế cũng biến sắc chống người ngồi thẳng dậy, hạ giọng hỏi: "Bản tự thuật à?"

"Cũng không hẳn, chỉ là một cuốn tiểu thuyết truyền kỳ, tên họ các nhân vật đều thay đổi cả, nhưng nội dung vẫn được giữ nguyên, thuật lại tất cả những chuyện quý quái kỳ dị trong vòng mười mấy năm nay, khởi đầu từ lá bùa và con cá nhỏ bên cạnh đệ, cho tới khi vạch trần hung thủ sau màn, có bằng có cứ, chỉ cần để ý một chút là nhận ra ngay tất cả

các nhân vật được ám chỉ."

Hoàng đế tím mặt trừng trừng nhìn y, giọng khàn đặc: "Vậy hung thủ thật sự mà đệ muốn ám chỉ là ai?"

Lý Thư Bạch quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà gật đầu, mở chiếc rương bên cạnh ra thưa: "Xin bệ hạ để nô tài giải thích cặn kẽ."

Vương Tông Thực đứng yên nãy giờ cũng nhìn chăm chăm Hoàng Tử Hà, cất tiếng: "Hai vị nên biết nặng nhẹ thì hơn. Dưới gầm trời này, có lẽ việc gì cũng có chân tướng, nhưng không phải chân tướng nào cũng nói ra được đâu."

"Xin Vương công công thứ cho nô tài vô tri. Tôi chỉ biết đạo trời lồng lộng, thiện ác ắt có báo ứng, bất luận người ngồi trên ngôi cao hay kẻ bần cùng hạ tiện, những việc đã gây ra, không bao giờ có thể che giấu được mãi." Ánh mắt Hoàng Tử Hà trong veo đầy quả quyết, nhìn thẳng vào Vương Tông Thực, không chút e dè: "Những chuyện ngụy tạo dù gạt được phần lớn mọi người, dù giấu giếm được một lúc, nhưng mây mù không che khuất mặt trời được mãi, ngọc đẹp vùi sâu dưới bùn lầy ắt có ngày được gột sạch bùn nhơ."

"Vương công công cần gì lo lắng? Bản vương chỉ nói ra những khả năng chúng ta đoán được để mọi người tham khảo, còn đúng hay sai thì kẻ gây ra mọi chuyện lúc này cũng có mặt trong điện, đương nhiên

biết phải phán đoán thế nào, giải thích ra sao." Lý Thư Bạch thản nhiên như không, chẳng buồn nhìn mọi người đang tái mặt trầm tư, ngẫm nghĩ một lát rồi bảo Hoàng Tử Hà: "Kể từ cái chết của Ngạc vương điện hạ đi."

"Vâng." Hoàng Tử Hà chấp tay hành lễ với mọi người, "Vừa rồi nhân lúc tang tảo, trời vẫn còn tối, nô tài đã diễn lại cảnh Ngạc vương tự tử, là rõ cách Ngạc vương biến mất trước tất cả mọi người. Giờ chúng ta lại phải đối mặt với một câu hỏi, chính là Ngạc vương biết rõ sau chuyện lần này mình sẽ phải rời bỏ địa vị vương gia, cũng có thể phải mai danh ẩn tích suốt đời, vì sao còn kích động mắng chửi Quỳ vương điện hạ trước mặt bao người như thế?"

"Ngạc vương vì tổ tông xã tắc, muôn dân trăm họ mới từ bỏ tất cả hòng vạch trần dã tâm của Quỳ vương." Vương hoàng hậu lạnh lùng kết luận.

"Có thật thế không? Lần cuối Quỳ vương tới thăm Ngạc vương, nô tài cũng đi cùng, bấy giờ Ngạc vương còn nhờ Quỳ vương điều tra nguyên nhân bệnh điên của mẹ mình. Từ đó về sau Ngạc vương đóng cửa không ra ngoài, trong thời gian đó có người mạo danh Quỳ vương hai lần đưa đồ đến. Xin hỏi tại sao chỉ trong một tuần trăng ngủ đóng cửa ở nhà, Ngạc vương lại sinh lòng oán hận Quỳ vương sâu sắc

đến thế?"

"Ắt hẳn thứ Ngọc vương nhận được khiến vương gia thay đổi cách nghĩ." Vương Tông Thực khoanh tay nói.

"Đúng vậy. Nô tài hỏi dò người trong phủ Ngọc, biết được Ngọc vương đã nhận những gì, hơn nữa còn phát hiện ra ba thứ đó đã bị thiêu hủy trong lò hương trước linh vị Trần Thái Phi."

Hoàng Tử Hà lấy thanh đoản kiếm lưỡi cong, mấy sợi tơ cháy sém cùng vài mảnh ngọc vỡ trong rương ra đặt xuống đất.

"Đoản kiếm, dải đồng tâm, vòng ngọc." Cô chậm rãi giải thích, "Tôi đã nghĩ nát óc mà không sao tìm ra mối liên hệ giữa chúng. Cho tới một ngày nghe được tiên sinh kể chuyện trên phố kể lại tích Tùy Dạng Đế tặng dải đồng tâm cho Tuyên Hoa phu nhân, mới vỡ lẽ. Thanh đoản kiếm của Tắc Thiên hoàng đế, dải đồng tâm của Tuyên Hoa phu nhân, đều là tượng trưng cho bọn họ. Điểm tương đồng giữa hai người này là..."

Nói tới đây cô cắn môi, không tiếp tục nữa.

Nhưng tất cả mọi người trong điện đều đã hiểu. Tắc Thiên hoàng đế từng là tài nhân của Thái Tông, về sau thành hoàng hậu của Cao Tông, Tuyên Hoa phu nhân của Tùy Văn Đế, sau khi Văn Đế băng hà lại nhận dải đồng tâm Dạng Đế tặng.

Bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm đại điện. Hoàng đế tím mặt, hoàng hậu nghi hoặc, Vương Tông Thực và Vương

Uẩn im thin thít, ngay Lý Thư Bạch xưa nay bình thân cũng phải hít sâu một hơi, ép mình trấn tĩnh lại.

Riêng Hoàng Tử Hà chỉ ngừng lại giây lát, rồi chậm rãi tiếp: "Vòng ngọc của Trần thái phi đã bị ám chỉ cũng có ý nghĩa tương tự, bằng không sao Ngọc vương có thể giận dữ đập vỡ di vật mà mẫu phi yêu thích nhất lúc sinh thời, ném cả vào lò hương cùng hai vật này? Rốt cuộc Ngọc vương lúc ấy đã nhận được ám hiệu gì, thứ gì đã dẫn dụ vương gia?"

Lúc này, đến Từ Phùng Hàn cũng toát mồ hôi lạnh, các hoạn quan cung nữ trong điện đều run cầm cập, thầm hiểu bí mật nghe được hôm nay rất có thể sẽ lấy mạng mình.

Vương hoàng hậu nhìn Từ Phùng Hàn khẽ ra lệnh: "Các người lui xuống trước đi."

"Vâng!" Từ Phùng Hàn như được đại xá, hấp tấp khom người bước xuống thềm, dắt tất cả cung nhân ra khỏi điện rồi đóng cửa lại.

Thấy trong điện chỉ còn sáu người bọn họ, Vương hoàng hậu mới từ từ hỏi: "Hoàng Tử Hà, ý người là có người vu vạ cho Quỳ vương, nói y và Trần thái phi loạn luân ư?"

"Thưa vâng. Ngạc vương và Quỳ vương xưa nay rất thân thiết, muốn bày kế ly gián, thực khó vô cùng. Nhưng nếu khéo lợi dụng tình cảm thân thiết ấy, có thể giáng cho Quỳ vương một đòn trí mạng, tổn thương sâu sắc. Hung thủ tính toán

đủ đường, biết rõ Ngạc vương yếu đuối nhạy cảm, yêu nhất là mẫu phi, chẳng ngại làm nhục cả Trần thái phi quá cố, khiến Ngạc vương căm hận tận xương, đặt cược tất cả để báo thù Quỳ vương là 'náo loạn triều cương', bấy giờ nô tài đã ngạc nhiên, giờ nghĩ lại... thì ra tất cả đều có căn nguyên của nó."

"Hoang đường..." Giọng hoàng đế khản đặc, lại thêm phần âm trầm dứt quãng vì khí suy lực kiệt, "Dưới gầm trời này, kẻ nào to gan dám làm nhục thái phi? Lại có kẻ nào dám... đối xử với Thất đệ của trẫm như thế? Thất đệ... từ nhỏ trẫm tinh thông tuệ, việc gì cũng suy xét kỹ càng, sao có thể bị người ta xúi giục ly gián, nhẹ dạ cả tin như thế?"

"Thưa vâng, người Ngạc vương yêu thương nhất là mẫu phi của mình; còn kính trọng nhất, trừ bộ hạ ra, hẳn là Quỳ vương. Còn vì sao vương gia lại sinh lòng nghi ngờ hai người mình yêu kính nhất, nô tài nghĩ là vì cái này." Hoàng Tử Hà mở bình sứ đeo bên mình ra, chìa cho mọi người xem: "Chắc hẳn Vương công công biết rõ thứ này nhất."

Trong bình sứ chính là hai con cá đã thối rữa, nhỏ như con muỗi, trông rất ghê tởm.

Vương Tông Thực nhìn xác hai con cá trong bình, chợt lộ ra vẻ cảm thương, gương mặt vốn trở trở lạnh lùng cuối cùng cũng xuất hiện vài biểu cảm

sinh động: "Hoàng Tử Hà, ta không thể không bội phục người, hai con cá nhỏ như thế mà người cũng tìm ra được."

Đây là Tử Hà giải phẫu thi thể cha con họ Trương, rửa sạch nội tạng, mãi mới tìm được trong cửa hầu của họ. "Hoàng Tử Hà bình thản đáp: "Hai con cá giống hệt, tìm thấy trong cửa hầu hai người với tình huống chết giống hệt. Người chết trước lúc lâm chung đều thay đổi hẳn tính tình, vốn dĩ ôn hòa thuần hậu lại trở nên cực đoan dị thường, trước khi Trương Hàng Anh chết đã tố cáo tôi nối giáo cho giặc, muốn thay trăm họ diện trừ; Trương lão bá sau khi con trai chết thì trèo lên thành lầu, gieo rắc tin đồn Quỳ vương mưu phản, tình cảnh này chẳng phải giống hệt Ngạc vương điện hạ ư?"

Vương hoàng hậu không dám tin vào tai mình nữa, tuy ra sức trấn tĩnh nhưng hàng trăm mảnh mảnh trên đầu đã hơi run rẩy: "Ý người là Ngạc vương cũng bị người ta đưa cá vào cơ thể ư?"

"Không sai, chính vì con A Già Thập Niết này mà Ngạc vương điên cuồng, tự vẫn chết, trước lúc lâm chung còn vu cáo Quỳ vương!"

Hoàng hậu thấy tay áo cười nhạt: "Hoang đường! Người thiên hạ ai chẳng biết Ngạc vương chết trong tay Quỳ vương. Trước lúc lâm chung còn chính miệng tố cáo Quỳ vương giết mình, Vương công công và hơn trăm quân Thần sách đều chính

tai nghe thấy, tận mắt chứng kiến, giờ người lại nói là vương gia tự vẫn, ai mà tin được?"

"Nô tài không nói suông, trong tay nô tài có chứng cứ." Hoàng Tử Hà rút trong rương ra một bộ hồ sơ nghiệm thi, hai tay giơ lên, "Sau khi Ngạc

vương tử trần, Đại Lý Tự và Tông Chính Tự đã mời Chu Tử Tần tới khám nghiệm, hiện giờ hồ sơ đã niêm phong, chứng cứ xác thực. Nhưng trong tay tôi là bản sao, bên trên viết rõ vết thương trước ngực Ngạc vương xéo từ bên phải xuống dưới, tức là tương ứng với chéch xéo từ bên trái của người khám nghiệm. Cũng tức là, nếu Ngạc vương không tự vẫn, thì hung thủ chỉ có thể là người thuận tay trái." Sắc mặt Vương hoàng hậu càng thêm khó coi, chẳng nói lời nào.

"Nhưng người trong triều ai cũng biết, mấy năm trước khi dẹp loạn Bàn Huân, Quỳ vương bị ám sát, hiện giờ tay trái chỉ làm được những việc bình thường hằng ngày, tay thường dùng vẫn là tay phải. Muốn giết người phải dùng lực mạnh, nhắm thật chuẩn, tay trái của Quỳ vương đâu thể giết người được nữa."

Vương hoàng hậu cứng họng, đành hậm hực phất tay áo, ngồi phịch xuống, không buồn nhìn cô.

Hoàng Tử Hà nhìn Vương Tông Thực: "Còn về A Già Thập Niết, Vương công công đây chính là chuyên gia, bí mật của A Già Thập Niết cũng là công công tiết lộ cho tôi. Tử Hà bất tài, kiến thức nông cạn, xin công công giải thích rõ chuyện này cho mọi người cùng nghe thì hơn."

Vương Tông Thực cười nhạt, vốn định làm thinh không đáp, nhưng lại nghe Lý Thư Bạch nói: "Mời Vương công công giải thích", y do dự hồi lâu, cuối cùng đành hậm hực mở miệng: "Hoàng tiểu thư nói như vậy chưa đúng, trứng A Già Thập Niết nhỏ như hạt bụi, sau khi nuốt vào sẽ bám trong cổ họng, rồi từ từ nở rất nhỏ, có thể chui vào cửa hầu hút máu người, không sống được bao lâu sẽ chết trong cơ thể, thối rữa tan biến. Nhưng cá con có độc, sau khi chết chất độc có thể theo máu vào não, khiến vật chủ tẩu hỏa nhập ma, trở nên cực đoan cố chấp, chỉ cần trong lòng có nghi ngờ sẽ bị khuếch đại thành oán niệm điên cuồng đến chết mới thôi."

Hoàng Tử Hà gật đầu: "Muốn khiến người ta nuốt phải cá con thì rất khó, nhưng trứng cá nhỏ như hạt bụi thì dễ hơn nhiều. Hơn nữa trứng cá muốn

nở cần có thời gian, chần hản khi Quỳ vương đến thăm, Ngạc vương đã bị trứng cá ký sinh rồi. Đồng thời hung thủ còn thác lời Trần thái phi điên loạn, để lại dấu móng tay khắc trên chiếc bàn trong phòng, ám chỉ cái chết của thái phi có liên quan tới việc Quỳ vương mưu đoạt thiên hạ, sau đó thừa cơ Ngạc

wương phát cuồng vì độc A Già Thập Niết và những tin đồn vô căn cứ, bèn gửi đoàn kiếm và dải đồng tâm đến, vậy nên, dù Ngạc vương đóng cửa ở nhà, kẻ đó cũng vẫn đoán đúng thời điểm, gửi cho Ngạc vương ám hiệu cuối cùng!"

Vương hoàng hậu gắng trấn tĩnh, nghiêng người đỡ lấy hoàng đế, thấy ngài ngự mặt mày tái nhợt, thân thể lạnh ngắt, bèn sẽ giọng hỏi: "Bệ hạ thấy thế nào? Có cần về nghỉ ngơi không?" Hoàng đế ánh mắt mông lung, nắm chặt tay hoàng hậu định nói gì đó nhưng không thốt nổi nên lời, mấp máy môi hồi lâu mới thều thào đáp: "Không... trầm vẫn... muốn nghe..."

Ánh mắt Lý Thư Bạch chậm rãi dừng lại ở đế hậu, giọng nói vẫn sang sảng lạnh lùng như mọi khi: "Vương công công hẳn biết, hôm tiên hoàng băng hà, bản vương từng tìm thấy một con A Già Thập Niết trong vũng máu tiên hoàng khạc ra."

Vương Tông Thực hơi nhếch môi như cười, nhưng cuối cùng vẫn thông dong dứt tay vào tay áo: "Đúng vậy, lâu nay vương gia vẫn giữ con A Già Thập Niết ấy bên mình. Có điều gia không biết cách nuôi, khiến lão nô mỗi lần trông thấy lại thâm tiếc nuôi."

Lý Thư Bạch chẳng buồn đáp lời y, chỉ kể tiếp: "Năm xưa lúc tiên hoàng băng hà, các hoàng tử chúng ta đều quỳ ở bên ngoài, song Vương công công cũng là người hầu

cận tiên hoàng, chẳng những được vào điện mà còn triệu tập tăng nhân pháp sư các nơi vào kinh, lại rất ưng ý Mộc Thiện đại sư thông thạo thuật nhiếp hồn, dẫn ông ta vào điện cầu phúc cho tiên hoàng đúng không?"

Vương Tông Thực gật đầu. Sự thật đã vậy, y cũng chẳng chối cãi.

"Cha Trương Hàng Anh năm xưa vào cung chần trệ cho tiên hoàng đã âm cứu giúp tiên hoàng tỉnh lại một chốc. Nhưng sau khi phụ hoàng tỉnh lại, công công lại không cho các hoàng tử vào bái kiến, cũng không cho triều thần đến nghe dặn dò, mà chỉ gọi riêng Mộc Thiện đại sư vào. Bấy giờ trong điện xảy ra chuyện gì, khắp thiên hạ hiện nay chỉ mình Vương công công biết mà thôi."

Nghe y nói vậy, Vương Tông Thực nhếch môi cười nhạt: "Còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ, tiên hoàng tỉnh lại, biết Trương Vĩ Ích đã cứu tỉnh mình, bèn đòi bút giấy. Lão nô cứ ngỡ tiên hoàng định để lại di chiếu nên lấy giấy gai vàng đến, nào ngờ bệ hạ chỉ cầm bút vẽ lung tung trên giấy thành ba mảng mực đen rồi cười rông về trời. Lão nô và Trần thái phi đoán rằng tiên đế muốn ban tranh cho Trương Vĩ Ích, liền sai người đưa đi. Giờ bức họa đó chắc đang ở trong tay Trương Vĩ Ích."

Hoàng Tử Hà lại lên tiếng hỏi: "Công công có dám khẳng định là tiên đế chỉ

để lại một bức họa không?"

"Ba mảng mực đen, chẳng có đầu đuôi gì cả, ta cũng không hiểu là gì. Nhưng quả thật tiên đế nói là ban cho Trương Vĩ Ích, bấy giờ Trần thái phi đêm ngày hầu hạ tiên đế cũng ở đó, chính thái phi đã sai người đưa đi. Từ ấy về sau, ta không thấy bức tranh nọ nữa." Vương Tông Thực lạnh lùng thuật lại.

Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào mắt y, chậm rãi hỏi: "Công công cho rằng giấy trắng mực đen, mọi sự đã rồi, sự thật bị mực đen vùi lấp sẽ không bao giờ hé lộ nên mới ung dung như thế, phải không?" Nói đến đây, Lý Thư Bạch bỗng nghiêng đầu nhìn ra ngoài điện, như vừa nghe được tiếng gì đó, nhưng có lẽ là nghe lầm, nên y lại quay đầu lại.

Vương Uẩn vốn phụng mệnh giám sát Quỳ vương không rời một khắc, nhưng lúc này nghe Hoàng Tử Hà phân tích vụ án, ánh dương ban sớm len qua khung cửa chiếu lên mình cô, bộ áo xanh đen cùng chiếc mũ đen càng

khiến làn da trắng muốt ngời lên như ngọc dưới nắng. Y nhất thời ngơ ngẩn, quên cả Lý Thư Bạch, chỉ mãi nghe cô nói.

Bên kia, Vương Tông Thực ngẩng đầu hờ hững đáp: "Cái gì là sự thật bị mực đen vùi lấp? Sự thật chính là thế này, người cần gì phải nhiều lời?"

"Nhưng Vương công công hần cũng biết, dị vực có sách chép rằng, nước cái

bó xôi hòa với a phù dung, cỏ thiên hương, v. v... bôi lên giấy, có thể bóc tách lớp mực phía trên, để lộ nội dung bên dưới." Nói rồi Hoàng Tử Hà lại cúi xuống rút trong rương một cuộn giấy, trải ra trước gương mặt đánh lại của Vương Tông Thực.

Nét chữ rành rành trên nền giấy gai vàng, ngay hoàng đế này giờ mệt mỏi dựa vào người Vương hoàng hậu cũng trợn trừng mắt, hơi thở dồn dập hẳn lên.

Chữ trên giấy chia làm ba đoạn, có phần đứt quãng vì người viết đã yếu lắm, cổ tay run rẩy rũ xuống. Nhưng mấy hàng chữ nguệch ngoạc yếu ớt ấy vẫn rành rành:

Vẫn biết mệnh trời, nay nên lui ẩn.

Quy vương! Trẫm yêu dấu chẳng rời gang tấc, đỉnh ngộ tựa Thái Tông, nay đem non sông xã tắc giao phó.

Vương hãy về giúp rập lâu dài.

Hoàng đế sắc!

Vương Tông Thực tái mặt, vẻ lạnh lùng ngạo nghễ thường ngày thoát chốc biến mất, loạng choạng lùi lại một bước. Vương Uẩn đứng phía sau ngờ ngàng nhìn mảnh giấy gai vàng cũ kỹ, y hiểu rõ nội dung, chỉ là rúng động quá đỗi, không biết làm sao mà thôi.

Vương hoàng hậu đứng phắt dậy, rồi lại ngồi thụp xuống, nửa ôm nửa đỡ lấy hoàng đế, lồng ngực phập phồng dữ dội mà không thốt nổi tiếng nào.

Hoàng Tử Hà đến trước bệ rồng, giơ

bức ngự bút tiên đế lên cho hoàng đế xem, thông thả nói: "Xin phép để Tử Hà trình bày suy đoán về những việc xảy ra trong đêm tiên hoàng qua đời. Để đưa bệ hạ lên ngôi, Vương công công đã dốc hết tâm sức, chuẩn bị hai nước cờ. Một là A Già Thập Niết, hai là Mộc Thiện đại sư. Trong lúc hầu hạ tiên hoàng uống thuốc, Vương công công đã lén để tiên hoàng uống thuốc, Vương công công đã lén để tiên hoàng nuốt trứng A Già Thập Niết vào, rồi tính chuẩn thời gian trứng nở, cho Trương Vĩ Ích châm cứu để tiên hoàng hôn mê nhiều ngày tỉnh dậy, sai Mộc Thiện đại sư thôi miên chỉ đạo tiên hoàng lập di chiếu truyền ngôi cho Vận vương. Ngờ đâu tiên hoàng bệnh nặng nôn ra máu, con cá nhỏ cũng bị khạc ra theo, nên chưa kịp phát huy công hiệu. Việc đã rồi, Mộc Thiện đại sư dường như cũng chỉ có thể khống chế tâm trí Trần Thái Phi để bí mật không bị tiết lộ mà thôi, chẳng rõ Tử Hà đoán như vậy có đúng không?"

Trong điện Hàm Nguyên, trên dưới bệ rồng đều lặng phắc như tờ.

Hoàng đế và Vương Tông Thực nghiêng rằng không nói, chẳng thừa nhận cũng chẳng phản bác.

Vạch trần một bí mật lớn như vậy khiến Hoàng Tử Hà cũng choáng váng bải hoải cả người, tưởng như trông thấy đao búa bổ xuống mình. Song cô lại hít sâu một

hơi, ép mình gắng gượng nói tiếp: "Nhưng chiếu thư, di ngôn cùng đại thần gửi gắm con cô mà tiên đế để lại, rốt cuộc đều vô dụng. Sau khi tiên đế băng hà, di chiếu bị hủy, thái phi bị ép phát điên, đại thần Vương Quy Trường được tiên đế phó thác con cô bị giết, đế vị bị đoạt. Đến giờ bệ hạ lại ban cho rượu độc, định đoạt luôn cả tư cách sống trên đời của Quý vương!"

Hoàng đế trừng trừng nhìn bức thủ bút cũ kỹ của tiên đế, cơ thịt trên mặt rần rật, sắc mặt xám ngoét, khiến gương mặt trở nên cực kỳ đáng sợ. Một lúc lâu sau, ngài ngự mới nhắm mắt, ngả người ra sập cười khê: "Vương

Tông Thực, trăm đã bảo rồi, xé hay đốt quách đi, ai... ai dám truy cứu thủ bút tiên hoàng trước lúc lâm chung ở đâu chứ? Hoặc là, cho nhà họ Trương một mối lửa... đốt quách thư của nợ này đi là xong... người cứ khăng khăng nói nó vẫn còn tác dụng, không chịu ra tay!"

"Thần không dám tin... Không thể có chuyện này được!" Vương Tông Thực gầm lên, "Trên đời lấy đâu ra cách bóc tách hai lớp mực bên trên, khôi phục nét chữ phía dưới chứ?"

"Vương công công, thế gian rộng lớn chẳng gì không có, công công quá tự tin và kiến thức của mình rồi." Hoàng Tử Hà thở dài, "Có điều Trần thái phi cũng thực đáng thương, đêm ấy

hầu hạ tiên đế trong điện, ắt biết được việc này, nên đã bị Mộc Thiên đại sư dùng thuật nhiếp hồn, trước là ra mặt ban di chiếu cho Trương Vĩ Ích, sau lại phát điên phát cuồng, cả đời chỉ tinh tảo lại một chốc lát để cảnh báo Ngạc vương. Ai ngờ lại phản tác dụng!"

"Bà ta còn tỉnh lại cơ à?" Vương Tông Thực mỉm cười thâm, "Bà ta đã làm gì?"

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, chậm rãi cuộn tờ giấy gai vàng lại: "Thái phi để lại cho Ngạc vương một bức tranh, rất giống di chiếu sau khi bị bôi xóa. Có lẽ đó là cảnh tượng khắc sâu nhất trong tâm trí bà ấy trước khi phát điên. Tuy điên dại nhưng bà ấy vẫn nhớ đến di chiếu nên cho rằng Quỳ vương sẽ tranh đoạt hoàng vị, bởi vậy mới nhắc nhở Ngạc vương tránh xa Quỳ vương, sợ Ngạc vương bị cuốn vào vòng tranh đấu trong triều. Nào ngờ Ngạc vương lại coi đó là mẫu phi tố cáo Quỳ vương, thêm vào đó, bản thân Ngạc vương cũng từng yêu một người con gái lớn tuổi hơn, dẫn tới nghi kỵ và oán hận Quỳ vương. Sau khi phát điên, Ngạc vương chỉ chăm chăm xoáy vào điểm đó, bất chấp những chi tiết vô lý bên trong, đến chết cũng không chịu hiểu ra."

Hoàng đế trở vào cuộn giấy trong tay cô, họng khản đặc, nói không ra tiếng: "Sao? Giờ người mang di chiếu tiên đế từ mười

mấy năm trước đến đây, định làm cái gì? Thiên hạ bây giờ đã là của trăm, chẳng lẽ... Tử đệ tưởng mình còn có thể khơi lên sóng to gió lớn ư?"

"Thần đệ nào có cầu mong gì, chẳng qua bệ hạ lúc nào cũng đề phòng thần đệ đấy thôi." Lý Thư Bạch hiên ngang đứng dưới thềm, ngấn đầu hờ hững đáp: "Từ sau khi thần đệ dẹp loạn Từ Châu, bệ hạ vừa muốn dựa vào thần đệ áp chế Vương công công, lại sợ thần đệ hai lòng, chẳng nề bày ra vô số mánh lối quỷ dị xung quanh thần đệ, thực là vô ích."

Hoàng đế chỉ cười nhạt, vịn vào Vương hoàng hậu chậm rãi ngồi dậy, dựa sập không nói.

"Bệ hạ cài người bên cạnh thần đệ, theo dõi nhất cử nhất động thì cũng được thôi, vì sao còn ban lá bùa quái dị kia, khiến thần đệ lúc nào cũng nơm nớp sợ hãi, không thể sống yên?"

Hoàng đế lạnh lùng nhếch môi, vẻ mặt vừa như cười vừa như hận: "Sao trăm lại nghe nói... đó là hóa thân hồn ma Bàn Huân muốn tìm đệ báo thù?"

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn ngài ngự, giọng trầm mà chậm rãi: "Bệ hạ trăm phương ngàn kế sai người bên cạnh thần đệ thay đổi lá bùa, hẳn là chờ đến lúc này, biến thần đệ thành ác quỷ trong mắt mọi người rồi điều khiển Ngạc vương vạch mặt đệ, chính tay giết chết cả hai huynh đệ chúng thần?"

"Không!

Trăm... không hề muốn giết các người." Giọng hoàng đế khản đặc như tiếng gỗ mục bị chẻ đôi, "Từ nhỏ, người trăm ghen ghét nhất đồng thời cũng ngưỡng mộ nhất, chính là người. Thư Bạch... Người thông minh, đáng yêu, lại được phụ hoàng sủng ái. Mười tuổi trăm đã bị đẩy đến phủ Vận vương chật hẹp, còn người... lớn như vậy mà phụ hoàng vẫn không nỡ cho xuất cung, mỗi lần trăm vào cung, thấy người ngồi trong lòng phụ hoàng, quay về đều khóc nức nở..."

Cơ thịt trên mặt rờn rợn, thân hình co lại, tựa hồ vẫn còn là đứa bé chỉ chực khóc òa lên. Vương hoàng hậu vội vuốt lưng ngài ngự, sẽ sàng an ủi: "Bệ hạ đừng quá kích động, thả lỏng một chút đi."

"Vậy mà cuối cùng trẫm vẫn ngồi lên ngai vàng, một là vì đã cưới con gái họ Vương, hai là... trẫm có vẻ nhu nhược vô dụng, dễ điều khiển hơn người nhiều... phải không? Vương công công?" Ánh mắt hoàng đế trừng trừng nhìn Vương Tông Thực, giọng khàn khàn.

Vương Tông Thực đứng yên bất động, cảm bạnh ra. Hồi lâu, y mới khom mình thi lễ: "Bệ hạ cả nghĩ rồi." "Hừ..." Hoàng đế chẳng buồn để tâm, chỉ lầm bầm tiếp, "Phụ hoàng trước lúc lâm chung vốn định truyền ngôi cho người, nên sau khi trẫm lên ngôi, đáng ra phải giết ngay người mới phải... Nhưng, nhưng trẫm có xuống tay

không?"

"Không hề! Trẫm chỉ muốn thấy người mục nát cả đời trong phủ Quý, để vong linh phụ hoàng trên trời thấy được, đứa con mà ông ấy đặt bao kỳ vọng phải quỳ dưới chân trẫm suốt đời, uất ức khiếp nhược suốt đời... Ha ha ha..." Hoàng đế phá lên cười thê thảm, rồi thở hắt hắt, cuối cùng không thốt ra được tiếng nào nữa, chỉ rên hừ hừ trong họng.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch, thấy y mím chặt môi, chăm chăm nhìn hoàng đế phía trên.

"Trẫm còn nhớ, lúc Bàng Huân nổi loạn, các tiết độ sứ không nghe lệnh, người lại dâng thư xin thay trẫm đi chinh phạt. Được thôi... Để trẫm xem người làm cách nào điều khiển bày lang sói rồi chết thảm! Cứ ngỡ người sẽ bỏ mạng sa trường, không ngờ người lại quay về... Những tháng ngày vinh quang của người bắt đầu từ đây, cũng từ đây, hoàng thất Đại Đường có một luồng gió mới. Ngay Vương Tông Thực cũng bắt đầu kiêng dè người, khuyên trẫm phải mau mau giải quyết người... Nhưng trẫm không làm! Trẫm nghĩ mình đã nắm được cơ hội ngàn năm có một để ngồi xem, như

vậy trăm có thể ngư ông đắc lợi..." Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn Lý Thư Bạch.

Vương hoàng hậu ôm lấy cánh tay run bần bật của hoàng đế, khẽ nài nỉ: "Bệ hạ đừng quá kích động, để

thần thiệp đỡ người vào nội điện nghỉ ngơi một lát được không..."

Hoàng đế vung tay toan hất hoàng hậu ra, song cánh tay đã mềm oặt, làm sao hất nổi. Đành hờn hển lẩm bẩm: "Nhưng trăm không định giết người... Trăm chỉ muốn lá bùa kia khiến người kinh hoàng sợ hãi, hy vọng có một thứ gì đó giúp trăm khống chế được người... Tứ đệ... nếu người cũng như những kẻ khách, tin vận mệnh, tin quý thần, thậm chí sợ hãi xin trăm giúp đỡ, có phải mọi chuyện đã ổn không?"

Lý Thư Bạch nhìn thẳng vào cặp mắt đã mờ đục thất thần đang trừng trừng hướng về mình, từ từ cung tay hành lễ với hoàng đế, thong dong đáp: "Bệ hạ thứ tội, thần đệ đời này không hề tin quý thần."

"Người, cả à Hoàng Tử Hà kia nữa, các người chứng kiến từng điềm báo lần lượt thành sự thật, mà vẫn không tin..." Cánh tay yếu ớt rũ xuống sập, hoàng đế ra sức siết chặt nắm tay, nhưng sức đã kiệt nên không sao khum được nắm ngón tay lại, đành phẫn uất nhìn chăm chăm hai người họ, giọng nói mơ hồ đến gần như không nghe rõ nổi: "Tứ đệ, nếu người đừng quật cường như thế... nếu chịu cúi đầu tin vào vận mạng... thì trăm và người đâu đến nỗi phải đi đến tình cảnh hôm nay?"

"Vậy còn Thất đệ thì sao?" Lý Thư Bạch chậm rãi hỏi, "Thất

đệ xưa nay một lòng kính yêu bệ hạ, đệ ấy cản trở gì mà bệ hạ không tiếc thí mạng để đối phó thần đệ?"

"Trăm không muốn thí Thất đệ!" Giọng hoàng đế rung rẩy, muốn hét lên mà không có sức, đành rặn từ lồng ngực ra từng câu từng tiếng vỡ vụn: "Là Thất đệ năm lần bảy lượt... xin với trăm, muốn bỏ lại tất cả, đến Võng Xuyên gia trang của Vương Ma Cật đóng cửa tu hành... Trăm sao có thể

bằng lòng được? Thất đệ... là vương gia, dù có tu hành, cũng phải... ở trong vương phủ..."

"Là lão nô khuyển bệ hạ chấp nhận thỉnh cầu của Ngạc vương." Thấy ngài ngự không còn sức nói tiếp, Vương Tông Thực hờ hững tiếp lời, "Bấy giờ bệ hạ không khỏe, đang canh cánh lo không biết phải xử trí Quỳ vương điện hạ ra sao. Hai lần hành thích ở Thực không thành, trái lại còn khiến Kỳ Lạc quận chúa mất mạng, đủ thấy Quỳ vương điện hạ rất khó giải quyết. Thế nên trước khi vương gia về kinh, chúng ta đã cho Ngạc vương uống trứng cá. Rồi bày ra đủ thứ cạm bẫy, cuối cùng mới khiến Ngạc vương sinh lòng căm phẫn, nhận lời vạch trần vương gia trước mặt mọi người, kể ra cũng thực không dễ."

Đến đây, tất cả đều đã được phơi bày. Lý Thư Bạch thở hắt ra một hơi dài, nhìn ánh nắng xiên xiên xuyên qua cửa sổ chạm hoa, phân rõ hai phần tối tăm và sáng sủa trong điện.

Họ đứng dưới ánh nắng nhàn nhạt, còn để hậu lại ngồi trong góc tối tăm nhất. Đèn lửa trong điện đã nối nhau tàn lụi, không còn tia sáng nào hắt lên mình để hậu, khiến gương mặt hai người cũng mờ hẳn đi.

=====

Chương 22: Tử thần Hàm Nguyên

Tp: 221292t, NguynDiu534, tutudinh

Giữa hôm rét mướt, trên điện Hàm Nguyên cung Đại Minh thênh thang mà lạnh lẽo, chỉ có chút nắng nhạt len qua song cửa.

Lý Thư Bạch chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy tay Hoàng Tử Hà bên cạnh.

Ánh dương xuyên qua song cửa chiếu lên mình họ tuy nhạt nhòa, nhưng cũng khiến cung điện ấm lên đáng kể.

Hai người nắm tay nhìn lên đế hậu ngồi trên sập, chỉ thấy tuy họ ngự trên cao, song lại co ro trong bóng tối, thật đáng than đáng tiếc.

Lý Thư Bạch quay sang mỉm cười với Hoàng Tử Hà.

Vừa rồi bóc kén kéo tơ suy luận một hồi, lại thêm áp lực tâm lý đè nặng trong lòng, Hoàng Tử Hà đã mệt lử. Nhưng được nụ cười của y tiếp thêm sức mạnh, cô đan tay vào tay y, mỉm cười yếu ớt.

Vương Uẩn đứng cách đó không xa lặng lẽ quay đi, lùi lại nửa bước, tay phải đã đặt lên chuôi đao đeo ở thắt lưng.

Việc đến nước này, hoàng đế cũng chẳng buồn che giấu, quay sang gật đầu với Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu thôi không đỡ hoàng đế nữa mà từ từ xoay người, vỗ tay mấy tiếng giòn giã.

Tức thì, đại diện thênh thang vàng lên tiếng bước chân rầm rập. Ngự

Lâm quân từ ngoài điện xộc vào, ai ai cũng áo giáp vũ khí, tên đã lên dây, đao cầm trong tay, vây chặt Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà.

Vương Uẩn nãy giờ đứng yên trong điện, dẫn theo mấy thuộc hạ hành lễ với đế hậu: "Xin bệ hạ ban chỉ, phải xử lý hai kẻ này ra sao ạ?"

Hoàng đế rên hừ hừ trong cổ họng, trừng trừng nhìn xuống Lý Thư Bạch bên dưới hồi lâu, giọng trầm thấp mà hung tợn: "Người dù sao cũng là Tứ đệ của trẫm, trẫm nữ nào nhìn người bỏ mạng dưới đao? Hôm nay... trẫm cùng người uống một chén cuối cùng, coi như cắt đứt... tình anh em."

Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn Lý Thư Bạch rồi đích thân bưng bình rượu đến trước mặt Quỳ vương, rót đầy hai chén.

Lý Thư Bạch nhìn hai chén rượu trên mâm, một trái một phải, ánh sáng lấp loáng trong chén vàng, thoạt trông không khác gì nhau.

Vương Tông Thực giơ tay cầm một chén, đưa cho Lý Thư Bạch, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo. Đợi Lý Thư Bạch nhận lấy, y lại bưng chén kia bước lên bệ rồng, đặt xuống long án.

Lý Thư Bạch giơ chén lên, nhìn rượu sóng sánh bên trong hồi lâu mới mỉm cười: "Đa tạ ân điển của bệ hạ. Chẳng hay sau khi uống xong chén này, bệ hạ định xử lý thần đệ ra sao?"

Vương hoàng hậu thay hoàng đế nâng chén lên hướng về phía Lý Thư Bạch,

thong dong đáp: "Mời Quý vương uống cạn chén này, bệ hạ sẽ tự có phán quyết."

Lý Thư Bạch liếc nhìn Vương Tông Thực rồi lại nhìn sang hoàng hậu: "Thần đệ xin kính bệ hạ." Vương hoàng hậu thấy y kê chén lên môi mà chưa uống, bèn ngồi xuống bên cạnh hoàng đế, đưa chén rượu lên miệng ngài.

Chỉ thấy hoàng đế mấp máy môi, siết nhẹ tay hoàng hậu khó nhọc nói: "Trẫm ... e rằng không uống nổi, hay là hoàng hậu ... "

Vương hoàng hậu hiểu ý, bèn quay đầu giơ chén hướng về phía Lý Thư Bạch: "Mình rỗng không khỏe, e rằng không uống nổi, để bản cung uống thay vậy."

Lý Thư Bạch nâng chén trầm ngâm, trên dưới bệ rồng lặng phắc như tờ.

Xung quanh là đao kiếm bủa vây, ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu vào mũi đao loang loáng, hắt sáng lên mặt họ, chẳng khác nào vô số mũi đao chém xuống mình.

Chén rượu trong tay, gươm giáo quanh người.

Rơi vào đường cùng, chẳng còn lối thoát.

Mồ hôi ướt đầm lưng áo Hoàng Tử Hà. Cô đứng phía sau thì thào: "Vương gia, uống xong chúng ta sẽ xuất cung ngay... Có lẽ vẫn có cách trục được trứng cá ra."

"Nếu không trục được thì sao?" Y lấy chén che miệng, mấp máy môi.

Thì y sẽ giống như Vũ Tuyền, hoặc như Trương Hàng Anh, hay như Ngọc vương vậy, bị chấp niệm mê hoặc, tẩu hỏa nhập ma, đến chết vẫn khăng khăng không tỉnh ngộ.

Hoàng Tử Hà căn môi khẽ đáp: "Bất luận gia trở thành người thế nào, Tử Hà đời này kiếp này cũng không xa gia nữa."

Lý Thư Bạch quay sang chăm chú nhìn cô, bắt gặp ánh mắt trong veo mà quả quyết, cũng thấy cả bóng mình in trong sâu thẳm đáy mắt cô, không mấy may xao động.

Khóe môi bất giác lộ nụ cười, Quỳ vương một tay cầm chén, một tay vuốt nhẹ má cô, dịu giọng: "Thế ư? Nếu để cô thấy ta như thế, ta thà đau khổ hơn là chết."

Hoàng Tử Hà nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời ra sao.

Song y đã buông cô ra, quay lại nâng chén chúc hoàng đế: "Thần đệ đa tạ bệ hạ ban thưởng. Chén rượu này là quả báo mấy năm nay thần giương cung bắn nỏ, vượt quyền quá phận. Giờ thần đệ cam tâm tình nguyện nhận ơn vua, nhưng Tử Hà chỉ là kẻ vô tội bị cuốn vào, vì đệ mà mạo phạm bệ hạ không ít lần, cho cô ấy rời khỏi cung Đại Minh, tránh để liên lụy."

Tuy y nói với hoàng đế, nhưng Vương hoàng hậu đã gật đầu: "Hoàng tiểu thư tuy mạo phạm, nhưng lại có công phá hai vụ án của em họ ta và Vệ Quốc Văn Ý công chúa, bệ hạ nhân đức, chỉ cần Quỳ vương chịu cúi đầu nhận tội, đương nhiên sẽ không truy cứu." Nói rồi hoàng hậu uống cạn chén rượu, úp chén không xuống.

Lý

Thư Bạch cũng nâng chén, ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà thì thầm: "Đi đi."

"Vương gia!" Hoàng Tử Hà buột miệng, định nhào đến, nhưng đã bị Vương Uẩn tóm chặt khuỷu tay, chỉ biết trơ mắt ra nhìn Lý Thư Bạch uống cạn chén rượu, nước mắt trào ra. Cô hốt hoảng quay lại nhìn Vương Uẩn, thấy

vẻ mặt y vô cùng phức tạp, kéo cô khỏi vòng gương giáo rồi trở ra cửa điện:
"Cô đi đi."

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch giữa vòng vây, nước mắt ròn ròn: "Không... Tôi đợi gia." Theo ánh mắt cô, Vương Uẩn cũng nhìn về phía Lý Thư Bạch.

Mơ hồ nhớ lại những lời y từng nói với Lý Thư Bạch trong buổi trò chuyện đầu đêm ở Thục. Bấy giờ y nói, đương nhiên gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ nàng là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan ấy chứ.

Lý Thư Bạch chỉ trả lời y vồn vện chín chữ." Ta tự biết bảo vệ cô ấy chu toàn."

Giờ đây Quỳ vương quả thật đã giữ lời, bất luận lúc nào, ở đâu, lâm vào cảnh ngộ ra sao, cũng luôn bảo vệ cho cô, bất chấp cả tính mạng.

Vương Uẩn nói rất khê: "Ta thua rồi."

Hoàng Tử Hà không hiểu ý y, chỉ đứng giữa điện nhìn Lý Thư Bạch không chớp mắt.

Dù quay người là thoát khỏi nguy cơ trùng trùng, nhưng cô vẫn đứng yên chỗ cũ, không rời nửa bước.

Lý Thư Bạch chấp tay hành lễ với đế hậu: "Thần đệ cáo từ."

Vương hoàng hậu chậm rãi ngồi xuống bên hoàng đế, giơ tay định ngăn Quỳ vương lại, thì nghe hoàng đế nói khê: "Đợi đã... " Lý Thư Bạch dừng bước, ngược nhìn lên bệ rồng.

Hoàng đế dựa vào hoàng hậu, rõ ràng đã kiệt sức nhưng vẫn cố gắng cất lời, nét mặt hung ác chẳng khác gương mặt rồng vĩnh rêu giương vuốt trên bức bình phong đằng sau, thều thào từng tiếng: "Tứ đệ đừng vội... chờ một lát."

Lý Thư Bạch đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt rồng, hơi nheo mắt.

Đốm sáng vẫn lấp lánh trong đáy mắt y, kể cả khi biết mọi chuyện lúc tiên hoàng băng hà, kể cả khi biết hoàng đế ngang nhiên cướp đoạt ngai vàng vốn thuộc về mình, giờ đã tắt lịm.

Y chỉ lặng thinh nhìn chăm chăm huynh trưởng, nhìn chăm chăm chủ nhân cung Đại Minh đồng thời cũng là bá chủ thiên hạ. Rồi ánh mắt y bỗng lóe lên vẻ lạnh lùng quyết tuyệt, khiến Vương hoàng hậu giật bản mình, bất giác so vai lại, ưỡn ngực ngồi thẳng dậy, vươn tay ôm lấy cánh tay hoàng đế, không dám xen vào một câu.

Nhưng ánh mắt hoàng đế đã đờ ra, nhìn Lý Thư Bạch mà như nhìn vào hư không.

Cuối cùng, hoàng đế nói: "Lúc tiên đế qua đời, chúng ta quá vội... đến nỗi phụ hoàng nôn cả thuốc vừa uống ra ..."

Nghe tiếng thở hỗn hển, lại nhìn người trên sập rồng chỉ còn thoi thóp hơi tàn mà vẫn rắp tâm đẩy mình vào chỗ chết, Lý Thư Bạch lạnh lùng cười đáp: "Bệ hạ cả nghĩ rồi. Thực ra giữ thần đệ lại một chốc một lát thì ích gì? Thần đệ đã chuẩn bị sẵn trúc đào, quay về sẽ uống nửa tháng, ắt trừ được con cá ký sinh trong mình,"

Vương Tông Thực khoanh tay hờ hững đứng một bên, chẳng nói chẳng rằng, chỉ thong dong lùi lại một bước.

Song câu nói lạnh lùng của Lý Thư Bạch khiến hoàng đế giật dử đứng phắt dậy, vung tay loạn xạ, gầm lên: "Ngự Lâm quân ... Ngự Lâm quân đâu?".

Vương Uẩn liếc Hoàng Tử Hà rồi quay người bẩm: "Bệ hạ! Thần Vương Uẩn, hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân suất lĩnh Ngự Lâm quân ở đây."

Hoàng đế gượng chút hơi tàn đứng dậy, trở bóng dáng Lý Thư Bạch nay chỉ còn trông thấy lờ mờ, gầm lên: "Hạng nhẫn tâm giết chết người thân này,

triều đình sao có thể giữ được? Mau giết hẳn đi!" Vương hoàng hậu ôm chặt lấy thân hình đứng thẳng cứng đờ của ngài ngự, không dám nói thêm.

Cục diện cuối cùng cũng

đi đến bước này, khó tránh máu nhuộm điện Hàm Nguyên.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy đầu ong ong, máu chạy rần rật trong mình, khiến tất cả các sợi thần kinh căng ra, mắt hoa lên. Cô há miệng hớp không khí, lùi lại dựa vào tường, ánh mắt không rời Lý Thư Bạch giữa trùng trùng vòng vây Ngự Lâm quân.

Vương Uẩn thấy cô khăng khăng không chịu đi thì cũng hết cách, rút thanh đao dài mà mảnh ra, nghiêng nghiêng chúc mũi đao xuống đi về phía Lý Thư Bạch, phút cuối còn quay sang nhìn Hoàng Tử Hà, mấp máy môi.

Hoàng Tử Hà nghe tiếng y nói nhỏ: "Nhanh lắm, chỉ một nháy mắt thôi."

Nhìn con người y tối sẫm, hơi co lại, cô sực nhớ lúc bị phục kích ở Thục. Bấy giờ thích khách nửa đêm mai phục, đánh tan đội thị vệ phù Quỳ, Vương Uẩn đuổi theo sau họ ra lệnh: Phải giết cho được kẻ ngồi trên hai thớt ngựa một đen một trắng kia!

Lúc ấy y phụng mệnh mà đến, giờ lại phụng mệnh mà đi.

Bất cứ lúc nào với y, vinh quang gia tộc và sứ mạng của đích tôn nhà họ Vương cũng cao hơn hết thảy.

Ngự Lâm quân trong điện được Vương Uẩn ra hiệu nên không hề làm khó cô. Một mình cô dựa vào tường, lạng lẽ mở chiếc rương bên cạnh, rút ra một vật.

Là thanh đoản kiếm hàn thiết Thái Tông hoàng

đế ban cho Tắc Thiên hoàng đế. Hung khí Công Tôn Diên dùng để báo thù cho tiểu muội, cũng là thứ Ngạc vương đã hủy trước linh vị Trần thái phi.

Tuy đã bị đốt, lưỡi cũng cong queo, nhưng vẫn giết được người.

Cô nắm chặt nó trong tay, nhìn Lý Thư Bạch giữa vòng gươm giáo.

Song Lý Thư Bạch chỉ liếc qua, thấy Ngự Lâm quân quanh cô đã bị Vương Uẩn cho lui thì chậm rãi quay đầu lại, đứng hiên ngang giữa điện, không buồn nhìn Vương Uẩn trước mặt mà ngược lên hoàng đế trên bệ rồng: "Bệ hạ gấp rút trừ khử thần đệ đến thế ư?"

Hoàng đế đã kiệt sức tàn hơi, nghe được câu này bèn giơ tay trở thẳng mặt y, gầm lên: "Hôm nay trên điện, phải giết Quỳ vương!"

Tiếng gào gầm như điên dại khiến tất cả Ngự Lâm quân sững ra, rồi mới sực tỉnh vung đao kiếm lên, theo Vương Uẩn từng bước khép chặt vòng vây.

Vương Tông Thực gật đầu với Vương Uẩn, xoay mình rời khỏi điện, hẳn là đi huy động Thần Sách quân.

Hoàng Tử Hà nhìn chăm chăm vòng tường người lớp lớp, mũi gươm mũi giáo càng lúc càng áp sát, xem chừng Lý Thư Bạch không cách nào thoát được nữa.

Cô nắm chặt năm ngón tay phải, lật tay siết lấy chuôi đoản kiếm, thầm nghĩ, nếu mình dùng thanh đoản

kiếm này tấn công Vương Uẩn từ phía sau, liệu có đổi được một cơ hội chớp nhoáng cho Lý Thư Bạch chăng? Nếu y nắm được cơ may trong khoảnh khắc này, có thoát khỏi điện Hàm Nguyên?

Nhưng sau khi ra khỏi điện, y phải làm sao mới đẩy lui được hơn vạn quân Thần Sách bên ngoài, toàn mạng rời cung Đại Minh đây?

Nghĩ vậy, cô lại đưa tay trái lên ngực, tâm trí bỗng sáng suốt hẳn ra.

Từng trông thấy vô số thi thể bị đâm trúng tim mà không chết, lần này có lẽ đến lượt cô rồi. Thanh đoản kiếm này đã bị đốt, chẳng biết có kẹt vào xương sườn không nữa, phải cẩn thận mới được.

Chẳng đợi cô kịp tìm xương sườn, Lý Thư Bạch đã xoay người, bắt đầu phản kích. Ánh xanh lạnh lùng nhoáng lên, chưa ai kịp nhìn rõ, chỉ nghe một loạt tiếng leng keng, rồi hai ngọn đao gàn y nhất rơi xuống đất.

Trong tay Lý Thư Bạch là một thanh kiếm nhỏ mà dài, thoát trông như đoản kiếm, chính là kiếm Ngự Trường nổi tiếng.

Kiếm Ngự Trường chém sắt như bùn, Lý Thư Bạch tiến lùi né tránh rất nhanh, thoát chốc đã chém đứt vô số đao kiếm. Song Ngự Lâm quân trong điện không dưới trăm người, dù thân thủ y lợi hại đến đâu chẳng nữa thì một người một kiếm cũng không đủ sức chống lại.

Thấy Quỳ vương liên tiếp đã thương mười mấy người, đã có phần yếu thế, Vương Uẩn bèn nắm chặt chuôi đao bằng hai tay, đang định bước lên thì nghe ngoài cửa điện có người quát: "Dừng tay."

Vương hoàng hậu đứng trên bệ rồng nhìn xuống, trông thấy kẻ từ cửa điện bước vào thì không khỏi biến sắc hỏi: "Vương công công, sao chỉ có một mình thế này? Thần Sách quân đâu? Các Ngự Lâm quân bên ngoài nữa?"

Gương mặt Vương Tông Thực còn tái hơn bình thường, tóc mai cũng rối loạn, y bước đến trước mặt Vương Uẩn, ấn cánh tay cầm đao xuống, khẽ dặn: "Người lui trước đi."

Vương Uẩn biết đã xảy ra chuyện, liếc qua Lý Thư Bạch rồi lặng lẽ tra đao vào vỏ, lệnh cho Ngự Lâm quân tản ra.

Đội trong điện yên ắng trở lại, mới nghe thấy tiếng đao kiếm va nhau leng keng bên ngoài.

Vương Uẩn lập tức chạy ra khỏi điện Hàm Nguyên, song chỉ thấy mấy thi thể thị vệ bê bết máu nằm rải rác trên hành lang Long Vĩ, các thị vệ canh giữ ngoài điện không thấy đâu nữa. Thay vào đó là lớp lớp quân lính mặc giáp đen vây chặt hai bên hành lang Long Vĩ và điện Hàm Nguyên.

Dĩ nhiên Vương Uẩn nhận ra, trong kinh thành thập ty, chỉ có hai đạo quân tinh nhuệ Thần Uy, Thần Vũ do Lý Thư Bạch một tay

gây dựng, tuyển mộ và điều từ Từ Châu, Nam Chiếu, Lũng Hữu tới, mới mặc giáp đen. Khác hẳn binh lính các ty chiêu mộ, hai đội quân này biên chế ít nhất, nhưng chiến tích lừng lẫy nhất, sức chiến đấu khiến người ta

kinh sợ. Vì trong số lính tráng đóng tại kinh thành, chỉ có họ từng thực sự ra trận, giết người, hơn nữa chưa hề thất bại.

Thấy Thần Vũ quân bên ngoài đã khép chặt vòng vây, Vương Uẩn lập tức lùi vào trong điện. Ôm một tia hy vọng cuối cùng, y nhìn về phía cửa cung. Dù sao hai quân Thần Uy, Thần Vũ cũng không đông, hễ các đạo quân khác trong thành kéo đến thì chẳng lo không quét sạch được họ.

Nhưng y chỉ thấy cửa cung đóng chặt. Trên tường thành bao ngoài cửa cung, một đội quân giáp đen đang bắn tên xuống dưới.

Chẳng cần nhìn, Vương Uẩn cũng hiểu ra, nhất định quân Thần Sách do Vương Tông Thực chỉ huy đang bị nhốt trong vòng thành bao quanh cung điện.

Xem ra, quân lính vây chặt ngoài cửa cung Đại Minh kia ắt là người của mười sáu vệ quân Nam Nha. Thần Sách quân bị kẹt ở giữa, tiến không được lùi không xong, lại gặp phải mưa tên giội từ trên xuống, e khó mà toàn mạng.

Mồ hôi lạnh túa ra khắp người Vương Uẩn. Chẳng đợi y quay lưng chạy vào trong điện, một thanh đao

đã chỉ thẳng vào tim, rồi một giọng chậm rãi vang lên: "Lâu quá không gặp, Vương thống lĩnh."

Wương Uẩn ngỡ ngàng nhìn người trước mặt: "Cánh Hữu? Người không chết ở Thục sao?"

"Lúc ở Thục, nhờ ơn Vương thống lĩnh, vốn định sớm ngày trở về báo đáp, nhưng gia còn có việc cần dặn nên tôi về muộn." Giọng hẳn vẫn không nóng không lạnh như vậy, ngay vết máu dính trên mặt cũng chẳng đáng sợ cho lắm.

"Nói vậy là việc các nơi rục rịch nổi loạn, cũng do người âm thầm liên lạc?" Vương Uẩn gắng trấn tĩnh, "Đúng là cánh tay đắc lực của Quý vương."

Cảnh Hữu chỉ cười: "Thực không dám nhận, mấy hôm trước nô tài mới hoàn thành lời dặn của gia, suýt nữa đến chậm."

Đao kề trước ngực, song Vương Uẩn chỉ liếc qua rồi chậm rãi giơ đao lên chặn lại: "Cảnh Hữu công công yên tâm, Ngự Lâm quân vẫn khách sáo với vương gia nhà các vị. Không tin cứ vào trong mà xem." Dứt lời y lùi một bước, tránh mũi đao của Cảnh Hữu, thấy hãn cũng không sẵn tới bèn quay rảo bước đi vào điện.

Bên trong vốn chỉ còn mấy chục Ngự Lâm quân bị quân giáp đen bao vây trùng trùng điệp điệp, giờ lại thấy Cảnh Hữu dẫn quân ập vào, đương kinh hoàng nhìn nhau thì nghe Lý Thư Bạch quát: "Tất cả

mọi người, nếu còn muốn sống thì bỏ binh khí xuống, lui ra ngoài." Các binh sĩ ngậy ra, trong lúc hết hoảng, chỉ biết đổ dồn mắt vào Vương Uẩn đợi lệnh.

Vương Uẩn giơ đao chặn trước ngực, nhìn về phía đế hậu, vờ như không nghe thấy. Mãi tới khi Vương Tông Thực ấn vai y hỏi khẽ: "Uẩn Chi, người muốn làm liên lụy cả nhà họ Vương sao?" Vương Uẩn mới sững sờ, tay vô thức lỏng ra, thanh đao sắc bén vô song cuối cùng cũng rơi xuống đất. Sau một tiếng "keng" đánh gọn là hàng loạt tiếng leng keng liên tiếp, các Ngự Lâm quân khác đều buông vũ khí.

Vương Uẩn lùi hai bước, đưa mắt nhìn Hoàng Tử Hà. Nhưng trong mắt cô, không hề có y.

Cặp mắt cô hướng về phía Lý Thư Bạch. Dù là khi cả hai rơi vào vòng nguy hiểm, họa sát thân chực chờ ập xuống hay khi thoát khỏi nạn lớn, bình yên vô sự.

Từ đầu đến cuối, đau đớn hay mừng vui, người cô hướng về đều là Lý Thư Bạch.

Vương Uẩn nhắm nghiền mắt, quay mặt đi, lòng đau như xé, đồng thời lại thấy như trút được gánh nặng.

Kết thúc tất cả, hiểu ra rằng có những việc, những người vĩnh viễn nằm ngoài tầm tay với, có lẽ vẫn tốt hơn để tới tay rồi mới phát hiện đôi bên vốn vô duyên.

Dù chỉ mình y tương tư
suốt kiếp.

Vương Uẩn thở hắt ra, lặng lẽ lùi ra sau lưng Vương Tông Thực. Cấm quân đã buông vũ khí cũng đưa nhau lui ra, bị quân giáp đen bắt giữ.

Dường như chỉ trong nháy mắt, như thể tia nắng chiếu vào mới cao lên đôi chút, trong điện mới thêm vài vết máu, mà cục thế điện hàm Nguyên đã xoay chuyển hoàn toàn.

Hoàng đế tái xám mặt tuyệt vọng, chỉ hít vào mà không có thở ra. Vương hoàng hậu quỳ trước mặt ngài ngự, lặng lẽ rơi lệ.

Lý Thư Bạch liếc qua hai người họ, rồi quay lại nhìn Hoàng Tử Hà.

Cô đã cất thanh đoản kiếm trong tay đi, thấy y nhìn bèn gật đầu cười, trừ sắc mặt hơi tái, còn lại vẫn như thường, tựa hồ mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Bụi trần tan hết, tiếng ồn ào ngoài điện cũng dần lắng xuống.

Lý Thư Bạch băng qua đại điện thênh thang, tiến về phía cô: "Bảo cô đi trước, sao chẳng nghe lời ta?"

Hoàng Tử Hà ngược lên, ánh mặt trời từ sau lưng chiếu lại làm nổi bật đường nét của y, vừa thoát đại nạn tuy mặt mũi đầu tóc hơi rối loạn, nhưng càng thêm tuấn tú cao ráo.

Rõ ràng cô định nhoẻn cười, nhưng chưa kịp hé môi đã thấy mắt rơm rớm, đành hít sâu một hơi, gắng bình ổn tâm tình, ngược

nhìn y đáp khẽ: "Vì lúc trước gia gạt tôi, không cho tôi ở bên cạnh gia."

Y phì cười: "Cũng vì cô không tin ta trước. Ta đã bảo mọi việc cứ tin vào ta mà."

Hoàng Tử Hà cong môi lên, nhưng không giấu được giọt nước mắt từ từ lăn xuống: "Vâng, sau này tôi sẽ ghi nhớ."

Y ngoái đầu nhìn đế hậu, rồi lại nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, nhất thời chỉ thấy sung sướng vì trời cao hậu đãi, mọi việc trên đời đều được viên mãn như ý.

Lý Thư Bạch mỉm cười, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô rồi ghé tai thì thầm: "Đi thôi, chúng ta về."

Hoàng Tử Hà gật đầu hỏi: "Gia chuẩn bị sẵn trúc đào rồi ư?"

"Đâu có, ta nói vậy thôi. Xem ra trên đường về vẫn phải ghé mua một ít."

Chưa dứt câu đã nghe bên cạnh có người chen vào: "Lão nô thấy Quỳ vương điện hạ chẳng mua cũng không sao." Ra là Vương Tông Thực, y chấp tay vái Lý Thư Bạch rồi nói khê: "Thực ra trong hai chén rượu chỉ có một chén là trứng A Già Thập Niết, chén kia chỉ có một đốm bột phấn màu đỏ, giống như lần trước Hoàng tiểu thư lừa lão nô thôi."

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, rồi từ từ quay sang Vương hoàng hậu.

Hoàng đế đã mê man, hoàng hậu đang lạnh lùng nhìn long thể, như tính toán xem phải đối xử với ngài ngự ra sao mới phải.

Giọng Vương Tông Thực khê khàng mà âm trầm, nhất định Vương hoàng hậu ngồi trên bệ rồng không nghe thấy được.

"Ý bệ hạ là bỏ vào cả hai chén. Một là đề phòng vạn nhất, hai là bệ hạ không nỡ để hoàng hậu sống cô đơn một mình."

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cùng sờn cả gai ốc, nín lặng.

Hoàng đế đương nhiên đề phòng hoàng hậu, nhất là sau khi biết hoàng hậu không phải người nhà họ Vương, càng không có máu mủ gì với thái tử, lại nghĩ đến lời đồn trong kinh, ắt không thể để hoàng hậu sống yên ổn.

Đối với nhà họ Vương, con cờ này đã trở nên vô dụng, thậm chí còn có thể là trở ngại, hiển nhiên phải vứt bỏ, mau lẹ dứt khoát.

Vương Tông Thực hiểu hai người đang nghĩ gì, song cũng chẳng buồn để tâm, tiếp tục nói: "Nhưng lão nô cảm thấy Quý Vương điện hạ chính là trụ cột chống đỡ triều đình, một khi bệ hạ xuôi tay châu trời, nếu không có vương gia chống đỡ, e rằng thiên hạ Đại Đường sẽ nguy ngập trong sớm tối. Bởi vậy, lão nô mới noi theo gương Hoàng tiểu thư, lấy bột phấn đỏ thay thế. Vương gia không cần bận tâm, thà lão nô làm trái lời bệ hạ, chứ ngàn vạn

lần không dám thương tổn vương gia mảy may."

Nghe y nói vậy, Lý Thư Bạch bèn chấp tay hành lễ: "Đa tạ ý tốt của Vương công công."

Vương Tông Thực cao giọng, để Vương hoàng hậu trên bệ rồng cũng nghe rõ: "Tâu Quý vương điện hạ, họ Vương Lang Gia xưa nay luôn có thiện cảm với điện hạ. Lúc trước tuy có điều không phải, nhưng đều là lệnh vua khó trái. Những chuyện xảy ra trong ngày tiên đế băng hà, ngay hoàng hậu nương nương cũng không biết, khiến vương gia bị hoàng thượng lợi dụng, cũng là bất đắc dĩ ... "

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: "Thực ra ta cũng rất cảm kích. Dù gì Tử Hà cũng được các vị chăm sóc, nếu không phải Vương công công có lòng giúp đỡ, Tử Hà làm sao tiếp cận được đủ thứ chân tướng, cục diện ắt cũng không thể thuận lợi như hiện nay."

Hoàng Tử Hà sực nhớ tới lúc còn ở nhà họ Vương, Vương Tông Thực đã nửa cố ý, nửa vô tình nhắc nhở mình.

Giờ ngẫm lại, y nhận lời để cô tham gia điều tra án Quý vương, lẽ nào quá thật nhằm giảm bớt áp lực hoàng đế áp xuống ư? Nói trắng ra, hoàng đế chẳng hề quan tâm tới chân tướng vụ án này, vì chân tướng chính là do họ bày ra. Nhà họ Vương loan tin Chấn Vũ quân thất bại rút lui cần điều Quý vương đi đánh

Sa Đà, tuy là ép hoàng đế ra tay trừ khử Quỳ vương sớm hơn, nhưng cũng giúp y thoát khỏi Tông Chính Tự. Nếu không phải lần này hoàng đế đột ngột phát bệnh, liệu Lý Thư Bạch có thoát nổi không?

Hoàng Tử Hà quay sang Vương Tông Thực, thấy gương mặt y vẫn tái nhợt, nửa cười nửa không. Song nhìn nụ cười ấy, cô chỉ cảm giác lưng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nhìn lên hoàng đế đang thoi thóp hơi tàn trên bệ rồng, cô thầm nhủ, vốn dĩ Quỳ vương thất thế, tiếp theo là đến lượt nhà họ Vương mười mấy năm nay vẫn như khúc xương mắc ngang họng bệ hạ. Song giờ đây, hoàng đế bệnh nặng khó mà hồi phục, Quỳ vương bị muôn dân nguyện rửa, còn nhà họ Vương chỉ cần giở một chiêu nho nhỏ giúp đỡ Quỳ vương, cũng đủ khiến Quỳ vương che chở cho họ thoát họa diệt tộc.

Ván cờ mười mấy năm nay đi đến tận bây giờ, kẻ vốn nắm chắc thế ngư ông đắc lợi như hoàng đế, e rằng hiện tại chẳng biết ai mới là ngư ông đắc lợi.

Dĩ nhiên, Lý Thư Bạch đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng y chỉ vờ nhẹ vai Hoàng Tử Hà rồi thưa với Vương hoàng hậu: "Bệ hạ trải một phen kinh hoàng vừa rồi, e rằng hại đến mình rồng, nương nương mau cho người đưa bệ hạ về điện Hàm Ninh thôi."

Hoàng hậu thấy hoàng đế đã hôn mê, bèn từ từ buông tay ra, mặc cho ngài ngự ngã xuống sập. Gạt lệ đứng dậy nhìn xuống bọn họ bên dưới, Vương hoàng hậu lạnh lùng hỏi: "Chuyện hôm nay đã đến nước này, Quỳ vương huy động binh lính, là muốn tranh ngôi đoạt vị đúng không?"

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng trên sập rồng thếp vàng, huynh trưởng của y đang nằm giữa ngai vị khảm đầy châu báu, lộng lẫy huy hoàng ấy, mặt xám như tro, hơi thở thoi thóp, ai cũng có thể nhận ra hoàng đế chẳng còn được bao lâu nữa.

Nhưng chẳng ai để tâm đến hoàng đế. Ngay cả hoàng hậu phong hoa tuyết đại của ngài, cũng vứt bỏ ngài trên ngai vị cao quý nhất, quay ra bàn luận với người khác xem phải xử lý ngài ra sao.

Lý Thư Bạch bật cười hỏi lại: "Đúng thế, phụ hoàng đã băng hà mười năm nay, bản vương cuối cùng cũng có thể lấy lại thứ thuộc về mình rồi chứ?"

Vương hoàng hậu thoáng tái mặt, nhưng vẫn cố giữ chút kiêu ngạo cuối cùng, hơi hếch cằm lên.

Vương Tông Thực cũng nói: "Quả nên như thế. Năm xưa tiên đế cũng là hoàng thái thúc lên kế vị, sáng suốt cai trị thiên hạ đâu ra đấy, muôn dân đều lấy làm mừng. Giờ Quý vương điện hạ anh minh thần võ, nếu đăng cơ làm hoàng đế, ắt ngày dẹp yên thiên hạ không xa."

"Sau đó thì sao?" Lý Thư Bạch hỏi vặn.

Vương Tông Thực cạn lời, không biết y có ý gì.

"Sau đó ta phải giết hết những kẻ uy hiếp ngai vàng của ta. Ví như mấy đứa cháu trai, thái tử Nghiễm nhi mười hai tuổi, Kiệt nhi con trai hoàng hậu năm nay bảy tuổi, phải không nào?"

Vương hoàng hậu rúng động toàn thân, gương mặt bây giờ mới thật sự là cắt không còn giọt máu, lớp son tô đậm cũng không giấu nổi đôi môi tím tái run rẩy.

Vương Tông Thực lặng thinh không nói, vẻ nghi hoặc.

Nhưng Lý Thư Bạch cứ như không trông thấy y, chậm rãi tiếp: "Trong triều cũng có vài đại thần dâng thư xin bệ hạ giết ta, thậm chí hôm nay còn có kẻ thẳng thắn nói ta đáng chết, hạng người này sao có thể đứng trong triều đình của ta được? Sau đó vì chuyện ta giết Ngạc vương, phải chém thêm một loạt người; ngai vị của ta là ép vua đoạt vị, lại phải giết thêm một đám; cứ như thế, thay máu cả triều đình, cũng coi như một sự khởi đầu mới."

Hoàng Tử Hà lặng lẽ mỉm cười lắc đầu rồi cúi xuống nhặt chiếc rương bị đám Ngự Lâm quân hốt hoảng lui ra vừa nãy đá đổ, mãi miết sắp xếp lại các vật dụng bên trong.

"Còn như những lời ong tiếng ve trong dân gian, lại càng không sao kể xiết. Kẻ nói ta giết vua giết em, kẻ loan tin đồn nhảm nói rằng sớm biết Quy vương sẽ khuynh đảo thiên hạ, kẻ lén lút thuật lại việc ta ép vua đoạt vị... nhiều không đếm xuể, nguy hại xã tắc, làm lòng người xáo động. Cứ tiếp tục như thế sao được? Ít ra cũng phải giết quá nửa người trong kinh, cho tới những kẻ qua đường, có vậy ta mới ngồi vững được trên ngai vàng này, đúng không?"

Vương Tông Thực đáp: "Vương gia khoan dung độ lượng, cần gì phải làm thế."

"Có lẽ giờ đây ta chưa muốn giết họ, nhưng ngồi lâu trên ngai vị ấy sẽ trở thành người như thế nào, chẳng ai biết được. Giống như bệ hạ vậy, trước đây cũng chưa từng nghĩ sẽ giết ta và Thất đệ, chỉ là ngồi ở đâu thì mưu việc ở đó, lòng người dễ đổi, đi đến nước ấy, ai mà điều khiển được tâm tư hành động của mình nữa?" Nói tới đây, Lý Thư Bạch lắc đầu cười giễu, "Nhờ ơn bệ hạ, giờ ta đã mất hết thanh danh, trở thành loạn thần tặc tử. Nếu còn dám vọng tưởng xưng đế, e rằng sẽ bị muôn dân chửi rủa, mang tội ngàn năm. Nghiễm nhi vốn là thái tử, sau khi kế vị triều đình đương nhiên bình ổn, sao phải vì lòng tham của một mình ta mà đẩy dân đen vào cảnh nước lửa?"

Vương hoàng hậu thở hắt ra, thẫn thờ nhìn Lý Thư Bạch như vẫn chưa định thần lại được, hồi lâu không dám lên tiếng.

Lý Thư Bạch lại nói: "Vừa rồi hoàng hậu nương nương hỏi thần muốn tranh ngôi đoạt vị đúng

không? Hôm nay, giữa điện Hàm Nguyên này, thần xin thưa với nương nương, cũng nói luôn với tất cả mọi người trong thiên hạ, đừng nói là ngai vị kia, ngay bước một bước lên bệ rồng, thần cũng không có hứng thú!" Dứt

lời, y quay lại nhìn Hoàng Tử Hà, cô cũng đã sắp xếp xong chiếc rương mình đem đến, nhoẻn cười bước lại gần y.

Lý Thư Bạch nhìn cô nói khẽ: "Đi nào." Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi sực nhớ ra chuyện gì đó, vội lấy bức di chiếu tiên đế trong rương ra đưa cho Vương Tông Thực: "Vương công công, vật này xin tặng công công, để trả lời câu hỏi của công công vừa nãy."

Vương Tông Thực nghi hoặc chậm rãi mở ra nhìn, không khỏi trợn tròn mắt: "Đây... đây không phải bản di chiếu đó!"

"Đúng thế, di chiếu thực sự đã bị hủy rồi. Cách bóc tách mực đó chỉ có thể làm nét chữ hiện ra trong khoảnh khắc lau đi lớp mực phía trên thôi. Tôi đã dựa theo nội dung và nét chữ cũ, làm thành một bức di chiếu giả, thoạt nhìn thì giống hệt, song cầm trên tay xem xét sẽ nhận ra ngay." Lúc này cô đã thoát được nạn lớn, nắm tay Lý Thư Bạch cười tươi như hoa, "Thực ra Vương công công rất đúng, trên đời làm gì có chuyện thần kỳ như vậy."

Vương Tông Thực ngậy người nhìn cô, hồi lâu mới mỉm cười khổ não: "Thực không ngờ, đến ta cũng thua dưới tay ngươi."

Hoàng Tử Hà tươi cười gật đầu với y rồi nhìn sang Vương Uẩn.

Vương Uẩn đứng sau lưng Vương Tông Thực, lặng lẽ nhìn cô.

Y là cháu đích tôn họ Vương Lang Gia, hy vọng lớn nhất hiện giờ của gia tộc, vọng tộc mấy trăm năm tuổi mà y vẫn lấy làm kiêu hãnh ấy còn cần y gánh vác.

Y có quá nhiều việc phải đảm đương, số mệnh đã định không thể đánh cược tất cả, vứt bỏ tất cả vì cô. Trong lòng y, cô vĩnh viễn phải xếp sau gia tộc.

Giờ đây, cô đã tìm được người dám đặt cô lên trước hết thảy mọi thứ trên đời.

Thế nên y đành cam tâm tình nguyện nhận thua, buông tay cô ra.

Hoàng Tử Hà buông tay Lý Thư Bạch, khom lưng cúi đầu hành lễ với Vương Uẩn.

Wang Uẩn cũng cúi đầu đáp lễ.

Y không nhắc tới tờ hôn ước, cô cũng không nhắc tới giấy tờ hôn.

Từ nay, đôi bên cùng hiểu, mọi thứ đã kết thúc.

Những vị trí trọng yếu của Ngự Lâm quân trong cung đều đã thay bằng Thần Uy quân, Lý Thư Bạch bước xuống hành lang Long Vĩ, nghe thấy ngoài điện rộn lên tiếng hoan hô vang dội.

Quý vương hơi ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà. Cô đi ngay sau lưng y, cách chừng nửa bước, song y không đi nhanh hơn, cô cũng chẳng hề tụt lại.

Lý Thư Bạch mỉm cười dừng bước, đứng từ nơi cao nhất kinh thành nhìn ra cung Đại Minh thênh thang trước mặt cùng cả thành Trường An trải dài tít tắp đằng xa.

Dưới ánh nắng đầu xuân, liễu trong kinh đã bắt đầu thắm sắc, cây cối đua nhau đâm chồi nảy lộc, đủ màu xanh nõn hồng tươi tắn điểm cho thành thị phần hoa nhất dưới gầm trời, xán lạn huy hoàng, tươi đẹp lóa mắt.

Đây là Trường An, là Trường An với bảy mươi hai phường và cả trăm vạn con người.

Đây là Đại Đường, là Đại Đường có mưa xuân Giang Nam, trăng treo ải Bắc.

Giữa trời cao, trong gió lộng, trước nắng xuân, Lý Thư Bạch mỉm cười, lặng lẽ chìa tay ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đã nhẹ nhàng đặt vào tay y. Y cũng siết chặt tay, nắm lấy tay cô.

Mười ngón đan nhau, không bao giờ buông lơi nữa.

=====

Vĩ thanh: Một đời bình an

Tp: cHi199

Chuế Cẩm Lâu phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, hôm nay cũng chật kín khách khứa.

"Các vị khách quý, hôm nay lão lại đến kể chuyện đây. Ôi, nói ra thì, hôm trước tiên hoàng băng hà tại điện Hàm Ninh, tân đế kế vị ngay trước linh cữu. Các vị có biết là ai phù trợ tân đế không?"

Mọi người tức thì đồng thanh: "Còn ai nữa? Đương nhiên là Quỳ vương điện hạ rồi!"

Tiên sinh kể chuyện gõ một tiếng trống phụ họa: "Đúng thế! Từ đầu năm đến giờ, cả triều cứ xôn xao nói rằng Quỳ vương rắp tâm khuynh đảo thiên hạ Đại Đường, ai ngờ sau khi tiên hoàng cười rống về trời, lại chính Quỳ vương đón ấu đế từ Đông cung vào đặng cơ. Tấm lòng son sắt này, thoát đầu có mấy ai hay?"

"Quỳ vương vốn là cột trụ chống đỡ cả hoàng thất Lý Đường mà! Sau khi tiên đế băng hà, chẳng phải dựa vào vương gia nâng đỡ ấu đế ư?"

"Nói vậy thì, Vương hoàng hậu, ồ, không, phải là Vương thái hậu rồi, chẳng phải trước đây vẫn tham dự triều chính sao? Ai cũng nói 'bệ hạ sùng Cao, hoàng hậu chuộng Võ', giờ thì sao?"

Giữa những lời xì xào bàn tán, tiên sinh kể chuyện lại gõ một tiếng trống, đợi tất cả yên lặng mới giải thích: "Để kể hèn này kể cho các

vị được rõ. Tôi bắt tài vô tướng, chỉ được cái mắt tinh tai thính, nghe ngóng được nhiều tin tức mà thôi. Vốn dĩ lúc tiên đế lâm chung, hoàng hậu hầu hạ bên cạnh, tiên đế có hỏi, sau khi trẫm cười rống châu trời, hậu định thế nào? Vương hoàng hậu khóc thưa, thần thiếp chỉ biết đi theo bệ hạ thôi."

"Hoàng hậu qua đời rồi ư?" Có kẻ hỏi gặng.

"Đương nhiên là chưa. Tiên đế nghe vậy mới khuyên giải, nói ấu đế còn cần hậu bảo ban, sao để ấu đế non nớt không ai hỗ trợ được? Có điều tuy Vương hoàng hậu bỏ ý định đi theo tiên đế, nhưng vì bi thương quá độ, đã sinh ra điên dại, giống như Trần thái phi của Tuyên Tông hoàng đế năm xưa, giờ chỉ ở trong hành cung, e rằng khó mà khỏi được."

"Thực không ngờ Vương hoàng hậu lại nặng tình với tiên đế như vậy." Mọi người thán phục than thở.

Trên gian phòng riêng tại tầng hai, Chu Tử Tần mặc áo đơn tím than, bên ngoài khoác áo gấm vàng cam, thắt đai lưng đỏ chóa lại phát hoảng, hít vào một hơi khí lạnh rồi quay sang Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà: "Các vị có nghe thấy không? Nghe thấy không?"

"Nghe rồi." Hoàng Tử Hà thản nhiên đáp.

"Sao lại thế được? Hai người nghĩ có chuyện ấy không? Người tàn độc thủ đoạn như Vương hoàng hậu, sao có thể đau đớn phát điên vì tiên đế được?"

Lý Thư Bạch im lặng trở ra cửa sổ, Chu Tử Tần hiểu ý, vội vã đóng cửa sổ lại đánh "rầm".

Hoàng Tử Hà bưng ấm trà lên rót cho gã nửa chén, khẽ giải thích: "Tiên đế đã liệu được mình chẳng còn sống bao lâu nữa nên bảo Vương Tông Thực dâng lên một cái trứng A Già Thập Niết. Vốn định dành cho Quỳ vương điện hạ, về sau lại ban cho hoàng hậu."

Chu Tử Tần hít vào một hơi khí lạnh, hỏi dồn: "Vương Tông Thực có biết tiên hoàng định... định mưu hại Vương hoàng hậu không? Sao ông ta không ngăn cản?"

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cùng nghĩ, Vương hoàng hậu vốn không phải người nhà họ Vương, chỉ là một con cờ họ cài bên cạnh hoàng đế. Giờ Lý Nghiễm, con trai Vương Phù đã thuận lợi đăng cơ, giá trị lợi

dụng của Vương Thược, hay nói đúng hơn là Mai Văn Trí đã hết, để bà ta sống tiếp chẳng có lợi gì cho họ.

"Ôi, A Già Thập Niết đáng sợ thật đấy, giờ mỗi lần uống nước ta đều phải nhìn kỹ chén mới yên tâm." Nói rồi gã cúi đầu sẫm soi lòng chén, không thấy đốm đỏ mới uống, "Phiền chết đi được, vẫn nên về Thục sớm là hơn, dù gì ở đó cũng không ai nuôi thứ cá này."

"Yên tâm, Vương công công đi rồi." Hoàng Tử Hà trấn an gã, nhưng bất giác lại nhìn vào chén mình, thâm hổ thẹn.

"Đi

á? Đi đâu?"

"Vua nào tôi nấy, giờ thân tín bên cạnh tiểu hoàng đế là Điền Lệnh Tư, Thần Sách quân của Vương công công mấy hôm trước tổn thất nghiêm trọng, sau khi bị vạch tội, Thần Sách quân đã thay trung úy hộ quân mới, giờ Điền Lệnh Tư nắm quyền rồi."

"Sao... Thần Sách quân lại tổn thất nghiêm trọng?"

Lý Thư Bạch ngược lên ngắm trời, còn Hoàng Tử Hà trở xuống dưới lầu: "Hình như lại đang kể chuyện gì hấp dẫn kìa, công tử nghe xem!"

Chu Tử Tần tức thì quên ngay câu vừa hỏi, cuống quýt mở cánh cửa sổ gần sảnh giũ ra. Quả nhiên bên dưới đã bắt đầu kể sang chuyện khác.

"Tân đế đăng cơ, hiện giờ các đạo quân trong kinh thành đều lũ lượt thay tướng. Không riêng Thần Sách quân, chỉ kể hai đạo quân Thần Uy, Thần Vũ trong tay Quý vương, cũng khiến người ta kinh ngạc. Nghe nói những ai muốn về quê đều được phát lương gấp mười lần, tặng cho mười mẫu đất ở quê, đãi ngộ cực tốt; còn những ai muốn tiếp tục lập công, thích ở kinh thành thì nhập vào Ngự Lâm quân, thích ra trận thì có thể đến Lũng Tây, trước đây hai cánh quân này đã dày dặn kinh nghiệm chiến đấu với Sa Đà, phen này ắt cũng nắm chắc chiến thắng trong tay. Có điều tướng tiên phong lần này lại là Vương Uẩn nhà họ Vương Lang Gia, Vương thống lĩnh

của Ngự Lâm quân."

Người nghe rộ lên bàn tán, kẻ nói Quỳ vương muốn dẹp bỏ nghi ngờ của tân đế nên bỏ hết binh quyền, chẳng biết là nên bái phục hay nên than thở; lại có người trầm trồ ao ước nói, theo Quỳ vương đánh trận thực hay, cỡi giáp về quê còn được ban mười mẫu ruộng, tiền bạc gấp mười; kẻ tấm tắc khen Vương Uẩn đúng là người có tiền đồ nhất nhà họ Vương hiện giờ, thực chẳng ngờ y thà bỏ ba sa trường chứ không chịu hoai phí cả đời trên triều, quả nhiên lòng ôm chí lớn...

"Vương Uẩn cũng sắp đi ư? Chúng ta phải đi tiễn chân mới được." Nói dứt câu, Chu Tử Tần mới nhìn sang Hoàng Tử Hà, thấy cô lộ vẻ ngượng ngùng thì sực nhớ ra lúc trước cô suýt thành thân cùng Vương Uẩn, áo cưới cũng thử rồi, bất giác còn ngượng hơn cả cô, cuống cuống đổi chủ đề: "Chuyện này chuyện này... hôm nay trời đẹp quá, đến trà cùng ngon hơn hẳn..."

"Đừng uống nữa, sắp đến trưa rồi, mình đi ăn cơm thôi." Đoạn Hoàng Tử Hà yêu kiều đứng dậy, ra hiệu cho Lý Thư Bạch.

Y cười tủm tỉm: "Đi thôi."

Chu Tử Tần tròn tròn mắt: "Gì cơ? Hiếm lắm mới tình cờ chạm mặt mà hai người chỉ mời tôi uống trà thôi hả? Không mời cơm à? Dù gì cũng gọi chén cháo hay cái bánh chứ..."

Hoàng Tử Hà theo Lý Thư Bạch

đi ra, nói với lại: "Tử Tần, cùng đi nào. Lát nữa cho công tử ăn món này, nhất định là vừa lòng hết sảy, còn hơn cả trăm bữa Chuế Cẩm Lâu ấy chứ."

"Ta không tin! Lẽ nào dưới gầm trời này còn món ngon đến thế ư?"

"Ta... không tin! Sao dưới gầm trời này lại có món ngon đến thế được?"
Hoa sả ở phủ Chiêu vương, bốn bề đào lê nở rộ, liễu rủ bên bờ, cỏ xanh mướt mướt. Nhưng lúc này chẳng ai có tâm trạng ngắm cảnh, nhất là Chu Tử Tần, miệng gã nhồm nhoàm nhai bánh cổ lâu, tay trái cầm một miếng, tay phải lại bẻ thêm một miếng, mắt dán vào miếng bánh trên bàn.

Chiêu vương Lý Nhuế cười khanh khách, vỗ bàn hỏi: "Tử Tần nói xem, đây có phải bánh cổ lâu ngon nhất mà công tử ăn trong đời không?"

"Ừm! Có thể nói... đều là hạng nhất cả!" Gã khó nhọc nuốt miếng bánh đầy cả miệng, chiêu nửa chén trà cho khỏi nghẹn rồi tiếp: "Không kém bánh của Tích Thúy chút nào!"

Hoàng Tử Hà cầm miếng bánh giòn tan thơm phức, nhoẻn cười nhìn Lý Thư Bạch hỏi khẽ: "Gia thấy sao?"

"Ừm, đúng là không tệ."

Chiêu vương khoái chí khoe: "Tứ ca không biết rồi! Lần đó đệ ăn miếng bánh ở phường Phổ Ninh, trở về cứ nhớ mãi không quên, thần hồn điên đảo! Tiếc rằng cô nương làm bánh đó lại thích tên gốc ở phường Phổ Ninh, đệ không sao búng về đây được!"

"Đệ thấy cái gì hay mà chẳng đòi búng về? Lúc xưa còn định búng cả Tử Hà bên cạnh ta ta đi nữa!" Lý Thư Bạch đùa, rồi ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà.

Chiêu vương vội giơ tay lên trời: "Không dám không dám! Đệ đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, cứ tưởng chỉ là một tiểu hoạn quan! Nếu sớm biết là Quỳ vương phi, đánh chết đệ cũng không dám!"

Hoàng Tử Hà đỏ bừng má, cúi gằm mặt xuống.

Lý Thư Bạch xoa tay ung dung kết luận: "Biết thì tốt, về sau ngắm trúng kẻ nào cũng phải nhìn kỹ xem người đó thuộc về ai đã."

Chiêu vương và Chu Tử Tần nhìn nhau, đều nhăn như bị rách.

Thấy không khí trên tiệc có phần quái dị, Chu Tử Tần vội đánh trống lảng: "Chiêu vương điện hạ mời cao thủ làm bánh cổ lâu này từ đâu về thế?"

"À, chuyện này kể ra dài lắm, cô ta nghe bảo là chuẩn bị cho Quỳ vương, đã nói làm bánh xong sẽ thay áo tới bái kiến, sao giờ vẫn chưa thấy nhỉ?"

Chiêu vương vừa nhìn sâu vào rừng đào vừa thuận miệng kể: "Nói ra thì, người giới thiệu cô ta đến đây làm, chắc các vị đều biết cả, chính là Vi phò mã."

"Vi phò mã... Vi Bảo Hoàn ư?" Chu Tử Tần kinh ngạc đứng bật dậy, rồi sực nhớ ra một chuyện, lấp bắp hỏi: "Lẽ nào... lẽ nào người làm bánh cổ lâu này, chính là, chính là..."

Chẳng

đợi gã nói ra miệng, đã thấy trên con đường sâu trong rừng đào, một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều đi đến, áo lụa xanh tay chèn, búi tóc cài một con bướm xanh biếc, dung mạo thanh tú như bích đào, tiếc rằng phảng phất vẻ buồn không sao xua tan được.

Nàng đi đến trước mặt bọn họ, uyển chuyển quỳ xuống bái lạy: "Tích Thúy bái kiến Quỳ vương điện hạ, Chiêu vương điện hạ, tham kiến Hoàng tiểu thư, Chu công tử." Hoàng Tử Hà vội đứng lên đỡ nàng dậy, giúp nàng phủi lá cỏ bám trên đầu gối. Những người khác đều cười không nói, chỉ riêng Chu Tử Tần há hốc miệng tròn vo, hít vào một hơi khí lạnh: "Lữ Lữ Lữ... Lữ cô nương!" Tích Thúy khẽ gạt đầu với gã rồi nắm tay Hoàng Tử Hà đứng qua một bên.

Thấy nàng gầy hảnh đi, nhưng thần sắc không tệ, Hoàng Tử Hà mới yên lòng, bèn hỏi han: "Cô có ổn không?"

Cặp mắt Tích Thúy phủ mờ sương, nhưng nàng vẫn gắng nén nước mắt, chỉ siết nhẹ tay cô đáp khẽ: "Đa tạ Hoàng tiểu thư quan tâm... Thực ra tôi là kẻ đáng chết, đã định đến Đại Lý Tự đầu thú tự vẫn. Có điều về sau được Vi phò mã khuyên nhủ, nói rằng cha đã đánh đổi tất cả vì tôi, Trương nhị ca cũng... nhất định không muốn thấy tôi coi rẻ tính mạng như vậy, mạng của tôi là do họ đổi về, tôi... phải trân

trọng bản thân mới đúng."

Hoàng Tử Hà vuốt nhẹ tóc mai nàng an ủi: "Cô nghĩ được như thế, nếu Lữ lão trượng và Trương nhị ca dưới tuổi vàng hay biết, ắt sẽ rất mừng."

Tích Thúy căn môi lặng lẽ gặt đầu, cuối cùng vẫn phải giơ tay quệt nước mắt.

Thấy nàng rầu rĩ, Hoàng Tử Hà bèn quay sang bảo Chu Tử Tần: "Giờ Tử Tần đã biết chưa? Món bánh cổ lâu đứng đầu thiên hạ, vẫn thuộc về Tích Thúy."

"Phải phải, Tích Thúy xếp thứ hai thì không ai dám nhận mình thứ nhất nữa!" Chu Tử Tần gặt đầu lia lịa rồi lại nhét một miếng bánh thật to vào miệng.

Thấy gã khen hết lời như vậy, Tích Thúy cũng gượng mỉm cười. Chiêu vương thấy Hoàng Tử Hà quay lại ngồi xuống cạnh Lý Thư Bạch liền hỏi: "Tứ ca và Hoàng tiểu thư chắc cũng sắp thành thân rồi nhỉ?"

"Ừm, mong sáu tháng sau, các trưởng lão trong tộc họ Hoàng đã lục tục vào kinh rồi." Lý Thư Bạch đáp.

"Hả? Nhanh thế à?" Chiêu vương và Chu Tử Tần đồng thanh buột miệng, giọng điệu giống hệt nhau.

Tới khi nhìn sang, Chiêu vương lập tức nói lảng đi: "Đám nữ quan trong cung khó ưa lắm! Lúc tiểu thiếp trong phủ đệ sinh con, ngày nào họ cũng kéo đến nói lảng nhãng đủ thứ, phiền chết được!"

Chu Tử Tần cũng sán lại góp chuyện: "Người nhà họ Hoàng cũng phiền phức

không kém! Gia có nhớ lần trước tới, khi biết gia là Quý vương, mấy lão già đó đã vây lấy tán tụng hỏi han luôn miệng, đến tôi cũng không chịu nổi!"

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà nhìn nhau, y nắm lấy tay cô, cười trả lời: "Có sao đâu, muốn cưới cô nương tốt đẹp nhất thiên hạ, đương nhiên chuyện gì cũng có thể chịu được."

Hoàng Tử Hà lờm y, rồi trước thái độ rúm ró của Chu Tử Tần và Chiêu vương, khẽ ghé tai y hỏi nhỏ: "Gia như thế không phải làm họ giật cả mình à?"

"Dù sao chúng ta cũng sắp đi rồi, trước lúc đi phá vỡ ấn tượng cũ của họ, chẳng vui lắm ư?"

Hoàng Tử Hà cạ lời: "Gia từng này tuổi rồi mới bắt đầu nghĩ tới chuyện đùa vui."

"Đúng thế, vì cuộc đời ta, giờ mới bắt đầu." Lý Thư Bạch mỉm cười với cô, dịu giọng: "Từ khi gặp nàng đấy." Hoàng Tử Hà càng không biết nói gì.

Chu Tử Tần đã quay ra mài miết nặn mụn cơm trên tay, lầm bầm: "Khó lắm, khó lắm thay, Quỳ vương hai mươi tư tuổi mới lấy được vợ, thành ra vui đến thế này... Đem đi kể ai mà tin được?"

Bóng đen ám ảnh đã bị quét sạch, từ nay đời họ chỉ còn rạng rỡ tươi sáng, dù Lý Thư Bạch có vui mừng quá độ, cũng chẳng hề gì.

Dù sao, thà nhìn vẻ mặt tươi tỉnh này, còn hơn trông thấy gương mặt lạnh như tiền

lúc trước. Dọc đường từ phủ Chiêu Vương trở về, Hoàng Tử Hà thầm nghĩ.

Lý Thư Bạch cười Địch Ác, Hoàng Tử Hà cười Na Phát Sa, Chu Tử Tần cười Tiểu Nhị - không sai, chính là con Tiểu Hà trước đây, giờ đã bị gã đổi tên, nó cũng làm quen rất nhanh với cái tên mới. Mỗi lần Chu Tử Tần bước vào cửa hàng nhà ai gọi "Tiểu Nhị", nó sẽ lọc cọc chạy ngay từ ngoài cửa vào, mấy lần đã húc tung cả cửa nhà người ta.

Địch Ác vẫn rất hung hăng, chỉ mình Na Phát Sa có thể sánh vai đi ngang hàng với nó. Chu Tử Tần cười trên lưng Tiểu Nhị đã tự giác lùi lại đằng sau hỏi: "Giờ... Tích Thúy chắc không sao rồi nhỉ?"

"Yên tâm đi, tân đế đang cơ đại xá thiên hạ, hưởng hồ đương kim thánh thượng chẳng hơi đâu quan tâm chuyện vặt này của tỷ tỷ đã qua đời đâu, giờ bệ hạ ngày ngày còn bận đánh bóng kia." Hoàng Tử Hà đáp.

"Ừm..." Chu Tử Tần gật đầu, nhưng chẳng mấy chốc đã lộ vẻ trầm tư, "Vậy chức tổng bố đầu quận Thục của ta, vẫn còn hiệu lực chứ?"

"Chuyện đó đương nhiên, Tử Tần là mệnh quan triều đình được tiên hoàng khâm điểm cơ mà." Lý Thư Bạch nghĩ ngợi rồi hạ giọng nói thêm, "Sau khi quay về, nhớ dặn lệnh tôn chóng cắt đứt quan hệ với Phạm Ứng Tích đi."

"Hả?" Chu Tử Tần mở to mắt.

"Trước đây

lúc Tử Hà ở Thục, dân chúng đã căm ghét cha con họ Phạm lắm rồi, tiếc rằng Hoàng sứ quân nỗ lực suốt mấy năm vẫn không đánh đổ được hẳn, trái lại còn bị hấn hãm hại, mượn đao giết người, khiến Tử Hà cũng phải tội oan, bôn ba lưu lạc. Giờ ta phải thay cả nhà nàng trút giận."

Hoàng Tử Hà gật đầu nhoẻn cười với y.

Chu Tử Tần hào hứng ra mặt: "Thật à? Khi nào chiếu lệnh ban xuống?"

"Không lâu đâu, dặn lệnh tôn liệu liệu thu xếp đi."

"Ai sẽ kế nhiệm ông ta?"

"Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là Cảnh Hữu sẽ là giám quân. " Hoàng Tử Hà nháy mắt với gã.

"Cảnh Hữu công công à! Tốt quá, người quen thì dễ làm việc hơn! Về sau khi nào bị cha mắng là hoang đường xằng bậy, ta có người nói đỡ rồi!" Rồi như sực nhớ ra, gã lại hỏi: "À phải, mong sáu các vị thành thân thật à? Tôi nên chuẩn bị quà mừng gì đây nhỉ?"

Hoàng Tử Hà nhăn mặt: "Cái gì cũng được, nhưng đừng là người đồng lần trước nhé."

"Hiểu rồi." Chu Tử Tần nghiêm trang gật đầu, "Ta còn người gỗ cao cấp hơn kia, tách rời được cả não ra, tặng cho con tương lai của hai người là hay nhất..." Chưa nói dứt câu, Địch Ác đã tung vó đá hậu Tiểu Nhị, khiến Chu Tử Tần sợ hãi hét lớn, Tiểu Nhị cũng giật bản mình chồm lên chạy thẳng.

Chật vật mãi không sao ghìm được nó, Chu Tử Tần tức tối gào to: "Quy vương điện hạ, tôi trông thấy rồi đấy nhé, rõ ràng là gia cố tình làm! Ối ối... tránh ra tránh ra tránh raaaaaaa." Chưa nói dứt câu, giữa đám gà bay chó chạy phía trước chợt nhảy ra một con chó, chồm lên lao thẳng về phía Chu Tử Tần, cắn chặt gấu áo gã. Răng con chó này rất sắc, nghiến cũng rất chặt, bị Tiểu Nhị kéo lê gần nửa dặm vẫn không chịu buông ra.

Khi Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà đuổi đến nơi thì thấy Chu Tử Tần đang nhảy chồm chồm giữa đường, ra sức giật vạt áo khỏi miệng con chó: "Khốn kiếp, mau buông ra! Buông ra..."

Hoàng Tử Hà ghìm cương trừng mắt với Lý Thư Bạch rồi vội vã quay hỏi Chu Tử Tần: "Tử Tần không sao..." Chưa dứt câu, cô đã chớp mắt ngạc nhiên gọi: "Phú Quý ư?"

"Phú Quý?" Chẳng đợi Chu Tử Tần kịp định thần, con chó nọ đã buông gã ra, vẫy đuôi mừng rỡ chạy về phía Hoàng Tử Hà, sủa inh ỏi chào.

Hoàng Tử Hà nhảy xuống ngựa xoa đầu nó cười hỏi: "Có phải Phú Quý giật Tử Tần không nhận ra mà y nên mới cắn Tử Tần không?"

"Không phải, là tôi bảo nó cắn đấy!" Một cô gái từ bên cạnh bước ra, quắc mắt cắt lời cô.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp da trắng như tuyết, hai má đỏ bừng vì giận

dữ, thoát nhìn như đóa dâm bụi kiều diễm.

Nước da không tì vết đáng ngưỡng mộ ấy khiến Hoàng Tử Hà nghĩ ngay đến đất Thục bốn mùa tràn ngập sương giăng, ngậy người kinh ngạc hỏi: "Nhị cô nương ư?"

Chu Tử Tần xách vạt áo bị Phú Quý cắn rách hốt hải chạy đến, vừa trông thấy Nhị cô nương đã giật bản mình: "Nàng nàng nàng... Sao nàng lại đến đây?"

Nhị cô nương quay sang trừng mắt với gã: "Bổ đầu đụt, còn hỏi nữa à? Sau khi biết gia đình cho chàng đính hôn với ta, chàng hối hả cuốn gói chạy đến đây trốn, bỏ lại ta ở Thành Đô làm trò cười cho mọi người!"

Bị cô lườm, Chu Tử Tần bất giác đỏ bừng hai má, vội giơ tay che mặt lấp bắp: "Vậy... vậy nàng lặn lội nghìn dặm đến đây, định làm gì hả?"

"Ta muốn làm gì hả? Ta tới báo thù, ta dẫn Phú Quý đến căn chàng!" Nhị cô nương gầm lên ngay giữa đường.

Chẳng biết Nhị cô nương cho Phú Quý ăn bao nhiêu thịt, khiến nó ngoan ngoãn đầu quân cho cô ta, trở thành một con chó chỉ đâu cắn đấy. Thấy Chu Tử Tần bị Phú Quý đuổi chạy tóe khói khắp đường, Hoàng Tử Hà bất lực phúi bụi bặm trên người rồi cười bảo Nhị cô nương: "Lần sau rảnh, mời cô nương và Tử Tần tới phủ Quỳ chơi."

"Được." Nhị cô nương hành lễ với hai người rồi quay sang lườm

Chu Tử Tần, vẫy vẫy tay.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà thấy chết không cứu, thông dong quay đầu ngựa về phủ.

Nắng xuân rực rỡ, hoa nở khắp thành. Hai người cũng lỏng dây cương, giẫm lên lớp lớp hoa rơi mà về.

"Tháng sau chúng ta thành thân, cũng là lúc mẫu đơn nở rộ."

"Ngắm xong mẫu đơn thì lên đường nhé." Lý Thư Bạch cười hỏi cô: "Đi đâu trước đây?"

"Tháng Ba hoa khói châu Dương xuôi dòng, thiệp nghĩ tháng Tư cũng hay."

"Nhắc tới Dương Châu, ta lại nhớ ra một chuyện. Sau khi Vương hoàng hậu bị giam lỏng trong hành cung, ta từng đến thăm. Bọn Trường Linh Trường Khánh vẫn đi theo hoàng hậu, kể rằng lúc điên cuồng, bà ta chỉ nhắc đến Tuyết Sắc, ngày đêm khóc lóc, không thể ngủ yên."

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên nhận xét: "Thực không ngờ hoàng hậu giết người vô số, tay vấy máu tươi, cuối cùng trúng độc A Già Thập Niết, lại chỉ canh cánh chuyện đó."

"Đúng thế. Vương hoàng hậu tàn độc mưu mô, thân nhiên làm việc ác, không may mắn hối hận. Trong lòng bà ta, chỉ canh cánh mỗi cái chết của con gái mà thôi." Lý Thư Bạch thở dài, "Bấy giờ ta đã trả thanh đoản kiếm của Võ hậu cho Vương hoàng hậu, dù sao đây cũng là vật của Vân Thiều Uyển bọn họ. Nhưng bà ta từ chối, nhờ ta nếu có cơ hội thì sai người đem vật

này về Vân Thiều Uyển ở Dương Châu. Tuy các chị em ở đó đã tản mác hết cả, nhưng đâu giờ thời trẻ họ cũng từng ảo tưởng coi đó là nơi che mưa chắn gió."

"Vậy chúng ta đi Dương Châu đi, tiện thể trả nó lại cho Vân Thiều Uyển. Thiếp vẫn luôn muốn xem các mỹ nhân tuyệt sắc nhiều như mây ở đó." Hoàng Tử Hà cười nói, "Cũng muốn đi khắp thiên hạ ngắm hết cảnh đẹp, gặp đủ mọi hạng người."

Lý Thư Bạch quay đầu nhìn các phường trong thành Trường An phía trước, những phố xá phường chợ này, kinh thành mà nhắm mắt y cũng thuộc lòng này, giờ lại khiến y chán ngán: "Ta cứ tưởng chỉ mình mình không thích ở lại trong kinh."

"Có ai thích đâu? Ở lại đây, chúng ta lại phải mưu tính đấu đá, lao lực tranh dành." Hoàng Tử Hà thở dài: "Xem ra đương kim thánh thượng cũng chẳng phải minh quân, thiếp thấy chung quy thiên hạ khó mà thái bình được."

Lý Thư Bạch gật đầu: "Phải, tuy sau khi tiên hoàng qua đời, trong triều đã đổi một loạt người, đa phần là nghiêng về ta, nhưng tiểu hoàng đế sẽ dần trưởng thành, càng ngày càng nghi kỵ ta, tới lúc đó việc triều đình ủng hộ ta chỉ càng khiến bệ hạ bất mãn. Ta cũng chẳng muốn phải dốc hết sức lực, thận trọng từng tí để rồi cuối cùng rơi vào kết cục lúc trước nữa."

"Nên chúng ta cùng đi thôi. Mai danh

ẩn tích, đi ngắm mưa xuân Giang Nam, rồi lại đi xem chân trời góc biển. Thiên hạ rộng lớn, người hay chuyện lạ xem không hết được, cứ thế sống vui vẻ cả đời." Hoàng Tử Hà ngoái lại nhoèn cười với y, "Có lẽ mấy chục năm nữa chúng ta quay về Trường An xem, nếu hợp để dưỡng già thì ở lại cũng được."

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu, hai người sánh vai đi tiếp. Phía trước là một cội hoa lê nở rộ, quá nửa thân cây vươn ra ngoài tường, cánh hoa đỏ thắm như lụa mỏng, lá tả rụng đầy đất. Hai người đi đến, không hẹn mà cùng ghìim cương đứng dưới cội hoa.

"Lúc đi gia có đem theo con cá nhỏ không?"

"Không, ta trả lại nó cho Vương Tông Thực rồi."

Lý Thư Bạch ngẩng lên, mặc cho gió thổi cánh hoa rụng xuống đầy người, "Ông ta biết cách chăm sóc A Già Thập Niết hơn ta, huống hồ giờ đã từ quan quy ẩn, non xanh nước biếc hợp với bầy cá hơn là thành thị phồn hoa."

"Thực không ngờ người thao túng cả ba triều vua như Vương Tông Thực vẫn có thể yên ổn rút lui." Lý Thư Bạch ngoái lại nhìn cô nói khẽ: "Sau khi đi, ông ta có để lại cho nàng một món quà."

"Căn nhà họ Vương đó ư? Nhà đó rất đẹp, cũng rất ổn, nhưng... thiệp không cần." Hoàng Tử Hà lắc đầu, "Giống như hành lang bày đầy bể cá ấy, rất tinh xảo đẹp đẽ, nhưng

cũng lạnh lẽo thâm u vô cùng."

"Vương Tông Thực nói nàng muốn hay không cũng chẳng sao, ông ta đã để A Trạch lại đó đợi nàng rồi. Đương nhiên thiếu niên nọ cũng đã thành câm điếc, như tất cả mọi người hầu ở đó."

Hoàng Tử Hà nghe mà sờn cả gai ốc, nắng xuân hoa đẹp đều nhột nhạt hẳn đi. Cô run rẩy nhận xét: "Xem ra A Trạch đúng là người tiên hoàng phái đến bên cạnh Vương Tông Thực."

"Ừm, thế nên người như Vương Tông Thực mới thật sự có thể thành công, đúng không? Nói đoạn, Lý Thư Bạch cười, "Đến giờ ta vẫn còn thắc mắc, tại sao khi đã quyết dồn ta vào chỗ chết, người thận trọng như Vương Tông Thực lại cho phép Vương Uẩn đi tìm nàng, hoãn việc về Thực lại? Rõ ràng ông ta nên án binh bất động mới phải."

"Ai mà biết được." Nói tới đây, Hoàng Tử Hà lại trầm ngâm, "Ít ra ông ta không hạ độc A Già Thập Niết với gia, vậy đã là ân nhân lớn nhất của thiếp rồi. Tiếc rằng ông ta từng nhúng vào việc soán đoạt ngôi vị, tội không thể tha."

"Lúc đi, ông ta tới phủ Quỳ bá biệt, cũng nhắc tới chuyện này. Thực ra Vương Tông Thực tuy thuộc ngành thứ họ Vương, nhưng chỉ là họ hàng xa, thuở nhỏ cũng chẳng coi trọng gia tộc cho lắm. Sở dĩ ông ta chịu dốc sức giúp nhà họ Vương phò trợ tiên hoàng, là vì ông

ta hận phụ hoàng ta thôi." Lý Thư Bạch chìa tay ra nhẹ nhàng hứng lấy một cánh hoa rơi, thản nhiên kể.

"Hôm gia sai người làm bánh anh đào cho thiếp ấy ư? "

Y gật đầu thờ dài: "Ừm, Vương Tông Thực biểu một làn anh đào ở Ly Sơn mới chuyển đến."

"Thực ra, Vương công công chăm sóc thiếp rất chu đáo." Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, "Thiếp chỉ không hiểu, vì sao ông ta lại hận Tuyên Tông hoàng đế. Theo thiếp biết, Tuyên Tông rất tin tưởng ông ta, hơn hai mươi tuổi đã cho nắm giữ quân Thần Sách, có thể nói là xưa nay hiếm."

"Như ta từng kể với nàng đấy, xưa nay ta đâu qua lại gì với Vương Tông Thực. Nhưng dù sao cũng là hoạn quan có ảnh hưởng lớn trong triều, sao ta có thể không điều tra nguồn gốc được?" Lý Thư Bạch khẽ vung tay, để cánh hoa trong lòng bàn tay theo gió bay đi, "Thời trẻ ông ta có một người thanh mai trúc mã, con của hộ tròng anh đào nổi tiếng nhất dưới chân Ly Sơn."

Hoàng Tử Hà kinh ngạc tròn mắt, im lặng lắng nghe. "Sau khi bị bắt, ông ta bị cung hình, cô gái đó đã chính tay làm cho ông ta một đôi bánh anh đào, tiễn ông ta lên đường."

"Giờ bà ta đâu?" Thấy y không kể tiếp, Hoàng Tử Hà hỏi gặng.

Lý Thư Bạch trầm ngâm nhìn cô: "Ai mà biết được. Đương nhiên đã làm mẹ, sinh rất nhiều con, có lẽ còn lên

chức bà rồi cũng nên. Vương Tông Thực đời này coi như vô duyên với bà ta. Tất cả chỉ vì nhà ông ta bị liên lụy vào một vụ án cũ từ nhiều năm trước mà phụ hoàng ta đã tùy tiện phán bừa, xử lý cả nhà họ."

Thế nên Vương Tông Thực vào cung nhiều năm, kính cẩn hầu hạ Tuyên Tông hoàng đế, đồng thời cũng giữ miệng kín bưng, chôn vùi mọi chuyện trong lòng.

Thế nên hằng năm ông ta đều bắt Ly Sơn đưa anh đào đến, khẳng khẳng không chịu lãng quên tất cả những thứ từng nắm trong tầm tay với năm xưa, nhưng đã vĩnh viễn đánh mất.

Hoàng Tử Hà buồn bã lắc đầu: "Đừng nhắc tới ông ta nữa, dù gì tất cả mưa gió đã qua rồi. Hy vọng Vương công công được như nguyện, kiếp sau làm một con cá vô tri vô giác."

Lý Thư Bạch gật đầu. Gió nhẹ dần nổi lên, hoa bay phấp phới, hai người ngồi trên ngựa nhìn nhau không nói.

Địch Ác và Na Phất Sa song song thả bước, cọ cổ vào nhau. Hai con ngựa xáp lại gần, hai người cũng càng lúc càng gần hơn.

Đúng lúc hai con ngựa sắp lướt qua nhau, Lý Thư Bạch bỗng giơ tay ôm choàng lấy eo Hoàng Tử Hà, bế bổng cô lên.

Hoàng Tử Hà ngồi vắt ngang mình Địch Ác, quay sang nhìn y, vừa ngượng ngùng vừa bất lực: "Làm thiệp giật cả mình."

"Trước đây toàn lướt qua nhau như thế, lần này ta không buông

ra nữa đâu." Y ôm lấy eo cô, tì cằm lên vai.

Cây trầm y tặng cô khẽ chạm vào tai. Lý Thư Bạch bất giác mỉm cười, ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn, chỉ nghe cách một tiếng, trầm ngọc bên trong đã bị y rút ra.

Lý Thư Bạch giơ trầm ngọc lên trước nắng, hỏi cô: "Nàng có để ý dòng chữ trên này không?"

Hoàng Tử Hà kinh ngạc: "Chữ à?" Y giơ cây trầm ngang tầm mắt nàng.

Dưới ánh nắng phản chiếu, một hàng chữ hiện ra trên thân trầm, mảnh như sợi tóc, nhỏ khó nhìn ra nổi.

Thương nhớ trong lòng, ngày nào nguôi được.

Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng đón lấy cây trầm, nhìn kỹ hàng chữ bên trên rồi hỏi: "Cây trầm này sau khi gia tặng không lúc nào rời khỏi thiếp, gia khắc chữ lên lúc nào vậy?"

Lý Thư Bạch không đáp, chỉ cười nhìn cô. Sau lưng họ là hoa bay rục rở, những cánh hoa rụng chẳng chờ gió thổi, lả tả đậu xuống khắp đầu mình hai người.

Hoàng Tử Hà sực hiểu ra, chỉ có thể là khi y tặng cây trầm này cho mình.

Rất lâu rất lâu về trước, y còn lạnh lùng hờ hững với cô.

Thì ra, y đã tặng câu này cho cô từ lâu như thế.

Lý Thư Bạch cười ôm chặt lấy cô từ đằng sau: "Ngốc nghếch. Lúc tặng nó cho nàng, ta đã bảo nàng thử dùng trước mặt ta xem, bấy giờ cứ tưởng nàng sẽ phát hiện ra. Ai ngờ đến tận bây giờ vẫn không biết, còn để ta phải bảo."

"Thiếp... Thiếp lúc rảnh rồi đâu có lấy ra xem, lúc lấy ra lại đều đang bận bịu căng thẳng, làm sao để ý thấy hàng chữ mảnh như sợi tóc này chứ..."

Hai má cô đỏ hồng, gương mặt nóng bừng lên.

Xung quanh vắng lặng như tờ, cội hoa phủ trùm lên đôi bóng họ, mọi thứ bên ngoài đều im phắc, hai người chỉ còn nghe thấy tiếng thở của nhau. Tim

Hoàng Tử Hà đập thình thịch, nhưng dần cảm nhận được sự vững vàng từ lồng ngực bao bọc quanh mình, hai má cô cũng dần dần bớt đỏ, se sẽ thờ hắt ra rồi nhẹ nhàng đặt tay lên đôi tay đang ôm lấy mình.

Cả hai lặng im bất động, ngồi trên lưng ngựa ngắm những đóa hoa rơi lả tả. Kiếp người vô hạn, trời đất mênh mang. Chín châu bốn bể, còn vô số hoa đẹp đợi họ dong ngựa tới ngắm; đời dài trăm năm, còn tháng ngày dằng dặc đợi họ nắm tay cùng qua.

Giống như lúc này vậy, họ ôm lấy nhau dưới cội hoa, cuối cùng cũng tìm thấy khoảnh khắc đẹp đẽ mà bình yên nhất, tại nơi phồn hoa nhất thế gian này.

Trường An, một đời bình an.

=====

Phiên ngoại: Nguyên tiêu

Tp: KhnhTrm688

Hoa vàng cây ngọc, người sum họp, trăng tròn vành. Đêm mười lăm tháng Giêng, nhà nhà thắp đèn. Tuy trời đổ tuyết lất phất, nhưng khắp phố lớn, ngõ nhỏ trong thành Dương Châu vẫn treo đủ các loại đèn. Trước cửa nhà giàu sang còn dựng cổng chào, bên trong bày đèn ca múa.

Văn Thiều Uyển Dương Châu là kỹ viện ca múa nổi danh nhất Giang Nam. Dưới bóng trăng, trước hoa đèn, một tốp thiếu nữ đang múa hát. Người dừng chân đứng xem đông như kiến, trăng lên đến giữa trời mà tiếng tơ trúc vẫn réo rắt không nghỉ, người xem chen lấn, xô đẩy nhau. Riêng mẹ con nhà nọ không chen vào giữa đám đông, mà tìm một gò đất cao cách đó không xa đứng xem.

Người mẹ chưa đầy ba mươi tuổi, vận áo biếc, mặt mũi thanh tú, mắt sáng long lanh; bé trai bảy tám tuổi bên cạnh mặc áo gấm thiên thanh, tay xách

một cây đèn tiên ông cười phượng, ánh đèn hắt lên đôi má bé bóng đỏ hồng, mặt mày như vẽ.

Nữ tử áo xanh mỉm cười xem ca múa, nhưng đứa bé trai lại chẳng có hứng thú, chán nản nghịch chiếc đèn trong tay: "Mẹ ơi, sao cha vẫn chưa tìm thấy kẹo hạnh nhân của con? Mình đi tìm cha đi."

Người mẹ dịu dàng dỗ con, giọng nhẹ nhàng: "Huyền

Trạm đợi thêm lát nữa, màn ca múa này khiến mẹ nhớ đến mấy cố nhân nhiều năm trước."

Bé trai chẳng buồn ngẩng lên: "Cố nhân gì chứ, không phải hung thủ giết người thì là nạn nhân bị giết, cha mẹ có người bạn nào còn sống sao?"

Người mẹ phì cười, giơ tay vò tóc con: "Nói bậy! Còn Chu thúc thúc và Vương thúc thúc mà? Cha mẹ chẳng phải vẫn đưa con tới chơi với đám trẻ nhà họ à?"

"Thôi đi, Chu Tiểu Tịch cả ngày ôm đầu lâu chạy lằng xằng với Vương Khải Dương ngựa còn chưa leo lên nổi đã vọng tưởng làm đại tướng quân ấy à?" Huyền Trạm tỏ vẻ khinh bỉ: "Hai thằng nhãi khóc nhè."

"Lúc nhỏ con còn hay khóc nhè hơn." Mẹ thản nhiên châm chọc cậu.

Huyền Trạm ngẩng lên, âm ức định cãi, nhưng lại trông thấy một bóng người tha thẩn đi đến gần bọn họ như tìm kiếm ai. Là một cô gái chừng hai mươi tuổi, cũng có nhan sắc, tiếc rằng chỉ mặc áo xanh đơn giản, tóc vẫn chắt thành một búi, không cài trang sức, cả người trông rất nhạt nhòa.

Thấy cô ta cắm cúi đi đến trước mặt, nữ tử áo lụa biếc liền hỏi: "Nương tử đang tìm cái gì ư?"

Cô gái kia không hề ngẩng lên, chỉ nhú mày đáp: "Vâng, trâm vàng của tôi rơi mất rồi."

Với dân thường, trâm vàng rất quý giá, lỡ đánh rơi hẳn là to chuyện. Huyền Trạm vội giơ cao cây đèn tiên ông cười phượng trong tay lên, vẻ nhiệt tình:

"Tuyết đọng đầy đường, e là khó tìm, để cháu soi cho."

" Ôi, đa tạ, đa tạ". Nữ tử nọ cuối cùng cũng ngẩng lên, thấy hai mẹ con trước mặt tao nhã hơn người, không giống dân thường, vội vàng hành lễ với họ rồi nói: "Vừa nãy tôi và phu quân ở phía trước thả đèn, thoáng thấy trên đầu hơi động, quay ra thì trâm đã mất. Phu quân cũng vô tâm, bắt tôi một mình lần tìm dọc đường về nhà, kết quả về đến nhà vẫn chưa thấy ..." Vừa nói, cô ta vừa cùng Huyền Trạm đi đến gốc liễu phía trước gò đất nhỏ.

Nữ tử áo lụa biếc đứng trên gò đất quan sát họ. Ngọn đèn của Huyền Trạm tạo thành một vòng sáng dưới đất, hai người đi đến gốc cây, cô gái kia thường ngồi thụp xuống tìm kiếm, ngay sau đó, một tiếng thét thê thảm vang lên.

Huyền Trạm giơ cao đèn soi vào bóng người nằm dưới gốc cây, rồi quay lại gọi to: "Mẹ ơi, ở đây có người chết!"

Các bố khoái đi tuần đêm Nguyên tiêu rất đông, vừa khéo có một tốp gần đó, nghe tiếng vội chạy đến. Kẻ ngăn đám đông chỉ chực xúm lại xem cách xa mười bước, kẻ kiểm tra người

đàn ông nằm dưới đất, cũng có kẻ cầm sổ sách chạy đến hỏi cô gái kia : "Chàng ấy là Lưu Thành, phu quân của tôi, tôi họ Ngụy, người nhà gọi là Hàm nương..." Cô gái khóc đến hụt hơi, gần như quay mặt đi, "Chẳng lẽ là thợ thủ công, chuyên đánh trang sức, năm ngoái chúng tôi chạy nạn đến Dương Châu, ở cạnh giếng cây hòe. Hôm nay vợ chồng ra ngoài thả đèn, trâm vàng của tôi vô tình rơi mất, tôi phải vòng về tìm, nào ngờ tìm suốt dọc đường về tận nhà cũng không thấy. Tôi lại vòng lại tìm..."

Huyền Trạm xách đèn nép vào bên mẹ, nghe Hàm nương trình bày, lại nhìn các bố khoái kiểm tra thi thể nam kia. Thi thể là một người đàn ông hai bảy hai tám tuổi, cổ họng bị cắt, máu bắn ra đã bị mưa tuyết lã rã che lấp, nằm nghiêng trên mặt tuyết, thân hình cũng phủ một lớp tuyết mỏng, tay nắm chặt một cây trâm vàng.

Trâm vàng được làm theo kiểu dáng từ năm sáu năm trước, bấy giờ rất thịnh hành khắc tên khuê danh nữ tử lên trâm. Chứ khắc theo thể triện hoa mai, nhìn thì tao nhã, nhưng thợ bạc có vẻ không thạo thể này cho lắm, nét khắc vụng về chỉ miễn cưỡng coi như viết đúng mà thôi. Có điều bộ âm bên trái chữ "Hàm" được khắc gần giống hình tỳ bà, rõ ràng đã tốn không ít tâm tư.

Huyền Trạm ghé

tai mẹ nói thêm: " Là chữ "Vận" mẹ ạ." Người mẹ gật đầu: " Chữ "Vận" và "Hàm" viết bằng thể triện rất giống nhau."

Một bố khoái trở cây trâm trong tay tử thi, hỏi Hàm nương: "Người muốn tìm cây trâm này sao?"

Hàm nương bưng mặt, nước mắt chảy dài theo kẽ tay: " Vâng... Chính là cây trâm này. Rõ ràng đã đánh rơi, tìm khắp nơi không thấy, sao lại ở trong tay chàng được..."

Bố đầu ngẫm nghĩ giây lát, quan sát dấu vết trên tuyết rồi nhìn lại cây trâm trong tay người chết, kết luận: "Chắc chắn là người giết phu quân."

Hàm nương nghe vậy thì nhũn người ngã phịch xuống đất, lắc đầu quây quây, run rẩy biện minh: "Tôi, không phải tôi giết A Thành mà! Chúng tôi thành thân nhiều năm nay, lúc nào cũng thắm thiết..."

Bố đầu bực dọc cắt lời cô ta: "Vừa rồi lúc chúng ta đến đã thấy rõ rồi. Bấy giờ trên mặt tuyết chỉ có bốn hàng dấu chân , một đi một đến chính là dấu chân của người; hai hàng còn lại đi đến dưới gốc cây, hàng lớn đã bị tuyết lấp một nửa, là của phu quân người, còn hàng nhỏ là của đứa bé này. Tuyết rơi hai canh giờ rồi mà thi thể phu quân người còn ấm, tức là hẳn ta mới chết, trừ ba người các người, làm gì có ai đi đến dưới gốc cây. Đứa bé này vừa theo

người đến, dĩ nhiên không phải hung thủ, vậy khả năng duy nhất là người giết người. Một bố khoái bên cạnh cũng góp lời: "Nếu hung thủ không phải

là người, tại sao phu quân của người lại nắm cây trâm của người trong tay?"

"Oan quá, tôi... tôi không giết người!" Hàm nương mặt mũi xám ngoét, nhưng chỉ biết lắc đầu quày quặt, không phân bua được câu nào.

"Dẫn đi." Bồ đầu vung tay, các bồ khoái thành thạo cầm xích sắt tới toan xích lại.

Huyền Trạm thấy họ thô bạo lời Hàm nương dậy, không để cô kịp phân trần câu nào đã định bắt đi, bất giác nhíu mày, rồi nhìn sang cây trâm vàng trong tay thi thể, kéo kéo tay áo mẹ.

Nữ tử áo lụa biếc vỗ đầu cậu, cao giọng hỏi bồ đầu: "Đại ca à, tôi cho rằng nương tử đây không phải là hung thủ đâu, chẳng hay các vị có thời gian nghe tôi trình bày cách nhìn của mình không?"

Bồ đầu liếc người mẹ, vẻ khinh bỉ: "Đàn bà biết gì, đừng cản trở việc công."

Thấy hẳn coi thường mình, người mẹ chỉ cười, rút một lệnh bài ra: "Người phủ Quỳ vương, xin các vị giúp cho."

Bồ đầu sững người, nhìn lệnh bài thếp vàng nạm bạc, rõ ràng là làm theo sắc chỉ nhà vua, vội vàng cùng các bồ khoái hành lễ, giọng hơi run rẩy:

"Quỳ vương nổi danh thiên hạ, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu! Nghe nói nhiều năm trước vương gia đã dắt vương phi rời kinh du ngoạn, thỉnh thoảng mới nghe vài sự tích lưu lại, đều cách Dương Châu rất xa... Lần này vương gia đến Dương Châu rồi ư?"

Người kia cũng đáp lễ: "Vương gia không ở đây, tôi đến Dương Châu có chút việc thôi." Bồ đầu lại hỏi: "Nghe nói năm xưa vương phi cũng từng phá hàng loạt kỳ án, chúng tôi vẫn ngưỡng mộ không thôi. Nương tử là người bên cạnh vương phi hay sao? Thấy vụ án này thế nào?"

"Tôi chỉ nghĩ, nếu đúng là do Hàm nương gây ra, tại sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô ta đã đi rồi còn vòng lại, dẫn lửa đốt mình?" Người mẹ tránh câu hỏi về thân phận, cất lệnh bài đi rồi nhìn sang thi thể dưới gốc cây. "Dấu chân trên tuyết đã bị vùi lấp quá nửa, cô ta rõ ràng có thể đứng

từ chỗ tôi nhìn sang, nói rằng phu quân mình không đứng dưới gốc cây rồi bỏ đi. Đợi thêm lát nữa, tất cả dấu chân bị tuyết lấp hết, thời gian tử vong của nạn nhân cũng khó mà xác định mới quay lại, tới lúc đó chẳng ai biết được khi chồng cô ta chết có ai đến gần không, vụ này sẽ rất dễ bị quy vào án giết người cướp của, không phải sao?"

Bổ đầu gật đầu, nhưng vẫn cố chống

chế: "Có những phạm nhân ngu ngốc như vậy đó, cũng chẳng phải chưa thấy bao giờ..."

"Tôi mạn phép hỏi cô ta mấy câu nhé." Nữ tử áo lụa biếc nói rồi đến đỡ Hàm nương dậy, vén lại dùm mớ tóc rối trước trán, khẽ hỏi: "Vận nương là ai?"

Mặt Hàm nương đang trắng bệch, giờ lại xám ngắt đi: "Cô... sao cô lại biết Vận nương?"

"Cô muốn rửa oan thì kể rõ cho tôi nghe đi."

"Nhưng... cuối năm ngoái chúng tôi mới rời quê đến Dương Châu, sao cô lại biết Vận nương..."

Nữ tử áo lụa biếc chỉ nhìn cô ta, vẻ dịu dàng mà kiên quyết. Hàm nương tần ngần, cuối cùng mới run rẩy hé môi, lẩm bẩm: "Vận nương và tôi ra đời cùng một lúc, cùng được bế đến xin tộc trưởng đặt tên. Chúng tôi là người cùng thôn, đều họ Ngụy, cũng có họ hàng xa... Năm chúng tôi chừng năm sáu tuổi, mẹ Vận nương đón đứa cháu họ xa mồ côi A Thành về nhà, còn để A Thành và Vận nương đính hôn từ bé, thế nên... tuy ba người chúng tôi luôn chơi cùng nhau, nhưng giữa hai người họ, lúc nào cũng khác..."

Nữ tử áo lụa biếc biết cụp mi, bình thản "ừm" một tiếng: "Có điều, về sau cô lại được gả cho A Thành."

"Vâng... Đáng lẽ A Thành kết hôn với Vận nương, tôi cũng có chồng chưa cưới mới gặp mặt vài lần, nên cả tôi và Vận nương chuẩn bị đồ cưới cùng lúc. Về sau A Thành đến tiệm vàng trong thành học nghề, nhà tôi và nhà

Vận nương nhờ A Thành đánh hai cây trâm giống hệt nhau, bên trên khắc tên hai chúng tôi." Hàm nương thần thờ nhìn cây trâm vàng trong tay phu quân, vẻ mặt héo hắt vì buồn bã: "Tuy kiểu dáng này không thịnh hành nữa, nhưng bấy giờ đôi trâm ấy là nhất ở thôn chúng tôi đấy, hai chúng tôi hết sức nâng niu. Kể cả bây giờ, tôi vẫn cất kỹ trong hộp nữ trang, chỉ những khi tết nhất mới dám cài..."

Huyền Trạm không hiểu được những chuyện này, chớp chớp mắt vẻ buồn chán, nhưng thấy mẹ chăm chú lắng nghe, cậu cũng giơ cao đèn, lặng yên nghe Hàm nương kể lễ.

"Dạo ấy tôi và Vận nương đều bận may áo cưới, nên sau khi lấy trâm cũng không gặp mặt... Ai ngờ gần đến ngày cưới thì Vận nương nhận được tin bà ngoại bị đau chân, muốn cô ấy đến thăm một lúc trước khi về nhà chồng. Kết quả, trên đường đến thôn nhà bà ngoại, đường núi hiểm trở, trời lại vừa mưa to mấy hôm, bùn lầy trơn trượt, Vận nương bị hụt chân... thế là..." Hàm nương bưng mặt, cơ hồ không kể tiếp được.

Huyền Trạm tròn mắt kinh ngạc.

Kể chuyện từ rất lâu, song Hàm

nương vẫn đau như xé ruột, dấm ngực lấm bầm: "Sau khi Vận nương qua đời, A Thành nằm phục trên mộ, không ăn không ngủ, chỉ muốn đi theo cô ấy. Tôi đi ngủ thì mơ thấy Vận nương về, cô ấy nói hai ta tình như chị em, phiền cô chăm sóc huynh ấy giùm. Suốt mấy ngày cứ mơ cùng một giấc mơ như thế, tôi cũng chẳng biết làm sao, đành nói lại với cha mẹ, để tôi thay Vận nương cưới A Thành. Người trong tộc đều thương xót Vận nương và A Thành, thế là tôi được gả cho A Thành..."

Mọi người xung quanh nghe Hàm nương kể đều âm thầm thở dài. Song nữ tử áo lụa biếc lại hỏi: "Tìm được thi thể Vận nương không?"

Hàm nương gật đầu: "Tìm thấy ngay hôm đó dưới thung lũng rồi... máu thịt bê bết cả..."

"Cây trâm của cô ấy thì sao?"

"Vật nhỏ như vậy rơi xuống núi thì làm sao tìm được nữa?" Hàm nương ôm mặt khóc nức lên.

"Vậy chồng chưa cưới của cô làm thế nào?"

"Em gái tôi được gả cho người ấy, giờ... gia đình họ cũng rất hạnh phúc... Tôi và A Thành vốn dĩ cũng hạnh phúc như vậy..."

Nữ tử áo lụa biếc quay sang nhìn thi thể Lưu Thành nằm đó, lạnh nhạt nói: "Hạnh phúc ư? Có lẽ cô rất hạnh phúc, nhưng người Lưu Thành yêu không phải là cô, dù cô trăm phương

ngàn kế, thậm chí không tiếc tay sát hại Vận nương tình như chị em với mình, cũng không giành được tình cảm của Lưu Thành."

Thấy người kia đột ngột đổi giọng lạnh nhạt, Hàm nương rung mình, co rúm lại: "Cô... cô nói bậy! Tôi sao có thể giết... giết Vận nương được? Cô... đến Vận nương là ai còn chẳng biết, đừng nói linh tinh nữa..."

Các bổ khoái ngơ ngác nhìn nữ tử áo lụa biếc. Vừa rồi khi họ cho rằng Hàm nương giết chồng, chính nữ tử này đã lên tiếng chất vấn, song giờ chỉ dựa vào mấy câu nói, lại xác định Hàm nương đã giết người, hơn nữa còn giết một người đã chết từ lâu.

Mọi người nín lặng nhìn nhau, không ai hiểu gì cả. Chỉ nghe nữ tử áo lụa biếc nói tiếp: "Cô có biết vì sao phu quân mình lại đột ngột chết ở đây không? Vì hắn đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết của Vận nương. Có lẽ hắn trước sau vẫn chỉ yêu Vận nương; có lẽ hắn không dám tin người đầu gối tay ấp với mình lại là hung thủ giết người; cũng có thể hắn và cô sống rất hạnh phúc nên không đủ dũng khí ra tay trực tiếp với cô. Thế nên hắn nắm chặt cây trâm của cô trong tay, như vậy dù hắn đi theo Vận nương, quan phủ cũng sẽ xử tội cô, coi như báo thù cho Vận nương."

Mắt Hàm nương vẫn đầy

tia máu, như điên như dại, trông cực kỳ đáng sợ: "Cô nói bậy! Chúng tôi hạnh phúc như thế, mấy năm nay A Thành dần dần không nhắc đến Vận nương nữa, sao chàng có thể... cho rằng tôi giết Vận nương được?"

"A Thành sự hiểu ra, có thể là từ một hành động, một câu nói, cũng có thể chính vì cây trâm vàng hắt làm được cô cất giữ trong hộp nữ trang..." Nữ tử áo lụa biếc trở cây trâm, "Cô nói, thường ngày tiếc không dám cài, vậy chắc hẳn đến tết nhất sẽ cài nó lên? Tôi nghĩ có lẽ vào dịp Tết năm nay, phu quân cô nhìn kỹ cây trâm mình tự tay làm ra, đã hiểu ra tất cả..."

Hàm nương run bắn người lên, nhìn trừng trừng cây trâm trong tay A Thành, không thốt nổi lời nào.

Nữ tử áo lụa biếc đến bên A Thành, cầm cây trâm lên, chậm rãi nói: "Cô kể rằng Vận nương đi đến nhà bà ngoại một mình, rồi bị ngã trên đường núi, là nói dối đúng không? Bởi vì lúc ấy, bên cạnh cô ta nhất định còn một người khác, kẻ đó chính là cô."

Huyền Trạm xách đèn lồng, miệng há to, mắt sáng rực nhìn mẹ. Các bố khoái cũng quên cả bàn tán, chỉ nhìn chăm chăm vào cây trâm, chăm chú nghe người nọ phân tích.

"Trang sức vàng là món đồ cưới quý giá nhất, bà ngoại Vận nương muốn gặp cháu

một lần trước khi về nhà chồng, hiển nhiên cô ta sẽ đem cây trâm chồng chưa cưới đánh cho mình đến khoe với bà. Có lẽ cô đã đuổi kịp cô ta trên con đường núi gập ghềnh hiểm trở ấy. Có điều tôi đoán cô không đẩy Vận nương xuống ngay, mà đôi bên còn đánh nhau một trận. Trong lúc cấu xé, hai cây trâm vàng đều rơi ra, trâm của cô theo Vận nương rơi xuống vực, còn trâm của cô ta lại rơi trên mặt đất, bị cô nhận lầm là trâm của mình, ai bảo tên hai người viết giống nhau như vậy, thể chữ triện hoa mai này cũng rất khó phân biệt nữa..."

Nói đoạn, người nọ giơ cây trâm ra trước mặt Hàm nương: "Chắc cô không biết chữ, càng không đọc được thể triện hoa mai. Song người đã học chỉ cần

thoáng là nhận ra ngay, đây không phải chữ "Hàm" tên cô, mà là chữ "Vận" trong tên "Vận nương". Chữ khắc trên trâm nhỏ thế này, trông lại rất giống nhau, người biết đọc chữ triện hoa mai không nhiều, ngay phu quân cô cũng phải rất lâu về sau mới nhìn rõ... Thì ra, đây là cây trâm của Vận nương."

Hàm nương suy sụp ngã ngồi xuống đất, nắm chặt trâm vàng trong tay, trân trân nhìn phu quân mình rồi phủ phục xuống khóc òa lên.

"Cô từng kể, từ khi bắt đầu may áo cưới, cô và Vận nương không gặp nhau nữa, vậy cây trâm của

người quá cố rơi vào tay cô từ lúc nào?" Người nọ nhìn Hàm nương, giọng bình thản: "Hai người từ nhỏ lớn lên bên nhau, lúc sắp lấy chồng hẳn phải lưu luyến lắm, sao lại không gặp nhau nữa? Chắc hẳn lúc đó đôi bên vì A Thành đã ngấm ngấm xảy ra tranh chấp. Nhưng dù giành được chồng chưa cưới của bạn thân, cô cũng chỉ phá hỏng cuộc đời của cả ba người mà thôi."

Hàm nương siết chặt cây trâm, mũi trâm đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác gì, cứ dờ dẫm ngồi đó bất động.

"Tôi chỉ không hiểu tại sao lúc đi tìm Vận nương, cô lại cài cây trâm của mình? Đáng lẽ cô không nên mang trâm theo, bằng không cũng chẳng bị lẫn..."

"Tôi... tôi vốn không định giết Vận nương, lúc đuổi kịp cô ấy trên đường núi, chỉ muốn xin cô ấy san sẻ A Thành cho tôi một chút, dù... dù tôi làm bé cũng được..." Hàm nương nghẹn ngào, "Tôi đem trâm của mình theo, định nói rằng chúng tôi có thể giống như vậy, cùng nhau lớn lên, ngay cả đồ cưới cũng giống nhau. Nếu cô ấy không muốn nhường cho tôi, thì hai chúng tôi có thể cùng lấy một người, không phải cũng giống thế sao..."

Nữ tử áo lụa biếc thở dài khẽ đáp: "Không giống."

Hàm nương ôm ngực, tắc nghẹn, đau thắt, tiếng nước nở cũng bật dần. Cây trâm vàng đã cắm vào tim cô ta.

"Cô nói đúng... không giống nhau. Cô ấy... khăng khăng từ chối tôi. Đôi bên giằng co, không ngờ đường núi đã bị mưa xói mòn dẫn đến... sạt lở. Cô ấy bị hụt chân..."

Các bố khoái đổ xô đến, giằng tay Hàm nương ra, nhưng tim đã bị đâm thủng, rõ ràng lành ít dữ nhiều, Hàm nương trừng trừng nhìn nữ tử áo lụa biếc trước mặt, dường như muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống.

Hai cái xác, một vụ náo loạn. Đôi vợ chồng được các bố khoái khiêng đến đặt cùng một chỗ, đầu sát đầu, vai kề vai, nếu không nhìn vết thương thì thực giống như đang tựa vào nhau.

Nữ tử áo lụa biếc thờ dài, dắt tay con trai xoay người bỏ đi.

Huyền Trạm vẫn xách chiếc đèn lồng, ngọn nến gần ngùn bên trong đã sắp chảy cạn. Dưới ánh nến, cậu quay lại nhìn đám người dưới gốc cây, sực nhớ ra một chuyện liền hỏi: "Mẹ ơi, còn một vấn đề mẹ chưa giải thích." Mẹ chớp mắt cúi đầu nhìn cậu.

"Mẹ nói chồng cô ta tự vẫn, nhưng bên cạnh thi thể không có hung khí, ông ta làm sao tự sát được?"

"Nếu có hung khí chẳng phải sẽ bị phát hiện là tự sát ư? Hung khí ắt phải dấu đi rồi."

Huyền Trạm vội túm tay mẹ hỏi dồn: "Giấu ở đâu cơ? Sao con không thấy?"

"Dĩ nhiên con không thấy được rồi. Con quên rồi à? Hàm nương nói mình cùng phu quân thả đèn dưới gốc cây, nhưng lúc chúng ta đến chỉ thấy chỗ đó tối om, đèn ở đâu?"

"Ở đâu nhỉ?" Huyền Trạm nghi hoặc ngẫm nghĩ, thấy mẹ ngẩng đầu nhìn trời, cậu cũng ngược lên nhìn theo.

Giữa bầu trời lất rắt mưa tuyết, lấp lánh từng đốm sáng, từng đốm sáng. Đó là đèn trời mọi người thả, đang bay lên chín tầng trời cao vút.

"Lưu Thành là thợ bạc, làm một lưỡi dao thật mỏng, thật nhẹ, chắc chẳng khó khăn gì." Nghe mẹ nói vậy, Huyền Trạm mở to mắt nhìn những đốm sáng lung linh dần dần tan biến giữa nền trời.

Đột nhiên, mưa tuyết lất phất cùng những ngọn đèn trời lơ lửng trên cao đều bị một tàn ô che lấp. Cậu trông thấy gương mặt tươi cười của cha đang cuối xuống nhìn mình.

Mẹ mỉm cười cầm lấy chiếc ô từ tay cha, giơ lên cao che.

Còn cha bế bổng Huyền Trạm lên, hà hơi, sưởi ấm cho bàn tay nhỏ lạnh cóng.

Cả nhà ba người đi thẳng về phía ánh đèn rực rỡ. Huyền Trạm dựa vào lòng cha, thì thào: "Cha ơi, con phải mách với cha việc này, hôm nay mẹ lại quản chuyện không đâu rồi."

" Ừm, thế cũng tốt. Hễ chỗ nào có án mạng là có mẹ con, cha cũng dễ tìm hai mẹ con."

"Cha ơi, hôm nay mẹ rất lợi hại nhé, chỉ hỏi mấy câu đã phá được hai vụ án mạng, một vụ hôm nay, một vụ từ mấy năm trước."

"Mẹ con vẫn lợi hại mà, lẽ nào Huyền Trạm không biết?"

"Con cũng rất lợi hại, nhìn qua là nhận ra ngay chữ triện hoa mai cha dạy. Nên nếu không có con, vụ án hôm nay không phá được đâu!"

"Ồ? Xem ra Huyền Trạm lợi hại hơn cả mẹ rồi, mẹ con mười hai tuổi mới nổi tiếng, còn Huyền Trạm năm nay chỉ tám tuổi thôi."

"Dĩ nhiên rồi! Sau này cả thiên hạ đều sẽ biết tên con - Lý Huyền Trạm!"
